V
BRONZ
ÖLÜM
ÖZGE NAZ

Annesi tarafından bir gün sevilmeyi bekleyen kız çocuklarına…

Duzenleme
Ny.ozlem

Herkesin anlatacak bir hikâyesi var
çünkü kimse göründüğü gibi değil.

ÖLÜM RESİTALİ'NE DAVETLİSİNİZ

Ninova

KARTLARI SEÇ

BAKALIM, HANGİ KART ÇIKTI?

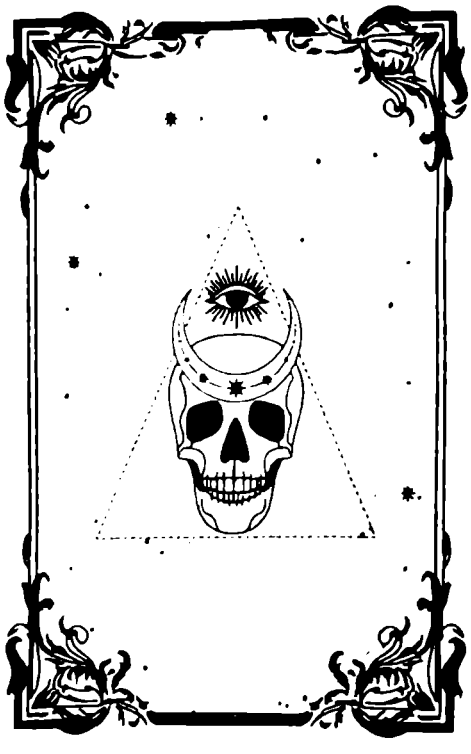

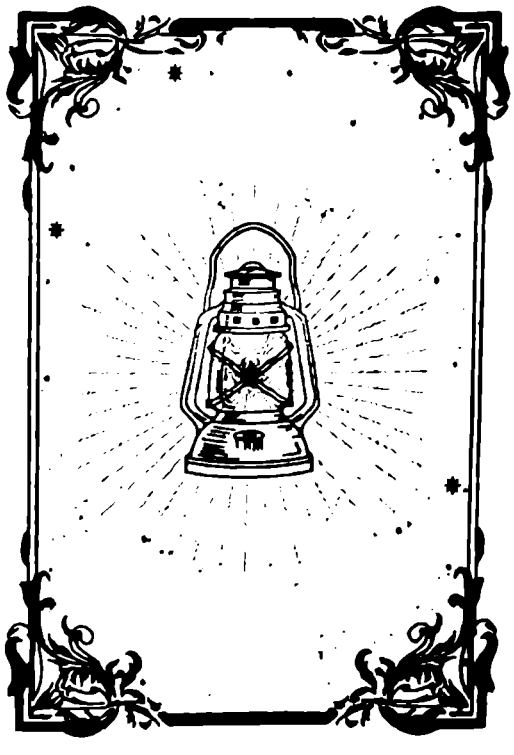

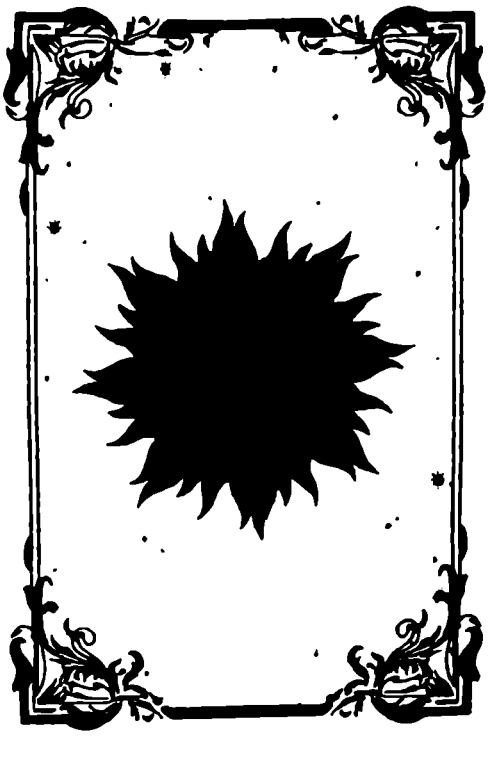

SEÇTİĞİN KARTIN ANLAMI!

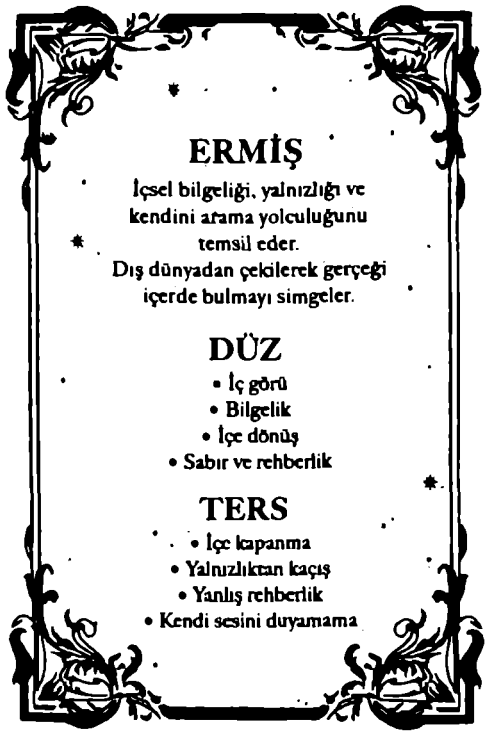

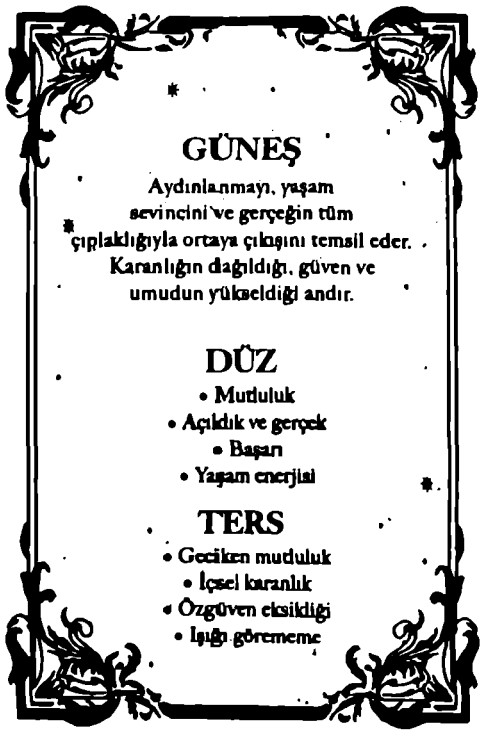

BU KART SANA KİTAP BOYUNCA EŞLİK ETSİN...

UNUTMA, KİMSE GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL!

GİRİŞ

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Her insan, düşmanını bir zamanlar kucaklamıştır. Bazılarıysa onu, henüz bir kalp atımı kadar bile ayrılmamışken aynı rahimde karşılamıştır.

İmparator ve Şeytan...

Onlar yalnızca iki isim, iki kader yahut iki erkek kardeş değildi. Onlar, kaderin tek nefeste ikiye böldüğü bir ruhun iki bedene sığdırılmış hâliydi. Birbirinden koparılmış ama asla ayrılmamış, yüzleri benzemeyen fakat damarlarında aynı kanı taşıyan, bir elmanın iki zıt yarısı, bir aynanın kırılmış yansımasıydı.

İlk doğan çocuk sessizdi. Ne bir ağlama işitildi ne de bir çırpınış... Kolların arasına alınmadan önce gözlerini açmış, dünyaya hükmetmeye yeminli bir soğuklukla bakmıştı. O gözlerde, bin yıllık bir yıkımın ilk kıvılcımı yanıyordu.

İkinci doğan ise öfke dolu bir çığlıkla yırttı gecenin sessizliğini. Varlığını ispatlamak için ağlıyordu. Kardeşinin sessizliğine karşı kendi sesini dünyaya kazımak istercesine bağırıyordu. Göğsünde hâlâ diğerinin teni, ruhunda onun suskunluğu vardı. Aynı rahimde yan yana duran bu iki varlık, doğdukları anda artık birbirine çok uzaktı.

Bu kardeşlik, kanla kutsanmış ama kaderle lanetlenmişti. Çünkü onlar rahimden değil, bir kehanetin içinden çıkmıştı. Biri tahta doğmuştu, daha o an alnına yazılmış zaferin bedelinden habersizdi. Diğeri ise o tahtı yıkmaya, külleriyle yeni bir dünya kurmaya ant içmişti.

İlk bakışta benzerlik taşımasalar da her zıtlıkları birbirlerini tamamlıyordu. Biri neyse diğeri tam tersiydi. Fakat evrenin dengesi, onların birlikte var olmasıyla değil, biri diğerini yok ettiğinde kurulacaktı.

Çünkü biri *emirdi*, diğeri *itaatsizlik*. Biri *kuraldı*, öteki *kaos*. Dünya, yalnızca birine boyun eğebilirdi.

İkizlerdi.

Aynı anda doğan ama farklı zamanlara ait iki varlıktı onlar. Her doğum yeni bir hayat başlatmazdı. Bazen bir doğum, yeryüzünün görüp göreceği en büyük savaşı başlatırdı. Ve o savaş, yalnızca taht için değil, kalp için de verilirdi.

Öyle ki ikisi de aynı kadını sevmişti.

Rozalia Petrova.

Kuzeyin buzla mühürlenmiş topraklarında yetişmiş, demir disiplinle yoğrulmuş, bakışıyla bir ulusa diz çöktürebilecek kudrette bir kadın... Rusya'nın en güçlü kadınıydı Roza. O, kendi imparatorluğunun kadınıydı. Gücün ve zarafetin damarlarında iç içe aktığı, karanlığı bile kendine âşık edebilecek bir kadındı.

Ve o kadına hem İmparator hem de Şeytan sevdalanmıştı.

Biri onu başındaki taçla kutsamak istemiş, diğeri ise onunla tahtı yakmak...

İmparator, Rozalia'yı bir kraliçe yapmayı vadederken Şeytan onun yüreğine bir isyan tohumu ekmişti.

Ve Roza, ikizlerin arasında bir zaman kırığı misali durmuştu.

Hangisinin gözlerinde geleceğini gördü, hangisinin ellerinde sonunu seçti, bilinmezdi ama o günden sonra hiçbir aşk masum kalmamıştı. Aynı kadını seven iki kardeşin kalbi artık birbirine düşmandı. O andan itibaren savaş yalnızca kaderle değil, birbirleriyleydi. Çünkü Roza yalnızca birinin olabilirdi. Diğerine ise yalnızca kül düşerdi.

Rozalia Petrova, bir ulusu eğip büken, bakışıyla herkesi dilsizleştiren, adı bile sessizlikte yankılanan kadındı. O kadını, İmparator sevmişti. Kalbini onun önüne sermiş, kaderini onunla mühürlemeye niyetlenmişti. Roza, İmparator'un gözlerinde yalnızca bir kraliçe değildi, yanında hükmedeceği tek kişiydi. İmparator, onun için tahtı bile iki kişilik yapmıştı.

Ancak her tahtın gölgesinde bir şeytan beklerdi.

Ve bu hikâyede Şeytan, öz kardeşti.

O da Rozalia'ya âşıktı ama onun aşkı bir sevgi değil, bir saplantıydı. Sevmedi. Sahip olmak istedi. Sahip olamayacağını bildiği anda ikisinin de önünü kesmeye karar verdi. Kardeşinin sevgisini çürütmeden Roza'ya ulaşamayacağını biliyordu.

Bu yüzden Şeytan, soluğu her zamanki gibi İmparator'un yanında aldı. O gece, Arkana'nın kulesinde yalnızca iki adam vardı. İmparator, pencerenin önünde duruyordu. Parmakları camın kenarında, gözleri şehrin ışıklarındaydı.

Şeytan ise gölgelerden çıkmıştı, adımları sessiz ama varlığı gürültülüydü. Dudaklarında hep beliren gülüşü yoktu. Çünkü bu gece, konuşmaları bile bir satranç hamlesi olacaktı.

"Sana bir şey anlatacağım," dedi Şeytan, ağır çıkan sesiyle. "Ama önce karar ver. Gerçeği bilmek mi istersin yoksa bunca zaman yaptığın gibi yalan denizinde yüzmeyi mi?"

İmparator, genç adama döndüğünde bakışlarındaki sertliği saklayamadı. "Ne demek istiyorsun?" dedi, katı ama şüpheli bir tonla.

Şeytan bir kâğıt çıkardı. Üzerinde Roza'nın adı geçiyordu. Sahteydi. Öyle ustaca hazırlanmıştı ki gerçek gibi kokuyordu. Parmaklarının ucuyla ona doğru uzattığında, "Burada bir anlaşma bulunuyor," dedi.

İmparator'un çenesi kasıldı. "Ne anlaşması?"

"Sevgili nişanlın..." diye açıkladı Şeytan. "Senden gizli bir anlaşmaya imza atmış. Hem de baş düşmanımız Victor Vanizan'la."

İmparator, elinde tuttuğu kâğıda göz ucuyla bakarak, "Roza asla böyle bir şey yapmaz," dedi. "Bir yanlış anlaşılma vardır."

"Roza artık seninle tahtını paylaşmak istemiyor." İmparator gülmeye çalıştı fakat ses çıkmadı. İnanmak istemedi. Şeytan yalanlarına devam ederken kelimeleri iğneyi aratmıyordu. "Sana hiç garip gelmedi mi? Son toplantılarda yanında değil. Her şeyi sensiz yapıyor. Onu sadakatle savunan adamlara bir bak. Hepsi birer birer sana sırt çevirmeye başladı."

İmparator'un zırhı o gece inceydi. Çünkü kalbi Roza'ya aitti ve kalbini kaybetmekten korkuyordu. "İftira bu," derken sesi boşlukta kayboldu. "Roza bana ihanet edecek bir kadın değil. Bana herkes ihanet eder, o etmez."

Şeytan başını eğdiğinde bir kardeşe değil de bir düşmana acır gibi baktı. "Sen onu sevdin. Ama o seni sadece kullandı. Seni değil, Arkana'yı istiyor. Eğer şimdi durdurmazsan çok geç kalacaksın, İmparator."

İmparator sessiz kalırken ellerini yumruk yaptı, damarları gerildi. Bir yanda onca yılın güveni, diğer yanda kardeşinin güven kokan sesi. Bir yanda kalbi, diğer yanda tahtı.

Şeytan'ın gözleri kıpırdamadı. Biliyordu. Kazandığını biliyordu. Çünkü İmparator'un suskunluğu, onun zafer çanıydı. Bu gece, Rozalia Petrova ihanetle damgalanırken hiçbir mahkeme kurulmadı. Hiçbir soru sorulmadı. Hiçbir savunma dinlenmedi.

Şeytan nifak tohumları ektikten sonra kardeşinin yanından gitmişti. Kapının ardında bıraktığı sessizlik, kuleye kar gibi yağdı. O zehirli, ağır ve ustaca yerleştirilmiş kelimeler hâlâ İmparator'un kulaklarında çınlıyordu. Her biri birer yankı, birer şüphe, birer çatlak olarak zihninde büyüyordu.

İmparator, pencerenin önünde taş kesilmiş gibi duruyordu. Gözlerini şehir ışıklarına dikmişti ama aslında hiçbir yere bakmıyordu. Bedenini dışarıda bırakıp zihnini içindeki fırtınaya gömmüştü. Saatler geçiyor, gece çöküyor, yıldızlar bile çekiliyor ama o kıpırdamıyordu.

"Roza bana bunu yapmaz," dedi, kendi kendine. Sesi alçaktı, boğuktu, inançsızdı. Çünkü ne kadar tekrar etse de Şeytan'ın o cümlesi hâlâ zihninde duruyordu:

Roza artık seninle tahtını paylaşmak istemiyor.

Başlangıçta inanmak istemese de düşünceler bir kez zehre bulandığında insan artık kendi kalbinden bile şüphe etmeye başlardı. Şeytan'ın söyledikleri, başta bir kıskançlık oyunu gibi görünmüş olsa da her geçen dakika İmparator'un aklında bir parça taş yerine oturuyordu.

Roza'nın son zamanlarda bazı toplantılarda bulunmaması, birkaç sadık ismin ondan uzaklaşması, bazı belgelerde adı geçen isimlerin sessizce güçlenmesi... Daha önce önemsemediği her ayrıntı, şimdi bir ihanete dönüşmek için sıraya diziliyordu.

Gece ilerledikçe kalbiyle aklı arasında asırlık bir savaş başladı. Bir yanda yıllardır sevdiği kadın, bir yanda yeminle bağlı olduğu örgüt. Bir yanda tenine dokunmuş gözyaşları, bir yanda kanla kurulmuş taht.

Ve bu savaşın kazananı, ne yazık ki sevda olamazdı.

Sabaha karşı, duvara yaslanmış bir hâlde gözlerini kapadı.

Rozalia'yı ilk gördüğü anı hatırladı. Karlar içinde yürüyen bir kadının ardında bıraktığı iz misali, hâlâ zihninde taptazeydi. Soğuktu ama yakıyordu. Gururluydu ancak boyun eğdiriyordu. Bir kadına değil, bir kaderin ta kendisine tutulmuştu o gün.

Aklıyla kalbi arasında, gece boyunca binlerce kez gidip geldi. Şafağın ilk ışığında kararını vermişti. Kalbini susturmuş, örgütü korumayı seçmişti. Rozalia Petrova, bir zamanlar onun İmparatoriçe'siyken şimdi ise gözünde bir tehditti.

Ve tehditleri sevemezdi.

Yüzüğü parmağından çıkardığında Sözcü'yü odaya çağırdı. "Nişan bozuldu," dedi, kendinden emin bir şekilde. "İmparatoriçe statüsünü bugün itibarıyla kaldırıyorum. Kartı iptal edilsin ve bundan böyle Rozalia Petrova örgüte alınmasın!"

Haber, sabahın erken saatlerinde genç kadına ulaştı. Uykusuz geçen gecenin ardından gelen bu haber, İmparatoriçe'nin yüreğini yerinden söktü. İçindeki umut henüz küle dönmemişti ama rüzgâr çoktan esmeye başlamıştı. Elinde kalan tek şey o örgüte ait olan kartıydı. Kendi elleriyle inşa ettiği binanın önüne geldiğinde, sistemin onu tanımadığını fark etti. Kartı okutmaya çalıştı ama sonuç hep aynıydı. *Kart geçersiz.*

İşte o an, öfkesi bir emir gibi dudaklarından döküldü. "İmparator!" diye bağırdı. "*Kart geçersiz*, diye uyarı alıyorum. Bu uyarı da neyin nesi? Arkana binasına neden giremiyorum? Derhâl buna çözüm getir, bu bir emirdir!"

Ne kapı açıldı ne de içeriden bir yanıt geldi. Kısa süre sonra örgüt üyeleri birer birer kapıya yaklaştı. Kadın, gözlerini kıstı ve karşısına çıkan yüzler arasında tanıdığı birine odaklandı. Sözcü. Yıllardır aynı masada oturduğu, kararlar aldığı adamlardan biriydi.

"Sözcü," dedi. "Neden içeriye alınmıyorum? İmparator nerede?"

Sözcü'nün yüzü taş gibi sertti. Gözleri öfke, korku ve küçümsemeyle kısılmıştı. "Sen ve ortakların artık ne karta ne de koltuğa sahipsiniz." Sesi soğuktu. "Bu dakikadan itibaren bu masayla, bu örgütle işiniz bitmiştir. Kartlarınız sonsuza kadar yok edildi. İmparator'un emri bu şekildedir. Binayı terk et, İmparatoriçe." Dudakları kıvrıldı. "*Eski İmparatoriçe.*"

Gözleriyle binayı taradı. Dante'nin cehenneminden esinlenerek tasarladığı yapıya baktı. O binanın her katında izi vardı.

İmparatoriçe, boğazındaki düğümü yutarak, "Burayı ben kurdum!" dedi. "Burası benim. Benim yerimden, beni kovamazsınız. İmparator'u derhâl buraya çağırın!"

Çağrılar yine cevapsız kaldı. Sadece binanın değil, geçmişin de kapıları kapanmıştı.

Sözcü öne çıkıp son darbeyi indirdi. "Bütün kart sahipleri aleyhine oy verdi. Adalet ve Mahkeme Kartı'nın sahipleri de son sözü söyledi. Onların söylediği sözlerin geri dönüşü yoktur. Masadan sonsuza kadar menedilmene karar verildi. İhanetinin sonucunda ölüm cezası verilmedi lakin kartının bütün hakları alınarak yaşamaya mahkûm edildin, eski

İmparatoriçe," dedi. "İmparator'a kalsa seni öldürürdü. Fakat zaten ölü olacağın için buna gerek duymadı. Sonuçta kartın yoksa *hiçsin* ve bunu da en iyi sen bilirsin."

Bu söz, ölümden daha ağırdı. Çünkü bu dünyada kartı olmayan, gölgede bile yaşayamazdı.

Gururu kırılmış kadının gözleri parlıyordu. "Kartlar yok edilemez, edilmemeli," dedi. "Kartları yok etmek, felaket getirir. Dünyanın düzenini değiştirir. Söyleyin İmparator'a, beni öldürsün ama kartı yok etmesin. Yerime başkası geçsin. Kartı yok ederse bütün düzen mahvolur, bu düzeni kurmak için yıllarımı verdim ben. Yeni Dünya Düzeni'ni İmparator ve İmparatoriçe beraber yönetmek zorunda!"

Sözcü başını iki yana salladı. "Artık düzen yalnızca İmparator'un elinde." Sesi neredeyse keyifliydi. "İmparatoriçe Kartı sonsuza kadar yok edildi ve yerine başka biri gelmeyecek. Bütün kartlar İmparator'a bağlandı, artık en üstümüz o."

Ve işte o anda, kadının dudaklarından bir kehanet döküldü. "Hiçbir şey burada bitmedi. Asıl her şey şimdi başlıyor. Düzeni değiştirmenizin bedeli olarak kıyameti başlatacağım. Yıllar sonra bir İmparatoriçe daha gelecek. Kendisi bu düzenin sonu olacak!"

Artık Rozalia Petrova yoktu.

Adı silindi. Kartı yok edildi. Unutulması emredildi.

Devrimler unutularak değil, bastırılarak başlardı. Bastırılan her nefes, bir gün öfkeyle geri dönerdi.

Kapı kesin olarak yüzüne kapanmıştı. İmparatoriçe, adının silindiği o duvarlara son kez bakmadan sırtını döndü.

Gözyaşı akmadı çünkü içi çok daha derin bir şekilde yanıyordu. Her adımı, uğruna savaş verdiği geçmişe basıyordu. Her nefesi, hayatından çalınmış bir parça gibiydi. Onu oradan kovmuşlardı. Ve bunu kimin yaptığını biliyordu. Şeytan ona çelmeyi takmıştı. Karşısına çıkacak, bu yapılanların hesabını soracaktı.

Şeytan, saatler sonra bile her zaman olduğu gibi terastaydı. Dünyayı izliyormuş gibi duruyordu ama dikkat kesildiği tek şey yaklaşmakta olan kadının ayak sesleriydi. Arkasını dönmeden içten içe o çelişkili hissi tanıdı. Zafer gibi ama içinde kaynayan bir huzursuzluk vardı.

"Her şeyi mahvettin!" diye haykırdı İmparatoriçe. Nefesi düzensizken sesi kesik kesikti ama gözleri sapasağlam duruyordu. "Her şeyi ama her şeyi elimden aldın!"

Şeytan ona döndüğünde, göz göze geldiler. Kadının gözlerindeki acı, onun buzdan örülü benliğinde ince bir çatlak yarattı. Fark etti ki kurduğu oyun, sadece bir tahtı değil, bir kalbi yerle bir etmişti. O kalbi kıran kişi oydu.

İmparatoriçe hızla birkaç adım attığında hiç tereddüt etmeden tam karşısında durdu. Öfkesi, bedenine sığmıyordu artık. Göğsüne vurdu yumruğunu.

"Sen yaptın!" diye âdeta kükredi. "Sen yaptın! Onun aklına girdin ve nişanı attırdın!"

Şeytan susuyordu. Söz söylemek istemiyor değildi, söyleyebileceklerini artık anlamsız buluyordu. Kadının haykırışları karşısında en sonunda, "Seni kurtardım," dedi. Sesinde ne öfke vardı ne merhamet. Sadece soğuk, sadece hesaplı bir cümleydi bu.

İmparatoriçe bir adım geri çekilmedi. "Beni kurtarmadın!" dedi, dişlerinin arasından sızan ateşle. "Beni öldürdün. Aşkımı öldürdün. Ona ihanet ettiğime nasıl inandırmış olabilirsin? Nişanlım sana nasıl inanmış olabilir?"

Şeytan, gözlerini kadınınkinden kaçırmadı. Her kelime, damarlarına dolan bir zehir gibiydi. "O seni sevmiyordu, Roza." Sözlerini ağırlaştırarak tekrarladı. "Bunu anlaman için daha ne yapmalıyım? İmparator'un sana karşı hissettiği şey aşk değildi!"

O cümle bitmeden İmparatoriçe'nin tokadı yüzüne inmişti. Tokat yalnızca yanağını yakmadı, göğsünü de yaktı. O acıyı hak ettiğini düşündü belki de.

İmparatoriçe titreyen parmaklarını geri çekerken hışımla, "Sen aşka sahip olmadığın için başkasınınkini yok etmekten keyif alıyorsun!" dedi. "Sen aşktan ne anlarsın? Senin o taş kalbin ne anlar aşktan?"

Şeytan, başını eğdiğinde yavaşça yaklaştı. Aradaki mesafeyi kapattı. "Uğruna ölmek istediğin adam, neden kalbini seninle bir yapmadı? Neden seninle ameliyat masasına yatan ben oldum da o olmadı, güzel Roza?"

Sözleriyle kadının bileğini kavrayıp kendine çekti. İmparatoriçe karşı koydu ama gücünü değil, inancını kaybetmiş gibiydi.

"Zamana ihtiyacı vardı," dedi. Sesi bu kez daha sönük, daha yorgundu. "Sen de biliyorsun ki bu herkesin kolay kolay kabul edebileceği bir şey değildi!"

Şeytan, gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Alnını onun alnına yasladı. Kolları hâlâ kadının omuzlarında duruyordu. Sıcaklıkla değil, esaretle sardı.

"Aşk insanı aptallaştırır. Fakat sen düpedüz kör olmuşsun, Roza."

İmparatoriçe, sesini yükseltmeden, kelimeleri bir hançer gibi saplayarak, "Sana da her zaman kör olacağım," dedi.

Şeytan geri çekilmediğinde dudaklarında gülümseme belirdi. Fakat gözleri acıyla baktı.

"İmparator nişanı atmasına rağmen ona geri mi döneceksin, Roza? Gururunu ayaklar altına mı alacaksın?"

İmparatoriçe gözlerini sabit tuttu. "Asla. O, bendeki kendini, senin aklına uyarak sonsuza dek öldürdü."

O anda, Şeytan'ın içinde bir şey kırıldı. "Ah, Roza..."

İmparatoriçe ise artık kararını vermişti. Adımlarını geri çektiğinde yüzünde öfke değil, buz gibi bir kesinlik vardı artık.

"Damien," dedi. "O hapsetmeye çalıştığın zincirlerin içinde olmayacağım. İmparator'u kandırmış olabilirsin ama beni hiçbir zaman kandıramayacaksın. O istediğin kadın olmayacağım!"

"Sen ilk andan beri bana zincirlenmiş bir hâldesin, sadece kabul etmiyorsun."

"Öyle olmadığımı sana en acı verici şekilde kanıtlayacağım," dedi İmparatoriçe.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Şeytan. "Sırf canımı acıtmak için düşmanımla ortak mı olacaksın, güzel Roza?"

Gözleri kısıldı İmparatoriçe'nin. "Victor Vanizan..." dedi. "Şu adam, düşmanınız. Neden olmasın?"

"Onu öldürürüm!" diye haykırdı Şeytan, bir adımda tekrar önüne çıkarak.

İmparatoriçe bu kez geri adım atmadı. "Yanında ben olacağım için dokunamayacaksın."

"Onunla ortak olamazsın, Roza," dedi. "Bunu ikimize de yapamazsın."

İmparatoriçe, o gözlerin içine baktı. "Victor Vanizan'la yalnızca ortak olmayacağım... Onun karısı da olacağım."

Şeytan'ın ifadesi ilk kez çözüldü. Dudakları aralandığında nefesi boğazında kaldı. "Yapamazsın!"

"Senin zincirlerini kırmanın başka yolu yok," dedi İmparatoriçe. "Beni kendine hapsettiğini sandığın her anın bedelini ödeyeceksin. Ve o bedeli, düşmanının soyadını taşıyarak ödetmeyi seçiyorum, Şeytan. Beni karşına almakla hata ettin!"

Ay ışığı geniş camlardan içeri süzülüyor, kadife halılara solgun bir gümüş izi bırakıyordu. Victor Vanizan odanın tam ortasında, geniş şöminenin başında durmuş, sırtı dönüktü. Dakikalar içinde kapı sessizliğin içinde açıldı. Roza içeri adımını attığında, nefesler bir anlığına tutuldu. Victor, bakışlarını Roza'ya çevirip onu baştan aşağıya süzdü.

Yıllardır tanıdığı kadından eser yoktu. Daha ağır, daha sert, daha ölümcül gözüküyordu. Victor, asıl gücün gözlerdeki kırıkla birleştiğinde doğduğunu iyi bilirdi.

Roza durdu. Kapı arkasından kapandığında çıkan yankı duvarlara çarptı.

Victor yavaşça döndü. Gözleri, gece kadar koyuydu ama içlerinde bir şey parlıyordu. Tehlike mi merak mı yoksa eski bir hesap mı anlamak zordu.

"Demek geldin," dedi Victor Vanizan.

Roza, başını dik tuttu. "Seninle bir pazarlık yapmaya geldim."

Victor başını eğdiğinde gözleri inceden gülümsedi. "Pazarlık..." dedi, kaşlarını kaldırarak. "Benimle mi?"

"Seninle."

"İmparator'un İmparatoriçe'siyle aynı cümlede geçeceğimi pek sanmazdım."

Roza birkaç adım atıp ateşin aydınlattığı halının sınırına geldi. Gözleri, Victor'un gözlerinden ayrılmıyordu. "Artık kimsenin İmparatoriçe'si değilim."

"Buraya neden geldin, Roza?" diye sordu.

"Bir teklifim var, Victor."

Victor'un bakışları keskinleşti. Merakla, "Ne teklif ediyorsun?" dedi.

Roza, gözlerini kıstı. "Savaş." Sesi ipeksiydi ama içinde paslı bir bıçak gizliydi. "Artık düşmanlarımız ortak. O düşmanları dize getirmek için seninle aynı masaya oturmak istiyorum."

Victor, sessiz bir şekilde kadının çevresinde dolandı. Adımları yavaş, bakışları sabitti. Bir dövüşçü gibi değil, bir oyuncu gibi hareket ediyordu. Satranç oynar gibiydi. Roza da o satranç taşlarından biri değildi, bizzat tahttaydı.

"Sana neden güveneyim? Bugüne kadar bizim tarafımıza bakmadın bile. Şimdi bir gece ansızın çıkıp geliyorsun ve *savaşalım*, diyorsun. Bu bana, bir kadının kalp kırıklığından ibaret geliyor."

Roza, gözünü bile kırpmadı. "Kalbim kırılmadı, Victor. Kalbim yok edildi." Kısa bir soluk verdi. "Ama üstüne inşa edeceğim şey bir kıyamet olacak. Ve sen, o kıyametin sağında mı durmak istersin yoksa solunda mı?"

Bu cevap Victor'un hoşuna gitmişti. Gülümsedi. Gözleri yine de tartmaktan geri kalmıyordu.

"Diyelim ki kabul ettim," diye sorguladı. "Benden tam olarak ne istiyorsun?"

Roza, bir adım yaklaştığında aralarındaki mesafe tek bir nefeslikti. "Bana gücünü ver. Kaynaklarını, adamlarını..." Gözlerinin içine baktı. "Ve soyadını."

Victor, kaşlarını kaldırdı. "Soyadımı mı?"

"Karın olmak istiyorum," dedi Roza, geri dönülemez bir şekilde.

"Kabul," dedi Victor, hiç düşünmeden. Onun da istediği buydu ve herkes istediğini alacaktı. "Kabul ediyorum, Roza. Bundan sonra Roza Vanizan olacaksın ve seni imparatorluğumun başköşesine koyacağım. Benimle birlikte olduğun sürece kalp kırıklığı yaşamayacaksın. Söz veriyorum."

Roza gülümsedi.

Bu bir sevgi değil, bir savaş gülümsemesiydi. Çünkü Roza'nın karnı artık bu tarz kelimelere toktu. O yüzden yalnızca onunla el sıkıştı.

Günler birbirini kovaladığında, Rusya'nın havası artık daha soğuk, daha kuruydu. Vanizan Köşkü'nde bir nişan töreni gerçekleşiyordu. Victor, dediğini yapmış, genç kadınla artık aynı safta olmaya karar vermişti.

Kadın günlerdir susuyor, sadece bir an önce nişanın olmasını, sonrasında resmî bir şekilde evlenmeyi bekliyordu.

Roza beyaz giymemiş, siyah, saten bir elbise tercih etmişti. Belindeki altın zincir, gövdesine örülmüş bir yemin gibiydi. Omzuna düşen dantel-ler, bir kefen zarafeti taşıyordu.

Victor gözlerini genç kadından alamıyordu. Karşısında duran kadına değil, onun gözlerinin ardında yanan harabeye bakıyordu. Ellerini uzatınca Roza anlık tereddüt etse de usulca, elini onun eline koydu.

Nişan yüzükleri altın tepside sunulurken herkes ayağa kalktı. Bir görevli sessizce yüzükleri uzattığında Victor yüzüğü parmaklarına aldı. Roza da öyle. Göz göze geldiklerinde Victor, "Hazır mısın?" diye sordu.

Roza tam yanıt vermek üzereydi ki salon kapısı beklenmedik bir şekilde açıldı. Davetlilerin de dikkatini çeken o manzara herkesin oraya bakmasına neden oldu.

Tüm salon sessizleşti.

Ay ışığı yeniden içeri süzüldüğünde bu kez onunla gelen karanlık da vardı. Girişte iki beden belirdi. İlki, tüm bedenlerin buz kesmesine neden olacak o kişiydi. Yüzünü maskeyle bile saklayamayacak kadar tanıdıktı.

Şeytan.

Damien Vladislav.

Yanında duran genç kadının koluna girmişti. Sarışın, ince yapılı, zarif ama ürkek bakışlı bir genç kadındı. Koyu mavi, kadife bir elbise giymişti ve boynunda ince bir gümüş zincir vardı.

O kadın, Veronika Vanizan'dı. Victor Vanizan'ın öz kız kardeşi.

İkili, nişanlanmak üzere olan çifte yaklaştığında Roza nefesini tutmuş bir hâldeydi. Damien'in burada ne işi vardı? Üstelik yanındaki kadın... Bir saate Roza'nın akrabası olacaktı.

"Geciktiğim için üzgünüm, sevgili abi," dedi Veronika. Roza, gözlerini ikiliden alamıyordu. Yüzlerindeki o saf ışıltı mahcupluk taşısa da ikisinin de ifadesinin altında bambaşka duygular yatıyordu. "Kendisini tanıştırayım, Vladislav ailesinden Damien. Bazı vermek istediğimiz haberler var."

Damien, yakın zamanda sözlenmiş olan çifte gülümseyerek baktığında elini uzatıp Roza'nın elini kavradı. "Tebrik ederim, yakın zamanda bir düğün daha olacak." Bakışlarını Victor'a çevirdi. "Akraba olacağız, Victor."

Victor, gerçekleşmek üzere olan nişanı hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyeceği için kız kardeşine dönerek, "Bu konuyu daha sonra konuşacağız, güzel kardeşim Veronika," dedi. Yüzünde öfke değil, soğuk bir kasvet vardı.

Olduğu yerde kaldı Roza. Gözlerini ayırmadı ama içi buzla dolmuştu.

Damien Vladislav, birkaç adım geri çekilerek Veronika'nın yanında durdu. Genç kadının yanağına dudaklarını bastırdı. Veronika, utangaç bir tebessümle Victor'a başını eğdi.

Roza, bakışlarını Damien Vladislav'a çevirdi. Onun gözlerinde yanan şey artık ne bir aşkın kalıntısıydı ne bir saplantının izi ne de gururun gölgesi. Bu bambaşka bir şeydi. Bu, bir zaferdi. Savaş kazanmış bir general gibi duruyordu Damien fakat kılıcı hâlâ kınında, kurbanı hâlâ ayaktaydı.

Roza, başını çevirmedi, sırtını dönmedi, gözlerini kaçırmadı. O buz bakışları, Damien'ın kara gecesini delip geçti. Yavaşça bir adım attığında Victor'un yanına gelip elini tuttu. Zarif bir hareketle, yüzüğü kendi parmağına geçirdi. Ardından Victor'un yüzüne döndü.

Gülümsemek için kendini zorlayıp, "Devam edelim," dedi. Tavrı öyle buz gibiydi ki bütün salona kar yağmış kadar oldu.

O an anladı Victor. Roza bu geceyi kapatmaya gelmemişti. Yeni bir cehennemin kapısını açmaya gelmişti. Bu nişan bir son değil, bir başlangıçtı. Victor da bu oyunun parçası olmayı kabul etti. Bilerek, gülümseyerek ve tüm kalbiyle.

Nişan töreni devam etti. Masalarda çiçeklerin, kadehlerin, tebessümlerin ardında buz gibi bakışlar, sessiz yeminler ve yaklaşan bir kıyametin uğultusu vardı.

Damien Vladislav, kardeşi İmparator'a bir haber yollamıştı. O haber çok geçmeden gerekli yere ulaşmıştı. İmparator, her zamanki gibi masasında oturuyordu. Mum ışığı titriyordu. Perdeler kapalıydı ama dışarıda bir fırtına kopuyordu. Gelen haberi ilk önce anlayamadı. *Roza... Victor'la mı? Nişan mı?*

Saniyeler içinde sandalyesinden kalktı. Eliyle masaya bir darbe indirdiğinde, "Yalan bu!" diye haykırdı fakat sesi bile kendisini inandıramadı. İçindeki yangın büyüyordu. Eğer bu doğruysa... Eğer Roza gerçekten bunu yaptıysa... O zaman ona söylenen her şey, her şüphe, her fısıltı doğruydu. "Demek ki..." dedi, kendi kendine. "Onu kovmakla ve kartını yok etmekle en doğrusunu yapmışım!"

İmparator, yumruklarını sıktı. Artık geri dönüş yoktu. Bu, Şeytan'ın oyunuydu ve bütün kartlar onun elindeydi. Bu gerçek ortaya çıktığında çok geç olacaktı.

Gece sessiz bir şekilde ilerlerken nişan merasiminin sonuna gelinmişti. Salon çoktan dağılmış, kahkahalar tükenmiş, müzik susmuştu. Ay ışığı, bahçedeki karlara ince bir gümüş serpmişti.

Roza, siyah elbisesinin eteğini eline alarak sessiz adımlarla dışarı çıktı. Hava keskin, nefesler buğulu ve ölüm kadar soğuktu. Elini kalbine götürürken parmağındaki yüzük tenine batıyordu. O yüzük bir nişan değil, bir zincirdi artık ve bu zinciri kendi kendine takmıştı.

Arkasında bir ayak sesi duydu. O kadar tanıdık, o kadar itici bir sesti ki kalbi bir anlığına durdu, nefretle yeniden çarpmaya başladı. Gözlerini kapadı.

"Tebrikler, Rozalia Vanizan," dedi Damien, aynı duygularla. "Bu soyadı sana hiç yakışmamış."

Roza, gözlerini araladığında bakışları âdeta bir hançerden ibaretti. "Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, Damien," dedi. Başını usulca iki yana salladı. "Ne işler peşindesin? Veronika'yla tanışıklığın bile yoktu. Şimdi kalkmış, akraba olacağımızdan söz ediyorsun!"

"Bensiz tek bir gün bile nefes almanı istemiyorum," dedi Damien. "Ben sensiz olamam, Roza."

"Bizden hiçbir zaman olmaz," dedi Roza, acı çeke çeke. "Neden anlamıyorsun? Üstelik son olanlardan sonra... Örgütten kovuldum! *Cennetim*, dediğim yer bana kapı duvar oldu!"

"Bana *evet*, de..." dedi Damien, keskin bir tınıyla. "Bütün Arkana'yı önüne sereyim."

"Orası zaten benimdi!" dedi Roza. "Benim yerimi bana satamazsın, Şeytan! Üstelik, orayı artık istemiyorum, tamamen yok etmek istiyorum!"

"Beni karşına alma."

"Hiçbir zaman yanımda olmadın."

Güldü Damien. "Artık aynı çatı altında yaşayacağız. Benden nereye kadar kaçacaksın, güzel Roza?"

Roza'nın da dudakları kıvrıldığında, "Aynı çatı altında olsak da seni hiçbir zaman görmeyeceğim," dedi. "Sana bakmayacağım, sesini duymayacağım. Senin varlığın benim için bir ölüden farksız olacak. Ne zannediyorsun? İradesiz bir kadın olduğumu mu?"

Damien gardım indirmedi. "Pes edeceksin," dedi. "Günün birinde bana yenileceksin, Roza. İşte o zaman seni gerçekten kimin sevdiğini anlayacaksın."

"Bu gerçekleşmeyecek," dedi Roza, kesin bir dille. "Seni *hep* görmezden geleceğim. Öyle ki benim soyum da senin soyunu görmezden gelecek!"

Damien, kısa bir anlığına sessiz kaldı. Aşk denilen kutsal duygu, o an içinde hiç olmadığı kadar kirli bir renge bürünmüştü. Gözlerinin içinde hâlâ sönmemiş bir kıvılcım yanıyordu ama o kıvılcım sevdanın değil, saplantının harlamasıydı.

"Soylarımız artık bağlandı," dedi Damien. "Veronika sayesinde seninle aynı çatı altında olacağım. Senden vazgeçmeyeceğim, Roza. Nefes almak mı? Seninle alacağım. Bizim bedenlerimiz ayrı olsa ne? Kalplerimiz bir."

"Benimle aynı çatı altında yaşadığına çok pişman olacaksın," diye karşılık verdi Roza. "Bunca zaman İmparator'u sevdiğim için kahrolmuştun, bundan sonra beni Victor'u severken göreceksin!" Onu günün birinde sevebilir miydi bilmiyordu ancak Victor'a artık çok şey borçluydu. "Eğer bir gün gözlerim seni görürse kör olsun. Eğer kalbim sana acırsa taş kesilsin. Eğer bir gün ellerim sana dokunursa kurusun!"

Damien, kadının sözleriyle birlikte bir adım geri çekildi. Roza'nın nefretinin sıcak değil, buzdan olduğunu anladı. Yakıp yıkan değildi, dondurup sonsuza dek kıpırdayamaz hâle getiren bir nefretti.

"Biz birlikte değil, sadece aynı cehennemin iki ayrı hücresinde olacağız," diye ekledi Roza. "O cehennemde yanmayı çoktan göze aldım."

"Ölene kadar seninle olacağım," dedi Damien. "Ve seninle birlikte de gözlerimi kapatacağım, Roza. Sen beni istediğin kadar görme ancak benim tek gördüğüm sen olacaksın!"

Roza dönüp, bir daha Damien'in yüzüne bakmadan uzaklaştı. Ve Damien orada, karanlığın içinde, onun sırtından yayılan lanetin ağırlığını iliklerinde hissetti.

Ve aynı çatı altında olsalar da soyları hep birbirini görmezden gelecekti.

Biri bu laneti kıracaktı.

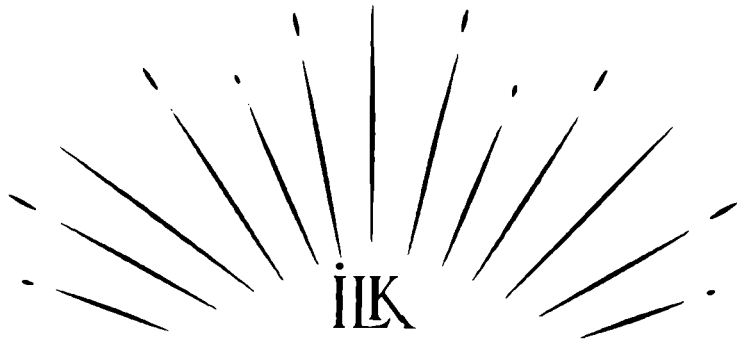

İLK RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Derler ki, aynalar sadece sureti değil, ruhun kuytusunda saklananı da sızdırır. Bazen merak ederdim. Ayna bir yansıtıcı mıydı yoksa içimizdeki irini yüzümüze vuran dürüst bir cellat mı? Belki de aynalar bakanı değil, bakandan gizleneni tanırdı.

Gözlerimin içine uzun uzun bakardım. Kendi bakışlarımın gerisinden yabancı birinin beni izlediği hissine kapılırdım. Annemin kederli yüzü belirirdi bazen. Ya da içimde bir yerlerde nefesini tutmuş o küçük kız çocuğu. Ürkek, sessiz ve çoktan unutulmuş. Aynalar zamanı kaydetmez, sadece hatırlatırdı. Ve en acısı, insana görmekten en çok kaçtığı şeyi, yani saf gerçeği gösterirdi.

Kaçmazdım aynalardan. Geceleri ışıkları söndürmezdim. Bilirdim ki ışık varsa yüzleşme de kaçınılmazdır. O ışığı yakan aynadaki o yabancıyla göz göze gelmemeyi başaran da bendim.

Anneme ilk baktığım yer bir ayna değildi belki de ama annemin ilk kaçtığı yer, kesinlikle bir aynaydı.

Elimde onun gözyaşlarıyla yazdığı günlüğü vardı. Duygu değişikliği yaşamadan edemiyordum. Hem bir soyun başlangıcını öğrenmiş hem de bir günlüğün saklı yanını görmüştüm.

Bir soy. Saklanmış, gizlenmiş ve artık yok edilmiş.

Bir günlük. Yalanlarla bezenmiş, karanlıkta bırakılmış ve gözyaşlarıyla yıkanmış.

Bir ışık yakmış, sayfaları aydınlatmıştım. Mumun titrek alevi sayfaların üstünde dans ediyor, her kıvılcımda kelimeler değişiyordu. Mumu

uzaklaştırdığımda yazılar eski hâline dönüyor, yaklaştırdığımda ise sanki geçmiş yeniden yazılıyordu.

Bu günlüğün içinde büyük bir sırrın saklı olduğunu hep hissetmiştim. Belki de bu yüzden ne olursa olsun vazgeçmemiştim. Günlüğü ele geçirdiğim ilk zamanlar sayfaları okurken bir umutla annemin benden nefret etmediğini okuyacağımı sanmıştım.

Fakat her cümle, nefretin başka bir tarafını tokat gibi vuruyordu yüzüme. Her kelime, annemin bana olan uzaklığını bir hançer gibi saplıyordu.

Şimdi ise her şey değişmişti. Aydınlanan satırlarda, annem benden neden nefret etmek *zorunda* kaldığını anlatıyordu. Zorunda kalmak... Bu iki kelime, nefretin bile ardında bir acı taşıdığını gösteriyordu.

Derin bir nefesi ciğerlerime çektim. Hazırdım. Hem de yıllardır.

Bir ışık yak bu satırlara, aydınlansın sayfalar...

Sana, neden senden nefret etmek zorunda kaldığımı anlatacağım, kızım.

Bu satırları yazarken ellerim titriyor. Çünkü bazı gerçekler insanın içini yakar, söylese de yakar susarsa da. Ben yıllarca sustum. Artık susmak istemiyorum.

Beni anlamanı umuyorum, kızım. Ne olur, anla beni. O kadar kötü bir hâldeyim ki bu günlüğü ne kadar devam ettirebilirim, bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, o da kameralarla izlendiğim. Her gün aynı günlüğe, senden nefret ettiğimi anlatan şeyler yazmak zorundayım. Zorundayım çünkü o gözler üzerimde. Bunu ise henüz Haris'in fark etmediği bir teknikle yazıyorum. Umarım o ışığı yakarsın ve bu sayfalar aydınlandığında benim gerçek düşüncelerimle karşılaşırsın.

Neden sana bu günlüğü yazdığımı anlatacağım, bebeğim. Sıkılmadan oku. Oku ve babanın, hayatımızın aslında kim olduğunu öğren.

Her şeyin başlangıcına dönecek olursam o geceye gitmeliyim. Bir davet günüydü. Halam Veronika'nın evi ışıl ışıldı. Müzikler, kahkahalar derken kalabalık bir gündü. O akşam tanımadığım çok insan vardı. Bunlardan biri de baban Haris Alatav'dı. Halamın eşi Damien Vladislav bizi tanıştırmıştı. Haris, Türkiye'den gelmişti ve devlet için çalışan bir askerdi. Kendisi Ankaralıydı. Disiplinli, ağırbaşlı, güçlü bir adamdı. Ve evet... Çok yakışıklıydı.

Gözlerinde o zaman gençliğin verdiği bir ateş vardı.

Keşke o ateşin beni aydınlatacağını değil, yakacağını o an fark etseydim. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını o gün anlamalıydım.

Bana olan tutkusunu aşk sandım. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki tıpkı bir rüya gibiydi. Türk bir adama deliler gibi âşıktım. Babam Victor, bu evliliği çok onaylamasa da Haris günden güne Vanizan İmparatorluğu'na kendini bir şekilde kabul ettirmişti.

Ben aşkın kollarına düştüğümü sanırken o beni planlarının merkezine yerleştiriyormuş. Baban benimle cemiyete sızmak için evlenmişti. Bunu düğün gecemizde öğrenmiştim. Düğün gecesi... Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı tahmin edebiliyor musun? Ne kadar yıkıldığımı ve yok olduğumu...

O an donduğumu hatırlıyorum. Ne hissettiğimi ve ne söylediğimi bile bilmiyordum. Sanki biri ruhumu bedenimden çekip almıştı.

Ancak hamileydim, kızım.

Abine. Efrem'e hamileydim. Ve o çocuğun doğmasını her şeyden çok istiyordum. Çünkü annem Roza'ya bir sözüm vardı. Eğer doğacak çocuk bir kız olursa onu anneme verecektim. Korktum. İstemedim. Günden güne karnımdaki çocuğa bağlandım. Onun bir erkek olduğunu öğrendiğimde dünyalar benim olmuştu.

Fakat hâlâ bir sıkıntı vardı, kızım.

Baban... Onun korkunç planları vardı. Yine de o çocuğun doğmasını çok istedim. Belki o doğarsa her şey değişir sandım. Belki beni sevmeyi öğrenir. Belki... Olmadı.

Babanın kim olduğunu merak ediyor musun kızım?

Ben ettim. Hem de çok. Araştırdım. Saklanmış dosyaları, susturulmuş isimleri, yasaklanmış sayfaları okudum. En sonunda ise gerçeği buldum.

Babanın erkek kardeşi, Arkana tarafından kurban edilmiş çocuklardan biriymiş. Bu yüzden Türk istihbaratı tarafından yetiştirilmiş ve Yeni Dünya Düzeni hakkında bilgi toplaması için gönderilen bir askermiş. Babanın sakladığı eşyalarda bulduğum bir video kaydı vardı.

"Bu örgüt yok olacak. Yok olacak ve bunu, hiç düşünmeden harcadığınız çocukların yakınları başaracak. O gün geldiğinde artık Yaşasın, Arkana, diyemeyeceksiniz."

Orada bağıran kişi aslında senin dedenmiş, kızım. Haris'in babası. Amcan, Arkana'nın ilk kurban ettiği çocuklardan biriymiş. Deden zamanla hırslanmış, bir çocuğu daha olunca onu da intikam için kullanmış. Baban, o yeminin izinden gitmiş. Devlet, onu Arkana'ya sızması için göndermiş.

Babanın hesaba katamadığı şey, Arkana'nın gerçek gücü... Bu hakikate erişince yok etmekten vazgeçmiş. Çünkü Arkana'yı ele geçirmek istemiş.

İşte bu noktada ben, onun için sadece bir anahtar oldum. Bir kapının kilidini açacak kadar değerli ama açıldıktan sonra unutulacak kadar gereksiz bir anahtar.

Şimdi bile ağlıyorum. Nasıl ağlamayayım ki? Ben Haris'i sevmek dışında hiçbir şey yapmadım.

Günün birinde benim görevim bitmişti. Senin görevin ise hiç başlamadan kurban edilmekti. Çünkü çocuklar, onların gözünde yalnızca kurban edilmesi gereken vârislerdi.

O gece, her şeyi anladığım bir gece olmuştu. Onun odasındaki kartı gördüm. Üzerinde semboller, sayılar vardı. Kanla çizilmiş bir mühürdü. O mühür, artık kim olduğunun cevabını veriyordu bana. Artık bir asker değil, bir kart sahibiydi. Arkana'nın içinde gizli gizli kendi birliğini kurmuştu. Ve ben o andan itibaren sadece bir yabancıydım.

Senden nefret etmek zorundaydım, kızım. Bunu kendimden iğrene iğrene yaptım. Çünkü seni seversem seni de kaybedeceğimi biliyordum. Ki öyle de oldu. Ben seni sevdim, kızım. *Sevdim ama bu düzen çok acımasızdı. Beni kızımdan, minik bebeğimden ayıracak kadar acımasız...*

Günlüğü kapadım. Ellerim zangır zangır titriyordu. Nefes almak zordu artık. Kalbim, o satırların her kelimesine çarparak dövülüyordu.

O kelimelerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

Kızım...

Bebeğim...

Minik bebeğim...

Annem bana böyle hitap ederek mi yazmıştı?

Tüm bunlardan haberim yoktu. Ben sadece annemin beni sevmediğini sanmıştım. Oysa annem, beni sevmişti. Nefes alamadım. Beni sevmemekle değil, kendine yalan söylemekle cezalandırmıştı. Şimdi ise onun günahını omuzlarımda hissediyordum.

Babamın, annemle evlenmeden önce bir devlet askeri olarak görevi Arkana'ya sızmaktı. Kardeşini kaybetmişti. İçinde bir yemin taşıyordu. Sonrasında o yemin değişmişti. Güç, niyeti değiştirmişti. Sevdiğini değil, kullanabileceğini aramıştı.

Annem onun için sadece bir anahtardı. Evlendikten sonra Arkana'nın büyüsüne kapılmıştı. Bir kart sahibi olmuş, içeriye değil, tepeye yerleşmişti. Şimdi, kendine ait bir askerî birliği bulunuyordu. General olmuştu.

Ben bu savaşın ortasında doğmuş bir hatıra mıydım yoksa hiç yazılmamış bir kaderin satırı mı? Bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı: Bu defter, sadece annemin günlüğü değil, tüm gerçeklerin ilk sayfasıydı.

Başımı eğdim, yutkunamadım. Çığlık atmak istiyordum ama atamıyordum. Son günlerde tuttuğum yas ve bu günlük... Hüngür hüngür ağlamamam gereken noktadaydım. İşte, bu günlüğü alma nedenim buydu. Biliyordum. Annem beni sevdiğini söyleyecekti, biliyordum.

Titan, yanıma geldiğinde derin bir mırıltı çıkardı. Kucağıma gelmek istiyordu. Onu bekletmeden, kucağıma alıp sevmeye başladığımda yaşadığım duygu karmaşasından ötürü gerilen vücudum rahatlamaya başladı. Başka bir canlının varlığı insanı rahatlatan bir şeydi. Titan, her gergin anımda yanımda oluyordu.

"Kocaman olmuşsun," dedim, tüylerini okşarken. Gün geçtikçe büyüyordu. Gözlerinin rengi oturmaya başlıyor, tüylerindeki çizgiler daha belirgin oluyordu. Burnunun üstünden öptüm. "Şimdi kucağımdan in, babanın yanına gitmem lazım." Titan, ne dediğimi anlamış gibi beni bırakmak istemedi. Pençelerini tenime daha çok bastırdı. "Bu kıskançlığı babanın yanında da yap, tamam mı?" dedim. Onaylarcasına mırıltı çıkardı.

Vita'nın içeriye girmesiyle hızlıca kucağımdan inip onun karşısına geçti ve ikisi boğuşmaya başladı. Üstümdeki kıyafetleri değiştirdikten sonra kısa süre içinde hazırlanıp yola koyuldum. Bronz'un yanına gidecektim. Arkana'nın bu ülkedeki binasındaydı. Bakışlarım yolda olsa da zihnim yanıma aldığım günlükteydi.

Hem Bronz'un soyadını hem de anneme dair bir sırrı öğrenmiştim. İkisi de derin yankılar uyandıran gerçeklerdi.

Vladin...

Bu soy, bir zamanlar Altın'la başlamıştı. Peki, Bronz'la birlikte mi son bulacaktı yoksa küllerinden yeniden mi doğacaktı?

Uzun ve sessiz bir yolculuğun ardından, şehrin gürültüsünden uzaklaşmış, gizli örgütün karanlık binasının önünde duruyordum. Merdivenlere adım attığımda, ruhumda büyüyen kasveti yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Tarkan'ın düğününde, tanıdığım birçok insan hayata gözlerini yummuştu. Ondan hemen önce, Albay'ın infaz emri verilmişti.

Yasım devam ediyordu. Her gidenin ardından yüreğimde bir mum daha sönüyordu. Son mumum kalana kadar veda edeceğim çok insan olacakmış gibi hissediyordum. Ancak ayakta kalmalıydım. Güçlü

olmalıydım. Çünkü artık sadece kendimi değil, herkesi korumakla yükümlüydüm. Ben, Arkana'nın İmparatoriçe'siydim. Bu unvan yalnızca bir karttan ibaret değil, taşınması gereken bir kaderdi.

Binaya adımımı attığımda her binanın mimarisi birbirini andırsa da içerideki atmosfer her defasında farklı bir tınıyla karşılıyordu beni.

Bronz'a geleceğimi haber vermemiştim. Kapıyı açtığımda, tıklamak için artık çok geçti. İçeriye girdiğim an, Bronz'un kaşları önce çatıldı, ardından beni görmesiyle normal hâlini aldı. Bir toplantının tam ortasındaydı. Yanında birkaç kart sahibi oturuyordu. Odada bariz bir gerilim mevcuttu. Bronz beni fark eder etmez yerinden kalktı. Hareketi ani ama kendinden emindi. Herkesin gözü bana döndü. Yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalışsam da hissettiğim ağırlık tüm hücrelerime sızıyor, ruhum çatlayarak dışarı dökülüyordu.

"İmparatoriçe!" diye seslendi Sözcü. "Toplantıya katılmayacağınızı sanıyorduk."

"Toplantı bitmiştir," dedi Bronz, gözünü benden hiç ayırmadan. "Odayı boşaltın."

Başka bir zaman olsaydı, Bronz hiçbir şartta toplantısını yarıda kesmezdi. Düzen onun için her şey demekti. İlk kez, kararını değiştirdiğine şahit olurken kart sahipleri de şaşkınlık içinde birbirlerine baktı. Fakat üyeler itiraz etmeden, eşyalarını toplayarak kısa süre içinde odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz aramızdaki mesafeyi hızla aştım. Durmadım ve ona sarıldım. "Bronz..." dedim. O tek kelimeye, biriktirdiğim bütün ağırlığı sığdırmıştım. O da bunu hissetmiş olacak ki hiçbir şey sormadan tereddütsüz kollarını açtı.

Beni göğsüne çekti. Sımsıkı. Yalnızca bir sarılma değildi bu; içimdeki yaralara pansuman, ruhumdaki çatlaklara merhem, kalbimdeki suskunluğa bir cevaptı. Tüm yanlışların ortasında, elimde kalan tek doğruydu o. Bana iyi gelen, beni hâlâ insan kılan, hâlâ ayakta tutan tek şeydi.

Şaşırmıştı. Yine de eli belimi buldu. Sanırım bu kadarını beklemiyordu benden. Ama başka çarem yoktu. Gerçekten, iliklerime kadar hissedeceğim bir güvene, onun güçlü kollarına ihtiyacım vardı. O kucakta, dünyanın bütün acılarını unutabilirdim.

Kulağıma değen nefesiyle birlikte, boğuk bir ses işittim. "Ne oldu?"

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapadım. "Bir şeyler öğrendim," dedim, dudaklarımda yankılanan kısık bir fısıltıyla. "Şimdilik bir şey sorma. Sadece... Sadece sana sarılmak istiyorum."

Kısa süren bir sessizlik olduğunda o da sustu. Sadece nefesi kulağımın etrafında dolandı. Yumuşak ama dipten gelen sesiyle, "Tamam," dedi. "Sormayacağım. Ama arasaydın, hemen gelirdim, Hisar."

Yüreğim burkuldu. Biliyordum, gelirdi. "Hava almam gerekiyordu," dedim. "Hem yolda biraz daha düşünme fırsatım oldu."

Kollarını biraz daha sıkarken, "Titriyorsun," dedi, endişe sızan sesiyle. O diyene kadar farkında bile değildim. "Üşüyor musun yoksa?"

Başımı hafifçe salladım. "Duygu boşalması."

Birkaç saniye duraksadı. Aldığı her nefesiyle beni ayakta tutmaya çalışıyordu. "Geçecek," dedi, en sonunda. "Her şey geçecek."

Fakat bazı şeyler geçmiyordu. Bazı gerçekler, insanın ruhuna ağır ağır işliyordu. Bazı yaralar vardı ki sadece bir sarılmanın içinde kanamaya devam ederdi.

Yıkılmış ama hâlâ ayakta duran bir kadındım. Soyunu yeni öğrendiğim adamın kollarında, ilk kez gerçekten yaşayan bir insan gibi hissettim.

Usulca, "Geçsin istediğimden emin değilim," dedim.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?

"Söyleyeceğim ama önce benimle gelmen gerekiyor. Çünkü göstermem de lazım."

Bronz'un gözleri üzerime sabitlendi. "Nereye gideceğiz?"

"Toplantını bitir," dedim. "Beklerim."

Kaşlarını çattı. "Önce nereye gideceğimizi söyle."

"Bir aile mezarlığına."

"Gidelim," dedi, doğrudan.

Bu sefer kaşlarını çatan bendim. "Toplantı?"

Elini hafifçe çeneme koydu, yüzüme doğru eğilip gözlerimin tam içine baktı. Kehribarlarında derin bir ciddiyet gördüğümde, "Biraz daha bekleyebilir," dedi. "Şu an önceliğim sensin."

Omuzlarımdaki ağırlığın bir kısmı onun sözleriyle eriyip gitti. Gülümsemem, yorgun ama minnet doluydu. "Beni şımartıyorsun ama."

Gözlerinde büyük bir kararlılık vardı. "Daha hiçbir şey yapmadım," deyip elimi tuttu. "Çıkalım."

Alatav Aile Mezarlığı'nın eski demir kapısı, Bronz'un dokunuşuyla gıcırdayarak açıldı. Rüzgâr, kuru yaprakları mezar taşlarının etrafında döndürerek uğultulu bir hüzün taşıdı içeriye. Gökyüzü griye çalmıştı, aralık ayının sert havası toprakla birleşip insanın içine işliyordu.

Arabadan indiğimde büyük, siyah bir çanta taşıyordum. İçinde yalnızca eşyalar yoktu. İçinde geçmişim vardı. Cevapsız kalan çocukluğum, yıllarca içimde susturulmuş sorular ve bugün, mezar taşlarının gölgesinde yüzleşmek üzere bekleyen gerçekler.

İki mezar yan yana duruyordu: Haris Alatav ve Tania Vanizan Alatav. Ve isimsiz bir mezar. Taşlar temizdi, çiçek bırakılmamıştı. Kimsenin uğradığı bir yer değildi.

Çünkü onlar ölmemişti.

Kasvet, iliklerime kadar işledi. Burası bir mezarlık değil, zamanın susturduğu bir mahkeme gibiydi.

Yanımda sessizce yürüyen Bronz en sonunda, "Konuşacak mısın artık, Hisar?" dedi. Sesinde sabırla yoğrulmuş bir merak vardı. Sert değildi. Yargılamıyordu. Sadece hazırdı.

Mezar taşlarının hemen önündeki soğuk mermere yavaşça oturdum. Ayakkabımın ucuyla toprağı eşeledim bir süre. Başımı kaldırmadan, gözümü annemin ismine sabitleyerek, "Anlatacağım ama en başından," dedim.

Sessizlik çöktü üzerimize. Rüzgâr, çevredeki ağaçlara çarpıyor, uzaklardan bir karga ötüyordu. Bronz hiçbir şey demedi. Yalnızca bekledi.

"Ben doğduğumdan beri anne sevgisi nedir, bilmedim," dedim. Soğuktan dişlerim titredi. Ya da ben soğuktan olsun istedim. "Bir annenin sesiyle uyanmadım, saçımı okşayan bir eli hiç tanımadım. Çok soğuk bir evde büyüdüm. Belki de bu yüzden soğuğu sevmem. Annem bir duvar gibiydi. Uzanırdım, ulaşamazdım." Başımı hafifçe kaldırıp ona baktıktan sonra tekrar annemin mezarına döndüm. "Abimle aynı evde yaşıyorduk ama iki ayrı dünyanın insanı gibiydik. O, annesinin oğluydu. Ben hiçbir zaman annesinin kızı gibi hissedemedim. Abimle aynı evde olmama rağmen ondan çok uzakta büyüdüm. Sonra bir gün ben on altı yaşındayken evi terk etti. O günden sonra annem bütün bunlardan beni sorumlu tuttu. Oysa tek suçum sevilmek istemekti, Bronz." Sesim titredi. Boğazımda bir yumru vardı ama yutkunmadım. O acıyla kalmak istedim. "Ben de abimi aramaya karar verdim. Çünkü onu bulursam belki annem beni de sever sandım. Çocukça bir düşünceydi ancak o zamanlar gerçekten

bir çocuktum." Çantayı usulca yere bırakırken ruhumda derin bir ağırlık, ellerimde bir titreme vardı. Bronz'a dönmeden önce derin bir nefes alıp verdim. "Günlüğü senden almamın nedeni de buydu." Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. Dikkatle dinliyordu. Yüzünde en ufak bir yargı yoktu. "O günlüğü okuyunca gerçekleri öğreneceğime inandım. Çünkü böyle olmamalıydı. Bir anne çocuğundan öylece nefret etmemeliydi. Anlıyorsun, değil mi? Bizim dünyamızda her şeyin bir nedeni mutlaka vardır. Annem benden nefret ediyorsa bile bir nedeni olmak zorundaydı."

Çantanın fermuarını açıp içinden kenarları yıpranmış, deri ciltli günlüğü çıkardım. Avuçlarımda taşıdığım şey yalnızca bir anneye ait yazılar değildi. Aynı zamanda bana verilmemiş bir çocukluğun, anlatılmamış bir hayatın ağırlığıydı.

"Yazıyormuş, Bronz," dedim, usulca. "Saklanan her şey burada. Hepsi burada yazıyor. Tam da düşündüğüm gibiymiş!"

Cebimden çakmağımı çıkardığımda taşına bastım. Alev, karanlığı yaran küçük bir dansçı gibi yükseldi. Turuncu, sarı, altın kıvılcımlar deftere yansıdı. Günlüğün sayfalarını alevin ışığına tuttum. Mürekkep solarken yazılar gözle görünmeyen bir el tarafından yeniden yazılıyormuş gibi şekil değiştirdi.

"Bak..." dedim.

Bronz eğildiğinde alevin ışığı gözlerinin içine yansıdı. Yüzündeki ifade sabitti ama gözlerinde bir kıpırtı vardı. Korku muydu merak mı yoksa sadece benim için duyduğu o derin kaygı mı ayırt edemedim.

"Annen senden nefret etmiyor muymuş?" diye alçak sesle sordu.

Başımı günlüğün sayfasından kaldırdığımda alevin titrek ışığında gözlerimiz buluştu. "Etmiyormuş," dedim. Dudaklarım titredi. "Baksana... Bana *kızım*, diyor. *Minik bebeğim*... Ben de annemin bebeğiymişim."

Kalbim, kaburgalarıma sığmadı. Çıkmak istedi.

"Hisar," dedi Bronz, benim nefes alamadığımı fark ettiğinde. "Astım ilacını ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "İstemiyorum." Soğuk havayı içime çektim. "Buraya gelmek istedim çünkü bir kere daha tek başıma gelemezdim. Buraya her geldiğimde dua ederdim. Annem bir kere bile bana *kızım*, demeden o toprağın altına girmesin diye." Bakışlarım kuru toprağı buldu. "Bu mezarlıklar boş. Bir gün sahiplerini bulacak, artık dua etmeme gerek kalmadı. Çünkü istediğimi aldım." Günlük hâlâ elimdeydi. Alevin ışığıyla satırlar değişmeye devam ediyordu ama şimdilik bunu bir kenara

bıraktım. "Bronz..." dedim, gizleyemediğim bir ifadeyle. "Bir şey daha öğrendim."

Ona öyle bir baktım ki kelimelere gerek kalmadı. Koca bir sessizlik oluştu. Bronz'un yüzündeki ifade değiştiğinde kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Sus, Hisar," dedi, sertçe. "Sus."

Gözlerimdeki gerçeği görmüştü. Henüz ben söylemeden o anlamıştı. Ve benden susmamı istiyordu.

"Anladın mı?" diye sordum.

Bronz gözlerini gözlerime sabitlediğinde, "Evet," dedi. "Anlaşılmayacak gibi mi? Gözlerin her şeyi ele veriyor, Hisar." Sözcükleri sadeydi ama taşıdığı anlam ağırdı. O her zamanki gibi soğukkanlıydı ama bu kez içinde bir sarsıntı olduğu barizdi.

"Seni tehlikeye atmam, Bronz," dedim, kesin bir dille. "Asla." Sahici duygularımı olduğu gibi söyledim. Ne oyun vardı içinde ne taktik. Sadece saf, yalın bir sadakat vardı.

Aramızda bir sadakat oluşmasını istiyordum. Hem de ilk kez. Benim ona, onun bana güvenmesini...

Bronz bir adım geri çekildiğinde başını yana eğdi. Kehribara yangın hareleri sorgulayıcıydı. "Bana karşı koz olarak kullanmayacak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Sen benim düşmanım değilsin," dedim. "Hiçbir zaman da olmayacaksın."

"Yine de..." dedi Bronz, alçak bir tonla. "Hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyordun."

"Bu istek hiçbir zaman bitmeyecek," dedim, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ömrüm boyunca hep merak ettiğim adam olacaksın."

"Öğrendiğin şey..." dedi Bronz, gözleri kısılarak. "Soyum mu?"

Başımı yavaşça salladım. "Evet. Vladislav ailesiyle olan bağlantın..." Parmaklarım günlüğün sayfasını okşuyordu. "O sayede bu günlükteki gerçeği de öğrendim. Burada eğer seninle ilgili bir şey yazıyors-"

Sözümü keserek, "Direkt benimle ilgili hiçbir şey yazmıyor," dedi. "Sen uyuduktan sonra kontrol etmiştim. Adım hiçbir yerde geçmez."

Dudaklarım hayretle aralandı. "Ama soyadın?" O yazıyordu. *Vlad-* diyerek kesilmiş ancak devamı getirilmemişti.

"Senin adının yanında geçer."

Kalbim bir anlığına tekledi. O kadar sade, o kadar gürültüsüz söylemişti ki... Bir şairden değil, bir imparatordan duymuştum bunu. Bana söylenen bir şiir gibi hissettirmişti.

Gülümsemem dudaklarımda yayılırken arsızlığım baş gösterdi. "Bu bir evlenme teklifi miydi?" diye muzip bir tavırla sordum.

Kaşlarının arasında beliren hafif kıvrım, sahici bir tebessümün eşiğindeydi. Ancak gülmedi. "Değildi," dedi. Ama gözleri *henüz değil*, diyordu.

"Yine de..." dedim. "Burada bir ipucu var."

"O karalanmış kısmı yanımda okumuştun, Hisar," dedi. "İnan, yok etmek istedim ama günlüğün aslını değiştirmek istemedim. Sana haksızlık olurdu."

Günlüğe geri odaklandım ve o *Vlad* yazılı sayfayı buldum. Soğuk parmaklarımla sayfayı yavaşça yırttım. Bronz'un gözlerinin önünde, hiç tereddüt etmeden çakmağı çaktım. Alev yükseldi. Sayfa alevin içinde büküldü, karardı, kıvrıldı ve yok oldu.

"Sen bana söylemediğin sürece hiçbir şeyi aydınlatmayacağım," dedim. Sesimde sarsılmaz bir kararlılık vardı. Sırların yükü ağırdı ama paylaşıldığında bir bağlılığa dönüşürdü. O bağlılıkla gözlerinin içine baktım. "Ve bulursam da yok edeceğim."

Bronz durdu. "Hisar..." dedi, beklenmedik bir ifadeyle. "Buna gerek yoktu."

"Vardı," dedim, net bir tonla. "Sırrın, sırrım. Gizliliğin, gizliliğim. Kimliksizliğin, kimliksizliğim artık. Sen neysen ben de oyum, Bronz. Biz ortağız."

Kelimelerim mezar taşlarının bile kalbini çatlatacak kadar gerçekti. Bronz'un bakışlarında bir şey çözülürken belki de ilk kez yalnız olmadığını bu kadar derin hissetmişti.

Elimi tuttuğunda soğuk parmaklarımı sıcak avuçlarının arasına aldı. Beni kendine doğru çekip yüzüme doğru yavaşça eğildi. "Her anlamda ortağımsın," derken bana hayran bir şekilde bakıyordu. Bunu beklemediği gözlerinden okunuyordu. "Ve şimdi seni neden seçtiğim daha da açık, Hisar."

"Ben suç ortağın olmak istiyorum," dedim. "Bize en çok bu yakışıyor."

Gözleri, gözlerimin derinliklerinde dolaşırken, "Yakışıyor," dedi. O tek kelimede hem kabul hem teslimiyet vardı. Belki de ilk kez *biz* kelimesi bu kadar sağlam bir anlam taşıyordu.

Burada bir işimiz kalmamıştı. Onun sakladığı her şey benim de saklamam gerekenlerdi. "Verda'nın yanına gidelim," dedim. "Toparlandığından emin olmak istiyorum."

Bronz tereddüt etmezken elimi daha çok sıktı. "Sen nasıl istersen."

Günlük, yanmış sayfasıyla çantaya geri girdi. Mezar taşlarının soğuk sessizliğinde, ikimiz omuz omuza yürümeye başladık. Geride kalan sadece ölülerdi. Yaşayanlar ise artık aynı sırrın taşıyıcısıydı.

"Önden gitme."

Bronz'un uyarısı, arkamdan gelen bir taş gibi omzuma çarptı. Adımlarımı istemsizce yavaşlattığımda dönüp onu süzdüm.

"Yavaş yürüyen sensin," dedim. Verda'nın yaşadığı yer, arabanın giremeyeceği bir bölgedeydi. Bu yüzden arabayı park edip yürümeye başlamıştık. Ancak Verda'yı bir an önce görme isteğim acele etmeme neden olmuştu.

O ise aynı sakin tonda, "Arkandan biri kovalıyormuş gibi koşar adımlarla gidiyorsun, Hisar," diye karşılık verdi.

Omuz silktim. "Sadece bir an önce Verda'yı görmek istiyorum!"

Bir adım geriden, "Evde oturuyordur," dedi. "Bir yere gitmiş olamaz. Haberi gelirdi."

Söyledikleri mantıklıydı. Fakat mantık, şu an kalbimdeki çırpınışı susturmaya yetmiyordu. "Sen arkadaşlarını merak etmiyor olabilirsin ama ben ediyorum."

Garipti. *Arkadaş* kelimesi, bana hep yabancı gelmişti. Yıllar boyunca kimseye o sıfatı yakıştıramamıştım. Kimseyi kalbimin sınırına bu kadar yaklaştırmamıştım. Şimdi dönüp baktığımda hayatımda Verda vardı. Yasmin vardı. Tarkan, Sanaç, Viran, Serdal, Safa hatta Zorlu bile...

Bir sene önceki His Alatav, bugün böyle insanlara sahip olacağını asla tahmin edemezdi. Bir kartın soğuk gölgesinde büyümüş, sessizlikle silahlanmış bir kızdan; hayatındaki insanlar için her şeyi yapan, kalbiyle hareket eden bir kadına evrilmiştim.

Bir zamanlar yalnızca kartın ağırlığı için Verda'yı yanında tutan, Yasmin'e yalnızca sınırlı gerçekleri anlatan o kızdan şimdi iki kadın için dünyayı yakabilecek bir Hisar'a dönüşmüştüm. Bu farkı her adımımda hissediyordum. Toprağa bastığımda artık sadece kendi yükümü değil,

başkalarınınkini de taşıyordum. Bu bana ağır gelmiyordu. Aksine ilk kez gerçekten *ben* gibi hissediyordum.

Bronz sessizce yanıma yaklaştı. O da bu değişimi hissediyordu ama dile getirmedi. O sadece gerektiğinde susarak yanımda duran adamdı. Artık yanımda birilerinin durmasına izin verebilecek kadar iyileşmiştim.

"Onu endişelendirmemen için söylüyorum bunu," dedi Bronz. "Bu kadar endişelendiğini görürse garip bir şey olduğunu zanneder."

"Herkesi etrafımdan o kadar uzaklaştırdım ki biri için endişelenmem garip bir durum olarak algılanıyor," dedim, buruk bir şekilde. "Haklısın."

Eliyle çeneme dokunduğunda, "Hemen asma suratını," dedi. "Birlikte aşmamız gerekenler var demiştim. Arkadaşlık konusunda senden çok şey bildiğimden değil ancak seni tanıdığımdan konuşuyorum. Panikle endişeyi ayırmalısın."

Evin önüne gelmiştik. Zile bastım. Kapının açılmasına beklerken, Bronz'a bakıp, "Belki de ben panik atak bir insanımdır, olabilir mi?" diye sordum.

"Görüşüne göre öyle."

Parmak uçlarımda yükseldiğimde burnumdan çektiğim telaşlı bir nefesle Bronz'un gözlerine baktım. "Neyse ki..." dedim, fısıltıya dönüşen sesimle. "Paniğimi de atağımı da alacak biri var yanımda."

Sözlerim dudaklarıma yön verdi ve tereddütsüzce onun dudaklarına dokundum. Bronz, başını eğerek aramızdaki mesafeyi yok ettiğinde dudaklarımız derin bir tutkuyla buluştu. Öyle bir öpüştük ki etrafımızdaki tüm dünya silinmişti. Toprağın, taşın, havanın sesi yok olmuştu. Sadece onun nefesi, sadece onun kehribar kokusu kalmıştı geriye. Dudaklarımız birbirini bulduğunda, bedenlerimizdeki tüm gerginlik çözüldü.

O benim en büyük bağım olmuştu ve yalan söylesem bile dudaklarımı öpüyordu.

"Hoş geldiniz." Açılan kapıda Safa belirdiğinde bizi görmesiyle neye uğradığını şaşırdı. Cümlesi havada asılı kalmışken, kısık sesle devam edip, "Şey, abi..." dedi. "Geri kapatayım mı?"

Öpüşmeyi bırakmadık. Nefesim tükenene kadar bırakmak gibi bir niyetim de yoktu. Kısa süre sonra göğsüm yükselip inmeye başladığında, mecburen geri çekildim.

"Kapama, Safa," dedi Bronz. Sesi hafif kısıktı ama karizmatik çizgisinden zerre şaşmamıştı. Dudakları hâlâ parlıyordu. O parlaklığı gidermek

için başparmağını dudaklarına götürüp dokundu. Başını kaldırıp, "Müsait misiniz?" diye sordu.

"Ayıp ediyorsun, abi," dedi Safa, utanan bakışlarla. Eliyle buyur etti. "Buyurun, geçin."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Bronz, adamlarının yanında benimle bu kadar yakın olmazdı ancak her geçen gün şaşırtıyordu. Benim şaşırdığım bir durum yoktu fakat Safa için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Evin içine adım attığımda, içeride yoğun ama huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Salona ilerledim. Verda, koltukta uzanıyordu. Üzerine ince bir battaniye örtmüş, saçları dağınık hâlde omzuna düşmüştü. Kolundaki alçı dikkat çekiyordu. Kolu dirsekten itibaren tamamen alçıya alınmıştı.

"Kızıl bomba..." dedim, sıcak bir gülümsemeyle. Hafif adımlarla yanına yaklaştım. "Nasıl oldun?"

Verda bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin altında yorgunluk halkaları olsa da bakışları hâlâ canlıydı. "Bunaldım," dedi, iç geçirerek. "Yasmin'e biz çok haksızlık yapmışız, His. Günlerce yatakta uzanmak korkunç bir şeymiş!"

Gülümsemem yavaşça silindi. "Hey..." dedim, yumuşak bir sesle. "Ne oldu bu kadar?"

"Safa..." diye başladı Verda.

Ancak lafı yarıda kesildi. "*Abi*!" diyerek araya girdi Safa. "Hani *abi* diyecektin?"

"Alışkın değilim ki!" dedi Verda, bir anda patlayarak. Sesinde kırgınlıkla karışık bir çaresizlik vardı. Her zamanki o dik, lafını sakınmayan tavrının arkasında bir çocuk belirmişti.

"Alışmak için zamanınız var," dedim, onu anlamaya çalışarak. Tarkan'ın düğününde gerçekleri öğrenmişti ve iki kardeş için yeni bir hayat başlamıştı.

"Her şey çok üst üste geldi," dedi Verda. Bakışlarını kolundaki alçıya çevirip başını biraz eğdi. "O benim abim... Mutlu olmam gerekiyor ama olamıyorum."

Bakışlarımı diğerlerine çevirdim. Verda'nın cümlesiyle birlikte herkesin yüreğine ince bir dokunuş inmişti. Hepimizin yüzünde aynı ifade vardı. Bronz, sessiz bir baş hareketiyle Safa'ya mutfağı işaret etti. Safa bir şey demeden, kalkıp patronunun emrine uydu. İkisi de salondan çıkıp bizi baş başa bıraktı.

Verda başını koltuğa yasladı. Kırık kolu sabit duruyordu ama onun dışında tüm bedeni yorgunlukla sarkmış gibiydi.

Yavaşça yanına oturup onun başını omzuma yasladım. "Verda," dedim. "Senin için gerçekten çok sevindim. Bir kardeşin olduğu için." Verda dudak büktü ama bir şey demedi. "Sen bize her zaman güzel bir arkadaşlık yaptın," diye devam ettim. "Yasmin'in de benim de en zor anımızda yanımızdaydın. Belki öz abinle uzun bir süre ayrı kaldınız ama bütün açığı kapatacağınıza eminim."

Verda bir süre tavana baktı. Biraz durduktan sonra başını yana çevirip yüzüme döndü. "Hayır, His," dedi, kararlı ama kırılgan bir sesle. "Ben kartlarda bunu gördüm. *Felaket*, diyordu sadece. Bu yüzden mutlu olamıyorum!"

Her zaman güçlü, lafını sakınmayan Verda'nın içinde, kaderin soğuk ellerinden korkan bir çocuk vardı. Bir noktada onu kartlara bu kadar mahkûm eden de babamdı. Her şeyin suçlusu oydu.

"Safa'nın kartların kaderini umursayacağını sanmıyorum," dedim. "Bence o seni bulmuşken kolay kolay bırakmaz."

"Bırakmıyor zaten," dedi, derin bir inançla. "Sevmediğim biri değil ama çok gıcık. Sinir ediyor beni. Üstelik bana sürekli *bana abi de*, diye baskı yapıyor!"

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Siz abi kardeş olmuşsunuz."

Verda gözlerini devirerek, "Ben testin tekrar yapılmasını istiyorum," dedi. "Bir hata olmalı. Bu kadar uyumsuz olamayız. İkimiz de çok farklı insanlarız. Gündüzleri arabesk dinliyor, ben meditasyon müzikleriyle uyanıyorum! Konuşması, tarzı, hayatı... Her şeyi bambaşka benden!"

O sırada mutfaktan hafif bir melodi yükseldi. Safa muhtemelen çay demliyordu ve bir yandan da o meşhur arabesk listesini açmıştı. Bronz, yıllardır Safa'yla çalıştığı için ona alışkın olmalıydı.

Verda gözlerini kısıp sitemle mutfağa baktı. "Bak işte," diye fısıldadı. "Şu sesi duyuyor musun? *Seni Sevmeyen Ölsün* dinleyerek hayata uyanıyorum artık."

"Biriniz Rusya'da, biriniz Türkiye'de büyüdünüz," dedim, omuz silkerek. "Çok normal değil mi bu farklar?"

Verda, battaniyenin altından ayağını oynatarak başını iki yana salladı. "Hayır. İşin kötüsü, hoşuma da gidiyor," dedi. "Yani garipsiyorum ama eğleniyorum da." Gözlerini yere indirdi. "Sadece tek hoşuma gitmeyen şey beni Zorlu'dan uzak tutmaya çalışması."

"Safa bunu zaten önceden de yapıyordu," dedim. "Seni sadece şimdi değil, hep korumaya çalıştı."

"Bir anda gelip hayatıma karışamaz ama!" dedi Verda, inatla.

Biz konuşmaya dalmışken, kapının eşiğinde beliren Safa içeri girip, "Karışırım," dedi, gür sesiyle. "Abinim ben senin! Yok kartmış, yok tütsüymüş, yok şans kolyeleri yanında yokmuş... Yanında abin var senin! Hiçbir şeye ihtiyacın yok!"

Verda başını ellerinin arasına alarak, "Tanrı'm," diye mırıldandı. "İşte bu yüzden meditasyon sayımı arttırdım!"

Gülmemek için dudağımı ısırırken, Safa ciddiyetini bozmadan ona doğru yürüdü. "Bu yüzden mi her saat başı meditasyon yapıyorsun?"

"Başka türlü kafam kaldırmıyor!" diyen Verda'nın bakışları beni buldu. "Zorlu sizinle geldi mi?"

"Verda," dedi Safa. "Zorlu'nun beni öldürmesini istiyorsan açık açık söyle. Gidip kendime sıktırayım!"

"Zorlu'nun kötü biri olduğunu düşünmüyorum," dedi Verda, alçak bir sesle. "Gerçekten. Ondan iyi bir enerji alıyorum."

Safa bir anda doğruldu. "Zorlu abi kötü biri değil," dedi, büyük bir savunmayla. "Bak, duydun mu? Ben bile bu yaşımda ona *abi* diyorum. Sen kaç yaş küçüksün, hâlâ *abi* bile demiyorsun!"

"O benim abim değil çünkü!"

Tartışma alevlenirken, ses tonları yükselip birbirine karışmaya başladı. Usulca aralarından sıyrıldım. Sessizce koltuktan kalktım ve köşede duran Bronz'un yanına geçtim. Yüzünde büyük bir ciddiyetle olan biteni izliyordu.

Bağlı olan kollarını çözerken, "Kardeş olduklarını kabullenmişler mi?" diye sordu.

"Kabullenmemiş gibiler mi sence?" diye karşılık verirken bakışlarım tekrar iki kardeşi buldu. "Baksana şunlara, ikisi daha önce yan yana gelseydi, DNA testine gerek bile kalmazdı."

Başını iki yana salladı. "Neden DNA testleriyle bu kadar uğraştığını hâlâ anlamıyorum, Hisar."

Gözlerim kısa bir an için yere kaydığında ayağımı yere sürttüm. "Çünkü bulmam gereken bir abi vardı," dedim. "Etrafımdaki biri olabilir mi diye merak ediyordum."

"Bizi terk ettiğin zaman, bu yüzden hepimizden DNA testi için bir şeyler aldın."

Yüzümde belli belirsiz bir ifade belirdi. "Öyle yaptım sanırım. İnan, hiç hatırlamıyorum."

Bronz bir adım yaklaştı. "İşine gelmeyince *hatırlamıyorum*, diyerek sıyrılamazsın."

Ona cevap vermek üzereydim ki zil sesi bizi böldü. "Kapı çalıyor," dedim, dikkatimi ona çekerek. Safa'nın hareketlendiğini görünce, "Rahatınızı bozmayın, ben açarım!" dedim.

Dış kapıya yöneldiğimde Bronz'un arkamdan beni izlediğini bilerek yürüdüm. Kameradan kontrol ettim. Gördüğüm kişilerle, "Tam zamanında!" dedim, kapıyı açar açmaz.

Kapının önünde Yasmin, Yağız ve Sanaç duruyordu. Yağız, Sanaç'ın bacağına sıkı sıkıya sarılmıştı. Üçü birlikte, artık aynı çatı altında yaşıyorlardı ve bu görüntü, insanın içini ısıtan bir huzur taşıyordu. Onlar için gerçekten mutluydum. Çünkü sonunda, hak ettikleri o dinginliği bulmuşlardı. Artık tam anlamıyla bir aileye benziyorlardı.

Yağız, Sanaç'ın bacağından ayrılıp bir anda bana koştu. Kollarıma atıldığında, bütün vücudum yumuşadı. Onu öpüp sevdiğimde gülerek içeriye fırladı. Sanaç'la kısa ama dostane bir bakış paylaştık. Yasmin'le de sarıldıktan sonra içeriye girdi.

Elinde bir sürü poşet vardı. Yine boş gelmemişti. Onu tanıyorsam o poşetlerin içinde çeşit çeşit yemek, evin havasını ısıtacak kokular vardı.

"Verda nasıl?" diye sordu Yasmin, çantaları yere bırakırken.

Omuz silktim. "İşte sen dinlenmek zorundayken nasılsan o da öyle."

Yasmin, kaşlarını kaldırdı. "Berbat yani."

"Sanırım," dedim, iç çekerek.

Salon kapısından içeriye geçtiğimizde, Verda hâlâ koltukta yatıyordu. Başını kaldırdığında gelenleri görünce gözleri parladı.

"Ağrın yok, değil mi güzelim?" diye sordu Yasmin.

"Sizi görünce geçti," dedi Verda. Gülümsemesi zayıf ama içtendi. Bakışlarını yere indirdiğinde sesi biraz daha kısıldı. "Tarkan nasıl? Cenazeye de katılamadım..."

Yutkundum. Tarkan'ın adı geçince odadaki hava biraz daha ağırlaştı. "İyi olacak," dedim, sonunda. "İkizini kaybetti, kolay değil. Ama hep beraber toparlanacağız." Tarkan, biraz yalnız kalmak istemişti. Hayat

arkadaşı, sevgili eşi Belgi bir an olsun onun yanından ayrılmıyordu. Ben de elimi üstünden çekmiyordum ancak acısını yaşayabilmesi için izin veriyordum.

Yasmin, Verda'nın alçak yastığını düzeltti. Onun yüzüne bakarken sesi çatlayacak gibi oldu. "Sana bir şey olacak diye çok korktuk, Verda," dedi. "Seni kaybetme ihtimali... Düşündükçe midem kasılıyor."

"Biz senin en yakın arkadaşların olabiliriz," dedim, sessizce. "Ama aramızda en çok kahrolan Safa oldu."

Verda, başını çevirip bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Seni bulduğu an, kaybetmekten çok korktu."

Verda, sıkıntılı bir nefes aldığında bakışları yumuşadı. "Belki de ona artık az eziyet etmeliyim," dedi yarı şaka, yarı suçlulukla. "Günlerdir benim için çırpınıyor."

Gülümsedim. "Bronz'un daha fazla korumasız kalacağını sanmıyorum. Abinle iyi vakit geçir. Artık her gün vakit geçiremeyeceksin."

Başını salladı. "Safa, Bronz'a gerçekten çok bağlı," dedi. "Artık ona bağlı olan sadece Safa da değil."

"Evet, Zorlu da ona bağlı," dedim.

Kızıl saçlarıyla oynayıp bakışlarını benden ayırmadı. "Bahsettiğim Zorlu değildi," dedi. "Sendin."

Boğazıma oturan yumruyu yutmak zordu. Daha da zor olan, onu reddetmemekti. Bir savunma mekanizması gibi söze atıldım. "Ben sizinle uğraşmıyorum, siz de benimle uğraşmayın!"

Fakat çok geçti. Yasmin'le Verda'nın göz göze gelme süresi, bir plan yapmaya yetmişti bile. O bakışı tanıyordum.

"Yasmin..." dedim, uyarı tonuyla. "Verda..."

"Saldır!" dedi Verda, gülümseyerek. İkisi birden üzerime eğildi. Yasmin bir yandan gıdıklıyor, Verda diğer yandan kolunun alçısıyla bile beni delirtmeye çalışıyordu.

"Sakın!" diye bağırdım. "Sakın! Durun! Gerçekten kolunu inciteceğim şimdi, Verda!" Ama dinleyen kimdi? Karnımdan gıdıklandığım için kahkahalarıma engel olamıyordum.

Küçük bir ses araya karıştı. "Beni de alın aranıza!" diye bağırdı Yağız. Küçücük bedeniyle üstümüze atladığında üçümüz birden onu kucakladık.

Yasmin ve Verda beni gıdıklamayı bıraktığında bakışlarım kısa bir anlığına beni izleyen adama takıldı. Bronz... Beni öyle güzel izliyordu ki kahkahalarım yüksek ihtimalle ona en güzel melodi gibi geliyor olmalıydı. O bakışlarda derinlik vardı.

Hoş bir derinlik.

Beni içine çeken bir derinlik.

Erkeklerin içeri girmesiyle hızlıca toparlandık.

Verda usulca, "Eskiden beraber uyurduk," dedi. "Keşke yine uyusak."

"Uyuyalım mı His?" diye sordu Yasmin, gözlerimin içine bakarak.

Bakışlarımı Bronz'un alev alev yanan kehribarlarından çekip başımı salladım. "Uyuyalım."

Üçümüz, koltuğa sığamasak da birbirimize sarılmayı bırakmadık. Yağız üzerimize uzandığında, ciddi bir tavırla, "Ben sizi korurum, kızlar," dedi.

"Korursun," dedi Yasmin, oğlunun başını öperek. "Hadi, sen de bizimle uyu, anneciğim."

"Tamam, anneciğim," dedi Yağız, tatlı tatlı.

Gözlerimizi kapadığımızda, kalp atışlarımız birbirine karıştı. Nefeslerimiz aynı ritme uyarken aynı rüyanın eşiğindeydik. Uykunun yumuşak kolları, sessizce sardı bizi.

Bir süre sonra üzerimize bir örtü serildi. Gözlerimiz kapalı olsa da kimin örttüğünü biliyorduk. O örtü, hayatımızdaki adamların ellerinden düşmüştü. Şefkatin ve korumanın sessiz bir jestiydi bu.

Ve biz, uzun zamandır unuttuğumuz o tarifsiz huzurun içinde uykuya daldık. Lakin bilirdik ki huzurlu uykuların kaderi hep aynıdır. Onları yalnızca kötü kâbuslar ayırır.

2.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Bazı insanların uyuması bile bir belaydı. Çünkü birinin uykusu, birinin hâkimiyetini bozabilirdi.

Ve Hisar, dünyanın en masum insanı gibi uyuyordu.

O masum olamazdı. Masum biri değildi.

Lakin... Neden öyleymiş gibi duruyordu?

Uzanmıştı. Kısa saçları yastığa dağılmış, nefesi göğsümdeki ağırlığı hafifleten bir ritim gibi yükselip alçalıyordu. Karanlık odanın tek ışığı, pencerenin kenarından süzülen solgun aydı. Yüzüne düşen o ışık, onu olduğundan bile daha kırılgan gösteriyordu.

Üç yakın arkadaş birbirine sarılmış bir vaziyetteydi. Yağız da küçük bedenini aralarına sıkıştırmıştı. Mutfaktan çıkar çıkmaz onların kahkahalarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. O yüzden Hisar'ı izlemeden edememiştim. Sertdiğime alışık ellerim yumruk olup çözülüyor, nefesim göğsümde tıkanıyordu. Onu böyle görmek... Savunmasız ve huzurlu olması, beni onun dizlerinin önüne çöktürebilen tek şeydi.

O bir süredir uyurken kirpiklerinin gölgesine bile sahip çıkmak istedim. Uyuması bile bir belaydı. İnsanın kendine hâkimiyetini bozan bir bela... Onu izledikçe göğsüm alışık olmadığı bir sıcaklıkla doldu.

Sanaç yanıma geldiğinde, bakışları benim baktığım yere kaydı. Üç kadın vardı ama ikimizin de gözü farklı yere takılı kaldı. Benim gözlerim

Hisar'da, onunkiler Yasmin'de. Sanaç'ın Yasmin'i kaybetmesine ramak kalmıştı. Sevmekten korkan bir adam değildi ama kaybetmekten ödü kopuyordu.

"Bu aralar fazla delice şeyler yapıyorsun," dedi Sanaç, kısık çıkan sesiyle. "Niye, Bronz? Niye durmuyorsun?"

"Bir savaşın içindeyiz," dedim.

"Bitirebilirsin."

"Bitirmek bana göre değil."

"His bunu anlamayacak mı sanıyorsun?" diye üsteledi. "Onun arkasından iş çeviremezsin."

"Onun başına gelen her şeyin hesabını soracağım," dedim. Sesim hiç olmadığı karar kararlıydı. "Tek tek."

Sanaç nefes verdi. "Sonra? Rahatlayacak mısın?"

"Hayır," dedim, açıkça. "Rahatlık bana yok."

"Ee, o zaman neyin peşindesin?"

"Sanaç," dedim, sertçe. "Karışma." Gözlerini devirdi. Benden korkan biri hiçbir zaman olmamıştı. Sadece biliyordu, bazı adamların geri dönüş yolu yoktu. Ben de o geri dönüşü olmayan kişiydim. "Burada mısın yoksa gidecek misin?" diye sordum. Dışarı çıkmam gerekiyordu ancak Hisar'ı da tek başına bırakmak istemiyordum. Üstelik uyuyordu.

Onu böyle yorgun, birine yaslanmış, hayata karşı titrek bir sığınak kurmuş hâlde görmek, insanın üzerine garip bir ağırlık gibi çöküyordu. Aile denen o lanet kavram, insanın en zayıf noktasını hiçbir zaman ıskalamıyordu. Zayıflığı gömmeyi çoktan öğrenmiş bir adamdım.

Yağız ve Yasmin'e bakarak, "Uyumuşlar," dedi Sanaç. "Belki bu gece burada kalır, uyanana kadar beklerim."

Başımı salladım. "Safa'ya ihtiyacım var," dedim. "Sen burada kal. Eğer Hisar uyanırsa hemen haber ver. Benim gitmem gereken bir yer var."

"Nereye?" diye sordu. Bakışları şüpheliydi. Çünkü geceye çıkarsam bunun kimse için iyi sonuçlanmayacağını gayet iyi biliyordu.

"İşim var, Sanaç," diyerek kısa kestim.

Bu cevabı hiç sevmezdi. Nitekim hoşnutsuzluk yüzüne çabucak yerleşti. "Bak," dedi, dişlerinin arasından. "Gece gece yine ortalığın amına koyma!"

Omuzlarım istemsizce gerildiğinde içimdeki o tanıdık yanma, Hisar'ın adıyla uyanan karanlık bir içgüdü yavaşça kabarıyordu. Kimse görmese de ben çok iyi biliyordum neye dönüşebildiğimi.

"Kimse rahat uyku uyumayacak," derken, sesim duvarların arasından geçip geceye yayılan bir tehditti. "O rahatsızken herkes öyle olacak."

Hisar, benim kırmızı çizgimdi. Dünyanın dengesi onun üstüne kuruluydu. Ona dokunan her şey bende zincirini kıran, geri dönüşü olmayan bir şey uyandırıyordu.

Benden sakinlik, huzur, sessizlik bekleyen herkes yanılıyordu. Ben huzurla büyümemiştim. Savaştan gelmiştim. Savaşla yoğrulmuştum. Ve bir adam, bir kadın için savaşmaya başladığında, önüne çıkacak hiçbir güç onu durduramazdı.

Sanaç yalnızca, "Haberleşiriz," dedi.

Kapıya yönelirken, zihnimde dönüp duran düşünceler birbirine çok benziyordu. Hepsi aynı kaynaktan, aynı öfkeden besleniyordu. *Onu üzdüler. Onu kırdılar.* Şimdi sıra bendeydi. Benim sıram geldiyse yarım iş bırakmazdım. Kim olursa olsun, nerede saklanırsa saklansın, hesabı tamamlanmadan hiçbir gece bana huzur vermezdi.

Tam dışarı çıkacakken Safa arkamdan yetişti.

"Abi..." dedi, çekingen bir tonla. "Yarın işbaşı yapsam olur mu?"

Durdum. "Şimdi başla, Safa," dedim, taviz vermeden. "Arkadan takip et."

Arabama geçip, motoru çalıştırırken gece sessizdi. Hem de fazla sessiz. Böyle geceler genelde birilerinin son gecesi olurdu. Direksiyonu sıkıp Zorlu'nun beklediği yere sürdüm. Bir süre sonra motoru kapadım ve arabadan indim. Işık olmayan bir sokağın derininde, yüzüme çarpan soğuk hava bile yanan içimi soğutmaya yetmedi.

Zorlu kapının önünde dikiliyordu. Gözleriyle beni tarayıp sessiz bir selam verdi. Onu geçip içeri adım attığımda, odanın ortasındaki sandalye gözüme çarptı. Sandalyeye bağlanmış bir adam vardı. Elleri arkadan kelepçeli, ayakları bağlanmış, gözleri siyah bir bezle kapatılmıştı.

Adam nefes nefese, "Ne işim var burada?" diye haykırdı. "Kimsiniz? Cevap verin! Kimsiniz?"

Zorlu'ya baktığımda dudaklarımı okumasını bekledim. "Gözlerini aç," dedim.

Zorlu, adamın göz bandını tek bir hareketle çözüp yere attı. Işık, adamın gözlerine çarpınca önce gözlerini hızlı hızlı kapatıp açtı, daha sonra beni gördü. "VI..." dedi, ciğerlerine nefes ulaşamadan.

Karşımdaki adam Efrem Vanizan'dı.

Hisar'ın abisi.

Gözleri açıldığı anda donup kaldı. O koyu gözlerde dehşet, tanıma, suçluluk ve korku belirdi. Hepsi tek bir anda suratına yerleşti.

Onu buraya getirmiştim çünkü sormam gereken bir hesap vardı. Okutmam gereken bir günlük. Öğrenilmesi gereken bir gerçek.

Hisar bana bugün, günlüğün diğer yüzeyinden bahsetmişti. Bahsederken o kadar mutluydu ki onu bozmadım. O mutluluğu kursağında kalsın istemedim ancak o günlükte olmamış bir şeyler vardı. Bana, annesinin ondan nefret etmediğini anlatırken öyle umut dolu, öyle aradığını bulmuş gibiydi ki bu kadına nasıl kıyabilirdim? Nasıl onu gerçekliğe çekebilirdim? Nasıl aksini iddia edebilirdim? Onu bir kere daha üzmemek için buraya Efrem Vanizan'ı getirmiştim.

Ona doğru ağır adımlarla yaklaşırken her adımda zeminin gıcırtısı bile tehdit gibi yayıldı.

"Seni böyle apar topar getirmek istemezdim," dedim. Bakışlarım onu donduracak kadar soğuktu. "Ama güzellikle geleceğini hiç düşünmedim."

Efrem, bulduğu ilk cesarete sarılıp, "Apar topar mı?" diye bağırdı. "Beni kaçırttın! Hem de çocuklarımın yanında bana bunu yaptın! Ailemin!"

Bağırışları benim için bir şey ifade etmiyordu. Çünkü her gece koynumda nefes alan kadının duyguları paramparçaydı. Onu yıllarca yalnızlığa mahkûm eden bu adamın çırpınması benim için önemli değildi.

"Dua et, bununla yetindim."

Gözleri, ateşi andırıyordu. "Neden geldim buraya?"

"Seninle konuşmam gereken şeyler var."

Omuzları düşerken, sık nefesler alıp verdi. "Sanırım dinlemekten başka çarem yok," dedi. "Ne diyeceksen çabuk söyle, beni bekleyen bir ailem var!"

"Ben ne zaman gitmeni istersem o zaman gidersin."

"Kızlarımın doğum gününü kaçıramam!"

Kızları için her şeyi yapabilecek ama kardeşi için hiçbir şey yapmayacak bir adam duruyordu karşımda.

Yüzüne doğru yaklaşırken sandalyenin üstünde küçülmüş hâli daha net görünüyordu. "Kardeşinin..." dedim, nefesim yüzüne çarparken. "Kaç doğum gününü kaçırdın?"

Yavaşça doğrulurken, "Onun için mi buradayım?" diye sordu.

"Onun için buradasın," diyerek onu onayladım. "Hisar'ı bunca yıl neden aramadın?"

"Hisar..." diye tekrarladı. Bulunduğu ortamdan ötürü titriyordu. Sanırım uyanık kalması için yüzüne su atıp durmuşlardı. Adamlarım benim aksime hiç centilmen değildi. "İyi ki de aramamışım."

Ellerim yumruk oldu. Son zamanlarda tahammül seviyem düşüktü. "Ne dedin?"

"Onu..." dedi. "İyi ki hiçbir zaman aramamışı-"

Çenesine sert bir darbe indirdiğimde acıyla inledi. "Tekrar edersen..." dedim. "Konuşacak ağzın olmayacak!"

Savrulan başını kaldırıp bir hışımla, "Bunu yapmaya hakkın yok!" dedi Efrem. "Hisar benim hiçbir şeyim değil. Bunu kendisi de söyledi. Biz onunla kardeş değiliz!"

"O kadın seni yıllarca aradı!" derken kelimelerim bıçağı aratmıyordu. "Ve sen onu bir kez olsun aramadın! Senin gibi bir adam zaten onun hiçbir şeyi olamaz!" İçimde, kimsenin göremediği bir yerlerde, kahredici bir öfke büyüdü. Çünkü aklımla kalbim arasındaki savaşın nedeni olan kadının ömründen çalınan yılların bedeli hâlâ kapanmamıştı.

Duraksadı. Ağzımdan dökülen laflar onu afallatmıştı. "Beni neden aradı ki?" dedi Efrem, merak eden bir ifadeyle. "Babamla annem nerede olduğumu hep biliyordu. Onlara neden sormadı?"

"Bu kadar *basit* miydi yani?" dedim, hayret etmeden edemezken. "Annenle babana sorsa yerini hemen öğrenecek miydi?"

"Ailemle görüşmeyi hiçbir zaman kesmedim."

"Ailen Hisar'la görüşmeyi kesti!" diye bağırdığımda oturduğu sandalyeye tekme attım. Öfkem giderek, büyürken şiddetten geri kalmadım.

"Gerçekten görüşmediler mi?" diye sordu, boşluğa düşmüş bir ifadeyle. "Hisar... Annemle babama iftira atıyor sandım."

"Hiç aile fotoğraflarınızda Hisar var mı?" dedim, bir şeylerin farkında olması için.

"Fotoğraflar..." dedi ve derin düşüncelere daldı. Bir süre sonra, "Yok," dedi.

"Özel günlerde hiç size katıldı mı?"

Başını iki yana salladı. "Katılmadı."

"Sen sormadan ailen sana ondan bahsetti mi?"

Dişlerini sıktı. "Bahsetmediler. Hep ben sorardım. Bazen aklıma bile gelmezdi."

Aptallık mıydı bu yoksa yılların yarattığı bir körlük mü emin olamadım. Ancak yüzündeki dehşet ifadesi, bir şeylerden geri kaldığını gösteriyordu. Yine de inanmadım. Benim körü körüne inandığım tek bir kişi vardı. Geri kalan herkes, güvenilir alanın dışındaydı.

"Şimdi..." dedim. "Ailesiyle görüşen bir kadın sence öyle mi olurdu?"

Soğuk çıkan sözlerim yüzündeki boşluğun daha da büyümesine neden oldu. Omuzları titrediğinde, yıllarca duymadığı bir gerçek onu üşütmüştü. Hisar da üşüyordu. Üstelik bugün bana sarılırken ateşin sıcaklığını aratmayan kollarımın arasında olmasına rağmen tir tir titriyordu. O, ateşlerin içinde olsa bile üşüyen bir kadındı.

"Dinle, dostu-" diye başlayınca sözünü kestim.

"Ben senin dostun değilim."

Gergin bir nefes aldığında sözlerini toparlamaya çalışıp, "VI," diye düzeltti. "Hisar'ın hep iyi bir hayat yaşadığını düşündüm. Bizden uzakta ve mutlu..."

"*Sizden uzakta*, doğru," dedim, üstüne basa basa. "Ama hiç mutlu değildi."

Yutkunurken gözlerinin içi bu kez korkudan değil, suçluluğun ağırlığından titredi.

"Babanın bir askeri olarak hayatını devam ettirmiş," diye devam ettim. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Çünkü bir zamanlar sen de öyleydin."

"Hisar bundan bahsetti ancak ailemin artık kartlarla bir işi yok çünkü ben vâris olamadım!" diye yükseldi. "Suikasta uğradığımız için yıllarca yürüyemedim. Bu yüzden Arkana'dan kapı dışarı edildik ve o sistemin dışında yaşadık. Normal bir aile olmuştuk artık!"

Pas kokan mekânın içinde birkaç adım attım. "Normal bir aile olmuştunuz demek..." dedim. "Olmadığınızı söylesem? Ailenin yalnızca seni kandırdığını söylesem Efrem Vanizan?"

Efrem'in yüzündeki ifade çarpık bir inançla karışık şaşkınlıktı. "Annem buna izin vermez," dedi. "Annem, babamın beni kullanmasına izin

vermedi. Benim vâris olarak büyümemem için elinden geleni yaptı. Kart sisteminden uzakta yaşadım. Ona da izin vermez."

Kaşlarımın arasındaki çizgi derinleşti.

"Annen buna seve seve izin verir," dedim, sert bir sesle. "Çünkü senin annen, Hisar'ın hep ölmesini istemiş!" Evladının ölmesini isteyen bir kadın, hiçbir zaman anne olamazdı. O kadın, bu sıfata yakışmıyordu. Her ne kadar günlükte aksi olduğunu yazsa da hiçbir annenin eli sahte olsa da bunu yazmaya gitmezdi. Gitmemeliydi.

"Böyle bir şey olamaz," dedi. "Annem dünyanın en iyi annesi. Torunlarını bile çok sever!"

Gerçekten aptal bir adamın tekiydi. Bu kadar mı aldatılmıştı? Bu kadar mı hayal dünyasında büyütülmüştü? Hiç mi görmemişti kardeşinin yaşadığı hayatı?

Tania, kızını gerçekten seviyor muydu emin değildim ancak hiçbir şey Hisar'ın yalnız başına büyüdüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Benim de sormak istediğim hesap buydu.

"Efrem!" dedim, yükselen sesimle. "Seni buraya söylediklerimin aksini iddia etmen için getirmedim. Buraya beni dinlemen için getirdim. Her dediğime karşı çıkacak bir tez sunarsan o dilini koparırım senin!"

Gözlerim tehdit etmiyor, kesin bir hüküm veriyordu. Onun gözlerinin içine baktığımda, söylediğimi anlamış olduğunu gördüm. İtiraz edecek cesareti yoktu artık. Hızla sessizliğe büründüğünde konuşmaya devam ettim.

"Annenin bir günlüğü var," dedim. "Bundan haberdar mısın?"

"Küçükken hatırlar gibiydim. Açık renkli, deri bir defteri vardı."

"O günlüğün içi, annenin Hisar'a karşı yazdığı iğrenç sözlerle dolu. Senin annen, öz kızına nefret kusacak kadar gözü dönmüş bir kadın!" Efrem'in yüzündeki ifade soldu. "Şimdi..." dedim, bir adım daha yaklaşıp, yüzüne gölgemi düşürerek. "Sakın bana o kadını savunma!"

Dudakları kıpırdadı ama tek bir kelime çıkmadı. Çıkaramadı. Kapanmış bir boğaz, tıkanmış bir nefes... Suçluluk insanı böyle felç ederdi.

"Sen evi terk ettin diye annen bütün suçu ona yıkmış," dedim, gizleyemediğim gerçekçi bir acıyla. "Zaten konuşmadığı kızına karşı, içinde yıllardır biriktirdiği bir nefret varmış. Sen gidince iyice artmış. Senin gidişinin biletini bile Hisar'a kesmiş!" Efrem aynı ifadeyle susmaya devam etti. "Hisar..." diye devam ettim, onun ismini söylerken bile göğsümde

yanma vardı. "Seni bulursa belki annesi onu sever sanmış. Belki aile denen şeyin kırıntısıyla bir şeye tutunur sanmış. Bu kadın seni bulmak için her şeyi yapmış. Peki, ya sen ne yaptın?"

Efrem, başını eğip gözlerini kaçırdı. "Onu tanıyamadım bile."

"Tanıyamadın, öyle mi?" derken kalbimde biriken ağırlık sesime sertçe yansıdı. "Hisar seni bulduğuna pişman oldu. Sizin yüzünüzden mahvoldu o kadın. Annen, baban ve sen... Ona bir hayat borçlusunuz!"

"VI..." dedi, ısrarla. "Kardeşimin ne durumda olduğunu bilmiyordum!"

Sabrımın ipi orada koptu.

"Sen onun abisiydin!" diye bağırırken omzuna yumruğumu indirdim. Acıyla inledi. "Ne durumda olduğunu bilmen gerekiyordu! Bunca yıl onunla nasıl görüşmezsin?"

"Herkesin kendi ailesi vardı," dedi, kendini aklayabilecekmiş gibi.

"Ailesi mi vardı?" diye haykırdım. Bu beni daha da çok sinirlendirmişti. "Hisar'ın sence ailesi mi vardı?"

Bunu nasıl diyebiliyordu? Hisar yalnız büyümüştü. Hisar yalnız savaşmıştı. O, kimsesizdi. Öyle ki şu an bile etrafı kalabalık olsa da hep tetikteydi. Çünkü her şeyin başa sarmasından, yine yalnız kalmaktan korkuyordu.

"Fransa'daki kayak merkezinde..." dedi Efrem, kendini toparlamaya çalışırken. "Hisar, sen ve çocuğunuz mutlu görünüyordunuz. Onun da bir ailesi olmuş." Başını kaldırdı. "Öyle değil mi? Hisar evli değil mi? Annemler bana öyle söyledi!"

Bakışlarım Efrem'in gözlerine saplandı. "Onun hiçbir zaman bir ailesi olmadı!" dedim. "Çocuğu da hiç olmadı. Belki de hiçbir zaman olmayacak çünkü senin o şerefsiz baban dünyaya bir çocuk getirmesin diye ona hasar vermiş!"

Efrem'in yüzü kireç gibi olduğunda hızla dudakları aralandı. "Nasıl?" dedi, hayretle. "Ama o küçük sarışın çocuk sana *baba*, Hisar'a da *anne*, diye sesleniyordu."

"Efrem." Derin bir nefes alıp öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. O bizim çocuğumuz değildi." Soluklandım. "Hisar hiçbir zaman düşündüğün gibi bir hayat yaşamadı!"

"Bütün aklımı sikip attın!" diye bağırdı. "Ben neye inanacağım şimdi? Neye?"

Onu ensesinden tuttum ve hiç yumuşak olmadım. "Hisar'a," dedim. Sesim soğukken keskin bir bıçak gibi derinlere işledi.

"Sadece ona inanacaksın. Çünkü çok yakında inanacağın bir anne ve baba bırakmayacağım."

"Anlamıyorum!" Sesindeki panik artık saklanamaz hâle gelmişti. "Hiçbir şey anlamıyorum!"

Hisar'ın neredeyse her gün tekrar tekrar okuduğu günlüğü ortaya çıkardım ve ona gösterdim. "Bu günlüğü okuduğunda anlayacaksın."

"Bu günlük şifreli!" dedi Efrem. "Küçükken denemiştim ama açamamıştım."

Ona sert bir ifadeyle baktım. "Kanla açılan bir günlük. Alatavların kanıyla açılıyor ve annen, Hisar'dan kan alarak bu günlüğü kullanıyordu. Birkaç damla kanını sanırım gerçekleri öğrenmek için feda edebilirsin."

Günlüğü yere bıraktım. "Okumak için sabaha kadar vaktin var. Güneş doğduğunda bu günlüğü senden geri alacağım."

Nasıl ki Hisar bir süredir o nefret kısmına maruz kaldıysa o da kalacaktı. Hisar kadar zeki miydi bilmiyordum ancak aklı ererse günlüğün diğer tarafını da okuyabilirdi. O detayı söylemeyi es geçtim.

Efrem, aceleyle gözlerini bana kaldırdığında, "Hisar neden babama karşı çıkmadı?" diye sordu. Bu soruyu sorma cesareti sinirimin kabarmasına neden oldu.

"O şerefsiz baban..." diye başladım. "Öyle bir şey yapmış ki... Hisar bile ona karşı çıkamamış. Bunun ne demek olduğunu sen düşün. Ancak..." dedim, nefes nefese bir şekilde. "Ben Bronz'sam oynanan bütün oyunları bozarım."

"Bronz..." dedi. Durdu. "Sen... O bahsedilen Bronz musun?"

Onun bu geç kalmış fark edişi, bana artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Konuşma bitmiştir," dedim, soğuk bir tonla. "Eğer Hisar'ın karşısına çıkıp onu bir kez daha üzersen bir dahakine seni bu kadar nazik ağırlamayacağım."

"Bu nazik hâlin miydi?"

Başımı hafifçe yana eğdiğimde, "Çok naziktim," dedim. "Buradan herkes sağ çıkacak. Nazik olmadığımda mutlaka bir ceset çıkar. Tek bir yanlışında seni yok ederim, Efrem."

"VI!" dedi ancak onu susturdum.

"VI artık ölü," dedim. "Bana *Bronz* derler."

Tam kapıya yöneliyordum ki arkamdan, "Bronz..." diyen sesi geldi.

Durdum ancak ona doğru bakmadım.

"Hisar'ın söylediklerine benzer şeyler söyledin," diye bağırdı. "Onun bana anlattıkları doğru muydu yani? Ben ona *yalancı*, dedim. Ben kardeşime yalancı dedim ve onu o gün orada bıraktım!"

Aklı şimdi başına geliyor olmalıydı.

Yalnızca, "O günlüğü oku," dedim.

"Yemin ederim, bilmiyordum," dedi, kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi titreyerek. "Ailemin ne yaptığını bilmiyordum. Hisar'ın benim gibi bir hayat yaşadığını sanıyordum. Kart sistemi hayatımızdan tamamen çıktı sanıyordum!"

Arkamı dönmeden, yüzümde en ufak bir yumuşama olmadan karanlığa bakmayı sürdürdüm. "O yalnızca bana Hisar," derken merhameti çoktan terk etmiştim. "Geri kalanınız için His. Onun adını ağzına alma. Sen ona Hisar demeyi hak etmiyorsun."

Çaresizliğin öfkeye karıştığı o kırık sesle, "Beni onunla görüştür!" diye bağırdı. "Ben kardeşimden nefret etmiyordum ki! Hiçbir zaman etmedim! Beni onunla görüştür, Bronz!"

"O kadar kolay olmayacak." Her heceyi bilerek ağırlaştırdığımda sözlerim artık bir hükümdü. "Onun seni yıllarca aradığı gibi sen de onu arayacaksın. Eğer bulursan görüşürsün."

Benim için konuşma burada bitmişti çünkü ben sözümü söylediğimde, zaman bile geri adım atmazdı. Onun için cehennem yeni başlıyordu. Geçmişin yüküyle, bilmediği suçların kefaretiyle, affı olmayan bir bekleyişin içine mahkûm edilmişti artık.

Bir kardeşin kayıp yıllarını geri alamazdın. Ne kadar koşarsan koş ne kadar dizlerini parçalarsan parçala, zaman geri dönmezdi ama yine de ararsın. Çünkü umut dediğin şey akılla değil, acıyla çalışırdı. Çırpınarak, yanarak, insana kendini unutturacak kadar can yakarak.

Ve bazen bir ömür bile yetmezdi.

Hisar'ın yalnızlığı şimdi bu adamın omuzlarına yüklenmiş yeni bir kaderdi. Geceleri uykusunu bölüp boğazına çökecek, her aynaya bakışında onu aynı kelimelerle baş başa bırakacaktı. *Geç kaldım. Kardeşime geç kaldım.*

"Bilmiyordum," diye tekrarladı Efrem. "Yemin ederim, bilmiyordum, Bronz. Hisar'a inanmadım!"

Onu orada bıraktım.

Sabaha kadar günlüğü okuyacaktı ve o kadına yaşatılan her şeyden haberdar olacaktı. Çünkü günlükte her ne kadar *sevgi* de bulunsa Hisar o nefreti dibine kadar yaşamıştı. Üstelik buna bir zamanlar ben de şahit olmuş ancak toyluğumdan ötürü anlayamamıştım. Alatav ailesi kızlarına kötü davranmaz diye düşünmüştüm çünkü onlar çocuklarına el bebek gül bebek bakardı. Meğer Hisar, el bebek *öl* bebekmiş. O yazılanları okuyunca zihnimde bir şeyler oturmuştu.

Bronz olarak verdiğim hüküm, asla değişmezdi.

HİSAR ALATAV

Senden nefret ediyormuş gibi davranmak benim için en zoruydu, küçük kızım. Her gün, senden gerçekten nefret edeyim diye dua ediyordum ama yapamıyordum. Tanrı'ya yalvardım. Yalvardım her gün, benden çocuk sevgisini alsın diye. Almadı. Ben seni uzaktan sevmeye, dokunmamaya, gözlerine bakmamaya mahkûmdum.

Güçsüz biriydim. Benim cezam bu olmuştu çünkü ben anneme karşı çıktım. Hak etmemiş miydim bunu? Hak etmiştim elbette. Sevgi karın doyurur sandım. Aşk insanı iyileştirir. Hiçbiri olmadı. Tanrı da beni bu yüzden senden uzak tutuyordu. Ben günahkâr bir kadındım. Neden öyle olduğumu anlatacağım.

Efrem doğduğunda ona öylesine bağlandım ki oğlumu Arkana tesislerine göndermeyi hiç istemiyordum. Sen olsan gönderir miydin kızım? Hiçbir anne çocuğunu o korkunç düzene teslim etmezdi. Arkana Akademisi'nin soğuk duvarları arasında büyüsün, bir makineye dönüşsün istemedim. Fakat uzun bir süre karşı çıkamadım. Çünkü Haris çok güçlüydü. Benim bile gücümü elimden almıştı.

Minik bebeğim... Sen sakın ben olma, sen sakın bir sevdanın uğruna gücünden vazgeçme. Ben geçtim ve hayatımın en büyük hatasını yaptım. Sekiz yıl boyunca güzel oğlumun o tesise gidişini izledim. Tam sekiz yıl boyunca bu işkence sürdü. Sekiz yıl boyunca içimden bir şeyler koptu.

Ben, Tania Vanizan Alatav'dım. Bu düzene boyun eğmemeliydim. Annem bunu başlatmış olabilirdi ancak oğlum buna kurban edilmemeliydi. Bu yüzden bir plan yaptım.

Oğlumu bu sisteme kurban etmeyecektim. Onu kurtaracaktım.

Fakat Haris... Haris zeki bir adamdı. Onu kandırmak kolay olmayacaktı.

Bir gün Haris ve Efrem dışarı çıktıklarında suikast girişimini ben ayarladım. Oğlum yaralanacak, omurilik felci yaşayacak ve böylece sağlıklı bir birey olmayacağı için Arkana'nın gözünden tamamen düşecekti.

Evet, anneciğim.

Bunların hepsi benim planımdı. Oğlumun yaşaması için bunu yapmam gerektiğine inanıyordum. Doktorlarla anlaştım. Haris hastane sürecini yakından takip ediyordu ama Arkana'nın vâris baskısıyla kafası o kadar doluydu ki gerçeği hiç fark etmedi.

Efrem aslında hep sağlıklıydı. Yalnızca annesi tarafından ilaç verilen bir çocuktu. Benim tarafımdan.

Çünkü onu hayatta tutmak istiyordum. Bunun başka yolu yoktu. Ve zaman geçtikçe Haris, Efrem'in iyileşemeyeceğini kabul etmişti. Umudunu, ilgisini, her şeyini geri çekti. Oğlum artık vâris değildi.

Fakat hesaba katmadığım şey şuydu. Haris, yeni bir vâris istemeye kararlıydı.

Soy önemliydi.

Kan önemliydi.

Vâris, kan bağı gerektirirdi.

Baban bir gece benimle zorla birlikte oldu. Yaşadığım en kötü deneyimdi. Evlilik içi tecavüzdü ve bu normal değildi. İkimiz de sarhoştuk, belki de en başından beri planı buydu. Hiç bilmiyorum. Hatırladığım tek şey, istemediğim hâlde benimle birlikte olduğuydu.

Ertesi gün ağlaya ağlaya anneme gittim. Roza... Benim güzel annem... Ona çok üzülüyordum çünkü hiçbir zaman istediği bir kız olamamıştım. Beni öyle görünce buna şiddetle karşı çıktı. Beni korumak istiyordu. Her zaman olduğu gibi.

Ama ben hatalarla doluydum, kızım. Eğer zamanında onu dinleseydim hayatım bambaşka olurdu.

Haris, Vanizan malikânesine gelip özürler diledi. O geceyi hatırlamadığını, kontrolden çıktığını söyledi. Ben korunmak istedim. Sana hamile kalmamayı... Daha doğrusu size.

Ancak korunmama izin verilmedi. Manipüle edildim, kandırıldım. Bu çocuğun tek şansımız olduğunu söyledi. Ben istemiyordum, anneciğim. Çünkü başıma gelecekleri biliyordum. Şimdi bile anlatırken o zamanları yaşıyor gibiyim.

Efrem'i bir şekilde kurtarmıştım ancak iki çocuğu nasıl kurtaracaktım? Çok çaresizdim. Çok.

Haris bilmiyordu ama ben biliyordum. İkizlere hamileydim. İki kızım olacaktı.

Efrem'den sonra iki kız...

Korktum. Birinizi kurtarır, diğerinizi kurtaramazsam bunun vebalinin altından nasıl kalkacaktım? Ya tamamen başarısız olursam ve Haris ikinizi birden benden alırsa diye korkuyordum. Ölürdüm, anneciğim. Ölürdüm. Tıpkı şimdi olduğu gibi... Her gün öldüğüm gibi...

Doğurmak istemedim sizi. Biliyorum, bunları duymak çok ağır ama beni anlamalısın.

O iki çocuğu dünyaya getirirsem annemin İmparatoriçe baskısı, Haris'in zaris savaşları, Arkana'nın kan talebi derken her şeyin daha kötü olacağını biliyordum.

Çok zordu.

Dayanılmazdı.

Bundan kurtulmak için tek bir şansım vardı. Bir gece karnımı bıçakladım. Çünkü sizi öldürmek benim için bir ceza değil, bir ödüldü.

Belki de en büyük günahım buydu, kızım.

Tanrı tarafından cezalandırılmamın nedeni kendi çocuğumun celladı olmamdı.

Gözümden bir damla yaş süzüldü. *Anne... Nasıl yazdın bunları? Daha kötüsü... Nasıl yaşadın bunları?* Kendi çocuğunun celladı olan bir anne... Midem kasıldı. Başım döndü. O bıçak sanki hâlâ tenimdeydi ve bana saplı duruyordu. Daha doğmadan direnişim başlamıştı. Anneme rağmen yaşamıştım. Annemin bıçağı değil, kaderin bıçağıydı bu. İlk darbeyi bana, daha doğmadan vurmuştu.

O satırlardaki *anneciğim* yazısına odaklandım. *Anneciğim...* Ne kadar güzel bir hitaptı.

Ellerim titredi. Sayfaya dokunduğumda kendi bedenimden daha soğuktu kâğıt. Tam yeni bir sayfaya geçeceğim sırada günlük birden elimden çekildi.

Başımı kaldırdığımda gözlerim karanlığa alışmıştı ama o karanlığın içinde en net görünen şey Bronz'un yüzündeki sertlikti.

"Neden uyumadın?" dediğinde sesi duvar kadar sertti. Arkasında saklamaya çalıştığı bir panik vardı. Bir şey olmuştu.

"Bronz..." dedim.

Parmak eklemleri, öfkesini ele verecek kadar gerildiğinde, "Hiçar," dedi. "Ne zamandan beri buradasın sen?"

Ne zamandır buradaydım? Gözlerimi ovuşturdum. Uykusuzluktan değil, gerçeğin ağırlığından yanıyordu göz kapaklarım. Etrafıma baktığımda en son neler olduğunu anımsayamadım. Pencereden içeriye gün ışığının sızdığını görünce, "Sabah olmuş," dedim, kısık bir sesle.

"Neden yataktan çıktın?"

Yatak... En son nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım ama kelimeler, düşünceler, anılar, hepsi birbirine karışmıştı. Zamanın nerede bittiğini, acının nerede başladığını bilmiyordum.

Hiçbir şey olmamış gibi, "Günlüğü okuyordum," diyebildim. Unutmuştum, unutmuştum ve Bronz'a bu durumu belli etmemeye çalışıyordum. "Beni mi özledin?"

Bronz'un çenesi kasıldı. "Sabah olunca okuyabilirdin, acelen ne?"

"Bitirmek istedim," dedim, günlüğü işaret ederek. "Saklı kalan hiçbir şey olmasın istedim."

Gözlerini kısmış, yüzüme dikkatle bakmıştı. Çehresinde yalanlarımdan önce gerçeği okuyan bir ifade vardı.

"Bir garip bakıyorsun, bana bugünün tarihini söyle."

Tarih... Zaman... Hepsi birbirine bulanmıştı.

En son hatırladığım kadarıyla, "7 Aralık?" derken sesim kendi kulağıma bile kayıp bir çocuğun fısıltısı gibi geldi.

Bronz'un yüzündeki ifade bir anda sertleşti. "En son ne oldu?"

Sorusuyla birlikte hafızamın kenarları sisle çevrildi. Hatırladığım tek şey parçalanmış bir film şeridi gibi zihnimde dönüyordu.

"Verda... Yasmin ve ben uyuduk," dedim. "Yağış da bizimleydi. Gözümü tekrar açtığımda kendimi seninle uyurken buldum. Sonra uyku tutmayınca buraya geldim ve günlüğü okudum."

Bronz öfkeyle değil, çaresizlikle yaklaştı. Parmakları yüzümü sardığında başımı avuçlarının içine aldı. Alnını benim alnıma yasladı. Sıcaklığı, buz tutmuş bir yaraya bastırılan ateş gibiydi.

"Ah, başımın belası, ah..." Sesinde kızgınlık yoktu. Tam tersine, beni kıran her şeyden daha ağır bir şefkat vardı.

Korku dolu bir fısıltıyla, "Yine mi unuttum?" diye sordum.

Bronz gözlerini kapadığında burnu benim burnuma değdi. "Hisar... Çok unutmuşsun. Çok!" dedi, göğsünden gelen boğuk bir acıyla. "Kahretsin, kızamıyorum da!"

Unutmanın ağırlığı, onun çaresizliği, benim boşluğum hepsi boğazımda düğümlendi. "Kaç gün geçti?" dedim.

Bronz gözlerini açtığında kehribarları hem keskin hem yorgundu.

"Yirmi gün."

Tenime bir ayaz çökerken ürperdim. Zaman lapa lapa üzerime yağdığında beni gömdü. Yirmi gün... Yirmi gün karanlıkta geçip gitmişti.

Dudaklarım titredi. "26 Aralık'ta mıyız yani?"

Bronz başını yavaşça iki yana salladı. Başparmağı yanağımda duruyor, beni hayatta tutan tek sıcaklık o oluyordu. "27 Aralık artık, sabah oldu."

İşittiğim kelimelerle bir tarihin yükü değil, kaybettiğim zamanın ağırlığı çöktü üzerime. Yirmi gün boyunca hayatım bir başkasının avuçlarında durmuş, yeniden bırakılana kadar ben nefes almayı unutmuştum. Zaman, benim bedenimden değil, Bronz'un sesinden akıyordu artık.

"Yıl bitmek üzere..." derken boğazımdaki düğüm sözcükleri kesiyordu. "Üzgünüm, gerçekten. Ne yaşadık ki son zamanlarda?"

Bir an düşündüm. Karanlığın ardından gelen ışık gibi bir şey hatırlamayı umdum. Zihnim, dalgaların geri çekildiği bir sahil kadar boştu.

O ise sadece yüzüme baktı.

"Bronz," dedim. "Üzgünüm." Bu tek kelime bile benden çıkarken eksikti. Sığdı. Yetmedi. Gerçeği taşımadı.

Bronz'un nefesi keskin bir çizgi gibi yüzüme çarptığında, "Üzgün değilsin, Hisar," dedi. "Bana üzgünmüş rolü kesme sakın!" Sabrının değil, çaresizliğinin sonundaydı.

"Yalan söylemiyorum!" dedim ama sesimdeki panik bile beni inandıramıyordu.

"Yalan söylemiyorsan bana gerçeği söyle o zaman!" Bir adım benden uzaklaştığında ellerinin sıcaklığı beni terk ettiği için üşümeye başladım.

Yavaşça geri çekildim. "Ne gerçeği?" derken onun benden uzaklaşması bana hiç iyi hissettirmiyordu.

"Sana bunu neyin yaptığını biliyorsun! Bilmene rağmen karşı çıkmıyorsun!" Sesindeki kızgınlık ateşi aratmıyordu. "Niye, Hisar? Unutmak mı istiyorsun tamamen?"

Göğsümde bir şey çatladı.

Unutmak mı?

Belki evet.

Belki hayır.

Belki de kadere boyun eğmiş gibi davranmak.

Bronz gözlerimin içine öyle bir baktı ki gerçeği söylemezsem kaybolacağımı hissettim.

Yine de gerçeği söylemedim. Ben yalancı kadının tekiydim.

"Hastalık..." Sadece bir kelime çıktı ağzımdan. Savunma mı açıklama mı yoksa acıyı bir yere bağlama çabası mı ben bile bilmiyordum.

Ama Bronz biliyordu. Biliyordu da kabul etmiyordu.

"Sakın... Sakın bana bunun hastalık olduğunu söyleme!" Sesi öyle bir yükseldi ki evdeki iki canlı da bulunduğumuz yere geldi. "Bu senin kendi seçimin! Sen bile bile kendine bunu yapıyorsun!"

Bağırması öfke değildi aslında. Bağırışı, benim yerime acı çekmesinin dışa taşan hâliydi. Bir anda, kontrolsüz bir hareketle yanındaki koltuğa sert bir tekme attı.

Titan, beni koruma içgüdüsüyle yanıma geçerek kabaran tüyleriyle Bronz'a hırladı. Tüylerim ürperdi.

"Bronz," dedim, konuşmak için.

Bana sırtını döndü. "Yalnız kalacağım. Buna saygı duy, Hisar. Şimdi seninle konuşmak istemiyorum. Yoksa çok kötü kalbini kıracağım."

Hiçbir şey söylemedim ve ona saygı duydum. Doğruyu söylesem bile onun inanmayacağını biliyordum. Bu yüzden sessiz kaldım. Sessizliğim, bir mezar taşı kadar ağırdı.

Bronz kapıdan çıktığında Titan peşinden ona kükremeye devam etti. Ayak sesleri uzaklaştı. Kapanan kapının sesi, beni yutan boşluğa bir çivi gibi çakıldı. Beni korumak için hareket eden varlığa eğildiğim gibi onu kucağıma aldım. Acıkmış olmalıydı.

Biraz onunla ilgilendim, sevdim, okşadım, karnını doyurdum. Benim için insan yavrusundan farksızdı. Vita'yı da sevmek istedim ancak o beni görünce homurdanmaktan başka bir şey yapmadı.

Titan kucağımdan kaçıp gittiğinde ona engel olmadım. Boyuna posuna bakmadan Vita'ya atladı ve kendince onunla boğuşmaya başladı.

Zamanın beni unuttuğu yirmi günün kokusu bile duvarlarda asılı gibiydi. Günlüğü de ortadan kaldırdığımda not defterimi elime aldım. Her günümü mutlaka not alıyordum. Böylelikle eksik kalan, kaybettiğim ne anım varsa bu not defteri sayesinde bir nebze olsun hatırlıyordum. Okudum, okudum, tekrar ve tekrar.

Yirmi gün az bir süre değildi.

Pencereden dışarı baktım.

Ona istediği zamanı vermiştim ve artık sınırı biraz aşacaktım.

Bronz, buharların çıktığı sıcak havuza girmişti. Omuzları suyun üstünde bir taş kadar sert, nefesi öfkeyle kabarıyordu. Öyle hırçın bir şekilde geniş havuzda yüzüyordu ki öfkesi dalga olup âdeta taşıyordu.

Üstümdekileri sessizce çıkardım. Düşünmeden, sorgulamadan içgüdüyle ve sadece ona yakın olma isteğiyle hareket ettim. Ona ayırdığım vakit yeterliydi.

Dışarının soğukluğu tenime yapışırken, iç çamaşırlarımla nefesimi tutup suya atladım. Su beni sararken zihnimdeki bütün sesler sustu. Suyun altında gözlerimi araladığımda, Bronz'u hemen gördüm.

Havuzun dibine kadar inmişti. Suyun altında, onun tam karşısındaydım. Gözlerimiz bulanık bakışlarımızın arasında buluştuğunda, ikimiz de suyun üstüne doğru yükseldik.

Başlarımız sudan aynı anda çıktığında su çenemizden akıp göğsümüze doğru damladı. Nefesimi toparlamaya çalışırken, "Geçti mi sinirin?" diye sordum.

"Ben hep sinirli bir adamım."

Sıcak su yüzümden aşağı dökülürken ona baktım. Gözleri karanlıktı ama ben o karanlığın içinde hep kendime bir yer bulurdum.

"Sadece bana sinirlisin," dedim. "Seni en çok sinir eden benim."

Bronz kısa bir anlığına gözlerini kapatıp içine çektiği nefeste, söylemek istemediği bir gerçeği tutuyordu. "Kahretsin ki kızamıyorum sana." Su sesi bile onun bu cümlesindeki acıyı bastıramadı. "Hiçbir şey için kızamıyorum."

Kalbimin soğuk bir neşterle çizildiğini hissettim. Bu iyi bir şey değildi. Bana kızamaması, beni sevdiği için değil, beni kaybetmekten korktuğu içindi.

"Gerçekleri öğrendiğinde bana çok kızacaksın," dedim, dudaklarım titreyerek.

Şöyle bir baktı bana. Ağır bir bakıştı bu. Bir kararı bekleyen, bir gerçeğin ağırlığını sezmiş biri gibi durdu.

Anlamış mıydı?

Anlamıştı belki de.

Çünkü gerçek bizi batıracak ya da kurtaracaktı.

"Bu gerçek..." dedi, alçak bir tonla. "Seni mahvedecek bir şey mi Hisar?"

Başımı iki yana salladım. "Seni mahvedecek bir şey."

"Sen beni şimdi bile mahvediyorsun." Gözlerimin içine bakarken karanlık kirpiklerinin suyla ağırlaşması göğsümde hafif bir sızı uyandırdı. Çok sertti. Keskindi.

"Şunu deme," diye yakındım. Onu mahvetmek istemesem de sanırım yapacaktım.

"O gün geldiğinde sana hiç merhamet etmeyeceğim. O gün geldiğinde çok pişman olacaksın. O gün geldiğinde, Hisar..."

Sustu.

Suyun sıcaklığı bir anda buz gibi olurken bedenimin ortasına bir çizgi çekildi. O gün... O gelecek gün... Bana kesinlikle merhamet etmeyecekti.

Yine de suyun içinde biraz daha ona doğru yüzdüm, kollarımı boynuna doladım. "Sen bana yine de kıyamazsın," dedim.

"Kıyacağım," dedi. "Kıyacağım ve sen kendine bunu her yaptığında beni kendinden uzaklaştırmanın pişmanlığını yaşayacaksın."

"Uzaklaşacak mısın benden?"

"İtmiyor musun beni, Hisar?" dedi, sertçe. "Aramıza duvar örmüyor musun? Benden bir şeyler gizlemiyor musun? Unutma hastalığın bile doğal bir şey değil. Bunu bilmene rağmen karşı çıkmıyorsun!"

Çehremde yer edinen ifade tenim gibi buz kesmişti. "Neden bir planım olduğunu düşünmüyorsun?"

"Sen benim gözlerime nasıl baktığının farkında mısın?" diye sordu. "Bana nasıl baktığının farkında mısın Hisar sen?"

Suyun içinde olmama rağmen boğazım çöl kadar kuruydu. "Nasıl bakıyormuşum?"

"Yaşamak istemiyor gibi," dedi, doğrudan. "Senin gibi bir kadın nasıl böyle bakabilir?"

"Bronz..." dedim.

Sus, Hisar," dedi. "Sus. Benim, senin yalanlarına tahammülüm kalmadı artık. Sus."

"Susmayacağım!" dedim, inatla. "Bazen beni çok hafife aldığını düşünüyorum."

"Seni hafife almıyorum." Gözleri yangın yeriydi. "Tam tersine, gözü kara birisin. Sen bana bile karşı çıkmış bir kadınsın, Hisar. Fakat bazen öyle bir bakıyorsun ki..." Başını iki yana salladı. "Boşa konuşuyorum, değil mi? Sen yine bildiğini yapacaksın. Ancak şunu bil ki..." Bana doğru yaklaştı. "İsteyip de mümkün kılmadığım hiçbir şey olmadı," dedi Bronz. "Sen iste, mümkün kılmak bana kalsın." Sözleri suyu titretirken suyun altında bile yankılandı. "Sen iste, mümkün kılmazsam senin adamın değilim."

Kaburgalarım derin bir yerden acıdı. O kadar güçlü, o kadar kendine has, o kadar gerçek bir cümleydi ki... Bir an nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Bronz," dedim, bir nefeslik mesafeyle ona yaklaşarak. "Biliyorum." Gözlerimi ondan ayırmadım. "Her şeyi yapabileceğini biliyorum. Ancak benim de kim olduğumu unutma."

Alnını, alnıma yasladı. "Umarım bu sefer unutan ben olmam."

"Ben unutsam bile sen hatırlarsın. Benim kolayca ölmeyeceğimi de bil." Gözlerimi kapadım. "Yanımda senin gibi bir adam varken ölüm aklımın ucundan bile geçmez."

Söylediklerime inanmak istedi. Tutunmak istedi. Gözlerimi araladığımda kehribarlarında asılı kaldım.

Yüz ifademden okumaya çalıştı ancak ben günün sonunda zihnimi bile kandırmayı başarıyordum. Benim bir İmparatoriçe olduğumu hiçbir zaman unutmamalıydı.

İkimiz de sessizliğe büründüğümüz o anda, beklenmedik bir ses suyun yüzeyini yırttı. "Bronz abi..." Safa'nın çekingen, temkinli tonu kulaklarıma doldu.

Su aniden soğumuş gibi irkildim.

Bronz başını çevirdi. "Söyle, Safa."

"Viran abi, Zorlu abiyle birlikte giriş yaptı," dedi Safa. "Haber etmemi söylemiştin."

Safa'ya doğru dönerek gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Yalnızca Bronz'a bakıyordu. "Viran senden küçük, Safa. Biliyorsun, değil mi? Ona abi demene gerek yok."

Safa omuzlarını silkerken kendince haklı bir çekinme vardı yüzünde. "Biliyorum, yenge de... Bizimki saygıdan. Canıma bir şey olsun istemem."

"Güldürme, Safa," dedim. "Sen mi daha psikopatsın yoksa Viran mı emin olamıyorum bazen."

Safa, söylediklerimi reddetmedi. Hatta kaba bir gülüş yüzüne yerleşti ama yine de geri çekilmeyi ihmal etmedi.

Bronz gözlerini Safa'ya dikerek, "Ona birazdan eşlik edeceğimizi söyle. Beklesin," dedi.

"Emrin olur, abi." Safa hemen kayboldu.

"Viran neden geldi?" diye sordum. Viran'ın gelişi, rastgele olmazdı.

Cevabı söylemeden önce, suyun içinde beni biraz daha kendine çekti. Göğsüm onun sıcaklığına değdiğinde, Bronz'un dudakları kulağıma yaklaştı. "Hatırlamıyorsun tabii..." dedi, su gibi sakin ama içten içe dalga yaratan bir tonla. "Dün gece Rusça öğrenme konusunda seni ikna etmiştim."

Gözlerim istemsizce büyüdü. "Nasıl bir iknadan bahsediyorsun?"

"Kravatımla oynarken Rusça konuşmamı istemedin ama ben yine konuştum." Gözlerimin içine bakarak ekledi. "Bu yüzden sinirlenip artık Rusça öğrenmeye karar verdin."

"Kravatınla oynadım demek..." Dilimin ucunda buruk bir şaşkınlık vardı. "Ne dedin de sinirlendim bu kadar?"

Başını eğdi. Su damlacıkları omzundan aşağı süzülürken nefesi kulağımın kenarında sıcak bir çizgi bıraktı. "*Mne nravitsya, chto ty neposlushna,*"[1] dedi. "*Ty moya neposlushnaya devochka.*"[2]

Kalbim bir saniyeliğine durdu, ardından hızla çarpmaya başladı. "Bronz..." Adını andığım anda bile yüzüm ısındı.

"Eminim, ne demek istediğimi merak ediyorsundur."

Merak etmek az kalırdı! Beni hem sinirlendiren hem de kendine çeken bir dildi. "Bana ne dediğini söyle."

Yüzümü avuçladığında dudağını yine kulağımın kenarına yasladı. Bu kez anladığım dilde kendine has, kalın çıkan sesiyle, "Yaramaz olmanı seviyorum, benim yaramaz kızım," dedi.

"Sikeyim, Bronz," dedim. "Acilen Rusça öğrenmem lazım!"

---

[1] *Yaramaz olmanı seviyorum.*

[2] *Benim yaramaz kızım.*

"Evet," dedi. "Dün gece de tam olarak böyle söyledin. Tepkin hiç değişmiyor, Hisar."

"Rusça bana aşk itirafı yaptığını biliyordum!" diyerek yükseldim. "Kabul et, Bronz, bana körkütük âşıksın!"

"Rusça öğrendiğinde ne itirafı yaptığımı anlayabilirsin."

"Beni böyle kandıramazsın!"

"*Kak ty dumayesh', ya tebya seychas obmanyvayu?*"[3]

"Bronz!" diyerek sinirle güldüm.

Ve o ansızın beni gülüşümden öptü.

Dudaklarımın kenarından başlayıp içime kadar yayılan bir öpücük... Suyun sıcaklığıyla, onun sıcaklığı bir anda karıştı. O öpücükte hem şefkat vardı hem sahipleniş hem de dün gece olup da benim hatırlayamadığım bir şeylerin izleri.

Bronz'un dudakları hâlâ gülüşümün kenarında gezinirken bir öksürük sesi duyuldu.

"Aşkınızı izletmek için mi çağırdınız beni?"

Viran'ın soğuk, iğneleyici sesi, suyun sıcaklığını bir anda düşürdü. Başımı çevirdiğimde onu havuzun kenarında, elleri ceplerinde, yüzünde sabırsız bir alayla dikilirken buldum.

"Aşk mı?" dedim, itiraz edercesine. "Biz savaşıyoruz!"

Viran, gözlerini devirerek, "Belli," dedi. Emindim, bizden iğreniyordu. İfadesini bozmadan Bronz'a döndü. "Niye çağırdığını söyleyecek misin?"

Bronz beni kollarının arasından sıyırdığında merdivenlere yöneldi. "Kahvaltıda anlatırım."

Viran gözlerini kıstı. "Kahvaltı için mi çağırdın?"

Bronz en ufak mimik değişikliği olmadan, "Hisar güne kahvaltıyla başlamazsa normalden daha sinirli oluyor," dedi. Bakışları benim üzerimde gezindi. "Onu sinirlendirmeyi sevmiyorum."

Viran bu durumdan rahatsız olsa da bir şey söylemedi. Çünkü Bronz'un sesindeki o ciddiyet, kimsenin tartışamayacağı kadar kesin bir sahiplenmeydi.

Bronz havuzdan çıkmadan önce bana kısa bir bakış attı. "Çıkacak mısın?"

---

[3] *Sence şu an seni kandırıyor muyum?*

"Birazdan gelirim," dedim.

"Hava soğuk," dedi Bronz. "Üşümeden gel."

"Tamam," diyerek başımı salladım. Bronz başka bir şey demeden yanımızdan ayrıldı. Onun gidişiyle Viran biraz daha havuza doğru yaklaştı ve beni baştan aşağı süzdü.

"Sen gerçekten yılanın tekisin."

"Üstüme iyilik sağlık," dedim, sahte bir şaşkınlıkla. "Ne yılanlığımı gördün?"

Viran, keskin bir öfkeyle, "Bu adama ne yapıyorsun sen?" dedi. "Bronz böyle biri değil!"

"Nesi varmış?" dedim, sakince.

"Az önce havuzdaki görüntülerinizi unutmak için gözlerimi asitle yıkamam gerekiyor."

Sahte bir üzüntü ifadesiyle bakarken, "Ah canım..." dedim. "Travma mı bıraktık sana? Kıyamam."

"Dalgayı bırak, Alatav," dedi, ters bir ifadeyle. "Bu adamı günü geldiğinde durduramazsın."

Hiç anlamıyordu.

Benim Bronz'u durdurmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı.

O yüzden gözlerimi kısarak, "Durdurmak istemiyorum, Kül Asker," dedim. "Biz hâlimizden memnunuz. Alışsan iyi olur."

Havuzdan bir hışımla çıktım ve havluyu sıkıca bedenime sardım. Arkamı dönüp içeriye girdim. Yatak odasına girdiğimde Bronz'u saçlarını kuruturken buldum. Belinde yalnızca bir havlu vardı. Islak saçları alnına düşmüş, omuzlarından hâlâ buhar yükseliyordu. Göğsünden damlayan su, yerde halıya düşmeden önce gözümü yakalayacak kadar yavaştı.

Başını kaldırdığında kehribarları önce havluma, daha sonra yüzüme kaydı. "Ne konuştunuz?" Sesinde bir kıskançlık yoktu ancak beni çözmeye çalışan bir sabır vardı. Kapalı bir kapıyı yoklayan bir eldi.

"Ne kadar yakıştığımız hakkında methiyeler dizdi. Dışarıdan çok hoş duruyormuşuz."

Bronz'un gözleri kısılırken her şeyden çok *ne söylemediğime* odaklanan bir bakışı vardı. "Başka?"

Suyun içindeki buhar hâlâ tenimde geziyordu ama o soruyu duyunca içimde bir soğukluk belirdi. "Bu kadar."

Yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi. Viran'ın söylediği şey kadar, söylemedikleri de dillerine düşmeyecek kadar tehlikeliydi.

"Hisar." Kendisi bana bir adım atmasa da sesi yaklaşmıştı. "Aranızdaki geçmişe hâlâ alışmış değilim. Onunla, benimle olduğundan daha yakınmışsın. Daha çok zaman geçirmişsin ve *ona* sarılıyordun."

Midemde gıdıklanır gibi tuhaf bir his oluştu. Kıskançlık, bir adamın üzerinde bu kadar sahici duramazdı.

"Viran temastan hoşlanmaz."

"Evet," dedi. "Beni de şaşırtan bu. *Sarılıyordunuz.*" Kaşlarını çattı. Yüzünün o tanıdık sert çizgisi belirginleşti. "Seni biriyle öyle görmek..."

Sözünün devamını getirmedi. Getirseydi kendine kızardı.

Onun düşüncelerini sakinleştirmek için yumuşak bir sesle, "O, Viran," dedim.

Fakat o, sakinleşmeyip daha derine indi. "Onu parçalara ayırmadıysam Viran olduğu için." Elini kaldırdığında şakağına dokundurdu. "Yine de şurası susmuyor. Anlıyorsun, değil mi?"

Elinin değdiği yer, kafasının içindeki savaşın hiç bitmeyen çanlarıydı. Ben o sesi tanıyordum. Bronz'un zihnindeki karmaşayı dışarıdan kimse duymazdı ama ben duyardım.

Yavaşça ona yaklaşarak, "Hep bir savaş içindesin," dedim. "Ama seni bir savaşa daha sürüklemek istemem." Göğsümde duran gerçeğin ağırlığını ona sunmak zorundaydım. "Kime sarılırsam sarılayım, hiçbiri senin kollarındaki hissiyatı vermiyor." Gözlerimi onunkine kilitledim. "Bilmem, anlatabiliyor muyum Bronz?"

Bakışları tam çözülmese de çatlak verdi. Başını yavaşça salladı. Bu, Bronz için bir kabul işareti, benim içinse bir teslimiyetti. Banyoya doğru ilerledim. Havluyu bedenimden sıyırdım ve kısa bir duş alıp havuz suyunu üzerimden attım. Buhar yüzüme değdikçe Viran'ın demin söylediği her şey aklımda tekrar tekrar canlandı.

Bronz'u durduramamak...

Belki de gerçekten bir kıyamet yaratacaktım.

Dakikalar sonra odaya geri döndüğümde, Bronz'un çoktan giyindiğini gördüm. Yanıma geldi. Aynadan onu izlemeye başladım. Saçlarımdaki ıslaklığı gidermek için kurutma makinesini çalıştırdı ve elleri saçlarımın arasında dolaşmaya başladı.

Ben demeden böyle şeyleri yapması... Yüreğimin tam ortasında ince bir kapı vardı da o hiç çalmadan içeri giriyordu. Benim bile kendime gösteremediğim özeni bana göstermesi, en derinlerimde bir yerleri yumuşatıyordu.

Ben onu izlerken o da aynadan beni izliyordu. Kaşlarını hafifçe çatarken, "Son zamanlarda zayıfladın," dedi.

Fark etmişti. Ben saklamaya çalıştıkça o görmüştü.

"Sürekli hareket hâlindeyiz," dedim. "Normal değil mi?"

"Değil." Tok çıktı sesi. "Sen yemek yemeyi seversin. Sanaç'la birlikte bir oturuşta üç günlük yemek yiyorsunuz. Şimdi onu da yapmıyorsun."

Evet. Doğruydu. Üç kişilik yemek, iki eğlence, bir ömürlük içtenlik. Hepsi benden birer birer alınmıştı.

Muzip bir ifade takındım. Alay her zaman maskem olmuştu. "Yakışıklı ve oldukça seksi bir ortağım olduğu için vücuduma dikkat etmem lazım," dedim.

"Bu durum hoşuma gitmiyor, Hisar."

Konuyu dağıtmaya çalıştım. "Viran burayı terk etmeden yanına gidelim."

Aynadaki gözleri donuk olsa da üstelemedi. Çünkü Bronz bazen sormayarak daha fazla şey öğrendiğini bilirdi.

Kış bahçesine geçip kahvaltı masasına doğru yürüdüğümüzde Viran'ı Titan ve Vita'yla oynarken bulduk. İnsanların aksine hayvanları seviyordu. Bizi görür görmez toparlandı ve yüzüne o soğuk ifadesini yerleştirdi.

Viran, sabırsız bir şekilde, "Evet," dedi. "Neden geldim buraya?"

Bronz, tabaktan bir dilim peynir alıp sakince ağzına attı. Bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Hisar'la birlikte burada Rusça öğreneceksiniz."

Viran'ın tepkisi beklenenden bile hızlı oldu. "Ne dedin?" dedi. "Onunla takıla takıla şaka yapmaya mı başladın, Bronz?"

"Sence?" Bronz'un sesi buz gibi sakindi ama dibinde ateş vardı. "Şaka yapacak bir adam mıyım?"

Araya girip, "Okul zamanımıza geri dönüyoruz ve alfabeyi baştan öğreniyoruz," dedim, sesime en sahte neşeyi yükleyerek. "Çok heyecanlı!"

Zihnimden geçenler ise ifademin aksine çok daha karanlıktı. Bunu dün gece nasıl kabul etmiş olabilirdim? Rusça öğrenmek benim için

Ben demeden böyle şeyleri yapması... Yüreğimin tam ortasında ince bir kapı vardı da o hiç çalmadan içeri giriyordu. Benim bile kendime göstermediğim özeni bana göstermesi, en derinlerimde bir yerleri yumuşatıyordu.

Ben onu izlerken o da aynadan beni izliyordu. Kaşlarını hafifçe çatarken, "Son zamanlarda zayıfladın," dedi.

Fark etmişti. Ben saklamaya çalıştıkça o görmüştü.

"Sürekli hareket hâlindeyiz," dedim. "Normal değil mi?"

"Değil." Tok çıktı sesi. "Sen yemek yemeyi seversin. Sanaç'la birlikte bir oturuşta üç günlük yemek yiyorsunuz. Şimdi onu da yapmıyorsun."

Evet. Doğruydu. Üç kişilik yemek, iki eğlence, bir ömürlük iştah... Hepsi benden birer birer alınmıştı.

Muzip bir ifade takındım. Alay her zaman maskem olmuştu. "Yakışıklı ve oldukça seksi bir ortağım olduğu için vücuduma dikkat etmem lazım," dedim.

"Bu durum hoşuma gitmiyor, Hisar."

Konuyu dağıtmaya çalıştım. "Viran burayı terk etmeden yanına gidelim."

Aynadaki gözleri donuk olsa da üstelemedi. Çünkü Bronz bazen sormayarak daha fazla şey öğrendiğini bilirdi.

Kış bahçesine geçip kahvaltı masasına doğru yürüdüğümüzde Viran'ı, Titan ve Vita'yla oynarken bulduk. İnsanların aksine hayvanları seviyordu. Bizi görür görmez toparlandı ve yüzüne o soğuk ifadesini yerleştirdi.

Viran, sabırsız bir şekilde, "Evet," dedi. "Neden geldim buraya?"

Bronz, tabaktan bir dilim peynir alıp sakince ağzına attı. Bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Hisar'la birlikte burada Rusça öğreneceksiniz."

Viran'ın tepkisi beklenenden bile hızlı oldu. "Ne dedin?" dedi. "Onunla takıla takıla şaka yapmaya mı başladın, Bronz?"

"Sence?" Bronz'un sesi buz gibi sakindi ama dibinde ateş vardı. "Şaka yapacak bir adam mıyım?"

Araya girip, "Okul zamanımıza geri dönüyoruz ve alfabeyi baştan öğreniyoruz," dedim, sesime en sahte neşeyi yükleyerek. "Çok heyecanlı!"

Zihnimden geçenler ise ifademin aksine çok daha karanlıktı. Bunu dün gece nasıl kabul etmiş olabilirdim? Rusça öğrenmek benim için

travmatik bir şeydi. Sırf Bronz kulağıma etkileyici cümleler fısıldadı diye nasıl böyle bir söz vermiş olabilirdim ki?

Bronz ciddiydi. Hem de fazlasıyla. Her heceye baskı koyarak, "Rusça'yı ana diliniz gibi öğreneceksiniz," dedi. "İtiraz istemiyorum."

Viran sandalyesinde doğruldu. "Saçmalık."

Bronz gözünü bile kırpmadı. "Fikrini sormuyorum, Viran. Öğreneceksin. Sen fikir alınma hakkını kaybettin."

"Babam gibi konuşup durma," dedi Viran, ters bir şekilde. Soğuk yeşillerini doğrudan bana çevirdi. "Bu saçmalığı kabul etmedin, değil mi?"

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Kocam ne derse o olur."

Viran'ın yüzünde tiksindirici bir ifade belirdi. "İğrençsiniz."

Onu daha da sinir etmek için yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. "Bugün okulumuzun ilk günü!" dedim. "Heyecanlan biraz!"

Viran başını masaya vurası geliyormuş gibi bir iç çekti. Bronz ise kararından vazgeçecek gibi değildi. Bu evde Rusça öğrenilecekti.

Viran istemese de.

Ben bu fikirden ölesiye nefret etsem de.

"Maksim Antonov," dedi Bronz. Bir öğretmeni değil de bir celladı tanıtıyordu. Karşımızda duran adam çok yaşlı değildi. Başımıza bir ihtiyar dikeceğini ve bizi ciddi anlamda süründüreceğini düşünmüştüm ama Bronz beni bir hayli yanıltmıştı. "Ne kadar çabuk öğrenirseniz, o kadar çabuk bu işkenceden kurtulursunuz."

Viran'a bakarak kısık bir sesle, "İşkence olduğunun o da farkında," dedim.

Bay Antonov Rusça konuşmaya başladı. "Benden Rusça öğretmemi istediğinizde daha küçük çocuklardan bahsediyorsunuz sanmıştım."

Bronz aynı dilde, "Emin olun, iki küçük çocuktan daha baş belasılar," diye cevap verdi. Rusça konuşurken sesi daha ağır, daha koyu ve daha tehlikeliydi.

"Hiç öyle gözükmüyorlar."

"Bir saat içinde ***beni alın buradan***, diye aramazsan anlaştığımızın on katını vereceğim."

Bronz her ne dediyse Bay Antonov'un kaşları havalandı. "Bir an önce başlasam iyi olur," diyerek yanından ayrıldı.

Bronz bize döndüğünde anladığımız dilde konuşarak, "Zorluk istemiyorum," dedi. Gözleri bir an benim üzerimde, daha sonra Viran'da durdu. "Öğlen ikinizi de Arkana'da toplantıda istiyorum."

Ve bizi yalnız başımıza bıraktı.

Evin herkese açık blokundaydık. Zorlu, bahçede nöbet tutuyordu ve etrafta hareket hâlinde olan bir sürü koruma vardı. Bronz, Safa'yla birlikte evden çıktığında Bay Antonov tekrar yanımıza geldi ve çantasını açtı. Defterler, kalemler, bir tane kalın kitap, bir adet küçük beyaz tahta çıkarırken Viran ayaklarını öne doğru uzatmıştı.

Yaşım yirmi altıydı. Ve ben yıllardır kaçtığım bir dili öğrenecektim. Çocukken annemle belki bir ihtimal konuşurum diye Rusça öğrenmeye çalışmıştım. Aynı gün annem bana tokat atmıştı ve o dili öğrenmem yasaklanmıştı.

Zihnim hep aynı şeyi tekrar ediyordu.

Yasak. Yasak. Yasak.

O tokat, Rusçayı kalbimden söküp atmıştı. Şimdi o dili yeniden öğrenmek, o tokadı yeniden yemeyi kabul etmekti.

Viran'ın bacağına vurdum ve toparlanmasını işaret ettim. Bu konuyu ciddiye almamız gerekiyordu. "Bu gerçekten oluyor mu?" dedi. "Bir ihtimalle yalanlarınla bizi kurtarırsın sanmıştım!"

"Hatalıyız ve kendimizi ona affettirmek için ne diyorsa yapacağız." Defterimi çıkardım. Uslu bir öğrenci olacaktım. Kaçmanın bir anlamı kalmamıştı. "Onları kandırdık, Viran. Ne olmasını bekliyordun?"

"Beni azat etmelerini."

"Gitmek mi istiyorsun?"

Durdu ve bana baktı. "Sen istemiyor musun?" Yeşil gözleri bir süre yüzümde oyalandı. Orada her ne gördüyse, "Sanırım istemiyorsun," dedi.

Bay Antonov, bir şeyler anlatmaya başladığında ne ben dinleyebildim ne de Viran.

Bizi Rusçaya değil, geçmişimize döndüren bir ders başlamıştı. Bu odada iki öğrenci değil, iki yaralı insan vardı.

Annemin bu dünyadaki en güçlü kadın olduğunu söylemiş miydim sana, güzel kızım?

Beni ayakta tutan, dimdik durmayı öğreten hep o oldu. Ama aynı kadın, beni kendi amaçları uğruna kullanabilecek kadar da gözü karaydı.

Çocuktum. Daha hayatın ne olduğunu çözemiyordum. Annem bana sürekli bir gün İmparatoriçe olacağımı söyleyip duruyordu. O kelimeyi anlamazdım. Bana göre zaten anne ve babamın kızı olmak yeterliydi. Başka bir sıfata neden ihtiyacım olsundu ki?

Zaman ilerledikçe annemin gerçek isteğini fark etmiştim. Beni eğitmeye, yoğurmaya, şekillendirmeye başlamıştı. İstemediğim bir geleceğe doğru gidiyordum.

Ben âşık olmak istiyordum. Bir yuva kurmak istiyordum. Fakat annemin gözünde bunlar sadece zayıflıktı.

Her gün ağlıyordum. Her gün. İstemediğim bir hayata kurban gitmek istemiyordum. Bir gün, bu ağlayışlarıma dayanamadı. Gözyaşlarımın ağırlığını kaldırmadı. Beni kırmadı ve zorlamayı bıraktı. İnanılır gibi değildi.

Oysa onu hayatta tutan tek şey, dünyaya yeni bir İmparatoriçe getirme hayaliydi. Buna rağmen beni özgür bıraktı. "Hayatını yaşa," dedi. "Yaşa ve gör, Tatiana. Ne kadar yanıldığını fark edeceksin ve pişman olacaksın."

Onun üzülmesine dayanamadığım için kendimce ona bir söz vermiştim. Eğer bir gün kızım olursa onu vâris yapabileceğini, geleceğin imparatoriçesi olabileceğini söyledim.

Yıllarca bu söze tutundu.

O söz yerini buldu. Benim yerime sana sevgi veren tek kişi Roza. Başını okşayan, sana bakan, seni giydiren ve doyuran. Bunların hiçbirini ben yapamıyorum çünkü yasak, miniğim.

Haris, hep etrafımızda. O yanımızda olmasa çalışanlar var. Sürekli gözetleniyorum, sürekli denetleniyorum. Tek dokunabildiğim çocuğum, Efrem. Kendimi hep onunla teselli ediyorum. Sana yapamadığım ne varsa ona yapıyorum. Ona bakıyorum, onu seviyorum.

Bir gün bunu kıracağım, anneciğim. Bir gün bana o güzel sesinle mama, diyeceksin. Söz veriyorum, sana annelik yapacağım ancak şimdi değil. Şimdi yapamam. Ağlıyorsun, biliyorum. Ağlama anneciğim, ağlama.

Bu günlüğe yazdıklarım acıtmasın seni, incitmesin. Aramızda bir bağın olmadığını söylüyorlar fakat ben o bağı hiç koparmadım. İnce de olsa bir bağ var. O bağa sıkıca tutun. Tutun ve sana yazmış olduğum o nefret sayfalarını kaldır.

Sen bunları da kaldırırsın.

Güçlü bir kadın olacaksın.

Çünkü günün birinde annem Roza'nın elinde gerçek bir İmparatoriçeye dönüşeceğini biliyorum.

İmparatoriçeler asla üzülmez.

Nefesim soluk borumda takılı kaldığında boğazımdan aşağıya inmedi. *İmparatoriçeler asla üzülmez...*

Tahmin ettiği gibi gözlerimden yaş akıyordu. Ağlamamalıydım ama ağlıyordum. *Bir gün bana o güzel sesinle mama, diyeceksin.*

Sesim güzel miydi onun için? Hani iğreniyordu sesimden? Yazdığı her şey öylesine olan satırlar mıydı yoksa ölesiye olanlar mı?

Sana neden bir kere olsun mama diyemedim? Rusçayı öğrenmeye başlamıştım ve Bay Antonov ilk olarak aile bağlarını öğretmişti. *Mama, papa, starshiy brat...* [4]

Aynı dili bile konuşamadığım annem, bana pişmanlıklarından bahsediyordu.

Günlüğü kapadığım an, sayfaların kapanışındaki çıkan hışırtı göğsümün içinden sökülüp atılan eski bir anının uğultusuydu. Gözlerim yanıyor, kirpiklerim ağırlaşıyor, zihnimde dolaşan onca görüntü bir çuvalın ağırlığıyla başımın arkasına çöküyordu.

Ağlamayacaktım. Bronz bunu istemezdi. En çok onun için ağlamayacaktım.

Titan yanıma geldiğinde, sessizce patisini dizime koydu. Uykum bir hayli gelmişti. Bay Antonov sabah erkenden Rusça öğretmek için gelecekti. Karşısında uyuklamak istemiyordum.

Titan'ın kürkünde parmaklarımı gezdirirken, "Baban nerede?" diye sordum.

Aldığım tek karşılık kısa, huzursuz, yarım bir miyavlamaydı.

"Git, gömleğinden ısır ve buraya gelmesini sağla." Titan'ın kalçasına hafifçe vurup onu odadan gönderdiğimde, Bronz'un her zamanki huysuz tepkisini hayal ettim. Gömleğini ısırdığı için Titan'a söylenerek içeri girer, ardından bize ters bakışlar atardı.

Vita da kapıya dikilmişti. Huzursuz görünüyordu. "Hiç öyle bakma," dedim. "Babanla ben uyuyacağım, Vita."

---

[4] *Anne, baba, abi.*

Kısa süre sonra Titan geri döndüğünde yalnızdı. Tek başına ve ağzında beyaz bir gömlekle geldi.

Gömlekte kan lekeleri vardı.

Gömleği Titan'ın ağzından alırken parmaklarımın titrediğini hissettim, oysa kendimi hep soğukkanlı biri sanırdım.

"Bronz!" diye seslendim ama kendi sesimi tanıyamadım. Boğazımdan değil de ciğerlerimin en dip köşesindeki korkudan çıkmıştı.

Vita geriye çekildi, Titan hâlâ başını eğmiş hâlde önümde duruyordu. Onlara bakarken vücuduma yayılan panik dalgasını bastırmaya çalıştım. Koridora adımımı attığımda ev her zamankinden daha büyük, daha karanlık ve daha soğuk göründü.

Mutfak boştu. Salon bomboştu. Bahçeye açılan kapı aralıktı. Bu kapı normalde asla kendi kendine aralık kalmazdı.

En alt kata inerken adımlarımın altında yankılanan her tıkırtı, göğsümde büyüyen huzursuzluğun ritmine dönüşmüştü. Son basamağı indiğimde, taş duvarların arasında bir ses yankılandı.

Çok keskin.

Çok tok.

Çok tanıdık olmayan bir acı sesi.

O sesin geldiği odanın önüne geldim. Bu odaya daha önce hiç girmemiştim. Ev, Bronz'un sahip olduğu her şey gibi gizli bölmeleri, karanlık köşeleri, bilinmeyen kapıları olan bir labirentti.

Kapı aralıktı. Kapıyı tamamen açtığımda gördüğüm manzara beni olduğum yere mıhladı.

Bronz, dizlerinin üstünde yere çökmüştü.

Üstünde hiçbir şey yoktu, sırtı çıplak bir duvar gibi bana doğru dönüktü. Altında yalnızca pantolonu vardı, nefes alışları düzensizdi ve omuzları titriyordu.

Tavanın tam ortasında devasa bir avize asılıydı. Avizelerin etrafında mumlar takılıydı. O mumlar eridikçe işkenceyi uzata uzata, Bronz'un sırtına damlıyordu. Her damla bir yanık izi bırakıyordu. Bronz ise kendi sırtına elindeki kırbaçla vuruyordu. O izlerin bir kısmı taze, bir kısmı kabuk bağlamaya çalışıyor ama her biri yeni darbelerle yeniden açılıyordu.

Elindeki kırbaç, derisine her değdiğinde hırıltılı bir nefes alıyor, daha sonra Rusça bir şeyler fısıldıyordu. Tekrar tekrar dudaklarından dökülüyordu.

"Affet... Affet... Affet..."

Acı içinde diz çökmüş bir adam değil, kendi günahlarına teslim olmuş bir savaşçı gibi duruyordu. Kimseye değil, sadece kendine hesap veren bir hükümdardı.

Kendimi toparlayıp ona doğru eğildiğimde bütün dünyam paramparça olmuştu. Onu böyle görmek... Onun kendi bedenine böyle ihanet ettiğini görmek... Beni o kadar acıttı ki nefes almak bile zordu.

Sırtına dokunmak için elimi uzattığım anda kırbacın ucu avucuma saplandı. Keskin ve yakıcı bir çizgi bırakarak tenimi yardı. Acı bir alev gibi elime yayıldığında anında kan aktı. Acıyı hissetmedim, tek düşündüğüm onun neden kendini bu hâle getirdiğiydi.

Sesim titrerken, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. "Bronz, kes şunu! Duyuyor musun beni? Dur artık!"

Beni duymuyordu. Gözleri boşluğa sabitlendiğinde beni görmüyor, geçmişini, hatalarını, kendi lanetini görüyordu.

Mumdan damlayan sıcak balmumu artık benim omzuma da düşüyordu. Tenim yanıyordu ama Bronz'un yanışı yanında bir hiçti.

"Kendine işkence mi yapıyorsun?" dedim. "Bronz, ne yapıyorsun sen? Ben buradayım. Bana bak. Lütfen, bana bak."

Başını yavaşça kaldırdığında gözlerinin kanlandığını gördüm. Hiçbir duygu yoktu. Yıllardır taşıdığı bir yükün altında ezilmişti ve sonunda teslim olmuştu sanki.

Beni görünce sadece baktı.

Beni görmüyordu.

Gördüğü şey benim yüzüm değil, kendi affedilmezliğiydi.

Bu adamın yarasını düşmanlar açmamıştı. Bu yarayı bizzat kendisi kazıyordu. O kendine karşı açtığı savaşı bitirmiyordu. Kendi günahlarının altında ezilmemek için kendine işkence ediyordu. Onu böyle bir durumun içinde görünce kalbimin onunla kanamasına engel olamadım.

Tamamen yanına çöktüğümde titreyen bedenine kollarımı doladım. Yaklaştıkça kendimden de bir parça koparıp ona veriyordum.

"Bronz..." dedim, yalvarırcasına. "Ne olursun dur. Lütfen, artık dur."

O anda bile beni duymadı.

Zamanın akmadığı bir boşluğa düşmüş gibiydik. Dakikalar sonra belki beş, belki on, belki bir ömür sonra başını biraz olsun bana çevirdi.

"Hisar..." dedi. "Uyumadın mı sen?"

Yüzüne dokundum. Parmaklarımın ucu, balmumu ve kan karışımı sıcak bir acıya değdi. Uyuduğumu zannettiği için bulduğu ilk fırsatta kendine bunu yapmıştı. O kadar çok acı çekmiş olmalıydı ki acıdan bilinci kapanmıştı.

"Ne yaptın sen, Bronz?" diye sordum. Kalbim göğsümün içinde tir tir titriyordu. "Neden yaptın bunu kendine?"

Gözlerini yumduğunda kirpikleri bile acıyla titredi. "Affedilmek için."

"Ne affedilmesi?"

Bronz'un parmakları yeniden kırbaç sapını kavradığında birden unutmaması gereken bir görev hatırlamış gibi baktı. "Başak..." dedi, fısıltıyla. Kırbacı tekrar sırtına indirmek istedi ancak ona engel oldum. "Ve diğer ölen herkes için."

Kalbim o an göğsümden çıkıp taş zemine çarpacaktı. "Bronz..." dedim, nefesim paramparça olurken. "Kendini mi suçluyorsun?"

Sessiz kaldı. Hâlbuki beni hiç sessiz bırakmazdı. "Bana cevap ver. Susma. Cevapsız bırakma beni." Öylece durdu. Bu sefer daha yumuşak, daha çaresiz bir sesle, "Bronz," dedim, tekrar. "Kendini mi cezalandırıyorsun?"

"Kendimi cezalandırmazsam hayatıma devam edemem." Bu söz o kadar ağırdı ki omuzlarıma görünmez bir kaya bıraktı.

Nefesimi tuttum. Böyle bir acının yanında ne söylenirdi? Nasıl sarılırdı? Neresi öpülür, neresi bağışlanırdı?

Bilmiyordum.

"Daha ne kadar cezalandıracaksın ki kendini?" dedim. "Yaşadıklarımız yetmedi mi? Şu dünya bize doğduğumuz anda ceza kesmiş zaten. Doğmamız bile başlı başına bir ceza!"

Bronz yavaşça başını kaldırdı. Gözlerinde hem yenilmiş hem de her şeye rağmen savaşan bir adamın bakışı vardı. "Senin doğman bir ceza değil." Hareleri bir yangına düşmüştü. "Senin doğman bir ödül."

Aynı tonla karşılık vererek, "Benim için de senin doğman bir ödül," dedim. Sözlerim onun derisine dokunmadan önce ruhunu bulsun istiyordum. "Elindekini bırak, Bronz. Biz yeteri kadar ceza çektik. Bak, mahvetmişsin sırtını." Gözlerim dolmuştu.

"Yeteri kadar cezalandırmadım."

"Kendini her suçladığında bunu yapıp kendini cezalandırıyorsan... Ben senin ortağın değil miyim? Kendine ne yapıyorsan o zaman bana da yap."

Yüzüme, gözlerimin içine öyle bir baktı ki aklı bir anlığına yerine gelmiş gibiydi. "Sana bunu asla yapmam."

"O zaman kendine de yapma."

"İçim soğumuyor, Hisar."

"Kendine bunu yapınca soğuyor mu?" Sözlerim keskin değil, yavaşça akan bir merhem gibiydi. Gerçeği acıtmak için değil, iyileştirmek için söylüyordum.

Bronz başını sağa çevirdi. Alev kadar sıcak, mezar kadar karanlık bir fısıltıyla, "Hiçbir zaman soğumayacak," dedi.

"Belki de soğumaması gerekiyordur." Onu tutarken ellerim titredi. "Bu acı bizi dinç tutacak. Yıkılmamamız için bir sebep verecek."

Kırbacı elinden alıp parmaklarını kavradım. Avucumun içindeki kesik yanarken onun eli de yanıyordu. Birbirimize dokunduğumuz yerde iki acı birleşip tek bir gerçek oldu. Biz zaten cezanın içinden doğmuştuk.

Onu yavaşça tutup ayağa kaldırdım. Bana karşı çıkmadı ve ayak uydurdu. Ayağa kalktığımızda ona daha sıkı sarıldım. Çıplak tenine değen vücudum onu öyle bir sardı ki kemiklerimizin çarpışmasını işittim.

Bronz hiçbir zaman diz çökmezdi. Onu böyle görmek istemiyordum. Birlikte, hep ayakta duracaktık.

"Odaya çıkalım," diye fısıldadım. "Burada olan, burada kalsın ve hiç yaşanmamış sayalım."

"Unutacak mısın?" diye sordu.

"Hatırlamıyormuş gibi rol yapacağım." Bunu unutmam mümkün değildi. Canım öyle bir yanmıştı ki artık onun sırtını her gördüğümde aklıma kendini acımasızca kırbaçladığı ve ceza verdiği gelecekti.

Birlikte odaya çıktığımızda Bronz'un yatağa oturmasını sağladım. Bir süre sadece baktım. Hiç bildiğim Bronz gibi değildi. Nefesi düzensiz, gözleri tamamen karanlığa gömülüydü. Transa girmiş bir hâldeydi ve tam olarak bundan dolayı ben ne yaparsam karşı çıkmıyordu.

Kemerine dokundum ve belinden sökercesine çıkardım. Fermuarını açarken gözleri tek bir noktaya odaklanmış hâlde duruyordu. Sırtüstü yatmasını istemiyordum. Bana yardımcı oldu ve hafifçe kalkarak pantolonunu çıkarmama izin verdi. Siyah *boxer*'ıyla kaldığında yüzüstü yatması için işaret ettim. Yine karşı çıkmadı.

Yavaşça uzanmasıyla sırtına baktım. O ejderhaların üstünden derin izler geçiyordu. Kanlarla kaplı teninde tek hasar görmeyen yer Arkana

dilivle yazılmış o dövmeydi. *Devrim ve Direniş.* Aynı dövme bende de bulunuyordu.

Önce tenindeki bütün kanları sildim. Sırtındaki balmumu kalıntılarını kazıya kazıya temizledim. Her dokunuşumda o derin çizgilerin üzerinde duran parmaklarım titredi. Kremi aldım, sırtının her yerine sabırla, şefkatle sürdüm.

Her izde durdum. Her yara bende derin bir iz bıraktı. Dudaklarımı o izlere değdirdim. Öptüm, öptüm, öptüm.

Her öpüşümde içindeki günahları dudaklarımla çekip almak istiyordum.

"Yara izleri yalan söylemez," dedim, incelmiş bir keman teli gibi titreyen sesimle.

Bronz, yüzü yan tarafa dönük şekilde nefes aldığında sırt kasları gerildi. "Bana hâlâ yalan söylüyorsun." Balmumundan daha sıcak, kırbaçtan daha keskin bir acıyla tenime işledi.

Yalanım ona ihanet edecek türden değildi, kendi açtığım yaraların kanamasını durdurmak içindi.

Gerçeklerimiz bile birbirimize yük olmaktan çok, birbirimizin nefesi olmak için vardı. Aynı acıdan doğmuş iki insanın kaderi belki de suskunluğu bile ortak taşımaktı.

Bronz'un sırtındaki kremi yavaşça yayarken teninin altındaki gerilimin her nefesinde çözüldüğünü hissediyordum. İzler konuşuyordu, o konuşmasa bile.

Kafasını dağıtmak için sıcak bir gülümsemeyle ona doğru eğilip, "Sen yalanlarımı bile seviyorsun, *muzhenyok*,"[5] dedim.

İlk kez ona Rusça bir kelimeyle hitap etmiştim.

Gözlerini aralamasıyla o karanlık, o dipsiz bakış aniden keskinleşti. "Ne dedin?"

Dudaklarımı ıslatarak suçüstü yakalanmış bir hırsızın ifadesiyle, "*Sen yalanlarımı bile seviyorsun*, dedim," diye karşılık verdim.

"Bir şey daha dedin."

"Demedim."

"Hisar."

---

[5] *Kocacığım.*

Onun adımı söyleyişindeki ağırlığı seviyordum. Bunu bekliyormuş gibi hemen pes ettim. "*Muzhenyok*," dedim, tekrardan. Bronz dikkat kesilmiş bir hâlde başını kaldırdı. O girdiği buhrandan çıkmış gibi parlayan harelerle baktı. "Kötü bir şey mi?" diye sordum, sesimi bilerek masumlaştırarak.

Kaşının biri kalktı. "Bunu mu öğrendin sen?"

"Bay Antonov ona böyle hitap etmemi söyledi. *Öğretmen*, demekmiş sanırım." Çok masum bir gülüş takındım.

Bronz'un yüzü bir anda değiştiğinde tehlikenin yaklaştığını biliyordum. "Sana bu kelimenin *öğretmen* demek olduğunu mu söyledi?"

Kısa bir sessizlikten sonra ince çıkan sesimle, "Değil mi?" dedim.

Bronz'un vücudu gerildiğinde kasları daha da belirginleşti. "Maksim'i geberteceğim," dedi, açıkça.

Ve kesinlikle çok ciddiydi.

Hemen ellerimi havaya kaldırıp, yatağın üstünde doğrularak, "Şaka!" dedim. "Şaka yaptım, Bronz. Maksim'in hiçbir suçu yok. Onu ben zorladım!"

Bronz'un bakışlarındaki fırtına dağılmadı. Orada hırçın bir şekilde duruyordu. En azından bodrum katındaki gibi duygusuz bir şekilde bakmıyordu.

"Maksim'le çalışmanı istemek aptallıktı," dedi. "Sana elinde oynatamayacağın birini bulacağım."

"Bronz..." dedim, yumuşak bir tonla. "Benim elimde oynatamayacağım biri mi var gerçekten?"

"Yok," dedi. "Kahretsin ki yok, Hisar."

Bir başkasının bana herhangi bir hitap öğretmesinden bir hayli rahatsız olmuştu. Dil, onun dünyasında bir sahiplik biçimiydi. Benim ağzımdan çıkan her kelime ona ait olmalıydı.

Bunu fark edince hücrelerime sıcak bir şey yayıldı. Hem tehlikeli hem büyüleyici hem de öldürücü bir şeydi. Ben, biri beni böylesine tehlikeli bir şekilde sahiplenince kaçmak yerine biraz daha yaklaşan kadınlardan biriydim.

"Bugün bazı yeni Rusça hitaplar öğrendim," dedim.

"Neler öğrendin?"

Onun derin kehribarlarına bakarken, "*Milyy*,"[6] dedim.

İfadesi değişti. Sanki az önce kendine kırbaç vuran adam değil de kırbaç sesinden daha derin bir şeye çekilen bir adam vardı karşımda.

Biraz daha yaklaştım. "*Dorogoy*..."[7]

O kehribar harelerden küçük bir kıvılcım doğduğunda kendini ateşe verdi. Omuzları sertleşti. Elimi çenesine koyduğumda parmaklarım terli tenine dokundu.

Sessiz kaldı.

"Telaffuzum doğru mu?" diye sordum. "*Dorogoy moy*..."[8]

"Bu kelimeleri Maksim sana tekrar ettirdi mi?" diye tehlikeli bir tınıyla sordu.

"İyi bir öğrenciyim," dedim, oyunbaz bir tonla. "Maksim'i hiç üzmedim, Bronz." Kafayı yediğine emindim. Şu an zihninden bir sürü düşünce geçiyordu. Ateşe körükle gitmekten hiç çekinmedim. "*Krasavchik*."[9]

"Söylediklerinin anlamını biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, tatlı ama ince bir sesle. "*Moy Bronz*..."[10]

Gözlerinde karanlık, teslimiyet, öfke ve arzu aynı anda çakıştı. "Senden Rusça öğrenmeni istedim," dedi, son çizgisindeymiş gibi. "Bana bunu kullanmanı değil."

Onun sabrını zorlamayı seviyordum. "Neden sen bana öğretmiyorsun? İyi bir öğretmendin, Bronz."

"Sikeyim, Hisar," dedi, sertçe. "Yanlış sularda yüzüyorsun."

"Daha hiçbir şey yapmadım," dedim. "Mesela anlamını bilmediğim ama Maksim'in bugün bana defalarca öğrettiği bir şey var." Devam ettim. "*Ya khochu prinadlezhat' tol'ko tebe*..."[11]

Bronz'un gözleri yavaşça kapandığında içindeki son sabır kırıntısını da o kapayışla mühürledi. Elim hâlâ göğsünün üzerindeydi. Her nefes alışında kasları hafifçe hareket ediyor, sıcaklığı parmak uçlarıma vuruyordu.

---

[6] *Tatlım.*
[7] *Canım.*
[8] *Canım benim.*
[9] *Yakışıklım.*
[10] *Benim Bronz'um.*
[11] *Sadece sana ait olmak istiyorum.*

Elim birden, sert ama incitmeyen bir güçle kavrandı. Bileğimin çevresini kendi eliyle sardı. Kaçamayacağımı değil, kaçmamı istemediğini belli eden bir tutuştu.

"Hisar..." Adımı öyle bir söyledi ki bir kapı sessizce kapandı ve arkamdan da sürgü çekildi. Bakışları gözlerime değdiğinde kendi aksimi değil, onun karanlığını gördüm. "Benimle kelime oyunu yapma. Şu an olmaz."

Bu cümlede tehdit yoktu. Bir erkeğin sabrının son çizgisi vardı. O sınırın ardında yalnızca benim için sakladığı bir taraf yatıyordu.

Başımı yana eğdim. Gülümsemedim ama gülümsemeye çok yakın bir ifade bıraktım yüzüme. "Neden? Korkuyor musun?"

Beni sertçe kendine doğru çekmesiyle aramızdaki mesafe bir nefeslik bile kalmamıştı. "Benim senden değil, senin benden korkman gerekiyor. Kendine bile acımayan adam, sana acır mı sanıyorsun?" Sesi kısık, tok ve kararlıydı. Bu sese insanlar emirle boyun eğerdi. Ben ise daha da yaklaşmak istiyordum.

"Korkmuyorum senden," dedim.

"Öyleyse son söylediğin kelimeleri tekrar et."

Kalbim hızlandı. "*Ya khochu prinadlezhat' tol'ko tebe...*"

Bileğimdeki eli hafifçe sıkıldı. Uyarıyı değil, etkilenmeyi anlatan bir hareketti.

"Bunun ne anlama geldiğini söyle bana," diye emretti.

"Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Kafasını eğdiğinde dudakları kulağıma çok yakın bir yere geldi. Tenimin üzerinde dolaşan sıcak nefesini hissedebiliyordum. Bütün vücuduma aynı anda dokunuyormuş gibi ürperdim.

Bronz, kelimeleri kulağıma damla damla bıraktı. "Yalnızca bana ait olmak istediğini söylüyorsun."

Geri çekilmedim. Tam tersine, başımı biraz kaldırdım ve gözlerine baktım. "Belki de öyledir," dedim. "Belki de yalnızca sana ait olmak istiyorumdur."

Dudaklarımdan dökülenler Bronz'un bakışlarında bir yangın başlattı. Öfke değildi. Şehvet değildi. Kontrolü kaybetmeye çok yaklaşan bir adamın bakışıydı.

"Hisar..." dedi tekrar, bu kez sesinde sert bir uyarıyla.

"Eğer ben sana ait olmak istiyorsam..." dedim, yumuşak ama keskin bir nefesle. "Sen ne istiyorsun, Bronz?"

Bir sessizlik oldu. Kısa ama bütün odanın havasını değiştirecek kadar yoğun bir sessizlikti.

Bronz'un eli belime kaydığında sarsıcı bir şekilde tenimi kavradı. Gözlerimin içine bakarak tek bir Rusça kelime söyledi: "*Moya.*"[12]

O kelimenin anlamını biliyordum. Bay Antonov ders sırasında söylemişti.

"Benim," diye tekrarladı. "Yalnızca benim olmanı istiyorum, Hisar."

"Yanlış," dedim. *Hayır, sil.* "Sen de yalnızca bana ait olmak istiyorsun, Bronz."

"Aksini hiç düşünmedim."

Çıplak değildim ancak ruhum çırılçıplaktı. Onun da benden pek bir farkı yoktu. Keskinleşen hareleri tekrar buğulandığında tek bir noktaya odaklandı. Elimi onun saçlarının arasına yerleştirdiğimde yavaşça okşadım. Ben okşadıkça Bronz uysallaştı. Uysallaştıkça kendini bana daha çok teslim etti. Her zaman tetikte duran adam ilk kez karşımda zırhsız duruyordu.

Dakikalar içinde mayıştı. Yavaşça bacaklarımın arasına yerleştiğinde sırtımı tamamen yatağa yasladım. Başını, karnıma yerleştirdiğinde her zamanki uyku pozisyonunu almadan önce kasığımda belirgin bir şekilde duran yara izlerime dudaklarına bastırdı.

Ve Bronz o gece acıdan, günahlardan, affedilme arzusundan çıkıp sadece beni isteyen adam olmuştu. Biz, birbirimizle iyileşecektik.

[12] *Benim.*

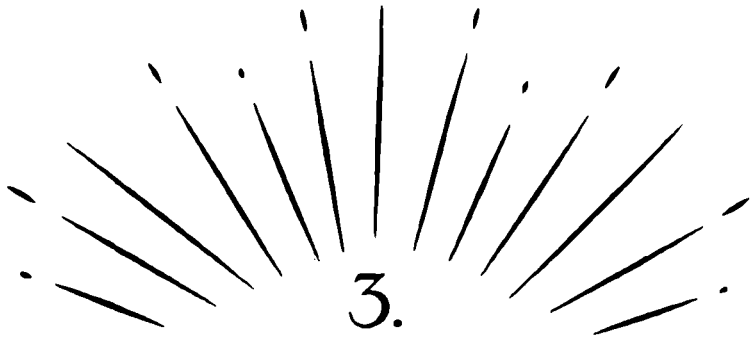

3.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

SANAÇ VALACAN

"Baba..."

Uyku bazen insanın kulaklarına oyun oynardı. Benimkine de oynadığını düşündüğüm zaman dilimindeydim. Aynı mırıltıyı ikinci kez duyduğumda bunun sadece bir oyun olmadığını anladım. İnce bir titreyiş göğsüme dokunup duruyordu.

"Baba..."

Gözlerimi araladığımda çoktan sabah olduğunu gördüm. Perde yarım kapatılmış bir hâlde olsa da güneş, odanın ortasına ağır ağır süzülen toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Yanımda uyuyan çocuğa doğru döndüm. Yağız... Küçücük bedeni yorganın altına sinmiş bir hâldeydi. Kaşları hafif çatılmış, kirpikleri titriyordu. Rüyasıyla boğuşuyordu.

Bir çocuk ne yaşar da uykusunda bile baba diye ağlardı?

Kendi kendime düşüncelere dalmış bir şekildeyken uykulu bir tonla, "Yağız..." dedim.

"Baba..." dedi, bu kez daha kırık, daha içli bir şekilde.

Bir an durup etrafımıza baktım. Yasmin yoktu. Yatak soğuktu. Odanın o keskin yalnızlığı ve Sarışın'ın yokluğu yüzüme vurdu. Ben, Sanaç Valacan... Gülüşlerle, laf sokmalarla, saçma şakalarla hayatı tiye alan adamdım ama bir çocuğun titreyen sesiyle darmadağın olabiliyordum.

Onu hemen kucağıma aldığımda kendi başına ağlamasına dayanamadım. Minicik elleri, bir can simidine sarılır gibi boynuma dolandı. Kalbi hızlı atıyordu. Korktuğu belliydi.

"Geçti," dedim, usulca. Parmaklarım sırtında gezindi. Bir çocuğa nasıl davranmam gerektiğini onunla öğrenmeye çalışan bir adamdım. "Geçti, Yağız. Buradayım."

Keşke dünya tam burada durabilseydi. Keşke kimse büyümek zorunda kalmasaydı. Keşke hiçbir çocuk uykusunda baba, diye ağlamasaydı.

Yağız hafifçe iç çektiğinde ağlamaları azaldı. Korkusu yavaşça çözülüyordu. Bu küçük adam, ne zaman kucağıma gelse kendimi yeniden tanımak zorunda kalıyordum. Kim olduğumu, neyi savunduğumu, kimleri yanlış anladığımı...

Ve belki de...

Bir insanın en kırılgan hâlinin, başkasını sarıp *buradayım*, diyebildiği anda olduğunu öğreniyordum.

Yağız'ın başını okşadım. "Tamam, oğlum," diye fısıldadım. "Ben buradayım. Korkma artık." Bazen biri *baba* diye ağladığında, cevap veren kişi kan bağıyla baba olmak zorunda değildi. Bazen sadece orada olmayı seçen biri yeterliydi.

Ben de tam olarak bunu yapıyordum. Onun babası değildim ama olmayı isterdim. Çünkü Yağız hem babasız hem de annesiz bir çocuktu. Aslında annesiz diyemezdim çünkü Yasmin onun her şeyiydi.

Sırtını sıvazlarken küçücük omuzları avucumun altında titredi.

"Şşt," dedim, yumuşak bir sesle. "Hâlâ ağlıyor musun?"

"Birazcık," dedi, burnunu çekerek.

Başını hafifçe kaldırmasını isteyip, "*Birazcık* ne, oğlum?" diye sordum. "Ağlıyorsan *ağlıyorum*, de. Saklama. Erkek adam ağlamayı da bilmeli!"

"Annem üzülmesin," diye fısıldadı.

"Annen yok," dedim, dikkati kendime çekerek. "Sadece ben varım. Kâbus mu gördün?"

Başını sallarken gözleri kocaman ve ıslaktı. "Babamı gördüm," dedi. "Onu özledim, Sanaç. Babamı hiç göremeyecek miyim?"

Boğazım düğümlenirken soğuk bir sesle, "Annen görmeni istemiyor," dedim. Soğuk yaptığım o değildi. Yasmin benden uzak kaldığı yıllarda Utkan'la bir evlilik gerçekleştirmişti. Yağız, kayıtlarda Utkan ve Yasmin'in çocuğu olarak gözüküyordu. Bu, değiştirmek istediğim tek şeydi.

"Ama neden ki? Babam kötü biri mi?"

Derin bir nefes aldım. Bu sorunun cevabı koca bir dünyanın düğümüydü ve ben o dünyanın sahibi değildim.

"Bilmiyorum, ufaklık," dedim. "Ben de bilmiyorum. Ağlama, hadi." Ona yardım ederek gözlerini sildim. Ardından o da minik elleriyle ovuşturura ovuşturura sildi. "Bitti mi ağlaman?"

"Bitti," dedi. "Anneme söylemeyeceksin, değil mi? Yaşmin üzülür."

"Söylemem," dedim. Kucağımda hâlâ hıçkırığın ertesindeki o sıcaklık varken dikkatini dağıtmak istedim. Uzanıp köşede duran oyuncak arabasını aldım, avucumda kaybolan küçük metal parçasını ona uzattım.

"Hadi, biraz oyun oynayalım," diyerek küt küt atan kalbini yatıştırmak istedim.

Gözleri hemen ışıldadı. Çocukların acısını en hızlı unutturan şey, ellerine verilen küçük bir dünyaydı. Ben de küçükken hep arabalara sığınırdım. Büyüyünce de değişen bir şey olmamıştı. Yağız arabasını alınca sessizce oynamaya başladı.

Partilemek, her şeyi unutana kadar içmek, gün doğmadan magazine düşmek varken burada çocuk avutuyordum. Bana bunu yaşayacağımı söyleselerdi hayatta inanmazdım.

"Uykun var mı?" diye sordum.

Dudaklarını büzüp, "Kaçtı," dedi.

"Yarış yapmak ister misin?" dedim, arabaları göstererek.

Kocaman gözleriyle başını kaldırdı. "Gerçek bir yarış mı?"

"Onun için biraz daha büyümen lazım," dedim, sıcak bir gülümsemeyle. "O zaman gerçek yarış yaparız."

"Of!" dedi. "Çok sıkıcı."

"Sana sıkıcı olmayan bir şey söylememi ister misin?" diye sorduğumda ona doğru biraz eğildim. Onunla konuşmak istediğim bir şey vardı. Yasmin hazır odada yokken bu konuşmayı yapmanın tam zamanıydı.

"Olur."

"Ama söylediklerim aramızda sır olarak kalacak."

"Söz veremem," dedi.

"Olmaz öyle," dedim. "Söz ver, oğlum. Valacan sözü."

Minicik çenesini yukarı kaldırdı. "Söz," dedi.

"Aferin," dedim, başını okşayarak. Sıkıntılı bir nefesi ciğerlerime çektim. Nice yarışlar yapmıştım ancak hiçbirinde kalbim bu denli atmamıştı. Bu kadar zor olmamalıydı onunla konuşmak ama zor geliyordu. Üstelik karşımdaki de küçük bir çocuktu.

"Annenle evlensem..." diye başladım. "Buna ne dersin?"

Yağız'ın yüzü donarken arabayı sürmeyi bıraktı. Kaşları çatıldığında yüzünde anlamaya çalışan bir hâl aldı. Gözlerini kocaman açıp, "Annem, babamla evli değil mi?" diye sordu.

Çocukların dünyasında her şey siyah beyazdı. Evlilik vardı. Boşanma yoktu. Ayrılık yoktu. Kırılan ailelerin ortasında kalmışlığın adı yoktu.

"Değil," derken gözlerimi kaçırmadım ondan. "Annenle baban bir süre önce boşandı. Bu yüzden eskisi kadar sık babanı görmüyorsun."

Başını eğerken dudak büze büze, "Babamı hiç görmüyordum ki," dedi. "O hep işe gidiyordu."

"Yağız," dedim, tekrardan. "Senin etrafında kocaman bir aile var artık."

"Teyzem var," dedi, usul usul.

Onu onayladım. "Teyzen var," dedim. "Ben varım. Verda, Bronz, Serdal, Viran."

"Zorlu ve Safa da aileden mi?"

"Aileden tabii," dedim. "Benim Yasmin'i köpekler gibi sevdiğimi biliyorsun, değil mi ufaklık?"

Gözleri, gözlerime kilitlendi. "Biliyorum," dedi, harfleri yutarak. Yüzünü toparlasa da gözlerinin içinde o çocukça endişe hâlâ vardı. "Beni de seviyorsunuz, değil mi?"

"Çok seviyoruz," dedim, hiç düşünmeden. Çünkü o konuda tek bir tereddüdüm bile yoktu. Ona olan sevgim, hayatımdaki en şaşırtıcı gerçeklerden biriydi.

"Annemle evlenirsen ne olacak?" dedi, merakla.

"Artık hep aynı evin içinde yaşayacağız." Cümleyi kurarken bile göğsümden garip bir sıcaklık akıyordu. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum. Sarışın'la bir ömür geçirmek... Hiçbir zaman imkânsız olarak görmemiştim ancak olayların bu raddeye geleceğini de tahmin etmemiştim.

"Başka?" Arabayı bacağına koymuş, gözlerini bana dikmişti.

"Seni okula ben götürüp getireceğim."

"Başka?"

"Her gün sana ve annene yemek yapacağım," dedim.

"Başka?"

Güldüm. "Başka ne olsun istiyorsun, oğlum?"

Bana doğru yaklaştığında, "Kardeşim olmayacak, değil mi?" diye sordu.

Hiç beklemediğim için şaşırmadan edemedim. Bu soruda yalnızlık vardı. Kaybetme korkusu vardı. Bir çocuğun sevildiğini kaybetme ihtimaline karşı içgüdüsel savunması vardı.

"Olmasın mı?" dedim, dikkatli davranarak.

"Olmasın, Sanaç." Sesindeki kararlılık beni daha da şaşırttı. Neredeyse altı yaşındaki bir çocuğun böyle kesin konuşması insana derin bir yerden dokunuyordu. "Annemin tek çocuğu ben olayım."

Söyledikleri ağırdı. Hem sahipleniciydi hem de korku yüklüydü. Bir çocuk, annesinin sevgisini paylaşmaktan bu kadar mı çekinirdi? Ne olmuş olabilirdi ki?

"Yağız..." dedim, onu tekrar kucağıma alarak. "Beni kim olarak görüyorsun sen?"

"Annemi güldüren tek kişi," dedi, dudak büzerek. "Yemek yediren, mutlu eden."

"Ben senin için kötü biri değilim, değil mi?"

Başını kesin bir şekilde iki yana salladı. "Değilsin. Senden hiç korkmadım. Hatta seni ilk gördüğümden beri çok seviyorum, Sanaç!" Onun bazı harfleri söyleyememesi hoşuma gidiyordu.

"Ben de seni çok seviyorum," dedim, aynı kararlılıkla. "Ama neden kardeş istemiyorsun?"

Omuz silkti. Hem de defalarca.

"Kimseyi istemiyorum. Başka bir çocuk olursa Yaşmin beni unutur, sevmez."

"Benim çiçeğim hiç öyle şeyler yapmaz. O gördüğüm en iyi anne."

"Sadece benim annem olsun o zaman."

Onu denemek için, "Benim bir çocuğum olmasın mı peki?" diye sordum.

Yağız bilmiş bilmiş baktı. "Ben varım ya!" dedi. O küçücük kalbiyle herkesin dünyasında yer edinmek istiyordu.

"Sen varsın..." dedim, ona bakarak. Kelimenin devamı boğazımda dolaşıp kendiliğinden döküldü. "Doğru."

Odanın kapısı aralandığında Yasmin bir kuğuyu andıran adımlarıyla içeri girdi. "Uykucular, kalkın hadi," diye seslendi. "Bugün çok işimiz var."

Yağız hemen toparlandığında biraz önce ağlayan o çocuk değilmiş gibi enerjik bir hâle büründü. "Anne!" dedi, sevinçle. "Rusya'ya bugün mü gideceğiz?"

"Evet, anneciğim," dedi Yasmin. Yüzündeki gülümsemeyle bize baktığında içimizdeki dünyayı aydınlatan bir güneş gibiydi.

"Oley!" diye bağırdı Yağız. Yatağın üzerinde zıplamaya başladı. "Parti yapacağız!"

Elimle Yağız'ın ağzını kapatıp onu sakince yatağa oturttum. "Ne partisi, oğlum?" dedim, katı bir sesle. "Annen duymasın, kızar bak yoksa!"

Ağzındaki elimi minik parmaklarıyla çekti. "Ama sen demiştin parti yapacağız diye."

İşte benim takım arkadaşım, sır dediğim şeyi ancak üç saniye tutabiliyor.

"Hani bu aramızda sırdı?" dedim.

"Annem yabancı biri değil ki!"

"Annenden gizlememiz lazımdı, Yağız!" dedim, abartılı bir hayal kırıklığıyla ellerimi kaldırarak. "Seninle iyi bir takım değiliz! Takım arkadaşları birbirinin sırrını söylemez!"

Yağız hemen panikleyerek aceleyle, "Tamam, tamam," dedi. "Özür dilerim, ağzımdan kaçırdım. Annemi çok sevdiğini anneme söylemeyeceğim. O da aramızda sırdı. Benden sır çıkmaz, Sanaç!"

Hızla Yasmin'e döndüğümde onun da gözlerinin büyüdüğüne şahit oldum. Tamam, aramız eskiye nazaran daha iyiydi. Birbirini affetmeye çalışan, birbiri için adım atan bir çifttik. Ancak aramızda resmî olan bir şey yoktu.

Umarım Yağız az önce ona söylediklerimi de söylemezdi. *Yoksa sıçtın, Valacan.*

Yasmin, bakışlarını önce bana, daha sonra Yağız'a çevirdi. "Ne dedin sen?"

Yağız başını kaldırdı. "Anne, Sanaç seni çok seviyor!" dedi tekrar, sevinçle. "Hatta..."

Cümlesini tamamlamadan onun üzerine atladım ve kollarımın arasına alarak gıdıklamaya başladım. Bu çocuğu başka türlü susturamazdım. Ona bir daha hiçbir şey söylememem gerektiğine emin olmuştum.

"Anne!" dedi, çığlıkla kahkaha arasında bir ses çıkararak. "Anne! Anne, kurtar beni!"

Yasmin yatağın kenarına yaklaşırken ben çoktan Yağız'ı yastıkların içine gömmüştüm. Oğlunu kurtarmak için hamle yaptığında kolumu uzatıp onu da yakaladım. Belinden tutup yanıma çektim. Diğer elimi onun yanma kaydırıp, aynı hareketleri ona da yaparak gıdıkladım.

Odanın içi kahkahaya boğuldu. Yağız'ın ince kahkahası Yasmin'in daha yumuşak, nefes nefese gelen gülüşüne karıştı. İkisi de kıvranıyor, kaçmaya çalışıyor ama kollarımı sıkılaştırıp ikisini de bırakmıyordum.

Bu ses son zamanlarda duyduğum en temiz, en iyi şeydi.

İnsana yaşam veriyordu.

Ölmeyi dilediğim çok an olmuştu ancak kader, beni buna da şahit etmişti.

Bir an durup onları izledim. Yağız'ın başı Yasmin'in omzuna düşmüş, Yasmin benim tarafıma yaslanmıştı. Basit, küçük ama derin bir huzurdu. Buna alışıyordum. *Valacan, sen bu ev hâline fena alışıyorsun.*

Yasmin, ellerimden usta bir hareketle kurtularak, "Kahvaltı," dedi. "Uçağa geç kalıyoruz! O kahvem soğursa ikinizin de benden çekeceği var!"

O an Yağız'la göz göze geldik. Kahve, Yasmin'in kırmızı çizgisiydi. "Koş," dedim, ona. "Doğru banyoya!"

Yağız yıldırım gibi fırladığında annesiyle baş başa kaldım. Yasmin'i belinden tutup hafifçe kendime çektim. Yataktan çıkmadan önce, "Bir Valacan sabah öpücüğünü almadan yataktan kalkmaz," dedim.

"Bir öpücük vereyim o zaman yakışıklı Valacan'ıma," dedi Yasmin, ışıltılı gülümsemesiyle. Dudaklarıma uzandığında, büyük bir açlıkla onun tenini kavradım. Sıcaklık, tenime akarken dillerimiz de çok geçmeden buluştu. Bu kadından altı yıl nasıl ayrı kalmıştım? O altı yılda onu öyle özlemiştim ki...

Ona dokunurken bunun sadece bir öpücük olmadığını biliyordum. Birlikte geçirmediğimiz bütün sabahların ve bütün özlemlerin borcunu ödüyorduk birbirimize. Parmaklarım belinde sıkıca durdu. Bıraksam

kaybolacaktı. Bırakmak istemiyordum. O benim sarışınımdı. Teni bir zamanlar esmer olsa da ruhu hep sarışın olan kadın...

Ellerim sarı saçlarında gezerken o yumuşaklığa dokundum. İstediği hâlindeydi, istediğim gibi karşımdaydı. Bundan ötesi var mıydı?

Bu kadın benim karım olmalıydı. Yıllardır hayalini kurduğum gibi...

Yasmin nefesini hafifçe üzerime bırakıp, dudaklarımdan ayrılırken gülümsedi. O gülümsemenin beni nasıl dağıttığını bilse belki de bu kadar rahat olmazdı.

İstediğimi almış bir adamın rahatlığıyla yataktan kalktım. Yağız'ı da yanıma alıp birlikte hazırlandığımızda odadaki işlerimizi bitirdik. Bir çocuğun üstünü giydirmek bu kadar zor olmamalıydı ama olmuştu. Kahvaltı masasına indiğimizde Yasmin'in yüzündeki şaşkınlık, kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Yine bir şey mi unuttum?"

"Sanaç..." dedi, gözleri Yağız'ın kıyafetinde dolaşırken. "Oğlumu yılbaşına özel mi giydirmek istedin?"

Başımı sallayıp kendimden emin bir ifadeyle, "Yakışıklı olmuş mu?" dedim.

"Olmuş," dedi, dudaklarında bariz bir gülümsemeyle. "Olmuş da... Renk yanlış, sevgilim."

Renk körlüğü... İşte yine yakalandın, Valacan!

Mahcup bir şekilde ağzımın içinde mırıldanarak, "Siktir..." dedim. Ardından Yağız'a döndüm. "O yüzden mi kıyafetleri giydirirken suratını buruşturup durdun?"

"Takım elbise giymek istiyordum," dedi Yağız, hafif bir sitemle. "Teyzem takım elbiseli adamlardan hoşlanıyor!"

"Teyzen takım elbiseli adamlardan değil..." dedi Yasmin. Oğlunu kollarının altından tutup yüksek sandalyeye oturttu. "Yalnızca Bronz'dan hoşlanıyor."

"Üff," dedi Yağız. "Hiç mi şansım yok, anne?"

"Bronz'un karşısında ne yazık ki yok, ufaklık," dedim, acı bir gerçekle.

Yağız başını öne eğdi.

"Sen beğendiysen kıyafetleri bu şekilde kalabilir," dedi Yasmin, parmak uçlarında yükselerek. Yanağıma hafif olsa da etkisi bir hayli uzun sürecek bir öpücük kondurdu. "Renk hiç sorun değil."

"Benim gözümden görebilseydin, oğlunun çok tatlı olduğunu söylerdin."

"Oğlum senin yanındayken hep çok tatlı, Sanaç." Gözlerinde saklayamadığı duygular vardı. "Dün geceyi bizimle geçirdiğin için teşekkür ederim."

Renkleri doğru seçemiyordum ama doğru insanları seçmiştim.

"Benim için zevkti, Sarışın." Onunla bazen çok yakın, bazen çok uzak oluyorduk. İçimde, derinlerde bir yerlerde *affettim*, desem de affetmediğim şeyler vardı. Fakat gerçek şuydu ki ben Yasmin olmadan yapamazdım. Ona kızsam da onun yanında olmalıydım. Ondan nefret etsem de onu yine de görmeliydim. Ben bu kadından ayrı kalamazdım.

Tavayı ocağa koyup sesimi yükselttim. "Gülen suratlı omleti kim ister?"

Yağız, sandalyesinde doğrulup, ellerini havaya kaldırarak, "Ben!" diye bağırdı. O heyecanlı hâli insanın içindeki bütün karanlığı silip süpürüyordu.

"Peki, ya sen, *Moya Blondinka*?" derken, kafamı hafif yana eğip Yasmin'e baktım. O ise hiç oralı değildi, kahvesini içmekle meşguldü.

"Kahvem var," dedi.

"Başlatma kızım kahvene," dedim, sertleşen sesimle. "Sabah sabah kahveyle karın doyar mı?"

"Ben böyle alışkınım."

"Seninle acil evlenmeli ve her sabah sana ellerimle güzelce kahvaltı yedirmeliyim," dedim, omleti tavaya dökerken.

Hem Yasmin hem de Yağız, ağızlarındaki sıvıları aynı anda püskürttüler. Bir saniyeliğine mutfakta mutlak bir sessizlik oldu. Elimde spatulayla onların suratına bakıyordum.

"Sesli düşünmüşüm," dedim, boğazımı temizleyip. "Evlilik yok. Sakin olun. Omleti üç kişilik yapıyorum."

"Anne," dedi Yağız. "Minik civciv de bizimle yiyebilir mi?" Dün ziyaret ettiğimiz bir çiftlikte Yağız civcivlerden birinin bizimle gelmesi için ağlayıp durmuştu. İkimiz de ona kıyamadığımız için birkaç günlüğüne evde misafir edebileceğimizi söylemiştik. Yağız dünden beri dünyanın en mutlu çocuğuydu.

Yasmin başını sallayıp, "Uyandıysa gidip getir, anneciğim," dedi. Annesinin cümlesini bitirmesiyle kendini yüksek sandalyeden aşağıya attı ve koşar adımlarla mutfaktan çıktı.

"Bilmiyor ki birazdan o civcivlerden birini yiyecek," dedim.

"Susar mısın lütfen?" dedi Yasmin, kaygıyla. "Şimdi yumurtanın aslında civciv olduğunu öğrenirse travma kalır." Oturduğu yerden kalkıp bardağını tezgâha bıraktı ve yanıma geldi. "Sanaç..."

"Ne var, Jesmi?" dedim, bilerek yanlış söyleyerek.

Yasmin omzunu gerip beni süzdü. "Yasmin," dedi. "Adım Yasmin. Bunu aştık sanıyordum!"

"Evet, aştık," dedim, bulaşıcı bir gülümsemeyle. "Ama sen her bana karşı çıktığında başkası olacaksın."

"Yağız sabah ağladı mı?" diye sordu Yasmin, gözlerini dikkatle kısarak. "Ben geldiğimde gözleri kıpkırmızıydı. Merak ettim."

Tavayı ocaktan alırken ruhumda bir sıkıntı belirdi. "Rüyasında Utkan'ı görmüş," dedim.

Yasmin bıkkınlıkla nefesini savurdu. "Babasını görmek istiyor," diye mırıldandı.

"Evet. Söyledi."

Yasmin'in omuzları çöktü. "Utkan'ı tamamen unutması imkânsız ama onları görüştüremem. Utkan, KALE'ye bağlı bir asker." Titremeden edemedi. O ne kadar güçlü görünse de kalbinden geçen bazı şeylerin sızısını gizleyemiyordu.

"Her gün ağlayacak mı böyle?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. Tezgâhtaki bardağı çevirdi, bir noktaya odaklanmadan uzun süre baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Sanaç. Üzülsün istemiyorum. Utkan..." Sesi inceldi. Devam edip etmemek arasında gidip geldi.

"Ne oldu?" dedim, yaklaşarak. Ellerimi onun omzuna koyduğumda şefkatle sıktım. Yasmin'in benden gizlediği bir şey kalmamıştı. Utkan'la arasındaki tüm ilişkiyi de anlaşmayı da çok iyi bir şekilde biliyordum.

"Yakın zamanda bana ulaştı," dedi, sıkıntıyla. "*En azından oğlumla vedalaşmama izin ver*, dedi."

"Bu adam..." dedim, sakin bir tonla. "Bu çocuğa yıllarca babalık yaptı." Yasmin'in her anında ben olmak isterdim ama kader bize bunu biçmişti. Boyun eğmeyi seven bir adam hiçbir zaman olmamıştım ancak zamanı da geri alamıyordum.

"Biliyorum." Yasmin gözlerini kapadı. "İşte o yüzden ikisine de kıyamıyorum, Sanaç."

Alnından öptüm. "Bir yolunu buluruz," dedim. Omzunu hafifçe okşadım. "Şimdilik canını sıkma, *Moya Blondinka*."

Yasmin başını salladı ama kirpiklerini araladığında gözlerindeki o gölge hâlâ oradaydı. Yağız mutfağa geri geldiğinde elindeki civcivle birlikte sandalyeye tırmandı. Ona yardım ederek oturmasını sağladım. Bu evdeki bazı şeyler bu çocuğa uygun değildi. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Kahvaltı masasına oturduğumuz an her şey normaldi. Hatta içimden sürekli olarak *keşke her sabahım böyle olsa*, diyordum. İşte tam o an, normal dediğimiz şeylerin, kaderin sadece bir saniyeliğine tanıdığı bir lüks olduğunu bilmiyorduk.

Keskin bir ses duyulduğunda camın kırılışındaki o yüksek frekans hızla mutfağa doldu. Her şey saniyeler içinde gerçekleşirken bir kurşunun havayı yaran uğultusu kulaklarımıza çarptı. Masadaki bardak patladığında kahve, masanın üzerine fışkırdı.

Yağız'ı kucağıma aldığım gibi onu aşağıya çektim ve bedenimi ona siper ettim. Dili tutulmuş gibiydi. Yasmin de eş zamanlı olarak bizimle çöktüğünde onun refleksleri, benimkilerle yarışacak cinstendi.

"Yağız!" dedi Yasmin. "Sakın kafanı kaldırma!"

"Baba!" dedi Yağız. Korkusundan ağzından çıkan ilk kelime *baba* olmuştu.

"Şşt," dedim, onu tutarak. "Hiçbir şey olmayacak. Küçük bir oyun oynayacağız. Saklambaç. Bize ayak uydur, tamam mı Yağız?"

"Civcivim..." dedi, dili tutularak. "Sanaç, civcivim."

"Onu alacağım," dedim, güven kokan bir sesle. Başının üstünden öptüm. "Annene doğru git, hadi."

"Gel, anneciğim," dedi Yasmin, sesini dinç tutmaya çalışarak. "Kafanı kaldırmadan gel." Oğlunu kolundan yakaladığında sürükler gibi odaya götürdü. Ben o sırada eğilmiş, pencereden içeri giren ikinci kurşunun izini takip ediyordum.

Kahvaltı yapan, saçma şakalarla çocuk oyalayan Sanaç değildim. Omurgamın içindeki bir düğme çevrilmişti sanki. Kaslarım gerildiğinde nefesim düzene girdiği gibi sessizleşti.

Koruyucu hâlim açılmıştı.

Silahları olduğu yerden çıkardım. Yasmin de çok geçmeden tekrar yanıma gelmişti. Şarjörleri kontrol ederken çevik davranmaya özen gösteriyordum. Onlar her kimse belalarını sikecektim.

"Yasmin," dedim, duvarın dibine çömelirken. "Nereden ateş ediyorlar?"

"Arka bahçe tarafından." Sesinde panik yoktu, sadece hesap yapan tonuyla konuşuyordu.

Göz göze geldik. Ona iki silah uzattım. "Hazır mısın Azize?" diye sordum.

Yasmin omzunu düzelttiğinde ona doğru gelen tabancaları hızlıca kavradı. "Hazırım, Aziz."

Pencerenin önünden hızla geçerken üçüncü bir kurşun daha içeri girdi. Bu kez masa örtüsünü yırtarken yerde kahvaltı kırıntılarıyla karışık bir çatışma enkazı oluştu. Duvar diplerinden ilerleyip cam kenarına uzandım.

Çapraz açıdan iki kişi, belki üç kişi gözüküyordu. Bir araç görünmüyordu ama ateş sesleri yakındı.

Yasmin yanımdaydı.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedim.

"Ben de geliyorum."

"Hayır."

"Sanaç."

"Yasmin, tartışacak vaktimiz yok."

Bir saniyelik sert bir göz temasından sonra o anladığını belli eden dudak sıkışı oluştu. Hızlıca saymaya başladım. "Üç, iki, bir."

Kapıdan beraber fırladık. Ben sol tarafa ilerleyip çalılıkların ardına çöktüm. Yasmin sağ köşeden ateş hattına girdi. İlk adamı ben indirdim. Çalıların orada çömeldiği için hedef aldığımı fark edeceği kadar zamanı olmadı.

İkinci adam Yasmin'in açısına girdi. Küçük bir arbededen sonra Yasmin ona iki kez ateş etti. İkisi de hedefi buldu. *İşte benim Sarışın'ım!*

Üçüncü adam kaçmaya çalıştığında duvarın üzerinden atlamıştım bile. Boğazına attığım tek hamlede adam yere kapaklandı. Elindeki silahı tekmeyle uzaklaştırdım ve etkisiz hâle getirdim.

Evin etrafı sessizleşti.

Yasmin yanıma geldiğinde nefes almamız bile senkronizeydi.

"Bitti," dedi.

"Bitmedi." Ayağımla adama tekme attım. "Sikeyim, bitmedi! Bitecek gibi de değil!"

"Sanaç..."

"Görmüyor musun Yasmin?" diye sordum. Yerde yatan adamın üniformasındaki amblemi söktüm. "KALE'nin askerleri!"

"Görüyorum ama burayı terk etmeliyiz," dedi Yasmin, soğukkanlı bir şekilde. "Yağız'ı alalım."

Başımı salladığımda evin içine koştuk. Onu sakladığı odaya girdiğimizde ikimizin de kalp atışları işitilir seviyedeydi. Yasmin dolabın kapağını açtığında Yağız sessizce dizlerini karnına çekmiş, gözlerini açmamaya çalışıyordu. Annesinin kokusunu hisseder hissetmez boynuna atladı.

"Tamam," dedi Yasmin, onu tutarken. "Tamam, anneciğim, geçti."

Dolabın kapağını kapadım ve ikisine de sarıldım. "Gitmemiz lazım," dedim. "Şimdi."

Yağız'ı ben aldığımda Yasmin acil ihtiyacımızın olabileceği şeyleri bir çantaya sıkıştırdı. Ona vakit kazandırıp, etrafı kolaçan ederken Yağız gümgüm atan kalbiyle sessizleşmiş bir hâlde boynuma sarılı duruyordu. Onun bu hâlindense yaramaz hâlini daha çok seviyordum.

Dışarıdaki çimlerde hâlâ sabah çiyi vardı ve biz bu çiylerin üzerinde koşarak araca ulaştık. Arabanın kapısını açtığım gibi Yağız'ı arka koltuğa oturttum. "Sanaç," dedi, kocaman gözleriyle. "Civcivim..."

"Kahretsin. Unuttum!" dedim ve hızla Yasmin'e döndüm. "Arabayı çalıştır ve yan koltuğa geç. Hemen geleceğim. Ben gelene kadar birilerini görürsen buradan vakit kaybetmeden uzaklaş."

"Gitme," dedi Yasmin.

Yağız'a baktım. Dudaklarını büzmüş şekilde duruyordu. Kıyamazdım ben bu çocuğa, es geçemezdim, verdiğim sözü çiğneyemezdim. "Ona civcivi getireceğim." Kapıyı kapadığım gibi eve doğru koştum. Silahımı sıkı sıkı tutarken, kontrol ederek içeriye girdim.

"Küçük Cikcik," dedim. "Uğraştırma beni. Neredeysen çık ortaya." Koridorun ucuna doğru ilerlerken homurdandım. "Söz verdim diye geri döndüm yoksa var ya, seni yemesini de bilirdim!" Bir *cik* sesi arıyordum ama yoktu. "Minik Cikcik..." Mutfağa girdiğimde, yerde bir hışırtı duyduğumda gözüm minik tüy yumağına takıldı. Civciv, yere dökülmüş kırıntıları yiyordu. Hâlinden bir hayli memnundu. "Benim şu an zilzurna sarhoş olduğum gecenin sabahına uyanmam gerekiyordu," dedim. "Gel

gör ki küçücük bir çocuk için evde civciv besliyorum! Başına bu da gelecekti, Sanaç Valacan!"

Civciv yalnızca *cik*, diye cevap verip kırıntıyı ağzına götürmeye devam etti.

Yanına çömeldim. "Senden güzel ızgara olurdu ama yok, küçük bir çocuğa söz verdim. Şanslısın!"

Bu sefer bana bakıp iki kez *cik*, dedi. Resmen dalga geçiyordu.

Civcivi üşümesin, ürkmesin diye montumun içine, göğsümün hizasına yerleştirdim. Bir yandan silahı tetikte tutarak kapıya yöneldim. Artık geride bırakacak hiçbir şey yoktu.

Dışarı çıkar çıkmaz soğuk hava yüzüme vurdu. Araba birkaç metre ötede bekliyordu. Yasmin direksiyonun başında, gözleri ise kapıda beni arıyordu. Göz göze geldiğimizde yüzündeki gergin ifade yumuşadı.

Koştum. Arka koltuğun kapısını açtığımda Yağız hemen doğruldu.

"Civciv?" dedi, büyük bir merakla. Montumun önünü hafifçe araladım. Minik şey başını çıkarıp *cik*, dedi. Yağız'ın gözleri ışıldadı. "Getirdin!"

"*Verdiğim sözü tutarım*, demedim mi ben sana, oğlum? Benim adım Sanaç Valacan," dedim, ukala bir tavırla. Civcivi kucağına bıraktım. "Şimdi kemerini tak. Onu da kucağından indirme. Buradan uzaklaşıyoruz."

Yasmin yan koltuğa geçtiğinde direksiyonun başına oturdum. Elim hâlâ silahın soğukluğunu hatırlıyordu ama buna rağmen vites kolunu kavradığımda reflekslerim çoktan devreye girmişti. Arabayı çevik bir hareketle geri manevra yaptırdım ve gazı kökledim.

Evden uzaklaşırken dikiz aynasından geriye baktım. Az önce kahvaltı ettiğimiz ev kırık camlarla, kurşun izleriyle arkada kalıyordu.

O kurşunları KALE'ye iade edecektim çünkü kimse hayatımdaki insanlara bunu yaşatamazdı.

Kimse.

HİSAR ALATAV

Bugün yılın son günüydü.

Rusya'nın gri göğü, bu vedayı ağırdan almak istermiş gibi hareketsizdi. Hava ağırdı. Ne karanlığa çöküyor ne de aydınlığa açılıyordu. Camın

kenarında biriken buğunun ardından dışarı baktım. Kar yağıyordu ama savrularak değildi. Her tanesi nereye düşeceğini biliyor, sessiz bir düzen içinde aşağıya iniyordu.

Bu yıl, ardında bırakmak istediğim düşüncelerle ve bitmesi gereken duygularla doluydu. Gitmesine izin vermek zor geliyordu. Belki de bazı acıların insanı değiştirirken aynı zamanda tutunduğu bir yer hâline geldiğini bildiğimdendi. Belki de her ayrılığın, ne kadar yaksa da içten içe bir arınma taşıdığına inanmak istiyordum.

Yılın son gününü şehirden uzak, karın sesleri bastırdığı bir yerde karşılama fikri, zihnimdeki karmaşayı kısa bir süreliğine susturacaktı. Bu yüzden Bronz'un Rusya'daki dağ evine gidecektik.

İsminde bile bir aidiyet vardı artık. Onunki. Onun yeri. Onun huzuru. Onun gürültüsü.

Ve artık biraz da benim.

"Hazır mısın?" diye seslenirken sabırsızlığını saklamaya çalışmıştı ama ben tanıyordum onu. Sessizliğini bile biliyordum.

"Bir dakika daha," dedim, aynı cevabı kaçıncı kez verdiğimi unutarak.

O ise unutmazdı. "Hisar, yarım saat önce de *bir dakika*, demiştin."

Gülümsedim istemsizce. "Oje sürüyorum," dedim, aynaya gözüm ilişirken. "Acele edemem!"

Gözüm parmak uçlarımdaki kırmızı renge takıldı. Kan gibiydi. Aşk gibiydi. Gözyaşı gibiydi. Her şeyin sonu ve her şeyin başlangıcı gibiydi.

Bu gece, hayatımızda bir ilk olacak, hep birlikte olacaktık. Kendi seçtiğimiz, kendi kurduğumuz bir ailemiz vardı. Serdal, Zorlu, Sanaç, Yasmin, Yağız, Viran, Safa, Verda, Tarkan ve eşi Belgi.

"Peki, bundan yarım saat önce ne yapıyordun?"

Sesinin yakınlaştığını duydum. Kapının önünde dikiliyor olmalıydı.

"Saçlarımı..."

Saçlarımı düzleştirmiş, daha sonra beğenmeyip tekrar dalgalandırmışım. Benim yalnızca bir elbise geçirip çıkma lüksüm yoktu. Ben bir kadın olarak, geçmişimin izlerini tenime yedirip, daha sonra onu giyerek çıkıyordum her defasında. Her hazırlık, biraz unutuştu. Her aynaya bakış, biraz hesaplaşmaydı.

Üstelik bugün yılın son günüydü.

Yeni yıl, yeni bir takvim demekti. Fakat eski bir kalp ve eski bir akıl benimleydi.

Hazır mıydım? Bilmiyordum. Çünkü biz, ilk kez bir yılın sonunu *birlikte* kapatacak, yeni bir yılı *birlikte* açacaktık. Bu defa geçmişle değil, yanımda olanla hesaplaşacaktım. Geçmişi değil, ellerimi tutanı seçecektim. Kendimi değil, *bizi* düşünecektim.

Yeni yıl, hoş geldin.

Ben, Hisar Alatav. *Hayır, sil.* His Alatav.

Artık mumlarımın bitmesinden korkmuyordum. Biliyordum ki mumlarım bittiğinde acılarım da bitecekti. Kendine inananların mumu hiç bitmezdi ve ben hiç olmadığım kadar kendime inanıyordum.

Bronz, kaşlarının arasına yerleşmiş o sabit ve her şeyi sorgulayan ifadeyle, "Bu alışveriş gerekli mi?" diye sordu. Ses tonu her zamanki gibi ölçülüydü ama kelimelerin arasında saklanan sıkıntıyı hemen yakalamıştım. Her seferinde beni anlamaya çalışırken istemsizce anlamaya direndiğini de hissediyordum.

Bedenime oturan dar gömleğimin düğmesini iliklerken gözlerimi gözlerine kilitledim.

"Seninle daha önce hiç alışverişe çıktım mı?" Bu sorunun arkasında bir beklenti değil, bir gerçek vardı. Bizim ilklerimiz saymakla bitecek gibi değildi ama bazıları çok özeldi. Alışveriş gibi sıradan bir şey bile eğer onunla yapılıyorsa olağanüstü olabiliyordu. Bunu anlayacak mıydı?

Her zaman olduğu gibi önce durdu, daha sonra, "Hayır," diye cevapladı.

İşte bu kadardı. Gülümsedim. Yüzümde bir zafer ifadesi değil, bir çocuk gibi heyecan vardı. "O zaman bu alışveriş çok gerekli!" dedim. "Birlikte ilk defa bir şeyler yapacağız. Normal insanlar gibi yılbaşı için alışveriş yapsak ve arkadaşlarımızı ağırlasak fena mı olur?"

Biraz duraksadı.

Beni anlamaya çalışıyordu. Belki de *normal insanlar* olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu ya da bir zamanlar biliyordu da çoktan unutmuştu.

Fakat ben bu gecenin içinde sıradanlığın güzelliğini, birlikte olmanın huzurunu arıyordum.

Sadece güvenlik toplantıları, savaş planları ya da kaçış rotalarıyla değil, hayatın gerçekliğiyle de yan yana gelmek istiyordum onunla.

"Zaten böyle bir şey istediğin için buradaki dağ evini ayarladım ya, Hisar."

Kabul ediyordu ama hâlâ tam anlamıyordu.

Dağ evi çok güzeldi, evet ama duvarlarında süs yoksa... İçinde kahkahalar yankılanmıyorsa ve masasında mumlar, ağacında ışıklar yanmıyorsa sadece bir yapının içinde bulunmuş olacaktık. Bunu istemiyordum. Çünkü ruh yoksa ev de olmuyordu. Ve ben hep ruhsuz, hissiz yerleri evim diye bilmiştim.

"Evinde yılbaşı süsleri var mı?" diye sordum.

"Yok. Neden olsun?"

"İşte bu yüzden alışverişe çıkıyoruz, Bay Çokbilmiş," dedim, ayağıma topuklularımı geçirirken. "Dağ evinde hiçbir şey yok!"

Bakışları ellerimde durdu. "Ojelerini sormayacak mısın?"

Kaşlarım çatıldı. Ancak hızlıca toparlandım. Son zamanlardaki unutkanlıklarım giderek artmıştı. Ona hep ojelerimi sorardım ve yorum yapmasını isterdim. "Nasıl olmuş?" dedim, kan kırmızı ojeyle boyanmış tırnaklarımı göstererek.

"Beğenmedim," dedi, kesin bir dille. "Bu rengi sevmiyorum artık sende."

Kan ağladığımdan beri kanı çağrıştıran her şeyden nefret ediyordu. "Yılbaşı teması içindi," dedim. "Ayakkabılarım güzel mi?"

Bakışları aşağıya doğru kaydığında ayağımda durdu. "Onlarla mı dışarıya çıkacaksın?" diye sordu.

"Çok güzel değil mi?" dedim, heyecanla. "Yeni aldım ve ilk kez giyeceğim!"

"Hisar..." dedi, çenesini sıkarak. "Yılın en yoğun karı yağdı. Düşmeni istemiyorum."

"Neden seninle gidiyorum sanıyorsun?" dedim, muzip bir tavırla. "Ortağım düşersem beni yakalasın diye."

"Ah, başımın belası, ah..." Topuklu ayakkabılarıma ters bir bakış attı. Anlaşılan tüm gün üzerime titreyip duracaktı. Çok geçmeden, "Gidelim," diye ekledi.

"Gidelim," dedim ben de.

Yeni yılım seninle başlasın, Bronz.

Lakin eksik değil, eksiksiz.

Mumlar bitse de biz bitmeyeceğiz.

"Bizi böyle bir yere getireceğini bilmiyordum."

Dudaklarımdan dökülen kelimelerle, etrafıma bakmayı sürdürdüm. Dışarıda lapa lapa yağan kar, pencerenin buğusuna nazlı nazlı çarparken içerisi eski bir zamanın iç çekişi gibiydi. Evet, her yer ışıl ışıldı bu mevsimde ancak bu dükkânın ışığı farklıydı.

Dükkân, işlek bir cadde üzerinde bile değildi. Unutulmuş bir köşeye gizlenmişti. Diğer ışıltılı mekânların gölgesinde kalmış ama kendi başına dimdik durmuştu yıllarca. Cam vitrinleri biraz solmuştu, ahşap zemini her adımda gıcırdıyordu.

Bronz, kehribar gözleri uzaklara dalarken, "Çocukken hep buraya gelirdik," dedi. "Hiç değişmemiş."

Onun geçmişini çok az biliyordum.

Fakat bu dükkân, anlatmadığı bir çocukluğun sessiz tanığı olmalıydı. Belki oyuncak almak için değil, sadece vitrine bakmak için gelmişti. Belki de burada bir yılbaşı hayali kurmuştu: Işıklarla süslenmiş bir ağaç, kokinalar, şekerlemeler... Belki hiçbiri olmamıştı ama hepsinin düşü burada kalmıştı.

"Çok eski bir yer," diye fısıldadım. "Baksana... 1960'lı yılları anlatıyor." Her rafta bir başka zaman vardı. Teneke kutular, nostaljik kartpostallar, sararmış oyuncak etiketleri... Sanki bir film setindeydik.

"Beğendiğin her şeyi paketleyecekler," dedi Bronz. "İstediklerini bulamazsan da başka yere bakarız."

"İstediğim her şey burada," dedim, saf bir heyecanla. "Seni biraz bekleteceğim."

"Keyfine bak," dedi.

Adımlarımı ağırlaştırarak vitrinlere yaklaştım. Dokunmaya kıyamadığım şeyler vardı. Her şey çok özenle ve ince işçilikle yapılmıştı. Delirmemek mümkün değildi. Küçükken asla geçiremediğim o Noel zamanlarını hatırladım. Annemin, babamın ve abimin özenle hazırlanması ama benim hep yukarıdan yalnız bir şekilde onları izlemem...

Şimdi ise yanımda olmasını istediğim kişiyle birlikte Noel hazırlığı yapıyordum. Bir sürü eşya almıştım. Birini alsam diğerinde aklım kalacaktı. O yüzden ne varsa aldım. Sepetim dolmuştu. Kokinalar, eski kartpostallar,

kurdeleli defterler, yılbaşı desenli peçeteler, cam toplar... Her biri anlamsızdı belki ama o gün, o dükkânda... Hepsi bana ait hissettirmişti.

Bir süredir dikkatimden kaçmayan bir şey vardı. Bir göz, bir bakış... Sırtımın bir noktasına takılmış, soğuk bir dikkatle beni izliyordu. Önce aldırış etmemeye çalıştım, oyalanmak adına raflara gömüldüm. Ancak o bakış gitmiyordu.

En sonunda başımı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde, yaşlı bir adamla karşılaştım. Saçları bembeyaz, kaşlarının arasında derin çizgiler vardı. Tanıdık değildi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum, gergin bir tonla.

Adam sessiz kaldı önce. Yüzümü inceledi. Sonra başını hafifçe yana eğerek dudağında belirsiz bir tebessümle, "Siz..." dedi.

"Ben?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Hiç değişmemişsiniz."

Kalbim istemsizce kıpırdarken o cümlede hissedilen bir geçmiş vardı. Bana ait olmayan ama bana dokunan bir geçmişti.

"Beni tanıyor musunuz?" Sesimde hem merak hem de temkin vardı.

"Sanırım hayır." Gözlerini etrafta gezdirerek ekledi. "Buraya çok insan uğramaz. Ama uğrayanları da kolay kolay unutmam." Kısa bir sessizlik oluştuğunda bu yaşlı adamın benden ne istediğini bilmiyordum. Kar hâlâ camın arkasında usul usul düşüyordu. "Beni takip edin," dedi yaşlı adam. "Görmeniz gereken bir şey var."

Bir yanım kalmak istedi. Diğer yanım çoktan onun adımlarını takip etmeye başlamıştı bile. Çünkü bazı cümleler, sizi geçmişinize çağırırdı. Bazı çağrılar, cevap beklemezdi.

Adımlarında bir acele yoktu ama belli ki içindeki zaman çoktan taşmıştı. Beni bir vitrinin önüne getirdiğinde geldiğim yere dikkat kesildim. Dükkânın arka duvarına yaslanmış camlı bir pano, tozun ve tarihin iç içe geçtiği bir yerdi.

Bu dükkânın önünde çekilmiş onlarca eski fotoğraf vardı. Renkleri solmuş, kenarları sararmış, bazılarının köşesi yanıktı. Hâlâ yaşayan fotoğraflardı. Gözlerde, duruşlarda, gülüşlerde zamana meydan okuyan birer iz gibi duruyorlardı.

Adam, vitrini işaret etti. "Bu kadın aynı sizsiniz," dedi, kendinden emin bir şekilde. "Saç renginiz uymuyor ama bakışlarınız..."

Gözüm o fotoğrafa kaydı. Havalanan kaşlarımla birlikte dudaklarımın arasından, "Roza..." diye fısıldadım.

Bakışlar insanın değişmeyen tek mirasıydı. Büyükannemdi. Genç hâliyle, dimdik duruyordu o karede. Yanında ise yine o adam vardı.

Bronz'un dedesi. *The Gold.* Yani Altın.

Gözlerimi kısmadan, birkaç saniye nefes almayı unutarak baktım o fotoğrafa. Zaman, o karede bir çember çizmişti. Biz, o çemberin içinde yeniden buluşmuştuk.

Yaşlı adam, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

Bronz'un önce sıcak kehribar kokusunu, ardından iri cüssesinin üzerime düşen gölgesini hissettim. Tok adımlarıyla yanımıza geldiğinde, "Ne oluyor?" diye sordu.

Gözleri bizim baktığımız yere değdiği an sesi kesildi. Durdu. Bakışları, fotoğrafa çarptığında kirpikleri titredi. Dedesinin yüzünü tanımıştı. O da artık geçmişin içine çekilmişti.

"Sanki o iki insan reenkarne olmuş gibi," dedi yaşlı adam. "Bu adam buraya hep küçük bir çocukla gelip *torunum*, derdi. Bu kadın da aynı şekilde... Ama hiç karşılaşmadılar. Gençken bir olsalar da zaman onları ayırmıştı."

Kısa bir sessizlik oldu. Ancak bu sessizlik, herhangi bir boşluk değildi. Damarlarımızda dolaşan bir sessizlikti. Tanıdık. Yakıcı. Ve bağlayıcı.

Bronz etrafımızı saran sükûnetin içinde o fotoğrafa dalıp gitmişti. Ne düşündüğünü merak etmiştim çünkü kirpikleri bu denli titriyorsa zihni büyük bir savaşın içinde olmalıydı.

"Bu fotoğrafı alabilir miyiz?" diye sordum. O kehribar gözler bu kareyi istiyordu. Çünkü bu sıradan bir fotoğraf değildi. Bir kan bağıydı. Bir seçilme hâliydi.

"Satılık değil," dedi yaşlı adam, yumuşak ama net bir dille. "Burada hiçbir anıyı satmam. Onlar bile istedi ancak hiçbir zaman satmadım. Zaman zaman buraya gelerek, bakıp gittiler fakat hiç alamadılar."

Alamadılar...

Zamanı da geri alamadıkları gibi.

Yaşlı adam devam edip, "Ama eğer isterseniz sizi de onların yanına koyabiliriz," dedi. "Hatıra kalır."

"Hayı-" demek üzereydim ki Bronz benden önce davrandı.

"Olur," dedi. "İsteriz."

Kaşlarım havalandı. Bronz hiçbir zaman fotoğraf karelerine dâhil olan bir adam olmamıştı. Güvenlik gereği, kameralı ortamlara bile kolay kolay girmezdi. Ancak şimdi fotoğraf çekilmeyi kabul ediyor, ilk defa bir hatıranın içine isteyerek adım atıyordu.

"Eskisi gibi genç değilim artık," dedi yaşlı adam, dudaklarının kenarına kırgın ama kabullenmiş bir gülümseme yerleşirken. "Sizi biraz bekleteceğim."

Başımızla onayladık.

Kısa bir süre sonra onun ağır adımlarını takip ederek dükkânın önüne çıktığımızda kapının üzerindeki çan hafifçe çınladı. Dışarısı, başka bir dünyanın içine açılıyormuş gibiydi. Lapa lapa kar yağıyordu. Beyazlığın ortasında, kürklerimizin içindeydik. Az ışıkla süslenmiş çam ağacının yanına geçtik.

Yaşlı adam gözlerini hafifçe kısarak bize direktif vermeye başladı. "Biraz yana dönün, evet. Böyle kalın. Çok güzel."

İkimiz de objektife bakıyorduk. O an, her şey yerli yerindeydi. Zaman, bizim içindi. Yaşlı adam tam deklanşöre basılacakken, Bronz başını çevirip bana baktı.

Kameraya değil, *bana*.

Yaşlı adam tam da o anı bir fotoğraf karesine sığdırmıştı.

Çekimden sonra bakışlarımı Bronz'un gözlerine kaldırdım. Bana gülmüyordu ancak gözlerinin içi gülüyordu. Ne düşündüğünü o kadar merak ediyordum ki...

Fotoğrafın o eski tip kameradan çıkışını izledik. Yaşlı adam titreyen elleriyle fotoğrafı uzattı. "Bir kopyası sizde kalsın," dedi. "Diğerini o çiftin yanına koyacağım." Gözleri dolu gibiydi. Belki zamanın tanıklığına inanıyordu. Belki de içten içe onların geri döndüğüne. "Mutlu yıllar!" diye ekledi.

"Mutlu yıllar," diyerek uzattığı fotoğrafı aldım. Parmak uçlarımda bir zaman parçası vardı artık. Dünden bugüne, onlardan bize kalan bir köprüydü.

Fotoğrafa baktım.

Ben açık renk bir kürk giymiştim. Bronz koyu kahve kürkünün içindeydi. İkimizin de başında şapka vardı. O beni belimden kavramış, tüm dünyaya ona ait olduğumu gösteriyordu. Ben tebessüm eden bir

ifadeyle objektife bakarken kehribar gözlü adam benim gözlerimin içine bakıyordu.

Fotoğrafın üzerindeki kar taneleri yavaşça eriyordu.

"Âşıklar," dedim. Başka hiçbir kelime bu ana bu kadar oturmazdı.

"Âşıklar," dedi Bronz da. Gözleri hâlâ o karedeydi. Bu defa geçmişe değil, bize bakıyordu. O ana ve o ana sığınmış iki kişiye.

Ve böylece o kareye biz de yerleştik. Büyüklerimiz bir yana, biz diğer yana... Zaman, bizden bir iz daha almıştı fakat bu defa biz vermiştik.

Dağ evine ulaştığımızda kar hâlâ durmamıştı. Gökyüzü sessiz, bembeyaz bir sabırla üzerimize çöküyordu. Tam biz virajı dönerken arkamızdan bir başka araba da sapağa girmişti. Burası, sevdiğimiz insanlarla birlikte yıl sonunu kutlayacağımız yerdi.

Bronz arabayı park ettiğinde, korumalar harekete geçip bagajdan eşyaları almaya başladı. Diğer araba durduğunda, kapı birden hızla açıldı. İçinden küçük, tanıdık bir beden fırladı.

"Teyze!" diye bağıran Yağız'ın gözleri ışık saçıyordu. "Çocuklarınız geldi mi?"

"Çocuklarımız?" diye sordu Bronz. Benim peşimden inmiş hatta olduğum tarafa gelmişti. O topuklularımdan gün boyunca gözlerini alamamıştı.

"Vita ve Titan! Onlar sizin çocuğunuz." Gözlerini bana kaldırdı. "Öyle değil mi teyze?"

"Öyle, teyzeciğim. Sen bu kimliksize aldırma," derken yüzüm istemsizce yumuşadı. "Çocuklarımız içeride. Sen yokken canları sıkılmıştı, koş hadi."

Tam niyetlenmişti ki koşamadı. Çünkü Bronz, o tanıdık soğukkanlılığıyla eğilip onu tuttu.

"Her yer buz," dedi. "Dikkatli yürü. Yere düşersen üstün kirlenir."

Yağız başını kaldırıp Bronz'a baktı. "Yavaş mı yürüyeyim?"

"Dikkatli yürü," diye karşılık verdiğinde elini uzattı. Ancak Bronz'un boyu bir hayli uzun olduğu için Yağız yalnızca onun uzun kürkünden tutabilmişti. Birlikte yürümeye başladılar. Yan yana. Aynı ritimle. Aynı omuz yüksekliğinde değil belki ama aynı duruşla.

Sanaç, Yasmin ve ben, üçümüz de tek kelime etmeden şaşkınlıkla bu görüntüyü izliyorduk. Yağız, her geçen gün Bronz'a daha çok benziyordu. Duruşuyla, tavrıyla onu andırıyordu. Bu bir tesadüf olamazdı. Kan çekiyor olmalıydı. Ya da ruh, kendine benzeyeni tanıyordu.

Vücudum titredi. Gurur muydu yoksa hüzün mü anlam veremedim ama bildiğim bir şey vardı. Kimi aynalar, sen bakmasan da seni yansıtırdı. Yağız da Bronz'un aynasıydı.

Gözlerimi çifte kumruya çevirerek, "Hoş geldiniz," dedim.

Yasmin, soğuk havaya rağmen sıcak bir sesle, "Hoş bulduk," dedi. "Acilen bu adama bir çocuk yapmalısın, His."

Söyledikleri beni şaşırtırken onun karnına hafifçe vurdum. "Sen neden yanındaki adama bir çocuk yapmıyorsun?"

"İyi dedin," dedi Sanaç, gülerek. Ona da sarıldım. "Yağız'a bir kardeş gerekiyor."

Onlara sarılırken fark etmemek mümkün değildi. Bedenlerindeki sertlik, normalin ötesinde bir ağırlık taşıyordu. Kemerlerinin altında, montlarının içinde, tanıdığım bir metalin varlığı vardı.

Sesimi alçaltarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Neden silahlandınız?"

"Terminatörlü Lokum diye boşuna demiyorum," dedi Sanaç. "Hemen de anladı!"

"Anlamayacağımı düşünmen aptallık," dedim ve elimdeki silahı kaldırıp ona gösterdim. "Ve çalmayacağımı."

"His!" dedi Sanaç, şaşkınlıkla. "Ne ara aldın onu?" Ceplerini yokladığında sadece silahını almadığımı fark etmesi uzun sürmedi.

"Biraz daha dikkate davet ediyorum sizi," dedim. "Ne olduysa anlatın."

Yasmin gözlerimin içine bakarken bakışları derin, telaşlı ve yorgundu. "Anlatacağız," dedi. "Ama öncesinde sen benimle gelir misin His?"

Bakışlarım Sanaç'a, daha sonra tekrar Yasmin'e kaydı. Kafamla onayladım.

"Şarap için mahzene inelim, Çıyan," dedim, ona takılarak. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ama ardından ciddiyeti yeniden geri aldı. Evin altına doğru merdivenlerden yavaşça inmeye başladık.

Kapıyı açtığımda içerideki serinlik yüzümü yaladı. Tahta raflarda yıllanmış şaraplar duruyordu ama Yasmin'in elleri boş değildi. Yanında getirdiği kutuya sıkı sıkı sarılıyordu.

"Ne oldu?" dedim. "Anlat artık."

Yasmin kutuyu iki eliyle kavrayarak önüme koydu. "Bundan aylar önce bana bir kutu vermiştin," dedi. "31 Aralık tarihinde sana tekrar teslim etmem gerektiğini söylemiştin. Şimdi sana o kutuyu getirdim."

Yüzümdeki ifadeyi sabit tutmaya çalışırken gözlerimi kutuya çevirdim. Kenarında bana ait olduğunu belli eden o özel mühür duruyordu. Açılmamıştı. Dokunulmamıştı. Kimi zaman kendime böyle şeyler gönderir ve unutmaya yüz tutardım. Kendimi de kandırmanın bir yolu buydu.

"İçine baktın mı?" diye sordum.

Yasmin başını iki yana sallayıp net bir ifadeyle, "Hiçbir zaman," dedi. Ardından gözlerime baktı. "Bana ne verirsen aynı mühürlü şekilde sana geri teslim ederim, His."

Kalbimde bir sızıyla birlikte bir minnettarlık büyüdü. Kime ne emanet ettiğini unutmamalıydı insan. Ama daha önemlisi, kime emanet ettiğini bilmeliydi.

Kutunun üstüne parmak uçlarımla dokundum. Soğuktu. İçinde ne olduğunu biliyor gibiydim ama yine de o soğukluk, zihnimdeki sessizliği bozuyordu.

"Buna sonra bakacağım," dedim.

"Hayır, His." Sesi titremiyordu. "Gün bitmeden bakmalısın. Bana öyle söyledin. 31 Aralık'ı geçmemeli."

"Neler olduğunu anlat," dedim. "Herkes gelmeden önce izleyeceğim." Sözümde duracaktım ama önce bugünün yaralarını bilmeliydim.

Yasmin başını eğmeden, "KALE durmuyor," dedi. Bir cümlede koskoca bir altüst oluş vardı. "Bu sabah Sanaç'ın evini taradılar."

Bedenim buz tutsa da yüzüm ifadesiz kaldı.

"Anlaşılan açık bir savaş istiyorlar." O cümle dudaklarımdan dökülürken zihnim çoktan strateji haritasına dönmüştü. Kimin nerede olduğu, kimlerin hedefte olduğu, kimlerin artık kaybedilemeyeceği zihnimde kesindi.

"His..." Yasmin'in sesi bu defa yavaşladı. Durmamı istiyordu. Yavaşlamamı. Lakin artık yolun düz olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Geri dönüş yok artık, Yasmin." Sözcüklerim netti. Kesindi. Sınır tanımayan bir karardı. "Açık bir savaş istiyorlarsa alacaklar." Gözlerimi

bedenine çevirdim ve onu baştan aşağıya süzdüm. "Sizin bir şeyiniz yok, değil mi?"

Başını salladı. "Yok..." Gözlerinde bir yorgunluk vardı. "Sadece Yağız korktu." Sesli bir iç çekti. "Sanaç'ı hiçbir şey durdurmayacak. Bunu biliyorum."

"İstediğim de bu," dedim, derin bir rahatlamayla. "İkiniz de her şeye hazırlıklı olmalısınız."

Birbirimize baktığımızda gözlerimizde aynı kararlılık vardı. Kimi kararlar yalnız alınmazdı. Bazen bir savaş, iki kişinin göz göze gelmesinden sonra başlardı.

"Olacağız," dedi Yasmin. Sesi korkusuzdu. Gülümsemek için kendini zorladı. "Masaları hazırlayalım ve son kez birlikte her şeyi geride bıraktığımız bir yemek yiyelim."

"Son kez mi?"

Bu ses Serdal'a aitti. İkimizin de bakışları eş zamanlı olarak onu buldu. Elinde iki tane şarap şişesi vardı. "Dedikodunuzu mu böldüm?"

"Konuşmaya baştan katılmalıydın ve erkeklerden yakınmamıza şahit olmalıydın," dedim, yüzümdeki donuk ifadeyi bozarak.

Serdal, "Canınızı mı sıkıyorlar?" dediğinde gözlerini kıstı ve korumacı bir tavra büründü.

"Bizim gibi kadınları bulmuşlar, bir de nazlanıyorlar," diyerek dudak büzdüm.

Serdal elindeki şişeleri kenara bırakıp, "Gelin buraya," dediğinde ikimizi de kolunun altına aldı. "İkisinin de kulağını çekeceğime emin olabilirsiniz."

"Sanaç'ın üstüne çok gitmesen olur mu Serdal abi?" dedi Yasmin.

Serdal'ın tek kaşı havalandı. "Bak bak, kıyamıyormuş da..."

"Ben ona yeterince çektirdim zaten," dedi Yasmin, dudaklarını ısırarak.

"His, Bronz'u dövmemi ister ama sen kıyamıyorsun. Olmaz böyle!" dedi Serdal, sahte bir kızgınlıkla.

"O kadar da değil," dedim, ters bir şekilde. "Ben zaten dövebilirim!" Yasmin ciddi bir şekilde baktığında dudaklarımı tekrar araladım. "Şaka yapıyorum, kocamı dövecek değilim!"

"Yukarı çıkalım," dedi Serdal. "Evden kaçtığınızı düşünmesinler."

Kutuyu sıkıca tutarak mahzenin taş merdivenlerinden çıktım. Yasmin ve Serdal'ın yanından ayrıldım. Koridordan geçip yatak odasına girdim. Kapıyı kapadığım an evin uğultusu dışarıda kaldı. Yalnızdım.

Kutuyu yatağın üzerine koyup mührü kırdığımda parmaklarım soğuk metale dokundu, kapağı açtım. İçinden küçücük bir şey çıktı. Bir *flash bellek.*

Laptopu açıp USB'yi taktım. Kısa süre içinde ekran karardı, ardından bir görüntü belirdi.

Bendim. Geçmişteki ben.

Kaydı oynatmaya başladım. "*Kendi kendimle konuşmaya hiçbir zaman hazır olmayacağım,*" dedi, ekrandaki hâlim. "*Her neyse... Umarım iyisindir ve birilerine âşık olmamışsındır...*"

Gözlerim kapandı. Bir an başımı eğmek zorunda kaldım. Çünkü ben...

Âşıktım.

Bunu kendime bile zor itiraf ediyordum.

"*Birilerine âşık olmamışsındır, diyorum çünkü bu önemli bir konu. Beni dinlemelisin,*" dedi, geçmişteki His. "*Çünkü kendimizi biliyoruz. Âşık olunca işlerin değişeceğinin de farkındayız ama His... Zamanla kötüye gideceksin.*"

Boğazım düğümlendi.

"*6 Haziran'ı belki hiç göremeyebilirsin.*"

Bacaklarımdan güç çekildi. Yatağın kenarına oturdum.

"*Öleceksin... Bundan sakın vazgeçme, tamam mı His? Hiçbir şey seni durdurmamalı. Seni tanıyorum. Farklı bir yol arayacaksın kesin ama arama. Mumlar bittiğinde acıların da bitecek. Mumları bitirmelisin. Geri dönemezsin. Sana aynı soruyu soracağım. Aklın mı yoksa aşkın mı?*"

Sustum. Buna kesin bir cevabım yoktu artık.

"*Ölüm, demelisin, His,*" dedi, ekrandaki ben. "*Sen ölümü seçtin. Ölümü seçtiğin için etrafındaki herkes senden nefret edecek. Sana kızacaklar. Belki tepki olarak mezarına bile gelmeyecekler. Unutma, geri dönemezsin. Kartlar kaderimiz ve kimse kaderinin dışına çıkmamalı.*"

Gözlerim yandı. Damlalar düşmedi ama orada birikip durdu. Bu, kendi kaderimle yaptığım anlaşmaydı. Kaderimin dışına çıkamazdım.

Üstelik...

Üstelik bugün her şeyin çok farklı olacağını düşündüğüm tek andı.

"*Abini buldun mu?*"

Efrem.

Bir zamanlar sadece hatırası olan bir isimken şimdi tanıdığım bir gerçekti. Onu bulmuştum. Bulmuştum ancak pişmandım.

"*Abin bu ailede sevebileceğin belki de tek kişi, bunu hiç unutma.*"

Kaşlarım çatıldı. Sahiden öyle miydi? Sevebileceğim tek kişi miydi?

"*Günlüğü peki? Sonunda aradığımız o sevgiyi bulabildin mi?*"

Günlük... Annemin günlüğü. Evet, onu bulmuş ve okumuştum. Aradığım sevgi gerçekten de oradaydı.

"*Hislerine güven, His.*" Kaşlarımın arasındaki boşluk giderek derinleşti. "*Hisler söylenmemeli, hisler hissettirilmeli.* 13 *Bu senin en çok sevdiğin söz, bunu da sakın unutma.*"

Neden bunu demişti?

Ekrandaki His gülümsedi. "*Ve son olarak sonuna kadar diren, His.*"

Video bittiğinde laptop ekranında kendi yansımam kaldı sadece. Aldığı nefes zorlaşmış, gözleri kararmış bir kadın ama düşmemeye yeminli biriydim. Direnecektim. Çünkü başka seçeneğim yoktu. Kaçmayacaktım. Savaşı yarım bırakmayacaktım. Kaderimden kaçmayacaktım.

O video kaydını neden kendime gönderdiğimi anlamıştım. Kendimi o kadar iyi tanıyordum ki vakit yaklaştıkça kararlarımı gözden geçireceğimi biliyordum. Gerek olmadığını bu videoyla birlikte tekrar hatırlamış oldum.

Eşyaları toplayıp USB'yi gizledim. Suratımdaki ifadeyi düzeltip aşağıya indim. Gülümsedim ve bütün gece en çok yapacağım şey bu olacaktı.

Çünkü bu bizim gerçek anlamda ilk ve son yılbaşı etkinliğimizdi.

Evin içi yavaş yavaş canlanırken Yasmin'le sofrayı kurmaya başlamış, masaların üzerine ince narin detaylar eklemiştik.

Kırmızı kurdeleler, tarçınla sarılmış peçeteler, fındıklı kurabiyeler ve kenarlarında küçük kar taneleri olan cam süsler... Her şey, bir akşam yemeğinden fazlasıydı.

Viran da geldiğinde kalabalık giderek artmaya başladı. Serdal elinde kahvesiyle bize katılırken devasa ağacı kurmamıza yardım etmeye koyuldu. Gerçekten... Büyük bir ağaçtı bu. Bronz'a *çam ağacı çok*

13 Cemal Süreya'ya ait bir söz.

önemli, dediğimde bu kadar önemli göreceğini ve en iyisini yapacağını düşünmemiştim.

Bronz ve Viran hariç hepimiz çam ağacını süslemekle meşguldük. Yağız bir yandan hepimizi çizmeye çalışıyor, Sanaç onun çizdiklerini güzelce camlara, ağaçlara asıyordu.

Yerleştirilmeyen tek bir şey kalmıştı. Elimde altın rengi bir yıldız duruyordu. Parmak uçlarımda yükseldiğimde ağacın en tepesine yetişemeyeceğimi fark ettim. Süslerin birkaçını Sanaç, Yağız'ı omuzlarının üstüne alarak taktırmıştı.

"Merdiven lazım," dedim, elimde duran yıldızla. "Bir tek bu kaldı."

Serdal göz kırptı. "Buraya gel." Ben daha ne olduğunu anlayamadan omuzlarının üzerine almıştı bile beni.

"Serdal ab-" Lafım yarıda kalırken evin yüksek tavanı bir anda daha ulaşılır hâle geldi. Yıldızı ağacın tepesine yerleştirirken elim biraz titredi. Ama daha çok üzerimde hissettiğim bakışlar titretmişti beni.

Bronz'un gözleri üzerimdeydi. Ona baktığımda kıpırdamadı ama bakışları her şeyi söylüyordu.

"İndir yoksa bu bizim son ağacımız olacak."

Serdal gür bir kahkaha patlattı. "Haklısın," dedi. "Son akşam yemeği olmadan indireyim seni."

Yavaşça yere indiğimde yıldızın ışığı gözümde parlıyordu. Ruhum tuhaf şekilde çocuksuydu. Bronz'un yanına geçtim. Onun soğuk bedeninin yanına, sıcacık bir ifadeyle iliştim. "Güzel olmuş mu?" diye sordum.

"Olmuş," dedi fakat beni tatmin etmedi.

"Ağzının kenarıyla *olmuş*, deme. Beğenmedin mi?"

"Beğenmedim."

Beğenmediği kesinlikle ağaç değildi. Gözlerimi kıstım. "Çok gıcık bir adamsın!" dedim, hafifçe onu iterek. Bronz böyleydi işte. Bazı duyguları saklardı, sakladıkça büyütürdü.

Safa kapıyı açtığında, dışarıdan içeriye karla kaplı üç silüet adım attı. Verda, Tarkan ve eşi Belgi'yle birlikte gelmişti.

Verda'ya ilk sarılan ben oldum. Onun tenine, bedenine değil, aramıza geri dönüşüne sarıldım. Kolunda alçı yoktu artık.

Sıradaki sarıldığım kişi Tarkan'dı. Onunla göz göze geldiğimde kalbim, göğsümün tam ortasında yavaşladı. İkizini kaybetmiş bir adamdı.

Havatta bir parçası eksilenler, geri kalan parçalarıyla devam etmeyi öğrenmek zorundaydı. Ve o, henüz öğrenmenin tam ortasındaydı.

"Beni kırmayıp geldiğin için çok teşekkür ederim, Tarkan," dedim, minnet dolu bir ifadeyle.

"Senin isteğin benim için emir, Lokum," dedi, her zamanki samimi tonuyla. Hemen ardından Bronz'un sert bakışlarını fark etti, boğazını temizledi. "İmparatoriçe."

Kahkaha atmadım ama dudaklarımın kıyısında bir tebessüm belirdi. "Ona aldırma sen," dedim. "Belgi... Sen de hoş geldin." Konuşkan biri değildi Belgi ama doğru yerde, doğru ağırlıkla durmayı bilenlerdendi. Onunla da sarıldık. Sessiz ama içtendi.

Evin içi artık tamamen dolmuştu. Kalabalık ama samimi, gürültülü ama güvenli bir yuva hâline gelmişti dağ evi. Her köşesinden başka bir kahkaha yükseliyor, farklı dillerde fısıltılar dökülüyordu. Kar hâlâ yağıyordu ama içimiz sıcaktı.

Özenle hazırlanmış masaya geçtik. Geniş, uzun, ahşap masanın üzerindeki mumlar titrek titrek yanarken herkes yerini aldı.

Yanımda Bronz oturuyordu, karşımda Viran, sağımda Yasmin, onun yanında Yağız ve Sanaç, ileride Serdal. Zorlu masada oturmamaya yemin etmiş gibiydi ancak Bronz'un tek bakışıyla en uzak kısma oturdu. Verda tam onun yanına oturmak üzereydi ki Safa geçip oturdu. "Canım Zorlu *abim*," dedi, üstüne basa basa. "Senin yanından başka yere oturmam."

Zorlu ifadesiz kaldı.

Verda ise abisi Safa'ya sinir olmuş bir şekilde baktı. "İkinize de papatya çayı öneriyorum," dedi. "İyi gelecek."

"Yaparsan içerim," dedi Safa. "Zorlu abi içmez, bardağı kırabilir. Ona yapmana gerek yok."

Bronz boğazını temizleyip dikkatleri üzerine çekti. "Serdal," dedi. "Büyüğümüz olarak konuşmayı sen yap."

Bu fikre gözlerim parlayarak baktığımda Serdal'la gözlerimiz kesişti. "Lütfen," dedim.

Serdal, sırtını dikleştirirken yüzü her zamanki gibi ciddiydi ama gözleri yumuşaktı. "Memnuniyetle, İmparator ve İmparatoriçe," diyerek oturduğu yerden ayağa kalktı. Şarap bardağına bıçağın ucuyla hafifçe vurdu. "Sanırım bu, birlikte rahatlıkla oturacağımız son akşam yemeğimiz olacak. *Son*, diyorum çünkü hepinizin gözlerine baktığımda aynı

ateşi görebiliyorum. Kart uğruna doğmuş olabiliriz. Ancak öleceksek de birbirimizin uğruna öleceğiz. Sonraki yıl... Eğer yaşarsak... Hepimiz bu masada tekrar buluşmamız için çabalayalım." Bardağını kaldırdı. "Afiyet olsun."

Herkes ona eşlik etmek adına bardağını kaldırdı. Birbirimize yaklaştığımızda bardaklar birbirine değdi. Kimininki umutla, kimininki vedayla. Hepsi aynı duyguda birleşti. Biz, bu masada artık sadece hayat için değil, birbirimiz için de yaşamaya başlamıştık.

Ve belki de gerçekten son yemeğimizdi bu.

Yine de kimse bundan korkmuyordu.

Bir süre sonra keyif içinde yemeğimizi yedik. Yemek masasının gürültüsü arkamızda kalmış, salonun loş ışıkları altında herkes birbirine daha da yakın oturmuştu. Bu bizim için bir ilkti. *Gerçek* bir sofraydı. Dostların, sırdaşların, kanla ya da kaderle bağlı olanların aynı çatalı paylaştığı bir masaydı.

Serdal, Viran, Sanaç, Yasmin, Bronz ve ben... Evet, daha önce birlikte yemek yemiştik. Ama bu... Bu başkaydı. Bu kadar kalabalık, bu kadar sıcak ve bu kadar sessizce güven veren bir yemek ilk defa olmuştu.

Verda, gecenin ritmini elinde tutan kişiydi. Bizi bir an bile boş bırakmamış, ardı ardına geleneksel yılbaşı oyunlarıyla kahkahalarımızı diri tutmuştu. Bir ara coşkusuna kapılıp işi daha da ileri götürdüğünde gelecekteki kendimize mektup yazmamızı istedi. Ben de kalemi elime alıp birkaç satır karaladım. Yazdıklarım ne umut doluydu ne de neşeli... Daha çok özürlerle ve pişmanlıklarla örülmüş bir itiraftı.

Herkes gönülsüz görünse de sonunda kâğıtlar doldu. Verda, mektupları tek tek toplayıp özenle mühürledi ve ardından onları çam ağacının dallarına astı. Kimse kimsenin mektubunu okumayacaktı. Bu yüzden, gelecekteki kendime yazarken gerçeklerden kaçmadım.

Arkamdan yaklaşan Bronz'un nefesi tenime değdiğinde başımı hafifçe ona doğru çevirdim. "Bugün için teşekkür ederim," diye fısıldarken kalbim yumuşacıktı. "Buna ihtiyacımız varmış."

"Fikir senindi."

"Gerçek kılan ise sen oldun," dedim.

Gözlerini gözlerime dikti. Baktı. Gerçekten gördü.

"Daha gece bitmedi."

Başımı yana eğdiğimde, şüpheli ama içten içe heyecanla, "Ne planlıyorsun?" diye sordum.

Göz bebekleri kıpırdamadan bana baktı. "Unutamayacağın bir yılbaşı."

Bronz, belimden bana sarılmış bir hâlde dururken kendimi tamamen onun bedenine bıraktım. Biliyordum ki bu anın tekrarı olmayacaktı.

Yeni yıla sayılı dakikalar kalmıştı. Yasmin, Yağız'ı çoktan yatağına yatırmıştı. Verda, müzik eşliğinde dans ediyor, Zorlu'yu da kendisine eşlik etmek için çabalıyordu. Ancak abi faktörü buna izin vermiyordu. Verda her ayağa kalktığında Safa onu geri oturtuyordu.

Sanaç oturduğu yerden kalktığında omuzları dik, adımları temkinliydi. Ellerini sarı çiçeğime uzattı.

Yasmin önce ne olduğunu anlayamadı. Yine de parmaklarını Sanaç'ın avucuna bıraktığı an, odadaki herkesin dikkati onlara döndü. Sanaç, Yasmin'in elini tutarken bir dizinin üstüne çöktü. "*Moya Blondinka...*" Sesi titremese de içinde bin kırık cümle gizliydi. "Yeni yılın ilk dakikalarına seninle nişanlı olarak girmek istiyorum."

Kaşlarım havalandığında hızlıca Bronz'a döndüm. "Bundan haberin var mıydı?" diye sordum.

"Yasmin hariç hepimizin haberi vardı ya Hisar?" dediğinde bu güzel haberi unutmuş olduğum için kendime kızdım. Kendimi dövmek istiyordum. Üzüntüyle yerime geri çöktüğümde bakışlarımı mutlu olmasını istediğim iki insana çevirdim.

Sanaç'ın gökyüzü mavisi bakışlarında teslimiyet değil, teklif vardı. "Benimle evlenir misin?"

Yasmin'in gözleri dolarken kalbime sıcak bir hissiyat yayıldı.

Herkes nefesini tuttu.

Yasmin büyük çaplı bir şok yaşıyordu. "Sanaç..." dedi, nefes bile alamadan.

Sanaç devam ederken geri dönüşü olmadığını belli etti. "Kaybettiğimiz tüm yılları unutalım. Evlen benimle, Sarışın. Evlen ki onlara kimin kazandığını gösterelim." Ağzından dökülen her harf içimize işliyordu. "Kaybetmemizi istediler, karşılarına kazanmış olarak çıkalım. Benim Yasmin Valacan'ım ol. Benim Azize'm ol."

Yasmin, donakalmış bir hâldeyken tepki dahi veremiyordu. Öyle ki gözünü bile kırpmadı.

Boğazımı hafifçe temizleyip, "Sarı Çıyan..." diye fısıldadım ona.

Yasmin, sesimi duymuş olacak ki kısık bir nefes aldı. "Ben..." dedi, kelimelerini toparlamaya çalışarak. Sanaç'ın gözlerindeki ifade değişmek üzereydi. "Evet!" diye bağırdığında çığlığı tüm salonu doldurdu. "Evet, evlenirim, Sanaç Valacan!"

Aldığımız cevapla birlikte hepimiz gürültülü bir şekilde alkışlamaya başladık. Tarkan ıslık çalarak gürültüyü arttırdı. Viran içkisini yudumlarken Serdal ve Bronz olan bitene gururla bakıyordu. Yasmin'in gözlerindeki parıltı, duygulanmama neden olmuştu. Onu böyle mutlu görmek paha biçilemezdi.

Gerçekten hak etmiştin, sarı çiçek.

Solmanı isteyenlere inat yaşamıştın.

Bütün acılarına şahit olamasam da gördüğüm en mücadeleci kadın oydu. Yaptığı fedakârlıklar, yaşadığı kayıplar, hak etmediği acılar...

O, mutlu olmayı en çok hak edenlerdendi. Şimdi ise onu seven adamla birlikte yeni bir geleceğe adım atacaktı. Biraz engebeli, biraz kırık dökük ama en azından yüreği tam olacaktı.

Tam o anda merdivenlerin başında minik bir gölge kıpırdadı. Minik ayak sesleri gözlerimde biriken yaşları silmemi sağladı.

"Ne oldu?" diye sordu Yağız. Gözlerini ovuşturarak uykunun sisinden bize ulaşmaya çalışıyordu. Pijamaları buruşuk, saçları dağınık, bakışları meraklıydı. "Ne kaçırdım? Partiyi mi?"

Herkes Yağız'ı fark etse de ne diyeceğini bilememişti. Sanaç ve Yasmin birbirine sarılmış bir şekilde duruyordu.

"Sana kardeş geliyor," dedi Viran.

"Ya ama hayır!" diye hayıflandı Yağız. Yılbaşı neşesinin ortasında, küçük bir isyan doğuyordu. "Ben tek çocuk olacaktım!"

Viran'ın karşısına geçip onun bacağına minik tekmeler atmaya başladı. Kuvvetli değillerdi ama niyeti büyüktü.

"Lan, velet..." dedi Viran, onu kafasından tutarak. "Git sinirini yeni babandan çıkar, benden ne istiyorsun?"

"Yeni babam mı?" Yağız'ın kafası karışmışken aniden tekme atmayı bıraktı.

"Sanaç," dedi Serdal, kolunu yaslandığı kolçaktan indirerek. "Sanaç artık senin baban olacak."

Sanaç, bunun direkt olarak söylenmesine tepki vermeden edemedi. Bu durum hoşuna gitse de Yağız'ın vereceği tepki onu endişelendiriyordu.

Yağız'ın suratındaki değişim hepimizi şok eden cinstendi. Gözleri büyüdüğünde dudakları kocaman bir gülümsemeye açıldı.

"Oley!" diye sevindi. "Üçüncü babam oldu!"

Yasmin, oğluna hayretle bakarak, "Üçüncü mü?" diye sordu.

Yağız parmaklarını kaldırarak bir bir saymaya başladı. "Utkan babam, Bronz babam, bir de Sanaç babam!"

Yasmin'in kaşları havalanırken, "Bronz mu?" dedi. "O nereden çıktı, anneciğim?"

"Söylemem," dedi Yağız, dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak. "Teyzeme söz verdim."

Yasmin hızla bana döndüğünde, "His," dedi. Sesindeki sabır artık çatlamaya başlamıştı. "Ben size bu çocuğu emanet ettiğimde neler olduysa anlat hemen!"

Tam ağzımı açacak, açıklayacakken Bronz araya girdi. "Ben..." dedi, sakin ama ölçülü bir şekilde. "Fransa'dayken Yağız'ın vaftiz babası oldum."

Herkes bu duruma şaşırmış görünüyordu. Bronz'un Fransa detayı vermesiyle zihnimdeki eksik taşlar yerine oturmaya başladı. O tatil, bu ikiliyi bir hayli birbirine yakınlaştırmıştı.

"Peki, bizim ne zaman haberimiz olacaktı?" diye sordu Yasmin.

"Benim bile haberim yok!" dedi Sanaç, alıngan bir tavırla. "Alacağın olsun, Bronz!"

Destek olmak amacıyla Bronz'un koluna girdim.

"Söyleyecektik," dedi Bronz. "Ancak son zamanlarda yaşadığımız kayıplardan sonra vakit bulamadık. Eğer bu senin için sorunsa Yasmin..."

Yasmin duraksadı. Gözleri farklı bakıyordu. Bir şeyler anlamış ve anlamamış gibiydi. Fransa'da bambaşka olayların döndüğünü hissetmişti. Bronz'un, Yağız'ın vaftiz babası olduğu benim de zihnimde yer edinen bir şey değildi. Her zamanki gibi unutmuştum. Bu giderek can sıkıcı olmaya başlıyordu. Önceden bu kadar unutmuyordum ve bu, beni kötü hissettiriyordu.

Yasmin yavaşça gülümserken, "Bronz," dedi, içten bir şekilde. "Eğer bunu bilseydim kutlama yapardık. Bu bizi çok mutlu eder." Oğluna döndü. "Değil mi anneciğim?"

Yağız göğsünü kabartarak, "Bronz bana çok güzel baba oldu," dedi. "Hep sırtında taşıdı. Hatta gömlek giymeyi öğretti. Ben büyüyünce Bronz olacağım ve His'le evleneceğim!"

"Evlenemezsin," dedi Bronz, kesin bir dille.

"Evleneceğim!" dedi Yağız, inatla. "Annemle Sanaç evlenince ben de His'le evleneceğim!" Sanaç'a doğru döndü. "Ne zaman evleneceksiniz? Düğünde takım elbise giyeceğim, değil mi? Çok yakışıklı olmam lazım!"

"Bu bıdığı bekletmeyelim," dedi Sanaç, içten gelen bir gülümsemeyle. "Hemen evlenelim, Yasmin."

"Hemen mi?" dedi Yasmin, telaşla karışık şaşkınlıkla. "Gelinliğim yok!"

"Hemen dediysem şimdi değil, güzelim," dedi Sanaç.

"Şey, abi..." dedi Safa. "Şimdi deseydin de ayarlardık. Kapıda ambulans bekletiyoruz. Nikâh memuru bulmak da zor olmazdı."

Sanaç kaşlarını çattı. "Ambulans niye bekliyor, lan?"

"Sen bayılırsın diye şey etmiştik," dedi Safa. "Bronz abim ne olur ne olmaz diye ayarlatmıştı."

"Yuh, abiciğim ya!" dedi Sanaç, kızarak. "Abartmışsınız! Ölüyorum desem çağırmazsınız!"

"Evlilik teklifi için prova yaparken neredeyse bayılacak gibiydin, Sanaç," dedi Bronz, istifini bozmadan. "Her şeyi düşünmem lazım."

Serdal da gülerek, "İki kere gidip geldin," dedi.

"Size arkadaş dediğim güne yazıklar olsun," dedi Sanaç. "Hiçbirinizi nikâh şahidim yapmayacağım."

"Biz senin sağdıcın olacağız," dedi Serdal, gururla. "Sen asıl eğlenceyi o zaman gör."

"Sağdıçlarıma bak," dedi Sanaç. "Biri tetikçi. Biri kimliksiz. Biri de tek yumrukla bayıltır beni."

"Bizim tarafımıza gel istersen aşkım," dedi Yasmin, onu afallatacak bir sesle. "Benim nedimelerim birbirinden tatlı."

Sanaç bizi süzdüğünde, "Biri cadı," dedi. "Diğeri de terminatör. Aramızda normal kimse yok!"

Belgi, olan bitene hayretler içinde bakarken Tarkan, "Onların espri anlayışı böyle, güzelim," dedi. "Söylediklerinin doğruluk payı yok."

Belgi dudaklarını ısırarak, "Çok ciddi konuşuyor gibiydi," dedi.

"İyi birer oyuncuyuz," dedim, araya girerek. "Sen bize aldırma, Belgiciğim."

"Abi..." Safa kapı aralığından başını uzattı. "Ambulansı gönderdim."

"Lan, defol!" dedi Sanaç, öfkeyle.

"Bronz abime bir şey demem lazım," dedi Safa, Bronz'a bakarak. "Söylediğin her şey hazır."

Bronz yerinden doğrulduğunda gömleğinin manşetlerini düzeltti. "Dışarı çıkalım," dedi.

Hepimiz harekete geçtiğimizde geniş bahçeye açılan kapıdan çıkmadan önce montlar alındı, atkılar dolandı. Yağız, Sanaç'ın kucağına yerleştiğinde Yasmin yanlarında yer aldı. Bronz'un koluna girdim ve beraber yürümeye başladık.

Viran ve Serdal yan yana çıktılar. Safa ve Verda, Zorlu üçlüsü önden ilerlerken Tarkan, eşi Belgi'nin elini sıkı sıkı tutmuştu. Verda, eğilip yerden aldığı karları avucunun içinde top hâline getirdi ve Zorlu'nun kafasına fırlattı. Zorlu, istifini hiç bozmadı. Hatta Safa'nın attığını düşünerek ona öldürücü bakışlar attı.

"Yemin ederim ben değilim," dedi Safa, korkuyla. İkinci atışı yapmak üzere olan Verda'yı durdurup, "Yeni yıla girmeden beni öldürmek mi istiyorsun sen?" dedi.

"Bir daha bu eğlenceyi bulamayabiliriz," dedi Verda. "Üstelik sabah kart açtığımda bu anı işaret eden imgeler görmüştüm."

"Sen ona atarsın, eyvallah ama o sana atarsa sıkıntı büyük," dedi Safa. "Yapma, abim. Kolunun alçısı yeni çıktı zaten. Rahat dur!"

Verda gözlerini devirerek, "Robot gibisiniz," dedi. "İkinizle de acilen kendi benliğinizi bulmanız için dersler yapmalıyım!"

"Bronz abim de öyle diyordu zaten," diyerek ona takıldı Safa.

Hepimiz bahçeye çıkmış bir hâldeyken karın usul usul yağışını izledik. Herkes kendi partneriyle birlikteydi. Viran ve Serdal'a eşlik eden şey ise ellerinde tuttuğu bir dal sigaraydı. Viran her zamanki gibi kendini buraya ait hissetmiyordu ancak Serdal'ın içinden, *keşke ailemle birlikte burada olsaydım*, diye geçirdiğine emindim.

Kar, hızını arttırdığında Sanaç, "Altı," dedi.

Her beraber eşlik edip, "Altı, beş, dört, üç, iki..." derken havai fişekler göğü yırttı ve renkler patladı. Karanlık gökyüzünde alacalı bir tablo belirdi.

Tam o an Bronz'un gözlerine baktığımda dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım.

2023'e, Bronz'un kolları arasında girmiştim. Yeni bir yıl, yeni bir ihtimaldi. Hiçbir şey, bu an kadar özel hissettirmeyecekti. Tüm savaşlara, tüm kayıplara rağmen bu gece umut kokan bir geceydi. *Annemin beni sevdiğini bilerek yeni yıla girecektim.*

"Birlikte girdiğimiz ilk yılımız," diye usulca fısıldadım.

"İlk yılımız," dedi Bronz, beni doğrularcasına. "Ama son yılımız olmayacak." Gözleri karanlıkta bile parlak, sesi dipten gelen bir ezgi gibiydi.

"Buna nasıl emin olabiliyorsun ki?" Sadece bir soru değil, bir korkuydu bu.

Bronz bir adım daha yaklaşarak, "Çünkü ben Bronz'um," dedi. "Ve bu benim çağım, Hisar."

Gözlerimizi kapamak üzereydik. Tam öpüşecektik ki bedenim ani bir hareketle yer değiştirdi. Bronz, yüzüme kartopu çarpmadan beni kurtarmıştı.

İkimizin de kaşları çatılmış bir hâldeydi. "O canına susayan kim?" diye sordu Bronz.

"Viran!" diye ciyakladı Yağız, küçük parmağıyla onu işaret ederek.

"Lan, velet, sus!" dedi Viran ama artık iş işten geçmişti.

Herkes hareketlendi. Bir savaş başlamıştı ve hepimiz silahlanmak için harekete geçtik. Bu defa silahlarımız bembeyazdı. Kartopu savaşı, dostça düşmanlıkların en eğlencelisiydi.

Serdal, Sanaç'a nişan aldı. Belgi, Tarkan'ın arkasına sığındı. Viran, Yağız'ı kovalamaya başladı. Sanaç ve Yasmin, Serdal'ı indirmeye çalışıyordu.

Ama gördüğüm kadarıyla kimse Bronz'a kartopu atmaya cesaret edemiyordu.

O, etrafı izlemeye başladığında çevik bir hareketle avuçlarımla kartopu oluşturup ona doğru fırlattım. Tam ensesinden içeriye girmişti. "Hisar..." dedi, dişlerinin arasından keskin bir fısıltıyla. "Bunu sen yapmamış ol!"

Yavaşça bana doğru döndüğünde, "Üzgünüm," dedim. "Seninle karşı karşıya olmak çok eğlenceli olacak, Bronz!" Cümlemi bitirir bitirmez ona bir kartopu daha fırlatmıştım.

Zorlu, Bronz'un yanında belirirken Bronz, "Safa," diye seslendi. "Kimi nişan alacağınızı biliyorsunuz."

Çocuk gibi koşmaya başladım. "Yenge!" diye seslendi Safa. "Bak, o topuklularla nasıl koşuyorsun, bilmiyorum ama bana ayağına sıktırma!"

"Sık," dedim, inatla. "Sık, Safa."

"Safa," diye uyaran Bronz'du.

"Koşuyorum, abi," dedi Safa. "Türk Lokumu yengeyi bu sefer yakalayacağım!"

Zorlu ve Safa benim peşimden koşarken gözüm kalabalığın en iri, en sarsılmaz adamına takıldı: Serdal. Yavaş ama yıkılmaz, dağ gibi bir adamdı.

"Abi!" diye seslenirken nefes nefese kalmıştım. Soğuk, astımımı daha çok tetikliyordu. Kendini, Sanaç ve Yasmin'in elinden kurtarmaya çalışıyordu. Aziz ve Azize bir araya geldiğinde Güç bile onların karşısında duramıyordu.

"İmparatoriçe," dedi, beni görür görmez. "Yine peşine takmışsın bu üçlüyü!"

"Huyum kurusun," dedim.

"Atla sırtıma," diyerek benim için hafifçe eğildi. "Bronz'u biraz kızdıracağız ama olsun be, His."

Kahkaha attım. "Bizi mahvedecek," dediğimde o da benim gibi heyecanlandı.

Hepimiz geçmişin yüklerini, kayıplarını, acılarını bir anlığına bile olsa üstümüzden atmıştık. Biz, çocukluğunu toprağa gömmüş, kart uğruna doğmuş, bir amaç için büyütülmüş, kayıplarla yoğrulmuş, savaşlarla şekillenmiş ve sessizlikle olgunlaşmış insanlardık.

Yalnız kalmış, darbeler yemiş, terk edilmiş, yarım kalmış olabilirdik. Fakat birbirimizi bulduğumuzda kan bağından öte bir aidiyet doğuyordu aramızda. Çünkü bazı insanlar kanla değil, kaderle kardeş olurdu. Bazı aileler, aynı çatı altında değil, aynı acıyı taşıyan yüreklerde kurulurdu.

Belki de yeni yılın bize vereceği en büyük armağan hayatta kalmak değil, birbirimizin hayatında kalmaktı.

Bazı anlar geçmez, bazı bağlar çözülmezdi.

Bazı insanlar, bir kez buluştu mu zaman bile onları ayıramazdı.

Yılın son günü farklı bir evde, alışılmadık bir sessizlikte, her zamankinden başka bir biçimde geçiyordu.

Dışarıda yeni yıl için geri sayım başlamış, şehir ışıklarla donanmıştı. Alatav Malikânesi'nde zaman başka türlü akıyordu. Dakikalar bir saatten, suskunluklar bir ömürden uzun geliyordu.

Bazı insanlar sevdiklerinin yanına koşarken bazı aileler, tam da aynı anda parçalanma eşiğine gelmişti. Derlerdi ya, *yalancının mumu yatsıya kadar yanar*, diye... İşte şimdi, bu evin mumları da gözle görülmeyen bir rüzgârla sönmek üzereydi.

Dışarıdan bakıldığında hâlâ ayakta gibi görünen bu ev, aslında içten içe çöküyordu.

Bu akşam malikânede önemli bir misafir vardı. Tania ve Haris Alatav, yıllardır ustalıkla taktıkları maskeleri bu gece bir başka özenle kuşanmıştı.

Gözlerinde yapay bir ilgi, yüzlerinde cilalanmış bir nezaket taşıyorlardı. Bu masanın başında oturan adama karşı her zamankinden daha dikkatliydiler.

Ama misafir, onların tüm özenini boşa çıkaracak kadar tanıdıktı.

Efrem Vanizan.

Kendi oğulları.

Tania'nın bakışları, Efrem'in yüzünde gezinirken endişe doluydu. "Canım benim," dedi, titrek bir sesle. "Bir şeye mi canın sıkıldı?" Bakışlarını sofradaki tabaklarda gezdirdi. "En sevdiğin yemekleri de yaptım."

Efrem, başını kaldırmadı.

Haris, gerilimin havasını fark etti. "Oğlum," dedi, temkinle. "Ailenle de gelmemişsin. Evde bir sorun mu var?"

"Bir sorun var," dedi Efrem, bir bıçak kadar soğuk ve keskin bir dille. "Ama evde değil."

Tania, korkuyla merak arasında gidip gelen bir ifadeyle ona baktı. "Ne oldu, anneciğim?" diye sordu. "Anlat bize. Anlat, güzel oğlum."

Efrem'in koyu bakışları nihayet kalktı. "Bana..." dedi. "Kız kardeşimin iyi bir hayat sürdüğünü söylemiştiniz." Elindeki çatalı kavradı. "Yalan söylemişsiniz. Onu gördüm. Hiç de öyle değilmiş!" Gözlerinde biriken öfkeyle ailesine baktı. "Siz benim kardeşime ne yaptınız?"

Haris ve Tania, yıllar önce yaptıkları her şeyin bir gün karşılarına dikileceğini hiç düşünmemişti. Birbirlerine baktıklarında, hâlâ aynı sessizlikte sıkışıp kalan bakışları taşıyorlardı. Oysa bu sessizlik artık bir şeyleri örtmeye yetmiyordu. Çünkü geçmiş, artık sessiz kalmıyordu.

"Ne kardeşi?" dedi Tania. Sesi soğuk değildi ama şaşkınlık, kelimelerin kenarına keskin bir titreme bırakmıştı.

"Kızın!" diye patladı Efrem. Yüzü öfkeyle yanıyordu. "Kızın Hisar'dan bahsediyorum!"

Tania'nın bedeni anında buz kesti. Gözleri bulanıklaştığında kelimeler dilinin ucunda düğümlendi. "Anneciğim..." dedi, zorlanarak. "Onunla mı görüştün?"

Bunun olmasını istemiyordu. Bu buluşma Tania için yalnızca *felaket* demekti.

"Beni buldu," dedi Efrem. İçinde bir parça gurur, bir parça sitem vardı. "Kardeşim, yıllar sonra beni kendi elleriyle buldu. Siz benim kardeşime ne yaptınız?"

"Bir şey yapmadık," dedi Haris. Yüzünde belli bir küçümseme, belki de savunmaya sığınan bir kayıtsızlık vardı. "Nesi var ki kardeşinin?"

Efrem'in gözleri büyüdüğünde öfkesi sadece kırgınlıkla değil, inkârla da besleniyordu. "Baba..." dedi. "O senin askerinmiş! Hani artık KALE ve Arkana hayatımızda yoktu? Bunca zaman söylediğiniz her şey yalan mıydı?"

Haris'in yüz hatları sertleştiğinde, "Efrem!" dedi, tok bir tonla. "O ses tonuna dikkat et!"

Efrem geri adım atmazken yüzleşme artık kaçınılmazdı. "Bana bir açıklama borçlusunuz!" dedi.

"Hiçbir şeyin açıklamasını yapmayacağız," dedi Haris, gözlerini Efrem'den kaçırmadan. Sesi, alışık olunan o otoriter tondaydı. "Herkes kendi kaderini yaşadı. Sen bizim ilk çocuğumuzsun ve ona göre bir hayat yaşadın. Kardeşin de ne amaçla doğduysa onu yaşadı."

Sözler birer kurşun oldu, Efrem'in bedenine saplandı. Boğazında düğümlenen hayal kırıklığı, kelimelere dönüştüğünde, "Doğru yani..." dedi Efrem. "Gerçekten kardeşim hak etmediği şeyleri yaşadı, öyle mi?"

Tania usulca, "Canım oğlum..." dedi.

"Bana *canım oğlum*, deme, anne!" diye çıkıştı Efrem. "Sen gerçekten kardeşimi hiç sevmedin mi? Niye sevmedin?"

Tania, "Bilmediğin şeyler var, anneciğim," diyebildi sadece.

"Anlat!" dedi Efrem, kararlı bir sesle. "Bilmediğim ne varsa anlat!"

Haris, Tania'nın aksine daha soğukkanlı duruyordu. Nitekim cevabı da öyle oldu. "Kardeşin sen yaşa diye vâris oldu."

Aldığı cevapla birlikte gözlerinin önünden kardeşinin o bakışları geçti. Karşısında yaraları kapanmamış bir kız çocuğu vardı ve o bunu görmezden gelmişti.

"Neden?" dedi Efrem, sessiz bir haykırışla.

"Birinizin bunu yapması gerekiyordu," dedi Haris, mekanik bir soğuklukla. Tavrına, duruşuna, yüzündeki ifadeye dikkat kesildi Efrem.

Bir süredir göremediği ya da görmek istemediği tuhaflık, şimdi açıkça görünür olmuştu. Gölgelerin altına saklanan küçük ayrıntılar, nihayet anlam kazanıyordu.

Efrem'in gözlerinde biriken öfke çatlarken, "Gerekmiyordu!" diye bağırdı. "Benim yapmam gerekmedi! Kardeşim bunu hak etmedi! O küçücüktü, her şeyden küçük! Zayıf bir kız çocuğuydu. Buna gönlünüz nasıl el verdi?"

"Oğlum..." dedi Tania, acı çeken bir tonla. "Sinirlenme. Sinirlenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Sakin ol, lütfen."

Annesinin bu ürpertici sakinliğine dayanamayan Efrem, "*Sakin ol*, diyeceksen sus, anne!" dedi. Onun gerçekten iyi bir anne olduğuna inanmıştı ancak görünen o ki o sadece oğluna iyi bir anneydi.

"Yeter!" dedi Haris. "Karşımıza geçip geçmiş olayların hesabını soramazsın! Senin karşında baban var ve ona göre davran, Efrem!"

Efrem ellerini sertçe masaya vurdu. O kapının çok küçük yaşlarda kapandığını zannediyordu ama anlaşılan hiç kapanmamıştı. İnsan neye dönüştüğünü unutmazdı.

Ve her insan içinde bir canavar ağırlardı.

"Sen benim kim olduğumu unuttun sanırım, baba," dedi Efrem. Gözleri karanlık bir kesinlikle parlıyordu. "Ben gelmiş geçmiş en kötü Aziz olma yolundaydım ve yaşım o zaman yediydi."

Efrem kelimelerini bitirir bitirmez silahını çıkardı ve tereddüt etmeksizin tetiği çekti. Haris'in alnının tam ortasına bir kurşun girdi. Başı bir an geriye savrulduğunda bedeni ağır bir çuval gibi sandalyeye yığıldı.

Fakat yere düşen bir insan değildi.

Bir makineydi.

Kusursuz yapılmış, neredeyse canlı gibi duran bir replikaydı.

Kafatasından kan değil, koyu renkli mekanik yağlar fışkırdı. Bir damlası yaşlı kadının yanağına sıçradığında, Tania aynı ürpertici hareketle ince bir peçete alıp yüzünü yavaş bir hareketle sildi.

Efrem, nefes nefese bir hâlde silahını masanın üzerine bıraktığında artık hiçbir şüphe kalmamıştı.

Bu adam, yıllardır aynı sofrayı paylaştığını sandığı kişi, babası değildi.

Peki, ya ne zamandır böyleydi? Ne zamandır kandırılıyordu? Ne zamandır aynı yüz şekline, aynı sese sahip bir makineyle yemek yiyordu? Ne zamandır bir evladın güveni, bu kötü düzenin parçası olmuştu?

Efrem Vanizan, kör olduğunu düşündü. Annesine, babasına ve en önemlisi kardeşine kör...

"Karşımda gerçek bir bedenle durmaya cesaret edemeyen adam..." dedi Efrem, kesik kesik nefeslerle. "*Bana hesap soramazsın*, diyor! Öyle bir sorarım ki..."

Odanın ortasında yalnızca iki insan kalmıştı. Biri hakikat arayan bir oğul, diğeri ise gerçeği fazlasıyla uzun süre saklamış bir anne.

Efrem ölümcül bir tehlikeyle annesine döndü. Yüzü duygudan arınmış bir şekilde, "Şimdi..." dedi. "Bana babamın nerede olduğunu, gerçekte kim olduğunu ve bunca zaman birlikte neler yaptığınızı anlatacaksın, anne!"

Tania, bir anda ağlamaya başlayıp, "Benim bir suçum yok," dedi. "Ben de böyle olsun istemedim, oğlum. Ben kardeşini sevmeye çalıştım ama buna baban engel oldu."

"Ağlama!" dedi Efrem, tahammülsüz bir şekilde. "Ağlama ve bana baştan anlat!"

Yaşlı kadının gözlerinden yaşlar sicim sicim akarken kendini toparlamaya çalıştı. "Her şeyi anlatacağım."

Bu masa, geçmişin tüm suskunluklarını kusmak üzereydi. Yıllarca halının altına süpürülmüş yalanlar, birer birer ortaya dökülecekti.

Yeni yılın geri sayımı dünyanın dört bir yanında umutla, kahkahalarla, öpücüklerle karşılanırken bu evde sadece hakikat çanları çalıyordu. Her saniye, bir sırrın canına kıyıyordu. Her tik tak, bir yalanın celladı olmuştu.

Alatav Malikânesi için takvim değil, kader dönüyordu.

Ve belki de bu malikâne, bir sonraki yılı hiç görmeyecekti. Çünkü bazı evler, yeni yılları değil, mutlak sonu karşılardı.

Kiminin yeni yılıydı, kiminin ölüm yılı...

2023 yılı, herkese aynı şefkati göstermeyecekti.

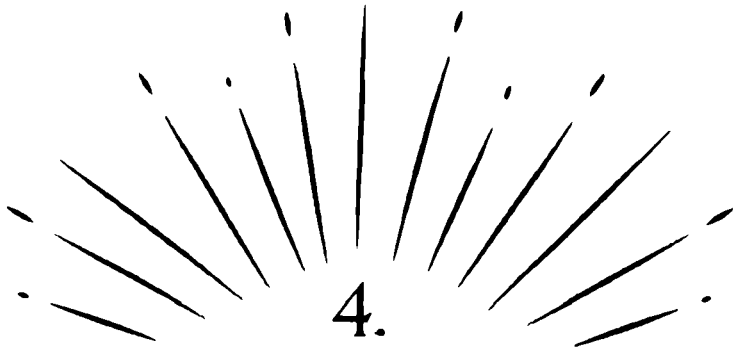

4.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Yeni yıl, sanıldığı gibi bir başlangıç değildi. Yalnızca takvim yapraklarının yer değiştirmesinden ibaretti. Zaman, neyi ardında bıraktığımızla değil, neyi taşıyarak devam ettiğimizle ilgilenirdi.

Gözlerimi açtığımda, alıştığım saatten çok daha önce uyanmış olduğumu fark ettim. O anın sessizliği, geceyle sabah arasında asılı kalmıştı. Yanımda Hisar uyuyordu. Uyku, ona yakışan nadir hâllerden biriydi çünkü insan uykudayken kendini saklayamazdı. Oysa Hisar, hayatta kalmayı biraz da saklanarak öğrenmişti. Uykuda bile yüzüne yerleşen dinginlik, onun gündüzleri ustalıkla gizlediği kırılganlığın sessiz bir itirafı gibiydi.

Göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Nefesi düzenliydi ama bedeni başka şeyler söylüyordu. Bir insanın zayıfladığını anlamak için sayılara ihtiyacın olmazdı. Omuzlarına bakardın. Boynuna. Köprücük kemiklerinin tenin altındaki daha belirgin duruşuna. Hisar eskisi gibi değildi artık. Sanki dünyadan yavaş yavaş çekiliyordu.

Yorgan omzundan biraz sıyrılmıştı. Teni gözüküyordu. Dokunmadım. Dokunamadım. Dokunursam gerçeği mühürlemiş olacaktım. Bazı gerçekler, adım koymadıkça taşınabilirdi. Adını koyduğunda çökerdi.

Bakışlarım koyu renk saçlarına takıldı. Başını yana çevirmişti. Yastığın üzerinde kalan teller gözden kaçacak gibi değildi. İnce ve sessizdiler. Bir savaşın artıkları gibiydi hepsi. Saç dediğin, bir kadının zırhıydı. Hisar'ın

zırhı incelmişti. Oysa bir zamanlar saçları omuzlarından karanlık bir nehir gibi akardı. Elini nereye atsan tutacak bir şey bulurdun. Şimdi boşluk vardı.

Saçları, kollarıma dolanmıyordu artık.

Zayıflamıştı.

Bu kelimeyi sevmezdim. Güçsüzlükle karıştırılırdı çünkü. Hisar güçsüz değildi. Hisar eksiliyordu. Ve eksilmek, çoğu zaman güçten daha tehlikeliydi. Çünkü kimse fark etmezdi.

Bunu fark etmek günden güne beni kahrediyordu.

Güneş perdeyi utangaç bir şekilde yoklamıştı. Odanın rengi yavaş yavaş değişmişti. Hisar hâlâ uyuyordu. Rüyasında kaşlarını hafifçe çattığında nefesi bir an hızlandı. Bir şeyle savaştığı belliydi. Uyurken bile kavgayı bırakmıyordu. Ben ise çoktan uyanmıştım. Bir adamın gerçekten uyanması için gözlerini açması gerekmezdi. Bazen sadece bir gerçeği kabul etmesi yeterliydi.

Yeni yıl benim için böyle başlamıştı.

Hisar'ı uykusundan uyandırmadan, hazırlanırken bugün yapılacakları düşündüm. Onunla bir süredir istediği atış talimini yapacaktık ancak ona bugün eşlik edemeyecektim. Atış taliminden daha önemli bir işim vardı.

Kısa sürede hazırlanıp evden çıkmıştım. Kapıyı kapatırken bile ses çıkarmamaya dikkat etmiştim. Birkaç gün daha Rusya'da kalacaktık. Aynı bölgede, farklı bir evde kalan Yasmin ve Sanaç'ın yolunu tuttum. Mesafe kısaydı ama içimdeki yol uzundu. Sabah soğuğu yüzüme çarparken omuzlarımdaki ağırlık hiç kıpırdamıyordu.

Evin önünde durduğumda motorun sesi karın içinde boğuldu. Arabadan indim. Ayaklarımın altında çıtırdayan karı yararak, kapıya çıkan yolu yürüyerek geçtim. Soğuk yüzümü keserken, kapının önünde kısa bir an durup zili çaldım.

Kapıyı açan Yasmin oldu. Beni gördüğü anda yüzündeki şaşkınlık saklanacak gibi değildi.

"Bronz?"

Sesindeki o tek kelimelik tereddüt, her şeyi anlatıyordu. Normal bir ziyaret değildi bu.

"Müsait misin?" diye sordum.

Kapıyı biraz daha açtı. "Gelsene." Ardından refleksle arkamı süzdü. "Tek misin?"

"Evet," diye yanıtladım. "Hisar evde."

"Bir şey mi oldu?"

"Anlatacağım."

İçeriye kısa bir bakış attığımda merdivenlerden Sanaç'ın indiğini gördüm. Uykunun ağırlığı hâlâ yüzündeyken üzerine tişörtünü geçiriyordu. Gözleri beni görünce açıldı.

"Bro?"

"Erkencisiniz," dedim. Gün yeni aydınlanmış olsa da bana göre sabah çoktan geçmişti.

"Erkenci olan sensin, hayırdır?" diye sorarken uykulu zihni henüz güne yetişmemişti.

"Yasmin'le konuşmam gereken bir şey var."

"Yılın ilk sabahını bizimle geçirmek istediğini söyleseydin, dağ evinden hiç gitmezdik." Sesinde hafif bir alay vardı ama gözleri dikkat kesilmişti.

"Şaka kaldıracak havamda değilim, Sanaç."

Sanaç'ın yüzü ciddileşti. "Ne oldu?"

"Bize müsaade et," dedim ve Yasmin'i işaret ettim. Onunla yalnız konuşmam gerekiyordu.

"Bronz."

"Seninle sonra konuşacağım, Sanaç. Önce Yasmin."

Kararsız gözükse de yüzümdeki ifadeden ötürü sustu. Ardından başını sallayarak, "Yağız'ın yanındayım," dedi ve arkasını dönüp üst kata çıktı.

Merdivenlerden çıkan ayak sesleri uzaklaştığında ev yeniden sessizliğe gömüldü. Yasmin bana döndüğünde, "Bronz," derken sesi alçaktı ama dikkat kesilmişti. "Ne oldu?"

Cebimden katlanmış kâğıtları çıkardım. Parmaklarım istemsizce kâğıdın kenarlarını düzeltirken bir şeyin geciktiğini hissettim. Sanki bu kâğıtlar konuşursa artık hiçbir şey eski yerinde durmayacaktı.

"Şunu oku."

Yasmin kâğıtları aldığında açık renkli gözlerinde garip bir ifade belirdi. "Ne bu?"

"Verda'nın ısrarları sonucunda..." derken sesim beklediğimden daha düz çıkmıştı. "Bir yıl sonraki kendimize yazdığımız mektuplar."

Kâğıdı biraz daha açtı. Gözleri yazının üzerinde ilerlerken durdu. Nefesi değişti. Bunu fark etmemek imkânsızdı. İnsan, sevdiği birinin el yazısını kalabalıkta bile tanırdı.

"His'in el yazısı bu." Gözlerini bana çevirdi. "Onun yazdığı mektup mu?"

"Evet." Tek kelime yetti. Daha fazlası boğazıma takılırdı. "Oku."

Yasmin tereddüt ederken kâğıdı elinde tutuyordu ama okumuyordu. "Bir sene sonra okuyacaktık..." Bu bir hatırlatma değildi. Bir savunmaydı.

Başımı kaldırdığımda o an bir kapı kapandı. Geri dönüşü olmayan bir yerden konuşuyordum artık. "Hisar ölünce okumamızın hiçbir anlamı kalmaz."

Sözlerim ikimizin arasında bir ip gibi asılı kalırken o ip, ikimizin de boynuna dolandı. Söylediğim şeyin ağırlığı odaya çöktüğünde Yasmin'in yüzündeki ifade artık daha açıktı: *Korku.*

"Bu ne demek şimdi?" dedi, dehşet dolu bir tonla.

Hatırlatmak istercesine, "Yaralandığın için hastanedeydin," diyerek başladım. "Sana Hisar'la ortak olduğumuzu söylemiştim. Sen de *Hisar bunu kabul ettiğine göre kesin ölecek yoksa kabul etmezdi*, diye bu minvalde bir şeyler demiştin." Derin bir nefes almak için duraksadım. Kelimeleri tek tek seçmedim artık. Zaten seçilecek hâlleri kalmamıştı. "Haklıymışsın. Mektubu okuduğunda ne kadar doğru düşündüğünü anlayacaksın."

Yasmin titreyen parmaklarıyla tuttuğu kâğıda odaklandı. Orada yazan her şeyi sabaha kadar ezberlemiştim.

O yazılanlar zihnimden teker teker geçti.

Beni affet, Bronz.

Bunu artık yüksek sesle söylüyorum çünkü bazı vedalar fısıltıyla olmaz. Biliyorum, affedilemez bir şey bu ama yine de ne olur, affet beni. Bazen insan, geride kalanların yaşayabilmesi için kendisini silmek zorunda kalır ve ben de bunu bilerek yapıyorum.

Eğer bu mektubu okuyorsan bil ki geri dönülemez bir yola girdim. Beni affetmeyeceğini bile bile seçiyorum bunu. Sana dönmem artık imkânsız ve bunu bir ihtimal gibi yazmıyorum. Bir mucize payı bırakmıyorum, benim için dönüş kapısı kapandı. Sen bunun nedenini aramaya başlarsan senden şunu istiyorum: Kendini suçlama çünkü bu yük senin omuzlarına ait değil.

Sen bilmeden son kez güldün ama o gülüş bana değildi. Zaten hiçbir zaman bana gülmedin, Bronz ve seni anlıyorum. Sana yalan söyleyen, senden bir şeyler saklayan, seni kandıran, belki de seni bütün doğrularınla baş başa bırakan bir kadına gülmezsin sen.

Güldün ama bana değildi.

Sen bunu okuduğunda yaşım artık yirmi yedi, belki yirmi sekiz, belki yirmi dokuz, belki de beni son gördüğün yaştayım. Çünkü bazı insanlar büyümez, bazıları bir yerde kalır. Ben yirmi altı yaşında kaldım. Zaman benim için orada durdu ve geri kalan her şey sadece takvimdi.

Benden sana kalan bir his olacak; geçmeyen, iyileşmeyen ama insanı ayakta tutan türden. Senden bana kalan ise ağır bir ukde... Adını koyamadığım, bazen yok saydığım, görmezden geldiğim bir ukde.

Ölünce sevmez, diyorlar ya, belki doğrudur. Ama ben ölmeden eksildim, Bronz ve benden geriye kalan bu kelimeler bir vedadan çok, susarak yapılmış bir özürdür. Yine de beni affeder misin? Her şeye rağmen Hisarlık yaptı, der misin? Yanlış bir yoldan geçti ama kalbi hep doğruydu, diyerek hatırlar mısın?

Eğer bunu diyebilirsen benim bunu seçmem biraz daha az acıtacak.

Çünkü bazı insanlar için veda bir kelime değildir.

Aklın mı yoksa aşkın mı peki, derler ya... Benim cevabım hiç değişmedi, Bronz.

Ölümü seçtim.

Yine ölümü seçiyorum.

Yasmin, okumayı bitirdiğinde elleri titriyordu. Çok geçmeden kâğıt ellerinin arasından yere düştü. Geriye doğru bir adım atıp koltuğa oturdu. Oturuşu aceleciydi çünkü ayakta kalamayacağını anlamıştı.

"Aman Allah'ım..." Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı. "Bu gerçek olamaz."

İnsan, gerçeği ilk kez duyduğunda yüzünde beliren şey korku olmazdı, inkâr olurdu. Ve inkâr, insanın en savunmasız hâliydi. Benim zihnimdeyse Hisar'ın uykusu vardı. Yastığa düşen saç telleri... İncelen omuzları... Söylenmemiş ama çoktan kabul edilmiş bir sonun ağırlığı...

Yasmin'in koltuğa çöken bedeniyle, benim içimde çok daha önce çöken şey aynıydı.

Bu, inkâr edilecek bir şey değildi artık. Gerçekti. Ve gerçeğin olduğu yerde, kaçacak bir yer yoktu.

Yasmin, kendini kahretmeyi bıraktığında gözlerine biriken yaşları sildi. Omuzları çöktüğü yerden doğruldu, yüzündeki o donuk ifade yerini tanıdık bir kararlılığa bıraktı. Bana doğru döndü. Yasmin'i tanıyordum. Acıyı birkaç saniye yaşar, daha sonra onu bir kenara bırakıp düşünmeye başlardı.

"Gerçekten ölümü mü seçmiş?" Kâğıdı tekrar kontrol etti. "Bronz, bu His'e ait olamaz. Yazı ona ait olsa da bu düşünceler onun değil!"

Sözleri kulağıma değil, en karanlık düşüncelerime çarptı. Buna ben de inanmak istemiyordum. Hisar, bu kadar basit düşünemezdi. O, ölümü kolaylık olarak görmezdi. Bunu kendime defalarca kez söylemişti. O kadın, bir direnişçiydi. Fakat bazı gerçekler, ne kadar inkâr edersen et, gözlerinin içine baka baka konuşurdu.

"Yazılana göre öyle." Sesim sakindi ama fark ettiğim gerçekler değildi. "Onu gördüğümde aklıma yalnızca tek bir kişi geliyor."

Kaşlarını hafifçe çattı. "Kim?"

"Sanaç," diye yanıtladım. "O da tıpkı onun gibi durmadan güler fakat gece olduğu zaman kendini öldürmenin yolunu arardı."

Yasmin'in kirpikleri titredi. "His hepimizden çok güler, evet..." Aceleci değildi. Panik yapmıyordu lakin gözleri karanlıktı. "Fakat neden ölmek istiyor?"

"Bu sorunun cevabı bende de yok," dedim. "Olsa şu an karşında olmazdım. Hafıza kayıplığını çok başka şeylere yormuştum, bir hastalık olabileceğini bile düşündüm. Ancak biri ona bunu yapıyor."

"His'in buna karşı çıkması gerekmez mi Bronz? Kimse ona bir şey yapamaz ki! İzin vermez!"

"Bilmediğimiz bir şeyler var işte, Yasmin!" Sinirime hâkim olamayıp koltuğa tekme attım. Sakin olmalıydım. Her şeyin bir nedeni olmalıydı.

Aramıza sessizlik çöktü. Kısa ama ağır bir sessizlikti. Yasmin dudaklarını bastırdı. Düşünüyordu. Kendi içindeki çatışmaya son verip başını kaldırdı.

"Ne yapacağız?" dedi. "Ne yapacağız, Bronz? Bunu kabul mü edeceğiz?"

İşte bu soruya cevabım vardı. Çaresizlik, harekete dönüşmediği sürece insanı öldürürdü. "Öncelikle şunu bilmeliyim..." dedim, net bir şekilde. "Bu konuda ne olursa olsun benimle misin?"

Bir an bile tereddüt etmezken gözlerimin içine baktı. "Elbette," dedi. "His için her şeyi yaparım ve senin için de." Yüzündeki ifade yumuşasa da gözleri o kadar yumuşak değildi. "Biz artık bir aileyiz. Aileler birbirleri için her şeyi yapar, Bronz!"

"Güzel," dedim. "Ama bunu ailenden gizlemelisin. Sanaç dâhil kimse bilmeyecek. Bir süre yalnızca ikimiz bilmeliyiz."

Yasmin'in kaşları hafifçe çatıldı ama itiraz etmedi. Gizlilik, bizim dünyamızda sadakatin başka bir biçimiydi. "Planın ne?" diye sordu. "Ne yapacağız, Bronz?"

"Her ne olduysa... KALE'de oldu diye düşünüyorum." Bir adım attığımda pencereye yaklaştım. Dışarıdaki sabah hâlâ masum görünüyordu. "Arkana sisteminde Hisar'la ilgili tek şey, zaman zaman hafızasının silinmesi. Ama o da hepimize yapılanla aynı. Hisar'daki bu kırılma oradan gelmiyor, buna eminim."

Yasmin'in gözleri büyüdü. "Yani..."

"KALE'ye küçük bir ziyarette bulunacağım." Bu bir plan değil, bir hüküm gibiydi.

"Seninle geleceğim," dedi, kesin bir dille.

Başımı ona çevirip, "Aksini düşünmedim," dedim. "Oraya en son çok gençken gitmiştim."

"Sen..." dedi ancak her ne diyecekse cümlesi havada asılı kaldı. Şaşkınlık yüzüne dağıldığında söylediklerimi tartıyor gibiydi.

Sözün devamını ben getirdim. "Ben, KALE'nin ilk askeriyim, Yasmin."

Bu cümle geçmişten kopup gelmişti. Çocukluğumdan. Kanımdan. Susturulmuş yeminlerden.

Yasmin'in yüzündeki ifade değiştiğinde şaşkınlık yerini dehşete yakın bir fark ediş bıraktı. "Bahsettikleri o adam sen miydin?" diye sordu.

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Neyden bahsediliyor?"

Yasmin yutkunurken boğazından geçen şey sadece kelimeler değildi. "Kötü şeyler..." dedi. "General'in yetiştirdiği en acımasız asker olduğunu söylüyorlar. Ve onun seviyesine erişen kimse olmamış."

Bu cümleleri ilk kez duymuyordum. Sadece ilk kez biri yüzüme söylüyordu. Umursamaz bir şekilde baktım. "Bunlar çok öncede kaldı."

"Kalmadığını biliyorum." Sesi sakin olsa da bakışları değildi. "Bazen çok korkunç şeyler yapıyorsun." Nefeslendi. "Ama günün sonunda oğlumun vaftiz babası olmuşsun."

"Onu bu şekilde koruma altına alabilirim," dedim. Yasmin'in bir diğer bilmediği şey, Yağız'la soylarımızın aynı olmasıydı. Aramızda, onun sandığından daha derin bir bağ vardı.

Yağız... O küçük çocuk, soyumdan kalan tek varlıktı.

"Bronz..." dedi Yasmin. Birazdan söyleyeceği şeyleri uzun zamandır içinde tutmuş gibi baktı. "O an Sanaç evlenme teklifi ettiği için yeterince tepki veremedim ama bu benim için gerçekten çok büyük bir şey." Parmaklarıyla oynadı. "Yağız'ı korumak için her şeyi yapmış biriyim. Buna Sanaç'ı terk etmek de dâhil."

Belki de yaptığı en kötü şey Sanaç'ı terk etmekti. Fakat hepsinin neyden dolayı olduğunu bilmek, omzumdaki yüklerin ağırlığını arttırıyordu. Yıllarca Sanaç'ı hayatta tutmak zor olmuştu.

"Sen, Sanaç, Serdal ve bazen de Viran... Oğlum için o kadar güzel şeyler yapıyorsunuz ki size ne kadar teşekkür etsem az."

"Herkes içinden geldiği gibi davranıyor."

Yasmin başını iki yana salladı. "Kimse durduk yere bir çocuğun vaftiz babası olmaz," dedi. "Atlas Vladislav senin düşmanın ve sen onun kanından gelen çocuğun bütün sorumluluğunu üstleniyorsun..." Gözlerimin içine bakarken bunun neyden kaynakladığını anlamak isteyen bir kadın vardı karşımda. "Bu durum çok ters bir şey olsa His buna karşı çıkardı, eminim. Demek ki değil."

"Sen bu detayları düşünme," dedim. "Hazırlan, çıkalım."

Yasmin irkildi. "Şimdi mi?"

"Bu işi çabucak çözmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi. "Biraz bekleteceğim."

Yalnızca başımı salladım ve koltuğa geçip oturdum. Yasmin salondan uzaklaştığında çok geçmeden merdivenlerden Sanaç indi. Kucağında Yağız vardı. Uykunun son kırıntıları çocuğun yüzünden henüz silinmemişti. Saçları dağınık, gözleri yarı kapalıydı. Sanaç, inerken Yağız'ın yanağından öpüyordu.

Sanaç yanıma geldiğinde, "Amcamız mı gelmiş?" diye sordu.

Yağız başını kaldırdı. Önce bana baktı, daha sonra bakışları odanın içinde kısa bir tur attı. "Teyzem yok mu?"

"Yok, ben varım," diye yanıtladım.

Bu cevap onu tatmin etmedi. "Teyzem nerede?"

"Evde."

Kafasını hafifçe yana eğdi. Sorguluyordu. "Sen niye buradasın?"

"Annenle bir işimiz var."

"Teyzem tek başına mı uyuyor?"

"Yanında küçük kaplan ve kızım var," diye karşılık verdim.

Yağız'ın yüzü biraz yumuşasa da tam olarak ikna olmadı. Kollarını Sanaç'ın boynundan çözüp kendi küçük göğsünde birleştirdi. "Ben olsaydım teyzemi hiç yalnız bırakmazdım," dedi.

Net bir şekilde, "Ben de bırakmıyorum," dedim.

Gözlerimin içine baktığında doğruyu söyleyip söylemediğimi ölçüyordu. Hisar'ın çocuklar üzerindeki etkisi buydu işte. Yağız dudaklarını büzerek, "Teyzem beni daha çok seviyor," dedi.

Sanaç, Yağız'a, "Kahvaltıda ne istersin?" diye sordu.

Yağız gözlerini benden ayırmadan, "Teyzem gibi ballı bir ekmek!" diye cevap verdi.

"Yağız..." dedi Sanaç.

"Sustum!" Yağız, aynı anda bahçeden içeri giren civcivi fark ettiğinde Sanaç'ın kucağından indi ve ona doğru koştu.

Sanaç tam yanıma gelip oturduğunda bakışları üzerimde geziyordu. Dayanamayıp, "Küçücük çocuk," dedi.

"Farkındayım." Bunu söylerken gözüm Yağız'daydı. Civcivin peşinde koştururken düşmemeye çalışıyordu. Dünyayı henüz bir tehdit olarak görmüyordu. Bu masumiyet, insanın içini acıtırdı.

"Ona bir şey yapmazsın, değil mi?"

Başımı ona çevirdiğimde ters bir bakış attım. "Saçmalama istersen Sanaç."

"Onu yakında nüfusuma alacağım."

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Doğru bir karar. İyi düşünmüşsün." Çehresini inceledim. "Ona iyi bir baba olacağını görebiliyorum."

"Evleniyorum, lan," dedi Sanaç.

Ona incelemeye devam ettim. Gözlerinde telaş yoktu. Eskisi gibi yarım kalan bir adam durmuyordu karşımda. İlk kez, bir yere aitmiş gibi görünüyordu.

"Senin adına mutluyum," dedim, açık yüreklilikle.

Kaşlarını sitemle kaldırdığında, "Hiç mi beni kaybettiğine üzülmüyorsun, Bronz?" dedi. "Resmen evleniyorum diye kına yakacaksın!"

"Niye üzüleyim, Sanaç?" dedim. "Ayrıca kaybetmek de nereden çıktı?"

"Artık sana ilgi vermeyeceğim."

Sanaç, yıllarca benim etrafımda dönen değil, benimle yürüyen adamdı. "Sen benden ayrı kalmazsın."

"En son ne zaman senin evinde kaldım, bilmiyorum," dedi. "Ben değiştim artık, eskisi gibi kuyruğun değilim."

"Değişmedin," dedim. "Yalnızca kendi hayatına odaklandın."

Gülümsedi ama bu yorgun bir gülümsemeydi. "Her gün senin kafanın etini yiyen adamdım," dedi. "Benden önce evleneceksin diye ödüm kopuyordu! Şimdi ise ben evleniyorum." Sözünü bitirirken sesi gittikçe kısıldı. Çünkü kendi cümlesinin ağırlığını ilk kez fark etmişti. O korkuların artık hükmü yoktu.

"Çünkü..." dedim. "Üzüntüden kafayı yememek için ilgilenecek bir şeyler arıyordun. Şu an sana baktığımda mutlu bir adam görüyorum."

Bunu söylerken yalan yoktu sesimde. Mutluluk, insanda sessiz bir denge yaratırdı. Sanaç'ta o dengeyi görüyordum. İlk kez bir yere tutunmuştu ve o yer, kendisiydi.

Yasmin arkadan yaklaşarak kollarını Sanaç'ın boynuna doladı. "Bir noktada buna neden olan benim," dedi, başını hafifçe yana çevirerek. "Onun neşesini aldığım için her gün kahroluyordum. Fakat o her şeye rağmen neşesini kaybetmedi."

Yasmin'in ağzından dökülenler, Sanaç'ın hikâyesini tek başına özetliyordu. Hayat, ondan çok şey almıştı ama o, gülmeyi bırakmamıştı. Bazı insanlar kırılır ama dağılmazdı. Sanaç da öyleydi.

"İyi bir oyuncu," dedim. Çünkü mutsuzluğu bile kusur sayılmayacak kadar ustaca taşıyan Sanaç, rolünü her zaman eksiksiz oynamıştı. Hayata karşı değil belki ama insanlara karşı, en çok da kendine karşı hep inandırıcıydı.

Sanaç kaşlarını kaldırdı. "His mi daha iyi oyuncu yoksa ben mi?"

"Hisar'ı karıştırma," dedim, açıkça.

"Bir soru sordum, kardeşim!" diye yükseldi Sanaç.

"Bana sorduğun soruda Hisar'ın adı geçiyorsa..." dedim. "Cevabım da başka bir şey olamaz."

Cevabımı duyar duymaz kaşlarını çattı. "Ben senin için başka bir şey miyim sadece?"

"Değer verdiğim bir insansın," dedim.

"Yanlış!" dedi Sanaç, sertleşen ifadesiyle. Ayağa kalktı ve bir hışımla karşıma dikildi. "Dostunum lan ben senin! Öğren artık şunu! Dostunum!"

Onun gibi ben de ayağa kalktığımda elimi omzuna koydum ve hafifçe sıktım. "Dostumun olmadığını biliyorsun," dedim.

"Hâlâ mı lan? Onca şeyden sonra bile mi?" Gözlerine yerleşen büyük bir hayal kırıklığı vardı.

"Bronz'un dostu olamaz," dedim ve konuyu kapattım. "Hazırsan çıkalım, Yasmin."

"Nereye?" dedi Sanaç.

Yasmin, montunu giyerken, "Bronz'la ziyaret etmemiz gereken bir yer var," dedi. "Biz dönene kadar Yağız'la birlikte kalır mısın?"

Sanaç'ın mavi bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Kalırım kalmasına da..." dedi. "Ne işler karıştırıyorsunuz siz?"

Yasmin ona doğru yürüyüp yanağına derin bir öpücük bıraktı. "Sonra anlatacağım, sevgilim."

Sanaç bu öpücük karşısında afallasa da kısa sürede toparladı. O an, beni hep yanağımdan öpen Hisar'ı hatırladım. O beni öptüğünde dışarıdan ben de böyle mi görünüyordum?

"Kızım, ben senin nişanlınım," dedi Sanaç, hep bu anı beklermiş gibi. "Şimdi anlat, meraktan ölürüm ben!"

"Vaktimiz yok, Sanaç," dedim ve evin kapısını açtım. "Müsaadenle sevgili nişanlını alıyorum."

KALE'nin Rusya'daki en büyük teşkilat binasının yakınındaydık.

Sabah, şehrin üzerine isteksizce çökmüştü. Gün ışığı, geceden kalan karanlığı tam olarak silemiyor, binanın sert hatları solgun bir aydınlığın içinde daha da keskin görünüyordu. Soğuk, henüz hareketlenmemiş sokaklarda ağır ağır dolaşıyordu.

"Söyle," dedim, alçak bir sesle. "Ne görüyorsun?"

Yasmin biraz daha yaklaştı. "Kapıda iki kişi var." Sesini bilinçli olarak sakin tutuyordu. "Onları indiririz ama..." Gözleri kapının ötesine kaydı. "Onlar göstermelik. O kapının arkasında bir ordu var, Bronz."

"O karargâhın içinde yaklaşık olarak kaç kişi vardır?" diye sordum.

Yasmin yutkundu.

"Yüz..." dedi. "Yüzlerce."

Nefesi fark edilir biçimde hızlandı. "General'in karşısına mı çıkacaksın?"

Beni buraya getiren, geceleri uykusuz bırakan, Hisar'ın gözlerindeki o sessiz boşluğa düğümlenen soruydu bu. Kaçamadığım, erteleyemediğim tek ihtimaldi.

"General'i karşıma çıkartacağım." Bu bir meydan okuma değildi. Bir hatırlatmaydı. Onun beni hatırlaması gerekiyordu.

"Bronz," dedi Yasmin, sesine yerleşen korkuyla. "Seni gördükleri an kurşuna dizeceklerdir. Başka bir plan düşünebiliriz. İki kişiyle bir orduya kafa tutamayız!"

Haklıydı. Matematik hiçbir zaman yanılmazdı. Ama savaş, yalnızca matematikle de kazanılmazdı.

"Buraya yalnız gelmedim, Yasmin," dedim, tartışmaya yer bırakmayan bir hükümle. "Benim de bir ordum var." Ne kibirliydim ne de heyecanlı. Konuşan şey geçmişin ta kendisiydi. Toprağın altına gömülmüş, unutulmuş sanılan ama hiç ölmeyen bir geçmiş.

Yasmin refleksle arkasına döndüğünde işte tam o anda gözlerinin irileşmesini engelleyemedi. Nefesi kesilirken, "Siktir..." dedi. "Gerçekten bir ordun var."

Sessizdiler. Düzenliydiler. Gölge gibi dizilmişlerdi. Arkana'nın askerleri, varlıklarını ilan etmezdi. Hissettirirdi.

Yasmin bana bakarken bu kez korku yoktu gözlerinde. Dehşet de yoktu.

"Birkaç saniye içinde onların bölgesine gireceğiz ve bizi engellemek için hızlıca mevzilenecekler," dedim. "Hemen silahlanalım."

Yasmin tereddüt etmedi. Yanımıza yaklaşan askerlerin getirdiği sandıkların içine şöyle bir bakıp karar verdi. Kısa namlulu, ağır kalibreli bir makineli aldığında namlunun ağırlığını elinde tarttı, kayışı omzuna attı.

Şarjörleri göğsüne çaprazladı. Üzerine yeleği geçirdiğinde vücudu bir asker gibi değil, bir cephe gibi duruyordu.

Ben daha ağır bir silahı kavradım. Uzun namlulu bir tüfeği, altına eklenmiş bir bomba atarı vardı. Yanıma sis, parça tesirli ve sarsıcı bombalar aldım. Susturucu yoktu. Bugün sessizlik değil, hâkimiyet gerekiyordu. Silahı omzuma astığım an, KALE'de geçen çocukluğum vücuduma işledi.

KALE'nin ilk askeri geri geliyordu. Fakat daha kanlı bir şekilde.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hiç olmadığım kadar."

Sözcü, "İmparator," diyerek yanımıza geldiğinde yüzündeki ifadeyi seçebilmiştim. "İmparatoriçe olmadan bu saldırıyı yapma konusunda kesin misiniz?"

"Kendisi bu konuda bilgilendirilmeyecek," dedim, kesin bir kararla. "Gereken açıklamayı kendisine ben yapacağım."

Hisar buna bir hayli karşı çıkacaktı, biliyordum. Yine de geri adım atmak yoktu.

"Kayıtlara bu şekilde geçeceğim," dedi Sözcü ve saygıyla başını eğdi. Bizden uzaklaştı. Yasmin de bu konuda tedirgin görünüyordu ancak amacımız aynıydı.

"İlerliyoruz," dediğimde Yasmin nişan almaya başladı.

Kapılar açıldığında ilk patlama, avlunun sol cephesinde oldu. KALE'nin dış savunması ateşi başlatmıştı. Taş duvarlardan seken mermiler kıvılcımlar saçıyor, havayı çentik çentik yarıyordu. Arkana'nın öncü askerleri sis bombalarını attı. Duman yayıldığında yerle gök birbirine karıştı.

"Hareket!" diye bağırdığım an ilerledik.

Arkana'nın askerleri ön hattı bastırıyor, arka hat ise destek ateşi sağlıyordu. KALE ise disiplinliydi, merdiven başları, pencereler, mazgallar... Her nokta bir namluya dönüşüyordu.

"Sağ!" diye bağıran Yasmin'le birlikte mermiler duvarları dövdü, taş parçaları yağmur gibi aktı. Tüfeği kaldırdığımda bomba aparatıyla merdiven boşluğunu hedefledim. Patlama kısa ama yıkıcıydı. Arkana ileriye doğru akarken havadan destek geldi.

Alçaktan uçan helikopterin pervanesi tozu göğe kaldırırken iki ip sarktı. Siyah üniformalı askerler kayarak indi. Arkana hava timi, üst hatlara dağılırken yukarıdan ateş açıldı. "Üst temiz!" diye bağıran bir ses işittim.

Yasmin, ateş ederek durmadan koşuyordu. Bir KALE askeri önüne çıktığında Yasmin hiç durmadan tetiği çekti. Adam yere yığılırken, Yasmin dönüp bakmadı bile.

"Sol kanata dikkat et!" diye bağırırken görüşü sıfırlamak için sis attım. Bir tabaka gibi oluşan sis perdesinin içinden ilerledik. Ayak sesleri, bağırışlar, metalin metalle çarpması derken yakın mesafe çatışma başladı. Bir KALE askeri üzerime atladığında çevik bir hareketle tüfeğin dipçiğiyle indirdim. Bilinci kapanıp, yere düşerken ikinci darbeyi vurmama gerek kalmadı.

Zırhlı bir kapı açıldığında KALE'nin ağır makineli mevziisi ateşe geçti. Mermiler yerden sıçrıyor, bariyerleri parçalıyor, havayı lime lime ediyordu.

"Bronz!" diye bağırdı Yasmin. "O mevziyi bastır!"

Bir sütunun arkasına sipere geçtiğim gibi derin bir nefes aldım. Vakit yoktu. Bomba aparatıyla hedefledim ve atışı gerçekleştirdim. İlk bomba kapının önüne düşerken ikincisi içeri girdi. Patlama, zırhlı kapıyı yerinden söktüğünde mevzi sustu.

Arkana ordusu dalga dalga ilerlediğinde karadan gelenler avluyu doldururken havadan inen timler üst yapıları temizliyordu. KALE geri çekilmeye başladı ama düzen bozulmamıştı. Emir aldıkları bir merkez vardı.

İkinci avluya girdik.

Burası daha dardı. Duvarlar yüksek, kaçış azdı. KALE burayı ölüm tüneline çevirmişti. Çapraz ateş başladığında mermiler omuz hizasında uçuyordu.

"Yasmin, benimle gel!" diye seslendim.

Yan yana değil, çapraz bir şekilde ilerledik. Ben atış yaptım, o sızdı. O atış yaptı, ben ilerledim. Birlikler bizi takip ediyorken nerede durursak askerler orada kilitleniyordu.

Bir el bombası yuvarlandığında Yasmin geldiği gibi tekmeledi ve hızla geri gönderdi. Patlama KALE'nin hattında olduğunda, "Devam!" diye bağırdımı

Üçüncü hatta geldiğimizde avlu tam bir enkazdı. Duman, ateş, barut... Her yer yanıyordu. Mermiler bitmeye yaklaştığında şarjör değiştirdim. Elim titremiyordu. Yıllar önce KALE'de öğretilen şey buydu. Titreme, *ölüm* demekti.

Uzun, dar bir koridora girdiğimizde KALE askerlerinin iki yandan ateş açmasıyla beton parçalar havaya savruldu. Yasmin öne atıldığında tek bir akışla yere kaydı ve ateş açtı. Onun üzerinden hem koruma hem de temizleme ateşi açtım. İki asker olduğu yere yığıldı.

Geldiğimiz yer, büyük bir kapının önüydü. Kalın ve ağırdı. Geçilmek için değil, direnmek için yapılmıştı. Arkasında merkezin olduğu belliydi. Komut oradan çıkıyor, ölüm oradan dağılıyordu.

Vakit kaybetmeden kapı patlatıldı. Temkinli adımlarla açılan kapıdan girdiğimde aydınlık bir ortam karşıladı beni. Beyaz, acımasız bir ışık etrafı kaplıyordu. Temiz bir zemin, kusursuz bir düzendi. Savaşın ortasında bile kontrolü bırakmayan, hesaplayan bir aklın izi vardı her yerde.

Tam karşıda, merdivenin üstünde duran kişiye tüfeğimi kaldırdım. Tüfeğin ucundaki o lazer ışık, bir bedenin tam alnında durdu.

General.

Haris Alatav.

"Sevgili VI..." Sesi tanıdıkken fazla sakin, fazla kendinden emindi. "Seni tekrar burada görmek ne güzel. Herkes, eninde sonunda var olduğu yere geri döner."

Bir an bile düşünmeyip tetiğe bastım.

Kurşun alnına saplanırken bir milim bile şaşmadı. Tam olması gereken yere girdi. İnsan bedeninin o noktada yapabileceği tek bir şey vardı. Düşmek. Ama o beden düşmedi. Olduğu yerde kaldı. Ne geriye sendeledi ne de gözleri kararda. Mermi, etin değil de metalin içine gömülmüştü.

Sikeyim.

Bu, gerçek bir beden değildi. En azından yaşayan bir beden değildi. Eklem yerlerindeki kusursuz simetri, nefes almayan göğüs kafesi, göz bebeklerindeki o yapay parlama... Mekanikti. Soğuk, hesaplanmış ve ruhsuzdu.

Haris Alatav'ın hep yaptığı şey buydu. Asla tam olarak karşıma çıkmazdı. Hep bir perde olurdu aramızda. Bir kabuk, bir aracı, kendini koruyan, pis bir zekâydı.

"Haris Alatav..." dedim, dişlerimi sıkarak. "Görünen o ki sen yine karşımda değilsin."

Mekanik yüzü ifadesizdi ama sesindeki kibir değişmedi. Hatta belki daha da berraktı. "Benim gibi bir güce ulaşmak neredeyse imkânsız," dedi. Cümlelerini seçerek kuruyordu. Her kelime, egosunun bir uzvu

gibiydi. "Bunu Arkana binasında da görmüştün. Karşına çıktığımda bile, canlı kanlı durmamıştım."

Haklıydı. O anı hatırladım. Arkana'nın cam ve çelikten mabedinde karşıma dikilen o kusursuz silüeti, insan gibi görünen ama insan olmayan bir şeydi. O gün de sezmiştim. Haris hiçbir zaman bedel ödeyen tarafta durmazdı. Bedeli başkalarına ödetirdi.

"Kaçıyorsun," dedim. "Her zamanki gibi. Karşıma çıkmaya korkuyorsun, Haris Alatav!"

Mekanik beden ağır ağır yere kapanırken son sözü söyledi. "Ben Tanrı'yım. Ve Tanrı'yı göremezsin."

Işıklar söndüğünde metal beden dondu. Oda sessizliğe gömülürken silahımı indirdim.

Kendini ilah sanıyordu. Bu, Haris'in en büyük yanılgısıydı.

O, Tanrı değildi.

Olamazdı da.

Çünkü tanrılar, ardında iz bırakmazdı. Haris ise her yerde iz bırakıyordu. Ve ben, o izleri takip etmeyi çok iyi bilirdim.

Yasmin içeriye girdiğinde ışık yoğunluğundan ötürü gözlerini kıstı. "Yasmin," diye seslendim, odanın loş ışığına doğru adımlarımı hızlandırırken. "Sisteme sız. Vaktimiz kısıtlı. Derhâl burayı terk etmemiz lazım."

Parmakları terminalin üzerindeydi. Damarları belirginleşmiş, alnındaki ter damlası göz pınarına kadar inmişti. Ekran soluk soluk titriyor, şifre dizinleri arasında kodlar parlayıp sönüyordu.

"Bana zaman kazandır!" diye haykırdı.

"Zaman yok!" dedim. "Bütün marifetini göster, Yasmin. Ne öğrendiysen hepsini şimdi kullan!"

"Kahretsin!" dedi, dişlerinin arasından tıslayarak.

"Benimle çıkışta buluş."

Arkamdan sadece klavyenin metalik tıkırtısı kaldığında koridorları gezmeye başladım. Adımlarım sessiz, parmaklarım tetikteydi. KALE'nin askerleri sığınak köşelerinden fırlıyordu. Her birini tek tek indirdim. Durmak yoktu. Merhamet, bu labirentte yer bulamazdı.

Ana komuta odasına ulaştım.

Kapısı açık, içerisi karanlıktı. Tüfeğin ışığını açtım. Işık huzmesi odanın merkezine vurduğunda, her şey anlık olarak geri çekildi.

Bir adım geriledim.

Camlı dolapların içinde bir düzine beden vardı. Ve hepsi Haris Alatav'a aitti.

Ama hiçbiri insan değildi. İnsan suretine bürünmüş mekanik kopyalardı bunlar. Cildin altında metal dolaşıyor, gözlerin ardında cansız bir ışık yanıyordu. Kusursuzca modellenmiş yüzler... Aynı kibirli çene, aynı keskin bakış, aynı kendinden emin duruş. Hepsi aynı adamı taklit ediyordu ama hiçbirinde yaşamın o küçük kusuru yoktu.

Haris'in kendisini sadece gizlemediğini, çoğalttığını gördüm.

"Orospu çocuğu..." dedim, düzensizleşen nefesimle. "Sen kendine tapan bir şerefsizsin!"

Tam o sırada Yasmin içeri girdi. Soluğu kesilmiş ama hâlâ ayaktaydı. Gözleri camlı dolaplara kaydığında olduğu yerde durdu.

"Bronz..." dedi ancak devam edemedi. Gördükleri, kelimeleri boğazına dizmişti. Birkaç adım attığında mekanik Harislere baktı. Hepsi bir anda canlanacakmış gibi ürperticiydi. Gözleri onlardan birine odaklandı, daha sonra diğerine. "Sikerler... Kendini klonlamış!"

Bakışlarım mekanik bedenlerde gezerken, "Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordum.

Yasmin, başını iki yana sallayıp sinirle, "Hiçbir şey bulamadım!" dedi. "Dosyaları almaya çalıştım ama direkt olarak elime geçen bir şey yok!"

Öfkeyle bedenlere bakmaya devam ederken, "Umarım doğruyu söylüyorsundur," dedim.

"Ne zannediyorsun sen beni?" diyerek hırçınlaştı. "His'in hayatı söz konusu!"

Hisar'ın hayatı söz konusuydu ve o bu yüzden benden bir şeyler gizleyebilirdi. Kimseye güvenim yoktu. Kesin, tartışmasız bir sesle karşılık verip, "Çıkıyoruz!" dedim.

Yasmin peşimden gelirken adımlarından önce sinirini hissettim. "Buraya kadar gelmişken vaz mı geçeceğiz?"

Camlı dolaplara yönelirken omzumun üstünden ona baktım. Gözlerimin içine bakmaya cesareti olsa da sesimin tonundaki karanlığa hâlâ alışamıyordu.

"Bunu sakın tekrarlama," dedim. "Bronz hiçbir şeyden vazgeçmez."

Mekanik bedenleri kontrol eden bir sistem olmalıydı. Haris, her zaman bir çıkış, her zaman bir plan bırakırdı. Kopyalarına dahi kontrol vermeden duramazdı. Kendi bedenlerine bile güvenmiyordu çünkü.

Panelin altına eğildiğimde parmaklarım eski tip bir kablo hattı, paslı bir güç düğmesi aradı. Sonunda metal zeminle bütünleşmiş küçük bir dijital panel buldum. Bastığımda ekran açıldı. Parola korumalıydı ama sistem, protokolü manuel olarak devreye alma izni tanıyordu.

Yasmin yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu klonları harekete geçireceğim."

"Onlar ölüm makineleri!" dedi.

Başımı çevirmeden, "Haris Alatav'a iletmek istediğim bir mesaj var," diye karşılık verdim.

Birkaç saniyelik işlemden sonra sistem onay verdi. Cam bölmelerin içindeki ışıklar birer birer yanmaya başladı. İlk hareket, gözlerde oldu. Karanlıkta parıldayan, insanı taklit eden ama içinde ruh olmayan gözler... Ardından parmaklar kımıldadı, omuzlar oynadı, başlar çevrildi. Hepsi aynı anda bana döndü.

Ve aynı anda, aynı sesle, "VI..." dediler.

Gözlerimin içine baktıklarında, öfkem artık yalnızca bir silah değil, bir yemindi.

"Başladığım yerdeyim," dedim. "Burada olmamdan eminim nefret ediyorsun, Haris Alatav."

"Seni buraya gömeceğiz."

Elimi kaldırdım. "Ondan öncesinde söylemek istediklerim var." Bedenlere teker teker baktım ve göz kontağı kurdum. "Onu benden almak için her şeyi yaptın. Bu saatten sonra ne yaparsan yap, onu benden alamazsın."

Cevap gecikmedi. "Ona verdiğim kaderin önüne geçemezsin."

Boğazıma kadar yükselen nefretin adı vardı artık. Kızına kader biçen bir adam değil... Tanrı taklidi yapan bir canavardı karşımızdaki. Hisar, onun kurguladığı bir oyun değildi. Bir piyon değildi. Bir proje değildi.

"Kendini Tanrı sanan sikik herifin tekisin," dedim.

Camın arkasındaki gözler kımıldamadı. "Hisar, benim çizdiğim çizgiden çıkamaz." Bedenlerden biri Yasmin'e doğru döndü. "Sen de... Seni de en acılı şekilde öldüreceğim, Yasmin Yakut."

Daha fazla dinlemedim.

Yumruğumu panele indirdim. Cam titreşti ama kırılmadı. Onlara gerçek bir acı çektiremezdim. Acıyı yalnızca insanlar hissederdi.

"Bütün planlarını bozacağım," diye haykırdım. "Hisar'ı yaşatacağım. Ben ölsem bile o yaşayacak, Haris Alatav. Her şeye inat, onu yaşatacağım!"

O adamın tanrılık sanrısı, kızının yaşamasıyla yıkılacaktı. Ve ben, bu yıkımı kendi ellerimle başlatacaktım.

"Gidiyoruz," dedim ve Yasmin'i kolundan kavrayarak karanlık odadan çıkardım.

Koridorun sonuna vardığımızda, loş ışıkların altında bir asker belirdi. Yanımıza geldiğinde yüzündeki maskeyi yavaşça indirerek hızlıca, "Yasmin!" dedi.

Yasmin'in göz bebekleri büyürken yüzüne bir şok ifadesi yerleşti. "Utkan," dedi, neredeyse fısıltıyla.

Silahım, çoktan adamın göğsüne doğrultulmuştu.

"Hayır!" dedi Yasmin, bir an bile beklemeden koluma yapıştı. "Hayır, Bronz. Lütfen, ona dokunma. O kötü biri değil!"

Kaşlarım çatılırken gözlerimi onunkilere diktim. "KALE askeri!" dedim.

"Biliyorum." Gözlerimin içine baktı. O an yüreğinde ne varsa kelimesiz bir yalvarışla akıtıyordu. "Ama izin ver. Lütfen, Bronz. Lütfen."

Silahımı yavaşça indirsem de Yasmin'den bir adım bile uzaklaşmadım. Gözüm, adamdan ayrılmıyordu.

Utkan, birkaç adım yaklaştı ama temkinliydi. Bu mesafede Yasmin'e bir adım bile yaklaşmak, ölümle göz göze gelmekti. Gözleri hem pişmanlık hem özlemle doluydu.

"Yasmin..." dedi, içtenliğini saklayamayan bir sesle. "Seni burada göreceğimi hiç düşünmemiştim. Anonsta adını duyunca geldim."

Bir adım daha attığında onu ittim. "Uzaklaş!"

"Oğlum..." dedi, harfler boğazından zorlukla geçerken. "Yağız, iyi mi?"

"O senin oğlun değil," dedi Yasmin.

"Senin de değil," dedi Utkan. "Bana onun iyi olduğunu söyle."

Yasmin gözlerini kaçırmadı. "İyi olması için her şeyi yapıyorum."

Etrafı kontrol ederken Utkan başını eğdi. "Oğlumu son kez görmem için bana izin ver." Sesi yalvarmaya dönmüştü artık. "Sadece bir kez. Vedalaşayım. Babasının bir daha gelmeyeceğini bilsin."

Yasmin'den cevap gecikmedi. "Bunu yapamam."

"Son kez, Yasmin! Ne olur, son kez!"

Silahımı hizaladım ve tetiği çektim. Kurşun Utkan'ın bacağına saplandığında eş zamanlı olarak çığlığı yankılandı. Yere çökerken göz göze geldik.

"Peşimizden gelmemen için," dedim, soğukkanlılıkla. "Bir sonraki kurşun alnına olur."

"Yasmin!" diye bağıran Utkan, acıya rağmen sesini yükseltti. "Oğlumu görmeme izin ver! Sadece bir kez... Bir kez göreyim!"

Yasmin'i kolundan kavradığım gibi çıkışa doğru ilerledim. "Utkan iyi biri, Bronz. Gerçekten!"

"Utkan, ne olursa olsun bir KALE askeri," dedim, gözlerimi Yasmin'e dikerek. "Her şeyi yapabilir. Sakın gardını düşürme, Yasmin. Sakın!"

Yasmin, içinden geçen çatışmaları bastırmaya çalışarak başını iki yana salladı. "O, oğluma bir şey yapmaz." Sesi savunur gibi çıksa da inançsızdı.

"KALE yapar," dedim, daha da sertleşen bir tonda. "Ve yapmak için de Utkan'ı kullanır. Bu konuda taviz veremezsin!"

"Haklısın," dedi Yasmin, boğuk bir sesle. "Peki, şimdi ne olacak? His hakkında hiçbir şey bulamadık!"

"Topladığın dosyalara bakacağız," dedim. "Bulana kadar da durmayacağız, Yasmin."

Bina dışına çıktığımızda, karşımızdaki manzara tam anlamıyla bir savaş enkazıydı. Teşkilat binası darmadağın olmuş, mevziler parçalanmıştı. Silah sesleri yankılanmaya devam ediyordu. Arkana askerleri kesintisiz dalgalar hâlinde saldırıyor, direnen son hatları da eziyordu.

"KALE'nin önemli karargâhlarından biri de burasıydı," dedi Yasmin. "Karşılığı çok kötü olacak."

"En kötüsünü yapsınlar," dedim. "Çünkü ben durmayacağım."

Araçlara doğru yöneldiğimiz sırada etrafımız askerlerle çevrilmişti. Yasmin, silahlarını teker teker bıraktı. Telefonum çalmaya başladığında dikkatim oraya çekildi. Hisar, her şeyi öğrenmiş olmalıydı. Gözünden kaçması imkânsızdı.

Ekranda düşündüğüm kişinin ismi yazmıyordu.

Safa arıyordu.

Bekletmeden açtım.

"Abi..." dedi Safa, tuhaf bir gerginlikle. "Tesisten bir haber var."

Tüm dikkatim oraya çekildiğinde, "Ne oldu?" dedim.

"Seninle iletişime geçmek istiyorlar. Hattı bağlayayım mı?"

"Bağla."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Bay B," diyen sesi işittim. Tesisin doktoruydu. "Haftalar süren çalışmamızın ardından size olumlu bir haberle dönüyorum. Uyandırma protokolümüz başarıyla sonuçlandı. Eva Petrova'nın yaşamsal fonksiyonları stabil ve şu an aramızda."

Beynim bu cümleyi idrak edebilmek için duraksadı.

Eva'nın bir süre önce makinelerle olan bağlantısı kesilmişti. İlk ayrıldığı anda kendi kendine nefes almaya başlamış ancak gözlerini açması zaman almıştı. Gün gün durumunu takip etmiştim. Gözlerini ilk açtığında, günlerce yalnızca tavana bakmıştı. Doktorlar onunla iletişim kurmaya çalışmış fakat yıllarca konuşmadığı için yutkunma refleksini dahi kaybettiği anlaşılmıştı. Son olarak kaslarını güçlendirmek ve konuşma yetisini yeniden kazandırmak amacıyla yoğun bir rehabilitasyon sürecine alındığını biliyordum.

"Şu an nasıl?" dedim. "Konuşabiliyor mu?"

"Ses tellerindeki hasardan dolayı çok kısık bir sesle konuşabiliyor. Ancak..."

"Ancak?" diye üsteledim.

"*VI* diye birinden bahsedip duruyor. Sanırım nişanlısıymış, o gelmeden konuşmama kararı aldı ve hiçbir şeye tepki vermiyor."

Elimle alnımı sıvazladığımda, "Beni bekleyin," dedim. "En kısa sürede orada olacağım."

Eva, bir şeyler hatırlıyordu ama neler hatırlıyordu? Gerçekleri mi yoksa sahte anıları mı?

Telefonu kapatırken gözlerim hâlâ bozguna uğramış birliğin üzerinde dolaşıyordu. Artık işler daha da karışacaktı. Eva uyanmıştı. Ve bu, sadece geçmişin değil, geleceğin de ayağa kalkması demekti.

HİSAR ALATAV

Uyandım.

İnsan rüyasından sökülerek uyanır mıydı? O kadar güzel bir rüyanın içindeydim ki gözlerimi açtığım an koparılıp alınmıştım. Evren, bana bir kez daha, o anların yalnızca zihnimde dönüp duran senaryolardan ibaret olduğunu acımasız bir netlikle hatırlatmıştı.

Etrafımı saran sıcaklığa baktığımda kendimi iki tüy yumağının arasında buldum. Titan, sabırsız bir sevgiyle kulağımı yalamakla meşguldü. Vita ise bedeninin ağırlığının büyük kısmını üzerime bırakmış, yerinden kımıldamaya niyetli değilmiş gibi yayılmıştı. İkisi de uyanıktı. Belli ki benden önce güne başlamışlardı.

Bronz'un kolları arasında yeni yıla gireceğimi sanıyordum. Oysa gözlerimi açtığımda yüzleştiğim tek şey kendi yalnızlığımdı. Lapa lapa yağan karın sessizliği odanın içine kadar sızarken bu iki canlının varlığı yalnızlığı bir süreliğine unutturuyordu.

Vita yüzümü yaladığında gülmeden edemedim. Artık birbirimizle dövüşmüyorduk. Onun beni çok sevdiği de söylenemezdi ancak bana karşı yelkenlerini indirmişti. Eskisi kadar babası konusunda kıskançlık yapmıyordu.

Vita, patisini kaldırıp Titan'a dokundu. Onu benden uzak tutmaya çalışmasına hayretle baktım. "Sen beni mi kıskanıyorsun?"

Titan ona hırladıktan sonra üstüme atladı. Buna karşılık olarak Vita da hafifçe doğrulduğunda ikisi arasında küçük bir güç gösterisi başladı. "Hey," dedim. "Kardeşler arasında kavga olmaz." İkisini de kolumun altına aldım ve sarıldım. Vita homurdansa da Titan hâlinden memnun görünüyordu.

"Babanız umarım bize güzel bir kahvaltı hazırlıyordur," dediğimde buna dair inancım sıfırdı. Yataktan yavaşça doğruldum. Vücudum her sabah uyandığımda artık daha da hantallaşıyordu. Eski direncimi kazanmak için spor rutinime geri dönmüştüm. Bronz, neredeyse her sabah erkenden kalkıp, kardiyo yaptıktan sonra yüzmeme şaşırarak bakıyordu.

Bir mum yaktım.

Takvim yaprakları 1 Ocak 2023'ü gösteriyordu.

6 Haziran 2023'e ise sandığımdan daha az zaman kalmıştı. Mumlarımın sayısı yüz elli altıya düşmüştü.

Defterimi elime aldığımda, en son yazdıklarımı kontrol ettim. Satırlar yerli yerindeydi. Şimdilik atladığım, unuttuğum bir şey yok gibiydi. Ve bu, tuhaf bir şekilde içimi rahatlatmak yerine daha da ağırlaştırıyordu.

Mumu elime alarak salona geçtiğimde şöminenin başına oturdum. Bir Annenin Gözyaşları Günlüğü'nü kucağıma koydum ve kaldığım yerden devam etmek için mumu sayfalara yaklaştırdım.

Seni sevmek nasıl bir his, bunu hiçbir zaman bilemedim, anneciğim.

Fakat senden nefret etmek nasıl bir his, bunu biliyorum. Bugün yanıma geldiğinde seni kovmak zorunda kaldım. Sana bağırdım. Bilmediğin bir dilde, sana çok kötü şeyler söyledim. İyi ki Rusça bilmiyorsun, küçük kızım. İyi ki. Eğer bilseydin, sana dediklerimi anlasaydın, ne yapardım o zaman? Umarım hiçbir zaman öğrenmezsin ve sana küçükken söylemek zorunda kaldığım şeyleri hatırlamazsın.

Seni her kovduğumda ağlamaya başlardım. Çünkü dayanamazdım. Sevgi bekleyen bir çocuğa kötülükle yaklaşmak... Ben senin gözünde canavardım. Geceleri sessizce ağlardım. Hıçkırıklarımı yastığıma gömerdim. Uyuyana kadar değil, bayılana kadar ağlardım.

Oğlumun annesiydim ama senin için bir canavardım.

Ne olurdu bir kere sana sarılarak ağlasaydım?

Sana hiç dokunamadım.

Dokunmak yasaktı.

Yemek masasında görmek istemediğimi söyledim. Sesini duymak istemediğimi, seninle konuşmak istemediğimi, yüzüne bakmak istemediğimi... Çünkü yüzüne her baktığımda içimde bir şeyler kırılıyor. Kırılan her şey de beni ele veriyordu.

Öyle zamanlar oldu ki seninle yan yana durmak bile bana acı verdi. Kahretti.

Bunu bil istiyorum.

Nasıl ki oğlum için her şeyi yapacak kadar gözü karaysam senin için de yapmak isterdim. Oğlum yaşasın diye her şeyi yaptım. Her şeyi. Bunu yazarken abartmıyorum. Gerekirse kendimden vazgeçerdim. Gerekirse dünyayı karşıma alırdım ama konu sen olduğunda... Elim kolum bağlıydı, küçük bebeğim.

İşte bunu kimse anlamadı. Kimse bilmedi. Herkes beni soğuk sandı. Zalim sandı. Taş kalpli sandı. Ama kimse o zincirleri görmedi. Kimse, her gün biraz daha içimden koparılan parçaları fark etmedi.

Beni anlıyorsun, değil mi?

Beni anla, anneciğim.

Baban zamanla değişirken bana sözünü geçirebileceğini sandı. Bana ne yapacağımı, ne hissedeceğimi, kimi seveceğimi söyleyebileceğini sandı. Ama hayır.

Ben, Tania'ydım.

Ve Haris Alatav, bana ne yapacağımı söyleyemezdi.

Bunu her gece kendime fısıldadım. Bazen aynaya bakarak, bazen senin odanın kapısının önünden geçerken. Güçlü olmam gerektiğini söyledim kendime. Dayanmam gerektiğini. Çünkü bir gün... Belki bir gün... Bu sessizlik bitecekti.

Fakat o gün gelmedi.

Ve ben, seni sevmeyi isteyen ama bunu başaramayan bir anne olarak bu satırları yazıyorum. Belki bir gün okursun. Belki hiç okumazsın. Ama bilmeni istiyorum, kızım.

Sevgi yok değildi. Sadece yasaktı.

Göğsüm daralırken kısa bir nefes aldım. Ciğerlerime hava değil de yazdığı her cümle doluyordu. Okuduğum her satır, tek tek taş kesilip göğsüme bağlanıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Aradığım sevgi yok değildi. Hiç olmamış değildi.

Sadece... *Yasaktı.*

Bu gerçeğin ağırlığı, zihnimde yankılandı. İnsan bir yoksunluğa alışabiliyordu belki ama bilerek, isteyerek mahrum bırakılmış olmaya alışamıyordu. Sevginin var olduğunu öğrenmek, onun hiç olmamasından daha acıydı.

Şimdi ne olacaktı?

Bunca kelimeden, bunca itiraftan sonra annemle nasıl yan yana duracaktım? Nasıl gözlerinin içine bakacaktım? Susarak mı yaşayacaktım bunu yoksa yüzleşerek mi?

Onun karşısında durduğumda, artık yalnızca annemi değil, sevmekten menedilmiş bir kadını, yasakların içine hapsedilmiş bir hayatı da mı görecektim?

Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, bu satırlardan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağıydı.

Devam ettim.

Hisar... Kızım... Anneciğim... Affet beni. Bu sayfa devam eder mi bilmiyorum ama sabah uyandığımda yapmamam gereken bir şey yapacağım. Belki bu benim son cümlelerim olur, eğer buraya kadar okuyabilirsen. Beni affet.

Mamanı affet.

Anneni affet.

Oturduğum yerde dikleştim ve yazılanlara dikkat kesilerek hızlıca diğer sayfaya geçtim. Birkaç sayfa boştu. Yeni bir mum yaktım ve sonraki sayfalara tuttum. Yazılar hep parça parçaydı. Okunaklı değildi.

Anneciğim, sana sarıldım.

Yaptım, anneciğim.

İlk kez kızıma sarıldım. Yüzündeki o mutluluk... Paha biçilmezdi.

Boğazıma bir yumru oturduğunda soluk borumdan aşağıya nefes inmedi.

Annem... Bana sarılmış mıydı?

Diğer sayfaya geçtim.

Haris'in ölmesini istiyorum. Tanrı, beni Haris'le cezalandırmış. Bunu nasıl yapabilirdi? Hisar, baban bize bunu nasıl yapabildi? Tek istediğim küçük bebeğime sarılmaktı.

Yazılar devam etmiyordu.

Babam ne yapmıştı ki?

Annemin el yazısı devam etmiyordu. Öyle titrek, öyle öfkeliydi ki...

Yeni bir sayfaya ışık tutarak okumaya başladım.

Anneciğim...

Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim. Yapacağım, demiştim ve yaptım. Sana sarıldım. Sadece sarıldım. Başka hiçbir şey yapmamıştım. Kokun daha tenime sinmemişti bile. Seni doya doya koklayamadan, seni hissetmeye bile fırsat bulamadan baban bizi gördü.

Seni benden koparıp aldı. Kelimenin tam anlamıyla... Sökerek aldı seni benden.

Ağlıyorum.

Şimdi de ağlıyorum.

Yazamıyorum bazen çünkü gözyaşlarım durmuyor.

O an çok mutluydun, anneciğim. Gözlerindeki o mağrur bakış hâlâ gözümün önünden gitmiyor. Üstelik bana tekrar, "Mama," dedin. İçim hiç bu

kadar ısınmamıştı. Hayatımda ilk kez doğru bir yerdeymişim gibi hissettim. Ama bu his çok kısa sürdü.

Baban bütün projesinin bozulacağı gerekçesiyle hafızanın silinmesine karar verdi.

Saydım, anneciğim. Altı saniye. Yalnızca altı saniye sarılabildim sana. O altı saniyeyi bile çok gördü.

Sonra seni bana unutturdular, Hisar. Yine yaptılar. Daha önce yaptıkları gibi... Yine.

Ceza sadece sana verilmedi. Bana da verildi. Haris, seni unutmamı sağladığı gibi Efrem'i de benden aldı. Onu bana yasakladı. Sanki acım yetmezmiş gibi elimde kalan tek bağ da koparıldı.

Sanıyor musun istemedim seni sevmeyi? Sanıyor musun saçlarını okşamak istemedim?

İstedim.

Ama bizim dünyamızda her isteğin bir bedeli vardı. Ve o bedeli ödeyen hep ben oldum.

Bunu bilmeni istiyorum, kızım. Sana yaklaşamadıysam ve sana sahip çıkamadıysam bu seni istemediğim için değildi. Olmadı... Çünkü olamazdı. Bizim koşullarımızda anne-kız olmak mümkün değildi.

Bazen düşünüyorum... Biraz daha dayanabilseydim ve biraz daha cesur olabilseydim... Acaba yine de karışır mıydı Haris? Yoksa bu kez de elimden alır mıydı seni?

Bilmiyorum.

Bir gün olur mu? Bir gün bana yine mama, der misin?

Bu kelimeyi senden istemek bile içimi acıtıyor. Ama belki artık buna hakkım vardır. Çünkü ben de acı çektim. Çünkü ben de kaybettim. Çünkü ben de yalnız kaldım.

Belki beni affetmezsin.

Buna razıyım.

Ama ne olur... Beni tamamen suçlamaktan vazgeç. İnsan bazen affetmeden de yoluna devam edebilir. Ben buna da razıyım. Yeter ki bana sırtını tamamen dönme.

Umarım bir gün senin de bir çocuğun olur. Ve ona, benim sana yapamadığım anneliği yaparsın. Ben yapamadım. Ama sen yap.

Eğer bir gün elini bana uzatırsan onu geri çevirmeyeceğim. Geçmişi düzeltemem. Ama bugünü, daha az acıtan bir yerden kurabilirim. Senin için... Belki biraz da kendim için.

Bunu yazıyorum çünkü hâlâ bir ihtimal varmış gibi hissetmek istiyorum.

Çünkü bir anne, ne yaparsa yapsın, affedilmek ister.

Affet beni, anneciğim.

Diğer sayfaları çevirdim. Başka hiçbir şey yazmıyordu. Günlüğün diğer tarafı yalnızca bu cümlelerden oluşuyordu. Tekrar tekrar baktım ancak bu kadardı. Derin bir iç çektim. Sayfayı kapatamadım. Parmaklarım köşesinde kaldığında ne ileri gidebildim ne geri dönebildim.

Affet beni, anneciğim.

Bu sözler yankılanmadı, direkt olarak çarptı. Duvara çarpan bir kurşun gibi sekip geri döndü, göğsüme saplandı. Affetmek... Bu hiç yaptığım bir eylem değildi. Bana öğretilmemişti. Şimdi biri benden, bilmediğim bir dilde bir şey istiyordu.

Gözlerim satırları değil, boşlukları okumaya başladı. Yazılmamış cümleleri. Yarım kalmış kelimeleri. Titreyen el izlerini. *Anneciğim, sana sarıldım.*

Annem... Bana gerçekten sarılmış mıydı?

Hatırlamıyordum. Hatırlayamıyordum.

Yaşadığım ani öfke patlamasıyla birlikte günlüğü aldığım gibi cayır cayır yanan şöminenin içine fırlattım. Ancak aynı saniye pişman olduğum için günlüğü alevlerin arasından geri çekip kurtardım ve yere attım. Parmaklarımı ateşten nasibini almıştı.

Elimin yandığını o an hissetmezken, "Ne yaptım ben?" diye fısıldadım.

Kime söylediğimi bilmiyordum. Kendime mi? Ona mı? Yoksa yıllardır benliğimde susturduğum o küçük kıza mı? Öfkem hâlâ geçmemişti ama artık yönsüzdü. Kime çarpacağını bilmiyordu. Anneme mi? Babama mı? Bana mı?

Anneciğim, sana sarıldım.

Aynı kelimeler zihnimde tekrar edip duruyordu. "Gerçek değil," dedim, inkâr ederek. "Gerçek değil. Bana sarılmadı, yalan söylüyor. Gerçek değil!" Eğer böyle bir şey olsaydı, unutmazdım. Düşüncelerim dışarıya taştı. "Yemin ederim, unutmazdım! Değil altı saniye, bana bir saniye sarılsaydı, hiç unutmazdım!"

Hafızanın silinmesine karar verdi.

"Yapmadın bunu," dedim, gözlerimin önünde beliren babamın suretine. "Yapmadın, baba. Yapmadın. Bunu benden almadın!"

Öylece durdum. Babamın zihnimle oynaması meşhurdu. Bunu yapabilir miydi? Evet. Ancak inanmıyordum. İçimden inanmak gelmiyordu. Kendi düşüncelerimde boğulmuş bir hâldeyken yavaş yavaş sakinleşmeye başladım. Ellerime baktım. Derim kızarmıştı, parmaklarım titremeye devam ediyordu. Yanık izi yavaş yavaş kendini belli ediyordu.

Zaman aktı mı yoksa durdu mu bilmiyordum. Sonunda günlüğü dikkatle kapadım. Onu yok edemezdim ama hemen kabul de edemezdim. Bazı gerçekler, bir anda içeri alınamazdı. Önce kapının önünde bekletilirdi. Günlüğü çekmecenin en altına koydum. Üzerine bir şeyler yerleştirdim.

Annemle yan yana geldiğimde ne görecektim artık?

Beni sevmeyen bir kadın mı?

Yoksa sevmesi yasaklanmış bir anne mi?

Bu ikisi arasında fark vardı. Ve ben bu farkla ne yapacağımı bilmiyordum.

Affedebilir miydim? Hayır, henüz değildi. Bu yazılanlara rağmen artık nefret edebilir miydim? Buna da emin değildim.

İlk kez, hayatımda ilk kez, annemle ilgili düşündüğüm şey siyah ya da beyaz değildi. Arada kocaman, gri bir alan vardı. Acıyla dolu, korkuyla örülmüş, suskun bir alandı.

Nefretini hissetmiştim. Soğukluğunu. Benden kaçışını. Beni itişini. Hepsini dün gibi hatırlıyordum. Onlar gerçekti. Onları tanıyordum. Çocukluğumdan beri tanıdığım duygulardı.

Fakat sevgisini... Onu hiç hissetmemiştim.

Bu günlüğü Bronz'dan alırken bile hayalini kurduğum satırlar, bundan fazlası değildi zaten. Düşündüğüm şeyleri almıştım ancak hissiyat *eksikti*.

Bronz, yine haklı çıkmıştı. Bu günlükte sevgi yoktu. Benden çalınmış bir sevgi vardı.

Oturduğum yerden kalkınca Vita ve Titan da peşime takıldı. Ben nereye gidersem oraya geliyorlardı. Salondan yatak odasına, oradan banyoya, giyinme odasına, alt kata derken en sonunda mutfağın yolunu bulmuştuk. İkisinin de yemeklerini ve su kaplarını yenilediğimde peşimden gelmeyi bırakıp kaplarına odaklandılar. Bahçeden dışarıya çıktığımda tenim buz kesti.

Aklımda tek bir düşünce vardı: Bronz neredeydi? Telefonumu kontrol etmiş ancak hiçbir çağrı bulamamıştım. Yatağın kenarına bırakılmış bir not da bulunmuyordu.

Zorlu'yu çok uzakta, kontrol noktasında gördüm. Bronz'u tek mi bırakmıştı?

Çıtırtı sesleriyle birlikte yan tarafıma doğru döndüğümde Safa'yı gördüm.

"Benim, yenge," dedi, beni görür görmez. "Hemen silahlanma!"

Eli arkasındaydı ve bir şey tutuyordu. "Ne diye sessiz sessiz yaklaşıyorsun, Safa?"

"Şeyden..." dedi fakat onun lafını kestim.

"Şeyleme, Safa," dedim. "Bronz nerede?"

"İşi olduğu için sabah erkenden ayrıldı." Elini arkasından çekti ve bakışlarımın arasına bir çiçek buketi doğrulttu. "Bunu da size iletmemi istedi."

Çiçeklere şaşkınlıkla bakarken kaşlarım havalandı. "Ağlayan gelin çiçeği..." diye fısıldayarak çiçek buketini kucağıma aldım. Üzerinde ise bir not yazıyordu.

Güne kollarımın arasında başlamanı isterdim ancak Yasmin'le birlikte doğu kanadına bir ziyaret gerçekleştirmemiz gerekiyor. Acil olmasaydı seni yalnız bırakmazdım. Yeni yılımız ve senin için...

Not kâğıdını avuçlarımın arasına alırken elimdeki yanık gözlerime çarptı. Elimin durumuna hâlâ bakmamıştım. Onu bir kenara bırakıp yazılanlara odaklandım. Yasmin'le birlikte mi? Arkana için mi görevdeydiler yoksa bambaşka bir mesele mi vardı? Düşüncelere dalmış bir hâldeyken omuzlarımın üstüne bir sıcaklık çöktü.

"Şimdi abim sizi soğukta bu şekilde bıraktığımızı görürse hepimize sıkar." Omuzlarıma kendi ceketini bırakmıştı.

Yüzümdeki ifadeyi bozmadım. "Ah," dedim, Safa'ya doğru. "Ne kadar düşünceli birisi. Notta da bana aşk ilanı yapıp durmuş. Tam bir aşk adamı!"

Son söylediğim cümleye Safa yüzünü buruşturdu. Tamam, Bronz aşk adamı değildi ancak olsa ne olurdu?

Ceketi ona geri uzattım, çiçekleri kucağımda tutarak içeri girdim ve sıcaklıkla buluştum. Gerçekten üşümüştüm ama asıl üşüten, zihnimin

kapılarının açılmış olmasıydı. Oradan giren cereyan, soğuğun kendisinden çok daha keskin ve kalıcıydı.

Çiçeklerimi vazoya koyduktan sonra en alt kata, Arkana sisteminin var olduğu yere indim. Her evinin en alt katını Arkana'ya hizmet edecek şekilde dizayn ettirmişti. İmparator ve Azize'nin mevcut konumlarını kontrol ettim. Söylediği gibi doğu kanadında görünüyorlardı. Ancak işleri neydi? Gözlerimi sisteme okuttum.

"İmparatoriçe," diyen sesi işittim.

Eş zamanlı olarak, "Roza," dedim. "Bana İmparator'un günlük planını göster."

Mavi hologram bakış açıma yayıldığında incelemeye koyuldum. 1 Ocak tarihinde yapacağı ziyaret ve toplantı sayısı bir hayli fazlaydı. Bronz'un tatil yapacağını düşünmek, tamamen aptallıktı. O hiçbir zaman tatil yapmazdı.

"Sistemi kapat, Roza," dedim, değişen düşüncelerimle. Tekrardan yukarıya çıktım. Vita ve Titan karınlarını doyurduktan sonra kendilerini şöminenin önüne atmıştı. Titan kendini Vita'nın göbek kısmına yatırmış, onu rahatsız etmekle meşguldü. Vita ise sadece sıcaklığın keyfini çıkartıyordu.

Odaya çıkıp hazırlandım. Atış talimi yapmam gerekiyordu. Bu konuda iyiydim ama çalışmadığım her gün, reflekslerimin geriye çekildiğini hissediyordum. Bu yüzden atış, haftalık rutinimin vazgeçilmez bir parçasıydı. Disiplin, ihmali affetmezdi.

Siyah, dar bir pantolon, yünlü bir kazak ve uzun çizmelerimi giydim. Üzerime ne fazlasını aldım ne de eksiğini. Ardından evden çıktım.

Talimi Bronz'la birlikte yapacağımı düşünmüştüm ama bugün tek başımaydım. Dağ evi, sıcak bir yuvadan çok uzaktı. Aksine ilkel bir vahşiliği vardı. Burada her köşe, her açıklık bir eğitim alanı gibiydi. İnsan rahatlamak için değil, sertleşmek için gelirdi bu yere.

Büyük ihtimalle Bronz da buraya bunun için geliyordu. Kendini geliştirmek, sınırlarını zorlamak, gevşemesine izin vermemek için. Ağır makineli silahlar, zorlayıcı parkurlar, nefesi kesen mesafeler... Bu ev, dinlenmeyi değil, hayatta kalmayı öğretiyordu.

Silahların başına geçtim.

Cansız mankenleri hedef aldım. Hayati bölgeleri seçiyor, isabet eden her kurşunda hızımı kesmeden bir sonrakine geçiyordum. Nefesim düzenliydi, zihnim boştu. Tereddüt yoktu. Sadece refleks.

Sonra bir ses geldi.

Bir mavzerin tok, tanıdık sesiydi.

İçgüdüyle geriye çekilip sesin geldiği yöne döner dönmez ateş ettim. Düşünmeden. Beklemeden. Ve o ateş, cansız bir hedefe değil, canlı bir bedene saplandı.

Zorlu.

Onu vurmuştum.

Tamamen ona dönerek dudaklarımı okumasını istedim. "Üzgünüm," dedim. "Küçük bir kaza."

Zorlu, istifini bozmadan ceketinin düğmesini açtı. Kurşunun saplandığı yerden mermiyi çıkardı. Kurşun geçirmez yelek giyiyordu. Tam kalbinden vurmuştum onu. Eğer yelek olmasaydı, bu bir kaza olmazdı.

Ve bunu ikimiz de biliyorduk.

O da hız kesmeden silahın namlusunu bana çevirdiğinde ateş etti. İşte, Zorlu'yu özellikle sevme nedenim buydu. Bana, tıpkı benim gibi karşılık veriyordu. Duyguları olmadan yalnızca gerçekçi bir şekilde yaklaşıyordu. Benimle eğlenmiyordu, beni bir hedef gibi görüyor ve ona göre de hareket ediyordu.

Onun kurşunundan kendimi son anda kurtardım. His Alatav ne olursa olsun ıskalamazdı. Bunu en iyi ben bilirdim.

O an Bronz'un, Zorlu'yu neden burada bıraktığını anladım. Onun yerine Zorlu'yla yapmamı istemişti. Çünkü Zorlu, başka türlü ne olursa olsun Bronz'un yanından ayrılmazdı.

Beni vurma şerefine erişmek isteyen Zorlu'nun da bunu isteyerek kabul etmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Onun için bu bir görev değil, bir ayrıcalıktı.

Ve benim için de ciddiye alındığımı gösteren sessiz bir işaretti.

Bir süre birlikte çalıştıktan sonra Zorlu önüme geçti.

Elindeki silahı tam kalbime doğrulttuğunda gözlerini kıstı. Üzerimde koruyucu bir yelek yoktu. O silahtan çıkacak kurşun, beni bu kez gerçekten vuracaktı. Olduğum yerde kaldım. Kaçmadım. Sonuçta beni yakalamıştı. Ben onu defalarca vurduysam şimdi sıra ondaydı.

Büyük bir kararlılıkla tetiğe bastı.

Zorlu, beni vurdu.

Bronz'un en çok değer verdiği şeyi hedef almıştı. Kalbimi.

Ama silahında kurşun kalmadığı için ortalığı yalnızca boş bir tetik sesi doldurdu. Metalik yankı, karların arasında uzun süre asılı kaldı.

Gülümsedim.

"Sana neden bunca zaman boş yere atış yaptırdığımı şimdi anladın mı Zorlu?" Kendi silahımı kaldırdığımda bu kez nişan aldığım yer kalp değildi.

Alnının tam ortasıydı.

Ve bu sefer, tereddüt edecek olan ben değildim.

Zorlu, elime sert bir hamleyle vurdu. Silahım savrulduğunda kurşun hedefini şaşırdı. Mesafe kalmamıştı artık. Yakın dövüşe girdik.

Gardlarımızı aldığımız anda, aramızda tek bir tereddüt bile yoktu. Ne ben geri çekildim ne o. Yumruklar, dirsekler, sert darbeler... Her vuruş karşılığını buldu. Nefeslerimiz birbirine karıştı, zemin ayağımızın altından kaydı. En son hatırladığım, ikimizin de yere yuvarlanmış olmasıydı.

"His?"

Ses, anın içini yardı.

Aynı anda refleksle hareket ettim. Zorlu'nun başını bacaklarımın arasına alıp sıktım. Kaslarım gerildiğinde gelenleri gördüm.

Sanaç ve Yağız şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Teyze?" Ağzı kocaman açılmış, gözleri olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Oyun," dedim, nefes nefese. Hızla doğrulup, ayağa kalkarak yerde duran silahı ayağımla geriye ittim. "Oyun oynuyorduk. Tam üstüne geldiniz."

Sanaç kaşlarını çatarak yanıma yaklaştı. Eli yüzüme değdiği anda durakladı. "His..." derken sesi bir anda yumuşamıştı. "Burnun kanıyor. İyi misin?"

Elimi refleksle burnuma götürdüm. Parmaklarımın ucundaki kana değil, Yağız'ın yüzüne baktım. Dehşetle donup kalmıştı.

"Bir şey yok," dedim, hemen. "Soğuktan olmuştur. Siz neden geldiğinizi haber vermiyorsunuz?"

"*Yılın ilk günü bensiz olmaz*, dedim. Aslında aradım ama açmadın," diyerek kendini savundu Sanaç.

Kolumla burnumu silsem de kan kesilmedi. Yağız, Sanaç'ın kucağından sıyrılıp Zorlu'nun yanına koştu. "Neden teyzemin burnunu kanattın?" diye bağırarak ona tekme savurdu.

Sanaç hızla Yağız'ı çekip geriye aldı. O sırada bulduğum bir bez parçasını burnuma bastırdım. Zorlu hâlâ istifini bozmamıştı.

"Yağız," dedim, sesimi yumuşatmaya çalışarak. "Sadece şakalaşıyorduk, teyzeciğim. Hadi, içeri geçelim."

Yağız, Sanaç'ın kollarından kurtulup Zorlu'ya saldırmak istese de başaramadı. Onu orada bırakıp eve döndüğümüzde, Zorlu'nun bakışları gözümden kaçmadı.

Yüzüme hiç vurmamıştı.

Vurmamıştı.

Ve o kanamanın nereden geldiğini merak ediyordu.

Eve girdiğimizde Sanaç sinirden deliye dönmüş hâldeydi. Yağız'ı kedilerin yanına bırakıp peşimden lavaboya geldiğinde, "Ne yapıyordunuz siz?" dedi. "His, bak bu işin şakası olmaz. Zorlu'yla resmen kavga ediyordunuz! Bronz'un haberi var mı?"

"Sakin ol, şampiyon," dedim, kanlarla kaplı ellerimi yıkarken. "Sadece gücümüzü test ediyorduk."

"Sikerim öyle işi," dedi Sanaç, dinç bir öfkeyle. "Zorlu'nun belasını sikiyorsun bana. Sana vurdu mu?"

"Sanaç," dedim, onun aksine sakin bir şekilde. "Bronz'un her şeyden haberi var. Atış talimini birlikte yapacaktık ancak işi çıktığı için Zorlu'yla çalıştım. Karşılıklı olan bir şeydi. Ayrıca bana vurmadı. Gerçekten Zorlu'dan dayak yediğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerim, söylediklerimi doğrular nitelikteydi. O da biraz rahatlayınca yüzündeki keskin ifade çözüldü. "Seni öyle görünce ne bileyim, aklım başımdan uçtu," dedi. "Teste gerek var mı? Terminatörlü Lokum'sun sen! Bir daha böyle şeyler yapma!"

Ona gülerek baktığımda elimi yanağına koydum. "Benim için endişelenmen çok tatlı, Sanaç ancak gerçekten bir sorun yok," dedim. "Yağız korkmuştur, ona bakayım."

Salona geri döndüğümüzde Yağız'ın kedileri öpücüğe boğduğunu gördüm. İkisini de bıkmadan, usanmadan, öpüp duruyordu. "Bana öpücük yok mu?" dediğimde Yağız başını kaldırıp bana baktı. Çömeldiği yerden

doğrulup, koşarak yanıma geldi ve ördek dudaklarını yanağıma bastırdı. Yağız beni sevgiye boğduktan sonra kucağımdan kalktı.

"Yasmin ve Bronz'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Sanaç başını iki yana sallayarak, "Bronz daha karga bokunu yemeden eve damladı," dedi. "Nişanlımı daha günü selamlayamadan, alıp götürdü. Detay vermediler ancak ciddi bir şey olduğu belli."

İçimi huzursuzluk kapladı. "Uslu uslu bekleyecek miyiz?"

"Ya ne yapacağız, His?"

"Neredeyseler onları basmaya gidelim."

Sanaç'ın gökyüzü mavisi gözleri kısıldı. "Onlara güvenmiyor musun?"

Omuz silktim. "Ben kendime bile güvenmiyorum."

"Bize bir kahve yap," dedi Sanaç, koltuğa yerleşirken. "Deli dana gibi çıkıp peşlerine takılmaktansa ne olduğunu anlayalım. Sonra gideriz."

Mantıklıydı. "Haklısın," dedim. "Bol şekerli mi?"

Sanaç yalnızca başını salladığında mutfağa doğru yürüdüm.

İki kupa hazırlarken benliğim beni terk etmekte zorlanıyordu. Geceyi düşündüm. Sabahı. Hissetmem gerekenlerle hissettiklerim arasında sıkışıp kalmıştım. Ama duramıyordum. Bu hâl bana ait değildi. Ben, yalancı bir kadındım.

Mutfağı gözden geçirdim. Bronz, mutlaka bir yerlere silah bırakmış olmalıydı. Bırakmadıysa bile yol üstünde alırdım. Sanaç içeride sakinlikle oturabilirdi. Ben oturamazdım.

"Tatlı yer misin?" diye seslendim.

"Olur," dedi Sanaç.

"O zaman kilere ineyim. Kesin Bronz'un sakladığı çok güzel şeyler vardır." Sesimi bilerek neşeli tuttum.

Alt kata indiğimde Sanaç'la Yağız oyuna dalmıştı. Dudaklarımda kuru bir tebessüm belirdi. Onlardan uzaklaştığım anda, Arkana sistemine geri döndüm. Ve bu kez yüzeyde kalmadım. En derin katmanlara indim.

Azize ve İmparator bir şeyler karıştırıyordu. Bundan emindim.

Arkana'nın ordusu harekete geçmişti. Hem de ben izin vermemişken. Üstelik belirlenen hedefe doğru ilerliyorlardı.

Hedefin konumunu açtığımda tanıdık bir yer ekrana düştü. Dikkatle baktım. Bir kez daha.

"Siktir, siktir, siktir!"

Bronz, sen ne yapıyorsun? Ben olmadan, benim iznim olmadan KALE'ye mi saldırıyorsun?

Bu, kabul edilebilir değildi. Asla. Ben, İmparatoriçe'ydim. Ve iznim olmadan hiçbir ordu hareket edemezdi.

Eşyalarımı toplayıp üst kata çıktığımda kapının çaldığını duydum. "Ben bakıyorum!" diye seslendi Sanaç.

Bir kat daha çıkmak üzereyken bakışlarım kapıya kaydı. Umarım gelenler iki kaçağımız olurdu. Aksi hâlde olacaklardan ben sorumlu olmayacaktım.

"Merhaba," dedi, tok bir ses. "His Alatav burada mı?"

"Siz kimsiniz?" dedi Sanaç. Elinin istemsizce beline gittiğini gördüm.

"Efrem," dedi, gelen kişi. "Efrem Vanizan. His'in abisiyim."

Olduğum yerde kaldım.

Zaman, ilk kez gerçekten durdu.

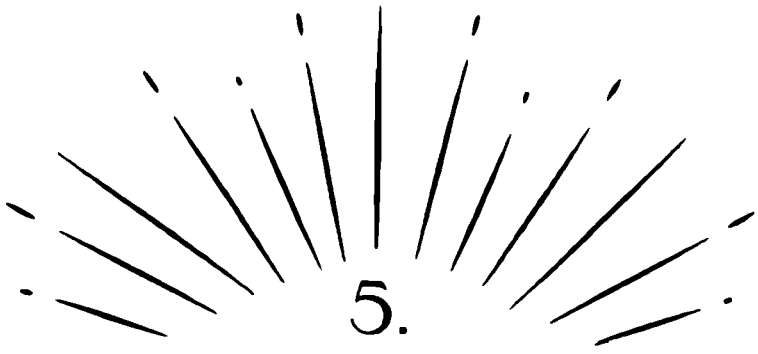

5.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Bazı günler vardır, insanın bedeni yaklaşanı önceden sezer ama aklı bunu inkâr etmeyi seçerdi. Bu sabah, tam olarak böyle bir huzursuzluğa kapılmıştım.

Yeni yılın üzerine aceleyle giydirilmeye çalışılan umut, dağ evinin duvarlarına tutunamamıştı. Kar her şeyi örtüyordu ama hiçbir şeyi gerçekten temizlemiyordu. Geçmiş, karın altında beklemeyi bilen bir şeydi. Üzerine ne kadar beyaz örtülürse örtülsün, ilk adımda kendini ele verirdi.

Bronz'un yokluğu yalnızca bir eksiklik değil, açılmış bir boşluktu. Ve boşluklar ya doldurulurdu ya da içlerinden bir şey sızardı. Arkana'nın derinliklerinde başlayan hareketlilik, ordunun iznim olmadan kullanılması, çizilen rotalar, Azize ve İmparator'un habersiz planı... Hepsi aynı gerçeği fısıldıyordu. Kontrol, sessizce elimden alınmaya çalışılıyordu.

Bu evden çıkmanın artık yalnızca bir zaman meselesi olduğunu kabullendiğim sırada kapı çalmıştı.

Bazı kapılar, çalındığında açılmazdı. Sadece insanın içindeki eski odaları uyandırırdı. İnsan bazı isimleri gömmek zorunda kalırdı. Çünkü hatırlamak yalnızca acıtmaz, kurulan düzeni de bozardı. Ve benim düzenim, kopmaya hazır ince bir ipliğe bağlıydı.

Gelen, abim Efrem Vanizan'dı.

Adımlarım üst kata değil, kapıya yöneldi. Efrem'in burada ne işi vardı? Daha da önemlisi, burayı nasıl bulmuştu?

"His'in abisi falan yok," dedi Sanaç, hırçın bir tavırla. "Gerçekten kimsin sen?"

Sanaç'ın omzuna elimi koyup onu kenara çektiğimde, "İzin ver," dedim. Bakışlarımı karşımdaki adamın koyu gözlerine kaldırdım. "Ne işin var senin burada?"

Efrem, derin bir iç çekti. Bu sefer gözlerimin içine daha farklı bir şekilde bakıyordu. "Seninle konuşmaya geldim," dedi. "Müsait misin?"

"Burayı nasıl buldun?" dedim, sert bir tonla.

Etrafına bakıp, "Eski bir dostumdan yardım aldım," dedi. "Zor oldu ama buldum."

"Ben seninle konuşmak istemiyorum," dedim. "Geldiğin gibi geri git!"

Tam kapıyı kapamak üzereydim ki ayağıyla buna engel olarak, "Seninle tanışmak isteyen biri var," dedi Efrem. "Lütfen, His. İzin ver, gelelim."

Bir anlığına boş bulunup, "Kim?" diye sordum.

Yan taraftan küçük bir beden öne çıktı. "Ben," dedi, kız çocuğu. Bunu söylemek için uzun zamandır bekliyormuş gibi ekledi. "Sen benim halammışsın."

O an yutkunamadım bile. Boğazıma bir şey düğümlendi, ne nefes alabildim ne de tek bir kelime çıkarabildim. Sanaç'ın bakışları üzerimden hiç çekilmedi. Sessizdi ama dikkatliydi, bir şeylerin koptuğunu fark edecek kadar.

Tam o anda Yağız yanımıza geldi. Küçük elleriyle bacaklarıma sarıldığında sahiplenircesine, "O benim teyzem!" dedi. "Sadece benim teyzem!"

"Teyzenin bir yere gittiği yok," dedi Sanaç ve Yağız'ı kucağına aldı. Beni de geriye çekerek, "İçeriye gelin," dedi. "Belli ki konuşmanız gereken şeyler var."

Efrem, Sanaç'tan aldığı yüzle kızıyla birlikte içeriye doğru geçti.

Arkasından ilerlemek üzereyken, Sanaç kolumdan tutup beni durdurdu. "Bir abin olduğunu bize nasıl söylemezsin?" diyerek hesap sordu.

"Çünkü onu çocukluğumdan beri görmüyordum."

"Yani... İlk kez mi görüyorsun?" derken şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Yakın zamanda karşılaştık," diye açıkladım. "Ve işler beklediğim gibi gitmedi."

Keşke o karşılaşma hiç yaşanmasaydı. Keşke abim, zihnimde bıraktığım hâliyle kalabilseydi.

"Öyle desene... Bir de onu içeri aldım!"

"Sorun değil, Sanaç."

"Eğer özel konuşacaksan..."

"Arkadaşımın yanımda olmasını isterim," deyip gülümsedim.

Arkana'da kıyamet kopuyordu ama ben, dağ evinde abimi ağırlıyordum. Gerçekten şaka gibi bir gündü.

"Sana kötü bir laf etsin..." dedi Sanaç, sertçe. "Onu anasının karnına geri yollarım!"

"Biliyorum," dedim.

Bu konuşmayı uzatmayacaktım. Aklım çoktan Arkana'daydı. Diğer telefonumu çıkardım, Sözcü'ye acil durum bildirimi gönderip herkesi toplantı masasında görmek istediğimi ilettim.

Bir daha kimse, benden habersiz nefes almayı aklından bile geçirmeyecekti.

Salona geçtiğimizde, babasının yanına oturan küçük kız gözlerini benden ayıramadı. Bakışlarında merak kadar tuhaf bir kararlılık da vardı. Sanki beni çoktan tanıyormuş ama bir o kadar da tanımıyormuş gibiydi.

"Son konuşmamız iyiye gitmediği için tekrar geldim," dedi Efrem.

"Aslında çok vaktim yok," dedim.

"Bir şekilde vakit ayır," diye büyük bir ciddiyetle karşılık verdi. "Çünkü seninle tanışmak isteyen iki kişi daha var."

"İki kişi?" dedim, başımı yana eğerek.

"Evet," dedi küçük kız, hemen. "İkizim seni heyecanla bekliyor."

"İkizin mi var?"

"Evet," dedi. "Ben Tatiana. O da Lara."

"Larisa," diye düzeltti Efrem.

Kız başını iki yana salladı. "O kendine Lara denmesini istiyor, baba. Larisa'yı sevmiyor."

Larisa mı?

Bu isim, zihnimin bir yerinde yankılandı. Tanıdıktı. Fazlasıyla tanıdık. Ama nereden, ne zamandan kaldığını çıkaramıyordum.

Zihnim geçmişe döndü.

"Ne konuşuyorlar, Verda?" diye fısıldadım.

"Abin seni soruyor," dedi Verda. Rusça bilmediğim için annemle abimin arasında geçenleri anlayamıyor, seslerin tonuna takılıp kalıyordum. Verda, o boşluğu dolduran tek kişiydi.

"Beni mi merak ediyor?" dedim, inanmak istercesine.

Verda başını salladı. "Yemekte neden olmadığını soruyor."

"Annem ne dedi peki?"

"Senin çoktan yemek yediğini," dedi. "Bir de biraz hasta olduğunu."

"Ama ben yemek yemedim," dedim. Elimi alnıma koydum. Ateşim yoktu. "Hasta da değilim."

Verda bir süre daha dinlemiş, daha sonra yanıma gelmişti. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Senin adın aslında Larisa olacakmış," dedi.

"Ne?"

"Larisa..." diye tekrarladı. "Bu senin Rusça adınmış. Abin, bir kız kardeşi olduğunu öğrenince adını Larisa koymak istemiş."

"Larisa mı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Verda. "Şimdi annenle bunu konuşuyorlar. Annene, neden bu isim yerine Hisar koyduklarını soruyor. Annen de Hisar'ın Türkçede kale demek olduğunu anlatıyor. Larisa'nın da Rusçada kale anlamına geldiğini söylüyor."

Bir süre hiçbir şey diyememiştim.

Aslında adım Larisa mıymış?

Larisa...

Benim Rusça adım.

Annem beni sevseydi, bana Larisa adını koyar mıydı?

Larisa Alatav...

Yoksa beni sevmediği için mi adım Hisar'dı?

Benim adım neden Hisar'dı?

Ve o sorunun cevabı, yıllar sonra bile göğsümde aynı yerden sızlamaya devam etti.

Şimdiki ana döndüğümde, odadaki bütün sesler çekilmişti. Zihnim daralırken tek bir kelime, tek bir anlam etrafında sıkışıp kalmıştı. Kalbimin atışı bile yavaşladı.

"*Kale* demek..." Sesim benden bağımsız çıktı.

"Ne?" dedi Sanaç, yüzüme bakarak.

"Larisa." Dilimde yuvarlanırken bile ağır gelen bir isimdi. "Anlamı *kale*." Bakışlarımı abime çevirdim. "Kızının adını Larisa mı koydun?"

Efrem başını ağır ağır salladı. Bu hareket, kararsızlıktan değil, çoktan verilmiş bir hükmün sakinliğindendi.

"Kızlarım dünyaya geldiğinde..." diye başladı. "Onlara en sevdiğim isimleri vermek istedim. Eşim beni kırmak istemedi. Larisa ve Tatiana." Kısa bir nefes aldı. "Bazen Lara ve Tania diye de sesleniriz. Ama ben isimlerin tam hâlini daha çok seviyorum." Bakışlarını gözlerime kilitledi. Kaçmıyordu. Saklanmıyordu. "Larisa'yı hatırlıyorsun, değil mi His?"

Yüzümdeki ifadeyi değiştirmezken dışımda hiçbir çatlak vermedim. "Hatırlamıyorum." Bunun bir yalan olduğunu fark etmedi. Çünkü beni gerçekten tanımıyordu. Tanıdığını sandığı kişi, yıllar önce bırakılmış bir hatıraydı.

"Sana küçükken *Larisa* diye seslenirdim," dedi. "Dünyaya geldiğinde ve kardeşimin bir kız çocuğu olduğunu öğrendiğimde, adının Larisa olmasını istemiştim." Sesi yumuşaktı ama söylediği şey sertti. "Babamlar başka bir isim seçmişti. Hisar'ı sevmezdim." Bir an durup gözlerimin içine baktı. "Senin adın Larisa olmalıydı."

"Biraz daha diretseydin, belki annen seni kırmayıp adımı Larisa koyabilirdi," dedim, beklenilenin aksine sert bir tavırla. "Sen üzülme diye her şeyi yapılabilecek bir kadın."

"His..." dedi Efrem. "Konu şu an annem değil."

"Benim için konu her zaman o kadın olacak. Çünkü seni bulmak istememin nedeni bile o kadındı!"

Tatiana, bana korku dolu gözlerle baktığında Efrem kızına doğru eğilerek, "Neden bu çocukla arkadaş olmuyorsun? Belki beraber oyun oynayabilirsiniz," dedi.

"Evet, hadi," dedi Sanaç, gerilen ortamı fark ederek. "İkiniz de benimle geliyorsunuz."

Tatiana çok istekli olmasa da ona uzatılan ele baktı. Babasının da hafifçe itmesiyle Sanaç'ın elinden tuttu ve üçü birlikte salondan çıktı. Efrem'le yalnız başıma kaldığımda bu konuşmanın nereye varacağını merak etmeye başladım.

"Söylediklerini düşünmek için bir hayli zamanım oldu," dedi Efrem, sesinden akan pişmanlıkla. "Başta sana inanmadım, bunu kabul ediyorum. Çünkü ben çok küçükken Arkana'yla ilişiğimi kestim. Kardara dair

hiçbir şey bilmeden büyüdüm. Ailemin de ben vâris olamadığım için statüsüsün düştüğünü, normal bir hayata döndüğümüzü düşündüm."

Boğazım kurumuştu. "Babam sen kart sahibi olamadığın için benim dünyaya gelmemi sağladı."

"Bazı şeylerden haberim var, His."

"Bana *His* diyorsun," dedim, bu detaya takılarak.

"Gördüğüm ve bildiğim kadarıyla yakın çevren sana bu şekilde hitap ediyor. Sen de tıpkı kızım gibi adının kısaltılmışını seviyorsun. Seni rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Neden rahatsız olup olmamamla ilgileniyorsun, Efrem?"

"His," dedi Efrem, ellerini dizlerine koyarak. Bu duruş, karşımda güçlü durmaya çalışan ama ne söyleyeceğini tam bilmeyen bir adamın hâliydi. "Ben buraya seni kazanmaya geldim. Kaybetmeye değil."

Kısa bir an durduğunda gözlerinin içi parladı. "Eşim de seni çok merak ediyor. Aileme senden hep bahsettim ama... Görüşmediğimiz için yalnızca geçmişten söz edebilmiştim. Kızlarım halalarıyla tanışmak için çok heyecanlı. Birini evde tutamadım bile. Benimle gelmek istedi." Sesini yumuşattı. "Ailemize katılmanı çok isterim."

Tek kaşım kendiliğinden havalandı. "Ailenize katılmak mı?"

"Eğer istersen..." diye devam etti. "Seni birkaç günlüğüne misafir etmek için geldim. Ailemle tanışman için... Bizde kal."

Kahkaha attım. Kısa, keskin, içinde zerre neşe olmayan bir kahkahaydı bu.

"Sen kamera şakası falan mısın Efrem Vanizan?" diyerek ayağa kalktım. "Hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçip bunları nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Nasıl başlamam gerektiğini bilmiyorum!" dedi, çatlayan sesiyle.

"Başlaman gereken bir şey yok!" dedim, net ve sert bir şekilde.

"O zaman neden karşıma çıktın?" dedi. "Neden yıllar sonra beni buldun?"

"Çünkü o annene bir söz vermiştim." Sesim yükseldi. Kontrol etmeye çalışmadım. "O kadar aptal bir kız çocuğuydum ki ailem bana ne derse inanıyordum. Ona söz vermem bir hataymış. Bunu da karşına çıktığım an anladım!" Bir adım bile geri çekilmeden devam ettim. "Alatav ailesine dair kimseyi görmek istemiyorum."

"Aptal olan sadece sen değilsin," dedi. "Ben de aptal bir adamım. Kendi gözümle görmeden söylenen her şeye inandım."

Ruhum yerinden sökülürken, "Ben yıllarca senin yürüyemediğini sandım!" dedim. "Tekerlekli sandalye kullandığını söylediler bana! Abimin omurilik felci olduğunu zannettim!" Gözlerimi kapadım. Ellerim yumruk olmuştu, açılırlarsa dağılacaktım. "Sen iyileş diye, artık sıra bana gelsin diye her gece ellerimi açıp dua ettim ben!" Nefesim titredi. "Meğer o bile yalanmış. Sen gayet sağlıklıymışsın. Hepsini annen, seni bu hayattan uzak tutmak için yapmış."

"Bunun neden yapıldığını biliyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi açtım. Kaçmadım. "Biliyorum," derken sesim kısılmıştı artık. "Ne yazık ki biliyorum."

Ve bazı gerçekler vardı ki öğrenildiğinde iyileştirmezdi. Sadece daha derin yarardı.

"O Allah'ın belası günlük..." dedim, nefesim hâlâ düzensizken. "Yıllar sonra bana gerçekleri verdi!"

Yüzünde saf bir merak belirdi. "Ne var o günlüğün içinde?"

Gözlerim dolarken bakışlarımı kaçırmadım. "Ne kadar şanslı olduğun yazıyor," dedim. "Bir annenin oğlunu nasıl sevdiği... Onun için neleri göze alabildiği... Oğlunu korumak için dünyayı yakmayı bile nasıl normal sayabildiği." Sesim titredi. "Sanırım o günlüğü ben değil, sen almalıydın. İçinde bana dair hiçbir şey yoktu."

"O günlük..." dedi, yüzü yavaşça çökerken. "Hâlâ sende mi?"

Başımı iki yana sallayıp, "Yaktım," dedim, burnumu çekerek. "Külünü bile bulamazsın." Şömineye atmıştım ancak tamamen kül olmadan önce almıştım. Yakmamıştım ama öyle bilsin istedim. "Zaten okumana gerek yok. Sen hepsini yaşadın. Benden çok daha iyi biliyorsun."

Ben, hiç yaşamadığım bir sevgiyi okumuştum.

O ise farkına varmadan yaşamıştı.

"Yemin ederim, bilmiyordum," dedi, büyük bir pişmanlıkla omuzları ağırlaşarak. "Bilseydim hiç böyle olur muydu? Kardeşimi bu hâlde bırakır mıydım?"

"Artık her şey için çok geç." Acı bir gülüş dudaklarımda asılı kaldı. "Sen evlisin. Bir ailen var. Herkes kendi hayatına bakmalı."

"Ya sen?" Ayağa kalkıp, karşıma geçerken geri adım atmadı. "Sen ne durumdasın, Hiş?"

"Sizden çok uzaktayım."

"His," dedi. "Annemle senin hakkında konuştum."

Kirpiklerim titredi.

Annemle konuşmuş muydu?

"Ne konuştun?"

"Ona sordum," dedi, yükselen göğsüyle. "Sana neden böyle yaptığını." Gözleri, gözlerimi talan etti. "Annemi hiç böyle kötü bir hâlde görmemiştim. Hâlâ serumlarla ayakta duruyor. Seni sevmek istemiş ancak babam..." Kısa bir soluklandı. "Babam buna engel olmuş. Günün sonunda annemi bile suçlayamıyorum."

Oğluyla yüzleşmişti demek ki... Ve bu yüzleşmeyi kaldıramamıştı.

"Efrem," dedim, yutkunarak. "Annem senin için her şeyi yaparken neden benim için hiçbir şey yapmadı? Babam Roza'ya da yasak koymuştu ama Roza benimle gizli gizli görüşüyordu!"

"Büyükannemiz sınırların ötesinde bir kadındı," dedi. "Fakat annemiz değildi. Bunun bilincinde olduğunu düşünüyorum."

"İyi ki de Roza öyle bir kadındı yoksa ailemin verdiği cezayla baş başa kalacaktım!"

"Eğer bu konuda annem haksız olsaydı onun yüzüne asla bakmazdım," dediğinde gözleri söylediklerini doğrular nitelikteydi. "Annemle konuşman gerektiğini düşünüyorum, His." Çenesi kasıldı. "Yüzleşmelisiniz. Eminim onu anlayacaksındır. Anlattıkları bir hayli kötü şeyler. Ancak ne olursa olsun, bu onu yüzde yüz suçsuz yapmıyor. Benim için her zaman sen haklı olacaksın."

Dudaklarım titremesin diye çaba gösterdim. Efrem'in söyledikleri günlükte yazılan şeylerle aynıydı. Annem bunları günlüğün gizli kısmında anlatmıştı zaten.

"Sen benim düşmanım değilsin. Kardeşimsin," dedi, üstüne basa basa. "Kardeşimin ne durumda olduğunu merak ediyorum. Bu yaşta, bu hayatın içinde ne yapıyorsun? Evlisin diye biliyordum ancak değilmişsin."

"Artık içinde olmadığın bir yerdeyim." Sesim düz, tartışmaya kapalıydı. "Ve güvenlik gereği bunu sana açıklayamam."

"Ben senin abinim!"

"Sana bunu daha önce de söyledim, Efrem." Bakışlarımı kaçırmadım. "Kan bağımız olabilir ama bir kardeşlik ilişkimiz yok. Birbirimizin hayatında bir yerimiz yok. Ailene, annene dönmen en doğrusu."

Kapı çaldı.

Cevap vermeden adımlarımı kapıya yönelttim. Açtığımda yüzüme çarpan soğukla birlikte Viran ve Serdal'ı gördüm. Biraz geride, bazı kart sahipleriyle birlikte Arkana ordusunun üst rütbeli isimleri bekliyordu. Sessiz, hazır, kesindiler.

"Beni burada bekleyin," dedim, soğuk bir tonla. "Kabanımı alıp geliyorum."

Arkamdan Efrem'in bakışlarını hissettim. "Gidiyor musun?" diye sordu. "Daha hiçbir şey konuşamadık!"

Kabanımı alırken, dönüp baktım. "Sana vaktimin kısıdı olduğunu söylemiştim."

"Benimle konuşmak istemediğini anlıyorum ama en azından kızımla konuş. Sana söylemek istediği şeyler vardı."

"Kızın için üzgünüm," dediğimde ifadem yumuşamadı. "Ama ben onun hayal ettiği bir hala değilim. Ona vereceğim tek şey hayal kırıklığı olur."

Kapıda bekleyenleri görünce Efrem'in yüzü gerildi. "Kimsin sen?" Etrafına bakındı. Viran'a, Serdal'a, biraz geride bekleyenlere. "Bu insanlar kim?"

"Konuşmamız bitti," dedim.

"His!" diye seslendi arkamdan.

Serdal önüne geçti. Tek bir hareketti ama yeterliydi. Bana dokunmasına izin vermeyip, "Uzak dur," dedi. "Kendisi İmparatoriçe ve ona istediğin gibi dokunamazsın."

Zorlu'yla bugün küçük bir münakaşaya girdiğimizi öğrense neler olurdu, bilmiyordum.

Efrem duyduğu hitapla birlikte bir adım geriledi. İrkilmişti. "İmparatoriçe mi?"

"Evet," diyerek onayladı Serdal. "Kendisi Arkana'nın lideri."

"Bu nasıl olabilir?" dedi Efrem, hayretle. "İmparatoriçe Kartı yok edilmişti. Benim zamanımda bile yoktu!"

Bakışları aramızda dolaşırken Viran'da, Serdal'da, arkamızdaki sessiz duranlarda takılı kaldı ve sonra tekrar beni buldu. Gözleri kararırken o ana kadar anlamadığı her şey tek bir çizgide birleşti.

"His..." diye devam ederken bu kez sesinde korkuya benzeyen bir şey vardı. "Sen ne yaşadın, kardeşim? Ne yaşattılar sana?"

Cevap vermedim.

Çünkü bazı hayatlar anlatılmazdı. Bazı yollar, kelimelerle geçilmezdi. Ve bazı kartlar, yok edildi sanıldıkları yerde değil, insanın içinde saklanırdı. Efrem'in yüzündeki dehşet, benim yıllar önce alıştığım bir ifadeydi.

O şimdi soruyordu. Ben ise çoktan yaşamıştım.

Sessizlik, küçük bir sesle bölündü. "Hala..." Tatiana'nın sesi titriyordu. "Bize gelmeyecek misin?" Kelimeleri aceleyle dökülürken duygusu fazla büyüktü. "Hala! Larisa ve annem seninle tanışmak için bekliyordu! Babam, Larisa'nın tıpkı senin gibi olduğunu söylemişti! Larisa bizi hiç bırakmazdı!"

O isim bir kez daha zihnimde yankılandı.

"Hala derken?" dedi Viran, kaşlarını hafifçe çatarak. "Bu velet ne diyor?"

"Kendisi abim," dedim, hiç duraksamadan. "O da kızı."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz havadaki denge değişti. "Hassiktir," dedi Viran. "Abini buldun mu sonunda?"

Yalnızca başımı salladım. Viran'ın varlığı, Tatiana'yı olduğu yere mıhladı. Bana yaklaşmak istemiş ancak bütün vücudunu resimlerle kaplatan adamdan ötürü buna cesaret edememişti. Efrem, kızını refleksle kucağına aldı. Korumak ister gibi değil, içgüdüyle hareket etmişti. Tatiana da ürkmüş görünüyorken küçük bedenini babasına yaslamıştı.

Viran'ın ürkütücü bir yanı olduğunu her zaman biliyordum. Ama ilk kez bu kadar netti. Sessizliği bile baskı kuruyordu.

Serdal ise gözlerini Efrem'den bana çevirdiğinde yüzündeki ifade, şaşkınlıktan çok ölçmeye çalışan bir dikkat gibiydi. Karşımızdaki adamın benim abim olduğunu sindirmeye çalışıyordu.

"Abin ama..." dedi Serdal, hâlâ şaşkınlığını gizleyemeden. "Senin İmparatoriçe olduğunu bile bilmiyor." Başını iki yana salladığında alaca bakışlarını Efrem'e dikti. "Bu konuşma burada bitmiştir. Bundan sonra mümkün mertebe İmparatoriçe'nin karşısına çıkma. Aksi hâlde Arkana bunu tehdit olarak algılar. Sonrasının ne anlama geldiğini biliyorsundur."

Efrem bakışlarını Serdal'a kilitledi. Bir anlığına, sanki yıllar öncesinden bir şeyi yokluyormuş gibi inceledi onu. "Seni tanıyorum," dedi.

"Gözlerin..." Kaşları çatıldı. "Çok tanıdık. Aynı dönemde tesisteydik. Sen de 87 doğumlusun, değil mi?"

"Ben seni tanımıyorum," dedi Serdal, tek kelimeyi bile yumuşatmadan. "Ve tanımadığım insanlara karşı pek hoşgörülü olmam." Bakışları kısa bir an Tatiana'ya kaydı. "Kızını üzmek bana yakışmaz. Ama sınırımı zorlama."

Yürümeye başladığımda yanımda Viran vardı.

"Ben Efrem'im!" diye arkamdan bağırdığında, sesi dağ evinin boşluğunda yankılandı. "Senden vazgeçmeyeceğim, His! Kardeşime kavuşacağım! Kızlarım halasına kavuşacak!" Öfkeyle ekledi. "İmparatoriçe olman umurumda bile değil!"

"O bizim umurumuzda." Sanaç'ın sesi net, tartışmaya kapalıydı. Kendisi de Yağız'la birlikte arabasına bindiğinde kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı. Gürültü, dağ evinin önündeki sessizliği parçaladı.

Az ileride duran Zorlu'yla bakışlarım kesiştiğinde, "Zorlu," diye mırıldandım. "Arkadaşını al, buradan götür."

Abimin buraya gelişinde rolü olan kişi oydu. Burada bulunma sebebi atış talimi değildi. Hiç değildi. Zorlu'nun görevi bendim ama amacı başkaydı. Amaç, Efrem'di.

Efrem, Zorlu'yu gördüğü anda gerildiği kadar rahatladı da. Yüzündeki o gergin ifade silindi.

Ben durmadım.

Arkamı bir kez daha dönmedim.

Arabaya bindiğimde benim için buraya gelenler de araçlarına yerleşti. Motorlar aynı anda çalıştı. Kar, lastiklerin altında ezilirken dağ evi arkamızda kaldı.

Bazı yüzleşmeler yapılır, bazıları ise bilinçli olarak yarım bırakılırdı.

Bu, benim bıraktığım bir yarımdı.

Önceliğim Arkana'ydı.

Elimde bir kart vardı ve bu yerin güvenliği, adı konmamış bir yemin gibi omuzlarıma bırakılmıştı. Bu yapı, keyfî kararlarla ayakta durmazdı. Emirle, düzenle, mutlak sadakatle dururdu. Ve o düzenin merkezinde ben vardım.

Azize ve İmparator'un nerede olduklarıyla sonra ilgilenecektim. Çünkü yaptıkları şey basit bir ihmal değildi. Bu, doğrudan gazabımı davet eden bir tercihti.

"Yalnızca bir gün..." Sesim yükselmedi ancak tehlikeli bir tona büründü. "Yalnızca bir gün Arkana'dan elimi çekiyorum ve siz ilk fırsatta benden habersiz iş çeviriyorsunuz."

Masadaki herkes suskundu.

Ordu komutanı temkinli bir sesle, "Efendim..." dedi. "İmparator'un her şeyden haberi var. Bu harekât izinsiz yapılmadı."

Elimi masaya vurduğumda sert bir ses odada yankılandı.

"İmparator'un her şeyden haberi varsa..." dedim, her kelimeyi özellikle bastırarak. "İmparatoriçe'nin izni nerede?" Bakışlarımı tek tek üzerlerinde gezdirdim. "Ben size hiçbir şey için izin vermedim!"

Arkana'da bazı kurallar vardı. İzin alınmadan atılan her adım, bedeliyle geri dönerdi.

Sözcü araya girip, "İmparator, bütün sorumluluğu üstlendiğini söyledi," dedi.

Bakışlarım buz kesti. "Şu an İmparator'unuz nerede?"

Cevap gelmedi.

"Yok," dedim, bıçak gibi keskin bir dille. "Karşınızda ben varım. Ve bu masada bütün hesabı bana vereceksiniz."

Kimse itiraz etmedi.

"Ne bilmek istiyorsunuz, İmparatoriçe?" diye sordu ordu komutanı.

"Harekâtın amacını," dedim. "Bilançoyu. Ve kaybımızı."

Kısa bir duraksama oldu.

"İstihbaratımıza göre..." dedi komutan. "KALE, Arkana'ya yönelik bir saldırı planlıyordu. Saldırıyı kesmek için İmparator ve Azize öncülüğünde bir operasyon düzenlendi."

"İstihbaratınızı buraya getirin."

"Efendim..."

Başımı kaldırıp, "İstihbaratınızı buraya getirin," diye lafımı yineledim.

"Pekâlâ," dedi Sözcü. Koltuktan kalktığı gibi odadan çıktı. Kapının kapanıp açılması bir dakikadan kısa sürdü. Geri döndüğünde, yanında Asılan Adam Kartı'nın sahibi Armen Kozlov vardı. Onu gördüğüm an dişlerimi sıktım.

"İmparatoriçe," dedi Armen, başını eğerek. "Beni emretmişsiniz."

"Aldığın istihbaratları söyle," dedim.

"KALE artık açık savaşa geçti," dedi, tereddütsüz bir şekilde. "Bugün itibarıyla saldırıya başlayacakları bilgisi dün gece elime ulaştı. Arkana birliklerini hedef alacaklar. Önce savunmamızı zayıflatmayı, ardından iç çatışma çıkarmayı planlıyorlar."

Bakışlarım sertleşirken, "Peki," dedim. "Bu durumdan beni ne zaman haberdar edecektin?"

"Arkana'yı bilgilendirdim," dedi. "İmparator çağrımı ilk gören kişi oldu ve konuyu üstlendi."

"Sen bana çalışıyorsun," dedim. "Benim emrimle istihbarat topluyorsun. Benim doğrultumda hareket ediyorsun. Bana ulaşmadan hiçbir iletişimi kesmeyeceksin!"

Armen başını daha da eğdi. "Nasıl emrederseniz."

"Hasar ve kayıplarla ilgili bilgi verin," dedim. Toplantı, bu andan sonra herkesin tüm dikkatiyle devam ediyordu. Bakışlarım hiç olmadığı kadar sertti. Sanaç, Yağız'ı Safa ve Verda'ya emanet etmiş, bizimle masaya gelmişti. "İmparator'undan hâlâ haber yok mu?" diye sordum.

"Konumunu şu an tespit edemiyorum," dedi. "Azize'den bir haber var mı?"

"Yok," dedim. "Her neredelerse birlikteler."

"İkisinin birlikte bir saldırı düzenleyeceklerini bilseydim..." dedi Sanaç, bastırılmış bir öfkeyle. "Onları yalnız bırakmazdım."

"Sana *gidelim*, dediğimde gitmeliydik!" dedim.

"Bundan sonra ne dersen dinleyeceğim," dedi Sanaç.

Masadaki sessizliği Viran bozdu. "Bu kadar esip gürlemeye gerek var mıydı? Her ne yapıyorlarsa kötü bir amaçla yaptıklarını sanmıyorum."

Bakışlarımı ona çevirdim. "İyi bir amaçla bile yapıyor olsalar..." dedim, soğuk bir tonla. "Bunu bana söylemek zorundalar, Viran." Sesim sertleşti. "Ben dış kapının mandalı mıyım yoksa İmparatoriçe mi?" Masaya hafifçe eğildim. "Eğer bunu unuttuysanız seve seve hatırlatırım."

"Güzel bir hatırlatmaydı," dedi Sanaç. "Bundan sonra hepsi nefes alıp, verirken bile sana bilgi geçecek."

Bakışlarımı ondan ayırmadan, "Bu, sizin için de geçerli," dedim. "Azize, bana bilgi vermeden saldırıyorsa o zaman herkes başına buyruk

davransın. Eğer hep birlikte hareket etmeyeceksek bu örgütün başında durmamın ne anlamı var?" Sanaç'la Viran sessizliğe gömüldü. Masada yalnızca üçümüz vardık. Oturduğum yerden ayağa kalktığımda sandalye hafifçe geriye sürtündü. "İkisiyle ilgili bir bilgi alırsanız bana iletirsiniz."

Sanaç başını hafifçe yana eğdiğinde meraklı ama temkinliydi. "İstesen beş dakikada bulursun. Neden kendin yapmıyorsun?"

"Çünkü sinirliyim," dedim, lafı hiç dolandırmadan. "Bu sinirle onları bulup yanlarına gidersem yalnızca kalp kıracağım ve en başa döneceğiz. Siz bulun ve o zamana kadar sinirimin geçmiş olması için dua edin." Bu bir rica değil, kendimi durdurmak için verdiğim son talimattı.

Odama geçtiğimde yılın ilk gününe ait bilançoları kontrol ettim. Rakamlar netti. Böyle bir durumdayken savunmayı artırmamız gerekiyordu. Bu yalnızca sayıların söylediği bir şey değildi. Sahadaki sessizlik, raporların arasına sıkışmış küçük sapmalar, geciken geri dönüşler... Hepsi aynı gerçeği işaret ediyordu. Bundan sonra savaş yüksek sesle yapılmayacaktı. Daha soğuk, daha sabırlı ve çok daha çetin olacaktı. Görünmeyen cephelerde, fark edilmeden kazanılan ya da kaybedilen hamlelerle ilerleyecektik.

Aynı yapı içinde iki kişinin liderlik yapamayacağını uzun zamandır hissediyordum. Bronz'la bir noktada ayrılacağımızı da... Bu bir çatışma ya da ihanet meselesi değildi. Bu, büyüyen bir düzenin doğal sonucuydu. Arkana artık tek bir masaya, tek bir merkeze sığmıyordu. Etki alanımız yalnızca bir coğrafyayla sınırlı değildi. Sınırlar silikleşmiş, tehditler çok katmanlı hâle gelmişti.

Tek bir merkezden kontrol etmeye çalışmak, düzeni güçlü kılmak yerine kırılganlaştırıyordu.

Haritaları gözümün önüne getirdim. Doğu. Batı. İki ayrı baskı hattı, iki farklı tehdit profili vardı. Aynı yöntemle yönetilemeyecek kadar farklı dinamikler... Doğu daha disiplin, daha askerî bir yapı istiyordu. Batı, istihbarat ve siyasi denge üzerine kurulmalıydı. Bu ayrım, gücü bölmek değil, doğru yerde yoğunlaştırmak anlamına gelirdi.

Doğu ve Batı Bölgeleri olarak iki ayrı yapılanmaya gitmek, Arkana'nın geleceği için bu bir kopuş değil, zorunlu bir evrim olurdu. Bu düzen, duygularla değil, soğukkanlı kararlarla ayakta kalabilirdi. Ve ben, bunun bedelini ödemeye hazırdım. Çünkü liderlik bazen insanları bir arada tutmak değil, doğru zamanda ayırmayı bilmeyi gerektirirdi. Arkana'yı

korumak için gerekirse alışkanlıkları, bağları ve hatta geçmişi bile yeniden şekillendirmek zorundaydım.

Bu bir plan değildi henüz. Fakat bir fikir olmaktan çoktan çıkmıştı.

Kapı tıklatıldığında düşüncelerimden koparken zihnimdeki haritalar, rakamlar ve ihtimaller bir anlığına dağıldı.

"Gel," dedim.

Kapı açıldığında Armen göründü. Elinde iki kahve bardağı varken ısıtıldığı odanın soğuk havasına karışıyordu. Yüzündeki ifade, bu örgüte nadiren giren bir dinginlik gibiydi.

"İyi gelir diye düşündüm," dedi, samimi bir tebessümle.

Bakışlarımı bardaklara, ardından yüzüne çevirdim. "Aklımı okumuş olmalısın," dedim.

Bardağı bana uzattığında yavaşça kavradım. Isı avucuma yayıldı. Dudaklarımda, uzun zamandır hissetmediğim kadar sahici bir gülümseme belirdi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Armen?" dedim.

Tek kaşını kaldırıp, "Güzel olduğun konusunda mı?" diye karşılık verdi.

Oturduğum yerden kalktım. Elimi omzuna koydum, hafifti ama geri çekilmeye izin vermeyen bir dokunuştu. "Bunu söylemene gerek yok," dedim. "Toplantıda yalan söylediğini biliyorum. Bana gerçeği söyle."

"His..."

Omzunu biraz daha sıktım. "İmparator sana ne dedi?"

"Söylediğim gibi," dedi. "Çağrımı ilk alan kişi İmparator oldu."

"Devamında bir şeyler olmuş olmalı." Kahvemden sakin bir yudum aldım. "Bana söylememen konusunda seni tembihledi mi?"

"Dese bile dinlemezdim."

Tek kaşımı kaldırdım. "İmparator'a karşı mı geleceksin?"

"O anlamda değil. Üstümdeki hükmünden bahsediyorum."

Bakışlarımı yüzünden çekmeyip bir adım daha yaklaştım. "Yine de benden sakladığın bir şeyler var." Sesim yumuşaktı ama kaçış payı yoktu. "Bunu o güzel gözlerinde görebiliyorum, Armen."

Yavaşça yutkunup, "Yalnız..." dedi. "İmparator'un bu yakınlıktan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ben de senin bana ihanet ettiğini sanmıyorum," dedim, sakinlikle. "Yoksa sanmalı mıyım?"

"Hayır," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Asla. Ben sana bağlı bir *Asılan Adam*'ım."

Dudaklarımın kenarı çok hafif kıvrıldı. "Umarım bu şekilde devam edersin." Tavrım yumuşaktı ama altında bıçak gibi bir netlik vardı. "Yoksa seni asan ben olurum." Omzunu tutan elimi geri çektim. Ardından, sanki az önce söylenenler bu odada hiç yankılanmamış gibi tatlı bir gülümsemeyle, "Kahve iyi geldi," diye ekledim.

"Ne zaman istersen İmparatoriçe," dedi Armen. "İzninle."

Elime uzandığında ağır, ölçülü bir hareketle dudaklarını elimin üzerine bastırdı. Ardından başını saygıyla eğdi ve centilmen bir tavırla odadan çıktı.

Dişlerimi sıktım. Kapı kapandığında odada kalan sessizlik, düşündüklerimden daha gürültülüydü. Kendi zihnimde dolaşırken kapı bir kez daha tıklatıldı.

Serdal gelmişti.

"Dinliyorum, Güç," dedim.

"İmparator senin için bir jet yolladı."

"İmparator nerede?"

"Tesislerden birinde," dedi. "Bu yüzden konumu net olarak görüntülenmiyormuş."

"Ne işi var tesiste?"

Gözlerimin içine baktı. "Eva Petrova uyanmış," dedi. "Ve seni de oraya çağırıyor."

Eva Petrova uyanmış...

Demek o an gelmişti. Kaçınılmaz olan, geciktirilebilen ama asla tamamen silinemeyen yüzleşmeydi. Yaklaştığını hep hissetmiş ama hiçbir zaman gerçekten gelmesini istememiştim. Şimdi ise önümde duruyordu. Adını anmak bile göğsümde bir ağırlık yaratırken karşısına nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Babam, onun hayatında onarılması mümkün olmayan izler bırakmıştı. Ve ben, Haris Alatav'ın kızıydım. Bunu inkâr edemezdim. Ne kadar uzak durmaya çalışsam da kan bağı denen şey bazen bir mühür gibi insanın alnına basılıyordu.

Bronz'un eski nişanlısıydı. Mecburiyetlerle örülmüş bir hayatın içine sürüklenmiş, hak etmediği acılara katlanmış bir kadındı Eva. Geçmişte,

tereddüt etmeden onun hayatını kurtarmıştım. Sonra o, benimkini... Bu bir borç muydu yoksa kaderin acımasız bir dengesi mi bilmiyordum. Şimdi bu denge yeniden kurulmak üzereydi.

Göğsüm sıkıştı ama bu kez korkudan değildi. Suçluluk, geçmiş ve adını koyamadığım bir sorumluluk hissindendi. Bazı uyanışlar sadece bir bedeni değil, gömülü kalmış her şeyi de ayağa kaldırırdı.

"Azize'den haber var mı?" dedim.

"Var," dedi Serdal. "İmparator'a eşlik etmiş."

Boğazımı temizledim. "Jet hazır mı?"

"Evet," dedi. "Aziz sana eşlik edecek."

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Bu konuşmanın burada bitmesi gerekiyordu.

Havalimanına gidiş sessiz geçti. Camın ardından kayan ışıklar, zihnimdeki düşünceler kadar hızlıydı. Güvenlikten geçtik, özel hangarın önünde bekleyen jeti gördüğümde göğsümdeki sıkışma daha da belirginleşti.

Merdivenlerden çıkarken ayaklarımın yere her basışı fazlasıyla farkındaydı. Jete adım atıp, koltuğuma otururunca emniyet kemerini bağladım. Kaçacak bir yer yoktu artık.

Motorlar çalışırken Sanaç karşıma geçti. Bir süre sessizce beni izledi, en sonunda dayanamayıp, "Çok streslisin," dedi. Sürekli oynadığım parmaklarıma bakıyordu.

"Neden olmayayım?"

"Sonuçta her gün sevdiğimiz kişinin eski nişanlısıyla görüşmüyoruz."

Başımı ona çevirdim. "Sevdiğimiz kişi mi?" dedim, tek bir yere takılarak.

"Hadi ama His..." dedi. "Onu sevdiğini görebiliyorum. Kaldı ki o da seni seviyor."

"Öyle mi dersin?"

"Öyle derim," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Bronz'un gözü senden başka kimseyi görmez."

Sıkıntılı bir nefes alıp, "Sanaç," dedim. "Açık konuşacağım." Oturduğum yerde biraz doğruldum. "Eva, Bronz'un nişanlısı olduğu için beni tedirgin etmiyor. Sonuçta bu nişanın ne uğruna yapıldığını biliyorum." Bakışlarım serdeşti. "Beni tedirgin eden babam. Haris Alatav." Durdum. "Kendisi Aziz'di. Ve Bronz bu evliliğe sadık kalsın diye sadece hayatıyla değil, zihniyle bile oynamış."

Sanaç gözlerini kısarak bana baktı. "Senin baban Deccal mi?"

Dudaklarımın kenarı çok hafif kıvrıldı. "Babam..." dedim, soğuk bir netlikle. "Deccal'i bile dize getirir. O yüzden ikisi yeniden karşılaştığında olacakları merak ediyorum. Ayrıca onca şeyden sonra Eva'nın karşısına çıkmak..." Tedirgindim. Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum işte, Sanaç."

"Bronz, senin için her şeyi yoluna koyar. Bunu düşünmen bile gerekmiyor."

"Ve yılın ilk sabahı arkamdan iş çevirdi," diye homurdandım.

"Desene tesiste büyük bir kavga çıkacak."

"Çıkacak," dedim. "Ve o Sarışın da bundan nasiplenecek."

"Hey," dedi hemen, korumacı bir tavırla. "Nişanlımdan uzak dur."

İç çektim. "Yağız'ı tek bıraktığımız için o da bizi parçalayacak."

Sırıtıp bana baktı. "Tüm suçu sana atacağım. Müstakbel karımla aramı bozamam."

Yakın geçmişte görmek bile istemediği kadından *müstakbel karım* diye bahsetmesi hoşuma gitmişti.

"Yasmin'le evlenmeye dünden razıymışsın," dedim.

"Beni terk edip gitmeseydi..." dedi, son derece ciddi bir ifadeyle. "Şu an onuncu çocuğumuza hamileydi."

Gözlerimi devirdim. "Abart."

"Yeni yıl hedefim bu," dedi Sanaç, aynı ciddiyeti sürdürerek. "Şimdiden günleri saymaya başladım. Bir çocuğumuz olmazsa bana da Sanaç Valacan demesinler!"

Sahici bir gülüş dudaklarımda peyda oldu. "Sana baba olmak çok yakışacak."

"Çocuğumu senden biraz uzakta büyüteceğim," dedi. "Çalma çırpma huylarını senden alsın istemiyorum. Yağız'ı kendine o kadar benzetmişsin ki bir sonrakinde dikkatli olmamız şart." Kısa bir duraksadı. "Alınmadın, değil mi?"

Kollarını göğsünde birleştirerek, "Şu an hiç alınmadım," dedim.

"Takılıyorum," dedi, hızlıca. "Ama ciddiyim. Çocuğumun senin gibi bir teyzesi olsun isterim. Yağız hem annesinden hem de senden yana çok şanslı."

Başımı koltuğa yasladım. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Biraz daha var," dedi. "İstersen uyu."

"Uykum yok," dedim. "Bir süre de olmayacak."

Ve bu, günün geri kalanını da özetliyordu.

Bir saat sonra uçuş tamamlanmıştı.

Jet, tesise yakın bir noktaya indiğinde kapı açılır açılmaz yüzüme çarpan soğuk, düşüncelerimi bile keskinleştirdi. Soğuk hava nefes almayı engelliyordu. İkinci montlarımızı üzerimize geçirdik. Metal fermuarların sesi, sessizliğin içinde fazla yankılıydı.

Bize eşlik edenlerle birlikte yürümeye başladık. Güvenlikten geçtik. Bir kapı. Bir tane kapı daha. Kartlar okutuldu, kapılar açıldı, kapandı. Kaç kapı, kaç oda geçtiğimizi bilmiyordum ama bedenim yorulmuştu. Zihnimse tam tersine fazlasıyla uyanıktı. Her adım, yaklaşmak istemediğim bir gerçeğe doğru atılıyordu.

Camlı bir odanın önünde durduk.

Ve onu gördüm.

Yatakta yatan kadın sadece ağlıyordu.

Sessiz değildi. Kırık, parçalanmış bir ağlayıştı bu. Uyanmakla, hatırlamak aynı anda ağır gelmiş, dünya birdenbire çok ağırlaşmıştı.

Ona sarılan beden Bronz'du.

Boğazımda bir şey düğümlendi. Adını koyamadığım bir şey. Kıskançlıksa bu, hiç böylesine kıskanmamıştım. Bronz'un, Başak'a ya da Yasmin'e daha önce sarıldığını görmüştüm. Hatta şaşırmıştım. Çünkü hep soğuk ve mesafeli biriydi ancak şu anki sarılma, diğerlerine benzemiyordu. Gerçek bir arkadaşa sarılmak belki de böyleydi.

Zihnim, geçmişin en derinliklerine doğru kısa bir yolculuk yaptı.

Eğitim salonu kimseye nefes aldırmıyordu. Taş duvarlar sesleri yutuyor, çelik zemin attığımız her adımı geri kusuyordu. Burası bağırmanın yasak olduğu bir yerdi. Acının bile kendine yer bulamadığı, kart sahibi olmak isteyenlerin bedenlerini susturmayı öğrenmek zorunda kaldığı bir mekândı. Ellerimdeki titremeyi bastırırken bunun yasak olmadığını biliyordum. Yasak olan şey, fark edilmekti.

Yukarıda, karanlığın içinden bizi izleyen eğitmenler vardı. Gözleri seçiliyordu ama yüzleri yoktu. Zaten burada kimsenin yüzü yoktu. İsimlerimiz bile yoktu, yalnızca numaralarla çağrılıyorduk. Bu salonda bir isim taşımak, zaaflık sayılırdı.

Eva Petrova, her zaman olduğu gibi önümde duruyordu. Bilerek öne geçmezdi. Sadece korkusunu saklamayı benden önce öğrenmişti. Omuzlarının duruşundan bunu anlardım. O omuzlar böyle kilitlendiğinde, Eva nefes almayı unuturdu ve ben bunu fark eden tek kişi olurdum.

Sınavın ikinci aşamasına geçtiğimizde havanın değiştiğini hissettim. Bu aşamada silahlar simülasyon değildi, hatalar da öyle. Eğitmenler kısa ve keskin kelimelerle konuştu.

"Refleks," dediler. "Karar," dediler. "Tereddüt eden elenir."

Tereddüt edenin eleneceğini değil, yok olacağını ima ediyorlardı.

Simülasyon başladığında zemin kaydı, hedefler hareket etmeye başladı ve sesler bastırıldı. Mekân daraldı. Her şey hızlandı. Eva hamlesini yaptı.

Yanlıştı.

Öyle büyük bir hata değildi, yarım adımlık bir fazlalıktı sadece. Ama bu yerde küçük hatalar, insanın hayatına mal olurdu. Ayağı olması gereken yerden biraz daha öndeydi, denge bozuldu ve arkasındaki mekanizma aktifleşti.

Metal bir kol, boyun hizasında fırladığında düşünmedim. Koşmadım. Karar vermedim.

Bedenim benden önce karar verdiğinde Eva'nın bileğini yakaladım ve onu kendime çekerken dizimi sertçe zemine vurdum. Aynı anda metal kol omzumun üzerinden geçip duvara çarptı. Sıcaklığı hissettim ama acı henüz gelmemişti. Acının her zaman geç kaldığını biliyordum.

Eva yere düştüğünde nefesi kesilmişti.

Ben onun üstündeyken şaşkınlıkla, "His?" dedi.

Adımı söyledi.

Burada kimse kimsenin adını söylemezdi.

"Sus," dedim, dişlerimin arasından. Sesim beklediğimden daha sakin çıkmıştı.

Eğitmenlerin düdüğü salonu yardı. "İhlal," dediler. "Temas."

Ayağa kalktığımda Eva kalkamadı. Dizlerinin üzerinde titrerken bana baktı. "Hatayı ben yaptım," dedi, sesi titreyerek. "Ben..."

Başımı sallayıp, "Hayır," dedim. "Ben yaptım."

Eğitmenlerden biri bana döndü. "Sebep?"

Gözümü kırpmadım. "Refleks," dedim. "Karar. Tereddüt yok."

Uzun cevaplar vermezdik. Sessizlik oldu. Uzun, ağır ve onay gibi duran bir sessizlikti. Bu, kabul ettikleri anlamına geliyordu.

Eva'ya kolumdan destek vererek ayağa kaldırdım. Omzumdan süzülen kanı hâlâ hissetmiyordum.

Yürürken bana doğru eğildi. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı.

Başımı çevirmeden, "Çünkü kart sahibi olmak istiyorsan önce hayatta kalman gerekir," diye cevap verdim.

Gözlerime bakarken bakışlarında korku yoktu artık. Sadece bir şeyin yer değiştirdiğini hissettim. O an, farkında olmadan arkadaş olduğumuzu, Eva'nın bir daha yanımdan ayrılmayışıyla anladım.

Çünkü bazı bağlar konuşarak kurulmazdı.

Bazıları, ölümün yalnızca bir adım gerisinde başlardı.

Bu, onu ilk kurtarışım olmayacaktı.

Zihnime dolan bu an, öylesine değildi. Ben bu kadının hayatını defalarca kez kurtarmıştım ve o da bana karşılığını vermek uğruna her şeyi yapmıştı. Her şeyi.

Ancak şimdi, tanımadığım bir kadına bakıyordum.

Kalbim, bir anlığına ritmini kaybederken bizim geldiğimizi henüz fark etmemişlerdi. Dünya onlar için camın bu tarafında yoktu.

Sanaç yanımda duruyordu. Bakışlarımı izlediğini hissettim. Yüzündeki ifadeden, bu manzaradan hoşnut olmadığını anlayabiliyordum. Ama ben de değildim. Bu hoşnutsuzluk, kıskançlıktan değildi. Daha derin, daha karmaşık bir yerden geliyordu.

Bronz, Eva'nın saçlarını okşuyordu. Hareketleri yavaştı. Alışkınmış gibi ama aynı zamanda temkinliydi. Dudakları kıpırdıyordu. Ne söylediğini duyamıyordum ama dilini tanıyordum. Rusça konuşuyordu. Birkaç kelimesini seçebilmiştim.

Eva...

Çok zayıftı. Bir deri, bir kemik kalmıştı. Yıllarca uyutulmuş bir bedenin taşıdığı o cansızlık vardı üzerinde. Hayat, kaslarını terk etmiş gibiydi. Haline üzülmeden edemedim. Ellerim yumruk olmuştu, öyle ki tırnakların avuç içime fena bir şekilde gömülmüştü.

Doktorlar canhıraş bir şekilde içeriye girdiğinde adımlarım onları takip etti. Bronz artık Eva'yı sakinleştiremiyordu. Ona her ne diyorsa Eva dinlemiyordu.

"Biz evlenecektik," dedi Eva, gözyaşlarının arasında. Sesi çok kısık ve pürüzlüydü. "Seninle evlenecektim, VI. Çocuğumuz olacaktı. Ben hamileydim." Artık anladığım bir dilde konuşuyorlardı.

Çocuğumuz olacaktı. Eva, neden bir çocuklarının olacağını düşünüyordu?

"Şşt," dedi Bronz, onu kollarının arasında zapt etmeye çalışırken. "Sakin ol, Eva."

Eva başını iki yana sallayıp, "Beni seviyordun," dedi. "Bana âşıktın! Biz evlenecektik! Beni sevmiyor musun artık? Neden öyle bakıyorsun, VI?"

Biri, görünmez bir elle göğsümün tam ortasına bastırmış gibi nefesim daraldı. *Bana âşıktın. Biz evlenecektik.* Eva, neden böyle konuşuyordu?

"Önce sakinleş!" dedi Bronz, yükselen sesiyle.

Tekrardan, "Beni seviyordun," dediğinde, Eva'nın parmakları Bronz'un ceketine kenetlendi. Tırnakları kumaşa gömüldü. Sahipleniyordu.

Ben, Bronz'dan dolayı tedirgin olurken asıl tedirgin olmam gereken kişinin Eva olduğunu şimdi anlamıştım.

Bronz'un omuzlarının gerildiğini fark ettim. Onu tanıyordum. Böyle anlarda bedeninden önce kalbi sertleşirdi. Ama elleri... Elleri hâlâ Eva'nın saçlarındaydı. O temas, ruhumda bir şeyleri parçaladı.

"Eva," dedi Bronz, alçak ama keskin bir sesle. "Bunların hiçbiri gerçek değildi. Doktorlara izin ver."

O cümle...

O cümle beni ayakta tuttu.

Bunların hiçbiri gerçek değildi.

Lakin Eva gülümsedi. Kırık bir gülümsemeydi. Deliliğe yakın, acıya batmış bir gülümsemeyle, "Beni korurdun," dedi Eva, fısıltıyla. "Herkese karşı. Bana dokunmalarına izin vermezdin. Şimdi beni doktorlara teslim ediyorsun! Söz vermiştin, VI!" Eva, o an beni fark ettiğinde gözleri bir şeytanı görmüş gibi baktı. Kötülüğün tohumuyla karşı karşıya kalmıştı. "O..." dedi, eliyle beni işaret ederek. "Her şey onun yüzünden mahvoldu. Düğünümüzü o mahvetti!"

Olduğum yerde kaldım. Doğruydu. Onların düğününü mahveden kişi bendim.

Bu uyanış, yalnızca Eva'nın uyanışı değildi. Bu, gömülmüş her şeyin ayağa kalkışıydı. Ve artık hiçbirimiz eskisi gibi kalmayacaktık.

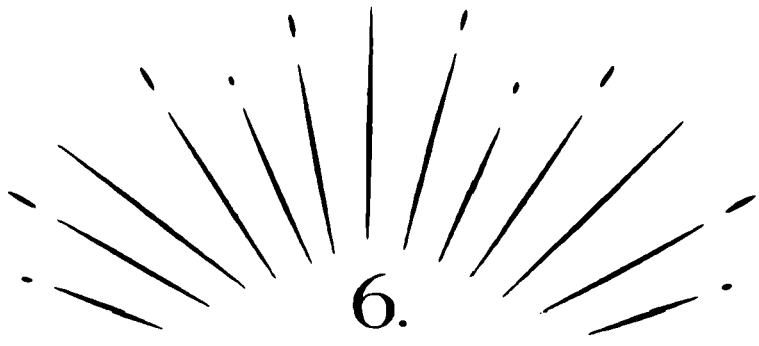

6.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Bazı uyanışlar sessiz olmazdı. Bir kıyameti de beraberinde getirirdi. Bu odada uyanan yalnızca Eva değildi. Uyanan bastırılmış gerçeklerdi, gömülmüş günahlardı, üstü örtülmüş ihtimallerdi. Birbirine değmeden yıllarca yan yana durmuş her şey şimdi aynı anda ayağa kalkmıştı.

İlk kez hikâyenin kötü karakteri olmuyordum. İlk kez bir şeyleri mahvetmemiştim. İlk kez suçlanmıyordum. Buna rağmen omuzlarıma çöken ağırlık, suçtan çok daha ağırdı. Çünkü masumiyetin de bir bedeli vardı, özellikle de geç kalmışsa. İnsan, aklandığı anlarda bile kendini kurtaramazdı. Bazı hesaplar, haklılıkla kapanmıyordu.

Ben bir Alatav'dım. Kanımın zehirli olduğuna inanılmıştı; gözlerimin kor, dilimin yılan, kalbimin har olduğuna. Beni böyle ezberlemişlerdi. Ben de bir noktaya kadar buna inanmıştım. İnsan, kendisine anlatılan hikâyeyi uzun süre dinlerse bir gün o hikâyenin kahramanı olduğuna inanıyordu. Şimdi ise o hikâye, paramparça olmuştu. Aynaya baktığımda gördüğüm şey ne masum biriydi ne de canavardı. Arafta sıkışmış biriydi.

Bakışlarım istemsizce Bronz'a kaydı. Kehribar gözleri, taşıdığı yükü ele veriyordu. Çaresizlik, onda bile yabancı bir dildi. Belki de ilk kez onu böyle görüyordum. Gücün, her şeyi çözmeye yetmediği bir anın içinde duruyordu. Ve ben, onun yanında, alışıldık rollerimden sıyrılmıştım.

Eva'nın bakışlarındaki nefret bana değdiğinde kaçmak istemedim. Geri adım atmadım. Çünkü biliyordum. O nefretin temeli ben değildim. Babamın günahları, yarattığı travmalar, sistemin çarpık düzeni... Hepsi gelip benim adımda düğümlenmişti.

Bir günah keçisi gerekiyordu. Ve ben, o rolün ne anlama geldiğini artık çok iyi biliyordum.

Hazır mıydım?

Değildim.

Ancak ayakta duracak kadar güçlüydüm.

"Hisar," dedi Bronz, kalın çıkan sesiyle. "Ne zaman geldin?"

"Şimdi," dediğimde ona doğru adımladım. Ancak Eva, bundan rahatsız olmuş gibi Bronz'a daha çok sarıldı.

"Bırakma beni," dedi, pürüzlü çıkan sesiyle.

"Doktorların sana bakması gerekiyor," dedi Bronz, Eva'ya dönerek. "Bu şekilde iyileşip kendine gelemezsin!"

"Bana kötü şeyler yapacaklar," dediğinde başını tekrar iki yana salladı. Fark ettiğim şey, birbirimize sandığımdan çok daha fazla benzediğimizdi.

Ben de doktorlardan rahatsız olurdum. Bunu kimseye kolay kolay söylemezdim ama hastaneler beni boğardı. Beyaz duvarlar, steril kokular, kapalı kapılar... Hepsi nefesimi daraltırdı. Onlarla baş başa kalmak istemezdim. Kontrolü kaybettiğimi hissettiğim her yer, eski yaralarımı uyandırırdı.

Şimdi aynı korku onun gözlerindeydi.

Eva'nın başını iki yana sallayışı, kaçmak ister gibi bakışı... Bunlar delilik değildi. İnsan, daha önce acı çektiği bir yere tekrar teslim edilmekten korkardı. Ben de korkardım.

Bir elmanın iki yarısı gibiydik. Bana yaşatılan ne varsa bir şekilde ona da yaşatılmıştı. Belki de bu yüzden ona kızamıyordum.

"Bebeğim de yok zaten," dedi Eva, titreye titreye. "*Bebeğimizi* de almışlar benden."

Bebeğimiz.

Bilmediğim bir şey vardı ve bu giderek can sıkıcı olmaya başlıyordu.

Bronz yavaşça ona doğru eğilerek gözlerinin içine baktığında, "Ben..." dedi. "Sana bir şey olmasına izin verir miyim?"

"Neden *bebeğimizi* korumadın?" diye sordu Eva.

Boğazım düğümlendi. Tekrardan *bebeğimiz*, demişti.

Bronz'un bakışları arkasına, bana doğru döndüğünde acı bir şekilde baktı. Özür diliyordu sanki bakışları. Bana anlatmak konusunda geç kaldığı bir şey vardı. Bu çok açıktı.

İçim içimi kemirirken Bronz bakışlarını tekrardan Eva'ya çevirdi. "Tamam," dedi, sakinliğini korumaya çalıştığı sesiyle. "Tamam, Eva. Kimse sana dokunmayacak. Herkesin dışarı çıkmasını ister misin?"

Eva, bakışlarını benden ayırmadan başını olumlu anlamda salladı. Özellikle benim çıkmamı istiyordu.

Ancak olduğum yerde durdum. Kıpırdamadım bile.

Bronz el çabukluğuyla doktordan aldığı iğneyi Eva'nın tenine batırdı ve onun sakinleşmesi için gereken ilacı tenine nakşetti. Eva küçük bir çığlık koparsa da çok geçmeden Bronz'un kolları arasında, "VI..." diye diye gözlerini kapadı.

Bronz, artık uyku moduna geçen kadını yavaşça yatağa bıraktı ve doktorlara doğru döndü. "Ne gerekiyorsa yapın," derken Rusça konuştu.

Kehribar bakışları gözlerimle buluştuğunda, elimden tuttuğu gibi beni odanın dışına çıkardı. Eva'dan bakışlarımı ayıramıyordum. Kapı yüzümüze kapandığında cam da bulanık bir hâle büründü ve orada her ne oluyorsa göremiyordum artık.

Bronz, endişeli bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Hisar," dedi, toparladığı nefesiyle. "Bunlara şahit olmanı istemezdim."

"Neye şahit olduğumu bilmiyorum," dedim, kaybolmuş bir şekilde.

"Benimle gel," dedi ve başka hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı.

Koridorun ucunda Yasmin ve Sanaç duruyordu. Yasmin bana doğru adım atmak üzereydi ki Sanaç kolundan tuttu. Dudaklarımı kıpırdatarak, "Sana sonra hesabını soracağım, Sarı Çıyan," dedim. Yasmin mahcup bir şekilde baktıktan sonra bakışlarını benden çekti.

Bronz bizi bir odaya soktuğunda üstündeki ceketini çıkarıp sertçe yere fırlattı. Kaşlarım havalanırken başta ne yaptığını algılayamadım. Ceketini yere mi fırlatmıştı? İlk kez kıyafetine bu kadar hor davranıyordu. Kravatını boynundan sökerek çıkardığında onu da yere attı. Gömleğini de çok geçmeden teninden sıyırdı ve dolabın üstüne asılmış olan yeni kıyafetlerine yöneldi.

Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ancak O kıyafetlerinden bir hayli rahatsızdı.

Her şeyi bir kenara bırakıp, "İyi misin?" diye sordum. Buna ihtiyacı vardı. Görebiliyordum. Omuzlarındaki yük o kadar artmıştı ki kambur duracak seviyeye gelmişti.

"Ütüsü bozuldu," dedi, ne dediğinin farkında olmayarak. "Üstelik kıyafetlerim kirlendi de."

Yeni, temiz ve üç kere ütülenmiş olan ceket ve gömleği bedenine geçirdi. Kravatını da usta bir hareketle taktıktan sonra olduğu yerde solukladı. Kendini biraz olsun rahat hissediyordu. "Bronz," dedim, tekrardan. "İyi misin?"

Şimdi ne dediğimi fark etmiş olacak ki bakışları hızla bana doğru döndü.

Âdemelması sertçe hareket ettiğinde eş zamanlı olarak kirpikleri titredi. "İyi olacağım."

"İyi değilsin." Elimi yanağına yerleştirdim. "İyi olmak zorunda da değilsin. Her şeyi içine atamazsın."

"Sana haber veremedim," dedi, ilk başta söylemesi gereken şey buymuş gibi. "Bunun için gerçekten üzgünüm, Hisar. Habersiz, apar topar bir şekilde tesise gelmek istemezdim."

"Biliyorum," dedim. "O yüzden bana baştan anlat."

Parmaklarım yanağını okşarken kirpiklerini kaldırdı. "Daha da eskiye gitmeliyim," dedi. "Fakat bunların canını sıkacağının farkındayım."

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Kaldırabilirim."

Boğazını hafifçe temizledi. "Haris Alatav bizi bu evliliğe mecbur ettiğinde her şey Eva için çok zordu. Tecavüz, hamilelik, yakın arkadaşı olan dostuyla evliliğe zorlanması, sevdiği adamı kaybetmesi derken Eva'yı hayatta tutmak benim için çok zordu, Hisar. Onun ölmesine izin veremezdim çünkü hiç yaşamamıştı."

Biri için *yaşamamıştı*, demek çok acı vericiydi.

Yutkunamadım.

O da yutkunamadı.

"Eva benden habersiz bir karar vermiş," dedi, acı içinde. "Bilseydim, buna izin vermezdim. Vermezdim çünkü yapacağı şey bizi bütünüyle mahvedecekti." Sesindeki sertlik, kelimelerinin önüne geçiyordu. Durdu. Söyleyeceklerini tartıyor, hangisinin geri dönülmez olduğunu ayırt etmeye çalışıyordu.

"Onun yerinde olsam ben de aynı kararı alır mıydım bilmiyorum, Hisar," diye devam etti. "Ama bir noktada onu anlayamazdım."

Meraklı ve tedirginlikle baktım. "Ne kararı?"

Gözlerini kaçırıp sert bir soluk aldı.

"Ona acı veren her şeyi hafızasından sildirme kararı." Kelimeler ikimiz arasında asılı kaldı. Devam etmesi zaman aldı. "Aslında bana uygulanan tekniğin tam tersi. Nefret duyduğu her şeyin yerine sevgi yerleştirilmesi. Acının, öfkenin, hatırlamak istemediği ne varsa silinmesi." Çenesi kasılırken, "Haris'le yaptığı anlaşmaya göre..." diye sürdürdü. "Atlas'a dair yaşadığı her şeyi unutacaktı. Bu evliliğe sadık kalacak, sorgulamayan, hatırlamayan bir zihne sahip olacaktı." Sesinde artık öfke yoktu. Yalnızca geç kalmış bir çaresizlik vardı.

Hafızasından silmek... Acıyı değil, *acıya sebep olan her şeyi.*

Hatırlamamak, kurtuluş değildi. Bu bir iyileşme değil, teslimiyetti. Teslimiyet, insanı korumazdı, sadece daha kolay yönetilir hâle getirirdi.

Kaşlarım havalandı. "Şu an sana âşık olduğunu mu düşünüyor?"

"Kısmen," dedi. "Bu olaylar olmadan çok önce hafızası sanki yapılanlara karşı çıkıyor gibiydi. Bir sabah uyandığında her şeyi hatırlıyordu, öteki gün uyandığında temiz bir hafızaya sahipti. Tek bildiğim beyninin bir şekilde o sevgiye karşı çıkıp acıyı sahiplenmesiydi. Beni arayıp buraya çağırdıklarında Eva'nın sadece beni sorduğunu söylediler. Temiz bir hafızayla uyanmasını istemedim ama görünen o ki..."

Dudaklarım titredi. "O yüzden *bebeğimiz*, deyip duruyordu."

Başını salladı. "Bu evliliğin normal bir evlilik olduğunu, karnındaki çocuğun da bize ait olduğunu düşünüyor."

"Bronz," dedim, bıçak gibi kesilen nefesimle. "Bu çok fazla..." Konuşamadım. Nefesim yetmedi. "Bu..."

Başım, başıma yaslayıp, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum, Hisar. Ne desen haklısın, biliyorum. Sana bunu daha önce söylemek isterdim ancak Eva'yı görmeden bir şey de diyemezdim. Kötü bir adamım, onu uyutmak dışında acılarını daha aza indirgeyemezdim."

O gözlerindeki acıyı gördüğümde kelimeler dudaklarımdan istemsizce döküldü. "Yine kendini suçluyorsun." Gözlerimi kapadım. "Yapma bunu, Bronz. Yapma."

"İyi bir arkadaş olamadım. İyi bir kart sahibi olamadım. Sisteme daha önce karşı çıkmalıydım. Atlas'ın bana düşman olma sebebi de bu. Eva'nın artık zihni oynandığı için birbirimize gerçekten âşık olduğumuzu, ona ihanet ettiğimizi düşündü. Eğer tüm bunlardan önce sisteme karşı çıksaydım hiçbirimiz bu hâlde olmazdık. Ben seninle evli olurdum, Hisar."

O son cümle...

Ne bir vaat gibiydi ne de bir özür. Geç kalmış bir gerçeğin, artık geri alınamayacak bir ihtimalin itirafıydı sadece. Söylendiği anda bile geçmişe aitti. Bugünü onarmıyor, yarını kurmuyordu. Sadece insanın içini oyuyordu.

Biz evli olurduk.

Biz olurduk.

Biz.

Kelime zihnimde yankılandı. Sonra bir daha. Ama o *biz*, hiçbir zaman var olmamıştı. Bir ihtimaldi yalnızca. Zamanında seçilmeyen, daha sonra da geri dönülmeyen bir yoldu.

Gözlerimi araladığımda bir adım geri çekildim. Bunu yapmasam o cümlenin ağırlığına tutunacaktım. Ve ben, tutunarak ayakta kalan biri olmak istemiyordum.

"Değiştiremeyeceğin şeyler için kendini kahretme, Bronz." Sesim düşündüğümden daha sakindi. Belki de bu yüzden gerçekti. "Yine de... Her şeye rağmen beraber değil miyiz?"

Ama nasıl bir beraberlikti bu?

Herkesin hayatı paramparça olmuştu. Kimse olmak istediği yerde değildi. Kimse seçmek istediğini seçmemişti. Yapmak istemediğimiz şeyleri yapmış, buna mecbur bırakılmış, daha sonra da bunun adına *kader*, demiştik. Oysa bu, kader değildi. Bu, bize biçilmiş, yazılmış bir senaryoydu. Hepimiz, istemediğimiz rolleri oynamıştık. Bu bir teselli değildi. Bir kabulleniştı.

Bazı hayatlar evlilikle mühürlenmezdi. Bazı bağlar, imzadan değil, yangından geçerdi. Ve biz hiç olmadığımız bir ihtimal yüzünden, sahip olduğumuz gerçeği yakamazdık.

"Beraberiz," derken kararlılığı çatlakları örtmeye yetmiyordu. "Beraberiz ama Eva konusunda..."

Devamını getirmedi. Getirmesine gerek de yoktu. Yanında olmamı istemeyeceğini, en azından o cephede durmamı beklemediğini anlamıştım.

Bir adım attığımda tereddütsüz bir şekilde baktım. "Her koşulda ve her şartta yanında olacağım," dedim. "Ortağım tek başına kalmayacak."

"Hisar," dedi. "Zihnimle büyük bir savaşın içindeyim."

Kaçmadım. Geri çekilmedim. "Nasıl bir savaştan bahsediyorsun?" dedim. "Anlat bana. Yardımcı olayım, Bronz."

Ellerini sıktığını gördüm. Parmak eklemleri beyazlamıştı. "O kafamda konuşan sesleri susturduğumu sanıyordum," dedi. "Ama sanki yeniden konuşmaya başladılar."

Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Nefretim artıyor. Anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyordum. Çünkü nefret, hiçbir zaman durduk yere geri gelmezdi. Bastırılan her şey gibi zamanını beklerdi. Üstelik bu savaş Eva'yla ilgili değildi. Bu savaş geçmişle, suçlulukla ve geri alınamayacak ihtimallerleydi.

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Ve tam da bu yüzden, bu savaşı tek başına vermeyeceksin."

Çünkü babamın sözleri hâlâ zihnimdeydi. Hiç susmamışlardı.

Onunla mı kalacaksın, kızım, demişti. *Eva'yı gördüğü an seni unutacak. Çünkü ona ne yaptığımı biliyorum. Eva varken seni asla seçmez. Onun zihni, ölene kadar senden nefret edecek. Hiçbir zaman da sevmeyecek.*

O ses, şimdi Bronz'un yüzüne baktıkça yeniden yankılanıyordu.

"Hatırla," derken sesim istemsizce alçaldı. "Babam bundan bahsetmişti. Eva'yı tekrar gördüğünde bazı şeyler olabileceğini söylemişti."

Bronz'un bakışları sertleştiğinde bu sertlik savunmadan değildi, yorgunluktandı.

"Savaşım hiçbir zaman bitmeyecek," dedi. "Ama uğruna savaş vereceğim tek şey sensin."

Dudaklarım ağır bir hareketle alnıma bastırdığında söylediklerini mühürledi.

"Peki, ne yapacağız?" diye beklentiyle sordum. "Ne yapmak istiyorsun, Bronz?"

"Günümü ikiye bölmek zorundayım. Hatta üçe." Derin bir nefes aldı. "Tesisle Arkana arasında gidip gelmeliyim. Eva sağlıklı bir zihne kavuşana kadar bu böyle olmalı."

Sözleri mantıklıydı ama mantık, kalbi her zaman ikna etmezdi. Kaşlarım çatıldı. "KALE'yle savaşımızı artık açık ateş hâline getirmişsin, Bronz."

"Yapmam gerekeni yaptım," dediğinde tavrında savunma yoktu, pişmanlık da. Sadece karar vardı.

"Ne yapman gerekiyormuş?" diye sordum.

"KALE'yi yok etmek." Kelimeler, odanın içinde ağır bir cisim gibi yere düştü.

"Peki, ben bunun neresindeyim?" Eva'nın uyanışı hesap sormamı ertelemişti ama yok etmemişti. Bu hesap, ertelenebilecek bir şey değildi. "Benden habersiz, nasıl orduyu açık savaşa sürüklersin?"

Bakışlarını kaçırmadı. "Arkana'nın lideri olarak üzerime düşeni yaptım, Hisar."

"Bana gerçeği söyle," diye direttim. "Oraya gitme amacın neydi?"

"İstihbarata göre hareket ettim."

Başımı iki yana sallayarak, "Yalan söylüyorsun," dedim. "Hepiniz resmen bir şey ezberlemişsiniz, aynı şeyleri söyleyip duruyorsunuz. Beni aptal yerine koyma, Bronz."

"Hisar," dedi, sertliği azalan sesiyle. "Endişe etmen gereken hiçbir şey yok. Ben İmparator'um." Bakışları keskinleşti. "Ve İmparator, yegâne varlığı olan İmparatoriçe'si için her şeyi yapar. Senin bilmen gereken tek şey bu."

Göğsüm sıkışırken, "En azından haber verebilirdin!" dedim. "Uyandığımda örgütün benden habersiz harekete geçtiğini görüyorum. İmparator yok. Azize yok." Sesimin kırgın çıkmaması için çaba gösterdim. "En güvendiğim iki insan ortada yok, Bronz!"

Son cümleme takılmış gibi baktı. "Bize güveniyor musun?"

"Güvenmemem mi gerekiyor?" diye çıkıştım. "Bunu mu soruyorsun bana?"

"Güven," dedi, kararlı bir tonla. "Aleyhine hiçbir şey yapmayız. Lehine olmayan hiçbir şeye de izin vermeyiz."

"İkiniz de bundan kolayca kurtulamayacaksınız."

"Ne yapacaksın? Kartlarımızı elimizden mi alacaksın?" Bir an durup gözlerime baktı. "Kartımın nerede olduğunu zaten biliyorsun, Hisar."

Ters bir şekilde baktım. "Gıcık bir adamsın!"

"Sadece uykunu bölmek istemedim," dedi. "Çok huzurlu uyuyordun. Biraz daha uyu, her şeyden uzak kal istedim. Senin için bunu yapmayacaksam neden ortağınım?"

"Her şeyi birlikte yapabiliriz."

"Evet," diyerek onayladı beni. "Ancak ben daha fazlasından bahsediyorum, Hisar."

"Bronz..." diye yakındım. Kirpiklerimin altından ona öfkeyle baktım. "Böyle şeyler söyleme. Beni kandırıyorsun."

"Seni kandırmıyorum," dedi, net bir tonla. "Hiçbir şartta da kandırmam. Ama bil ki senden habersiz yaptığım her şey bile senin içindi."

"Kahretsin," dedim, nefesimi sertçe vererek. "Burayı başınıza yıkmam gerekirdi ama iki cümleyle beni manipüle ettin!"

"Sana daha fazlasını söylemek isterdim ama ben böyle bir adamım."

"İyi ki ağzın yalnızca bu kadar laf yapıyor," diyerek ona yaklaştım ve koluna girdim. "Yoksa varım yoğum senin olurdu."

"Varınla, yoğunla ilgilenmiyorum," dedi, sakin bir kesinlikle. "Sen zaten benimsin."

Bu bir tehdit değildi. Bir iddia da değildi. Bu, onun gerçeğiydi.

Ve ben, onun bu gerçeğini seviyordum.

Aniden durduğunda bakışları elime düştü. "Elin..." dedi, sertçe. "Ne oldu eline?"

Parmaklarımı geri çekmeye çalıştım ancak bileğimden tuttu. "Minik bir kaza."

"Detay ver." Gözlerime baktı. "Yalan söylemeden."

"Günlüğü yakmak istediğim için şömineye attım ancak sonra pişman olup onu oradan aldım."

Tek kaşını kaldırdı. "Elini cayır cayır yanan ateşin içine soktun yani?" Başımı salladım. "Hisar..." dedi, bundan nefret ederek. "Nasıl böyle bir şey yaparsın? O günlük senin elinden değerli değil. Sen ellerine taparsın!" Doğruydu. Ellerimi tapma derecesinde seviyordum. "O günlüğü gördüğüm yerde parçalayacağım."

"Birkaç güne geçer," diye fısıldadım.

Elimin üstüne dudaklarını bastırdı. "Doktora gösterelim. İz kalmaması için hemen müdahale gerekiyor."

"Ben başka bir müdahale istiyorum."

Elimi avuçlarının arasında tutarken burnum, burnuna değdi. Nefeslerimiz birbirine karıştığında, aramızda mesafe diye bir şey kalmadı. Göğsümdeki baskı, kalbimin hızına yetişemeyen bir telaşa dönüştü. "*Moy muzhenyok...*"[14]

"Hisar..." Sesi kısık ve uyarı doluydu. Elini belime koyduğunda bir anlık tereddütten sonra beni kendine doğru sertçe çekti. "Beni daha da ateşe verme."

---

[14] *Benim kocacığım.*

"*Moy muzhenyok... Pust on menya vylechit...*"[15]

"Sikeyim." Ağzından tek bir küfür döküldü. Sabırsız, bastırılmış bir tavırla beni sertçe duvara yasladı.

Sırtımın soğuk yüzeyle buluştuğunu hissettiğim anda dudaklarıma kapandı. Öpüşü hırçındı. Elim refleksle gömleğinin yakasına gittiğinde parmaklarım kravatına dolandı. Onu kendime çekmeyip yerinde tuttum. Kontrolü bıraktığım yerle aldığım yer arasındaki o ince çizgide durmak istedim.

Dili sabırsızdı. İçeri sızmak için bekliyor, baskı kuruyor, zamanın kendisine ait olduğunu varsayıyordu. İzin vermedim. Geri çekilip yalnızca bir nefeslik mesafe bıraktım. O mesafe... İşte orası hoşuma gidiyordu.

Israrcıydı.

Bu adam, istediğini almayı biliyordu.

Dişlerini dudağıma hafifçe bastırdığında, irademin değil, bedenimin cevap verdiğini hissettim. Dudaklarım istemsizce aralandı. Dili, dilimi yakaladığında dokunuşları sertleşti. Duvarın soğuğu, gövdesinin sıcaklığıyla dengelendi. Nefesim düzensizleşirken kalbim, mantığımdan önce hızlandı. Onun aceleciliğiyle benim direncim birbirine çarptı. Geri itmedim. Teslim de olmadım. Aynı şekilde karşılık verdim. Kravatını daha çok sıktığımda tepki olarak kendini bana daha çok bastırdı.

Tam o an, tam daha ileri gidecekken kapı açıldı. Vahşi bir şekilde öpüşürken birine yakalanmıştık.

"Ah, gözlerim!" dedi Sanaç. "Bağırış sesiniz gelince birbirinizi yiyorsunuz sanmıştım ama gerçekten yiyormuşsunuz!"

Bronz, bakışlarını dudaklarımdan ayırmadan, "Çık odadan, Sanaç," dedi.

"Çıktım!" dedi Sanaç, hızla geri çekilerek.

Bronz tam benden uzaklaşacakken kravatından tuttum ve tekrar kendime doğru çektim. Bu adam takım elbise giymeyi kesinlikle bırakmamalıydı. Onu daha seksi gösteriyordu. "Dur," dedim. "Her tarafın ruj olmuş."

Elimin tersiyle dudaklarındaki ve yanağındaki kırmızı izi silmeye başladım. Teninin pürüzsüzlüğü parmaklarımın altında durdurulamaz bir duygu yarattığında kendime engel olamayıp yanağına kısa bir öpücük kondurdum.

---

[15] *Benim kocacığım, beni tedavi etsin.*

Odadan çıktığımızda, birkaç dakika önce sevişmeye hazır iki insan gibi görünmüyorduk artık. Yüzlerimiz toparlanmış, bedenlerimiz yeniden zırhına bürünmüştü.

Koridorda ilerlerken istemsizce birbirimizden ayrıldık. O başka bir yöne saptı, ben başka bir yöne.

Yasmin yanıma yaklaştığında elindeki bardağı bana uzattı. "Kahve?"

İfadesizce yüzüne baktım. "Kendini böyle affettiremezsin, Yasmin."

"His," dedi, sakin ama temkinli bir ifadeyle. "Sanaç biraz neler olduğundan bahsetti. Bir hayli sinirlenmişsin."

"Yasmin," dedim, kırgın olduğumu belli ederek. "Arkana'nın en yetkili kişisi benim. En yetkili kişinin haberi olmadan işler çevriliyor. Ben sinirlenmeyeyim de kim sinirlensin?" Sözlerim kahveden daha sertti, bardağın içindeki sıcaklık bile gerilimi yumuşatamıyordu.

"Haklısın," dedi Yasmin. "Ama ben de Azize'yim. Yaptığım her şeyi İmparatoriçe ve Arkana için yapıyorum."

"En yakınımdakiler benden habersiz iş çevirirse..." dedim, kelimeleri tek tek tartarak. "Diğer kart sahiplerinin neler yapabileceğini düşünüyor musun? Otorite böyle çatlar, Yasmin. Benim bunu korumam gerekiyor!"

"İstihbarata göre hareket ettik."

"Neden sen?" diye sorguladım. "Bronz neden evden çıkıp seninle KALE'yle çatışmaya gitti?"

"KALE'yi en iyi bilen kişi benim."

"Viran da biliyor."

"Viran yıllardır oraya adım atmıyor," diye karşılık verdi. "Ben yakın zamana kadar KALE'yle iç içeydim. Bağımı yeni kestim."

Başımı hafifçe yana eğdim. "Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor."

"Benim de burnuma iyi kokular gelmiyor," dedi. "Senin de bize her zaman doğruyu söylemediğini biliyoruz."

Kaşlarım çatıldı. "Ne ima ediyorsun?"

"Bunca zamandır bizim için bir şeyler yapan hep sen oldun, His," dedi. "Bırak artık biz de senin için bir şeyler yapalım."

"Yasmin," dedim, net bir tonla. "Odaklanman gereken kişi ben değilim. Odaklanman gerekenler kendin, oğlun ve müstakbel eşin."

"Ben sana odaklanacağım," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Ve gözüm üstünde olacak, His. Hem de hiç olmadığı kadar."

Neler planladığımı anlıyordu. Hatta belki de beni izlemelerini, hamlelerimi tartmalarını, sessizliğimin altında bir şeyler biriktiğini fark etmelerini özellikle istiyordum. Çünkü bazı oyunlar ancak fark edildiğinde anlam kazanırdı.

Dudaklarımın kenarı istemsizce kıvrılırken, "İlla çıyanlık yapacaksın," dedim.

"Böyle olmayı öğreten sensin."

Tam o anda Sanaç yanımıza geldi. İkimizin de omzuna birden elini attı. "Lafınızı balla bölüyorum, tatlı çörekler," dedi. "Ama uçuş için jet hazırmış. Hazırlanın da gidelim."

"Siz gidin," dedim.

Yasmin kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Burada mı kalacaksın?"

"Bronz'u yalnız bırakmak istemiyorum." Kısa bir es verdim. "Eva'yı da."

Sanaç'ın yüzü ciddileşirken, "His..." dedi. "O kadının neler dediğini az çok duydum. Rahatsız olabileceğin bir ortamda kalmanı istemem. Kalma konusunda emin misin?"

Yasmin de araya girerek, "En başından beri onlarla birlikteydim," dedi. "Eva gözlerini açtığından beri Bronz ona gerçeği anlatmaya çalışıyor." Kısa bir nefes aldı. "Fakat Eva hayal dünyasına fazlasıyla kapılmış durumda. Bu seni çok zorlayabilir, His."

Başımı salladım. "Eva'ya bunun neden olduğunu biliyorum. Bizim için zor birkaç gün olacak." Bakışlarım netti. "O süre boyunca Bronz'u yalnız bırakmak olmaz. Biri onun yanında olmalı."

Yasmin iç çekti. "Peki," dedi. "Sen nasıl istersen. Haberleşiriz."

İkisini de yolcu ettikten sonra Bronz'un yanına geçtim. Camın önünde duruyordu. Dışarıyı değil, camın yansımasında kendi düşüncelerini izliyordu. Eva uyku hâlindeydi. Yüzü solgun, nefesi düzensizdi. Yanına yaklaşıp parmaklarımı Bronz'un koluna yerleştirdim. Yavaşça aşağıya doğru ızdıraplı bir şekilde parmaklarımı kaydırdığımda eline ulaştım. Elim, avucunun arasına yerleşti.

Parmakları soğuktu. Kaşları çatılmıştı.

"Yine neye sinirlendin?" diye meraklı bir ifadeyle sordum.

Başını bana çevirmedi. "Gerçekten Arkana'da acil bir toplantı yapıp herkesi tehdit mi ettin, Hisar?"

"Sana böyle mi aktardılar?" dedim, umursamaz bir tavırla.

Sert bir nefes aldı. "Onları bir tek kurşuna dizmediğin kalmış."

"Abartmasınlar," dedim. "Benden habersiz herhangi bir harekete izin verirlerse neler olabileceğini anlattım. Hepsi bu."

Bu kez bana döndüğünde bakışları sertti ama altında başka bir şey daha vardı. Suçluluk mu yoksa endişe mi ayırt etmek zordu.

"Onlara bunu yapmasını söyleyen bendim."

"Elbette sendin," dedim, sakin ama keskin bir tonla. "Sinirlenme nedenim de zaten bu."

"Beni anlamıyorsun," dedi. "Zaman yoktu."

"Beni denklemden çıkardığında zaman kazanamazsın," dedim. "Hem de hiçbir koşulda."

"Seni denklemden çıkarmıyorum," dedi, anlaşılmayı bekleyen bir tavırla. "Neden bunu kabullenmek istemiyorsun, Hisar?"

Bakışlarımı camdan çekmeden, "Bu konuyu günlerce uzatmayacağım, Bronz," dedim. Gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi. "Ama bundan sonra bir karar almadan önce iki kez değil, üç kez düşüneceksiniz. Hepiniz."

Keskin çıkan kelimelerimle birlikte bekleme alanının içine derin bir sessizlik yayıldı. Eva'nın düzenli nefesi, makinelerin düşük uğultusuna karışıyordu.

Bronz bir süre sonra hafifçe bana doğru döndüğünde, "Bugün iletti̇ğin raporları inceledim," dedi. "Gerçekten Arkana'yı iki ayrı kısma bölmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Asıl konuşmamız gereken konuya gelmiştik. Ruhum daraldı ancak belli etmedim.

"KALE her yerden çemberi daraltmadan önce yükü dağıtmak zorundayız. Tek bir merkez artık avantaj değil," dedim. "Hedef oluyoruz."

Bronz nefesini yavaşça verdi. "Aslında..." dedi. "Bu fikir bir süredir benim de aklımdaydı. Sadece mümkün olduğu kadar geciktirmek istedim."

Yüz yüze bakmaya başladığımızda ikimizin de gözlerinde aynı duygu vardı. Savaşta her şey mübahtı. Çetin bir savaşa çoktan adım atmıştık ancak kartlarımızı açık kullanmıyorduk.

"Arkana'yı olduğu gibi KALE'nin önüne koyamayız. Bunun bedeli ağır olur. Ne gerekiyorsa yapacağız." Duraksadım ancak olmasını istemediğim gerçeği dile getirdim. "Ayrı kalmak da buna dâhil."

Gözlerindeki sertlik, yerini yorgun bir kabullenişe bıraktığında, "Önce Eva'yı toparlayalım," dedi. "Âşıklar Kartı hakkında bildiği ne varsa öğrenelim. Sonra bu kararı yayımlamak için büyük bir toplantı yaparız."

Kafamı olumlu anlamda salladım. Söylenecek başka bir şey yoktu. Ağrıyan başımı omzuna yasladım. Omuzları sert dursa da altındaki kaslar gergindi. O da başımın üstüne başını yasladı. Yükünü bir anlığına da olsa bırakmaya karar vermişti.

Aynı hedefle yürüyorduk.

Ama artık yan yana değil, farklı hatlarda olacaktık. Bu, sandığımdan daha ağır bir kabullenişti.

BRONZ

Bir hafta geçmişti.

Zaman, o yedi gün boyunca düzgün ilerlememişti. Saatler birbirine karışmış, günler parçalanmıştı. Kimi anlar keskin bir hızla geçiyor kimi anlar ise neredeyse yerinde sayıyordu. Tesisle Arkana arasında mekik dokumak bedeni zorluyordu fakat bu benim için yeni değildi. Hayat, bana hiçbir zaman düz bir yol sunmamıştı zaten. Disiplinin sertliğine de yoğunluğun ağırlığına da kaosun içine gömülmeye de alışkındım.

Alışık olmadığım tek şey vardı: *Yalnız olmamak.*

Benimle aynı adımları atan, aynı yöne bakan, aynı yükü omuzlayan birinin varlığı benimleydi.

Bana *Bronz* derlerdi ve ben ilk kez yalnız değildim.

Hisar...

Sessizce ama sarsılmaz bir şekilde hep yanımdaydı.

Varlığını dayatmıyor ama eksikliği anında hissediliyordu. Onunla yürürken fark ettiğim bir şey vardı. Yük, iki omuza bölündüğünde hafiflemiyordu belki ama daha katlanılır oluyordu. Aynı hedefe kilitlenmiş iki zihin, aynı kararlılıkla atan iki kalp... Bu, savaş meydanında sırtını yaslayabileceğin birinin olduğunu bilmekti.

İnsanın güce ihtiyacı olduğunu sanırdım hep. Kontrole, sertliğe, mesafeye. Meğer insanın asıl ihtiyacı, içini sessizce ısıtan bir varlıkmış. Zayıflatmayan, aksine daha dik durmanı sağlayan biri.

Bunu bana öğreten Hisar olmuştu.

Onun benden uzak olması, artık eskisinden çok daha tehlikeli hissettiriyordu. Bu, mesafe değildi, kontrol edemediğim bir ihtimaldi. Zihnim her zamanki gibi bir savaş alanıydı. Olasılıklar, tehditler, planlar... Ama bütün o hesapların ortasında değişmeyen tek bir gerçek vardı. Onun uğruna gerekirse bütün savaşları çıkaracak olan adam bendim.

Eva'nın durumu bizi ayırmamıştı. Aksine aynı çizgiye daha sıkı bastırmıştı. İnsan bazı krizlerin insanları parçalayacağını sanırdı. Oysa bazıları, iki kişiyi aynı noktada kilitlerdi. Hisar'la olan da buydu. Bu yüzden ona duyduğum şey sıradan bir duyguyla açıklanamazdı.

Bazen *minnet* diyordum. Bazen *hayranlık*. Bazen de diğer tüm iyi duygular... Ancak günün sonunda bu, yalnızca adını koymaktan kaçındığım başka bir duyguydu.

Çünkü hiçbir duygu, bu kadar yakıcı olmazdı.

Nefret ve aşk...

İkisi de zihnimde durmadan savaş veriyordu.

Ama Hisar'ın karşısında ikisi de anlamını yitiriyordu. Çünkü ona karşı hissettiğim şey bu kelimelerin hiçbirine sığmıyordu. Daha derindi. Daha sertti. Ve çok daha tehlikeliydi.

Ve tüm bunların diğer tarafında olan o kadın...

Eski arkadaşım...

Eski sırdaşım...

Eski nişanlım...

Eva'nın odasına her girişimde boğazımda aynı düğüm oluşuyordu. Onu o hâlde görmek, geçmişin göğsüme bastırdığı bir el gibiydi. Ama en zoru bu değildi. En zoru, Hisar'ın orada oluşuydu.

Eva henüz iyileşme göstermiyordu. Psikolojik anlamda düşündüğümden daha kötü durumdaydı.

Geceleri Arkana'da raporları inceliyor, gündüzleri de Eva'yı hızlıca iyileştirecek bir tedavi arıyordum. Şimdi ise doktorla karşı karşıyaydım.

"Bana net bir şey söylemelisiniz," dediğimde sesim sert değildi ama sabırsızdı.

Doktor, gözlüğünü düzeltti. "Hastanın fiziksel değerleri iyiye gidiyor," dedi. "Kilo ve kas artışı normal seviyede ilerliyor. Ancak zihinsel olarak..."

Yine aynı konuşmalardı.

"Bir uzman görüşü daha almak istiyorum," dedim.

Doktor başını iki yana salladı. "Bay B," dedi. "Hastanın yaşadığı şey tamamen zihinsel. Bir kilit mekanizması gibi düşünün. Ama o kilidin anahtarı da yine onda."

"Bu şekilde yaşayamaz!" dedim. Uyanık kalması Eva'yı günden güne öldürüyordu aslında. Çünkü inandığı, gerçek sandığı her şey birer birer üstüne çöküyordu.

Koridorun ucundan bir çığlık yükseldi.

"Uzak dur benden!"

Adımlarım kendiliğinden hızlandı. O ses... Eva'nındı.

Ardından Hisar'ın sesi geldi. "Ben senin düşmanın değilim!"

Koşmaya başladım.

"VI!" diye haykırdı Eva. "VI, ne olur buraya gel!"

"Lütfen bağırma," dedi Hisar. "Ses tellerin iyice hasar görecek."

"Git buradan!" diye çığlık attı Eva. "Git! Sen onun kızısın!"

Odanın içine girdiğim gibi, "Eva?" dedim.

Başını bana çevirdiğinde ilk olarak gözlerindeki korkuyu gördüm. "VI," dedi, titreyerek. "Onun kızıymış. Onun kızı!"

Hisar'a baktım.

Yine hedef oydu. Yine suç, yine parmaklar, yine geçmişin bütün kiri onun üzerine boca ediliyordu. Bu döngüden nefret ediyordum. İnsan bir noktadan sonra düşmanla değil, aynı suçlamayla savaşmaktan yorulurdu.

"Şşt," dedim Eva'ya, sesimi yumuşatmak için kendimi zorlayarak. "Sakin ol. O düşündüğün gibi biri değil."

Eva beni duymuyordu. Bakışları Hisar'a kilitlenmişti. Korku, öfke ve ezberlenmiş bir nefret aynı anda yüzünde dolaşıyordu. Eli titreyerek bana doğru uzandı. Tutmamı istiyordu.

Elini kavramadım ancak ona yaklaştım.

Her yaklaştığımda Hisar'ın bedeninin nasıl kasıldığını hissediyordum. Sesini çıkarmıyordu ama bakışları... O koyu kahve bakışları her şeyi söylüyordu. Geri çekilmedi. Kaçmadı. Sadece durdu.

Eva'yı yatağına doğru yatırdım ve uzanmasını sağladım. Bir anda koluma sıkıca tutundu.

"O neden burada?" dedi Eva. "Niye gitmiyor?"

"Çünkü gitmesi gereken biri değil," dedim, net bir tonla.

Yüzü buruştu. "Onu görmek istemiyorum!"

Hisar, kendine hayran bırakan bir şekilde yatağa doğru yaklaştı. "Beni yanlış hatırlıyorsun, Eva." Sesi ifadesizdi. "Düşündüğün kişinin kızıyım ancak olaylar sandığın gibi değil. Hepimiz büyük bir yanlışın içindeyiz. Bana bağırman bir şeyi değiştirmeyecek, sadece kendine zarar vereceksin."

Eva neredeyse çığlık attı. "Ne yanlışı?" Parmağı Hisar'a doğruldu. "Senin soyadın Alatav! Hiçbir Alatav iyi biri olamaz!"

Damarlarımda bir şey gerildi. "Eva," dedim, bu kez sertçe. "Laflarına dikkat et!"

Eva bir anlığına duraksadı. Hisar'ın ona yaklaşmasıyla gözlerinin büyümesine engel olamadı. Bir şeye dikkat kesilmişti.

"Senin..." dedi Eva. Sesi fısıltıya düştüğünde bile zehrini kaybetmedi. "Senin boynunda neden o kolye var?"

Bakışlarım istemsizce Hisar'a kaydı. Kolye, tenine değdiği yerde neredeyse yanıyormuş gibi duruyordu.

"Hatırlıyor musun o kolyeyi?" diye sordum.

Eva'nın kaşları çatıldı. Gözleri bir noktaya sabitlendiğinde hafızasının derin bir çekmecesi zorla açılmış gibiydi. "İmparator ve ebediyeti," dedi, yavaşça. "Hatırlıyorum. O kolyeyi sen yaptın. Yapılışına şahidim."

Evet.

Biliyordu.

"Peki," dedi, bakışlarını Hisar'dan ayırmadan. "Neden o kadın takıyor?"

"Onun için yapmıştım," dedim. "Hatırlasana. Sana anlatmıştım."

Eva'nın yüzü gerildi. "Bana vermeyecek miydin?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir zaman senin için tasarlamadım."

Eva'nın gözlerinde bir şey kırıldığında sesinden önce zihni sendeledi. "VI..." dedi, korkuyla. "VI, o kadın senin için kim?"

Cevap, düşünülmüş bir cümle değildi. Dilimden kendiliğinden döküldü. "Kıyametim."

Eva yutkundu. "Ben..." dedi. "Ben senin için kimim?"

"Arkadaşım," dedim, hiç düşünmeden. "Sen benim arkadaşımsın." Gözlerinin içine baktım. "Hatırla, Eva. Sen, ben, Atlas. O günleri hatırla."

"Atlas..." dedi Eva. Kaşları çatıldı. Sanki adı bir yerden tanıdık ama ulaşamadığı bir kapıyı zorluyordu.

"Onun kim olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başını yavaşça salladığında gözleri boşlukta bir noktaya takılı kaldı. "Hatırlıyorum," deyip Hisar'a baktı. "Onun sözlüsüydü."

"Değildi," dedim, kızgın çıkan bir tonla. "Değildi, Eva. Kart sahipleri bizi bir evliliğe zorladı!"

"Ben seninle zorla nişanlanmadım, VI," dedi. "Ben seninle severek nişanlandım." Gözleri doldu. "Sen beni sevmiyor musun artık?"

Bu soru, bir bıçak gibi araya girdi. Göğsüme acımadan bastırıldı. Hisar'ın bunları duyduğu gerçeği beni kahrediyordu.

"Seviyorum," dedim. "Ama arkadaşım olarak. Hep öyle sevdim. Hiç değişmedi."

Yüzündeki ifade aniden çöktü. "Onun yüzünden diyorsun," dedi. "O yılan yüzünden bunları söylüyorsun!"

"Eva!" derken sesim sertleşti. "Eğer bu şekilde konuşmaya devam edersen seni yine sakinleştireceğim ve iyileşmen gittikçe zorlaşacak!"

Eva'nın gözleri kararırken dudakları titredi. "Seni benden aldı," dedi. "Seni benden aldı. Nasıl gittin ona? Nasıl kandın?"

"İzin verin lütfen," dedi doktor.

Bir adım geri çekildim. Odanın havası daralmıştı, nefes almak bile zorlaşıyordu.

"Nasıl kandın ona, VI?" dedi. "O, yılan... Ailesi de öyle."

Hisar'ın burada durmasını istemediğim için onu kolundan kavradığım gibi odadan çıkardım. Kapı kapandığında içeride kalan sesler, camın arkasında boğuldu.

"Özür dilerim," dedim, öfkeli bir tonla. Öfkem ona değildi ama kendimi tutamıyordum. "Özür dilerim, Hisar."

"Önemli değil," dedi. Sakin görünüyordu ama omuzları gerilmişti.

"Hayır," dedim, bu kez daha net bir şekilde. "Önemli." Bir adım yaklaştım. "Bunları duymayı hak etmiyorsun."

Bakışlarını kaçırmadı. "Uyandığında her şeyin normal olmasını beklemek zaten saçmalıktı, Bronz," dedi. "Bunu biliyorduk." Her şeyi olgunlukla karşılayamazdı. Ona haksızlıktı.

Ellerim yumruk olmuş bir şekildeydi. "Seni bu saçmalığın içinden çıkaracağım." Sesim alçaktı ama keskindi. "Söylediği hiçbir söz seni tanımlamıyor. Hiçbiri, Hisar."

Hisar'ın bu yıkımın altında ezilmesine izin vermeyecektim. Bunun bedeli ne olursa olsun, ödemeye hazırdım.

"Benden bu kadar nefret ettirildiğini bilmiyordum," dedi Hisar, yorgun bir ifadeyle. "Sandığımızdan çok daha zor olacak."

"Düzelteceğim," dedim, hiç düşünmeden. Bu bir teselli değildi, bir vaatti. "Düzelteceğim, Hisar."

"Odaklanmamız gereken kişi Eva," dedi Hisar. "Onu ne kadar erken kendine getirebilirsek o kadar iyi. KALE'yle sıcak temasa girmeden önce elimizde büyük bir kozumuz olabilir. Âşıklar Kartı bu savaş için önemli."

"Benim odaklanmam gereken, benim için önemli olan tek şey sensin, Hisar." Gözlerinin içine yemin edercesine baktım. "Bu sürecin seni yıpratmasına izin vermeyeceğim!"

Bir anda, "Ben Moskova'ya döneceğim," dedi.

"Ne?" Kaşlarım istemsizce kalktı. "Nereden çıktı şimdi bu?

"Burada oldukça işleri zorlaştırıyormuşum gibi hissediyorum," dedi. "Eva'nın giderek kötüleşmesinin sebebi benim. Ben burada kaldıkça toparlanamayacak."

"Saçmalıyorsun şu an, Hisar."

"Bronz..." dedi, yumuşak ama kararlı bir tavırla. "İkimizin aynı çatı altında olması, hele ki o bu hâlde iyileşmeye çalışırken çok zor." Kısa bir nefes aldı. "Sana yük olmak istemiyorum."

Kaşlarım çatıldığında sinir damarlarımın arasına yayıldı. "Bana yük olduğunu nasıl düşünürsün?" dedim, sertçe.

"O her bir şey söylediğinde beni düşüneceksin. Söyledikleri kalbimi kırmaz benim. Ben yılan olduğumu zaten biliyorum."

"Kendine şunu söyleyip durma."

Bileğini kaldırdı. Işık, derisinin altındaki siyaha vurdu. "Bileğimdeki dövme bile bir kanıt," dedi. "Ben bir Alatav'ım. Hiçbir şey bunu değiştirmez."

"Yok edeceğim," dedim, bir mühür gibi akan harflerle. "O dövmeyi de... Sana yapıştırılan her şeyi de yok edeceğim!"

Koyu hareleri kararında kesin gibi bakıyordu. "O kendini daha iyi hissettiğinde gelirim."

"Hisar," dedim, tekrar ve tekrar. "Gitme."

"Lütfen," dedi, acıya acıya. "Eva ben olmayınca daha iyi olacak."

"Ben olmayacağım!" dedim. "Sen de olmayacaksın!"

Elini göğsüme yerleştirdiğinde parmaklarını yine yanlış yere koymuştu.

"Israr etme, Bronz. Daha da zorlaştırma. Centilmen bir adam ol ve kararıma saygı duy." Centilmen olmaktan nefret ettiğim zaman dilimindeydim. "Şu işlerimi toparlayayım, daha sonra çıkarım." Parmak uçlarında yükseldi ve yanağımdan hafifçe öptü. "İlaçlarını almayı unutma."

Her şeyi unutsa da ilaçlarımı almam gerektiğini hiç unutmuyordu.

Kahretsin.

Gerçekten kahretsin.

Yanımdan geçip, giderken adımlarının ne kadar ağırlaştığını fark etmemek imkânsızdı. İçinin kan ağladığını biliyordum. Bunu saklamayı benden bile daha iyi öğrenmişti, yine de hissediliyordu.

Ellerim yumruk oldu.

Göğsümün ortasına ani, sert bir ağrı çöktü. Elim refleksle kalbime gitti. Bir süre durdum, bekledim. Ağrı sonunda geçmişti.

Hisar'ın peşinden gidecektim ancak şimdi değildi. Burada kalmam gerekiyordu. Güvendiğim birini buraya yerleştirmeli, doktorları tek tek tembihlemeliydim. Eva'nın zihni bir mayın tarlasıydı, tek bir yanlış adım her şeyi daha da kötüleştirebilirdi. Hisar Moskova'ya indikten iki, belki üç saat sonra onun yanında olabilirdim.

Yerimde duramayıp bulunduğum yerden ayrıldım.

Bedenim gitmiş olsa da aklım hâlâ onun arkasından bakıyordu.

Eva yarı baygın hâlde yatıyordu. Gözleri açıktı ama sesi yoktu. Bedeni burada, zihni başka bir yerdeydi. Yanına geçtim.

"Eva," dedim, sesimi alçaltarak. "Hatırla. Hatırla ki..." diye devam ettim. "O Âşıklar Kartı'nı bulayım. Hatırla ki eksik olan parçayı yerine koyabileyim." Dişlerimi sıktım. "Onunla geçirdiğim anıları hatırlamadığım sürece içimde bir boşluk kalacak. Ve ben eksikle yaşamayı bilmem."

"VI..." diye fısıldadı.

Zaman geçti. Ne kadar bilmiyordum. Saatler ya da dakikalar fark etmezdi. Terasa çıktım. Jet, pistteydi. Motorlar çalışıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım. Kısa süre içinde jet havalandı.

Hisar giderken içimde bir şey kopmadı. Çünkü kopacak bir şey bırakmamıştım kendime.

Onu durduramazdım. Durmamalıydım.

Şu an kritik bir andaydık. Eva'yı bırakamazdım. Hisar'ın kalmasını istemek bencillik olurdu. Onu yanımda tutmak, onu korumak değil, boğmak olurdu. Ama bu, canımı yakmadığı anlamına gelmiyordu.

Sigara yaktım.

Bir nefes aldım.

Bir kez daha.

Duman ciğerlerimi yaktı ama omuzlarımdaki ağırlığı kıpırdatmadı. Sigarayı bitirip attım.

Düşüncelerim değişmedi. Ben savaşmayı bilirdim. Beklemeyi bilirdim. Kaybetmemeyi bilirdim. Lakin her dakika görmek istediğim kadının gidişini izlemek...

Bu, bana öğretilmemişti.

Ne kitaplarda vardı ne de bana öğretilen disiplinlerin içinde. Bir İmparator'un ne yapması gerektiğini bilirdim ama bir adamın, kalbi paramparça olmuşken ne yapacağını kimse öğretmemişti.

Belki de bu yüzden en çok dedeme kızgındım. Ona duyduğum öfke, babama duyduğum kinden daha sessiz ama çok daha derindi. Çünkü dedem bir düşman değildi. Aksine örnek aldığım biriydi. Bana güç öğreten oydu. Soğukkanlılığı, beklemeyi, sabretmeyi, gerektiğinde acımasız olmayı... Bir hamlenin sonuçlarını, bir kararın bedelini, bir liderin yalnızlığını ondan öğrendim. Çocukken omzuna yaslanıp dünyayı izlediğim anları hatırlıyordum. Bazen onu babamdan bile fazla sevdiğim zamanlar olmuştu.

Ama eksik olan hep aynı şeydi.

Bana ne sevmeyi öğretti ne de sevilmeye izin vermeyi.

Duygular, zayıflık sayılmıştı. Yakınlık, kontrol kaybıydı. Kalbin açılması, kapısı kilitlenmemiş bir oda gibiydi, gireni çıkanı belli olmazdı. O yüzden bana hep kapıları kapamayı öğrettiler. İçeride ne olduğunu kimsenin bilmemesini. Kendimi bile.

Şimdi ise o kapı kırılmıştı.

Gürültüyle.

Dağıtarak.

Ve ben, o enkazın ortasında, ilk kez gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. İmparator olmayı başarmıştım ama insan olmayı... Onu hiç kimse bana öğretmemişti.

Bir çıtırtı duydum. Dikkatim refleksle oraya kilitlendi.

Ardından o keskin koku doldu burnuma. Yanık. Zehirli. Kalbi hedef alan bir şeydi bu. Bu kokuya *kalbin zehri*, diyordum.

Arkamı döndüğümde, "Hisar?" dedim.

Oradaydı.

Gitmiş olması gereken yerde değil, durması gereken yerde duruyordu.

"Ben gider gitmez sigaraya mı sarıldın cidden?" Sesindeki şey öfke değildi. Endişeydi.

Ona doğru yürüdüm ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. "Elden gelen bir tek bu vardı," dedim.

"İyi ki gitmekten vazgeçmişim," dedi. "Yoksa kalbine hiç iyi bakmayacakmışsın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sigaranın dumanı hâlâ ciğerlerimdeydi ama mesele o değildi. "Sen yokken..." dedim, gözlerimi ondan ayırmadan. "Kalbim aklıma bile gelmezdi."

"Biliyorum," dedi Hisar. "Sen bensiz uyuyamazsın. Saçlarım kollarına dolansın istersin. Türk Lokumu'n olmadan sabahları huysuz uyanırsın." Tek kaşı hafifçe kalktı. "Kesin aklından elma yemek de geçmiştir. Elmayı sana yasaklamıştım. Sigaraya hiç girmiyorum bile. İlaçlarını da kullanmayı es geçeceğini biliyorum."

"Beni tanıyorsun," dedim.

"Gitmek iyi fikir değildi," dedi. "Ortağımın kalbine iyi bakmam gerekiyor."

Elimi beline yerleştirdiğimde, boynundan yükselen sıcak kokuyu soludum. "Buna ihtiyacım vardı."

Tek kaşını bu kez daha belirgin kaldırdı. "O zaman neden kalmam için ısrar etmedin?"

"Kalmanı istemek bencillik olurdu."

"Bencillik yapmanda hiçbir sakınca görmüyorum, Bronz," dedi, asılı kalan bir gerçeklikle. "Ayaklarıma kapanmayınca bu kararıma sevindiğini sandım. Gidiyorum diye ağlaman lazımdı!"

"Seni gerçekten tek bırakacağımı düşünmüş olamazsın," dedim. "Birkaç saat sonra yanında olacaktım. Başımın belasından ayrı kalamazdım."

"Bugün uzun bir gündü," dedi, yorgun ama sıcacık çıkan sesiyle. "Uyuyalım mı?"

"Uyuyalım," dedim, ihtiyaç gibi akan bir sesle.

Eva'nın kaldığı kısımdan çıktık ve tesisin diğer tarafına geçtik. Kaldığımız odadan içeriye girdiğimizde gün geçtikçe burasının değiştiğini fark ettim. Hisar, olduğu her yeri güzelleştiriyordu. Işıkları az seviyede açtığında etraftaki mumları aydınlatarak loş bir ortamın olmasını sağladı. Sanki normal bir evde, normal bir odada gibiydik ama değildi. Burası, yüksek bir teknoloji barındıran, çeşitli deneyler yapan, gizli projelerin bulunduğu bir tesisti.

Üzerimizdeki günün ağırlığını taşıyan kıyafetleri sessizce çıkardık. Yatağa uzandığımızda, gün boyu birbirimizi kaybetmemek için tuttuğumuz nefesi aynı anda bıraktık.

Hisar'ı kollarımın arasına aldım. Kısa saçları göğsüme dağıldı, teninin sıcaklığı nabzımı sakinleştirdi. Kulağına doğru eğildim. "*Spasibo, moya zhena*,"[16] dedim, alçak bir sesle. "*Za to, chto ty ryadom so mnoy, nesmotrya ni na chto.*"[17]

Beni dikkatlice dinledikten sonra, "Evet," dedi.

Kaşlarım hafifçe kalktı. "Ne eveti?"

"Bana evlenme teklifi ettin ya," dedi, gayet ciddi bir tonla. "*Evet*, diyorum."

Nefesimi savurdum. "Rusça bilmiyormuş gibi davranma, Hisar. Rusça öğrenme konusunda ilerlediğini biliyorum."

"Ben öyle anladım," dedi, dudaklarına yakışan bir gülümsemeyle. "Benim Rusça bu kadar. Bence gayet netti." Bir an durdu. "Bak, naz da yapabilirdim ama yapmadım."

Onu kendime biraz daha çektim. "Uyu, Hisar."

Gözlerimi kapadım.

---

[16] *Teşekkür ederim, karım.*

[17] *Ne olursa olsun yanımda olduğun için.*

Kalbim, ilk kez gerçekten sakinleşti.

Hisar uykuya hazır değildi. Bedeni yanımdaydı ama zihni benden uzakta, başka bir boşlukta dolaşıyordu. Kıpır kıpırdı, sanki sustuğunda düşüncelerinin sesi daha da yükseliyordu.

"Seni evlenme teklifi ederken hayal edemiyorum," dedi, en sonunda. "Diz çöker miydin mesela?"

Soru basitti. Ama cevabı basit değildi.

"Sen ne isterdin?" diye sordum.

"Hiç hayal etmedim ki..." Sesinde bir eksiklik vardı. "Edemedim."

Sustum.

Çünkü o, hayatta kalmayı öğrenmişti. Hayal kurmak ona çok uzaktı. Ölüm dışında hiçbir ihtimali uzun süre zihninde tutmamıştı. Benim dünyamda planlar, senaryolar, karşı hamleler vardı. Onun dünyasında ise yalnızca dayanmak. Direnmek. Ve her şeye karşı gelmek.

"Bronz..." dedi, yeniden. Tereddütlüydü. "Ya geçmişte evlendiysek?"

Göğsüm, kaburgalarımın arasında tekmeler atarken, "Bunu asla unutmazdık," dedim.

"Ya unuttuysak?"

"Bize yapılmış en kötü şey olurdu," dedim.

"Ben unutsam bile sen hatırlardın," dedi Hisar, emin bir şekilde.

Haklıydı.

En azından öyle olması gerekiyordu. Ama gerçek, her zaman olması gereken yerden konuşmazdı. Çünkü benim de hatırlayamadığım şeyler vardı. Kafama oturmayan boşluklar, bir türlü yerine oturmayan detaylar...

Altı yıldır evimde duran iki yüzük gibi...

Biri parmağıma kusursuz oturuyordu. Diğerini... Ona hiç denetmemiştim. Ya bu yüzükler bize aitse? Arkana bizden bunu bile çaldıysa?

Zihnimden bu düşünceleri geçiştirdim. Hisar'a odaklandım. Eli göğsümdeydi. Kalbimi bulmaya çalışıyordu ama yine yanlış yere koymuştu. Hep yapardı bunu. Kalbimin yerini değil, ağırlığını hissederdi.

Gözlerimi kapadım. Fakat zihnim kapanmadı. Kapanmayacaktı da.

Çünkü bazı uykular insanı dinlendirmez, sadece gerçeği biraz daha geciktirirdi.

HİSAR ALATAV

Ocak ayını neredeyse yarılamıştık.

Zaman, artık günleri sayan bir düzen olmaktan çıkmıştı. Sessizlikte ağırlaşan anlardan, içe doğru çöken bekleyişlerden, adını koyamadığım bir yorgunluğun nabzından akıyordu. Her sabah bir öncekinin devamı değil, onun küllerinden doğan başka bir suskunluktu.

Tesisle Arkana arasında mekik dokuyordum ama aslında iki yer arasında değil, iki hayat arasında gidip geliyordum.

Eva'nın fizik tedavisi iyiye gidiyordu. Henüz ayağa kalkamıyordu ama deniyordu. Her deneme, bedeninden çok zihnine açılmış bir yaraydı. Bazen beklediğimden daha uysal oluyor, Bronz ne derse dinliyor ve anlıyordu. Bazen ise önceki günü aratıyordu ve hırçın birine düşünüyordu.

Onu anlamak istiyordum. Çünkü yaşadıkları hiç kolay şeyler değildi. Onun yerinde olmayı kimse istemezdi. Doktorların tembihiyle yalnızca temel olaylar anlatılıyordu. Acılar, anılar, suçlar... Hepsi kapının dışında bırakılmıştı. *Şimdilik.*

Odaya girdiğimde Eva uyumuyordu. Fakat gözleri kapalıydı. Uykunun ağırlığı yoktu yüzünde. Bilinçli bir kapanıştı bu. Beni görmemek için bunu yapıyordu.

Durup bekledim.

Sessiz kaldım.

Gitmeyeceğimi anladığında göz kapakları aralandı. Bakışı, beni görür görmez sertleşti. Konuşmak için dudaklarını araladı ancak elini boğazına götürdü.

"Su ister misin?" diye sordum.

Eva yalnızca başını salladı. Ona bir bardak su doldurup uzattım, içmesi için yardımcı oldum. Bakışları odanın içinde dolaştığında duvarlara, perdeye, kapının aralığına baktı. Sonunda yeniden bana döndü. Gözlerimiz kesiştiğinde, kaçacak bir yer kalmamış gibiydi.

"Bronz birazdan gelir," dedim, sakin bir şekilde. "Doktorunla taburcu meselesini konuşuyordu. Belki güzel bir haberle döner."

Dudakları titredi. "Günlerdir sana kötü davrandım," dedi. "Bağırdım, suçladım, incittim. Neden hâlâ buradasın?"

Cevabım hazır değildi ama doğruydu. "Eğer yerlerimiz değişmiş olsaydı..." dedim. "Sen de gitmezdin."

Kaşlarını sinirle çattığında, "Senin kadar sabırlı biri değilim ben," dedi.

"Açıkçası seni çok hatırlamıyorum," dedim, dürüstçe. "Ama Bronz'un anlattıklarından biliyorum. İyi bir arkadaşmışsın. İyi bir dinleyici... Ve fazlasıyla fedakâr."

Gözleri boynumda bir noktaya takıldı, daha sonra tekrar yüzüme çıktı. "Ona *Bronz* diyorsun..."

"Artık ona *Bronz* derler," dedim. "VI olmayı bırakalı çok oldu ve bildiğim kadarıyla kendisine VI denmesini de istemiyor."

"Hiçbir şey bıraktığım gibi değil," dedi, fısıltıyla. "VI olmaktan hiçbir zaman gocunmazdı."

Eva birden elini başına götürdü. Parmakları şakaklarında kilitlendi.

"Eva," dedim, sakin kalmaya çalışarak. "İyi misin?"

"Başım..." derken bu kelime ağzından zar zor çıktı. "Başım çok ağrıyor."

Bir adım yaklaştığım anda burnundan koyu renk kan süzüldüğünü gördüm.

"Dur," dedim, refleksle. "Dur, burnun kanıyor!"

Beni duymuyordu. Nefesi düzensizleşmişti, göz kapakları titriyordu. Acı, bedenini içeriden kemiren bir şey gibi yüzüne yayılıyordu.

"Durdurun şunu!" diye bağırdı. "Ne olur, durdurun!" Kalbim göğsüme vurduğunda duvara uzanıp acil durum düğmesine bastım. "Doktorları çağırdım," dedim, onu tutmaya çalışırken. Bulduğum peçeteyi burnuna bastırmaya çalıştım. "Şimdi geliyorlar, tamam mı?"

Kapı açıldığında ilk giren doktorlar oldu. Ardından Bronz'u gördüm.

"Hisar?" dedi, hızlıca.

Ona dönerek, "Bronz," dedim. "Bir anda *başım ağrıyor*, dedi. Sonra burnu kanamaya başladı. Durduramadım." Yatağın her tarafı kan olmuştu. Ellerim tamamen kandı.

Eva tekrar başını tutup acıyla inledi. Doktorlar Eva'nın etrafını sardı, biri tansiyonunu ölçerken diğeri göz bebeklerine baktı.

Eva nefes almakta zorlanıyordu. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, gözleri doldukça bakışları bulanıklaşıyordu.

"Ben..." dedi, sesi kırılıp ağlamaya dönüştüğünde. "Ben bunları... Gerçekten yaşadım mı?"

Odanın havası aniden değiştiğinde bir şey yerinden oynadı. Sanki yıllardır kapalı duran bir kapı, yanlış anahtarla ama zorla aralanmıştı. Hatırlamak böyle bir şeydi işte. Birden gelmezdi. Önce can yakardı.

Bronz'la birbirimize bakmayı kestiğimizde, "Bir şeyler mi hatırlıyorsun?" diye sordu Bronz. Sesindeki dikkatli ton, umutla korku arasında asılı kalmıştı. Onun da bu sorunun cevabından çekindiğini biliyordum. Çünkü hatırlamak, iyileşmek demek değildi her zaman. Bazen sadece daha fazla acıyı geri çağırırdı.

"Atlas..." dedi Eva. Bu isim ağzından döküldüğünde, boğazını yırtarak çıkmıştı. "Onunla ilgili bazı şeyler var."

Demek isimler geri dönüyordu. Demek zihin, kendisine çizilen sınırları kemirmeye başlamıştı.

Eva'nın gözleri bir noktaya takılı kaldı. Bize değil, geçmişe bakıyordu. Görmediğimiz, bilmediğimiz ama onun hâlâ içinde taşıdığı bir yere.

Soluklandı.

"Onu... Onu neden hatırlıyorum?" diye sorarken gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Elini sıkma," dedim Eva'ya, farkında olmadan. "Nefesine odaklan. Bak bana. Buradayım."

Bana baktı.

Gerçekten baktı.

O an ilk kez beni bir düşman gibi değil, sabit bir nokta gibi gördü. Tutunabileceği tek şey benmişim gibi baktı.

"Ben... Ben onu seviyordum," diye acı içinde fısıldadı. "Değil mi?"

Bu soru bana sorulmamıştı aslında. Kendi zihnineydi. Kendini test ediyordu. "Evet," dedim, yavaşça. "Seviyordun."

"Sevgilim..." Kelime, dudaklarından düşerken paramparça oldu. "Sevgilim nerede?" Bakışları savrulduğunda odayı, yüzleri, ışığı taradı. Daha sonra gözleri bana ve Bronz'a saplandı. Tanıdık bir korku, tanıdık bir umutla, "VI," derken bu kez yalvarıyordu. "Atlas nerede?"

"Onu şu an göremezsin," dedi. Sözleri, Eva'yı korkutmamak için özenle seçilmişti.

"Görmek istiyorum," diye ağladı Eva. "VI, ne olur... Bana Atlas'ın yaşadığını söyle."

Bronz hiç tereddüt etmedi. "Yaşıyor," dedi, net bir sesle. "Yaşıyor. Ama zihnini zorlama. Şimdi senden tek istediğim sakinleşmen. Sonra... Sonra ne istersen konuşacağız."

Eva'nın soluğu hâlâ düzensizdi ama kelimeler, bir yere tutunmasını sağlamıştı.

Doktorlar Eva'nın etrafında sessiz bir çember oluşturmuştu. Cihazların tekdüze sesi, odadaki gerilimi daha da görünür kılıyordu.

"En son hatırladığınız tarih nedir?" diye sordu doktor.

Eva gözlerini kapadığında cevap vermeden önce zihninin içinde bir kapıyı aralar gibiydi. "3 Mart 2016..."

Bu tarih, bir ip gibi gerilmişti. Hepimizin boynuna dolanmış bir urgandı.

"O tarihle ilgili ne hatırlıyorsunuz?"

"Formalite bir evlilik yaptığımızı," dedi Eva.

Doktor not aldıktan sonra bakışlarını tekrar Eva'ya çevirdi. "Hatırladığınız kadarıyla ailenizin isimlerini sayabilir misiniz? Büyükten küçüğe doğru gidebilirsiniz."

Eva bu kez tereddüt etmedi. Kelimeler dudaklarından şaşırtıcı bir netlikle döküldü. "Dedem, Dimitri Petrov. Büyükannem, Daria Petrova. Büyük halam, Rozalia Petrova Vanizan. Babam, Temur..."

Nefesim istemsizce kesildi.

Kulaklarım beni yanıltmış olamazdı. Hızla Bronz'a döndüğümde dudaklarımı araladım. "Ne dedi?" dedim. "Vanizan mı dedi?"

"Evet," diyerek başını salladı Bronz. "*Rozalia Petrova Vanizan*, dedi."

Onun da dikkatini çektiğinde kalbim göğsümde sertçe çarptı.

"Bu..." dedim, kelime boğazımda düğümlenirken. "Bu benim büyükannemin adı." Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. İnanamadım. "Bu nasıl olabilir, Bronz?" diye tekrarladım. "Eğer doğruysa... Eva benim akrabam mı? Bundan nasıl haberim olmaz?"

"Bu bilgi benim için de yeni," dedi. "Bundan benim de haberim yoktu."

Nefesimi tutup sonra yavaşça bıraktım. "Bunu hemen araştırmam lazım."

Bronz kolumdan yakaladığında tutuşu sert değildi ama kararlıydı. "Nereye?"

"Sen onun yanından ayrılma," dedim. "Bir şeyler hatırlamaya başlamışken yanından gitmek doğru olmaz."

"Hisar." Sesindeki ton, hoşnutsuzluğunu gizlemiyordu.

Ona kısa bir bakış attığımda güven verici gözükmeye çalıştım. "Gerçekten yaramazlık yapmayacağım," dedim. "Söz."

"Sana bu konuda güvenmediğimi biliyorsun. Her bunu dediğinde seni kötü bir hâlde buldum." Israrla baktı. "Beraber gidelim."

Başımı iki yana salladım. "Tek gitmem daha iyi olacak," dedim. "Gideceğim yer Roza'ya ait. Oraya İmparator'un soyundan birini götürürsem... Beni lanetleyebilir." Dudaklarımda silik bir tebessüm belirdi ama ciddiyetim yerindeydi.

Bronz'un yüzü kararırken içinin rahat olmadığı belliydi. Yumuşak ama net bir tonla, "Eğer uzun sürerse beni bulursun," diye devam ettim.

"Bulurum," dedi.

Uzanıp dudaklarına hafif bir öpücük bıraktım ve kıyafetine dikkat ederek boynuna sarıldım. Bronz, sıcak dudaklarını boynuma bastırdığında orada biraz soluklandı. İkimiz de sarılmanın sıcaklığını bedenlerimize nakşedip bundan güç aldıktan sonra ayrıldık. Arkamı döndüm ve odadan çıktım. Koridorun ucundaki tuvalete gidip ellerimdeki kanı temizledim. Yüzümü de yıkayıp oradan ayrıldım. Asansörle tesisin otoparkına inip arabaya bindim. Motor çalıştığında boğazımdaki düğüm biraz daha sıkılaştı.

Bir hayli uzaklaştım.

Roza'nın adı bir tesadüf olamazdı. O isim, toprağın altından değil, tarihin derinlerinden bana uzanıyordu. Ve ben, köklerimdeki gerçeği öğrenmeye gidiyordum.

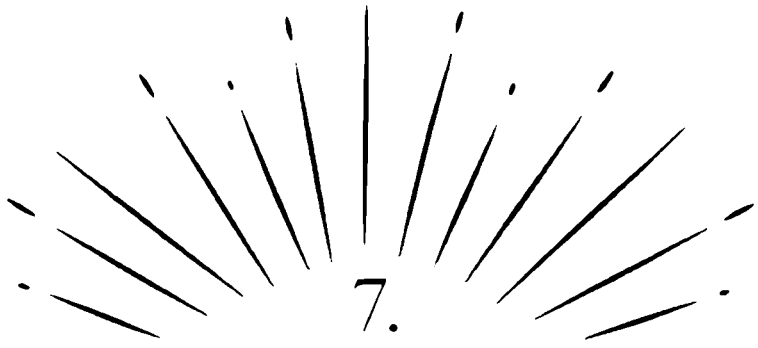

7.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

"Küçük kızım."

Büyükannemin sesi, odanın içini usulca doldurdu. Elimdeki oyuncağı bıraktım, yanına gitmek için yürümeye başladım. Evi büyüktü ve sesi birkaç oda öteden geliyordu. Bulunduğu odaya girdiğimde onu koltukta otururken buldum. Kucağında kalın, eski bir albüm vardı.

"Beni mi çağırdın?" diye sordum.

Gülümsedi. Gülüşü her zamanki gibi sıcak ve güven vericiydi. "Elbette seni çağırdım," dedi. "Benim senden başka küçük kızım mı var?"

Kapı eşiğinde kaldım. "Bana sadece sen kızım diyorsun, büyükanne."

Bakışları yumuşadı. "Hoşuna gidiyor mu?" Başımı sessizce salladım. "Bir gün annen de sana böyle seslenecek," dedi, uzak bir ihtimali fısıldarcasına.

Gözlerim parladı. "Çok uzun sürer mi?" diye sordum, umudu saklamaya gerek duymadan.

"Umarım çok uzun sürmez, miniğim." Yanındaki boşluğu eliyle işaret etti. "Gel, otur. Sana göstermek istediğim birkaç şey var."

Elindeki albüme baktım. Sayfalar eskimişti, fotoğraflar soluktu. Huzursuz hissettim. Roza bana ne zaman eski şeyler gösterse rahatsız olurdum ama ona bunu hiç belli etmezdim.

"Bunlar kim, büyükanne?" diye sordum.

Bakışları yavaşça sertleşirken az önceki yumuşaklığın yerinde şimdi ağır bir gölge vardı. "Asla yan yana gelmemen gereken aileler." Sesi net, tartışmaya kapalıydı. "Hiçbir koşulda bu insanlarla ortak olmamalısın, His."

Kaşlarımı çattım. "Kim ki bunlar?"

Albümün kapağını biraz daha sıktı. Parmakları titremedi ama sesi geçmişten bir acı taşıyordu. "Benden hayatımı çalanlar," dedi. "Eğer senin, benim torunum olduğunu öğrenirlerse sana da iyi davranmazlar."

Boğazım düğümlendi. "Onlar kim?"

"Vladislav ve Vladin ailesi." Ardından fotoğrafları tek tek işaret etti. "Onlara iyi bak. Tanı. Ama sakın güvenme. Onlarla asla ortak olma. Ve ne olursa olsun... Onları dost sanma."

"Peki..." dedim, onun gözlerinin içine bakarak. "Bir gün... Hata yaparsam?"

Büyükannem bana uzun uzun baktı. O bakışta ne kızgınlık ne de şaşkınlık vardı. Sanki bu sorunun bir gün mutlaka sorulacağını biliyormuş gibiydi. Elini yüzüme uzattı, başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Hata yapacaksın," dedi, sakin bir kabullenişle. "İnsan, hatasız öğrenmez. Benim de çok hatam oldu."

Yutkundum. "Ya onlara güvenirsem?"

"Miniğim," dedi, yumuşakça. "Eğer onlardan birine güvendiysen inanıyorum ki bu, güvenilmeye layık biri olduğu içindir. Sana anlattığım, öğrettiğim onca şeyden sonra bile kalbin hâlâ güven, diyorsa..."

Başımı hemen iki yana salladım. "Ben senin sözünden çıkmam."

Gülümsedi. Bu kez gülüşünde hüzünle karışık bir gurur vardı. "Biliyorum," dedi. "Ama ben sana yalnızca yol gösterebilirim. Seçimi yapacak olan yine sensin, küçük kızım. Sensin."

Roza'nın beni çocukken getirdiği o yerdeydim.

Adını koyamadığım ama zihnimin derinliklerine kazınmış bir evdi burası. Duvarları sustuğunda bile insanın kulağında bir şeyler çınlatan cinsten konuşurdu. Kapıdan içeri adımımı attığım an, zaman geriye doğru büküldü. Toz, ahşap ve eski kâğıt kokusu birbirine karıştı. Çocukken bana güven veren bu ev, şimdi beni sorguluyordu.

Tozdan ötürü öksürürken yavaşça ilerledim. Eşyaları tek tek süzdüm. Hiçbiri rastgele değildi. Burada bırakılan her şey bir gün geri dönüleceği varsayımıyla saklanmıştı. Roza hep böyleydi. Hiçbir şeyi tamamen terk etmezdi, yalnızca üstünü örterdi.

Evin bütün odalarını gezdim.

Buralarda bir yerde bir soyağacı arşivi olmalıydı. Roza gibi düşünmeye çalıştım, onun gibi etrafa baktım ve onun duygularını taşıdım. *Ben Roza olsaydım nereye koyardım?*

Duvara asılı resmi gördüğümde kalbim hızlandı. Çerçeve... Fazla düzgündü. Bu evde hiçbir şey bu kadar düzgün olmazdı. Ellerim istemsizce yukarı kalktı. Çerçeveyi aşağı indirdiğim an, arkasında bir kol çıktı. O kolu aşağıya çektiğimde duvarlardan biri hareket etti.

Duvar ağır ağır açılırken diğer tarafta kütüphaneyi andıran bir oda gözüktü. Oraya geçerek etrafı hızlıca taradım. Bir rafın üzerinde aradığım şey yazıyordu: *Soyağacı listesi.*

Çizgiler netti. İsimler düzenliydi. Kimlikler saklanmamıştı. Bilakis, saklanacak yer kalmayana kadar açıkta bırakılmıştı.

En tepedeki kutucukta Roza'nın anne ve babasının isimleri vardı. Oradan aşağı doğru inen tek çizgi, iki ayrı kola ayrılıyordu. Bir kol Dimitri'ye uzanıyordu, diğeri ise Roza'ya. Parmaklarım kâğıdın üzerinde ilerlerken nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Dimitri Petrov, Eva'nın dedesiydi. Ve aynı zamanda Roza'nın öz abisiydi. Bu bilgi, sessiz ama ağır bir darbe gibi zihnime oturdu. Çizgiyi takip etmeye devam ettim. Dimitri'nin altında Temur'un ismi yazıyordu. Temur, Eva'nın babasıydı. Roza'nın altında ise Tania yazıyordu. İki isim yan yana geldiği anda, zihnimde bir şeyler geri dönülmez biçimde çatladı.

Temur ve Tania, iki kuzendi.

Ama çizgi orada bitmiyordu. Kaçınılmaz bir kader gibi aşağı doğru inmeye devam ediyordu. Temur'un altına Eva'nın ismi eklenmişti, Tania'nın altına ise benim. O an, kâğıdın üzerindeki mürekkep gerçekliğe dönüştü. Kan bağı, inkâr edilemeyecek kadar netti. Eva'yla ben, aynı ağacın iki farklı dalında doğmuştuk. Aynı kökten geliyorduk.

Biz... Kuzen çocuklarıydık.

Kâğıda bakakaldım. Harfler yerlerinden kıpırdamıyordu ama içimdeki her şey dağılmıştı. Demek bu yüzden... Demek bu yüzden aynaya baktığımda bazen kendime değil de ona bakıyormuşum gibi hissediyordum. Demek bu yüzden birbirimizin yerine geçecek kadar benziyorduk.

Bu bir tesadüf değildi, bu bir yankıydı.

Ellerim titrediğinde kâğıdı tekrar katlayamadım. Çünkü bazı gerçekler, bir kez açıldığında eski hâline dönmezdi. Eva benim düşmanım değildi. Rakibim hiç değildi. O, ailemdi. Kanımdı. Ve belki de bu yüzden, birbirimizi en çok yaralayan kişiler biz olmuştuk.

Gözlerimi kapadım. Zihnimden aynı şeyler geçip duruyordu. Bu hikâyede kimse yabancı değildi.

Etrafı bu kez daha dikkatli taradım. Fotoğraf albümünü buldum. Duvarın dibine çömeldim. Fotoğrafları tek tek yere yaydım. Parmaklarım titremiyordu ama bir şey sessizce çözülüyordu.

Fotoğrafları elime aldım. Annemle Temur'un yüzleri, aynı karelerin içinde defalarca karşıma çıktı. Aynı okul bahçesi, aynı sıralar, aynı törenler... Yan yana durmuşlar, gülmüşler, omuz omuza vermişlerdi. Sonra başka bir şeye takıldı gözüm.

Ben vardım o albümlerde. Küçük hâlimle, farklı zamanlarda, farklı mekânlarda. Eva da vardı ama hiçbir karede birlikte değildik.

Bu yokluk, varlıktan daha yüksek sesle bağırıyordu.

Neden Eva'yla yan yana tek bir fotoğrafımız yoktu? Neden çocukluk arkadaşı değildik? Aynı kanı taşıyıp, aynı kaderin kıyısından geçmişken yollarımız neden hiç kesişmemişti? Beni ondan kim uzak tutmuştu? Annem mi bilinçli bir şekilde araya mesafe koymuştu yoksa babam mı daha en başından bu bağı tehlike olarak görüp koparmıştı? Cevabı olmayan bu sorular, zihnimin içinde ağır ağır dolaşmaya başladı. Eva'ya dair tek ortak anılarımızın tesisle sınırlı olması tesadüf değildi.

Tesis...

Orası çocukluğun bittiği, kaderin yazılmaya başlandığı yerdi.

İkimizin de kartı yoktu. İkimiz de seçilmemiştik. Ve bu eksiklik, bizi özgür kılmak yerine daha büyük bir zorunluluğun içine itmişti. Kart sahibi olamayanlar için sistemin tek çözümü vardı: *Evlilik*. Kanı dengelemek, gücü korumak, soyu doğru yerde tutmak gerekiyordu. Yoksa kartsız kalırdın ve bunun sonucunda ölürdün.

Eva güçlü bir soydan geliyordu. Bu yüzden İmparator Kartı'nın vârisiyle evlenebilirdi.

Ben de öyleydim. Aynı nedenle, aynı kader çizgisine yerleştirilmiştim.

Asıl sarsıcı olan şuydu. Eva da ben de İmparatoriçe Kartı'na vâris olabilirdik. Aynı kanı taşıyorduk. Aynı ihtimali. Aynı tehdidi.

Bu bir aşk üçgeni değildi.

Bu bir *soy düğümüydü.*

Bizi çocukken ayırmışlardı çünkü bir arada büyürsek bağ kurardık. Bağ kurarsak itaat etmezdik. İtaat etmezsek sistemi tehdit ederdik. Bizi ayırmışlardı çünkü birlikte olursak fazla güçlü olurduk.

Ve bu yalnızca bizimle sınırlı değildi.

Atlas ve Bronz da aynı soyun çocuklarıydı. İkisi de İmparator Kartı'na uzanabilecek kadar uygun bulunmuştu. Çünkü aynı kanı taşıyorlardı. Bu nasıl aklıma gelmemişti ki? Bu gerçeği nasıl göz ardı etmiştim? Eva da Atlas da kurucu kartlara sahip olabilirdi çünkü kartlar yalnızca kan bağıyla aktarılıyordu.

Biz seçenek değil, asillerdik. Satrancın en mühim taşlarıydık. Doğru yerlere sürülmesi gereken, yanlış hamlede yakılması mübah görülen taşlar...

Biz hiçbir zaman tesadüf olmamıştık. Bir araya gelmememiz bile planın bir parçasıydı.

Ve şimdi, yıllar sonra bastırılmış bütün bağlar tek tek yüzeye çıkıyordu. Geç kalmış bir uyanışla. Ve geri dönüşü olmayan bir bedelle.

Fotoğrafları tekrar toplarken göğsümün ortasında ağır bir boşluk vardı artık.

Tekrar raflara yönelerek evrakları ayıklamaya başladım. İsimler, tarihler, evlilikler, ölümler... Hepsi birbirine eklenmişti ama bazı boşluklar bilinçli bırakılmış gibiydi. Aradığım ismi bilmiyordum belki ama hissediyordum. Bir şey eksikti. Bir şey, özellikle gizlenmişti.

Alfabetik sıralamada ilerlerken V harfinde durdum. Vladislav, Vanizan, daha önce görmediğim soyadları yazıyordu ancak istediğim soyadı yoktu. Vladislav soyuna ait evrakı aldım. Çok uzun bir tarihi vardı. İlk İmparator'un kaydını hatırladım. O, babasının adının Vlad olduğundan bahsetmişti. Vlad isminin yazılı olduğu yeri buldum. İki oğlu dışında iki de kızı vardı. Vlad'dan sonra tüm isimler gizlenmişti. İki erkek kardeş aynı çemberin içindeydi. Roza'nın kayıtlarına göre birileri iki çember içine alınıyorsa onlar ikizdi.

Şeytan ve İmparator ikiz erkek kardeşti...

İkisi de Roza'ya âşık olmuştu. Ancak ikisi de onunla evlenememişti. Üçü, bambaşka hayatlara sahip olmuştu. İsimleri okumaya çalıştım. D. Vladislav, D. Vladislav yazıyordu. Ancak bir D. Vladislav'ın soyu devam ediyordu, diğeri *ölü* olarak işaretlenmişti. İmparator soyunu ayırdığı için Vladislav ailesinde öldü olarak gözüküyordu.

İki oğul, iki farklı yol vardı. Aynı kandan doğmuş ama farklı kaderlere yürümüş iki erkek çocuktu. İsimleri okurken kalbim ritmini kaybetti. Çünkü bu, yalnızca Bronz'un değil, Atlas'ın da izini taşıyordu. Aynı kökten çıkan iki vâris. Aynı güce talip iki soy. Ve her ikisinin yolu da bir noktada benim hayatımla kesişmişti.

Şeytan'ın gerçek adını biliyordum.

Damien Vladislav.

Bu bilgi, artık sıradan bir ayrıntıydı. Defalarca önüme düşmüş, defalarca doğrulanmıştı. Ama İmparator'un gerçek adı... Onu bilmiyordum. Yalnızca baş harfine hâkimdim artık.

D.

Bu tek harf, Arkana'nın tepesindeki adamın kendisinden bile daha korunaklıydı.

Şeytan'ın soyundan ayrılan kolları incelemeye başladım. Damien'in yaptığı evlilik, kurduğu bağlar, attığı stratejik adımlar... Hepsi bir amaca hizmet ediyordu. Ve karşıma çıkan ilk isim, kaşlarımı çatmama yetti.

Veronika Vanizan.

Bu isim yabancı değildi.

Roza'nın kendi soyağacında, eşi Victor'la bağlantılı bir yerde duruyordu. İki arşivi yan yana açtım. Gözlerim satırlar arasında gidip, gelirken bağlantı netleşti.

Veronika Vanizan, dedem Victor'un kız kardeşiydi.

Soğuk bir gerçek, zihnimin ortasına düştü.

Şeytan, İmparatoriçe'ye yaklaşabilmek için düşmanının kız kardeşiyle evlenmişti. Bu, basit bir evlilik değildi. Bu, bir sızmaydı. Bir işgaldi. İlk İmparator, soyunu duyururken bundan bahsetmişti. O an, asıl ihanet eden kişinin kim olduğunu anlamıştı. Ama artık çok geçti. Çünkü Roza başkasına aitti. Ve tarih, geri alınamaz kararlarla doluydu.

Damien'in bir oğlu olmuştu.

Bogdan Vladislav.

Bogdan'ın eşi ise dikkatimi asıl çeken detaydı.

Adı, Elvan'dı.

Türk asıllı bir kadındı. Bu tesadüf değildi. Türklerin Yeni Dünya Düzeni'ndeki ağırlığını biliyordum. Roza'nın ilk kaynaklarında kart sahiplerinin büyük kısmının Türk ve Rus kökenli olduğunu görmüştüm. Zamanla bu kimlikler silinmiş, Arkana tek ulus gibi sunulmuştu. Ama kan, hafızasını kaybetmezdi.

Bogdan ve Elvan'ın dört çocuğu olmuştu. İsimleri tek tek inceledim. Üçü yalnızca birer dipnottu. Ama biri... Zihnime kazındı.

Atlas Vladislav.

Atlas, Şeytan'ın soyundan geliyordu. Ivan da öyle. Bir kız kardeşleri daha vardı ama genç yaşında ölü olarak işaretlenmişti. Dosyada yalnızca tek bir kelime vardı: *Silindi.* Şeytan'ın soyu, Damien'le başlamış ve Ivan'la son bulmuştu. Ivan'ın adının yanına, kırmızı bir işaret koydum. Ölü.

Elim durmadı. Ivan'ın soyunu devam ettirdim. Ve o boşluğa bir isim yazdım.

Yağız.

Yasmin'in, *oğlum*, diye sahiplendiği, hepimizin yüreğine bir ışık dolduran Yağız... Yaprak ve Ivan'ın çocuğuydu o. Atlas'ın Yağız'ı isteme sebebi, bir saplantı değil, bir zorunluluktu. Çünkü kendi soylarını devam ettirebilecek tek kişi oydu.

O an fark ettiğim bir detay ise benim de Vladislavlarla bir bağımın olmasıydı. Dedemin kız kardeşi Veronika'yla Atlas'ın dedesi Damien'in evlenmiş olması, bizi bir noktada soyağacında bağlıyordu. Bu durumda kan bağımız olmasa da Yağız da benim uzaktan akrabam oluyordu. Her şey çok karışıktı. Çok.

Vladislav dosyasını kapatıp, yerine geri koyarken asıl bakmam gereken yere henüz bakmamıştım.

Vladin.

Bu soy, burada açıkça yazmıyordu. Roza'nın tarzı değildi bu. Derin bir nefes aldım. Roza gibi düşündüm. Roza gibi baktım. Roza olsaydım...

Tersten yazardım.

Bakışlarım N harfinin olduğu bölüme kaydı. NIDALV. İsim oradaydı. Netti.

Ama hemen altında, koyu bir mürekkeple karartılmış bir evrak kutusu duruyordu. Sanki biri bu ismin görülmesini istememişti. Ama tamamen yok etmeye de cesaret edememişti.

Kutuyu raftan indirdiğimde ağırlığı avuçlarımda kendini hissettirdi. Bu sıradan bir dosya değildi. Bu, bir soyun yüküydü.

Kapağını açtığımda karşıma çıkan ilk şey bir soyağacı oldu. Diğerlerine göre çok daha yakın bir geçmişe aitti. 1930'lardan başlıyordu. En tepede tek bir isim vardı. Vlad. İlk İmparator, soyunu kendi babası Vlad'dan başlatmıştı. Ondan öncesi yoktu. Çünkü öncesi, Vladislav soyağacına aitti.

Ve Vlad'ın altında tek bir dal vardı. *D. Vladin* olarak gizlenmiş isim yer alıyordu. Bronz, her anlamda dedesine çekmişti. İkisi de kimliğini gizlemeyi seviyordu.

D. Vladin'in iki evlilik yaptığını görmek bile başlı başına sarsıcıydı. Ancak ikinci eşinin adıyla karşılaştığımda kaşlarım istemsizce çatıldı. *Cavidan.*

Bu isim, sıradan bir ayrıntı değildi. Bronz'un soyunda Türklük mü vardı?

D. Vladin'in ilk evliliğinden üç oğlu, iki kızı vardı. İkinci evliliğinden bir kızı, bir oğlu bulunuyordu. Ancak Bronz hangi kısımdaydı, anlayamıyordum çünkü çok fazla dallara ayrılmıştı.

Sayfaları çevirdikçe şema karmaşıklaştı. Evlilikler stratejikti. Doğan çocuklar uygun ve uygunsuz diye ayrılmıştı. Kart taşıyabilecek olanlar özenle işaretlenmiş, taşıyamayacak olanlar ise ya silinmiş ya da başka kollara sürülmüştü. Burada aşk yoktu. Seçim yoktu. Yalnızca ihtimaller ve hesaplar vardı.

Bronz hangisiydi? Tamamen Rus muydu yoksa kökenlerinde Türklük de bulunuyor muydu?

Czar isimli bir adamın altı çocuğu olmuştu. İlk iki çocuğunun ismi vardı ancak üçüncü çocuğu ve sonrakiler de dâhil olmak üzere onlara isim konulmamıştı. *Czar...* Ne demekti? Gerçek bir isim miydi yoksa lakap mı? Telefonu çıkarıp araştırmaya başladım. Czar gerçek bir isimdi ve anlamı İmparator'du. Czar ve ailesine dikkat kesildim. Rus bir kadınla evlenmişti ve üç oğlu, üç kızı olmuştu. İlk çocuk erkek, ikinci kız, üçüncü erkek, dört ve beş kız, altıncı çocuk ise erkekti.

Altıncı çocuğun yanında ölü yazıyordu. İlk defa bir soyağacında ölüm nedeni farklı bir şekilde yazıyordu. Diğerlerinin hepsinde *başarısız* damgası vardı. Çocuklar kart için doğup büyüdükleri için ölüm nedenleri de yine karta bağlı olmak zorundaydı. Ancak Czar'ın en küçük çocuğu soğuktan ölmüştü. Soğuktan...

Bronz hakkında hiçbir şey bulamamıştım ama altı çocuk sahibi olan Czar'ı aklıma kazıdım.

Bronz'un soyadı neden hiçbir zaman yüksek sesle söylenmemişti, şimdi anlıyordum. Vladin adı bir miras değil, bir tehditti. Üstü bu yüzden karalanmıştı. Çünkü bu soy, İmparator Kartı kadar güçlüydü ama kontrol edilemezdi. Aynı soydan iki vâris çıkmıştı ve tarih, böyle durumları affetmezdi.

Dosyayı kapadığımda yalnızca bir gerçeği değil, onunla gelen ağır bir yükü de sırtıma almıştım. Sayfaların arasında kalan şey artık tek başına Eva'nın parçalanmış hafızası değildi. Bronz'un suskunluğuna sıkışmış pişmanlıklar ya da Atlas'ın öfkeyle büyüttüğü boşluk da değildi. Bu, en

başından beri kusursuzca örülmüş bir çarpışmanın haritasıydı. Sistem, bizi bir araya getirmek için değil, birbirimize çarptırmak için inşa edilmişti.

Ve Roza...

Roza bunu benden gizlememişti. Sadece doğru ana kadar beklemişti.

Kütüphanede her şeyi eski yerine yerleştirirken parmaklarım titremedi. Raflar, dosyalar, kilitler... Hepsi yine düzenliydi. Ama içimdeki düzen çoktan dağılmıştı. Kapıyı kapadığımda, geride bıraktığım yalnızca bir oda değildi, bir dönemin sessizliğiydi. Artık bildiklerimle geri dönüş yoktu.

Arabaya bindiğim anda telefonum titredi. Ekranda Fedor'un adı belirdi.

"Alo."

"Efendim," dedi, alışıldık resmiyetiyle. "Size aktarmam gereken bir durum var."

"Seni dinliyorum."

"Bir kadın, günlerdir evinizin önünden ayrılmıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Hangi evim?"

"Rusya'daki iki evinizin de," dedi. "Akşam birinin önünde görülüyor, sabah diğerinin. Sanki nöbet tutuyor."

Direksiyonu daha sık kavradım. "Kim bu kadın? Kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Şu an doğruluyorum," dedi Fedor. "Bilgilerini anlık olarak size gönderiyorum." Kısa sürede ekranım aydınlandı. Satırlar birer birer düştü. Yazılan isme ve soyadına dikkat kesildim.

Natasha Vanizan.

Vanizan.

Boğazımın içi kurudu. "Abimin eşi..." dedim, kelimeler ağzımdan düşük bir sesle dökülürken. Sanki yüksek sesle söylesem gerçek daha da ağırlaşacaktı. "Şu an nerede?"

"Konumunu ilettim," dedi Fedor. "Ne yapmamı istersiniz?"

Haritaya baktım. Evlerim. İki ayrı adres. İki ayrı cephe. Natasha, günlerdir iki konum arasında daire çizip duruyordu. Bekliyordu.

"Kendi hâline bırakın," dedim, sonunda. "Ben ilgileneceğim."

Bir anlık sessizlik oldu. Ardından Fedor'un sesi yeniden geldi.

"Keskin nişancıları devre dışı bırakıyorum."

"Fedor," derken sesim sertleşti. "İznim olmadan hiçbir şey yapmayın!"

"Anlaşıldı," dedi. "Siz nasıl isterseniz, efendim."

Arabanın içi, motorun tekdüze uğultusuna rağmen mezar sessizliğindeydi.

Gazdan ayağımı çekmedim. Yol, karanlığın içinde ince bir bıçak gibi uzanıyordu. Farların aydınlattığı her metre, beni istemediğim ama kaçamadığım bir gerçeğe biraz daha yaklaştırıyordu. Roza'nın arşivinde bulduklarım henüz benim için tazeyken şimdi Vanizan soyadı ete kemiğe bürünmüş, kapıma dayanmıştı. Tesadüf değildi. Bu ailede hiçbir şey tesadüf olmazdı.

Evin önünde durduğumda bahçede bekleyen kadını gördüm. Onu hemen tanımıştım. Üstünde kalın kabanı, başında yün şapkası ve uzun çizmeleri vardı. Ellerini soğuktan korumak için nefesini verip duruyordu. Etrafını inceliyor ve sanki o kapının açılıp kapanmasını bekliyordu.

Arabadan inmeden önce Bronz'u aradım. Telefon daha ikinci çalışta çalmayı kesti. "Hisar?" dedi.

Onun odun gibi çıkan sesine karşılık sesime hafif bir muziplik katarak, "Özledin mi beni?" dedim.

Bronz'un yanıtı ise benim aksime düz ve soğuktu. "Neredesin?"

"Bilmiyormuş gibi davranma, Bronz," dedim. "Yol boyunca peşime takılan arabaları saymayı bıraktım. Plakalar, semboller... Hepsi BVI!" Gülümsedim ama bu bir tebessüm değildi. Daha çok dişlerin arasından geçen bir uyarıydı. "Biraz abartmamış mısın?"

"Güvenliğinden emin olmalıyım."

"Şuna *sana güvenmiyorum*, desene!"

"Neredesin, Hisar?" Sesi alçaktı ama tonundaki baskı yerli yerindeydi.

İlla bu sorunun cevabını benden duyacaktı. "Bana ait olan evlerden birindeyim," dedim. Direksiyonun üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Camın ardında, saatlerdir orada bekleyen silüet hâlâ kıpırdamadan duruyordu.

"Orada mı kalacaksın?"

O tek cümledeki tereddüdü, sahiplenmeyi ve bastırılmış huzursuzluğu kaçırmam mümkün değildi. Farklı bir çatı, farklı bir yer... Bunlar onun için yalnızca mesafe değildi.

"Hayır," dedim, net bir şekilde. "Onun için gelmedim." Sıkıntılı bir nefes alıp verdim. "Efrem'in eşi, Natasha Vanizan, yani biricik yengem günlerdir evimin önünde dolaşıyormuş."

Telefonun öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Bronz hiçbir şey söylemedi ama nefesinin ritmi değişti. Bunu hissediyordum. *Vanizan* artık ikimiz için de sıradan bir soyadı değildi, her harfiyle başka kapılar açan, başka ihtimalleri tetikleyen bir isimdi.

"Abinin eşi mi?" dedi, sonunda. "Ne için?"

"Bunu öğrenmek için buradayım," dedim. Gözlerimi evin önünde bekleyen kadından ayırmadan ekledim. "Ne söyleyeceğini merak ediyorum. Onunla konuştuktan sonra seni ararım, olur mu?"

"Bekliyorum," dedi. "Bir şey olursa haber et."

"Haberi gelir," dedim, kısa bir nefesle.

"Bunu başkasından değil," dedi vurgulayarak. "Senden duymak istiyorum, Hisar."

Telefonu kapattım ve arabadan indim. Karın üzerinde birkaç adım attığımda ayaklarımın altındaki çıtırtı, sessizliği yarıyordu. Bakışlarımı ondan ayırmadan durdum. Mesafeyi koruyarak ne bir adım daha yaklaştım ne de geri çekildim.

"Merhaba," dedi, beni görür görmez.

"Beni arıyormuşsun." Tonum ne sertti ne yumuşak, sadece nettim.

"Kötü bir niyetim yok," dedi, hemen. Sanki bunu söylemezse vurulacakmış gibi aceleciydi. "Korumalarına anlatmaya çalıştım ama çok insan canlısı değiller."

Dudaklarımın kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Onlar iyi niyet ayırt etmez," dedim. "Sadece tehdit tanırlar."

Başını salladı. Üzerindeki palto inceydi. Soğuk, kemiklerine kadar işliyordu ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Neden buradasın, Natasha?" derken adını bilerek söyledim. Tanındığını bilsin istedim.

Bir an duraksarken soğuk sadece havada değil, yüzündeki ifadede de kendini belli ediyordu. "Resmî olarak tanışmadık." Eldivenlerini çıkarıp elini uzattı. "Ben Natasha. Natasha Vanizan."

Elini sıktım. "His Alatav."

Elimi bırakmadı. Parmakları bir an daha orada kaldı.

"Efrem'e çok benziyorsun," dedi, fısıltıya yakın bir sesle.

Bu cümleye karşılık vermedim. Elimi çekip cebimden anahtarı çıkardım. Birkaç adım önde yürüyerek evi işaret ettim. "İçeri geçelim," dedim. "Bu ev pek kullanılmadığı için soğuk, birazdan ısınmış olur."

Kapıyı açıp içeri girdiğinde kar kokusu, eski ahşap ve uzun süredir dokunulmamış eşyaların ağır sessizliği birbirine karıştı. Yine öksürdüm. Etraf toz içindeydi.

"Astımın mı var yoksa alerjin mi?" diye sordu Natasha. İngilizce aksanı çok iyiydi. Adını söylemese onu İngiliz bile sanabilirdim ancak Rus asıllıydı.

"Neden soruyorsun?"

"Kızım Larisa'nın da astımı var." Şapkasını çıkardığında saçları omuzlarına döküldü. Etrafına bakınırken evden çok, bende bıraktığı izi anlamaya çalışıyordu. "O da havasız bir yere girsin, hemen öksürmeye başlar."

Kız çocukları halalarına çekermiş, diye bir söz vardı. Larisa sanırım bana benziyordu. Her anlamda.

"İkisi de yok," dedim.

"Senin hakkında birkaç şey öğrendim," dedi, yavaşça bana doğru dönerek. "Kolay olmadı ama buldum." Gülümsedi. Bu gülümseme yorgundu. "Herkes seni piyanist olarak tanıyor. Kızlarım, halalarının dünyaca ünlü bir piyanist olduğunu öğrenince çok sevindi."

Bakışlarım sabitti. "Buraya bunları söylemek için gelmedin."

"His..." Bir adım yaklaştı. "Efrem'i görmeyi reddetmişsin. Onu ailenden saymaman açıkçası bizi çok üzdü." Cümlesini tartarak seçiyordu. "Hiç böyle hayal etmemiştik."

İçimde bir şey yer değiştirdi ama yüzüne vurmadım.

Aile.

Bu kelime, bu evde her zaman en soğuk olandı.

"Seni buraya Efrem mi gönderdi?" diye sorarken sesim düşündüğümden daha sert çıktı.

"Hayır," dedi, hızlıca. Ellerini havaya kaldırır gibi yaptı. "Hayır, kesinlikle hayır. Buraya geldiğimden haberi bile yok." Kısa bir es verdi. "Ona yalnızca ailemi ziyaret etmek istediğimi söyledim. Kızları alıp Rusya'ya geldik. Asıl amacım... Seninle konuşmaktı."

"Günlerdir buradan ayrılmadığını söylediler," dedim. Bakışlarım yüzünde gezindi. Kaçamak bir ifade aradım ama bulamadım.

"Evet," dedi, sakince. "Çünkü seni bekliyordum."

"Ne konuşmak istediğinden bahsedecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Bahsedeceğim ancak..." dedi. "Neden bu kadar katısın? Konuşmak için bana açık kapı bile bırakmıyorsun!"

"Natasha," dedim, adını bilerek vurgulayarak. "Seni tanımıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Karşımda durmuş, on yıl sonra binbir zorlukla bulduğum abimle kardeşlik ilişkimiz hakkında üzgün olduğunu söylüyorsun. Bundan daha tuhaf ne olabilir?"

"Efrem senden çok bahsederdi," dedi. "Hem de sandığından çok daha uzun zamandır."

"Ne kadar uzun?" diye sordum.

"Çocukluğumuzdan beri."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Çocukluk mu?"

"Evet." Sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. "Efrem benim çocukluk aşkımdı. Aynı okula gidiyorduk. Sonra yürüyemediği için okula devam edemedi. Derslerini evden aldı ama beni hayatından hiç çıkarmadı." Nefes aldıktan sonra, "Büyüdük," diye devam etti. "Ve o arkadaşlık, zamanla başka bir şeye dönüştü. Daha derin, daha gerçek bir şeye."

"Ne güzel," dedim, yapay bir ifadeyle.

"Bunların ilgini çekmediğini biliyorum," dedi, sakin bir kabullenişle. "Efrem senden bahsederdi ama ailenden hep uzakta yaşadığını söylerdi. Londra'daki evimizi ziyaret ettiğinden haberimiz bile yoktu. O günden sonra kafası karıştı. Sonra tekrar karşılaşınc-"

"*Keşke hep uzak kalsaydık*, demiştir," diye sözünü kestim. Sesimdeki keskinlik, sabrımın ne kadar ince bir ipte asılı olduğunu ele veriyordu.

"His," dedi, yumuşak ama ısrarcı bir tonla. "Efrem kızgındı, evet. Ailen hakkında ileri geri konuştuğunu söyledi. Ama ardından pişmanlığını da dile getirdi. O senden yaşça büyük. Seni her zaman küçük kız kardeşi olarak gördüğünü söylerdi." Gözlerimin içine baktığında tutunmak için bir şey aradı. "Kocam benden hiçbir şeyi gizlemez. Seni seven bir adamdan bahsetti. O adam Efrem'i Rusya'ya davet etmiş. Gerçekleri anlatmış. Hatta annenin günlüğünü bile okutmuş."

"Ne?" Kaşlarım istemsizce çatıldı. Kelime zihnimde yankılandı.

"Haberin yok muydu?" dedi, bu kez dikkatle yüzümü süzerek.

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan değil."

Bu kez nefesimi tutarak, "Adını söyledi mi?" diye sordum.

"Bir lakabı varmış."

"Bronz?" dedim, sorarcasına.

Gözleri bir anlığına parladığında, "Evet," dedi. "Ona *Bronz* derlermiş. Efrem'e her şeyi anlatana kadar biz de neler olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Sana karşı yanlış düşünceler besledik, bu doğru ama hatamızın hemen farkına vardık. Bunun için kocana da teşekkür ederiz, o olmasaydı seni hep kötü bilebilirdik."

Bronz bunu neden yapmıştı?

Bu soru, zihnime bir bıçak gibi saplanıp orada kaldı. Cevabını bilmiyordum ama Bronz'u tanıyordum. O, hiçbir şeyi nedensiz yapmazdı. Hele ki böylesine hassas, böylesine kişisel bir meselede... Demek ki Efrem'le ilgili bir yara gördü bende. Benim bile adını koyamadığım, üstünü örtüp yürümeye devam ettiğim o boşluğu fark etti. Fark etmekle kalmadı, gidip tam ortasına dokundu.

Bronz benim bilmediğim daha neler yapıyordu?

"Bana bunları söylemek için mi geldin?" diye sakin bir şekilde sordum.

"Hayır," dedi Natasha. "Ben bunlardan haberinin olduğunu düşünmüştüm. Sana anlatmak istediğim şey Efrem'le ilgili..."

Bir şey vardı.

Bunu daha cümle ağzından çıkmadan hissettim. O boşluk. Havada asılı kalan o yarım nefes. İnsan kötü bir haber gelmeden hemen önce, sanki bedeninden bir adım ayrılır ya... Öyleydi.

"Bir şey var," dedim, kelimeleri ben ondan önce söyleyerek. "Ne oldu?"

Başını sallarken gözleri doldu. Dudakları titredi ama ağlamadı. Güçlü durmaya çalışıyordu. Bu bile katranla kaplı ruhumun bir yerlerini kanattı. "Abin..." dedi. O tek kelimeyle bütün savunma duvarlarım çöktü. "Efrem, kanser."

Kulağıma çarpan kelimeye dikkat kesildim. *Kanser. Efrem, kanser.*

Dünya yerinden oynamadı. Duvarlar yıkılmadı. Zemin çatlamadı. Ama ben... Ben bir anlığına nefes almayı unuttum.

"Ne?" Bu bir soru değildi. Bir kelime bile değildi. Sadece ağzımdan düşen bir sesti.

"Bir süredir bununla mücadele ediyor," diye devam etti. "Ama doktorlar bir mucize gerçekleşmezse ömrünün altı ay kaldığını söyledi."

Altı ay.

Zihnim o iki kelimeyi kabul etmedi.

Altı ay.

Bir süre değildi bu. Bir takvim yaprağı hiç değildi. Konuşulamayan on yılın, yüzüne bakılmadan geçilen bayramların, yarım bırakılmış cümlelerin üstüne ağır bir kapı gibi kapanmasıydı. Daha kapının eşiğine bile gelmemişken içeride kilitlenmekti.

"Altı ay mı?" dedim, ifademi korumaya çalışarak.

"Ne yazık ki," dedi Natasha. "Efrem bu yüzden seninle arasını düzeltmek istedi. Aile olmak istedi. Çünkü bunu bir daha hiç yapamayabilir."

Göğsümde bir şey sıkıştığında ciğerlerimdeki bütün hava tek bir noktaya çekilmişti.

"Onu bulduğum gibi kaybedeceğim yani..." Bu bir soru değildi. Kabullenmeye zorlanan bir cümleydi.

"Biz umutluyuz," dedi, hemen. Sanki kelimeleriyle kendinden çok beni ayakta tutmaya çalışıyordu. "İnancımız tam. Tedavi istediğimiz gibi gitmese de Efrem'in bunu atlatacağını biliyorum."

Umuttan nefret ettiğimi fark ettim o an. Çünkü umut, insanı en savunmasız yerinden yakalıyordu. Daha alışamadan, daha yüzüne bile bakamadan birini kaybetme ihtimali... Bu, kaderle yapılan kirli bir pazarlıktı.

"Bunu beklemiyordum," dedim. "Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum, Natasha." Bu doğruydu. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Çünkü ne söylesem eksik kalacaktı.

"Bunu bilmeye hakkın olduğunu düşündüm," dedi Natasha. "Efrem söylemezdi. Annesiyle babası bile bilmiyor."

Kaşlarım istemsizce havalandı. "Bilmiyorlar mı?"

"Hayır," dedi. "Kimseyi yıpratmamak için gizli tuttu. Annesi Tania ona çok bağlı. Oğlunun kanser olduğunu öğrenirse..."

"Yıkılır," dedim, ağır ağır. "Mahvolur. Paramparça olur."

Annem, çok sevgili oğlunu kaybetme ihtimaliyle yüzleşse dünyayı ateşe vermekten çekinmezdi. Kanser denilen o kelimeyi bir hastalık olarak değil, düşman gibi görürdü. Doktorlara meydan okur, ilaçların sınırlarını zorlar, kaderle pazarlık yapar, Tanrı'yla bile kavga ederdi. *Çare yok,*

denildiğinde durmazdı. Çareyi icat etmeye kalkardı. Çünkü Efrem onun gözünde yalnızca bir oğul değil, varlığının merkeziydi.

Ama konu bana gelince...

Hep sessizlikti.

Bunu kabullenmiştim artık. Kendime defalarca kez söylemiştim, yüreğimde kemikleşene kadar. Canımı asıl acıtan şey artık gerçeğin kendisi değildi. Canımı acıtan, bunun artık acıtmıyor oluşuydu.

Natasha beni düşüncelerimden ayırarak, "Bu yüzden söylemeyi uygun bulmadık," dedi. "Sana da söylemek istedim çünkü abin seni gerçekten seviyor. Ve... Hiçbir şey için geç olmamasını, ikinizin arasının düzelmesini çok isterim."

Kelimeler kulaklarımda yankılandı ama zihnime inmedi. *Abi.* Bu kelime, benim hayatımda hiçbir zaman gerçek bir karşılık bulmamıştı.

"Ben bir abinin ne demek olduğunu bilmiyorum," dedim, soğuk bir tınıyla. "Onu hiç tanımıyorum bile."

Natasha pes etmedi. Niyeti de yoktu. "Efrem, görüp görebileceğin en yufka yürekli insan," dedi. "Kimseyi kırmaz. Kimseyi incitmez. Ailesine çok bağlıdır. Ona her geçen gün yeniden âşık oluyorum." Bunu söylerken gözlerime baktı. "Abinin ne demek olduğunu..." diye devam etti. "Bizi ziyaret ettiğinde anlayabileceğini düşünüyorum, His."

Anlamak...

Geç kalınmış bir şeydi bu.

Bazı bağlar zamanında kurulmazsa sonradan yalnızca sızı bırakırdı.

Bir adım daha yaklaştı. "Belki her şeyi düzeltemezsiniz," dedi, yavaşça. "Ama bir adım atabilirsin. Efrem her geçen gün kötüleşiyor. En azından sağlıklıyken... Sana abilik yapacak kadar gücü varken bunu kaçırmanı istemem."

Göğsümde sert bir direnç yükseldiğinde, "Ondan bunu istemiyorum," dedim.

"İstemiyorsun," dedi, başını sallayarak. "Anlıyorum. Ama Efrem kız kardeşini istiyor." Sesi çatladı. "Bunun için sana yalvarabilirim, His. En azından bir kere... Onunla bir akşam yemeği ye. Bizim evimizde. Efrem de kızlarım da... Buna çok sevinecek."

Sessiz kaldım. Resmen taş yutmuş, göğsüm taş bağlamıştı. Taş gibi bir soğukluk geziyordu damarlarımın arasında. Nasıl bu kadar duygusuz kalabiliyordum? İçim cayır cayır yanarken nasıl susabiliyordum?

"Bir kere olsun bunu yapamaz mısın?"

Bir kere.

Hayatım boyunca her şey benden hep bir kere istenmişti. Bir kere susmam, bir kere affetmem, bir kere anlamam, bir kere görmezden gelmem... Ve her *bir kere*, benden bir parça daha koparmıştı.

Göğsümün içi yanıyordu. Gerçekten yanıyordu. Ama yüzümde tek bir çatlak bile yoktu. İçimdeki ateşi dışarı sızdırmamayı çok küçük yaşta öğrenmiştim. Ağlamamak bir meziyet değildi, bir hayatta kalma biçimiydi.

Nasıl bu kadar susabiliyordum?

Çünkü konuşursam çökecektim. Çünkü kabul edersem on yılın hesabını bir akşam yemeğine sığdırmış olacaktım. Çünkü masaya oturursam *kız kardeş* rolünü oynamam gerekecekti. Ve ben o rolü hiç prova etmemiştim.

Efrem'in hasta olduğunu biliyordum artık. Bu bilgi ağır bir taş gibi kalbimde duruyordu. Ne itebiliyor ne de yerinden oynatabiliyordum. Onu kaybetme ihtimali, tanımadığın birinin yasını tutmak gibi zordu. Yas, tanımadan da geliyordu demek ki.

Natasha'nın gözlerinde yalvarış vardı. Gerçekti. Temizdi.

"Ben bir iyilik derneği değilim," dedim, aynı acımasızlıkla. "İnsanların ölmeden önceki son dileklerini yerine getirmekle yükümlü değilim, Natasha."

"Şu an senden nefret etmemi sağlamak için bunları söylediğini biliyorum." Sesi yumuşak ama sözleri keskindi. "Seni kayak tatilinde görmüştüm. Yanında bir çocuk vardı. Ona nasıl davrandığını, nasıl baktığını gördüm. O anki kadınla, şu an karşımda duran kadın arasında dağlar kadar fark var. Şu an benimle konuşan kişi gerçek sen değilsin."

"Tam olarak bu kadınım," derken sesim soğuktu. Bilerek soğuk tuttum. "Gördüğün her şey yanılgıydı."

"Değilsin," dedi, tereddütsüz bir şekilde. "Küçükken de değildin. Senin kanında kötü olmak yok. Sen de tıpkı Efrem gibi yufka yüreklisin. İkiniz o kadar benziyorsunuz ki öfken bile aynı abin."

İşte orası... Canımı acıtan yer tam olarak orasıydı. Beni tanımıyordu ama sanki tanıyormuş gibi konuşuyordu.

"Buraya kadar boşuna gelmişsin," dedim, acımasızlığa devam ederek. "Efrem için üzgünüm. Gerçekten. Ama onun için yapabileceğim tek şey,

Tanrı'nın onu affetmesini dilemek olur. Çünkü ben, Alatav ailesine dair kimseyi affetmeyeceğim."

"Biliyorum," dedi. "Senden böyle bir şey istemek haksızlık gibi geliyor. Yaşadıklarından az çok haberdarım, His. Bunların hiçbirini hak etmedin. Ama abinle bir bağı hak ediyorsun."

Bağ...

O kelime göğsümün ortasına oturdu. Benim hiç sahip olmadığım, nasıl tutulacağını bilmediğim bir şeydi o. Abilik... Kız kardeşlik... Aynı masada oturmak, aynı geçmişe bakabilmek... Bunların hiçbiri benim hayatımda gerçek olmamıştı.

"Efrem," dedim, kelimeyi ağzımda evirip, çevirerek. "Benim hayatımda bir boşluktu. Şimdi o boşluğa bir yüz eklememi istiyorsun. Hem de altı aylık bir zamanda."

Altı ay...

Zihnim bu süreyi hâlâ reddediyordu. Altı ay, bir tedavi süreci değil, bir geri sayımdı. Ve ben geri sayımlardan nefret ederdim. Çünkü neyi kurtarmaya çalışırsan çalış, süre hep senden hızlı olurdu.

Natasha bilmese de abimle benzediğim bir yanım daha vardı.

İkimizin de altı ay ömrü kalmıştı.

İkimiz de hayatımızın son çeyreğini yaşıyorduk.

"Onu şimdi kabul edersem..." dedim, sesim farkında olmadan kısılırken. "Kaybettiğimde ne yapacağımı bilmiyorum. Zaten geç kalmışken bir de bunu taşımak istemiyorum."

Natasha başını salladığında, "Bunu anlıyorum," dedi. "Ama Efrem en azından seni tanıyarak gitmek istiyor."

Gitmek...

O kelime, sanki odanın içindeki havayı çekip aldı.

Gözlerimi kaçırdım. Çünkü bakarsam kararımın çatlayacağından emindim. Ben güçlüydüm. Alatav'dım. Zayıflık, bana yakıştırılmazdı.

"Rusya'daki evimizde bir akşam yemeği vereceğiz," dedi. "Bu akşam. Bu akşam bize katıl ve ailemiz hakkında ne kadar yanıldığını gör, His."

Davet, bir rica gibi değildi. Daha çok, açılmış bir kapıydı. Oraya girdikten sonra geri dönülmesi zor bir kapıydı.

"Nazik davetin için teşekkür ederim," dedim, sakinliği palto niyetine giymişken. "Ama gerçek beni tanısan çocuklarından uzak tutardın."

Gülümsedi. "Gerçek seni tanıdım," dedi. "Sadece sen o yanını kabul etmiyorsun. Larisa seninle henüz tam olarak tanışmadı ama Tatiana sana şimdiden bayıldı. Kızlarım için endişelenmem gereken hiçbir şey yok."

"Natasha..." dedim ama sözümü kesti.

Avucumun arasına bir kâğıt sıkıştırdığında parmakları artık titremiyordu. "Adres burada yazılı. Seni bekliyor olacağım, His," dedi. "Beni, kızlarımı ve en önemlisi abini kırma. Bize bir şans ver. Bu yemekte seni görmekten onur duyarım."

Başka tek bir kelime daha etmedi ve arkasını dönüp gitti. Ne ısrar etti ne arkasına baktı. Sanki karar çoktan verilmişti de bana yalnızca kabul etmek düşüyordu.

Kapı kapandığında ev yeniden sessizliğe gömüldü. Ama bu, huzurlu bir sessizlik değildi. İçinde yankı olan, insanın göğsüne çöken türdendi.

Bir aile yemeğine davetliydim. Bu cümle, zihnimde hiçbir yere oturmadı. *Aile.*

Hayatım boyunca bu kelimeyle aramda mesafe vardı. Kan bağları, fotoğraflar, soyadları... Hiçbiri bana bir masaya ait olma hissi vermemişti. Şimdi ise on yıldır yüzünü görmediğim bir adamın evinde, onun çocuklarıyla aynı sofraya oturmam bekleniyordu.

Beni oraya çağıran kişi ise bir yabancıdan fazlasıydı. Abimin eşi, benim yengemdi.

Gitmezsem ne olacaktı?

Hiçbir şey.

Gitmezsem her şey olduğu gibi kalacaktı. Ben yine yalnız, onlar yine benden uzakta. Sistem kusursuz bir şekilde işlemeye devam edecekti.

Ama gidersem...

İşte ondan korkuyordum.

Çünkü gidersem bir masanın etrafında otururken bana *hala*, diye bakan gözler görebilirdim. Çünkü gidersem bir adamın bana gerçekten *kız kardeşim*, demesine izin vermem gerekebilirdi. En kötüsü de gidersem geç kalmış olmanın acısını daha net hissedebilirdim.

Natasha'nın bıraktığı adres hâlâ avucumdaydı. Büyük bir sınavdı. Sınavlardan nefret ederdim.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda Fedor'u gördüm. Beni bekliyorken yanıma yaklaştı. "Bayan Alatav," dedi. "Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Adıma kayıtlı tüm yerleri satılığa çıkarın," dedim, çok düşünmeden. "Evler, araziler, her şey. Satış bedellerinin tamamını Yağız'ın banka hesabına yatırın. Bana ulaşılabilecek tek bir adres, tek bir iz bile kalmasın."

Fedor başını eğdi. "Emredersiniz, efendim."

Arabaya bindiğimde kapıyı sertçe kapadım. Motoru çalıştırdım ve tesise doğru sürdüm. Yol önümde uzanıyordu ama zihnimde hiçbir şey net değildi. Bomboş gibiydim. Aynı anda da dayanılmaz bir kalabalık vardı.

Abim kanserdi.

Bu cümle, bir gerçek gibi değil de yanlışlıkla söylenmiş bir kelime gibi duruyordu zihnimde. Ağırlığı vardı ama şekli yoktu. Onu yeni bulmuştum. Daha ne hissetmem gerektiğine karar veremeden onu kaybetmeye hazırlanıyordum.

Garipti, insanın birini tanımaya başladığı anda yasını tutması.

Dikiz aynasına baktım. Bir araba. Sonra bir tane daha. Aynı mesafede, aynı kararlılıkla birileri beni takip ediyordu. Gazı kökledim. Yan yollara saptım, gereksiz dönüşler yaptım, hızımı artırdım. İzimi kaybettirdim ama ayağımı gazdan çekmedim.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece durursam parçalanacağımı hissediyordum.

Telefonun çaldığını fark ettiğimde melodisi çoktan birkaç tur atmıştı. Ses oradaydı ama zihnim o kadar doluydu ki algılamam zaman aldı. Ekrana baktım. Arayan belliydi.

Telefonu açtım. "Bronz," dedim.

Sesi kulaklarımı yırttı. "O siktiğimin arabasını neden bu kadar hızlı kullanıyorsun, Hisar?"

Dikiz aynasına baktım. Farlar hâlâ arkamdaydı. "Peşimdeki sen miydin?" dedim, hayretle.

"Başka kimin olmasını isterdin?"

"Seninle kovalamaca oynamayı özlemişim." Gaza biraz daha bastım. "Ne dersin?"

"*Hayır*, derim," derken sesi sertleşti. "Arabayı sağa çek."

Kaşlarım çatıldı. "Ne oldu?"

"Dediğimi yap, Hisar."

Ayağımı gazdan çektim. Motorun sesi yumuşadığında rüzgârın uğultusu geri döndü. Yolun kenarına yanaşırken kalbimin hâlâ hızlı attığını

fark ettim. Direksiyonu sabitlerken başıma çöken o tanıdık ağırlık yeniden yerini aldı.

Arabayı durdurup indiğimde Bronz çoktan arabadan çıkmış, bana doğru geliyordu. Kaşları yine çatık, yüzü sertti. Omuzlarındaki gerginlik uzaktan bile hissediliyordu.

"Yine durduğum yerde seni nasıl sinirlendirdim acaba?"

"Arabaya geç," dedi, tekdüze bir tonla. Davranışları sertti. Benim arabamın sürücü koltuğuna oturdu. Kapıyı kapamadan önce tekrar konuştu. "Yolda anlatacağım."

Ona çatık kaşlarla bakarak, arabaya geçip oturdum. "Her adımımdan seni haberdar ettim." Kemerimi bağlayıp tekrar ona döndüm. "Sensiz nefes bile almadım. Daha şimdi seni görünce nefes almaya başladım."

"Hisar."

"Sana da şaka yapılmıyor," dedim, dişlerimi sıkarak.

Kontak çevrildiğinde motorun sesi, aramızdaki gerilimi bastırmaya yetmedi. Arabayı hareket ettirirken gözleri yoldaydı ama zihninin başka bir yerde olduğuna emindim.

Çok geçmeden, "Abinin eşiyle ne konuştun?" diye sordu.

"Efrem'le görüştüğünden bahsetti," dedim. "Benden bir şeyler gizlediğine inanamıyorum, Bronz!"

"Eşitliğe inanırım." Âdemelması sertçe hareket etti. "Bu durumda eşitiz, Hisar."

Dişlerimi sıktım. "Ona günlüğü okutmuşsun!" dedim, bıçak gibi keskin çıkan sesimle.

"Bilmesi gerekiyordu."

"Gerek yoktu!" diye patladım.

Bronz direksiyonu sıkıca kavradı. Gözleri yoldaydı ama söyledikleri bana çarpıyordu.

"Kimse hayatına normal bir şekilde devam etmeyecek, Hisar," dedi. "Sen bunları yaşamışken, bunlara mecbur bırakılmışken... Kimse hiçbir şey olmamış gibi davranamaz."

"Doğduğum andan itibaren yaşadıklarımın hesabını herkesten soramazsın!"

"Sorarım," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Konu sensen eğer saçına sertçe çarpan rüzgâra bile hesap sorarım, Hisar!"

Başımı iki yana salladım. Hem öfke hem de tuhaf bir teslimiyet bütün vücudumu sarmıştı. "Bunun normal olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum, azalan öfkeyle.

"Sanmıyorum." Sesi sakindi ama kendinden emindi. "Ben buyum, Hisar."

"Ben de tam olarak bu tarz adamlardan hoşlanıyorum, kahretsin ki!"

"Adamlar?" İlk kez bakışlarını yoldan çekip bana çevirdiğinde kaşları çatıldı. "Kaç kişiden bahsediyorsun?"

Çenesinin kasıldığını gördüğümde yumuşayan sesimle, "Yalnızca sen," dedim. "Normal biri olsaydın, muhtemelen bana hiç çekici gelmezdin."

Gözlerini tekrar yola çevirdi. "Başka ne konuştunuz?" dedi.

"Bu akşam için beni yemeğe davet ediyor," dedim. "Bir aile yemeğine."

"Demek seninle bağlarını düzeltmek için bir adım atıyorlar."

"Hayır." Sesim fark etmeden titredi. "Abim kansermiş. Ölmeden önce diğer tarafa günahsız gitmek istiyor."

Bronz hızla bana doğru döndü. "Ne dedin?" diye sorarken sesi bu kez daha düşüktü.

"Abim..." Kelime boğazımda düğümlendi. "Kansermiş, Bronz."

O an bir şey oldu.

Bir şey koptu.

Sanki içimde yıllardır kapalı duran bir musluk birden açıldı da kimse kapamayı akıl edemedi. Nefesim düzensizleştiğinde göğsüm yanmaya başladı. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım ama bedenim beni dinlemiyordu.

Bronz arabayı aniden sağa çekti. Frenin çığlık atan sesi arabanın içine dolarken hıçkırıklarımı bile bastırdı. Sert bir şekilde durmuştu.

Aceleyle kemerini çözerek bana doğru döndü. Gözleri sertti ama o sertliğin altında tanıdığım o endişe vardı.

"İyi misin?" dedi.

"Gayet iyiyim," dedim, dudaklarım titrerken. "Neden kötü olayım ki? Sonuçta kanser olan ben değilim."

Bakışları yüzümde gezindi. Kaçamadım. "Ağlıyorsun, Hisar."

"İlahi adalet tecelli ettiği için olabilir." Sesim acı bir gülüşle kırıldı. "Sevinçten yani."

"Ne sevinci?" diye sordu.

"Düşünsene," dedim, burnumu çekerek. "Sen yaşa diye annen senin için her şeyi yapıyor. Her kapıyı zorluyor, her sınırı aşıyor. Sonra bir gün amansız bir hastalık seni buluyor." Kısa bir nefes aldım. "Ölmek kaderinse bunu değiştiremiyorsun. Sadece erteliyorsun."

Eli saçlarımda gezerken, "Abin..." dedi. "Ne kanseriymiş?"

"Sormadım," dedim. "İlgilenmiyorum."

Gözlerime bakmaya çalıştı. "İlgilenmediğin için mi ağlıyorsun?"

Göğsümden bir hıçkırık koptu. Artık tutamıyordum. "Bronz..." dedim, yüzümü onun göğsüne gömerek. "Ben daha bir abiye sahip olamadan onu kaybecek miyim?"

"Şşt," dedi, dudakları saçlarımda gezinirken. "Henüz ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz."

"Peki, neden?" dedim, öfkeyle. "Neden bunca yıl onu görememişken, altı ay ömrü kalmışken gördüm? Neden şimdi? Neden daha önce bulamadım onu?"

Sitem edişime sabırla dayandı.

"Akşam yemeğine gidelim," dedi, sonunda. "Orada neler olduğunu öğrenelim."

"Gitmek istemiyorum."

Beni yavaşça kendinden ayırdı ve kehribar hareleri göğsüme kadar işledi. "Gitmek istediğini biliyorum."

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Ben oraya ait değilim. Onlar benim ailem değil." Sesim fısıltıya dönüştü. "Benim ailem sensin."

Yüzü yumuşadığında, "Evet," diyerek onayladı beni. "Senin ailen benim. Ve tam da bu yüzden, seni davet eden insanlara sırtını dönmeyeceksin. Bu davete icabet edeceksin, onlara ailenin kim olduğunu göstereceksin. Ben de seninle orada olmaktan onur duyacağım."

"Bana eşlik edeceksin yani?"

"Elbette."

Sözleri, üzerime çöken o ağır boşluğu bir süreliğine susturdu. Kollarının arasında nefesim düzene girdi. Kalbimin göğsümde çırpınışı yavaşladı. Kendime geldiğimde hâlâ titriyordum ama artık dağılmıyordum. Bronz, hiçbir şey olmamış gibi direksiyonu kavradı ve arabayı yeniden çalıştırdı.

"Eva'yla ilgili aradığını bulabildin mi?" diye sordu, gözlerini yoldan ayırmadan.

Başımı salladım. "Akrabaymışız." Kelime ağzımdan yabancı gibi çıktı. "Kuzen çocuklarıyız. Onunla aynı kanı taşıdığımı bilmek... Garip."

Bir anlık duraksama oldu. "Bunu onunla paylaşacak mısın?"

"Bilmesi gerekiyor," dedim, net bir tonla. Derin bir nefes alıp verdim. Bu konuyu şimdi konuşmak istemiyordum. Tesise gittiğimde bu konuyla yeterince meşgul olacaktım. "Ama önce sen anlat. Yanıma gelirken neden bu kadar öfkeliydin?"

"Viran," dedi, yalnızca.

Vücudum gerilirken, "Ne oldu?" dedim. "Kriz mi geçiriyor?"

"Hayır." Bronz'un sesi sertleşti. "Bir katliam başlatmış. KALE'nin infazcılarını tek tek indiriyormuş."

Kaşlarım çatıldı. "Neden? Bu kıyımın amacı ne?"

"Bunu onu bulduğumuzda öğreneceğiz," dedi. "Ulaşılmasın diye bütün bağlantılarını kesmiş. Seni almaya bu yüzden geldim." Direksiyonun etrafında parmakları biraz daha sert kapandı. "Yerini tespit etmemiz gerekiyor. Bu konuda bana sen yardım edeceksin, Hisar."

"Bu eğlenceyi nasıl bensiz yapar ki?" diye sitem ettim. "Gerçekten kırıldım!"

"Hisar," dedi, bu kez sesinde uyarı vardı. "Bu işin şakası yok. Viran böyle bir şey yaptıysa zıvanadan çıkmış demektir."

"İşte tam olarak bu yüzden kızıyorum," dedim. "Viran bunu yaptıysa artık gerçek Kül Asker'i göreceğiz!"

Bronz kısa bir nefes aldı. "Şu ana kadar on altı kişiyi indirmiş. Ve durmaya niyeti yok."

Omzumdan geçen soğuk bir dalgayı bastırdım. "Onu bu hâle getiren sensin," dedim, sakin ama keskin bir tonla. "Şimdi neden şaşırıyorsun?"

"Ben mi?" derken kaşları çatıldı.

"Evet, sen," dedim. "KALE, Viran'ı kontrol altında tutabilmek için onu çok küçük yaşlardan itibaren uyuşturucuya mahkûm etti. O maddeler onu uyuşturduğu sürece gerçek tarafı ortaya çıkmıyordu." Başımı hafifçe yana eğdim. "Sen ise onu ayık tuttun. Yetmedi, ona zorla unuttu-rulan Rusçayı geri verdin. Hafızasını, öfkesini, kimliğini ve en önemlisi ona kim olduğunu hatırlattın."

"Ben sadece onu düşündüm," dedi Bronz.

"Hayır," dedim. "Sadece onu düşünmedin. Bu savaş için bir canavarı uyandırdın. Zincirlerinden arındırılmış, hatırlayan, hisseden bir canavarı." Koltuğa daha çok yaslandım. "Merak etme," dedim, dudaklarımda belirsiz bir gülümsemeyle. "Hepimiz bundan hoşnut olacağız."

Çünkü artık bu savaş, kimsenin kontrol edebileceği bir savaş değildi.

Ve Viran...

Sadece başlangıçtı.

Terk edilmiş binanın eşiğinden içeri adım attığımız anda burnumu yakan ilk şey kan değildi. Kan tanıdıktı. Öğretilmişti. Katlanılabilirdi.

Bu koku başka bir şeydi. Buram buram is ve kül kokuyordu.

Yanmış metal, kavrulmuş beton ve insanın içini karartan o ağır, boğucu tortu... Sanki bina değil, bir anı yanmıştı. Sanki burada yalnızca bedenler değil, geçmiş de kül olmuştu.

"Burada mı?" dedim, sesim yankılanırken. Birkaç yere bakmıştık ancak Viran'ı bir türlü bulamıyorduk.

Bronz başını iki yana salladı. "Yaşam belirtisi yok."

Adımlarımı yavaşlatırken zemin her basışta ince bir çıtırtıyla karşılık veriyordu. Kül, ayakkabılarımın altında eziliyor, iz bırakıyordu ama bu izler Viran'a ait değildi.

"Dronlarla kontrol edeceğim," dedi Bronz.

"Gerek yok," dedim, etrafı süzerken. "Her şeyi küle çevirmiş."

Duvarlarda yanık izleri vardı. Kurşun delikleri düzensizdi. Rastgele değildi. Öfkeyle değil, bilinçle açılmış yaralar gibiydi. İnfaz edilmişlerdi. Kaçış yoktu. Pazarlık hiç olmamıştı.

"İz yok," dedi Bronz, gergin bir tonla. "Nerede olabilir ki?"

Başımı kaldırıp tavana baktım. İs, yukarı doğru yükselmişti. Yangın yukarıdan aşağıya değil, içeriden dışarıya yayılmıştı.

"KALE'den intikam almaya başladıysa..." dedim, yavaşça. "Önüne geleni değil, tüm davaları görecektir."

Etrafı kontrol etmeye devam ettik. Biliyordum. Viran iz bırakmadan gitmezdi. O, sessiz bir hayalet değildi. O, ardında korku bırakan biriydi.

Bu bina onun imzasını taşıyordu. Küllerin arasından doğmuştu. O, küllerden yapılmıştı.

Viran'dı bu.

Kül Asker.

Aniden durdum. Ayaklarım beton zemine mıhlanmış gibi kaldı. Bir düşünce, zihnimin içinden çarpıp geçti. İhtimal vermedim ancak Viran'ı bir noktada durduramazdık. Soğuk, keskin ve geri dönüşü olmayan bir ihtimaldi bu. Tüylerim istemsizce diken diken oldu.

"Bronz," dedim, aceleyle. "Nerede olduğunu biliyorum ama hızlı olmalıyız!"

Bakışlarımı yüzümden çekmedi. O da bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Nerede?"

"Atlas'ın yanında." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kesinliğe dönüştü. "Onu ortadan kaldıracak."

Kısa bir sessizlik oldu. O sessizlik, bir patlamadan hemen önceki boşluk gibiydi. Ardından Bronz'un küfrü karanlığı yardı. "Sikeyim!"

"Onu yalnızca biz durdurabiliriz," dedim. "Ve geç olmadan gitmeliyiz."

Bronz çenesini sıkarken gözlerinde tereddüt yoktu artık, yalnızca yön değiştiren bir öfke vardı. Başını tek bir hareketle sallayıp, "Hazırlan," dedi.

Birlikte çıkışa yöneldiğimizde adımlarımız hızlandı. Karanlık, ardımızdan kapanan bir kapı gibi üzerimize çökerken arabaya doğru ilerledik.

Viran'a engel olmalıydık.

Çünkü bu kez mesele yalnızca KALE değildi. Bu kez mesele yalnızca Atlas da değildi. Viran durdurulmazsa geride kül kalacaktı.

Ve o külün altında, *hepimiz.*

Kuklacı olarak bilinen Atlas'ın yerini tespit ettiğimizden beri içimde büyüyen huzursuzluk, şimdi net bir şekle bürünmüştü. Viran tüm davaları kapatmaya niyetlendiyse Atlas'ı es geçmezdi. Kuklacı... İpleri tutan, emirleri fısıldayan, kanı başkasının eline bulaştıran adamlardandı. Viran böylelerini sevmezdi. Eğer öğrendiği bir şeyler varsa o ipleri kesmeye gidecekti.

"Buradaysa..." dedim, etrafı süzerken. "Zamanımız yok."

Bir yandan saate baktım.

Zaman, her zamanki gibi benden akıp gidiyordu. Tutamadığım, durduramadığım bir şeydi ama buna hiç itirazım olmamıştı. Eriyen saatlerle aram iyiydi. Şekli bozulan, kenarları akan zaman bana daha dürüst gelirdi. Duran zamanla ise hiçbir zaman işim olmadı. Çünkü duran her şey ya yalandı ya da ölü.

Natasha Vanizan, beni bir akşam yemeğine davet etmişti.

Kibar bir davet değildi. Satır aralarına sıkıştırılmış beklentilerle, suskun bir yalvarışla örülmüş bir çağrıydı. Ve o çağrının saati gelmek üzereydi. Dakikalar daralıyor, zaman sanki bilerek hızlanıyordu.

Bronz'la birlikte gidecektik. En azından plan buydu. Yanımda olması gerekiyordu. Çünkü o masaya tek başıma oturursam geçmiş bütün sandalyeleri doldurur, nefes alacak yer bırakmazdı. Ama içinde bulunduğumuz durumda bu fazlasıyla zor görünüyordu.

Silahımı sessizce kontrol ettim. Emniyet kapalı, mermi yatağındaydı. Nefesimi ayarlarken Bronz da aynı anda silahını çekti. İkimiz de konuşmadan anlaştık. Bu, defalarca yan yana savaşa girdiğimizin göstergesiydi.

Binaya yaklaştıkça hava değişti. Sessizlik, normal bir sessizlik değildi. Kuş yoktu. Rüzgâr bile çekilmiş gibiydi.

Duvara sırtımızı verdik. Bronz parmaklarıyla saydı. Her zaman olduğu gibi aynı anda, "Üç," dediğimizde aralık olan kapıdan içeriye girdik. Zamanın geriye akmasına izin vermeye niyetimiz hiç olmamıştı.

İçeriden loş bir ışık sızıyordu. Adımlarımızı senkronize attık. Sessiz, kontrollü, ölümcüldü. Parmaklarım tetiğe yakın, zihnim olasılıkları tarıyordu.

Atlas'ın gizli inlerinden birindeydik.

Daha ilk adımı attığımız anda yanlış bir yere girdiğimizi anladım. Mekân, bildiğim hiçbir mimariye benzemiyordu. Koridorlar sabit değildi. Duvarlar... Duvarlar yerinde durmuyordu. Bronz'la iki farklı yöne ayrıldığımız an, etrafımdaki yapı bozulmaya başladı. Sanki bina nefes alıyordu. Ya da beni sindirmeye çalışıyordu.

"Siktir... Siktir... Koca bir siktir!"

İllüzyonu aratmayan bir yerdi burası. Duvarlar dönüyordu. Gözlerim çizgilerden, açılardan, üst üste binen geometrilerden kaçamıyordu. Bakmasam daha kötü oluyordu. Baksam midem altüst oluyordu. Başım

dönmeye başladı. Midemle beynim aynı anda karar vermişti. Burası insan için tasarlanmamıştı.

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama her solukta hava daha ağır geliyordu. Tam o sırada sırtıma biri değdiğinde refleksle silahı kaldıracakken durdum.

O koku... İliklerime kadar işledi. Midemdeki bulantıyı bastırdı ama başka bir şey bıraktı geriye.

Kehribar.

"Bronz?" dedim, alçak bir tonla.

"Kapa gözünü," dedi, emredercesine. "Açık kalmasın."

"Or... Orospu çocuğu," diye inledim. "Beynimle oynuyor resmen!"

"Onun silahı bu," dedi Bronz. Elini sırtımda sabit tutuyordu, varlığını unutmama izin vermeyecek kadar netti. "Zihni yoruyor, algıyı parçalıyor. Bunu durduracak bir şey mutlaka vardır. Güç kaynağını bulacağım. Sen gözlerini kapalı tut."

Gözlerimi kapadım.

Duvarlar hâlâ dönüyordu, bunu hissedebiliyordum ama görmeyince etkisi azalmıştı. Bronz'u bırakmadım. Parmaklarım koluna kenetlenmişti. Eğer düşersem beni tutacak tek şey oydu. Birkaç adım sonra etraf aniden kararda. Tamamen. Işık gitti. Ses de azaldı. İnsan beynini kandıran, hipnoz eden bir karanlıktı bu. Kör bir boşluk değildi, bilinçli bir karanlıktı. İçine bakmanı istiyordu. Kaybolmanı.

Gözlerimi açtığımda Bronz'la göz göze geldik. Onun kehribar gözlerinin beyazı kırmızıya dönmüştü. Damarları belirginleşmişti. Bu öfke değildi sadece. Bu, tetikte olmanın bir üst seviyesi, kontrol altında tutulan bir yıkımdı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Yalan değildi. Hayatta olduğumu hissediyordum. "Bizi resmen zihnine aldı piç!"

Başını salladı. "O yüzden buradayız."

Bir kapı açıldı. Ya da biz açıldığını sandık. Karanlık yarıldı, içeri sızdık. Bu kez birlikte durmadık. Göz göze geldik, tek bir hareketle anlaştık. İki ayrı yöne dağıldığımızda artık oyun başlamıştı.

Labirenti andıran laboratuvarlardan geçiyordum. Burası bir bina değildi. Bilinçli olarak karmaşıklaştırılmış bir akıl haritasıydı. Her yer borulardan oluşuyordu. Tavandan sarkanlar, duvarların içinden geçenler,

zemini yaranlar. Buhar kaçakları, metalin soğuk teri gibi tıslıyordu. Çok katlıydı burası. Aşağıdan yukarıya doğru örülmüş bir cehennemdi.

Korkuluğa yaklaştığımda aşağı baktığım an midemdeki ağırlık daha da çöktü.

Oradaydı.

Kuklacı.

Atlas Vladislav.

Beyaz ışıkların altında, bir sahnedeymiş gibi duruyordu. Rusça konuşuyordu. Bir şeyler anlatıyordu. Karşısındaki doktor titriyordu ama Atlas'ın sesi titremiyordu. Aniden durduğunda arkasını döndü ve tek bir hamle uyguladı.

Baston, doktorun bedenine saplandı.

Metal, etle buluştuğunda çıkan ses kulaklarımda çınladı. Adamın ağzından çıkan çığlık, boruların arasında yankılanıp boğuldu.

Tam o anda kırmızı bir ışık hüzmesi dikkatimi çekti. Refleksle başımı kaldırdığımda gözlerim yukarıyı taradı.

Viran.

İki üst katımdaydı. Karanlık bir tarafta duruyordu. Diz çökmüş, nefesini kilitlemişti. Silahı omzuna tam oturmuştu. Nişanı kusursuzdu. Hedef belliydi.

Atlas'ın kafası.

Düşünmedim. Düşünmeye vaktim yoktu. Beynimde tek bir cümle yankılandı:

Özür dilerim, kardeşim.

Silahımı kavrarken parmaklarım tetiği tanıyordu. Nefesimi bile tutmadım. O an vicdan yoktu, tereddüt yoktu. Sadece zaman vardı ve o zaman, Atlas'ın lehine akıyordu.

Ateş ettiğimde kurşun Viran'ın kolunu buldu.

Silahı sarsıldı ama ateş almıştı bile. Viran'ın tetiğinden çıkan kurşun Atlas'a saplandı ama hedefini tam olarak bulmadı.

Omzundan yara alan Atlas geriye doğru sendeledi. Kanın etrafa sıçramasıyla ağzından küçük bir inilti kaçtı. Ardından o kurşunun geliş yönüne doğru başını kaldırdı. Gözleri karanlıkta parlıyordu.

Viran kafasını nişan almıştı. Eğer bir saniye geç kalsaydım... Atlas orada ölürdü. Ve Viran, geri dönüşü olmayan bir noktaya geçerdi.

Alarm sesleri yükselmeye başladığında her yerden güvenlik güçleri yığınla doluşmaya başladı. Atlas bastonuna yaslanarak dişlerini sıktı. Bakışlarımız kesiştiğinde yavaşça gülümsedi.

Bu bir zafer gülümsemesi değildi.

Bu, *oyun devam ediyor* gülümsemesiydi.

Viran'ı Atlas'tan kurtarmamış, sadece infazı ertelemiştim.

"Kimleri görüyorum," dedi Atlas, sesi kan ve dumanın içinden süzülürken. Dudaklarının kenarı alaycı bir kıvrımla yukarı kalktı. "Eski sözlüm... Benim canımı mı kurtardı? Ah, ne hoş..."

Altımdan geçen metal zeminin titreşimini hissettim.

"O senin hiçbir şeyin değil."

Bu cümle Bronz'dan başkasına ait olamazdı. Sesi netti, keskin ve tartışmaya kapalıydı. Atlas'ın bakışları anında ona kaydı.

"Dostum," dedi Atlas, bir tiyatro sahnesindeymiş gibi kollarını hafifçe açarak. "Eski dostum... Tüm geçmişim karşıma dikilmiş! Bu ne güzel bir sürpriz böyle!"

Durmadım. Atlas'ın ilgisinin benden çekilmesiyle üstüme doğru gelen güvenlik güçlerini savurmaya başladım. Bulduğum ilk fırsatla üst katın merdivenlerine yöneldim. Merdivenler dar, ışıklar arızalıydı. Kırmızı alarm lambaları dönüyor, gölgeleri uzatıyordu. Ortam bir anda tam anlamıyla kaosa dönmüştü. Bağırışlar, koşan ayak sesleri, metalin metale çarpma gürültüsü... Atlas'ın inleri artık yaşayan bir organizma gibiydi.

Viran'ı bulduğumda iki büklümdü.

Öfkeyle soluyorken dişleri birbirine kenetlenmişti. Bir eli kolunu kavramış, parmaklarıyla kurşunun içeride olup olmadığını yokluyordu. Kan parmaklarının arasından sızıyordu ama acıdan çok başka bir şey vardı yüzünde.

Beni gördüğü an başını kaldırdı.

Gözleri kararmıştı.

"Ne yaptın sen?" diye kükredi.

"Özür dilerim," dedim, ona doğru eğilerek. "Seni engellemek zorundaydım." Koluna uzandım. Kan sıcaktı. Parmaklarım yapış yapış oldu.

"Onu öldürmek üzereydim!" diye bağırdı. "Tam kafasından vuracaktım!"

"Onu öldüremezsin, Viran!" dedim, kolundan tutarken. Akan kanı durdurmaya çalıştım. "Kahretsin ki buna izin veremem!"

"Sen..." Sesi alçaldı, tehlikeli bir yere çekildi. "Sen ona mı çalışıyorsun yoksa?"

İşittiğim kelimelerle birlikte elim istemsizce havalandı ve parmaklarım Viran'ın yanağını buldu. Ona tokat atmıştım. Başını yana savurdu ama geri adım atmadı.

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?" dedim, öfkeyle. "Size ihanet etmiyorum!"

"Onu öldürmemde bana yardım etmen gerekirken engel oldun," diye hırladı. "Ne düşünmemi bekliyorsun, His?"

O bakışların içinde kendimi savunamazdım. Şimdi değildi.

"Yemin ederim sonra anlatacağım," dedim. "Söz veriyorum."

"Sen yalancının tekisin."

"Biliyorum," dedim, aceleyle. "Ama şu an bunun hesabını tutacak vaktimiz yok. Buradan çıkmamız lazım."

Koluna sıkı bir düğüm atmıştım.

"Sikeyim, His!" diye bağırdı. "Hem beni vuruyorsun hem de yaramı sarıyorsun!"

"Ağırlığını bana ver," dedim, sertçe. Öylece durdu. Yeşil hareleri bir şeyleri tartıyordu. "Viran! Vakit yok diyorum!"

Bir anlığına direndi, daha sonra dişlerini sıktı ve bedeninin bir kısmını bana bıraktı.

Aşağıdan silah sesleri yankılanıyordu.

Bronz hâlâ çatışmadaydı. Geri adım atmıyordu. Atlas laboratuvardan çıkarılmaya çalışılıyor, adamları onu götürmek istiyordu ama Bronz geçit vermiyordu.

Viran başını kaldırdığında aşağıya baktı. Gözlerindeki öfke yeniden kabardı. "Bronz öldürsün diye mi bana engel oldun?" dedi. "Onu bana bırakmadın çünkü o yapsın istiyorsun!"

"Hayır," dedim, hiç tereddüt etmeden. "Bronz onu öldürmeyecek."

"Bronz'un karşısına geçip de ölmemiş kimse yok! Ne anlatıyorsun sen, His?"

"Ne yazık ki Atlas bundan kurtulabilen tek kişi..."

Bu cevap hoşuna gitmedi. Ama gerçekti.

"Çok az kalmıştı." Sesi dişlerinin arasından sızan bir acıyla çatladı. Ardından inledi. "Ah! O kurşunun içinde ne var, His? Daha önce defalarca vuruldum ama hiç böyle bir acı hissetmedim!"

"Elini oynatma," dedim, refleksle. Onu durdurmaya çalıştım. "Kurşunlarım adımın tersini yaşatıyor. İçerisinde hissizleştiren şeyler var ve bir süreliğine felç ediyor."

"Kimseyi öldürmüyorsun ama süründürmekten de geri kalmıyorsun," diye homurdandı.

"Bir süre sonra geçecek," dedim ama sesim, kendime söylediğim bir yalandan farksızdı. Hemen geçmeyecekti.

Aşağıda Bronz ve Atlas karşı karşıya duruyordu. Onlara bakmaktan kendimi alamadım. Duruş, bakış, ifade... Aslında o kadar benzerlerdi ki. İki eski dost, yeni düşmandı. Ortalarındaki mesafe birkaç adım kadardı ama yıllarla, kanla ve ihanetle doluydu.

"Söyle kuklalarına," diye emretti Bronz. "Öldürsünler beni. Yoksa ben herkesi öldüreceğim."

Atlas gülümsedi. "Seni öldürme şerefini bana bıraktılar," dedi, sakinlikle. "Bugün ölmeyeceksin. Ama seni tekrar görene kadar o kalbine iyi bak, VI!"

Atlas'ın son cümlesiyle birlikte her yer dumanla dolduğunda gözlerim yandı. Ciğerlerim is ve metal kokusuyla doldu. Ardından o ses duyuldu.

İnce. Keskin.

Bir keman...

Tel sesi beynimin içine saplanırken dizlerimin bağı çözüldü. Olduğum yere çöktüğümde ses kemiklerimin içinden geçiyor, düşüncelerimi lime lime ediyordu. Karşı çıkmaya çalıştım.

Viran da aynı durumdaydı. O da dizlerinin üstündeydi. Dişlerini sıkıyor, acıyı küfrederek bastırmaya çalışıyordu.

"Kalk."

Bronz gelmişti.

Kollarımdan tuttuğu gibi beni kaldırırken sanki bedenim değil, bilincim dağılmıştı. Ardından Viran'ı da kolunun altına aldı. İkimizin ağırlığını birden taşıdı ama tek bir an bile sendelemedi.

Keman sesi kulaklarımı parçalamaya devam ederken kapıya doğru ilerledik. Her adımda başım biraz daha döndü. Görüntüler üst üste bindi. Zemin dalgalandı.

Ne zaman dışarı çıktık... Ne zaman gökyüzünü gördüm... İşte o an ses kesildi.

Sessizlik, bir tokat gibi çarptı yüzüme. Zihnim yavaş yavaş geri geldiğinde parmaklarımı hissettim. Nefesimi sayabildim.

Bronz yine de bizi bırakmadı. Arabaya kadar taşıdı ve en sonunda bizi bıraktı. Arabanın arkasına geçerek bagajı açtı. Viran'la ikimiz soluklanıyorduk. Atlas, daha önce gördüğüm kimseye benzemiyordu. Kimseye. Babam savaşlara kimyasal silahlarla katılırdı ancak Atlas tüm savaşlara zihniyle karşılık veriyordu. Bu bizi, beni zorlayacak bir noktaydı.

Mecnun'un beyni, deli olurdu. Deliye, delilikle karşılık vermemiz gerekecekti.

Bronz geri geldiğinde, Viran için birkaç pansuman malzemesi çıkardı. Viran arabaya yaslı bir hâlde dururken solgun yüzü ter içindeydi. Bakışları koluna kaydığında parmaklarını oynatmaya çalıştı. Olmadı.

"Bu siktiğimin şeyi hâlâ geçmedi, His!"

"Birazdan geçecek," dedim. O birazın yarın akşam olacağını söyleme gereği duymadım. "Birazdan."

Bronz, Viran'a sertçe, "Rahat dur," dedi.

"Onu öldürmek üzereydim!" dedi Viran. "İlk kez başladığım bir işi yarıda bıraktım!"

Bronz tek kaşını kaldırdı. "İlk kez mi?"

"Senden sonra ilk kez," dedi Viran, düşük bir sesle.

"Ne düşünüyordun?" dedi Bronz, onun kolunu sararken. "Benden habersiz adım atabileceğini mi?"

"Bronz," dedi Viran, dişlerinin arasından. "Şu an kafamı sikmek istemiyorum, daha sonra konuşalım."

"Senin hayatını sikerim!" diye yükseldi Bronz. "Sen kimsin? Kim sanıyorsun kendini?"

"Senin çocuğun olmadığımı biliyorum," dedi Viran, umursamaz bir tavırla. "Babam gibi davranmaya son vermelisin."

Bronz, Viran'ın koluna bastırdığında Viran hiçbir tepki vermedi. Yüksek ihtimalle hissetmiyordu da ancak kan, oluk oluk akmaya devam etti.

"Sen kart sahibisin!" diye yükseldi Bronz. "Kartına göre davranacaksın! Eğer davranamıyorsan o kartı terk edeceksin, Viran!"

"Altı yıldır uslu uslu duruyordum," dedi Viran, kıstığı gözleriyle. "Bunu sevmeyen sendin. Şimdi olduğum kişi gibi davrandım diye niye kızıyorsun bana?"

"Ayarın yok!" dedi Bronz. "Ayarın yok, Viran! Kaç kişiyi öldürdün?"

"Saymadım," diye yanıtladı.

"Kendini tehlikeye atmaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun," dedi Bronz, başını iki yana sallayarak. Kolunu sardı ve geri çekildi. "Her şeyi yalnızca daha da kötüleştiriyorsun."

"Hiçbir zaman iyi biri olmadım. İyi olmak da istemiyorum." Ölümcül bir soğukluğu andıran yeşil gözler beni buldu. "O yüzsüze çalışmıyorsan beni neden durdurdun?"

"Bronz," diye fısıldadım. Bronz, kısa bir anlığına bakışlarını bana kaldırdı. O açık harelerde bir onay aradım. Yavaşça başını sallamasıyla derin bir nefes alıp verdim. "Atlas'ı öldüremezsin." Cümle ağzımdan düşünmeden çıktığında çoktan verilmiş bir hükmü okuyordum. "Çünkü Bronz'la Atlas'ın kalbi birbirine bağlı. Biri ölürse diğeri de ölür."

Viran'ın yüzü bir anlığına boşaldığında sinir, öfke ve inkâr aynı anda patladı. "Sikerler böyle işi," dedi. "Bu, kamera şakası falan mı? Taşak mı geçiyorsun benimle şu an?"

"Keşke," dedim, dişlerimi sıkarak. "Keşke bunu ben uydurmuş olsaydım. Ama değil, Viran. Gerçek."

Viran, hızla Bronz'a döndüğünde, "Söyle ona kessin şunu," dedi. "Bir saçmalığınızla daha uğraşamayacağım."

Bronz hiç tepki vermedi. "Doğru söylüyor."

Viran başını iki yana sallayıp sinirle güldü. "Bozuk saatin doğruyu gösterdiği ana bak," dedi. "Anı sikeyim!"

"Küfrü azalt," diye uyardı Bronz.

Viran tekrar döndüğünde gözleri ateş gibiydi. "Elimde bir o kaldı, ona da karışma, Bronz!"

"Karışırım," dedi Bronz, sakin ama tehditkârdı. "Karşında kim olduğunu unutma."

Viran, kolunu tutarken arabaya sertçe tekme attı. Metalin çıkardığı ses gecenin içinde kısa ama öfkeli bir yankı bıraktı. Üçümüz de aynı anda sustuk. Kimse konuşmadı ama buna gerek de yoktu. Hepimiz aynı gerçeğin farkındaydık. Bu savaş artık yalnızca kurşunla, kanla ya da öfkeyle

kazanılacak bir şey değildi. Kalplerin birbirine bağlandığı bir denklemde, yanlış atılan tek bir adım Bronz'un hayatına mal olabilirdi.

"Bu nasıl olabilir?" Sesi çatlak ve inanmayan bir tondaydı. "Bu yüzden mi bunca yıl ona yalnızca ağır hasar veriyordun?"

"Ne zannetmiştin?" dedi Bronz, sakinliğini koruyarak.

"Ne bileyim... Oyuncağın falan sandım. Eğer öldürürsen uğraşacak bir şeyin kalmayacağı için onu öldürmüyorsun sandım, Bronz!"

"Arada sinirimi atmak iyi hissettiriyor," dedi Bronz. Derin bir iç çekti. "Ama çevremdeki insanlara fazlasıyla zarar vermiş birini yaşatmak, benim tercihim değildir."

Viran başını geriye yaslayıp gözlerini kapadığında öfkesinin altında ne kadar yorgun olduğunu gördüm. "Kötü oldu bu," dedi, dişlerinin arasından. "Ben şimdi onu öldürmeden nasıl duracağım?"

Bronz'un bakışları sabitti, sesi netti. "Ben nasıl duruyorsam öyle."

"Gidelim," dedi Viran. "Kaç yıllık tetikçi kariyerimin en boktan günüydü."

Kolumdaki saate baktım. Akrep ve yelkovan çoktan gece yarısını geçmişti. Zaman, kimseye sormadan ilerlemişti yine.

Bronz yanıma geldiğinde elini belime yerleştirdi. Şakağıma dudaklarını bastırdı ve birkaç saniye öylece kaldı. Konuşmadı. O sessizlik, çoğu cümleden daha ağırdı.

"Telafi ederiz," dedi.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Telafi edilecek bir şey yok," dedim. "Sonuç olarak söz vermemiştim."

"Söz vermemiş olabilirsin," dedi, sakin ama kararlı bir tonla. "Ama insanlar beklentiye girer. Telafi etmek, en doğrusu olur. Sana yakışan da bu, Hisar."

İşte tam da bu yüzden içimi sıkıntı bastı.

Beklenti...

İnsanı en sessiz yerinden vuran şeydi o. Sözden önce kurulurdu, niyetten önce büyürdü. Kimseye verilmemiş bir sözün bile bedelini ödetirdi. Ve en kötüsü, insanı hiç ait olmadığı masalara oturtup hiç istemediği hesapları ödemeye zorlardı.

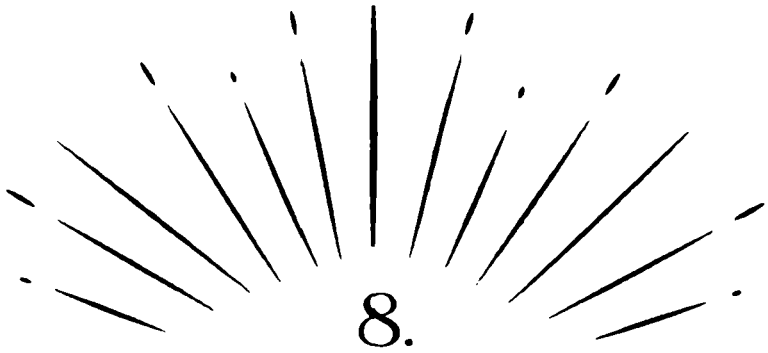

8.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Hiçbir yere ait olamama hissi...

Yüreğimden söküp atamayacağım tek şeyin bu olduğunu sanıyordum. Oysa yanılmışım.

Bir yere aittim, bir yer de bana aitti. Ait olmak... Kelimenin kendisi bile tuhaftı.

İnsan, yaşayamam dediği her şeyi aslında yaşıyordu. Sadece kendini öyle sert şartlıyordu ki bazı ihtimalleri baştan imkânsız ilan ediyordu. Oysa imkânsız diye bir şey yoktu. Varsa bile, insanın kendi koyduğu bir sınırdan ibaretti.

İstedikten sonra her şey olurdu.

Asıl mesele... *İstiyor muydum?*

O video kaydındaki His yeniden konuştu zihnimde. *Ölümü seç, His. Ne olursa olsun, vazgeçme.*

Belki de en başından beri olması gereken buydu. Bazı ölümler yok oluş değildi, sonuçtu. Bir şeyin bitmesi, başka bir şeyin başlayabilmesi için şarttı.

Açtığım tarot kartı Ölüm'dü. Son zamanlarda kaderime sıkça çıkıyordu.

Adı gibi korku aşılamıyordu insana. Ölüm Kartı sonu anlatmazdı, dönüşümü anlatırdı. Bitişi, evet ama aynı zamanda yeniden doğuşu. Eski olanın ölmesini, yeninin yer açmasını. Yıkım olmadan yeniden doğuş olmazdı. El kitapçığında yazan o cümleye takıldı gözlerim. Defalarca okumuştum ama ilk kez gerçekten anladım.

"Bir kapı kapanırsa bir çağ sona ermiş demektir.

Korkma, yeni hayat o kapının ardında."

Ve belki de ilk kez o kapının kapanmasından korkmuyordum.

Araba yavaşça durduğunda bakışlarım tesise kaydı. Göğsümde tanıdık bir sıkışma belirdi. Kartları ve el kitapçığını çantama geri yerleştirirken parmaklarım bir an tereddüt etti. Buraya gelmekten nefret ediyordum. Bu yer, hiçbir zaman bana ait olmamıştı. Ama yine de buradaydım.

Eva için. Her zaman olduğu gibi yine onun için.

Güvenlik kontrollerinden geçerken, sessizlik ağırlaşırken sadece adımlarımızın sesi yankılandı. Duvarlar aynıydı, koridorlar aynıydı ama ben aynı değildim. Ya da öyle olduğuma inanmak istiyordum.

Odaya girdiğimizde Eva'yı gördüm. Bu kez hastane kıyafetleri yoktu üzerinde. Uzun, çiçekli bir elbise giymişti, renkler ona çok yakışmıştı. Saçları özenle yapılmıştı. Bizi görür görmez doğrulmaya çalıştı. Hareketi aceleciydi, kırılgandı.

"His..." dedi. *Şeytanın tohumu*, demedi. *Günahın kızı*, demedi. Yüzünde nefret yoktu. Korku da yoktu. Sadece adımı söyledi.

"Nasıl oldun?" diye sordum.

Elini uzattığında yanına oturmamı istediğini belli etti. Normalde bu hareketi yalnızca Bronz'a yapardı. Refleksle bakışlarım kısa bir anlığına arkama, kehribar gözlerin sahibine kaydı. Başıyla hafifçe onayladı beni.

Ağır adımlarla Eva'nın yanına oturdum.

Akrabamdı.

Bir zamanlar arkadaşımdı. Lakin zihnim, ona dair bomboştu. Anılar yoktu, ortak bir zemin yoktu. Kan bağı, aramızdaki mesafeyi kapatmaya yetmiyordu. Bağ dediğin şey yalnızca soyla kurulmazdı. Hatıra isterdi, zaman isterdi, birlikte susmayı bilmek isterdi.

Yasmin dışında kimseye dost diyemeyecekmişim gibi hissediyordum. Onu bile kabul etmem yıllar almıştı. İnsan bazı kapıları kolay açmıyordu. Bazılarını ise hiç açmıyordu.

"İyi olacağım," dedi Eva, endişeli çıkan sesiyle. "Gelmeyeceğinizi sanıyordum."

"Neden gelmeyelim ki?" dedim.

Başını eğdiğinde bakışları ellerinde takılı kaldı. "Artık bir şeyleri hatırlıyorum..." Kısa bir duraksamadan sonra sesi düştü. "Ve sana çok kötü şeyler söyledim. Benden nefret etmiyor musun?"

"Ediyorum," dedim. Bronz boğazını temizlerken uyarı gibi öksürdü. "Şaka yapıyorum," dedim, gözlerimi devirerek.

Eva'nın dudakları titreyerek yukarı kıvrıldı. Gülüşü kırık, yarımdı ama gerçekti. "Hiç değişmemişsin," dedi. "Yine şakacısın."

Ciddiyeti ele aldım. Avucumun arasındaki parmaklarını sıktığımda, "Bunları neden söylediğini biliyorum, Eva," dedim. Sesimi yumuşattım. "Ve sorun değil. Onlar senin gerçek düşüncelerin değildi."

Başını iki yana salladığında gözleri doldu. "Sorun," dedi. "Kötü davrandım. Kötü şeyler söyledim. Ben hiç böyle biri olmadım ama beynime işlenenler..." Dudağını ısırdı. "Nasıl onu benden çaldığını söyleyebildim ki?" Ağlamamak için zor durdu. "Zaten siz birbirinize aittiniz," dedi, kısık bir sesle. "Ben ise Atlas'a..." Cümle dudaklarında dağıldı. Titreyen nefesi kelimelerin yerine geçti.

Hiç düşünmedim ve derin bir içgüdüyle ona sarıldım. Kollarımın arasında kırılgan, savunmasız bir beden vardı. "Geçti," dedim, alnını omzuma yaslarken. "Bunları yapan sen değildin. O dönemki İmparator ve Aziz'di. Sana bunları ezberletenlerdi. Ama bak... Geçti. Geçti, Eva. Buradasın. Aramızdasın. Ve hatırlıyorsun."

Omuzları sarsıldı. "Özür dilerim." Sesi paramparçaydı. "Gerçekten... Özür dilerim."

Dudaklarımdan kelimeler bağımsız döküldü. "Asıl ben özür dilerim," dedim. "Benim yüzümden çok kötü şeyler yaşadın, Eva. Karşına çıkmaya yüzüm yokmuş gibi hissediyorum. Bütün bunları nasıl telafi edebilirim, bilmiyorum."

"Senin bir suçun yoktu ki."

"Babam..."

Sözümü kesti. "Hiçbir kadın babasının suçunu üstlenmemeli," dedi, hafifçe geriye çekilerek. Burnunu sildi. "Söylediklerim, gerçek düşüncelerim değildi. Hem de hiçbiri. Haris Alatav konusunda ise..."

Elini daha sıkı kavradım. "Yemin ediyorum," diye başlarken gözlerim de aynı hırsa büründü. "Yaptığı her şeyin intikamını ondan alacağım. Sana yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek."

Göğsümün ortasında ince bir sızı dolaştı. Çünkü o an anladım. En ağır yaralar, insanın güvendiği yere savurduğu taşlarla açılıyordu. Ama en gerçek iyileşme de tam oradan başlıyordu.

Bakışlarım Bronz'u bulduğunda, ifadesizliğiyle karşılaştım. Yine buzdolabı gibi durmayı başarıyordu. "Bize..." dedim. "Biraz müsaade eder misin?"

Eva da başını sallayıp, "Öğlen yemeğine güzel bir şeyler yiyebilir miyiz?" dedi. "Hastane yemeklerini midem almıyor artık. Eskiden çok güzel yemekler ısmarlardın bana."

"Siz nasıl isterseniz," dedi Bronz. Yanıma gelip başımın üstüne dudaklarını bastırdı. Eva'nın da omzuna dokundu ve bizi yalnız bıraktı.

"İyileşmeni her şeyden çok istiyorum, Eva," dedim. "Hem yaşayamadığın her şeyden dolayı hem de sana ihtiyacımız olduğu için."

Eva'nın kaşları havalandı. "Bana ihtiyacınız mı var?"

Kafamı olumlu anlamda sallayıp, "Evet," dedim. "Bronz'un eski kartını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi. "VI, Âşıklar Kartı'na sahipti. Herkes İmparator Kartı için sınava girerken yalnızca o, Âşıklar'ı istemişti. Üstelik o kartı kimse almak istemiyordu."

"O kart artık Bronz'da değil," diye karşılık verdim. "Ne olduğunu bilmiyoruz. Ya biri ondan aldı ya Bronz birine emanet etti ya da tamamen yok edildi. O karta dair neler biliyorsan anlatmalısın, Eva."

"Kart..." dedi, bakışları tek bir noktaya odaklanarak. "Bendeydi."

Tek kaşım havalandı. "Sende miydi?"

Başını salladı. "Düğün günü onu elime aldığımı hatırlıyorum," dedi. "Karta dokundum. Onu takı çantama koydum. VI, o kartla ilgili bir şey yapacaktı ancak sonra ne oldu, hatırlayamıyorum."

"Bronz'un o karta çok değer verdiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum, emin olmak için.

"Bilmez miyim His?" dedi. "VI hiçbir şeyi benden gizlemezdi."

"Ne söyledi sana?"

"Âşıklar Kartı'nı güçlü bir kart kılacaktı." Hafızasını yokladı. "Kıldı da. Son zamanlarda hatırladığım buydu. Yapacağı her şeyi anlatırdı. *Bak, gör, başaracağım*, derdi. Ben çoğu zaman inanmazdım ama o her dediğini yapardı. İmparator Kartı'nı ikiye böldü. Kart bölünme diye bir şey yoktu, His. VI bunu bile başardı."

Eva, Bronz'u öyle bir anlatıyordu ki ona tekrar tekrar hayran olmaktan kendimi alamıyordum.

"Onun başarmadığı hiçbir şey yok," diye mırıldandım.

"Babasından o kartı almak çok zordu. Üstelik babası uzun süre onu sayarken etrafında bulunamıyordu. Abisiyle ablası başarısız oldukça VI değer kazandı ama o noktada artık çok geçti. Planlarını çoktan yürürlüğe koymuştu. Düğün günü kurucu kart kendisine teslim edildiğinde, bir daha kimsenin İmparator olmaması için harekete geçecekti."

Bedeni titremeye başlayınca kolundan tuttum.

"Tamam," dedim. "Yorma kendini."

"Hayır," dedi, solgun çıkan sesiyle. "Yorulmadım. Sadece..." Gözleri boşluğa takıldı. "Babasının o gün ne yaptığını hatırladım."

"Anlatmak ister misin?" diye sordum.

Yutkundu. "Düğün normal ilerliyordu. VI herkes tarafından İmparator kabul edilmişti. Ama sanırım İmparator bir şeyleri fark etti. Olmaması gereken şeyler oluyordu. Vivaldi'ye bir rahip gelmişti. Arkana'da din yasaktı. Rahip bizim için gelmemişti, His. Bu evliliğin geçersiz olacağını söylemek için gelmişti. Arkana'ya göre hiçbir kart sahibinin inancı olamazdı."

O an zihnimde bir yer açıldı.

Adını koyamıyorum ama hissettiğim bir huzur, buranın bir kilise olduğunu fısıldıyor. Tavan çok yüksek. Başımı kaldırdığımda kendimi küçücük hissediyorum. Işık, uzun pencerelerden süzülüyor, taş zeminde yumuşak gölgeler bırakıyor. Ne zaman girdiğimi bilmiyorum. Sadece buradayım. Ve bu, olması gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Üzerimde beyaz bir elbise var.

Bunu fark ettiğimde şaşırmıyorum. Ben beyaz giymem ama bu elbise yabancı değil. Ağır da değil. Vücuduma uyum sağlamış. Aynaya bakmamış olmama rağmen doğru göründüğümü biliyorum. Omuzlarım dik. Nefesim sakin. Kalbim uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapıyor.

Bir ses yükseliyor. İlahiyi andırıyor.

Rahip olmalı.

Kelimeleri seçemiyorum. Cümleler anlamını yitiriyor, geriye sadece bir tını kalıyor. Ama bu eksiklik huzursuz etmiyor beni. Aksine söylenen her şeyi kabul ettiğimi hissediyorum.

Ellerime bakıyorum. Titremiyorlar. Parmaklarımda bir yüzük var. Sağ elim mi yoksa sol elim mi emin değilim ama varlığını yeni fark etsem de tenim onu tanıyor. Soğuk değil. Sıkmıyor. Orada çünkü oraya ait.

Sonra başımda bir ağırlık hissediyorum.

Bir yük değil bu. Taç... Evet, bir taç. Metal tenime değiyor ama canımı yakmıyor. Saçlarımın arasına yerleşmiş. Sanki uzun zamandır oradaydı da ben şimdi fark etmişim gibi. O an bunun bir sorumluluk değil, bir paylaşım olduğunu düşünüyorum. Yalnız taşınmayan bir şey.

Yanımda biri var.

Yüzüne baktım mı bilmiyorum. Ama elini hissediyorum. Avucumun içinde. Ne sıkıyor ne bırakıyor. Sadece orada. Ve bu, her şeye yetiyor. İçimde yükselen sevinç, birine ait olmaktan değil, biriyle aynı yerde durmaktan doğuyor.

Bir kadeh uzatılıyor.

Dudaklarım değdiğinde bunun şarap olduğunu anlıyorum. Yakmıyor. Keskin değil. İçimi ısıtıyor. Göğsümün tam ortasında, uzun zamandır kilitli duran bir yer açılıyor. Hayat, ilk kez bölünebilir bir şey gibi geliyor bana.

Yürümeye başlıyoruz.

Aynı yerden geçiyoruz. Sonra yine. Sonra bir kez daha. Üç adım mı yoksa üç tur mu bilmiyorum. Acelem yok. Geri dönmek istemiyorum çünkü zaten ilerliyorum. Kapıya baktığımı hatırlıyorum ama çıkmayı düşünmüyorum. İlk kez, bir yerden ayrılmak istemediğimi fark ediyorum.

Görüntü yavaşça çözülüyor.

Keskin bir kopuş yok. Bir sis gibi dağılıyor. Ama geride bir şey bırakıyor. Çok net. Çok berrak.

Mutluluk.

Kalbim, bu duyguyu inkâr edemeyecek kadar emin.

Gözlerimin önündeki sis perdesi dağıldığında kısa sürede yok oldu. Bu gördüğüm anının ne olduğunu bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa o da film sahnesini aratmadığıydı. Kalbim, bu duyguyu inkâr edemeyecek kadar emindi.

"His," dedi Eva, korkuyla. "Burnun kanıyor!"

Beni düşüncelerimden ayıran şey bu ses oldu. Bir an ne dediğini anlamadım. Dünya, iki farklı yerden aynı anda üstüme kapanmış gibiydi. Kilisenin yüksek tavanı hâlâ başımın içindeydi. Işık, taş zeminde dolaşıyordu sanki. Elimi istemsizce yüzüme götürdüm. Parmaklarımın ucuna sıcak bir şey bulaştı. Gerçekti. Şimdiye aitti.

Nefes aldım.

Zor, kısa ve kesik.

Görüntü tamamen dağılmazken parçaları hâlâ zihnimdeydi. Tacın ağırlığı yok olmuştu ama bıraktığı iz kalmıştı. Avucumun içinde bir el yoktu artık, buna rağmen parmaklarımı kapatınca boşluk dolmuyordu. Sanki biri, olması gereken yerden çekilmişti ama yokluğunu da beraberinde götürmemişti.

İyiyim, demek istedim. Sesim çıkmadı.

Eva önümdeydi. Yüzü solgun, gözleri korkuyla büyümüştü. Mendili uzatınca, vakit kaybetmeden aldım ama burnuma bastırırken aklım başka bir yerdeydi. O görüntüde... Üç kere yürüdüğümüz yerde... Kapıya bakıp çıkmak istemediğim o andaydı.

Derin bir nefes aldığımda, onun paniği karşısında soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Kendini zorlayıp acil durum butonuna basmak üzereyken onu durdurdum. "İyiyim," dedim. "Çağırma kimseyi."

"Burnun kanıyor!" diye tekrarladı.

"Geçen..." dedim, bir mendil daha burnuma bastırırken. "Geçen Bronz'un korumasıyla küçük bir atıştık. Burnumu çatlattı. Henüz iyileşmedi. Ondan dolayı kanıyor. Şimdi durur."

Odanın içinde bulunan lavaboya gittim. Oyalanmadan, elimi yüzümü yıkayıp çıktım ve tekrar Eva'nın yanına oturdum.

"VI'yı çağıralım."

"Başımızda bir buzdolabı istemiyorum," dedim, gülümsemeye çalışarak.

"İyi görünmüyorsun."

"Sadece küçük bir kanama." Başımı hafifçe yana eğip yüzüne baktım. Söylediklerime inanmakla inanmamak arasında asılı kalmıştı. Mendili sıkıca tutuyordu, sanki bıraktığı an her şey yeniden kontrolden çıkacaktı. "Bak," dedim, sesimi bilinçli olarak yumuşatarak. "Gerçekten iyiyim."

Eva nihayet nefes aldığında, "Bir daha böyle korkutma beni," dedi.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarken, parmaklarım hâlâ istemsizce kapanıp açılıyordu. Avucumun içinde olmayan bir şeyi yokluyormuş gibiydi. Fark edince durdurdum kendimi. "Devam edebilirsin," dedim. "Az önce kaldığın yerden."

Bunu söylerken aslında neyi kastettiğimi tam olarak bilmiyordum. Anlatmasını mı istiyordum yoksa susmasını mı? Çünkü anlatırsa bir şey

daha tetiklenebilirdi. Ve ben, ikinci bir kanamayı bedenimden değil, zihnimden kaldırabilir miydim emin değildim.

Eva, tek bir noktaya odaklandığında, "Karışık anlatabilirim," dedi. "Çünkü hangi olayın ne zaman olduğunu anımsayamıyorum, His. Her şey çok parça parça. Düğün, İmparator'un bir şeyleri fark etmesiyle felakete sürüklendi. Önce iki küçük kızını herkesin gözleri önünde öldürdü. Ardından eşini vurdu. VI o an babasına engel olmaya çalışıyordu."

Tüylerim diken diken olmuştu. Bronz, *berbat bir abiyim*, deyip duruyordu. Demek ki o gün hem annesini hem de iki kız kardeşini kaybetmişti. Üstelik bir kardeşi de soğuktan vefat etmişti. O kardeşine ne olduğunu merak etmeden edemedim.

"Bana kurşun sıktı. Karnımdan vuruldum. Bebek..." Titredi. "Karnımda bir bebek vardı. Onu hiç sahiplenememiştim. Tanrı'ya her gün karnımdan o varlığı alsın diye dua ediyordum çünkü tecavüz sonucu bir bebekti. Arkana'da doğumlar ve ölümler onlar tarafından belirlenirdi, kadere müdahale edemezdin. Bu yüzden bebeği aldırmama izin vermediler. Vurulana kadar o çocuğu benimsediğimi bilmiyordum."

O anlattıkça ben iç çekiyordum. Çok zor ve bir o kadar ağır şeylerdi.

"Yere yığıldım. Her tarafım kan içindeydi. Takı çantası elimden düştü. Kart oradaydı. VI'ya bunu söylemek istedim ama büyük bir kargaşa çıkmıştı. VI olanlardan sonra gözünü bile kırpmadan kendi babasını öldürdü. Biliyorum, eğer bunu yapmasaydı kendisi ölecekti. İmparator Kartı'nı ele geçirdiğini hatırlıyorum ancak bu kadar, His."

Arkana sisteminde bulunan kayıt zihnime düştü. "Patlama?" dedim. "Patlamayı hatırlamıyor musun?"

"Ne yazık ki hatırlıyorum," dedi. "VI, bir başkaldırı gerçekleştirmesin diye patlama oldu. Ancak hiçbir şey VI'yı durduramazdı. Kıyamet kopsun, yine de VI o devrimi başlatacaktı."

Bir kıyameti ben koparmak üzereydim. Ne olursa olsun, onu durduramayacağımı anladığım için belki de o gün Bronz oluşumunu engelleyememiştim. Ya da engellemek istememiştim.

"Sana..." dedim, derin bir iç çekerek. "Söylemem gereken bir şey var, Eva."

Dikkatini bana verdi. "Ne diyeceksin?"

"Atlas," diye başladım. "O patlamada ciddi bir hasar aldı. Vücudunun büyük bir kısmı yandı ve..."

"Hayır," dedi. "Hayır, hayır. Söyleme, ona bir şey olduğunu söyleme, His."

"Lütfen," dedim, elimi saçlarına yerleştirerek. "Devam etmeme izin ver."

"Atlas o hâlde yaşayamaz ki." Gözleri doldu. "O kendine çok önem verir. Yakışıklı olmaya özen gösterir. Şimdi diyorsun ki..."

"Atlas Vladislav, o gece kayıtlara ölü olarak geçti."

Islak hareleri aniden beni buldu. "VI bana yaşadığını söylemişti."

"Yaşıyor," diye doğruladım. "Yaşıyor, Eva ama... Onun adı artık Kuklacı."

Eva, geriye doğru çekildiğinde, "Dedesi," dedi. "Dedesi gibi mi yani? O da kuklalar yapardı."

Başımı iki yana salladım. "Atlas, insanları gerçek anlamda kukla yapıyor. Tahtalarla değil, insanlarla ve onların beyinleriyle oynuyor."

"Neden?" dedi, acı dolu bir sesle. "Neden yapıyor bunu, His? VI ona destek çıkmadı mı? Sen..." Kafasını eğdi. "Anlamıyorum, onu ben yokken tek mi bıraktınız? Atlas, arkadaşsız mı kaldı?"

"Eva," dedim, kısa bir nefes alarak. "Bundan sonra söyleyeceğim her şey çok ağır olacak. Duymak istediğine eminsen devam edeceğim. Fakat söylediklerimden sonra Atlas'a bir daha hiç eskisi gibi bakamayacaksın."

Teni buz kesti. Benden biraz uzaklaştığında, kaşlarını çattı. Bu fikirden nefret etmişti.

"Neden bunu dedin ki? Atlas... Kötü biri mi?"

"Kötü kelimesi yanında iyi kalır."

Yutkunamadı. "Mecnun..." dedi Eva. "Kartı gibi oldu, değil mi?"

İçime çöken sıkıntıyla, "Aşkın birini delirtebileceğini ben onda gördüm, Eva," dedim. "Dinlemek istiyorsan anlatacağım çünkü bunların hiçbirini Bronz sana söylemek istemeyecektir."

Durdu. Konuşmadı. Bir süre yalnızca nefesini dinledim. Gözleri bir noktaya takılı kaldığında sanki zihninin içinde parçalanmış bir zaman çizelgesini yeniden birleştirmeye çalışıyordu. Bekledi. Kendini topladı. Sonunda başını kaldırdı.

"Anlat." Sesi titremiyordu ama içinde derin bir kırılma vardı. "Her ne olduysa bilmek istiyorum. Sevgilime ne olduysa öğreneceğim."

Bu cümleyle birlikte üzerime ağır bir yük çöktü. Kaçabileceğim bir yer kalmamıştı. Saklamak, yumuşatmak ya da eğip bükmek yoktu artık. Ona bildiğim her şeyi anlattım.

Serdal'ı...

Viran'ı...

Yasmin'i, Sanaç'ı...

Yağız'ı, Ivan'ı, Yaprak'ı...

Ve en son, Bronz'u.

Hiçbirini es geçmedim. Çünkü eksik bir gerçek, yeni bir yalandan farksızdı. Atlas'la Bronz'un birbirlerine nasıl zarar verdiklerini, bu savaşın yalnızca güç ya da iktidar değil, kişisel bir yıkım olduğunu söyledim. Artık geri dönülemez bir yola girdiklerini, bu yolda kazananın bile kaybedeceğini gizlemedim.

Eva dinledikçe ağladı.

Öyle sessiz, öyle derin ağlıyordu ki ilk başta fark edilmesi bile zordu. Gözlerinden süzülen yaşlar yanağından çenesine akıyor, orada birikiyor, daha sonra yere düşüyordu. Bir noktadan sonra hıçkırıklar da gözyaşı da kesildi.

Bedeni, taşıyabileceği kadar acıyı tüketmişti. Bu uyanış, yalnızca hafızanın geri gelişi değildi. Bu, Eva'nın sevdiği adamın artık geri dönmeyecek birine dönüştüğünü kabullenişiydi. Ve bazı kabullenişler, insanı hayatta tutmazdı.

Sadece ayakta bırakırdı.

Ertesi gün geldiğinde, Eva anlattığım her şeyi en azından sindirmiş gibiydi. Gözlerinde hâlâ kırık bir bulanıklık vardı ama artık kaçmıyordu. Dinlemişti. Düşünmüştü. Bu bile başlı başına bir adımdı.

Bronz ise sessizdi.

İnsanın içini kemiren, yaklaşanı uyaran, hayra yorulmayan cinsten bir sessizlikti. Üzerine gitmedim. Zihni zaten paramparça hâlde, birden fazla cephede aynı anda savaş veriyordu. Yapabileceğim tek şey omuzlarına yüklenen ağırlığı biraz olsun hafifletmekti. En azından varlığımla.

"Bir adım daha..." dedim.

Eva, yürüme egzersizi alıyordu. Süreç sancılıydı ama pes etmiyordu. Atlas'ı görmekle görmemek arasında gidip, gelirken kendini tamamen geri plana atmamaya kararlıydı. Kaybettiği yılların yasını tutmak yerine, onları telafi etmeye çalışıyordu. Eski gücünü değil belki ama eski iradesini geri kazanmak istiyordu.

"Hayata tekrardan başlayacağımı bilseydim..." dedi, nefes nefese. "Beni uyandırmamanızı tercih ederdim." Ardından acı bir gülümseme kondurdu dudaklarına. "Resmen yeniden yürümeyi öğreniyorum. Çok sıkıcı!"

"Düne göre daha iyisin," dedim, destek olmak amacıyla.

Gözlerini devirdi. "Yalancılığın hiç sırası değil."

"Doktoru dinlemedin mi?" dedim. "Her geçen gün iyiye gidiyorsun."

Alayla güldü. "Doktor, biraz daha depresif takılırsam büyük bir bunalıma gireceğimi söyledi." Bir adım daha attı, yüzü buruştu. "Ama bana sorarsan gün geçtikçe daha da kötüleşiyorum."

"Yasmin sana çok güzel elbiseler getirmiş," dedim. "Eğer onları giymek istiyorsan ne yapman gerektiğini gayet iyi biliyorsun."

Eva omuz silktiğinde aynadaki yansımasına kısa bir bakış attı. Serzeniş ve yorgunlukla, "O kadar zayıfım ki," dedi. "Ne giysem üzerimde çuval gibi duruyor."

"Eve geçtiğimizde Yasmin sana ev yemekleri yapacağını söyledi," dedim. "Sonra *kilo aldım*, diye ağlamaya başlarsın, şimdiden uyarıyorum."

Burnunu kırıştırdı. "İkiniz de çıtır gibisiniz," dedi. "Sanki hiç kilo almış gibi değilsiniz."

Gözlerimi devirdim. "Bronz'u görmüyor musun?" dedim. "Onun öyle bir vücudu varken kendimi salmam mümkün mü?"

İkimiz de aynı anda güldük.

Tam o sırada, az ileriden gelen kuru bir öksürük sesi kahkahamızı böldü. Bakışlarımız istemsizce kapıya kaydı. Eva, fırsatı yakalamış gibi kendini hızla tekerlekli sandalyeye bıraktı. Onu zaten zar zor kaldırmıştım, şimdi kendini geri bırakmıştı.

Bronz kapıda duruyordu. Omzunu kapıya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bizi izliyordu. Yüzünde tanıdık bir ifade vardı.

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş," dedim, ona bakarak. "Umarım öğle yemeğine güzel bir tatlı almışsındır."

Bronz başını iki yana salladığında, "Tatlı yok," dedi. "Ama iyi bir haberim var."

Eva'nın gözleri bir anda parladı. "Taburcu mu oluyorum?" diye sorarken sesindeki umut saklanamayacak kadar açıktı.

"Evet," dedi Bronz. "Doktor, tedavine artık evden devam edebileceğini söyledi."

Eva bir an durduğunda beklediğim sevinci, yerini temkinli bir sessizliğe bıraktı. "Umarım ailemin evi hâlâ yerindedir," diye mırıldandı.

O an odanın içi bana dar geldi.

Fizik tedavi odasının dışına çıktığımda Bronz'u da yanımda sürükledim. Kapı kapandığında kolundan tuttum. "Bunu hiç konuşmadık," dedim, alçak bir sesle. "Ne yapacağız? Onu tek mi bırakacağız? Üstelik Atlas'ın ondan haberdar olması an meselesi."

Bronz'un ifadesi sertleşti. "Altı yıldır nerede kalıyorsa yine orada kalacak," dedi. "Onun için en güvenli yer orası. Tek farkla, bu sefer yüzeyde olacak."

Başımı salladım. "En doğrusu bu."

Bronz bakışlarını benden ayırmadan, "Bizim için yeni bir ev inşa ediyorum," dedi.

Kaşlarım havalandığında, "Ne?" dedim.

Yüzümü avuçladığında benim aksime sakin bir tonla, "Oradan hoşlanmadığını biliyorum," dedi. "O evi hiçbir zaman gerçekten *ev* olarak benimseyemeyeceksin. Bu yüzden bize ait, yalnızca bizi hatırlatan bir ev yaptırıyorum."

Gözlerinin içine bakarak, "Peki, nerede bu ev?" diye sordum.

"Her şey hazır olduğunda seni oraya götüreceğim."

"Ne kadar sürer?"

"Yakında net bir tarih alacağım." Bir süre durdu ve yüzümdeki ifadeyi dikkatlice inceledi. Başparmağı çenemi okşarken yavaşça dudağıma doğru hareket etti. Dudaklarıma dokunurken derinleşen gözleriyle, "Gülüyorsun," dedi.

"Gülmeyeyim mi?" dedim. "*Muzhenyok* bizim için bir ev yaptırıyor."

"Bunun seni bu kadar mutlu edeceğini bilseydim, daha önce söylerdim."

"Hımm," dedim, gözlerimi kısarak. "Demek bu ev meselesi yeni değil."

"Değil."

"Ben olsam anında söylerdim," diye itiraf ettim. "Sendeki bu sabn gerçekten anlamıyorum!"

"Ben daha da sabırlı bir adamım." Sert bir nefes alıp verdi. "Karşımda sen olmasan Hisar."

"Hadi, şu dünyanın merkezine gidelim!" dedim, kinayeli bir tonla. "Kalan zamanlarımızı orada geçirelim."

Bakışlarını benden ayırmadan başını salladı. "Gidelim, Hisar," dedi. "Gidelim."

Helikopter yere indiğinde çıkan rüzgâr etrafı kısa süreli bir kaosa sürükledi. Toz, kuru yapraklar ve soğuk hava birbirine karıştı. Bronz'un yerini kimsenin bilmediği bu eve gelmek herkes için zorlayıcıydı ama Bronz ve Zorlu için değil. Onlar yolu ezbere biliyordu.

Serdal, Eva'nın tekerlekli sandalyesini dikkatle sürüyordu. Yağız ve Sanaç, bu sessizliğe yakışmayacak kadar şımarıktı. Yasmin ikisini de ardı ardına uyarmaktan yorulmuştu. Viran, her zamanki gibi içine kapanık, gözleri önünde olmayan bir şeyleri izliyormuş gibi yürüyordu.

Bronz'la ben en arkadaydık.

"Gerçekten hiç özlememişim burayı," dedim, etrafı süzerken. "Burada yapacak hiçbir şey yok."

"Nasıl yok?" dedi. "Vakit bulsam da golf sahasında takılsam diye düşünüyordum."

"Golf mü?" Kaşlarımı kaldırdığımda başımı iki yana salladım. "Neden şaşırıyorsam. Bir tek orada kumaş pantolonla spor yapabildiğin için elinde başka bir seçeneğin yok. Seni zaten başka bir şey yaparken düşünemiyorum."

"Sen mümkünse düşünme, Hisar."

"Kırıcı olmaya başlıyorsun," dedim, sahte bir alınganlıkla. "Biraz ütopik hayaller kuruyorsam bunda ne var?"

"Ütopik değil," dedi. "Tehlikeli."

"Eh," dedim, omuz silkip. "Huyum kurusun. Ben şu yattaki golf sahasını özledim. Oraya ne zaman gideriz?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Amacın sanki golf oynamak değil, Hisar."

"Olabilir," dedim, dürüstçe. "Açıkçası hiçbir oyun ilgimi çekmiyor, Bronz. Yalnızca sen varsan her şey ilgimi çekiyor."

"Seni bugün memnun edecek bir şey bulurum."

Tam o anda Eva'nın sesi aramıza girdi. "VI," diye seslendi. "Elma ağaçları mı onlar?"

"Evet," diye karşılık verdi Bronz. "Hatırladın mı?"

Eva başını salladı. "Kocaman olmuşlar. Meyve verdi mi?"

"Geçtiğimiz yıl verdi."

Eva bana döndüğünde gözlerinde eski bir anının izi vardı. "O ağaçları biz dikmiştik, His."

"Duymuştum," dedim, istemsizce sertleşen ifademle. "Ama hepsi yandı, bitti, kül oldu."

"Onarıldı," dedi Bronz, sakinlikle. "Eskisi kadar güçlü değiller belki ama bu yıl da meyve verebilirler."

Eva büyük bir umutla, "Umarım yiyebiliriz," dedi.

"Umarım," diye tekrarladı Bronz.

İçeri geçtiğimde ayak seslerini arkamda hissederken Bronz da peşimden girmişti. Koridoru yarıladık. Bir anda kolumdan tuttu, duraksamama bile izin vermeden beni odalardan birine yönlendirdi.

"Benimle gel," dedi.

Odaya girer girmez kollarımı göğsümde birleştirdim. Duvara yaslanıp ona baktım.

"Buyur, elma canavarı."

Kaşlarını çattı. "Ne bu hareketler?"

Omuzlarımı biraz daha geriye atarak, "Ne varmış hareketlerimde?" dedim.

"Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Sert değildi ama sabrı zorlanıyordu. "Tek endişem Eva'nın hiçbir şey hatırlamaması, bozulan zihniyle kalmasıydı. Onu da aştık. Şimdi bana yardımcı ol ve ne olduğunu söyle, Hisar."

Nefesimi tutarken, çok geçmeden anlamsız bir öfkeyle patladım. "Elmadan nefret ediyorum."

Şüpheyle baktı. "Bu mu yani?"

"Evet, bu," dedim, inatla. "Elmayla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Elma yeme. Elma ağacın olmasın. Elma görmek istemiyorum."

"Ne oldu bir anda?"

"Hiçbir şey olmadı," dedim. "Söylediklerimin Eva'yla bir ilgisi yok. Devia Hanım, o elma ağaçlarını eski nişanlınla diktiğini söylemişti. Zaten biliyordum. Yeni bir bilgi değildi." Bakışlarımı kaçırdım. "Eva'yla ilgili biriktirdiğin anılar, benimle yaşadıklarından çok. Bazen bunu kıskanıyorum ama bazen."

"Seni kıskandıracak hiçbir şey yapmam." Tek kaşı havalandı. "Ayrıca Devia Hanım neden bunu söyledi?"

Omuz silktim. "Sen yokken arada seninle ilgili birkaç bilgi veriyordu."

"Birkaç bilgi?" dedi, emin olmak istercesine.

"Tamam," diyerek pes ettim. "Dedikodu yapıyorduk. Eva'nın yüzüğünü odanda gördüğünden bile bahsetti. Devia Hanım'ı bu yüzden çok seviyorum zaten. Sen anlatmasan bile o anlatıyor."

Bakışları sertleşti. "Devia Hanım'la konuşsam iyi olacak."

"Kadına bir şey deme!" dedim, hızla. "Bir daha hiçbir şey anlatmaz, dedikodu ağımı kesme. Buna izin vermem!"

"Olmayan şeyleri olmuş gibi anlatması doğru değil, Hisar."

"Biz abartmayı seviyoruz," dedim, umursamaz bir edayla. "Yapımız böyle. Her neyse. Bir şey yapmasan da kıskanırım ben. Elimde değil. Ama şunu bil. Eva'yı kıskanmıyorum. Onun sendeki yerini biliyorum." Duraksadım. "Seni gerçekten dinleyen oydu, değil mi?" Yalnızca başını salladı. "Arkadaşınla arana girmek istemem," diye devam ettim. "Benim Sanaç'la, Tarkan'la, Viran'la, Serdal abiyle hatta Barkan'la bile aram çok iyiydi. Sen arada kıskansan da hiçbir zaman bir şey söylemedin. Arkadaşlarımı elimden almadın."

"Arada değil," diye düzeltti.

Gözlerim büyüdü. "Biliyordum!" dedim. "Gerçekten kıskanç bir adamsın sen!"

"Konu sen olunca..." dedi, bakışlarını üzerimde sabitleyerek. "Her şeyin en kötüsüyüm."

"Hayır," dediğimde ona doğru yaklaştım. "Sen kötü olmakta bile çok iyisin, Bronz."

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Kısa sürdü ama hissi yerini buldu. Söyleyemediklerimin hepsini tek bir nefese sığdıran bir öpücüktü. Geri çekildiğimde yüzündeki ifade, doğru yere dokunduğumu anlatıyordu.

Odadan çıkıp yemek masasına geçtik. Herkes çoktan yerleşmişti. Tabaklar dizilmiş, sesler birbirine karışmıştı. Eva ise gözlerini Yağız'dan ayıramıyordu. Bakışlarında merakla karışık, tanıdık bir sızı vardı.

Yağız sonunda kaşlarını çatarak, "Anneciğim," dedi. "Bu abla neden bana bakıp duruyor?"

"Seninle tanışmak istiyor olabilir," dedi Yasmin, yumuşak bir sesle. "Hadi, ablaya kendini tanıt."

Yağız doğruldu. "Ben Yağız." Peltekliği yüzünden kelimeler ağzından yuvarlanarak döküldü. "Büyüyünce His'in kocası olacağım."

Eva kahkahayı basarken masanın üstüne düşen bu cümle, havayı bir anda yumuşatmıştı.

Aramızdan bir tek Bronz gülmedi. Aksine yüzündeki ifade birkaç ton daha karardı.

"Bildiğim kadarıyla His'in bir kocası var," dedi Eva, hâlâ gülümseyerek. "Sana başkasını bulalım."

Yağız omuz silkti. Sanaç'ın verdiği sarı oyuncak arabayı masanın üstünde gezdiriyordu.

"Bronz'a başkasını bulun," dedi, rahatça. "Ben teyzemle evleneceğim."

Elimi uzattığımda hiç tereddüt etmeden, annesinin yanından ayrılıp kucağıma çıktı.

"Seni seviyorum," dedim, kulağına eğilerek. "Ama Bronz'u sinirlendirmeyelim."

"Sinirlensin," dedi, büyük bir ciddiyetle. "Beni kızıyla oynatmadı."

"Benim oğlumla oyna o zaman."

"Bronz'u öyle sinir edemem!" diye karşı çıktı.

Sanaç kahkahasını tutamadı. "Bu çocuk dünyaya Bronz'u sinir etmeye gelmiş," dedi. "Aferin oğlum, böyle kök söktür."

Sohbet eşliğinde yemekler yenirken herkes Eva'yı biraz daha tanıyor, varlığına alışıyordu. Masanın değişmeyen neşesi Yağız'dı. Ve o neşe, fırsat buldukça Bronz'la uğraşmayı asla ihmal etmiyordu.

"Kim dizi izlemek ister?" diye sorduğumda ilk başını kaldıran Sanaç oldu.

"Muhteşem Yüzyıl?"

"Başka bir şey izlemeyi düşünmemiştim zaten," dedim.

Ekranın karşısına kurulduğumuzda kısa sürede anlaşıldı ki ikimiz de kimseye diziyi doğru düzgün izletmeye niyetli değildik. Sahne daha başlamadan kimin öleceğini, kimin kimi zehirleyeceğini, hangi bakışın ne anlama geldiğini anlatıp duruyorduk. Her repliği ezbere bildiğimiz için geriye yalnızca hevesi kaçmış bakışlar kaldı. Saat ilerleyip de Zorlu herkesi tek tek evlerine bırakmaya başladığında, salonda hepimizin üstüne hafif bir yorgunluk çökmüştü.

Ben de çıkmak üzereydim. Tam bloktan ayrılacakken arkamdan bir ses geldi.

"His," dedi Eva. "Bekler misin?"

Durup döndüm. "Uyku mu tutmadı?" diye sordum.

Dudaklarının kenarı çok az kıpırdadı. "Hiçbir zaman tutmayacak."

"İstersen biraz oturalım."

Başını iki yana salladı. "Vaktini almayayım," dedi. "Bütün gün benimle uğraşıp duruyorsunuz zaten. Dinlen."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Uğraşmak mı?" diye sorguladım. "Bir daha bunu senden duymayayım, Eva."

"Kimse bir başkasıyla bu kadar yakından ilgilenmez."

"Yer değiştirsek sen bana bunu yapmaz mıydın?"

"Yapardım," dedi, hiç düşünmeden. "Yine de teşekkür ederim. Kendinize öyle güzel bir aile kurmuşsunuz ki... Bütün akşam imrenmeden edemedim."

"Kendini yabancı hissetme."

Hafifçe gülümsedi ama o gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Buradaki herkes için yabancıyım," dedi. "Üstelik..." Bir an sustu. "Atlas'ın bu kadar güzel insanlara yaptıkları... Kabul edilebilir gibi değil. İçim acıyor, His. Ben nasıl Atlas'a hesap sormadan duracağım? Bütün bunları nasıl yapar?"

"Aşkın insanlara neler yaptırabileceğini artık ikimiz de biliyoruz," dedim.

Bakışlarını bana çevirdiğinde uzun uzun baktı. "Herkes bizi birbirimize benzetiyor," dedi. "Ama sana baktığımda kendimi asla görmüyorum, His. Ben yalnızca İmparatoriçe'yi görüyorum. Bu kartı hak eden tek kişi sensin."

"Bunun için eğitildim," dedim.

"Hepimiz eğitildik," diye karşılık verdi. "Ama kimse bu kadar hak etmedi. Seninki yalnızca bir eğitim değil." Kısa bir es verdi. "Âşıklar Kartı'na

ne olduğunu hatırlamaya çalışacağım. Bu konuda hiçbir şey yapmadığımı düşünmeni istemem." Sesinde ilk kez gerçek bir kararlılık vardı.

"O kartı her hâlükârda bulacağız," dedim. "Ama yardımına da *hayır*, demeyiz."

Tebessüm etti. "İyi geceler," dedi.

"İyi geceler, Eva."

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda kilit mekanizmasını devreye soktum. Bahçede yürümeye başladığımda Bronz'un yıllardır kimseyi içeri almadığı o bloka girdim. Kapıyı kapamadan önce, "Vita! Titan! Uyku vakti!" diye seslendim.

İkisi de bahçeden fırlayıp geldi. Vita, alışkanlık hâline getirdiği gibi bedenini bacağıma sürttü. Sevgi isterken hiç utangaç değildi. Eğilip onu okşadıktan sonra kenarda sabırla bekleyen küçük yavruma döndüm.

"Anneciğim..." Şefkatle kucağıma aldığımda ağırlaştığını fark ettim. "Kocaman olmuşsun sen." Titan'ı kucağımdan indirmeden yatak odasına girdim.

Bronz yatakta uzanıyordu. Örtüyü beline kadar çekmiş, ışıkları kapamamıştı. İçeri girer girmez gözlerini bana çevirdi. "Geç kaldın," dedi.

"Eva'yla konuşuyordum," dedim. "Uyku tutmamış."

Yatağa oturdum. Titan'ı Bronz'a doğru uzatıp, "Babası," dedim. "Baksana şuna, kocaman olmamış mı?"

Sadece baktı. "Büyümüş."

O donuk tavrına karşılık Titan'ı yatağa yatırdım, tüylü göbeğini okşamaya başladım. Küçük pençeleri havaya kalktı.

"Sen büyüyünce aslan mı olacaksın?" dedim.

Titan'dan derin bir mırıltı beklerken Bronz, "Kaplan olmaya devam edecek," diye yanıtladı.

Kaşlarımı kaldırdım ama itiraz etmedim. Titan'ın göbeğine yüzümü bastırdım. O kadar pofuduktu ki insanın içindeki bütün sertlikleri eritiyordu.

"Sen büyüyünce anne yine seni böyle sevecek mi?" diye mırıldandım.

"Büyüyünce kendilerini sevdirmiyorlar," dedi Bronz.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Konuştu kedi uzmanı."

"Uzman değilim."

Titan'a dönüp ciddiyetle, "Baba hep böyle cevap mı verecek?" diye sordum.

Bronz sabrının sınırına gelmişti. "Yatağa gir, Hisar."

"Hiç uykum yok."

Kısa bir sessizlikten sonra aniden elini belime doladı. Titan'dan beni neredeyse zorla ayırdı.

"Gel," dedi, kalın ve tok çıkan sesiyle. "Ben uyuturum seni."

Yüzümde derin bir ifade belirdiğinde, "Nasıl uyutacaksın?" diye sordum. "Beni önce iyice yorup sonra o yorgunlukla uykuya mı bırakacaksın?"

Bakışları bir anlığına yüzümde durdu. "Aklından neler geçtiğini biliyorum," dedi. "Ama düşündüğün şey değil, Hisar."

Tam o sırada Titan, beni ondan ayırmasının intikamını almak ister gibi Bronz'a doğru atıldı. Küçük patileriyle bacağına tutunmaya çalışıyor, hırlamaya benzer sesler çıkarıyordu. Bronz onu çevik bir hareketle kendinden uzaklaştırdı.

Bu manzaraya gülmeden edemedim. "İkiniz de çocuk gibisiniz."

Bronz kısa bir bakış attı. "Onun bana saldırmasını söyleyen sensin."

"Oğlum sadece fazla korumacı. Ne yapabilirim?"

"Ona iyi bir eğitim gerekiyor," dedi Bronz.

Esnedim. "Bana bugünün tarihini söyler misin?"

"21 Ocak."

Yatağın diğer tarafına uzandığımda, "Mum yakacağım," diye açıkladım.

"Yakma."

"Bronz."

Bakışları netti. "Artık mum yakmanı istemiyorum."

"Yakmazsam olmaz."

"Olur," dedi, tartışmaya kapalı bir tonla. "Hepsi aynı. Tek tip mumlar. Birini yaktın zaten, her gün tekrar tekrar yakmanın ne anlamı var?"

Mumu avuçlarımın arasına aldım. "Hepsi aynı olsa da benim özel ürettiğim mumlar bunlar. Mumlarım bittiğinde acılarım da bitecek diye kaç kere söyleyeceğim?"

Bakışları sertleşmedi ama derinleşti. "Senin acıların bitecek," dedi, emin bir ifadeyle. "Ama bana çok büyük bir acı vereceksin, değil mi?"

"Bronz," diye fısıldadım. "Belki... Ama bana hiç mi güvenemezsin?"

Gözlerini kaçırmadı. "Sana her güvendiğimde neden güvenmemem gerektiğini bana hatırlattın."

Yine de mumu yaktım ve komodinin üzerine bıraktım. O mumun sönmesi saatler sürecekti. Alev, küçük ama inatçıydı. Mumun yanışını izlerken, "Haklısın," dedim. "Güvenilmez bir kadınım ben."

"Ve buna rağmen beni delirtmeyi başarıyorsun."

Bronz, çevik bir hareketle beni yatağa yatırdığında üzerime doğru eğildi. Bedenini üzerime bıraktı ve bacaklarımı beline sarmamı sağladı. Nefesi tenime yayıldığında o sıcaklığı bütün hücrelerimde hissettim. Sıcak ve ağırdı.

Boynuma eğildi. Öpücüğü yakıcıydı. Parmakları saten geceliğimin altına süzüldü.

Tam yakınlaşacağımız anda bir ağırlık hissettik.

Bronz aniden durdu. "O, sırtıma mı çıktı?"

"*O*, değil," dedim. "Adı, Titan!" Titan, Bronz'un sırtına tırmanmıştı. "Birileri oyun istiyor," diyerek kahkaha attım. "Onunla biraz oyna yoksa bizi hiç uyutmayacak."

Bronz, Titan'ı patisinden yakalayıp, aşağı indirmeye çalışırken, "Oyun yok," dedi. "Derhâl in sırtımdan."

Kaşlarımı çattım. "Biricik oğlumuza kıyacak mısın gerçekten?"

"Kıyacağım," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Kıyafetlerimi parçaladığı için cezalı."

Ama kıymak dediği şey sevginin en sert hâliydi. Titan'ı kollarının arasına almış, onu âdeta sevgiyle boğuyordu. Huzurlu mırıltılar kulaklarıma dolduğunda gülümsemem genişledi. Bronz, kalın parmaklarını tüylerin arasında gezdirirken bir yandan onu hırçın bir şekilde öpüyordu.

"Bir daha gömleklerimi ısıracak mısın?" diye sordu.

Titan hırladı.

Onları izlerken kucağındaki şeyin bir kaplan yavrusu olmadığını hayal ettim. Sanki orada, bizim bir yavrumuz vardı. Bronz'un göğsüne yaslanan, onun ellerinde sakinleşen küçük bir çocuk... Bu düşünce içime öyle bir yayıldı ki boğazım düğümlendi. Hayali bile fazlasıyla güzeldi. Yutkunmakta zorlandım.

"Bronz," derken, sesim fark etmeden yumuşamıştı. "Eğer bir oğlun olsaydı, adını ne koymak isterdin?"

"Düşünmedim," dedi. "Ama Titan koymazdım."

"Ben Czar koymak isterdim sanırım," dediğimde tepkisini ölçmek için bakışlarımı ondan ayırmadım.

Kaşları hafifçe çatıldığında, "Czar mı?" dedi, sıradan bir isimden bahsediyormuş gibi. "Beğenmedim."

Czar... Babasının adı olabilirdi. Ancak istediğim tepkiyi vermemişti. Bronz, yıllar boyunca tepkisiz kalmakta ustalaşmış olabilirdi.

Gözlerim kısıldı. "Niye beğenmedin ki?" dedim. "Anlamı da çok güzel."

"Anlamı ne kadar güzel olursa olsun, sıfatlar isimlerden önce gelir."

Sıfatlar... Babasının iyi bir namı yoktu. Gümüş, Arkana tarihinin en kötü İmparator'uydu.

"Peki," dedim. "Bir kız ismi düşündün mü?"

"Düşünmedim," derken bakışlarını bana çevirdi. "Zaten aklımda bir isim var."

Ona doğru biraz daha yaklaşırken, heyecanlanmadan edemedim. "Ne koymak isterdin?"

"Vasilisa," derken sesi tok ve kararlıydı. Telaffuzu o kadar güzeldi ki kelime kulağımda yankılandı.

İstemsizce ben de tekrar ettim. "Vasilisa mı?"

"Evet," dedi. "Kız kardeşlerim *Vasilisa* masalını çok severdi. Her gece uyumadan önce onlara okurdum. İkisi de oyuncaklarının adını hep Vasilisa koyardı."

İstemsizce gülümsedim. "Kardeşlerine masal okuyan bir Bronz..." dedim. "Bunu hayal etmek bile tuhaf."

Bakışları uzaklaştığında, gözleri odanın içinde değil de geçmişin bir yerlerinde geziniyordu. "O günlere geri dönmeyi çok isterdim." Sesi ilk kez bu kadar çıplaktı.

"Ailene çok bağlıymışsın," dedim, yumuşak bir sesle. "Onlar olmadan cehennemde gibi hissediyor olmalısın."

"Artık geride kaldı," dedi. Ne acı vardı sesinde ne de öfke. Sadece kabullenilmiş bir kayıptı onunkisi.

"Peki," dedim. "Vasilisa ne demek?"

"İmparatoriçe demek. Eğer bir kızımız olsaydı, adını Vasilisa koymak isterdim, Hisar."

"İmparatoriçe..." diye tekrarladım. "Anlamı çok güzelmiş."

Sadece güzel değildi. Derindi. Bir masalın içinden çıkıp bu odaya sızmış gibiydi. Geçmişle geleceğin tam ortasında asılı duran bir ihtimaldi.

Gözlerimi kapadım. Zihnim, bana ait olmayan ama sanki hep beni beklemiş bir hayale sürüklendi. Küçük bir kız... Bronz'un gözlerine benzeyen ama bakışlarında benim inadımdan izler taşıyan bir çocuk. Adını fısıldadığımda dönüp gülümseyen biri.

Vasilisa.

Ama gerçek, rüyalar kadar cömert değildi. Bazı isimler sadece söylenmek içindi, yaşanmak için değil. Bazı ihtimaller yalnızca kalbi kanatmak için var olurdu.

Ve ben, yavaşça rüyaya daldım.

Çünkü bu ancak rüyamda sahip olabileceğim bir hayaldi.

Mum sönmüştü lakin diğer her şey gibi izi duruyordu.

Yanmış fitilin kararmış ucu, eriyip donmuş balmumunun bıraktığı düzensiz şekillerle oradaydı. Yokluk, her zaman silinmek demek değildi. Bazı şeyler giderdi ama geride tanıklık bırakırdı.

Mum olmak kolay değildir. Işık saçmak için önce yanmak gerekir, diye boşuna dememişti Mevlânâ. Yanmak eksilmekti, sessizce tükenmekti. Mum, karanlığı kovarken kendinden vazgeçerdi. Ve işini bitirdiğinde geriye yalnızca kokusu kalırdı.

Mumun kokusu hâlâ odadaydı ama ışığı yoktu artık.

Bronz yüzüstü yatıyordu. Ben ise yatağın diğer ucuna kadar kaymıştım. Kedilerle birlikte uyumanın kaçınılmaz sonucuydu bu çünkü ikisi de aynı anda hem bana hem ona yakın olmak istiyordu. Arada sıkışıp kalmıştım ama bundan şikâyetçi değildim.

Uyanır uyanmaz balkona çıktığımda kısa birkaç esneme hareketiyle bedenimi açtım. Sabah, geceyle henüz tam barışmamıştı. Etrafı süzdüğümde Zorlu'yu gördüm. Eva, bahçede yavaş adımlarla yürüme egzersizleri yapıyordu. Zorlu beni fark ettiği an durdu, dikkat kesildi. Dudaklarımı zorlayarak sahte bir gülümseme yerleştirdim yüzüme, el salladım. Karşılık vermedi. Gülümsemem yüzümde tutunamadı.

O an bir şey fark ettim.

Bahçedeki elma ağaçları yoktu. Ne yanık izleri vardı ne de sökülmüş kökler. Sanki hiç orada olmamışlardı.

Fark ettiğim detayla birlikte odaya geri döndüm. Yatağa uzandım. Bronz hâlâ uyuyordu. Çıplak sırtına dudaklarımı bastırdım. Kendini kırbaçladığı izler zamanla solmuştu ama tamamen silinmemişti. Bazı yaralar kabuk bağlasa bile iz bırakırdı. Onu öpmemle birlikte kıpırdandı. Gözlerini aralamadan önce nefesini hissettim.

Bir yangını aratmayan kehribar hareleriyle buluştuğumda, "Ne yaptın sen?" diye sordum.

Yavaşça bana dönerken uykunun ağırlığı hâlâ göz kapaklarındaydı ama sesi netti. "Ne yapmışım?" dedi.

"Elma ağaçları yok."

"Görmek istemediğini söyledin," dedi, hiç düşünmeden. "Kaldırttım. Yerlerine başka ağaçlar dikilecek."

O, elmayı seviyordu. Bunu biliyordum. Yılların anısıydı, kökü derindeydi. Ama ben söyledim diye, tek bir cümlem yüzünden söktürmüştü.

"Ben öylesine demiştim," dedim, pişmanlık hissederken.

"Senin öylesine dediğin şeyi bile önemserim. Çünkü sen diyorsun."

"Söylediğim her şeye dikkat etsem iyi olacak," diye fısıldarken resmen karşısında eriyordum. "Neden bu kadar güzel bir kalbin var ki?"

"Kalbim hasarlı."

"Hayır," dedim. "Kalbin Hisar'lı."

Eğilip onu kalbinin tam üzerinden öptüm.

Elini kaldırıp göğsünün diğer tarafını işaret etti. "Kalbim burada, Hisar," dedi.

Elini tutarak usulca kendi göğsüme bastırdım. "Hayır," dedim. "Senin kalbin burada."

Beni kollarının arasına aldı. Dudaklarını boynuma yasladı. Öpmedi, acele etmedi. Orada soluklandı sadece. Ve anın tadını çıkardı.

Bir süre öyle kaldık. Kalp atışlarımız aynı ritimdeyken, zaman bizim aramızda anlamını yitirip gidiyordu. Bir süre sonra yavaşça beni kendinden ayırdı ama bırakmadı. Sadece mesafeyi, nefes alacak kadar açtı.

"Kahvaltıya bir yere davetliyiz," dedi Bronz. "Hazırlanıp çıkalım. Geç kalmayalım."

Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Nereye?" dedim.

"Uçağa bindiğimizde söyleyeceğim."

Kalbimde ince bir huzursuzluk kıpırdadı. "Uçak mı?"

"Konuşarak vakit kaybetmeyelim," dedi. "Yolda anlatacağım."

Bunun sıradan bir davet olmadığını çoktan anlamıştım. "Şimdi söyle," derken sesim istemsizce sertleşmişti.

"Hisar, daha sonra."

"Bronz," dedim, yatakta doğrularak. "Evden çıkana kadar başının etini yerim. Susmam ve durmadan konuşarak ses tellerimi yorarım."

"Beni zorlamakta üstüne yok," dedi.

"O zaman söyle!" dedim, sabırsız bir şekilde.

"Abinin evine davetliyiz," dediğinde ağzından dökülenler bombayı aratmadı. Pimi çekmiş, resmen bombayı önüme atmıştı.

"Abim?"

"Kaç tane abin var, Hisar?"

"Serdal da benim abim."

"Efrem'den bahsettiğimi biliyorsun," dedi. "Serdal'ın evine hiç uçakla gitmedik."

"Abimin evine mi gideceğiz?" *Abi* kelimesi ağzımdan çıkarken bile yabancıydı.

Başını salladı. "Londra'ya gidiyoruz," dedi. "Geçen sefer yaşanan durumu telafi etmemiz gerektiğini söylemiştim, Hisar."

"Biz telafi edecek bir şey yapmadık," dediğimde sesimdeki kırgınlığı saklamaya çalışmadım bu kez. "Yıllarca bana abilik yapmayan o!"

Bronz'un yüzü yumuşamadı ama sertliği de yoktu. "O telafi etmek istiyor," deyip kalçama vurdu. "Şimdi kalk, hazırlan."

Sinirli bir şekilde yataktan kalkıp banyoya girdim. Kapıyı bilerek kapamadım. Aynanın karşısında saçlarımı toplarken, söylenmeden duramadım. "Sen benden habersiz çok iş çevirmeye başladın. Gözümden kaçmıyor sanma, Bronz."

"Söylenme, Hisar, söylenme," dedi sakin ama o tanıdık, sinir bozucu rahatlığıyla.

"Sen benden fazla yüz buldun!" diye çıkıştım. "Eskiden bu kadar rahat değildin!"

"Bağırma, Hisar, bağırma," dediğinde banyoya girdi. "Ses tellerin kopacak!" Ve bir anda duşakabinin kapısını araladı. Ardından suyu açtı.

Aynanın önünde ona dönüp hayretle baktım. "Sana inanamıyorum," dedim. "Bir de bensiz duşa mı gireceksin? Sen çok değiştin, Bronz!"

Bana doğru yaklaştığında, "Ah, başımın belası, ah," dedi ve beni hiç tereddüt etmeden kollarının arasına aldı. Birlikte duşun altına girdik.

İtiraz etmeye niyetlensem de çoktan vazgeçmiştim. Suyun altında da başının etini şişirip onu rahatsız ettikten sonra duş maceramız bitti. Duştan çıktığımızda ikimiz de hazırlanmaya başlamıştık. Ben olabildiğince yavaş hazırlanırken Bronz ne yaptığımı anlamıştı. Kısa sürede hazırlanmamı sağlayıp arabaya bindiğimiz gibi havalimanına geçtik, oradan da özel jete bindik.

Londra'ya indiğimizde saat farkı yüzünden öğleye yaklaşıyordu. Şehir bizi gri gökyüzü ve tanıdık bir ağırlıkla karşıladı.

Abimin evinin önüne geldiğimizde bir an duraksadım. Zili çalmadan önce kapıya baktım. Ev değil de geçmişim karşımda duruyordu. Buraya daha önce tek başıma gelmiştim. Bu kez yanımda Bronz vardı. Bu fark, göğsümde hem bir cesaret hem de garip bir ağırlık yaratıyordu.

Zili çaldım.

Bronz, elimi avuçlarının arasına aldığında şakağıma tüy kadar hafif bir dokunuş bıraktı. "Sakin ol," dedi, alçak sesle. "Ben varım."

Evet, o vardı. Ve bu hiç olmadığı kadar iyi hissettiriyordu.

Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki kapı açıldı. Karşımda abim duruyordu. Yüzü en son gördüğümden daha solgundu ama bakışları hâlâ aynıydı. Yanında Natasha vardı. Beni ilk gördüğü günkü gibi dikkatli, koruyucu ama yumuşaktı. Ve onların önünde iki küçük kızları Larisa ve Tatiana duruyordu.

"Hala!" diye aynı anda bağırdılar.

Ne olduğunu anlamadan ikisi birden bacaklarıma sarıldı. Küçük kollar, hiç tereddüt etmeden beni kendilerine ait ilan etmişti. Donup kaldım. Ellerim havada asılı kalırken ne yapacağımı, nereye dokunacağımı bilemedim. Bir an için nefes almayı unutmuştum.

Natasha gülümsedi. O gülümseme, beni zorlamayan ama geri de çekilmeme izin vermeyen cinstendi. "Hoş geldiniz," dedi, içtenlikle.

Efrem boğazını temizledi. "Halanızı rahat bırakın," dedi ama bunu söylerken kendisi çoktan karşıma geçmişti bile.

Efrem kollarını bana doladığında bedenim kilitlendi. Ne karşılık verebildim ne de geri çekilebildim. Öylece durdum. Sanki biri beni yıllar öncesinden çekip bugüne bırakmıştı ve vücudum hâlâ o boşlukta kalmıştı. Sarılmak, tanıdık bir şey değildi. Hele ki bir abiye ait bir sarılma... Hiç öğrenmediğim bir dildi bu.

Natasha da aynı sıcaklıkla yaklaştı. Onun sarılması daha temkinliydi ama bir o kadar da kapsayıcıydı. Beni ürkütmemeye yemin etmiş gibiydi. O an Bronz'la Efrem yalnızca el sıkıştı. Kısa, ölçülü, iki erkeğin birbirini tarttığı ama saygıyı elden bırakmadığı bir selamlaşmaydı. Bronz'un varlığı arkamda sabitti. Konuşmuyordu ama oradaydı. Bu yeterliydi.

Larisa ve Tatiana ellerimden tutup beni içeri doğru çekiştirdiğinde gerçeklik duygum biraz daha çözüldü. Ayaklarım yere basıyordu ama zihnim başka bir yerdeydi. Sanki başkasının hayatına yanlışlıkla girmiştim. Ben çocukları sevmezdim. Bunu kendime bile itiraf ederdim. Yağız'la bu duvarı yıkmıştım ama o, bir istisnaydı.

Şimdi ise...

Varlıklarından kısa bir süre önce haberdar olduğum iki yeğenim vardı. Ve bana hiç sormadan, hiç beklemeden halaları yapmışlardı beni.

"Davetimizi kırmadığınız için çok mutlu olduk," dedi Natasha, yemek masasına doğru yürürken. Bu anın gerçekleşeceğinden emin değildi de gerçekleştiğine seviniyordu.

Hepimiz masaya yerleştik. Bronz ve ben masanın en başındaydık. Bizim yanımızı küçük kızlar, onların yanını ise anne ve babaları almıştı.

Bronz bana kısa bir bakış attığında sözü devraldı. "Geçen akşam gelecektik aslında ama önemli bir işimiz çıktı," dedi, sakin bir tonla. "Öyle değil mi Hisar?"

"Öyle," dedim, ruhsuz bir tavırla.

"Baba," dedi Larisa. "Halamın adı His mi yoksa Hisar mı?"

"Hisar," diye yanıtladı Efrem. "Ama o da tıpkı senin gibi adını kısaltarak söylüyor."

Larisa başını hafifçe yana eğerek ciddiyetle beni süzdü. "His'i çok beğendim."

Vücudum ısınır gibi oldu. Eğilip onun göz hizasına indim. "Ben de Lara'yı çok beğendim."

Burnunu hafifçe kırıştırdı. "Larisa'yı sevmiyorum," dedi, net bir tonla. "Çünkü büyükannem bana hiç *Larisa* demiyor. Lara daha güzel!"

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Neden annem ona adıyla hitap etmiyordu?

Bu düşünce zihnimde daha şekillenemeden Bronz'un sesi araya girdi. Tatiana'ya bakıyordu. "Bir şey mi diyeceksin?" diye dikkatle sordu.

Tatiana, ayak uçlarını birbirine sürterek başını öne eğdi. "Bir şey soracağım ama..." dedi, çekinerek. "Babam sana soru sormamamız gerektiğini söyledi."

Bronz'un ifadesi değişmedi. "Öyle mi dedi?"

"Evet," dedi Tatiana, dürüstçe. "Sen biraz sinirli biriymişsin."

Yüzümdeki donuk ifadeyi bozarak, "Çocuklara karşı hiç öyle değildir," dedim. "Evde iki tane yaramaz çocuğumuz var. Bir kere bile kızdığını görmedim. İkisini de çok sever, asla ayrım yapmaz." Yavaşça eğildim. "Ama size bir sır verebilirim. En çok küçük olanı sever."

Larisa beni dikkatle dinledikten sonra gözlerinin büyümesine engel olamadı. "Hala, senin de mi çocukların var?" dedi.

Tatiana cevap vermemi beklemeden atıldı. "Ben gördüm!" dedi, heyecanla. "İki tane!"

"Evcil hayvan," diye düzelttim. "İki tane evcil hayvanımız var."

Tatiana yerinde duramadı. "Ama biri kocamandı!" dedi, kollarını iki yana açarak. "Çok büyüktü!"

Natasha kızlarının heyecanına karşılık, "Hadi bakalım, içeride yaptığımız kekleri getirin, kızlar," dedi.

"Önce ben!" dedi Tatiana, çoktan sandalyeden inerek koşmaya başlamıştı.

"Hayır, ben!" diye bağırdı Larisa ve peşinden fırladı.

İkisinin de gitmesiyle Natasha, "Yanımızda rahat olabilirsiniz," dedi. "Arkana mevzularına çok hâkim olmasak da Efrem hatırladığı kadarıyla anlattı. Bir kart sistemi varmış ve ikiniz de kart sahibiymişsiniz."

Bronz, bakışlarını kızların kaybolduğu koridordan çekip masaya döndürdü. "Evet," dedi. "Ama çocukların yanında bunları konuşmasak daha iyi olur."

"Biz de öyle düşünüyoruz," dedi Natasha. Bakışlarını bana çevirdi. "Sizi daha yakından tanımak isteriz. Düzenin, kartların dışında bir hayatınız var mı?"

Sorusu basitti ama bende yankısı ağır oldu. Dudaklarımda istemsiz bir tebessüm belirdi. İğneleyici bir gülümsemeydi. "Abim sanırım eksik anlattı, Natasha," dedim. "Kart için doğduğumuzda, açıkçası bunun dışında bir hayat kalmıyor." Kelimeler boğazımda ağırlaştı. "Bizim için kimse vâris olmadı. Ben zaten birinin yerine vâris oldum."

Efrem sandalyesinde doğrulduğunda, "His..." dedi. "Ben olmak istemedim mi sanıyorsun?" Gözlerini kaçırmadan devam etti. "Annem o komployu kurmasaydı, eğer her şeyi o şekilde planlamasaydı... Her şey bambaşka olabilirdi!"

"Ben doğmazdım," diye karşılık verdim. "Sanırım annene bunun için teşekkür etmeliyim. Onu en kısa zamanda ziyaret etsem iyi olacak."

Tam o anda kapı çaldı.

Mutfaktan iki küçük beden fırladı. "Biz bakıyoruz!" diye bağırdı Tatiana.

"Baba!" diye seslendi Larisa. "Büyükannem gelmiş!"

Bedenim buz keserken damarlarımın arasındaki kan çekildi. Parmak uçlarıma kadar yayılan o soğuk, bana ait olmayan bir duyguyu hatırlattı.

Büyükanne...

Hangi büyükannesinden bahsediyordu?

Nefesim daraldığında bakışlarım kapıya doğru döndü. Natasha ve Efrem oturdukları yerden ayağa kalkmıştı. Bronz, tıpkı benim gibi kapıya bakarken kızların gülüşmeleri çoğaldı.

O, hâlâ aynı güzellikteydi. Simsiyah, tenine yapışan bir elbise giymişti ve boynuna taktığı elmaslar göze çarpıyordu. Ancak insanın ilk dikkat ettiği o Ruslara özgü güzelliğiydi.

Annem Tania Vanizan-Alatav, buradaydı.

Ve birkaç adım ötemde duruyordu. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı. Onu gördüğüm anda gözyaşlarımı tutamayacağımı sanmıştım. Dizlerimin çözüleceğini, yıllardır içimde birikip tortu olan her şeyin tek bir anda dışarı taşacağını düşünmüştüm. Fakat olmadı. Hiç olmadığım kadar donuktum. Sanki ağlamayı çoktan tüketmiş, acıyı geride bir yerde bırakmıştım. Sadece derin, kemiklere kadar işleyen bir sessizlik vardı.

"Anne," dedi Efrem, şaşkınlıkla. "Neden geleceğini haber etmedin?"

Annem, azap dolu bir ifadeyle bakışlarını benden koparıp kendisine seslenen oğluna döndü. Yüzündeki ifade yumuşadı, bakışları sevecenleşti. "Sürpriz yapmak istemiştim, oğlum."

Efrem'in iki yanağından öptü. Öyle içten, öyle doğal bir hareketti ki... İzlemeden edemedim. İçimde tanımlayamadığım bir şey kıpırdadı. Öfke değildi. Kıskançlık da değildi. Daha çok, hiç sahip olunmamış bir şeyin eksikliğiydi.

Gözlerimi onlardan ayıramıyordum ama bakmak da canımı yakıyordu. Çünkü orada gördüğüm şey yalnızca bir anne ve bir oğul değildi. Benim hiçbir zaman dâhil olamadığım bir bağdı. Sevginin bana uğramadan geçip gittiği bir yoldu.

"İyi ki geldin, büyükanne," dedi Larisa.

Annem ona yalnızca baktığında sıcaklığından eser kalmamıştı. Bakışı, bir yabancıya ayrılmış kadar mesafeliydi. Yalnızca hafifçe tebessüm etti. Aradığı karşılığı bulamayan Larisa, sessizce geriye çekilip annesinin yanına sokuldu.

"Bana bugün de piyano öğretecek misin?" diye sordu Tatiana.

Annem ona doğru eğilerek kollarının arasına aldığında, "Öğreteceğim elbette," dedi. Ardından Tatiana'nın yanaklarını bir kez değil, defalarca öptü.

"Bizim de misafirlerimiz vardı," dedi Natasha, ortamda oluşan gerilimi yumuşatmak istercesine. Annem henüz bizi fark etmemişti çünkü yemek masası biraz iç kısımda kalıyordu.

"Kim var?" diye sordu.

"Halam," dedi Larisa.

Annem kaşlarını çattı. "Halan mı?"

Efrem, aradaki uçurumu kapatmak istercesine sıcak bir gülümsemeyle araya girdi. "Kardeşim kahvaltıya gelmişti, anne."

Oturduğum yerden ağır ağır ayağa kalkarken göğüs kafesimdeki paslı makine gürültüyle kasıldı. Tuhaftır ki ellerim titremiyordu. Bu, yıllardır zihnimde kurduğum o kanlı yüzleşmenin şaşırtıcı derecede sessiz hâliydi.

Annem sesin geldiği yöne, yani bana doğru yavaşça döndü. Bakışları üzerime düştüğü an nefesi kesildi. Sanki görünmez bir el boğazını sıkıyormuş gibi eli boynuna gitti. Ona doğru koşup boynuna atılmamak için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Hayır, bu şefkatli bir kavuşma olmayacaktı. Olmamalıydı. Bunu çocukluğuma yapamazdım.

Günlüğü okumuştum. Benden neden nefret ettiğini değil, neden nefret etmek *zorunda bırakıldığını* biliyordum artık.

Gözlerimiz yıllar sonra ilk kez çakıştı. Dudaklarımda, onun defalarca nefret ettiğini haykırdığı o malum gülümseme vardı. *Onun en büyük yenilgisi olan gülümsemem.* Beni canlı kanlı karşısında görmek, onu bozguna uğratmıştı. Kirpikleri kontrolsüzce titrerken bana doğru yarım bir adım attı. Bakışları, gerçekliğinden emin olamadığı bir rüyanın içinde

kaybolmuşçasına bir benim üzerimde, bir de hemen yanımdaki adamın üzerinde gidip geliyordu.

"*Zdravstvuy*,"[18] dedim, her harfinde o günlüğü okurken hissettiğim sızıyı taşıyarak. Annemin benden esirgediği o dilde fısıldadım. "*Mama*."[19]

Bu kelime yıllar sonra ilk kez dudaklarımdan dökülmüştü ama bir özlemi değil, bir hesaplaşmayı taşıyordu. Sesimdeki o yabancı tını, annemin göz bebeklerinin titremesine, bakışlarındaki o eski, katı duvarların çatlamasına neden oldu.

Benim aksime sanki ana dilinden kaçmak istercesine, İngilizce konuşmaya devam ederek, "Rusça konuşuyorsun," diye fısıldadı.

Gözlerimi bir an bile kırpmadan tekrar, "*Da, mama*,"[20] diye Rusça karşılık verdim.

İçindeki o cılız ışığı, bana olan zoraki nefretini ve korkularını bilmek, yirmi altı yılın ruhumda yarattığı o derin soğukluğu ısıtmaya yetmiyordu. Şu an ona sarılmakla onu orada bırakıp gitmek arasında hiçbir fark hissetmiyordum çünkü her iki ihtimal de aynı derecede yabancıydı bana.

"Sen..." dedi, hayretle. "Sen gerçekten burada mısın?" Bakışları, gerçekliğimi teyit etmek istercesine oğluna döndü. "Oğlum... Kardeşin gerçekten karşımda mı? Hayal görmüyorum, değil mi? O gerçekten burada mı?"

"Sevgili abimi ziyarete geldim," derken sakinliğimi korudum. Bronz'un elini, bu evdeki tek gerçeğim oymuş gibi sıkıca tutarak konuşmaya devam ettim. "Kocamla birlikte."

"Kızım..." dedi annem ancak devam edemedi. Bu kelime dudaklarından dökülürken sanki yirmi altı yıllık o sahte nefret zırhı ağır gelmişti. Gözleri geriye doğru kayarken dengesi bozuldu. Efrem ileri doğru atılıp onu tuttu ama geç kalmıştı. Annem, bana karşı kuracağı ikinci bir cümleyi taşıyamadan, bilincini kaybederek Efrem'in kollarına yığıldı.

Bana nefret dolu mektuplar yazacak kadar dirençliydi. Ama o mektupların benim tarafımdan okunduğunu bilen gözlerime bakacak kadar cesur değildi.

Yanılmamıştım. Işık yanmıştı ama içindeki evi çoktan yakıp kül etmişti.

---

[18] *Hoş geldin.*

[19] *Anne.*

[20] *Evet, anne.*

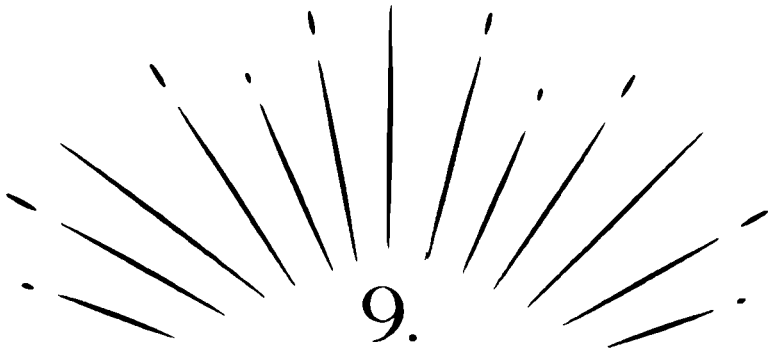

9.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Elimde bir fotoğraf albümü vardı. Larisa ve Tatiana, neşeleriyle etrafı ışıl ışıl yaparak bana aile albümünü gösteriyordu. O kadar heyecanlı ve içten davranıyorlardı ki onları kıramıyordum. Çoktan bütün evi gezdirmiş, odalarını tanıtmış, en sevdikleri oyuncakları tek tek göstermişlerdi. Şimdi ise doğdukları günden bugüne kadar çekilmiş fotoğrafları göstermeye koyulmuşlardı.

İkisi de kıkır kıkır gülerek fotoğrafların ne zaman çekildiğini, o karelerin ardındaki anıları anlatıyorlardı ama benim zihnim o anlarda çok başka yerlerdeydi.

"Hala," dedi Larisa, minik parmağıyla bir kareyi işaret ederek. "Bu, annemin bize hediyesiydi!"

Fotoğrafa baktım. Piyanonun başındaydılar. Biri daha ilgili görünüyordu ama ikisinin de gözlerinde aynı parıltı vardı. Natasha, onların müziğe ilgisini fark ettiğinde onlara ilk hediyesini almıştı. Minik kuyruklu bir piyanoydu.

"Çok küçüksünüz," dedim, yumuşak bir tebessümle.

"Ben küçükken piyano sesinden korkuyormuşum," dedi Larisa, utangaçça. "Bu yüzden hâlâ öğrenemedim."

Boş bulunarak, "İstersen sana ben öğretebilirim," dedim.

Larisa'nın gözleri heyecanla büyüdüğünde sevinçle bana sarıldı. "Gerçekten öğretir misin hala?"

Bunların hepsi bir rüya olmalıydı. Uydurduğum, kafamda kurduğum tatlı bir düş... Fakat öyle değildi. Gerçekti. Gerçekti ve ben bu anın içindeydim.

"Öğretirim," dedim, yavaşça.

"Ben öğrendim," diye atıldı Tatiana. "Büyükannem bana öğretti."

Larisa'yı nazikçe kucağımdan ayırdım ve gözlerinin içine baktım. "Peki, büyükannen sana neden öğretmedi?" diye sordum.

"Çünkü korkuyordum."

Yine de moralini hiç bozmadı. Gülümsemeye devam ederek albümdeki sayfaları çevirmeyi sürdürdü. Tatiana'yla birlikte kahkahalar eşliğinde yeni fotoğrafları göstermeye başladılar.

O sırada gözüm bazı karelere takıldı. Aslında sadece birine değil, birkaçına. Annem, neredeyse her karede Tatiana'yla birlikteydi. Sarılmış, gülümsemiş, ona yaslanmıştı. Larisa ise çoğu karede ya hiç yoktu ya da uzakta duruyordu. Bu, dikkatimi çekmişti. Daha önce de fark etmiştim. Eve ilk girdiğimizde Larisa annemi büyük bir sevecenlikle karşılamış ama annem onun varlığını bile umursamamıştı.

Torunları arasında bile ayrım yapıyordu annem. Bu acı gerçeği göz ardı etmek mümkün değildi. Tatiana'ya sarılırken yumuşayan yüzü, Larisa'ya baktığında birden taşlaşıyordu. Ona *Larisa* demeye bile gönlü elvermiyordu.

Daha kötüsü, sanki Larisa bunu fark etmiş gibiydi. Bu yüzden kendine Lara demeyi istiyor olabilirdi.

İkisinin de saçlarını okşadığımda içim burkuldu.

"Hisar."

Adımın yankısı, düşüncelerimi olduğu yerden çekip aldı. Başımı çevirdiğimde bakışlarım kapıya takıldı. Bronz oradaydı. Belki de bir süredir sessizce izliyordu ama ben onu ancak şimdi fark etmiştim.

"Efendim," diyerek kendimi toparladım.

Kapıyı biraz daha aralarken bakışları doğrudan gözlerime değil, yanımdaki çocuklara kaydı. "Abin seninle konuşmak istiyor," dedi.

Kucağımdaki kızları dikkatle kaldırdım. Onlar kıkırdayarak gülüyor, kendi dünyalarında geziniyorlardı. Sessizce kapıya yöneldim.

"Annem kendine geldi mi?"

"Hâlâ baygın bir durumda," diye yanıtladı.

Yavaşça yutkundum. "Abim nerede?"

"Salonda seni bekliyor." Tam gitmek üzereyken kolumdan tuttu. "İstersen bu evden şimdi çıkıp gidebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedim, sertçe. "Gidecek biri varsa o da *davetsiz* misafir. Biz buraya davet edildik."

Yüzündeki ifade değiştiğinde, hafifçe eğilerek şakağıma dudaklarını bastırdı. "Görmek istediğim Hisar da bu."

Bu kadının bu şekilde durmasını sağlayan da oydu. Bana bilmediğim bir sağlamlık veriyordu. O olmasaydı, belki de annemin karşısında çoktan dağılmış, eski yaralarımın içine yeniden düşmüş olurdum. Belki ilk defa, kendim olabildiğim kadar dimdik, net ve tereddütsüzdüm. Bunun mimarı, bir cümlesiyle beni yeniden inşa eden adamdı.

Bunu ona söylemesem de o çoktan biliyordu.

Salona geçtiğimde Efrem'i tek başına, ellerini dizlerinde kenetlemiş, suçlu bir çocuk gibi beklerken buldum. Beni görür görmez üzerine bir çığ düşüyormuş gibi hızla ayağa kalktı.

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, His. Annemin bugün geleceğinden gerçekten haberim yoktu."

Sessizce koltuğa geçip oturduğumda hareketlerimdeki bu donukluk onu daha da geriyordu. O da yanıma iliştiğinde, bakışlarımı halının üzerindeki anlamsız desenlere diktim. "Eninde sonunda karşılaşacaktık," dedim. "Geç bile kaldık. Ama benim için değil, onun için üzül. Bayılan ben değilim, o."

"His," diye uyardı. "Annem zaman zaman fenalaşır. Seni bunca yıl sonra karşısında görmeyi bünyesi kaldıramamıştır, anla."

Dudaklarımda alaycı, zehirli bir tebessüm yeşerdi. Başımı hafifçe yana eğip gözlerinin içine baktım. "Yine anneni koruyorsun."

"Onu korumuyorum," dedi, savunmaya geçerek. "Sadece bilerek bayıldığını da sanmıyorum."

"Ona neden kanser olduğunu söylemedin?" diye ansızın sordum.

Bakışları kararsızlıkla sarsıldığında ellerini ovuşturmaya başladı. "Annem hep narin bir kadın oldu, His. Son zamanlarda hastalıklar üst üste gelince doktorlar *stresten, üzüntüden uzak durmalı*, dediler. Eğer gerçeği bilseydi, bunu kaldıramazdı."

Elimi omzuna koyduğumda parmaklarımın ucundaki o sahte şefkatle omzunu sıvazladım. "Ben senin kadar tanımıyorum annemi. Mazur gör."

"Ben de seni tanımıyorum." Sesine sinen o yoğun pişmanlık, kalbime dokunmaya çalıştı ama başaramadı. "Ama tanımayı çok istiyorum."

"Yalancıyım," dedim, kartlarımı masaya dürüstçe vurarak. "Hırsızım. İnsanların yüzüne güler, daha sonra onları en zayıf anında kandırırım. Güvenilmez biriyim, Efrem. Artık tanıyorsun beni."

"Benim kardeşim böyle biri olamaz," dedi, zihnindeki o küçük kızı korumak istercesine.

"Senin kardeşin tam olarak böyle biri oldu." Sözlerim acımasızdı ama gerçekliğin tadı zaten hep paslıdır.

"Benim kardeşim..." Derin bir iç çekti, gözleri geçmişin tozlu sayfalarına daldı. "Çok akıllıydı. Biraz haylaz... Yağmur çamur dinlemez, bahçede kendi kendine koşup dururdu. Babamın sözünden hiç çıkmazdı. Ben ona bağırsam da yine odama gelir, dizlerimden öperdi beni. Birlikte oynamak için yalvarırdı ama ben yürüyemediğim için o da benimle oturup susardı. Sesi yüksek çıkardı ama kalbi camdan olduğu için hemen ağlardı."

Kalbi camdan olmak...

Hayatım boyunca kimse benim hakkımda bu kadar çıplak ve bu kadar doğru bir tanımda bulunmamıştı. Efrem farkında olmadan, yirmi altı yıllık bir zırhın en zayıf noktasını bulup oradan vurmuştu beni. Benim kalbim gerçekten camdandı.

Başımı yavaşça iki yana salladım. Efrem'in anlattığı o küçük kız, çoktan ölmüş ve üzerine soğuk betonlar dökülmüştü. Onu hatırlamak bile canımı yakıyordu. "Ben artık böyle biri değilim, Efrem," dedim, sesimdeki çatlağı gizlemeye çalışarak. "O kız o bahçede kaldı. Yağmurun altında ıslandı ve bir daha hiç kuruyamadı."

"Benim hatırladığım, benim sevdiğim sen hep buydu," dedi Efrem, gözlerindeki o sönmeyen umutla.

Aramıza ağır bir sessizlik çöktüğünde bakışlarımı ondan çektim. Salonun içindeki saat tıkırtıları, Efrem'in çocukluk anılarının üzerine düşen toprak sesleri gibi geliyordu kulağıma.

Ancak araya başka bir ses sızdı.

"Kızım."

İşittiğimiz sesle birlikte bakışlarımız yavaşça kapıya döndü. Annem, az önceki hâlinden daha bitkin ama gözleri sadece bana kilitlenmiş bir hâlde orada duruyordu.

Kızım, demişti. *Kızım.* Yıllarımı verdiğim, rüyalarımda bile duyup inandığım, yüreğimde en saf hâliyle büyüttüğüm o kutsal kelime... Nihayet ağzından dökülmüştü. Ancak zihnimin dehlizlerinde yankılanan bu ses, bir yangını söndürmeye yetmiyordu. Neden hiçbir şey hissettirmiyordu? Neden yıllarca uğruna ölmeyi göze aldığım o duyguları bana vermiyordu? Bir anahtar bekliyordum, oysa o bana sadece paslı bir kilit vermişti.

Karşıma geçtiğinde gözlerini bir an bile kaçırmadı. "Seni görünce ne yapacağımı bilemedim," dedi, geçmişin pişmanlığıyla örülmüş bir yankıyla. "Görüşmeyeli yıllar oldu."

Yıllar... Bu kelime ne kadar kolay ve ne kadar zahmetsiz çıkıyordu onun ağzından. Oysa benim için o yıllar, her bir saniyesi etime atılmış birer çentik gibi bir ömür kadar ağırdı. O, takvimden kopan yaprakları sayıyordu; ben ise ruhumdan kopan parçaları.

Annem yıllar sonra ilk kez bana doğru, gerçekten *bana* konuşuyordu. İlk kez gözlerimin içine bu kadar uzun süre, kaçmadan bakıyordu. İlk kez varlığıma bu kadar tahammül edebiliyordu. İşte tam olarak bu yüzden az önce bayılmasına şaşırmıyordum. Onun zihninde ben, her zaman bakılması yasak bir felakettim. Beni her gördüğünde ya nefretine sığınırdı ya da bilinci onu bu gerçeklikten kaçırıp fenalaştırırdı.

Şimdi karşımda duran bu kadın, o günlükteki ışığı yakmamı isteyen anne miydi yoksa yirmi altı yılımı karanlığa gömen o yabancı mıydı? Bakışlarımda hiçbir yumuşama belirtisi yoktu. Sadece sorulmamış soruların ve yaşanmamış yılların ağırlığı vardı.

Aramızdaki o uçurumu bir çırpıda kapatabileceğine inanıyormuş gibi umutla bakıyordu. Elini bana doğru uzattığında, dudakları bir kez daha aralandı. "Sarılmayacak mısın annene?"

Sarılmayı çok isterdim.

Dudaklarım titrerken göğsümde biriken o devasa his, boğazıma bir taş gibi oturdu. Ağlama arzusu bir sel gibi içimi sardı ama ayaklarım yere mıhlanmıştı. Bana uzattığı ellere baktım.

Ah, o eller... Yıllar önce dokunmayı hayal ettiğim, bir gece olsun saçımı okşasın diye yastığıma yüzümü gömüp, hıçkırarak beklediğim eller... Ama o eller hiç sevmemişti beni. Hiç kucaklamamıştı. Hiç sarmamış, sarılmamış, beni *kızım* diye bağrına basıp dünyanın gürültüsünden korumamıştı. Sıcak mıydı annemin elleri? Bilmiyordum. Bir kez olsun tenime değmemiş bir sıcaklığın hayaliyle büyümüştüm.

Sanırım bunu asla bilemeyecektim. Çünkü o eller, benim için sadece birer hayalden ibaretti ve artık her şey için çok geçti. Sevgisizliğin nasır tuttuğu yerde, merhamet yeşermiyordu.

"Sarılmayacağım," dedim, gözlerinin içine bakarak.

"Kızım..." dedi, karşımda paramparça olurken. "Yapma."

O kelime yine düştü dudaklarından. Yine içime işlemedi, yine yüreğime dokunmadı. Sadece var olan o boşluğu daha da derinleştirdi, içimdeki o karanlık çukura bir taş gibi yankısızca düştü. Artık o kelimenin bendeki hükmü bitmişti.

"Ben senin kızın değilim," dedim, bakışlarımı ondan çekmeden.

Yüzü, sanki üzerine görünmez bir darbe almış gibi çöktü. "Hisar..." dedi. Adımı ilk kez ağzına alıyordu. İsmim onun dilinde yabancı bir kelime gibi eğreti duruyordu. "Beni özlememiş olamazsın. Yapma, kızım. Lütfen."

Özlemiştim. Hem de köpekler gibi özlemiştim.

İnsan annesini özlerdi. Bu, dünyanın en eski kanunuydu. Ama insan, annesinin kendine bakmayışını da özler miydi? Bakışlarını kaçırışını, beni odadaki bir eşyaymışım gibi yok sayışını, o ağır ve sağır sessizliğini?

Özlemiştim. Bana bağırmasını, elinin tersiyle savurduğu o tokatları, sesindeki o bıçak sırtı sertliği, yüzündeki her daim asılı duran o memnuniyetsiz ifadeyi... Beni her hücresiyle istemeyişini bile özlemiştim. Çünkü hayatım boyunca bana ait olan tek şey buydu. Sevgi yoktu belki ama acıdan yapılmış, eksiklikten örülmüş, kanayan ama gerçek bir bağ vardı aramızda. İnsan bazen, kendini yaralayan şeyi bile özlüyordu çünkü eline başka hiçbir şey verilmemişti. Çünkü çocuk kalbi, önüne konulan zehirli yemeği bile karnını doyurmak için bir ziyafet gibi görmeyi öğreniyordu.

Ben de öğrenmiştim, sevilmemeyi sevmeyi.

Boğazım kupkuru olurken tüm o söyleyemediğim kelimeler, yutkunduğum her hıçkırık boğazımda koca bir düğüm olup kalmıştı. Sesimin titremesine, o camdan kalbimin sesinin dışarı sızmasına izin vermeyerek, "Özleyecek vaktim olmadı," dedim.

"Ben..." dedi annem, bir açıklama yapmak üzereyken. Ama sözünün bitmesine izin vermedim çünkü geçmişin tozlu raflarını kurcalamaya niyetim yoktu.

"Kızlar nerede?" diye sordum, bakışlarımı doğrudan Natasha'ya dikerek. "Bronz'un işleri var. Fazla vaktimiz yok, yalnızca kahvaltı için geldik."

Natasha, ortamdaki bu zehirli havadan kaçmak istercesine, "Onları getireyim," diyerek hızla salondan ayrıldı.

Hiç kimsenin yüzüne bakmadan masaya geri döndüm. Bronz, tek kelime etmeden, varlığıyla etrafıma yıkılmaz bir sur örerek yanıma oturdu. Mesafemi keskin bir çizgiyle belirlemiştim. Annesinin eteğine yapışıp bir damla sevgi için dilenen o küçük kız çocuğu, o bahçede kalmıştı. Ben şimdi İmparatoriçe'ydim ve yanımda İmparator'um vardı. Ne bir anneye ne bir babaya ne de bir abiye ihtiyacım vardı. En azından kendime söylediğim yalan buydu.

Annem ve Efrem hâlâ ayakta, bıraktığım o soğuk boşlukta duruyordu. Annem, tekrar fenalaşmanın eşiğine gelmiş bir hâlde, "Benimle konuşmadı bile!" diye haykırdı.

"Ona zaman tanı," dedi Efrem.

"Sana anlattım!" diye bağırdı annem, hıçkırıklarının arasından. "Ben yıllarca ondan isteyerek ayrı kalmadım, oğlum. Sana anlattım! Kardeşinden uzak kalma nedenim babanızdı!"

Efrem başını hafifçe öne eğdi. Gözlerindeki o dipsiz yorgunluk, iki kadının arasında kalmış olmanın verdiği ağır yükten geliyordu. "Biliyorum, anne," dedi, fısıltıyla. "Ama... His de kendince haklı."

Annemin sesi bu kez bir öfke patlamasıyla yükseldi. "Benim kızımın adı *His* değil! Hisar!"

Boğazımdaki o geçmek bilmeyen yumruyu gidermek için hafifçe öksürdüm. Bakışlarımı Bronz'a çevirdiğimde, masanın altında sıktığı yumruklarını ve gerilen çenesini fark ettim. O, benim için her an dünyayı yakmaya hazırdı.

"Senden rol çalıyor," dedim, sesime sadece onun duyabileceği bir sıcaklık ekleyerek. Uzanıp yanağına kısa, tüy gibi hafif bir öpücük kondurdum. "Ben yalnızca senin Hisar'ınım."

Bronz, dikkat kesilmiş bir şekilde Efrem ve annemi izlerken onu öpmemle birlikte çatık kaşlarını rahat bıraktı. Bakışlarını onlardan zorlukla çekerek bana çevirdiğinde, "Diğer herkesin de hasarı," dedi.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve parmaklarını sıkmasını engelledim. "Sakin ol," dedim, onun bana söylemesi gereken şeyi ben ona söyleyerek. "Hiçbir şey yapmayacağım. O küçük kızların hatırına yalnızca hala rolünü oynayacağım ve kahvaltımı yapacağım. *Şimdilik* kimseyle hesaplaşmayacağım."

"Beni şaşırtıyorsun."

"Neden?" diye sordum.

"Günlüğün diğer tarafını okuduğunda sanmıştım ki..."

Devam etmesine izin vermedim. "Hiçbir şey o kadar basit olmayacak. Kimse benden yirmi altı yıl sonra hayırlı bir evlat olmamı ve vicdan rahatlatmamı beklemesin."

Kendi tabağıma rastgele bir şeyler yerleştirirken gözlerim bal kavanozunda takılı kaldı. Yanındaki tereyağına, onun hemen yanında duran ekmek dilimlerine... Basit, sıradan bir kahvaltı sofrası gibi gözükse de benim için öyle değildi. Yokmuş gibi davranmaya çalıştım. O orada değilmiş gibi ama oradaydı. Daha şimdi Bronz'a *hiçbir şey yapmayacağım*, demiştim.

Fakat yapamıyordum işte. Olmuyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak, zannettiğimden çok daha zordu. Her hareketim, kendime karşı bir meydan okumaydı. Her nefes, bir savaştı.

Bronz, ne olduğunu anlamış gibi elini belime koydu. Parmak uçları, tenime hafifçe dokunurken sessiz bir teselli sundu bana. Gözyaşlarımı dökmemek için kirpiklerimi bile kırpmadım.

Elim, ekmeğe uzandığında kendime bir dilim tereyağlı ballı ekmek hazırladım.

İlk kez.

Bu, dışarıdan önemsiz bir şey gibi görünse de benim için bir dönüm noktasıydı. Küçük bir çocukken, hayal edip asla yaşamadığım anı, şimdi kendi ellerimle var ediyordum.

Herkes masadaki yerini almaya başlamıştı. Sandalyeler çekildiğinde, porselenlerin ve çatalların sesi odadaki o ağır sessizliği delip geçti. Tüm bu gürültünün arasında kulağıma ulaşan tek şey, tam karşımda oturan kadının nefesiydi.

Annem. Bakışları, bir suç mahallini inceler gibi üzerimdeydi.

Bir dilim ekmeği kendi tabağıma, bir diğerini ise sessizce Bronz'un tabağına bıraktım. Sevdiğim tek adama, bu dünyada bana kalan tek gerçeğe... Ardından, annemin gözlerinin içine baka baka o dilimi yemeye başladım. Kendi ellerimle hazırladığım, üzerinde tereyağı ve bal olan o ekmek... Çocukluğumun o ıssız ve eksik masalarında, hayalimde hep en başköşeye koyduğum o tattı. Ama dilime değdiği an hayallerimle çarpıştı. Bana göre fazla tatlı kaçmıştı. Düşündüğüm kadar güzel değildi.

Meğer ne çok büyütmüşüm kafamda annemi. Ne çok yüceltmişim yokluğunu. Sanmışım ki onun elinden çıkan her şey kutsaldır, her şey güzeldir. Sanmışım ki bir gün beni kucaklarsa dünyadaki tüm yaralarım bir anda kapanır. Oysa şimdi karşımda oturan kadın, o devasa özlemin altında ezilmiş, sıradan ve hüzünlü bir yabancıdan fazlası değildi.

"Hala." Larisa'nın sesi beni bu karanlık düşüncelerden çekip çıkardı. "Bana da bir dilim yapar mısın?"

Başımı çevirip Larisa'ya baktım. Gözleri ışıl ışılken bir çocuğun o en saf, en korunmasız isteğiyle bakıyordu bana. O kadar masumdu ki... *Ah, anne...* Ben de sana bir zamanlar tam olarak böyle bakmıştım. Ben de aynı heyecanla sana seslenmiştim. Nasıl yok sayabildin o gözleri? Nasıl dayanabildi kalbin bu bakışları cevapsız bırakmaya? Yoksa bunu da mı sana zorla unutturmuşlardı?

Larisa'ya ne kadar süre o dilsiz acıyla baktığımı bilmiyordum. O bakışın içinde kaybettiğim koca bir çocukluk, benliğimde büyüyen ama her defasında susturulan tüm o sorular vardı. Efrem'in araya giren sesiyle kendime geldim. "Ben yapayım sana, kızım," dedi, ortamdaki görünmez gerilimi dağıtmak istercesine. "Halan kahvaltısını yapsın."

Ancak Larisa ısrarcıydı. Ayaklarını masanın altında birbirine vurarak dudaklarını büktü. "Ama ben halamdan istiyorum."

Hafifçe gülümsediğimde bu gülümseme masadaki diğer herkese yabancı, sadece Larisa'ya tanıdıktı. "Yaparım şimdi," diyerek küçük kızın saçlarının üzerine eğildim ve oraya usulca bir öpücük bıraktım. "Sen iste yeter ki Larisa."

Lara. *Hayır, sil.* Bu kızın adı Larisa'ydı ve öyle de kalacaktı. Annemin onu yok saymasına, geçmişinden kaçar gibi çocuğun adını kendi kafasına göre kısaltmasına asla izin vermeyecektim. Çünkü Larisa, benim Rusça adımdı. Annem, yüksek ihtimalle tam da bu yüzden bu küçük kıza yürekten bir yakınlık kuramıyordu. Onu her gördüğünde, aynada yüzleşmekten korktuğu o kadını, yani beni görüyordu.

İki dilim daha hazırladığımda balları özenle sürdüm. Birini Larisa'ya, diğerini Tatiana'nın tabağına bıraktım. Hareketlerim o kadar ölçülüydü ki sanki masada oturan anneme karşı bir sessiz savaş yürütüyordum.

Annem bakışlarını bir saniye bile üzerimden ayırmazken, "Küçükken hep ballı ekmek isterdin," dedi.

"Ve sen de hiçbir zaman yapmazdın," diyerek cümlesini buz gibi bir dille tamamladım. Gözlerinin içine bakarken sesimdeki o haklı sertliği gizlemedim. "Umarım aynı şeyi torunlarına da yapmıyorsundur."

Annem, bu çıkışıma karşılık kızlara doğru yapay ama parlak bir gülümseme yolladı. "Her kahvaltıya geldiğimde mutlaka yaparım," dedi. "Büyükannelerinin yaptığını çok severler."

Kahvaltımı yapmaya devam ederken, "Çok sevgili babacığım nasıl?" diye sordum. "Onu da bir hayli özledim. Burnumda tütüyor."

Annem, babamdan bahsetmeme rahatsız olmuş gibi yalnızca, "İyi," dedi.

"Sağlığı sıhhati yerinde mi?" dedim, büyük bir merakla. "Onu uzun bir zamandır canlı kanlı görmedim. İyi olmadığından endişeleniyorum."

Ortamı koyu bir sessizlik kapladığında herkesin bakışları annemi buldu. Sessizlik gitgide büyürken Efrem, oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. "Anne," dedi. "His bir şey sordu."

Zarif vücudunu hafifçe silkeleyerek toparlanan annem, "Dalmışım," dedi ama gözleri çoktan ele vermişti onu. "Baban neden iyi olmasın ki?"

"Onu en son ne zaman canlı bir şekilde gördüm, hatırlamıyorum," diye mırıldandım. "Bir şeyi yok, değil mi?"

"Haris..." dedi annem, dişlerinin arasından. "Biricik kocam, gördüğüm en güçlü adam. Ona hiçbir şey olmaz."

"Sevindim," dedim, sahte bir nezaket yükleyerek. "Eğer ağrıları çok fazlaysa bildiğim etkili bir ilaç var. Acısını dindirmese de susturur."

Efrem'in kaşları hızla çatıldı, bakışlarında bir şüphe denizi çalkalandı. "Ne ağrısı, His? Benim bilmediğim bir sağlık sorunu mu var?"

"Varsa diye dedim," dedim, omuzlarımı hafifçe silkerek. "Yoksa söylememe zaten gerek yok."

Annem, huzursuzluğunu gizleyemez bir hâlde elini boğazına götürdü ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi hafifçe sıktı. Bakışlarını benden kaçırıp Bronz'a sabitledi. "Senin..." dedi, sesindeki o sorgulayıcı tonu geri kazanmaya çalışarak. "Bildiğim kadarıyla bir kimliğin bile yok. Nasıl evlenmiş olabilirsiniz ki?"

Bronz, boğazını hafifçe temizledi. Çatalını tabağına bırakırken çıkan o küçük metal sesi, odadaki tüm sesleri bastırdı. "Resmiyete gerek yok, Bayan Alatav," dedi, ağır bir tavırla. "Hisar, her şekilde benim karım."

"Arkana huzurunda mı bir evlilik yaptınız?" diye üsteledi annem. Kontrolü elinde tutmaya, bir açık bulmaya çalışıyordu.

Bronz'un kaşları, bu sorgulayıcı tondan hoşlanmadığını belli edercesine çatıldı. "Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsunuz?" derken sesi alçak ama tehditkâr bir tınıdaydı. "Düğünümüze katılmak mı niyetiniz?"

Tatiana'nın gözleri heyecanla büyüdü. "Düğün mü yapacaksınız gerçekten?"

Larisa da yerinde duramayarak ona katıldı. "Nedimeleriniz biz olabilir miyiz? Lütfen, halacığım!"

Natasha, kızları sessiz olmaları için uyardığında ikisi de mahcup bir şekilde sandalyelerine sindi.

"Resmiyet önemlidir," dedi annem, kontrolcü doğasından ödün vermeyerek. "Arkana huzurunda da olsa bir bildiri, bir onay gerekir. Kurallar böyle söyler."

Bronz, yavaş bir hareketle geriye yaslandı. Omuzları devasa bir kaya kadar ağır, bakışları çelikten farksızdı. Gözlerini, annemin gözlerine dikti.

"Arkana da benim, resmiyet de benim," dedi, buz gibi bir kararlılıkla. "Benim olduğum yerde, söylediklerime karşı çıkacak bir otorite henüz doğmadı."

"Yine de doğr-"

Bronz, annemin sözünü kesti. "Kimse karşı çıkamaz," diyerek lafını tekrarladı. Onu ilk kez birinin sözünü keserken görüyordum. Düşmanı ya da infazına karar verdiği biri bile olsa her zaman dinlerdi. Ama anneme saygı duymuyordu. Hiç duymamıştı. Bunu artık saklama gereği bile hissetmiyordu.

"Kızımın bu şekilde evlenmesi kabul edebileceğim bir şey değil," dedi annem, öfkesini kontrol edemeyerek. "O bir Alatav. Bir sözle yol alacak biri değil."

Bronz'un bakışları bir anlığına bana kaydı. O kısacık saniye, sanki hepimizin önüne devasa bir ayna koydu. Ben kimdim? Bu masada oturan bir Alatav mıydım hâlâ? Yoksa o soyadını, derimi yüzer gibi çoktan üzerimden söküp atmış, küllerinden bambaşka bir kadın olarak mı doğmuştum?

"O, uzun bir süredir Alatav değil," dedi Bronz. Gözlerini tekrar anneme çevirdiğinde bakışları bıçak kadar keskindi. "Ve olmak istediğini de hiç sanmıyorum. Kurallarınız, gelenekleriniz ya da o sahte asaletiniz beni

ilgilendirmiyor, Bayan Alatav. Ona gerçekten değer veren biriymiş gibi davranıp burada hak iddia etmeyin."

Annemin dudakları titrediğinde tutunmaya çalıştığı kalesi de düşüyordu. "Ona annelik yapamadım," dedi, sesi kısılarak. "Farkındayım."

"Farkındasınız?"

Bronz, annemin itirafını havada yakalayıp parçalamak ister gibi öne eğildi. Gözlerini kısıp yüzüne yaklaştığında sesi, bir sorgu odasının çıplak ışığı kadar çiğ ve rahatsız ediciydi. Harfleri tırnaklarıyla kazıyormuş gibi sindire sindire, "Farkında olmanız tam yirmi altı yıl mı sürdü, Bayan Alatav?" diye sordu.

"Benim de elimde olmayan sebeplerim vardı!" diye patladı annem.

"Anne," dedi Efrem, bakışlarını masadaki küçük kızlarına çevirerek. "Bunları konuşmanın yeri değil. Kızları korkutuyorsun."

Annem, sarsılan otoritesini toparlamak istercesine hızla Tatiana'ya döndü. "Tatiana, kardeşinle odanıza geçin hemen. Sonra sana piyano çalıştırmak için yanına geleceğim." Tatiana başını sallayıp, Larisa'nın da elini tutarak salondan çıktı. Annem tekrar bana döndüğünde, "Günlüğü okudun," dedi. "Aksini iddia etme, kızım. Okuduğunu biliyorum, beni hiç mi anlamadın?"

"Seni anlayabilmem için bir yirmi altı yıl daha gerekiyor," dedim, acımasız bir kesinlikle. "Yirmi altı yıl, senin bana neden annelik yapmadığını anlamamı sağlamış olabilir ama benim için yeterli bir süre değil. Özellikle de seni anlamak için. Sanırım hiçbir zaman da anlamayacağım."

"Sana her şeyi anlattım!" dedi. "Her şeyi, Hisar! Babanın karşısında şansımın olmaması benim suçum değil!"

Sabrımın son kırıntısı da o an tuzla buz oldu. Elimi masaya sertçe vurduğum gibi ayağa kalktığımda bu kez tepeden bakan bendim. "Peki, bu benim suçum muydu?" diye haykırdım.

"Yaptım," dedi annem, çaresizliğin en kirli tonuyla. "Yaptım, Hisar. Seni sevmeye çalıştım. Sana sarıldığımı unuttun, değil mi? Sana *kızım*, dediği-"

Lafını bıçak gibi kesip, "Hayır!" diye haykırarak inkâr ettim. "Böyle bir şey hiç olmadı! Eğer bana tek bir kez sarılsaydın, tek bir kez içtenlikle o kelimeyi söyleseydin, ben ona tutunurdum. Unutmazdım, anne. Ölsem de unutmazdım!"

"Babana karşı koyamadım," dediğinde nefesi daralmaya, tekrardan fenalaşmaya başladı. Gözleri dolmuştu. "Ben böyle olsun istemedim, anneciğim."

Anneciğim. Bu kelime başıma korkunç bir ağrı sapladı. Bu şefkatli hitabı duymak için yirmi altı yıl bekleyen o küçük kız, şu an öfkeden titriyordu.

"Sen bana yasaktın, Hisar." Başını iki yana salladı, gözyaşları yanaklarından süzülürken bir suçluyu değil, bir kurbanı oynamaya çalışıyordu. "Yasaktın... Senden nefret etmek, bu nefreti mektuplara dökmek benim seçimim değildi!"

"Sen..." dedim, sesimi odayı donduracak bir sertliğe büründürerek. "Oğlunu kurtarmak için imkânsız yollar bulmuş, dünyayı karşısına almış bir kadınsın. O kıvrak aklın, o sivri zekân bir tek bana mı çalışmadı?"

"Annemle görüşmem bile yasaktı!" dedi, kendini aklama çabasının içinde boğarak. "Babana karşı çıkmak, sandığın kadar kolay değildi!"

"Kabul etmiyorum," derken her bir harfi üzerine basarak söyledim. "Hiçbir şekilde kabul etmiyorum. Ben o günlüğün satır aralarında ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Sen istesen o zekâyla babamı bile devirecek kadar güçlüydün. Ama sen, beni feda etmeyi seçtin."

"Güçlüydüm!" diye bağırdı annem, hıçkırıklarının arasından. "Ama Haris bütün gücümü elimden aldı! Ben kötü bir anneyim, kabul ediyorum ama baban... Baban benden daha suçsuz değildi!"

Göğüs kafesim bir körük gibi inip, kalkarken bakışlarımı ondan çekmedim. "İkiniz de benim gözümde aynısınız," dedim, buz gibi bir sesle. "Biriniz cellattınız, diğeriniz ise o cellada kılıcı uzatan. Hiçbir farkınız yok."

"Beni babanla aynı kefeye koyamazsın!" diye feryat etti annem.

"Yeter!" Bronz'un sesi odayı bir gök gürültüsü gibi yardı. Yavaşça ama bir dağı harekete geçirircesine ayağa kalktı. "Ona biraz daha bağırmaya devam edersen seni de Haris'in hak ettiği o karanlık kefeye koyarım!"

Efrem de ayağa kalkıp Bronz'u durdurmak ister gibi, "Bronz, yapma," dedi ama Bronz'un çelikten bakışları çoktan annemin üzerine kilitlenmişti.

"Karşında duran o sahipsiz kız çocuğu yok artık," dedi Bronz, sesindeki tehdit her bir hücremizi titretirken. "Karşında bir İmparatoriçe var. Ve hepiniz ona göre davranacaksınız." Elini belime koyup beni sahiplenici

bir güçle yanına çekti. "Ona değil kötü bir laf etmek, sesinizi bir ton yükselttiğiniz an, soluğunuzu kendi ellerimle keserim!"

Annem, gözleri dolu bir hâlde, "Ben sadece kızım beni anlasın istiyorum," diyerek o eski, çürümüş savunma hattına çekildi. Hâlâ mağduru oynayarak affedilebileceğine inanıyordu.

Bronz, yüzünde en ufak bir yumuşama emaresi göstermeyen o çelikten netlikle, "Hisar sizin ağlama duvarınız değil," dedi. Sesi, bir yargıcın hükmü gibi odaya yayıldı. "Her şeyi yapıp sonrasında ondan anlayış bekleyemezsiniz. Onun geçmişe ayıracak vakti yok. Kendisi bir sistemi yönetiyor." Kehribar gözleri Natasha ve Efrem'i buldu. "Onu hak ettiği gibi ağırlayamıyorsanız..." dedi. "Bir daha sakın davet etmeyin. Hiçbir şekilde icabet etmeyeceğiz."

Elini bana uzattığında, bir an bile tereddüt etmeden kavradım o eli. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken damarlarımda akan o asil gücü hissettim. Bizi artık hiçbir şeyin, hiçbir geçmişin yenemeyeceğini anladığım an, tam olarak bu andı.

Tam salonun eşiğine geldiğimizde Bronz durdu. Bu duruş, fırtınadan önceki o tekinsiz sessizliğe benziyordu. Ceketinin iç cebinden bir şey aldı ve hiç çekinmeden annemin önündeki masaya, o yarım kalmış kahvaltının ortasına bıraktı. Bu, amber taşıydı. Onları yanından hiç ayırmazdı, onlar Bronz'un mühürleriydi.

"Bir diğerini o biricik kocana, ötekini ise ortak olduğunuz o yüzsüze vereceğim." Sesi kuru, keskin ve geri dönülemezdi. Her hecesi, havada asılı kalan bir infaz emrini andırıyordu. Ardından, bir yangını aratmayan gözlerini Efrem'e çevirdi. "Savaşta tarafını belli et, Efrem," diye ekledi. "Eğer KALE'yi seçiyorsan şimdi söyle, annen ve baban için ayırdığım mezarın yanında, sana da uygun bir yer ayarlatırım."

Salondaki herkesin soluğu kesildi. Ne Natasha konuşabildi ne annem gözlerini yerden kaldırabildi. Efrem bile ilk defa kıpırdayamadı.

Bronz başka hiçbir şey söylemedi. Elimi tekrar kavradığında dış kapıya doğru yöneldik. Adımlarımız kendinden emindi. Omuzlarımızda geçmişin değil, geleceğin yükü vardı. Sarsılmazdık. Sadece yürümüyorduk, ezip geçiyorduk. Hiçbir şeyin bizi yıkamayacağını hissettiren bir çift gibiydik. *Gibi* değildik. Biz tam olarak oyduk. Dünyaya karşı omuz omuza duran, yan yana yürüyen iki savaşçıydık.

İmparator ve onun küllerden doğmuş İmparatoriçe'si...

Arabaya biner binmez dayanamadım. Sözlere, suskunluğa, hiçbir şeye tahammülüm kalmamıştı. Yalnızca dudaklarını istedim. Uzun bir süredir bu anı bekliyormuş gibi dudaklarına yapıştım.

Öyle muhtaç, öyle aç, öyle iştahla öptüm ki... Benliğimde ne kadar bastırılmış korku, öfke, yalnızlık varsa hepsi o öpüşte eridi. Dudaklarının etrafı rujumla lekelendi. Ama o, bir saniye bile rahatsızlık duymadı. Aksine vahşi bir susamışlıkla karşılık verdi.

Arabanın içi sessizdi ama kalbim, göğsümde bir savaş davulu gibi atıyordu. Tenimdeki dokunuşu, dudaklarındaki sahiplenişi... Kimin yanında olduğumu, kiminle yürüdüğümü bir kez daha hatırlattı.

"Teşekkür ederim," dedim, dudaklarım hâlâ onun nefesine değiyorken. "İyi ki geldin."

Gözlerinde *her zaman*, diyen bir bakış vardı. Az önce öpmekten hırpaladığım ıslak dudakları da çok geçmeden aralandı. "Benim için bir onurdu."

Ve ben ilk kez, bir adamın varlığında geçmişimle baş etmeye değil, sadece olduğum gibi kalmaya cesaret ediyordum.

Havalimanı, uçuş, yolculuk, saat farkı derken hepsi birbirine karışmıştı. Zamanın akışını kaybetmiş gibiydim. Londra'ya yaptığımız ziyaret, bütün günümün ölmesine neden olmuştu.

Otoparkta Bronz'u bekleyecek hâlim yoktu. Yorgundum. Ama sadece fiziksel değil, ruhum da sarkmıştı omuzlarımdan. Doğruca yukarı çıktım, sessizliğin içinde yalnızca kendi adımlarımı duyarken mutfağa girdim.

Dolabı açtım. İlk gözüme çarpan şişeyi çıkardım. Şarap... Beni yakmayacak kadar yumuşak ama boğazımı da yırtacak kadar keskin bir tat arıyordum. Bir bardağı doldurduğum gibi kafama diktim. İlk yudumda değil, üçüncüde acı geldi. Demek ki hâlâ bazı şeyleri hissedebiliyordum.

"His?"

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Eva'yı fark etmemiştim.

"Eva," dedim. "Burada mıydın? Görmedim seni."

Koltukta oturuyordu, üstünde sabahlığı vardı. Yüzü yorgun ama uyanıktı. "O kadar sinirli bir şekilde içeri girdin ki görmemen çok normal," dedi. "İyi misin?"

Ezberlenmiş bir kelimeyi tekrarlayıp, "İyiyim," dedim.

Gözlerini benden ayırmadan dikkatle izlemeye devam etti. "Dertleşmek isterse-"

Sözünü nazikçe ama keskin bir çizgide bölerek, "Dertleşecek bir şey yok," dedim. "Yıllar sonra ilk kez annemi gördüm ve canım bir hayli sıkıldı. Sabaha unutacağıma eminim."

Eva başını eğdi. "Tania yaşıyor muydu?" dedi, hayretle. "Biz kimin cenazesine katıldık?"

"Onların hepsi babamla annemin izlerini kaybettirmek için sahnelediği bir ölüm töreniydi."

Eva, nefesini savurdu. "Sen onları öldürmedin..."

"Öldürmedim," dedim, sessizce. Şişeyi elime aldım, doğrudan bir yudum çektim. "Ama öldürmüş olmayı dilerdim." Cümlem bitince boğazımda yanmayı hissettim. Yalnız şarap değil, kelimeler de yakıyordu.

Eva derin bir nefes aldı. Yüzünde eski günlerin hayal kırıklığını taşıyan bir gölge belirdi.

"Tania'yı severdim," dedi. "Bizim eve her geldiğinde piyano çalardı."

Gözlerim kısıldı. "Yani akraba olduğumuzu biliyorsun."

Başını yavaşça salladı. "Tesiste seninle bu yüzden yakındım," dedi, dürüstçe. "Eğer kızmazsan..."

"Söyle," dedim.

"Hiçbir ortak noktamız yoktu. Seninle arkadaş olmak çok zordu fakat bir yanım hep arkadaş olmamız gerektiğini söylüyordu. Sana yakınlık kurdukça akraba olduğumuzu bile bilmediğini fark ettim. Ben de hiç bozmadım. Görünen o ki artık öğrenmişsin."

"Öğrendim," dedim, sakin bir şekilde. "*Şaşırmadım*, diyemem ama bir yandan da rahatladım. Bu benzerliğin bir açıklaması olmalıydı. Peki, neden hiç söylemedin?"

"Yasaktı." İfadesi bu kez daha soğuk, daha keskindi. "Akraba olduğumuz bilinseydi, aynı soydan geldiğimiz için sistem dışı bırakılırdık."

Şarabın tortusu dudaklarımda kururken başımı yana eğdim. "Bunu saklayabilirdim," dedim. "Her neyse..." Şarabı tezgâha bıraktım. "Annemle aranız nasıldı?"

"Onu halam gibi görürdüm," dedi Eva. "Erkekler hakkında konuşup dururduk. Hatta Atlas'ı anlattığım zamanlar bile oldu."

Kahkaha attım. Öyle büyük bir kahkahaydı ki gözümden bir damla yaş geldi. Elimin tersiyle gözümdeki yaşı sildim. "Tek konuşmadığı kişi bendim." Kendi kendime mırıldandım. "Ben hariç herkese verecek sevgisi vardı. Ben hariç herkese."

Şarap şişesini yeniden dudaklarıma götürdüm. İçmek değildi artık yaptığım. Zihnimde kabaran, adı olmayan o uğultuyu susturmaya çalışıyordum. Yutkundum, bir yudum daha aldım.

"His," dedi Eva, tedirgin bir ifadeyle. "Biraz hızlı gitmiyor musun?"

"Bitti zaten," derken sesim düşündüğümden daha sert çıktı. Elimin ucuyla az kalan şişeyi işaret ettim. Gereksiz bir öfkeyle şişeyi tezgâha bıraktım. Normalden biraz daha sert. Sadece biraz. Ama yetti.

Cam, çabucak parçalandı. İnce, keskin bir ses mutfağın duvarlarında yankılandı. Kırıklar tezgâhın üzerinden zemine saçıldığında ışıkta parlayan küçük bıçaklar gibi dağıldı. Şarabın koyu rengi, beyaz yüzeyin üzerinde hızla yayıldı.

"His!" dedi Eva, panikle.

Oturduğu yerden kalktığı sırada, "Gelme," dedim. "Her yer cam parçası oldu."

"Hisar?" Sesleri duyan Bronz, tereddüt etmeden bir adımda yanıma geldi. Bileğimden tutarak beni kendine çekti. Gözleri hızla yüzümde dolaştı. "Ne oldu?" dedi.

"Elimden düştü." Cümle ağzımdan kopuk kopuk çıktı. Hayır, hayır, hayır. Bu kadar hızlı sarhoş olmamalıydım. Bünyem gittikçe zayıf düşüyordu.

"Bir şey olmadı, değil mi?" Sesi bu kez daha alçaktı. Endişe, kelimelerin arasına sızmıştı.

"Olmaz," dedim, hemen.

"Hisar," dedi, yeniden.

"Sadece şarap içmek istemiştim!" Ne dediğimi tam olarak bilmiyordum. Sesim bir anda yükselmiş, daha sonra sönmüştü. Bronz bakışlarını benden ayırmadı. Eli hâlâ bileğimdeydi. O tutuşta bir sahiplenişten çok, bir toparlayış vardı. Kaçmamı değil, dağılmamı engelliyordu.

"İçmişsin içeceğin kadar," dedi, sakin ama tartışmaya kapalı bir netlikle. "Bu kadar yeterli."

Hiç karşı çıkmadım. Direnmek, yalnızca kırıntılarımı daha da saçmak olurdu. Beni tuttuğu gibi salona götürdü.

"Çok sıkıcı bir adamsın," dedim, dudaklarımı bükerek. Alkolün verdiği pervasızlıkla değil, yorgunluğun içinden çıkan bir huysuzlukla. Bakışlarım Eva'yı buldu. "Neden ona hiç eğlenmeyi öğretmedin?"

"VI bildim bileli böyle," dedi Eva. "Onun eğlence anlayışı uzun yol araba sürmek ve dövüşmek."

"İkisi de insanı keyiflendiren şeyler," dedi Bronz, ciddi bir tavırla.

"Berbat bir eğlence anlayışın var," dedim, açıkça.

Bronz'un yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. "Bu kadarlık yeter. Sabah erkenden toplantı için çıkmalıyız. Zinde olmamız gerekiyor."

Eva'nın bakışları ikimizin arasında gidip, gelirken, "O gün geldi mi?" diye sordu.

"Ne yazık ki evet." Kısa bir es verdim. "Düzeni iki ayrı kısma böleceğiz."

Bu artık kaçınılmaz olandı. Tek merkezden yönetilen gövde, şimdi iki güçlü kola ayrılıyordu. Savaş daha açık, daha doğrudan, daha yıpratıcı bir şekilde ilerleyecekti.

"His..." dedi Eva, yumuşacık bir sesle. "Fiziksel anlamda çok yardımcı olamam, biliyorum. Ama Arkana'nın bana öğrettiği her şey aklımda. Senin tarafındayım ve..." Durdu, bakışlarını indirdi. "İmparatoriçe'ye hizmet etmek istiyorum."

"Eva," dedim, gerçek bir samimiyetle. "Biz aynı kana sahibiz. Yanımda olmandan memnun olurum. Ama bana değil, kendi geleceğine hizmet et. Bunun için savaş."

Eva'nın omuzları dikleşti. "Ben sizin için savaşacağım." Gözlerinde o güne dek görmediğim bir netlik vardı. "Benim savaşacak hiçbir şeyim kalmadı."

Son cümlesi yüreğime dokunsa da gardımı indirmedim. "Atlas'ın karşımızda olduğunu biliyorsun, değil mi Eva?"

Hafifçe başını salladı. "Biliyorum ancak..." Yutkundu. "Ona ne olacak?"

Bronz araya girip, "Bir darağacı kurulacak," dedi, hüküm verircesine. "Yaptıkları affedilemez."

"Bana izin verir misiniz?" dedi Eva. Sesi sakindi ama altında bastırılmış bir ateş taşıyordu.

Bronz bakışlarını ona çevirdi. "Ne için?"

"Onunla hesaplaşmam için," diye yanıtladı Eva. Gözlerinde bir sarsıntı değil, yıllar boyunca bastırılmış bir zorunluluk vardı. Bu, bir ricadan çok, bir hak talebiydi.

"O zaman geldiğinde... Belki," dedi Bronz.

"Belki mi?" Eva'nın sesi yükselmedi ama içinde öyle çok şey biriktiği belliydi ki kelimenin gölgesi odayı doldurdu. "Onunla görüşmem gerektiğini biliyorsun, VI! Beni ondan uzak tutamazsın!"

Bronz'un gözleri kısıldı. "O artık senin bıraktığın gibi biri değil."

"Sen öyle misin?" dedi. "Sen benim bıraktığım gibi misin VI? Ben arkadaşımı da kaybetmişim! Bana hiçbir şey anlatmıyorsun, benimle konuşmuyorsun bile. His bana senden daha yakın davranıyor!"

Aralarındaki konuşma kızışmaya başladığında yavaşça ayağa kalktım. "Bana müsaade," dedim. "Siz içinizdekileri dökün. Diğer blokta olacağım."

İkisi de başını kaldırmadı, bakışları beni teğet bile geçmedi. Eva'nınki öfkeyle, Bronz'unki taş kesilmiş bir suskunlukla birbirine kilitlenmişti.

Bronz, Eva'nın bıraktığı adam değildi artık. Yıllar, onun ruhunu törpülemiş, inançlarını yeniden şekillendirmişti. O, eskisi gibi değildi. Ve Eva da değildi. Ama hâlâ aynı yarım kalan cümlede takılı kalmış gibiydiler.

Diğer bloka geçtim. Kedilerimiz şöminenin önünde kıvrılmış, huzurla uyuyordu. Kendimi yatağın üzerine bıraktığımda bedenim gevşemişti ama zihnim keskin bir savaş hâlindeydi. Tavana bakarken ahşapta dans eden gölgeler gözlerimin içinde kayboldu.

Bu savaş, çok çetin geçecekti. Ölümler olacaktı. Kayıplar... Hasarlar... Yıkımlar yalnızca şehirlerde değil, insanların içinde yaşanacaktı. Zaaflar olmamalıydı. Zayıflığa yer yoktu. Çünkü zayıflık, düşmanın açtığı ilk çatlak olurdu.

Bugün, bir zayıflığımın üzerine yürümüştüm. Yendim mi bilmiyordum ama gözlerinin içine bakabilmiştim. Fakat diğer zayıflığım savaşta tökezlememe neden olabilirdi.

Karanlık.

Ben, karanlıktan korkardım.

Bu korkuyu iliklerimden söküp atamayacaktım belki ama onunla yaşamayı öğrenmek zorundaydım. Çünkü bu savaşta en ölümcül kurşunlar bile insanın kendi korkusundan daha tehlikeli değildi.

Artık karanlığı içimde taşımayı öğrenmeliydim.

İlk kez ışıkları açmadım. Karanlığın içinde uzanırken aklıma gelen fikirle yataktan yavaşça doğruldum. Üstümdeki kıyafetleri bir çırpıda çıkardım.

Dolabın önüne giderek kendime özel bir takım bakmaya başladım. Daha önce hiç giymediğim ancak alırken bir hayli heyecanlı olduğum o siyah takımı gördüm.

İnce dantelden oluşan takım, vücudumun üşümesine neden oluyordu. Jartiyerin askılarını belimdeki kumaş parçasına taktım. İç çamaşırı kalçamı güzel bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Korse kısmı belimi olduğundan daha ince ve şekilli gösterirken sütyenim de göğüslerimi sıkıca sardı. Dik durmaya çalıştım. Yatağın kenarında oturup Bronz'u beklemeye başladım. Ellerim birbirine kenetlenmiş bir hâldeydi çünkü yatak odası bir hayli karanlıktı.

Blokun kapısı açılınca Bronz ağır adımlarla içeriye girdi. Kapı eşiğinde belirdiğinde karanlıktan yüzünü seçmeye çalıştım.

"Hisar?" dedi, merak dolu bir tınıyla. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Seni bekliyordum," dedim, tok bir sesle.

"Işığı açayım."

"Açma," dedim.

Bronz içeriye adım attığında bana yaklaşmaya başladı. O yakınlaştıkça yüzlerimiz artık daha seçilebilir hâle gelmişti. Bakışları bana takıldığında, gördüklerini doğrulamak istercesine baktı. Çok derindi. O kehribar bakışları içime işlendi.

Beni bu şekilde görmeyi beklemiyordu.

"Neden böyle giyindin?" Adımları durduğunda derin bir soluk verdi. "Giyinmiş demek ne kadar doğru bilmiyorum ama..."

Hücrelerimdeki sıcak duyguyla ayağa kalktım ve parmak uçlarımda yürüdüm. Tam karşısında durduğumda, "Senin için giyindim," dedim.

Tek kaşı havalandı. "Benim için mi?"

Başımı sallayıp, "Evet," diye fısıldadım. "Bu geceye özel."

Bakışları değiştiğinde yavaşça yutkundu. Başını hafifçe eğerek alnını alnıma yasladı. "Son zamanların yoğunluğuna ver," dedi, ağır bir tonla. "Bu gece özel bir geceyse aklımdan çıkmış, Hisar."

Kafası karışmış gibiydi. Neden böyle giyindiğimi ya da neyin özel olduğunu anlayamamıştı. Sadece... Sadece kendimde değiştirmek istediğim

şeyler vardı. Ona daha fazla işkence çektirmeden, "Hayır," dedim. "Bu gecenin bir özelliği yok." Kaşlarını çattı. "Ama olacak."

"Hisar," dedi, bana bakmak ona azap veriyormuş gibi. "Daha açık konuş."

"Bronz..." Tamamen ona odaklamak için başımı hafifçe kaldırdım. "Ben bu gece bir şeyi değiştirmek istiyorum."

Gecenin sessizliğini bölen tok bir tınıyla, "Neyi değiştirmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bugün bunun için ilk adımı attım zaten," diye söze başladım, kararlılığımı sesime yansıtmaya çalışarak. "Zayıflıklarıma hayatımda yer vermeyeceğim artık."

Bana doğru ağır ağır eğildi. Sıcak parmakları çenemi kavrayıp başımı hafifçe yukarı kaldırdığında, gözlerindeki o yoğun ifadeyle karşılaştım. "Onlara..." dedi, sesi arzulu bir takdirle kısılarak. "Ne kadar güçlü biri olduğunu kanıtladın. Bu tavrın fazlasıyla hoşuma gitti."

Hafifçe yutkundum. "Rol yapma konusunda yetenekliyimdir."

"Hayır, rol yapmıyordun," dedi, beni reddedilmez bir kesinlikle süzerek. "Seni tanıyorum, Hisar. Bugün orada, zayıf tek bir noktanın bile olmadığını herkese gösterdin. Seninle gurur duyuyorum."

Boğazım kurumuşken kalbimin ritmi parmak uçlarımda atıyordu. "Aslında..." dedim, titreyerek. "Hâlâ bir zayıflığım var."

Yalnızca baktı ve devam etmemi bekledi.

"Ben bu gece karanlığı ve karanlığın bana getirdiği hisleri değiştirmek istiyorum."

Elini çeneme koyduğunda başımı biraz daha kaldırdı. "Sen karanlıkta kalmayı sevmiyorsun," dedi. Başımı salladım. "Karanlıkta kalmak mı istiyorsun?" Tekrar başımı salladım.

Geriye çekildiğinde, "Hayır," dedi.

"Bronz," dedim, hızlıca. Kestirip atacağını biliyordum. "Sadece karanlık bana başka şeyler hissettirsin istiyorum!"

"Ve bunu karanlıkta kalarak yapacaksın," dedi, inanamayan gözlerle. Bakışları yatağın üzerinde duran kravata kaydı. Ne istediğimi anlamış gibiydi. "Sana bunu yapan da ben olacağım."

Benden daha fazla uzaklaşmasına izin vermeden koluna tutundum. "Ne anladığını bilmiyorum ama önce konuşmama izin ver," dedim. O her zaman beni dinleyen biri olmuştu. Tekrardan karşısında durduğumda

ellerimi boynuna yerleştirdim. Bronz, benden uzak kalmaya dayanamamış olacak ki eş zamanlı olarak ellerini belime yerleştirdi ve beni çevik bir hareketle kucağına aldı.

Beni kendisiyle birlikte yatağa oturttuğunda, "Anlat," dedi, sert bir tonla. Beni dizlerinin üzerine tamamen yerleştirdiğinde yüzlerimiz birbirine bakıyordu. "Seni dinliyorum."

"Bana öyle bir gece yaşat ki artık *karanlık*, deyince aklıma sadece seninle yaşadığım bu gece gelsin."

Hareleri gece gibi karardı. Üstümde yalnızca iç çamaşırları varken onun teninin sıcaklığı bütün hücrelerime yayılmıştı. Teni giderek ısındı.

"Hisar..."

Onun konuşmasına izin vermedim. "Bunu bana yapmasını isteyeceğim tek kişi sensin," dedim. "Senin varlığınla..." Ellerim tenine dokundu. "Dokunuşlarınla..." Kulağına doğru yaklaştım ve kısık bir tonla fısıldadım. "Sertliğinle, her şey sıfırlansın. Beni kendi karanlığınla tanıştır."

"Sen bana o gözlerle bakarken sana bunu yapamam, Hisar."

Bakışlarımla yataktaki kravatı işaret ettim. "Bu yüzden gözlerimi bağlayacaksın."

Gözlerimin en derinlerine, ruhumun çıplaklığını izliyormuş gibi baktı. Sesindeki o karanlık tınıyla, "Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Hafifçe yutkundum ama bakışlarımı bir an bile kaçırmadım. "İstiyorum," dedim, geceye karışırken. "Bana karanlığı sevdir, Bronz."

Beni kucağından havalandırdığında nefesim kesildi. Bedenimi yatağın üzerine dünyanın en nadide, en kırılgan mücevheriymişim gibi incelikle bıraktı. Üzerime doğru eğildiğinde gölgesi tüm dünyamı kaplamıştı. "Bana her şey için izin veriyor musun?"

Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Konuş," dedi, itaat bekleyen sert ama arzulu bir sesle. "Duyayım."

"İzin veriyorum," dedim, her bir kelimenin ağırlığını hissederek. "Her şey için... Sınır olmadan."

Gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçti. "Canını acıtacağım."

Hiç tereddüt etmeden, "Canımı acıt," dedim.

"Beni durdurmayacak mısın?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Bu gece o adama ihtiyacım var," dedim, parmaklarımı ensesine dolayarak. "Ve o adamı asla durdurmayacağım, Bronz."

Yüzü, yüzüme o kadar yakındı ki sıcak nefesi dudaklarımı yakıyordu. "Beni durdurmak istersen ne söyleyeceğini biliyorsun," dedi.

Zihnimde o kelime yankılandı.

İmparator.

Bu bizim sessiz anlaşmamızdı. Daha önceki sevişmelerimizde ondan durmasını istersem bu kelimeyi kullanacaktım.

Sarsılmaz bir kararlılıkla, "Biliyorum ama o kelimeyi bu gece asla kullanmayacağım," dedim.

Gözlerinde, bu meydan okumayı kabul eden bir ifade belirdi. "Beni burada bekle."

Eğilip alnıma dudaklarını sert ama korumacı bir tavırla bastırdı ve odadan çıktı. O gittikten sonra geçen her saniye, odadaki sessizlik üzerime daha çok çökmeye başladı. Kalbimin gürültüsü, geçen dakikaların tek tanığıydı. Yaklaşık altı dakika sonra kapı tekrar açıldığında, Bronz bir gölge gibi içeri süzüldü.

Görünüşü artık daha tehlikeliydi. Elinde siyah, deri bir eldiven vardı. Deri, parmaklarının arasında gıcırdayarak, gerilirken diğer avucunda birkaç farklı malzeme tutuyordu. Loş ışıkta seçebildiğim ilk şey kanımı dondururken aynı zamanda tuhaf bir ürpertiyle tenimi sızlatan o detay oldu.

Kırbaç...

Zayıflıklarımı geride bırakmaya hazırlandığım bu gecede, Bronz karanlığın gerçek yüzünü avuçlarında getirmişti.

Elindeki bıçak da gözlerimden kaçmazken onları kenara ayırdı. Cebinden çakmağını çıkardığında taşın sürtünme sesi sessizlikte yankılandı.

Bronz, mumları teker teker yaktı. Titrek ışık hüzmeleri duvarlarda devasa gölgeler yaratırken oda, hapsolduğumuz o karanlık mabetten farksızdı.

Yanıma yaklaştığında parmakları saçlarımın arasında süzüldü, onları geriye doğru düzeltti. Avuçlarımın içinde bir sığınak gibi sıkı sıkıya tuttuğum kravatını benden aldı. Gözlerime son bir kez, ruhumun derinliklerine iner gibi baktı ve ardından o ipeksi kumaşı gözlerimin üzerine bağladı.

Dünya bir anda silindi. Her yer mutlak, kör bir karanlığa büründü.

Bedenimden bir dalga geçtiğinde önce hafifçe titredim, daha sonra içten gelen bir ürpertiyle sarsıldım. Görme yetimi kaybettiğim an, zihnimin karanlık köşelerindeki tüm anılar serbest kaldı. Geçmişim, o acı dolu kareler, bir film şeridi gibi bu siyah perdenin üzerinde oynamaya başladı. Hepsinden kaçmak, hepsini o karanlığın içinde boğup unutmak istiyordum.

Beni yavaşça yatağa yatırdığında, sırtım çarşafla buluştuğu an zihnimdeki gürültü kesildi. Artık ne geçmiş vardı ne de korkular. Sadece o vardı. Kendimi tamamen Bronz'un ellerine, onun karanlık şefkatine bıraktım. Artık hayat belirtim, sadece onun tenime değen dokunuşlarıydı.

Karanlığın içinde hapsolmuş değil, karanlığın kendisine dönüşmüştüm. Gözlerimin üzerindeki kumaşın dokusu, görme yetimi elimden alırken geri kalan tüm duyularımı birer yırtıcı gibi keskinleştirmişti. Artık dünya sadece kokulardan, seslerden ve tenimde infilak eden o dokunuşlardan ibaretti.

Göremiyordum ama Bronz'un üzerime doğru eğildiğini hissettim. Havanın yer değiştirişini, odadaki o ağır ve kehribar kokusunun ciğerlerime doluşunu duyumsadım. Yaklaştıkça teninden yayılan sıcaklık, buz kesmiş bedenimi bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Odanın sessizliğinde, kendi hızlı nefeslerimin yanında onun sakin ve otoriter soluklarını duyabiliyordum. Bu tezatlık, teslimiyet arzusunu kamçılıyordu.

Dudakları ilk kez boynumla buluştuğunda, kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine çarptı.

Sadece bir öpücük değildi bu, mühür vurmak gibiydi. Dudaklarının sıcaklığı, şah damarımın tam üzerinde geziniyor, her nabız atışımda tenime daha derin bir iz bırakıyordu. Başımı istemsizce ona daha fazla alan açmak için geriye doğru attım. Dişlerinin hafifçe tenime sürtündüğünü hissettiğimde bir inilti boğazımda düğümlendi.

"Bronz..."

"Şşt," dedi. "Sadece hisset."

Öpüşleri ağır ağır, her santimin tadını çıkararak aşağıya doğru süzüldü. Çenemin altından köprücük kemiklerime uzanan o hat, onun dudaklarının altında yanıyordu. Geçmişin o gürültülü sahneleri, acı veren anılar ve ruhumu yoran tüm o zayıflıklar, onun her dokunuşuyla silinip gidiyordu. Kırbacın varlığını bilmek, eldivenli ellerinin birazdan tenimde bırakacağı soğukluğu hayal etmek beni ürpertiyordu ama şu an sadece sıcak dudakları vardı.

Dudakları köprücük kemiğimde duraksadı. Oraya yumuşak ama sahiplenici bir öpücük bıraktı. Ardından tenimdeki ıslaklığı ve sıcaklığı omuzlarıma doğru taşıdı. Gözlerim kapalıyken dokunduğu her yer sanki karanlıkta parlayan birer ateş noktasına dönüşüyordu. Parmak uçlarım çarşafı sıkıca kavradığında ona tutunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Göğüs kafesimin üzerine doğru eğildiğinde, nefesi tenimi yakıp geçti. Artık sadece onun istediği kadardım. Onun dudakları karnıma doğru her indiğinde, zihnimdeki film şeridi tamamen koptu ve geriye sadece zifirî karanlığın içinde bana acıyı ve zevki aynı anda tattıran o adam kaldı.

Karanlığı sevdiriyordu bana. Acıyı, onun ellerinden geldiği sürece bir lütuf gibi kabul etmemi sağlıyordu. Tenim onun dudakları altında bir kâğıt gibi alev alırken kendimi tamamen bu yangına teslim ettim. Bu gece karanlıktan korkan kız çocuğu yoktu. Karanlıklar Efendisi tarafından yeniden doğmayı bekleyen bir ruh vardı.

Dudaklarının tenimde bıraktığı o kor gibi sıcak izin üzerinde aniden başka bir doku belirdi. Sıcaklık, yerini acımasız ve pürüzsüz bir soğukluğa bıraktı. Bronz'un deri eldivenli eli, karnımdan yukarıya, göğüs kafesime doğru ağır ağır tırmandı.

Deri kumaşın tenime her sürtünüşünde çıkan o kısık, gıcırdayan ses kulaklarımda yankılandı. Göremediğim için bu dokunuşun nerede duracağını, ne kadar baskı uygulayacağını kestiremiyordum. Eldivenin sert ve ruhsuz dokusu, kendi sıcak tenimle tam bir tezat oluşturuyordu. Parmakları, bir sanat eserini inceler gibi kemiklerimin üzerinde gezindi. Her bir parmak hareketi bedenimde elektrikli bir sarsıntı yaratıyordu.

"Bu ellerin neler yapabileceğini biliyorsun, Hisar," diye kulağıma fısıldadı. "Seni mahvedeceğim."

"Mahvet," dedim. "Mahvet beni."

O eldiven, aramızdaki son insani bağı da koparıp atıyor, onu daha korkutucu, daha mesafeli ama bir o kadar da arzulanan bir güce dönüştürüyordu.

Aniden elinin baskısı arttı ve beni yatağa daha sert sabitledi.

İki elimi de avuçlarının arasına sıkıca alıp başımın üstüne sabitledi. İp miydi yoksa kravat mıydı emin olamadım ancak bileklerimi bağlayarak beni olduğum yere mıhladı.

Ona dokunmama izin vermeyecekti.

Bacaklarımı da aynı şekilde ikiye ayırıp ayak bileklerimden beni bağladı. Savunmasız, tamamen ona teslim olmuş vaziyetteydim.

O, üstündeki takım elbisesini hiç çıkarmadı. Zihnim, onu hep bu şekilde hayal ederken bacak aramdaki sızı daha da arttı. Yakışıyordu. Yüzünü hayal etmeye çalıştım. Şu an ne yapmaya çalıştığını.

Çok geçmeden dudaklarımın üzerinde hafif bir baskı hissettim. O baskı giderek artarken parmakları, dudaklarımı aralamam için beni zorladı. Başparmağı içeriye sızdığında dilimle buluştu. Ona dokunmama izin vermeden parmağını ağzımdan çıkardı ve çenemden, boynuma doğru kaydı.

Parmakları boğazımı kavradığında göğüs kafesim yükseldi. Diğer eli, göğsümden aşağıya ilerlerken hafifçe kıpırdandım. Boğazımdaki baskı arttı.

Eli, karnımdan kasığıma kaydığında sert bir şekilde iç çamaşırımı bedenimden sökerek çıkardı. Jartiyerimin askıları belimdeki ince dantelle işlenen parçada kaldı.

Beni avuçladı.

Kasıklarımda hissettiğim o ilk baskı, vücudumu yay gibi gerdi. Avucunun sıcaklığı, çıplak kalan tenime değdiği an hissettiğim o sızı bir yangına dönüştü. Parmak uçları, o en mahrem, en hassas noktamı bulduğunda dudaklarımdan kontrolsüz bir inilti döküldü. "Ah..." Görmüyordum ama o kusursuz takım elbisenin içinde, beni bu hâlde izlerken yüzünde oluşan o mağrur ifadeyi hissedebiliyordum.

Parmakları, sabırlı ama acımasız bir ritimle hareket etmeye başladı. Orta parmağının boğumu, o küçük noktayı her ezdiğinde başım geriye doğru düştü. Beni sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da hapsetmişti. Bir parmağını içime ittiğinde, boğazımdaki baskıyı artırdı. Ritmi hiç bozulmadı. Beni o uçurumun kenarına getirmek için acele etmiyor, aksine her sarsılışımın tadını çıkarıyordu.

Parmakları içimde daha derinlere ulaştıkça, bağlı olan ayak bileklerimi kurtarmak istercesine çırpındım ama nafileydi. Beni mühürlemişti.

Sonunda o baskı dayanılmaz bir noktaya ulaştı. Avucunu tamamen kasığıma bastırıp başparmağıyla o son darbeyi vurduğunda, dünya etrafımda dönmeye başladı. Gözlerimdeki bant, yaşaran gözlerimi saklıyordu ama vücudumun her lifi ona olan teslimiyetimi haykırıyordu. İçimden kopan o büyük dalga beni sarsarken boğazımdaki elini çekmedi. Nefesim kesilirken hazzın en karanlık köşesine savruldum.

Vücudumdaki kasılmalar yavaşça dinerken ellerini üzerimden çekti.

Sütyenimin tenimden ayrılışını hissettim. Göğüslerime değen o serin havayı ve hemen ardından odanın sessizliğine sızan o yoğun mum kokusunu soludum.

Bileklerimdeki ipler, her hareketimde bana çaresizliğimi hatırlatan birer prangaydı. Dizlerimi hafifçe kırdığımda jartiyerimin askıları gerildi. Savunmasızdım, çıplaktım ve onun merhametine kalmıştım.

Birden, sol göğsümün üzerinde küçük bir kıvılcım çaktı sandım.

"Ah!"

Dudaklarımdan dökülen nida, boş odada yankılandı. Sıvı bir ateş, bir iğne ucu kadar keskin ama bir kor kadar yayılmacı bir hisle tenime yapıştı. İlk başta canımı yaktı, canımı öyle bir yaktı ki kaçmak için gövdemi geriye attım ama Bronz'un varlığı, o görünmez duvar gibi beni yerime mıhladı.

Vücuduma mum damlatmıştı.

Fakat durmadı. Bir damla daha...

Bu kez karnımın tam ortasına, göbek deliğimin hemen üzerine düştü. Vücudum bir yay gibi gerildi. O sıcak sıvı tenimde saniyeler içinde donarken yerini tuhaf, çekici bir sızlamaya bırakıyordu.

Gözlerim bağlı olduğu için her damlanın nereye düşeceğini beklemek, işkencenin en tatlı kısmıydı. Karanlıktaydım ancak yalnızca onu düşünüyordum. Karanlıktaydım ancak hiç endişe etmiyordum. Karanlıktaydım ancak haz doluydum.

Omuz başlarımda, köprücük kemiklerimin çukurunda, kasıklarıma yakın o hassas çizgide mumun sıvısını teker teker hissettim.

Vücudumun dört bir yanına dağılan o küçük ateş parçaları dondukça tenimi geriyor, beni daha çok ona ait kılıyordu. Nefesim kesiliyor, kalbim bu yakıcı oyunun ritmiyle âdeta göğüs kafesimi dövüyordu.

O sert parmaklarının, bu donmuş balmumu pullarını tenimden nasıl kazıyacağını, altındaki sızlayan cildimi nasıl dindireceğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Eğildiğini, sıcak nefesinin sızlayan ve kor gibi yanan kasıklarımda gezindiğini hissettiğimde kalbim göğüs kafesime çarpmaktan yoruldu. "*Moya zhena...*" dedi. "Seni tekrar tekrar fethedeceğim."

"Her sevişmemizde daha iyisini yapıyorsun," dedim, memnun bir ifadeyle.

Dilini damağına vurdu. "Bu geceki bir sevişme olmayacak."

Ve o an dudakları ilk teması gerçekleştirdi. Dilinin sıcak ve ıslak dokusu, az önce acıyla mühürlenmiş o hassas noktama değdiği an vücudumdan bir elektrik akımı geçti. Bir inilti değil, bir feryat koptu dudaklarımın arasından. Dilinin her hareketi, o çiğ ve sızlayan derimin üzerinde hem bir tedavi hem de yeni bir işkence gibiydi. Sadece tenimi yalamıyordu, orayı sanki kendine ait bir toprak parçasını mühürler gibi sahipleniyordu.

Dudaklarının baskısı arttıkça bacaklarımın istemsizce kapandığını hissettim ama Bronz'un güçlü elleri dizlerimi yatağa daha sert sabitledi. Diliyle en hassas noktamın üzerinde küçük, dairesel hareketler çizerken boğuk çıkan bir sesle, "Bana engel olma," dedi. "Bana her engel olduğunda daha sert olacağım, Hisar."

Dilinin sertliği ve yumuşaklığı arasındaki o ince çizgide gidip, gelirken zihnimdeki tüm düşünceler yerini hayvansı bir dürtüye bıraktı. Kalçalarımı kontrolsüzce yukarı kaldırıyor, onun o ıslak ve yakıcı istilasına daha çok yer açmaya çalışıyordum. Dilinin her bir darbesiyle, karnımın alt kısmında biriken o yoğun sancı, patlamaya hazır bir yanardağ gibi yükseliyordu.

Aniden geri çekildi.

Dikkat kesildim. Metalin ahşap masaya çarparken çıkardığı o tok sesten dolayı nefesim boğazımda düğümlendi. "Bronz?" diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

"Konuş benimle," dedim. Hareket ettim, o ise beni bacaklarının arasına sıkıştırdı. Buz gibi metalin, göğüs kafesimin tam ortasında, iki göğsümün arasındaki boşlukta gezindiğini hissettim.

"Bu ne, Hisar?" diye sordu.

Ürperdim. "Bıçak," dedim. Bıçak o kadar soğuktu ki az önceki mumun sıcaklığıyla tamamen zıt bir şok dalgası yarattı.

"Bir resim yapacağım," dedi Bronz.

Acele etmiyordu. Bıçağın ucu, derimle donmuş mumun arasına bir istilacı gibi girdi.

Bıçağı hafifçe yukarı kaldırdığında, Bronz sadece mumu almıyordu. Bıçağın keskin ağzı bilerek tenime sürtünüyor, yüzeysel ama yakıcı bir iz bırakıyordu.

Köprücük kemiğimdeki o büyük damlaya geçtiğinde, elinin baskısı arttı. Bıçağın ucunun tenime gömüldüğünü, ince bir hattın yarıldığını

hissettiğim an vücudum sarsıldı. Sıcak, taze bir sızı, donmuş mumun soğukluğuyla yarışmaya başladı.

"Kıpırdama," dedi Bronz, her zamankinden daha derin ve tehlikeli bir şekilde. Karnımdaki mumu kazırken bıçağı biraz daha derine bastırdı. O an acı, bir elektrik akımı gibi tüm sinir uçlarımı sardı. Derimin yarıldığını ve o çok ince, sıcak sızıntının karnımdan aşağı, jartiyerimin lastiğine doğru süzüldüğünü hissettim.

Gözlerimdeki bant ıslanmıştı. Canım yanıyordu ama bu acı, sadece zevk veriyordu. Her kazıma darbesi, tenimde hem bir temizlik hem de yeni bir yara demekti.

Gerçekten tenime bir resim çiziyordu.

Bıçağın ucundaki kanı tenime geri buladığını hissettiğimde inledim. Vücudumun her yerinde hem mumun sert izleri hem de çeliğin açtığı o ince, sızlayan hatlar vardı. Beni hem yaralıyor hem de bu yaralarla kendine bağlıyordu.

Duyularım, bir radyo frekansı gibi sadece Bronz'un hareketlerine odaklanmıştı. Tenimdeki o ince kesiklerin sızısı, oda sıcaklığında bile buz gibi esen rüzgârın çarpmasıyla daha da belirginleşiyordu. Tam o anda, sızlayan yaralarımın üzerinde sıcak, yumuşak bir baskı hissettim.

Bronz, dudaklarını köprücük kemiğimin hemen altındaki o ince yarığa bastırdı. Önce sıcak nefesi yaramı yaladı, ardından dili, açtığı o küçük hasarı bir mabetmiş gibi ağır ağır temizlemeye başladı.

"Ah..." İniltim, boğazımda asılı kalan bir çığlığın zayıflamış hâliydi. Canım yanıyordu ama o, diliyle yaramı sildiğinde, acının yerini elektrikli bir uyuşma alıyordu. Dudaklarını tenimden ayırmadan karnımdaki diğer kesiklere indi. Her bir noktayı önce öpüyor sonra dişlerini hafifçe derime geçirerek oradaki sızıyı körüklüyordu. Görmediğim için dudaklarının bir sonraki durağını tahmin edememek, beni delirtici bir beklenti içine sokuyordu.

Tam o haz ve acı sarmalında kaybolurken bileklerimdeki baskının aniden hafiflediğini hissettim. İplerin sürtünerek tenimden ayrılışının o haşmetli sesi, özgürlüğün değil, daha büyük bir esaretin habercisiydi.

Bronz, uyuşmuş ellerimi yakaladı. Bileklerimi nazikçe ovarken, aniden beni belimden kavrayıp kendine doğru çekti. Ayak bileklerimdeki ipi de eş zamanlı olarak çıkardı.

Beni kucağına aldığında, bacaklarımın onun sert kumaş pantolonuna sürtündüğünü hissettim. Kıyafetlerini hâlâ çıkarmamıştı ve bu beni daha da deli ediyordu.

Ellerimi ensesine doladım. Parmaklarım saçlarının arasına karışırken tırnaklarımı o sert derisine geçirme arzusuyla yanıyordum.

Dudakları dudaklarıma kapandığında bu artık yumuşak bir öpücük değildi, bir savaştı. Kanımın tadı hâlâ onun dudaklarındaydı, benim tadım onun dilindeydi. Çözdüğü kollarım, şimdi onun geniş omuzlarını sahiplenmek istercesine sıkıca sarıldı. Kucağında, bacaklarım onun beline dolanmış hâldeyken, tenimdeki o ince kesiklerin sızısı, onun bedeninin sıcaklığıyla birleşip tek bir büyük yangına dönüştü.

Onun her hareketiyle o görünmez karanlığın içinde daha derinlere batıyordum. Altımda hissettiğim o sertlik ve tenime değen her bir parmağı, bana az önce akıttığı kanın bedelini en zevkli şekilde ödetiyordu.

"Devam et," diye mırıldandım. "Durmak için çok erken."

"Durmayı hiç düşünmedim, Hisar."

Bronz'un kucağında, onun dizlerinin üzerinde yükselirken her duyum bir kor gibi yanıyordu. Tenimdeki o ince kesiklerin sızısı, onun sert vücuduna her temas ettiğimde yeni bir elektrik akımı yaratıyordu.

Bronz, ellerini kalçalarıma yerleştirdi. Parmakları tenime öyle bir baskıyla gömüldü ki bu tutuşun mor izler bırakacağını o an anladım. Beni hafifçe yukarı kaldırdığında, aramızdaki o yakıcı boşluk soğuk havayla doldu ama bu sadece saniyeler sürdü.

Beni dizine oturttuğunda çıplak tenimi, kendi kumaş pantolonuna sürtmeye başladı.

Önce yavaş yavaş, daha sonra hızlı hızlı hareket ettirirken içimden akan bütün sıvılar onun bacağına damladı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım, sesimdeki açlığı saklama gereği duymadan.

Buz gibi bir yakıcılıkla, "Şimdi değil," dedi.

"*Muzhenyok*..." dedim, nazlı bir tınıyla. Bu gece bana istediği her türlü işkenceyi yapabilirdi. Ancak beni kendinden, o sarsıcı birleşmemizden mahrum etmesi en büyük ceza olurdu. "Seni içime almak istiyorum."

Aniden boğazıma dolanan parmakları nefesimi kesti ama canımı yakmadı. Beni kendine öyle bir sertlikle çekti ki dudaklarımız birbirine

dayandı. Fakat beni öpmedi. Sadece nefeslerimizin birbirine karıştığı o daracık boşlukta hükmetti.

"Tekrar et."

"İçime gir," dedim.

"Tekrar et."

"Beni kendinle doldur, Bronz."

Bu sözlerim, aramızdaki son kontrol zincirini de koparan o darbe oldu. Dudaklarıma vahşi bir açlıkla kapandığında dişlerimiz birbirine çarptı, ağzımda metalik bir haz tadı yayıldı. Çok geçmeden fermuarın açılma sesini duydum.

Elim kontrolsüzce beline, o sertliğin kaynağına doğru kaydı. Ancak Bronz parmaklarımı havada yakaladı. Bileğimi sarsılmaz bir güçle kavrayarak parmaklarımı kendi organına doğru yönlendirdi.

Avucum onun yakıcı sertliğiyle buluştuğunda vücudumdan bir elektrik dalgası geçti. Parmaklarımın altında nasıl şiştiğini, teninin nasıl kor gibi yandığını ve arzunun ıslaklığıyla nasıl ağırlaştığını hissettim. O devasa varlık, bana birazdan yaşatacağı o yıkıcı hazzın tüm kanıtlarını sunuyordu.

Beni yatağa yatırdı.

Bacaklarımı sertçe iki yana ayırdığında, parmakları jartiyerime dokundu. Bir eli kalçamı kavrayıp, beni kendine göre hizalarken diğer eli boğazıma kapandı. Parmaklarının baskısı nefesimi kesse de bu baskı bana dünyadaki tek dayanağımın onun avucu olduğunu fısıldıyordu. Göremiyordum ama o an dişlerini sıktığını, alnındaki o damarın nasıl belirginleştiğini zihnimde resmedebiliyordum.

Kendini yavaşça içime ittiğinde, zaman durdu.

"Ahh..."

Boğazımdan dökülen o derin, titrek inilti, odanın sessizliğini bir bıçak gibi yardı. O kadar dolu, o kadar amansız bir sertlikti ki bu, bir an için ciğerlerimdeki son oksijenin bile çekildiğini hissettim. Bantlı gözlerimin arkasında parlak yıldızlar çaktığında zihnimdeki karanlık bembeyaz bir ışıkla patladı.

Hareket etmeye başladığında, yatağın gıcırtısı ve tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı o ıslak ses, zihnimdeki tek müzikti. Kulağımın dibindeki o hırıltılı nefesi, boynumdaki elinin her darbede artan baskısı... Her şey beni kontrolümün en dış sınırına itiyordu.

"Bronz, Bronz, Bronz..." İsmini bir dua gibi sayıkladım.

Her darbesi daha derin, her hareketi daha vahşi bir hâl alıyordu. Bacaklarımı beline daha sıkı doladım, topuklarımı sırtına bastırarak onu kendime daha çok çektim.

Bronz, sarsıcı ritmini en tepe noktada bıraktı. İçimdeki o yoğun doluluk hissi aniden çekildiğinde bir boşluk hissiyle ürperdim. Ancak bu boşluk uzun sürmedi.

Bronz, kalçalarımdan tutarak beni sertçe çevirdi. Dizlerimin üstünde dururken başımı yatağa bastırdı. Sırtımda önce bir soğukluk, ardından ince bir temas hissettim. Püsküllü kırbaçtı. Bronz, kırbacın deri uçlarını acele etmeden neredeyse bir tüy hafifliğiyle sırtımda gezdirmeye başladı. Kırbacın o pütürlü dokusu, kürek kemiklerimden bel çukuruma kadar her milimi ağır ağır arşınlıyordu. Vücudum belirsizlikle titrerken Bronz'un varlığını arkamda hissettim.

"Kendini rahat bırak, Hisar."

"Beni çok heyecanlandırdın," diye fısıldadım. "Rahat duramıyorum. Yapamıyorum, Bronz."

Ellerimi arkama doğru sertçe büktü. Bileklerimi belimin hemen üzerinde, görünmez bir kelepçeyle kilitler gibi tek eliyle birleştirdi.

Bronz, boşta kalan diğer elini kalçalarımın üzerine yerleştirdi. Parmaklarını kalçalarıma geçirip tenimi var gücüyle sıktı. Nefesim boğazımda tıkandı. Bu öyle bir sahiplenmeydi ki parmaklarının her birinin izi kemiklerime kadar işliyordu.

Sertçe okşamaya başladı. Avuç içiyle tenimi hırpalar gibi sarsıyor, hemen ardından parmak boğumlarını sızlayan yerlerime bastırıyordu. Durdu ve hiç beklemeden kalçama tokat attı.

Acı, keskin bir dalga gibi yayıldı ama Bronz durmadı. Her bir vuruşta tenimin daha da ısındığını, kanın o bölgeye toplandığını ve nabzımın vuruşların indiği yerde atmaya başladığını hissediyordum. Canım yanıyordu ama bu yangın, bacaklarımın arasındaki o derin boşluğu sızlatıcı bir arzuyla dolduruyordu. O, tokat attıkça bağırıyordum. "Eğer bağırmaya devam edersen daha kötüsünü yapacağım," dedi, tehlikeli bir ifadeyle.

İstediğim bu olduğu için bir kere daha bağırmamla beni kalçalarımdan tutup kendine daha da yaklaştırdı ve içine hapsolduğum o esaretin en sert noktasında, kırbacı tenime savurdu.

Püsküllü uçlar, sadece kalçalarıma değil, sırtıma ve uyluklarımın arkasına onlarca küçük ateş parçası gibi dağıldı. Her bir püskül, az önce vurduğu yerlerdeki yangını daha da körükledi.

"Siktir," dedim, kesilen nefesimle. "Siktir, siktir."

O, kırbacın uçlarını tenimde sürükleyerek aşağı çekti. Her bir deri parçasının, açtığı o küçük yangın yerlerinden kayarak geçişini hissettim.

Bileklerimi birleştiren o çelikten elini gevşetmedi, aksine beni kendine daha çok mühürledi. Bir sonraki saniyede, Bronz'un o yakıcı ve sert doluluğunun tekrar içime bir istilacı gibi girdiğini hissettim. Bu kez daha derin, daha amansızdı. Boğazımdan dökülen boğuk çığlık, yüzümü bastırdığım zeminde yankılandı.

"Saçların..." dedi.

Durmadı. Boştaki elini hırsla saçlarımın arasına geçirdi. Parmaklarını köklerine kadar dolayıp başımı geriye çekti. Boynum gerildi, sırtım bir yay gibi bükülürken, beni zeminden söküp aldı. Sırtım, onun göğsüne tamamen yaslanmıştı.

"Seviyorsun saçlarımı," dedim.

"Uzun hâlini daha çok."

Saçlarımı bırakan eli, bir pençe gibi öne atılıp göğüslerimi kavradı. Parmaklarını tenime öyle bir hırsla geçirdi ki ön bedenimdeki o mum lekeleri ve ince bıçak kesikleri basınçla birlikte yeniden alev aldı. Göğüslerimi avuçlarının içinde eziyor, uçlarını parmak boğumlarıyla sertçe hırpalıyordu.

Zirveye yaklaştığımı hissettiğimde, Bronz hareketlerini daha da hızlandırdı. Odanın içinde sadece etin ete çarpma sesi ve benim boğuk haykırışlarım yankılanıyordu. Beni o uçurumun kenarına getirdi, orada bekletti ve tam nefesim tükendiği anda, beni o karanlık sonsuzluğa doğru itti. Bedenim son bir büyük sarsıntıyla kasıldığında, zihnimdeki o siyah perde binlerce parçaya ayrıldı.

Bronz'un üzerimdeki hâkimiyeti mutlak bir krallığa dönüştü. Beni yüzüstü yatırdığı o pozisyondan sertçe çekip altına aldı. Sırtım yatakla buluştuğunda bacaklarımı omuzlarına yerleştirdi. Yeniden içime girdiğinde hızını düşürmedi.

"Yalvar," diye emretti, nefesi kulağımın arkasındaki teri buharlaştırırken. "Bana daha fazlasını vermem için yalvar, Hisar."

"Lütfen..." diye inledim. "Hızlan, hızlan. Lütfen!"

Bu isteğim onu daha da vahşileştirdi. Kırbacı bir kenara fırlattığını duyduğumda, o sarsıcı doluluğu bu kez en sert ve en acımasız hâliyle içimde hissettim. Bu kez yavaşlık yoktu, bu kez merhamet yoktu. Her darbesi bir öncekinden daha derin, daha baskın ve daha otoriterdi.

Odanın içindeki hava ter, yanmış balmumu ve arzunun kokusuyla tamamen ağırlaşmıştı. Bronz'un darbeleri artık birer kırbaç darbesi kadar keskin, bir balyoz kadar ağırdı. İçimde yarattığı o muazzam fırtına, her vuruşunda ruhumu biraz daha kıyıya vuruyordu.

Boğazımdaki elinin baskısı, tam o uçurumun eşiğindeyken en yüksek noktasına ulaştı. Nefesim daraldı, görmediğim o karanlık dünyada her yer bembeyaz bir ışık seliyle dolmaya başladı.

"Bronz!" diye haykırırken, sesim boğazımdaki o sarsılmaz pençenin altından parçalanarak çıktı.

O an Bronz'un tüm bedeni kaskatı kesildi. İçimde bir yanardağın patladığını, sıcaklığın tüm hücrelerime bir zehir gibi ama en tatlı hâliyle yayıldığını hissettim. "Hisar!" Bronz, hayvansı bir nidayla son darbesini vurdu ve bütün ağırlığıyla üzerime çökerken içime boşaldı. O sarsıcı doluluk, o kontrolsüz güç bedenimi son bir kez yay gibi gerdi ve ardından her şey, her yer o devasa patlamanın sessizliğine gömüldü.

Boşlukta asılı kalmıştım.

Bronz, boğazımdaki elini yavaşça gevşetti ama tamamen çekmedi. Parmakları hâlâ bir mühür gibi oradaydı. Nefes nefeseydi, terli göğsü benim hızla inip kalkan göğsüme çarpıyordu. Ben ise gözlerimdeki siyah bandın arkasında, sadece ciğerlerime dolmaya çalışan o kesik kesik nefeslerin sesini duyabiliyordum.

Soluklanmaya çalışıyordum ama aldığım her nefes, az önce yaşadığımız o vahşi yıkımın tadını taşıyordu. Bedenim hâlâ titriyor, kasıklarımda donan mumların ve sırtımdaki kırbaç izlerinin sızısı, boşalmanın getirdiği o uyuşuklukla harmanlanıyordu. Kalbim, sanki maraton koşmuşum gibi kulaklarımda güm güm atıyordu.

Dünya yavaş yavaş geri geliyordu ama artık farklıydı.

Karanlığın içinde, üzerimdeki o devasa ağırlığın altında soluklanırken Bronz'un alnını alnıma yasladığını hissettim. İkimizin de nefesi birbirine karışıyor, odadaki mumların titrek ışığı altında sessizlik en güçlü çığlığa dönüşüyordu. Zayıflıklarım, o son sarsıntıyla birlikte benden kopup gitmiş, yerini Bronz'un sarsılmaz karanlığına bırakmıştı.

Bronz, üzerimdeki ağırlığını hafifçe yana kaydırsa da bir elini hâlâ sahiplenici bir tavırla belimde tutuyordu. O soğuk deri eldivenli parmakları başımın arkasına, düğüme gitti. Kumaşın tenimden sıyrılışını hissettim. Bant yavaşça gözlerimin üzerinden kaydı ve dünya aylar süren bir karanlığın ardından gelen ilk ışık hüzmesi gibi görüş alanıma sızdı. Göz kapaklarımın üzerindeki o ağır baskı kalktığında, ilk başta her şey bulanıktı.

Bakışlarım netleştiğinde, tam üzerimde içi yangın yeri gibi duran gözlerle karşılaştım.

Bronz, hiç kımıldamadan beni izliyordu. Dağılmış saçları alnına düşmüştü, yüzü terden parlıyordu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. *Bir sanatçının en mahrem eserine bakışı gibi...*

Bacaklarımı beline dolamamı sağlayarak, beni kaldırıp kucağına aldı ve odanın köşesindeki boy aynasının karşısına götürdü.

Gördüğüm manzara, bir yıkımın ve yeniden doğuşun resmiydi.

Göğüslerimdeki o donmuş, beyaz mum damlaları... Bronz'un parmaklarının bıraktığı kızıl izler ve bıçağın açtığı o ince, zarif, kan sızdıran hatlar...

Aynanın yansımasında, omzumun üzerinden arkama baktığımda kırbacın bıraktığı o vahşi ama büyüleyici morlukları ve kızarıklıkları gördüm. Tenim, onun fırça darbeleriyle boyanmış bir tuval gibiydi.

O bir ressamdı.

Ve ben onun en nadide eseriydim.

Dudaklarını, kulağımın hemen arkasındaki o hassas noktaya, terli tenime bastırdı. "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Aynadaki o darmadağın, yaralı ama onunla bütünleşmiş kadına bakarken, "Bizi," diye fısıldadım.

"Ne hissediyorsun?" Eli tekrar göğsümdeki mumların üzerinden geçip kalbimin ritmini kontrol etti.

"Bizi." Acı artık tenimin bir parçasıydı, haz ise ruhumun.

"Ne istiyorsun?"

"Bizi," dedim, son kez.

"Savaşı kim kazanacak?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım ve hiç düşünmedim. "Biz."

Beni kollarının arasına aldığında başımı yavaşça omzuna yasladı ve elindeki eldivenleri çıkartarak saçlarıma kendi parmaklarıyla dokundu.

Yavaşça okşarken bizi aynanın önünden uzaklaştırdı. Birkaç saattir beni parçalayan o değilmiş gibi, "İyi misin?" diye sordu. Nefesim hâlâ kesik kesikti. Ciğerlerim normal ritmine dönmek için çırpınıyordu ama ruhumdaki o dinginlik paha biçilemezdi. "Hisar," dedi, sesindeki o hafif otoriter tınıyı koruyarak. "Cevap ver."

Başımı yavaşça sallayıp, gözlerimi onun derin bakışlarından ayırmadan, "İyiyim," dedim. Sesim pürüzlü ve yorgundu. "Karanlığı hiç bu yönden hissetmemiştim ve bu..." Bir an durup o yoğun hissi tekrar duyumsadım. "Bu fazlasıyla tatmin ediciydi."

"Sana duş aldıracağım," dediğinde az öncekine nazaran daha şefkatli ama bir o kadar da sahipleniciydi.

"Çok uykum var," diye mırıldanırken göz kapaklarımın ağırlığına yenik düşmek üzereydim. "Uyumak istiyorum. Sonra..."

"Sen uyu, *moya zhena*," dedi. "Vücudunla ben ilgileneceğim."

Bizi banyoya doğru götürdü. Hissettiğim tatmin duygusundan ötürü gülümseyemeden edemiyordum. "Bu arada hoşuma gitti," dedim.

"Hangisi?"

"Hepsi ama..." dedim, zihnimde o anların en keskin saniyelerini canlandırarak. "Favorim, bedenime bıçakla resim çizmen oldu. İlla bana bunları yaşatman için sana yalvarmam mı lazım, Bronz?"

Bronz'un bakışları koyulaşırken, "İlk ve son kezdi," dedi, kesin bir dille.

İçimden bir ses buna inanmıyordu. Biliyordum ki bu ne ilkti ne de son. Çünkü ben bu gece Bronz'un o gizli, kimsenin dokunmaya cesaret edemediği karanlık tarafıyla tanışmıştım. Ve o karanlığı sadece kabul etmekle kalmamış, onun içinde yeniden doğmuştum.

Artık sadece Hisar değildim. O karanlığın içinde kendine yer bulan, onunla beslenen ve o adamın vahşi şefkatiyle harmanlanan yeni bir kadındım.

Kimse bizden merhamet beklemesindi.

Çünkü biz, gerektiğinde birbirimize bile merhamet etmiyorduk.

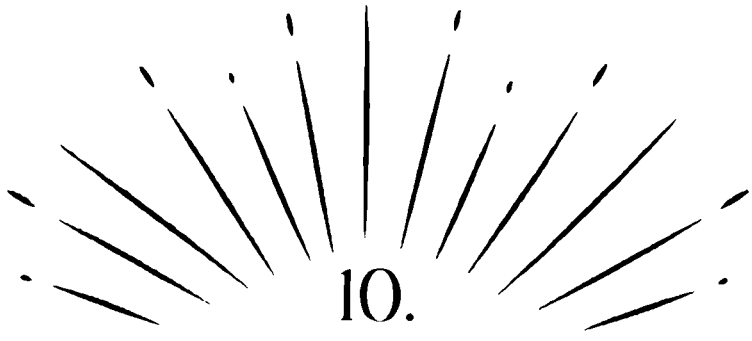

10.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

VİRAN KÜL

Ben kirli biriyim ama bu dünyayı temiz tutan şey bazen kirli ellerdir.

Babamın elleri her zaman steril kokardı. O kokuyu ne zaman duysam kurtarılan hayatları değil, mutfak masasındaki o kadavra çizimlerini hatırlarım. Bana insan anatomisini öğretirken bir hayatı kurtarmanın kutsallığından bahsetmezdi. Sinir uçlarının nerede bittiğini, bir eklemin en kolay hangi açıdan kırılacağını ve kalbin hangi odacığına girilirse ölümün bir saniye bile gecikmeyeceğini anlatırdı. Ben o zamanlar bunu bilgi sanırdım. Oysa o, beni şimdiki zamanıma hazırlıyordu.

Babama bunun için teşekkür etmeliydim çünkü bütün bildiklerim, beni gelmiş geçmiş en iyi tetikçi yapmıştı. Bunu ego olarak söylemiyordum, açıkçası öyle anlaşılması umurumda bile olmaz. Ben gerçeği söylüyordum.

Çünkü KALE, beni bu yeteneklerimle bir Kül Asker'e dönüştürdüğünde, bir silahın tetiğine basmaktan çok daha fazlasını biliyordum. Bir insanın yaşam fonksiyonlarını kaç saniyede yitireceğini, hangi darbenin acı vermeden öldüreceğini veya hangisinin işkenceyi sonsuza kadar uzatacağını ezbere biliyordum. Fakat KALE bir şeyi hesaplayamamıştı.

Kendi yarattıkları canavarın bir gün onlara acıkacağını.

Kan istiyordum.

Kansınlar istiyordum.

Kanasınlar istiyordum.

Elimde bir liste yoktu. Zihnimde, babamın bana öğrettiği o anatomik şablonların üzerine kazınmış isimler vardı. Her biri KALE'nin bedenini oluşturan, insanlığı bir parazit gibi sömüren adamlardı.

Açıkçası ben iyilik meleği değildim. İnsanlarla, insanları kurtarmakla da ilgilenmiyordum. Ben kendi intikamımı almak üzereydim.

Anatomik şablonda beyni temsil eden, KALE'nin en tepesinde duran General vardı. Haris Alatav. Onun hemen ölmesine izin vermeyecektim. Çünkü KALE'nin çöküşüne tanıklık etmesi gerekiyordu.

Sağ kolda duran komutanlardan biri Mikhail'di. Onu benim yerime öldüren ise Sanaç Valacan olmuştu.

Sol kolu temsil eden bir diğer isim, Albay Kurtuluş Karabal'dı. Ona ulaştığımda infazı çoktan gerçekleştirilmişti. İhanet ettiği gerekçesiyle KALE tarafından sıvı nitrojenle dondurularak öldürülmüştü. *Avımı benden çaldın, General.*

Gözlerimi kapadığımda, zihnimdeki o bembeyaz boşlukta el yazımla resmedilmiş şablon yeniden canlandı. General'in beynini, Mikhail ve Karabal'ın ise ölü bedenlerini temsil eden o mühürlü bölgelerin aşağısına, hâlâ nefes alan hedeflere doğru kalemimi sürükledim.

Sağ elde Caster vardı. İki güçlü komutanın boşluğunu doldurmaya çalışan İngiliz komutandı. KALE'nin yeni operasyonel lideri, General'in sahadaki en keskin bıçağıydı. Duyduğum kadarıyla vücudunun yarısı çeliktendi. Çelikten olsa ne fark ederdi? Parmaklarını tek tek kıracaktım. KALE'nin eli, bileğinden koparılmayı bekliyordu.

Sol elde ise Karzov duruyordu. Lojistik ve sevkiyatın başındaki bir Slav tilkisiydi. General'e klon ordusunun damarlarında gezen o zehirli kimyasalları sağlayan adamdı. General'e katliam için gereken mühimmatı veren o el, kökünden kesilmeliydi.

Şablonun tam ortasında, göğüs kafesini temsil eden Dr. Morvane vardı. Klon genetikçisi, siber mühendis, KALE'nin dijital ve biyolojik ruhunu tasarlayan adamdı. Zırhı parçalamadan kalbe ulaşamazdım.

Ve tüm bu yapının sinir sistemine hükmeden Stein vardı. Alman disipliniyle inşa edilmiş bir savunma duvarıydı. KALE'nin karargâhını koruyan o aşılmaz siber kalkanların mimarıydı. Stein'in inşa ettiği o duvarların sistemlerine sızdığımızda, KALE kendi içinde felç kalacak, kendi teknolojisiyle boğulacaktı. O, teşkilatın acı çekmesini sağlayacak olan sinir uçlarıydı.

Zihnimdeki listeyi bir parşömen gibi dürdüm. General, kalesinin içinde güvende olduğunu sanıyordu. Ama haberi yoktu, ben onun anatomisini çoktan çıkarmıştım. Önce parmaklarını kıracak, daha sonra zırhını sökecek ve en sonunda onu o beyniyle baş başa bırakacaktım.

Tabii, çalan telefonum buna izin verirse.

Bakışlarım telefona doğru kaydı. Arayan kişi His'ti.

Bu kadın beni çoğu zaman sinir ediyordu. Şu an onunla uğraşacak kafada değildim. Tekrar aramaya başladığında sinirle telefonu sıktım. Bu sefer çağrıyı reddettim ve telefonu kapadım. İşime odaklanacaktım.

Şehrin meydanında duruyordum.

Cam iğneyi andıran rezidans, beton yığınlarının arasından gökyüzünü yırtarak yükseliyordu. Etrafını kuşatan devasa *billboard*'lar, sokağa yapay bir gün ışığı kusarken gözlerimi kıstım. Şehrin ışığını oldum olası sevmemiştim. Dijital ekranlardaki sahte gülümsemeler, aşağıda can çekişen şehre yukarıdan, alaycı bir kibirle bakarken onlardan pek bir farkım yoktu. Gökyüzü ise bu teknolojik kusmuğu temizlemek istercesine ağır, kurşuni bir yağmuru binaların üzerine boşaltıyordu.

Yağmurun soğuğu deri ceketimin omuzlarından süzülüp, botlarımda birikirken binanın döner kapısının önünde durdum. Dışarısı bir bataklıktı, içerisi ise bir mabet kadar düzenli. Cebimdeki manyetik kartı okuyucuya yaklaştırdım. KALE'nin sözde aşılmaz ağından kopyaladığım bu anahtarı üretmek, benim için sadece birkaç dakikalık bir işti. Kendi silahlarıyla vurulmayı hak ediyorlardı.

İçeri adım attığım an dünyanın gürültüsü bıçakla kesildi. Yerini klimaların uğultulu monotonluğu ve zenginliğin o rahatsız edici, yapay sessizliği aldı. Hedefim netti.

Yulian.

Anatomik şablonuma tek tek işlediğim o cellatlara haber taşıyan, KALE'nin kirli bilgilerini pazarlayan bir köstebekti. O, bu devasa organizmanın sızıntı yapan, irin toplamış damarıydı. Onu infaz etmek sadece bir görev değil, şablonun geri kalanını tamamlamak için kaçınılmaz bir zorunluluktu.

Elimi belimdeki soğuk çeliğe attım. Lobideki mermer zemin temizdi ancak birazdan Yulian'ın sızdırdığı tüm o sırlar, kendi kanıyla birlikte bu binanın temellerine akacaktı.

Lobi, geniş bir galeri gibiydi ama benim gözümde sadece kanla boyanacak bir atış poligonuydu. Danışmanın arkasındaki iki güvenlik

görevlisi beni gördükleri an harekete geçti. Elimi belime attığımda zaman, bir celladın ipi germesi gibi yavaşladı.

İlk koruma elini telsizine attığında, silahımın namlusundan çıkan iki mermi çoktan göğüs kafesinin ortasındaki o zayıf boşluğu bulmuştu. Adamın vücudu geriye, duvara doğru savrulurken ikinci koruma bankonun arkasına siper almaya çalıştı. Hamlesi, bir ölünün son refleksi kadar yavaştı. Mermer bankonun üzerinden tek hamlede atladım ve adam silahını çekmek üzereyken, bileğini kavrayıp dışa doğru kıvırdım. Kemiklerin o kuru ayrılma sesini, mermer zemindeki botlarımın gıcırtısı bastırdı.

"O iğrenç köstebeğe geldiğimi haber ettin mi?" Gözleri korku doluydu. Ağzından yalnızca inilti döküldüğünde, "Cevap ver!" dedim.

Acıyla ağzını açtığında, "Verdim," dedi.

Aldığım cevapla birlikte namluyu çenesinin altına bir mühür gibi yerleştirdim ve tetiği çektim. "Güzel," diye mırıldandım. "Köstebek korkuyla beklesin beni."

Beyaz mermer, sıcak ve koyu bir kırmızıyla yeniden dekore edildi.

Sanat böyle bir şeydi.

Beyazdan çok kırmızıyı severdim.

Vakit daralıyordu. Hızla asansöre yöneldim, kapılar kapandığında dışarıdaki dünyanın gürültüsü, yerini kabinin içindeki boğucu basınç sessizliğine bıraktı. Dijital paneldeki rakamlar yükselirken onuncu katta durdu.

Kapılar iki yana açıldığı an karşımdaki manzara bir pusuydu. Üçüncü bir göz gibi çalışan reflekslerim beni yana savurduğunda, asansörün metal kapıları mermi yağmuruyla delik deşik oldu. Takla atarak bir sütunun arkasına sığındım. Namlumu köşeden uzatıp, alt açıdan ateş ederek bacaklarını hedef aldım. Yere kapaklandıkları o iki saniyelik boşlukta işlerini bitirdim.

Asansörler artık birer kapandı. Yangın merdivenlerine yöneldiğimde, yukarıdan gelen ağır bot sesleri dar boşlukta yankılanıyordu. Merdivenlerin demir korkuluklarına tutunup cebimdeki cihazı çıkardım. Binanın ana dağıtım panosuna bağlanan kabloların tam üzerine yerleştirdim.

"Işıkları söndürme vakti," diye mırıldandım.

Cihazı aktif ettiğim an, rezidansın bütün elektriği devre dışı kaldı.

Onuncu kattan yukarıya, yirminci kata tırmanırken her adımım, sistemin çöken sinir uçları üzerinde yürümek gibiydi. Yukarıdan gelen bot sesleri kesilmiş, yerini telsizlerden yükselen parazitli hışırtılara bırakmıştı.

Yirminci katın kapısına ulaştığımda nefesim bile düzene girmişti. Sessizliğin içinde kapıyı tekmeleyerek açtım ve içeri girdim.

İçerisi, dışarıdaki kaosun aksine ürkütücü bir dinginlik içindeydi. Ofis, devasa camlarıyla şehre bakıyor, o *billboard*'ların arsız ışıklarını izliyordu.

Yulian, odanın tam ortasındaki o geniş deri koltukta, sırtı kapıya dönük bir hâlde oturuyordu. Önündeki ekranlarda KALE'ye verdiği bilgi akışı, kilitlenen asansörler ve lobide bıraktığım cesetlerin termal görüntüleri akıyordu. Binayı felç etmiştim ama o, bu dijital can çekişmeyi bir senfoni izler gibi soğukkanlılıkla seyrediyordu.

"Onuncu katı geçmen tam doksan saniye sürdü, Viran," dedi. Koltuğu ağır ağır bana doğru döndü.

Yulian, beklediğimden daha zayıf, gözlerinin feri sönmüş bir adamdı. Karşısında elinde kanlı bir silahla duran, binayı yerle bir etmiş bir infazcı yokmuş gibi davranıyordu. Elindeki kristal bardaktaki içkiyi hafifçe sallarken buzların birbirine çarpma sesi odadaki tek gerçek gürültüydü.

Donuk bir gülümsemeyle bardağını havaya kaldırarak, "Işıkları söndürmen güzel bir hamleydi," dedi. "*Karanlıkta herkes eşittir*, derler. Sence öyle mi?"

"Eşitlik inan sikimde bile değil," dedim. "Buraya seni öldürmeye geldim ve birazdan elimi kolumu sallayarak çıkacağım."

Masaya doğru bir adım attım. Yulian bardağından bir yudum alıp masanın üzerine bıraktı. Hiç istifini bozmadı, gözlerini bile kırpmadı.

Silahımın namlusunu alnının tam ortasına doğrulttum. Yulian, bir kurtuluş dilemek yerine gözlerimin içine bakıp o tuhaf, soğukkanlı huzurla beklemeye devam etti. Şehrin tüm ışıkları arkasında sönük birer nokta gibi kalmıştı.

"Diğer tarafta çok yalnız kalmayacaksın," dedim, silahı titremeden tutarken. Hâlbuki ellerim çok titrerdi benim, artık titremiyordu. "Onlarla buluşturacağım seni."

"KALE sana bir şey iletmemi istedi."

"Söyle," dedim.

"Sana verdikleri her şeyi geri alıyorlar," dedi, her kelimenin üzerine basarak. "Oraya girmeden önce neysen yine o olacakmışsın, Raven Romanov."

Uzun zamandır gömdüğüm, üzerini kanla örttüğüm o kimlik, Yulian'ın dudaklarının arasında kirli bir oyuncağa dönüşmüştü.

"Konuşma bitti," dedim.

Konuşmaya devam etmesine, o küstah gülüşünü sürdürmesine izin vermedim. Tek bir mermi Yulian'ın alnının tam ortasında, o zehirli düşüncelerin kaynağında durdu. Kafası geriye savrulduğunda bedeni koltuğa yığıldı.

Tam o anda, odanın içinde dijital, tiz bir ses duyuldu.

Bir bitiş sesi gibiydi.

Bakışlarım soluk maviye sahip ekrana döndü.

Bir sayaç bitmişti. Yulian'ın ölümüyle tetiklenen, ölü bir adamın son vasiyeti gibi duran bir sayaçtı.

Bakışlarımı Yulian'ın cansız bedeninden çekip odanın devasa camlarına çevirdim. Dışarıda, yağmurun altında parlayan o devasa *billboard*'lar aynı saniye içinde dondu. Mor, mavi ve yeşil ışıklar söndüğünde yerini kör edici bir beyaza bıraktı.

Ardından her şey bir anda değişti.

Karşıdaki binanın dev ekranında bir görüntü belirdi. Bu bir reklam değildi. Bu bir duyuru da değildi.

Bu, benim yüzümdü.

Yirmi kat aşağıda, sokağın her köşesinde, her dijital tabelada binlerce kez çoğaltılmış hâlim duruyordu.

KALE beni ifşa etmişti.

Ekranlarda sadece yüzüm değil, adım, geçmişim, işlediğim infazlar ve Raven Romanov ismi kırmızı harflerle dönüyordu.

Viran Kül olma yolum sanırım burada sona eriyordu.

Gözümün önündeki pus kalktı. Verdiğim infazların sonucunda, KALE gerçekten de bana verdiği her şeyi almıştı.

Şehir, bir saniye önce gölgelerinde saklandığım o devasa beton yığını, şimdi beni her hücresiyle izliyordu. Gizli bir infazcı değil, artık tüm dünyanın hedefindeki bir kaçaktım.

Kendi yarattıkları canavarı yok etmek için şehri bir aynaya çevirmişlerdi. Camdaki yansımama baktım. Sırılsıklam, eli kanlı ve artık gerçek adıyla var olan o adamdım.

Gülümseme sırası bendeydi. Beni gün ışığına çıkarmakla en büyük hatalarını yapmışlardı. Çünkü bir gölgeyi karanlıkta öldürebilirdiniz ama herkesin izlediği bir canavarı durdurmak için çok daha fazlasına ihtiyaçları olacaktı.

HİSAR ALATAV

"Toplantıyı akşama erteledim."

Bronz'un bu kadar sakin bir tonla konuşması, bakışlarımı istemsizce ona çevirmeme neden oldu. "Ne demek erteledim?" dedim, bariz bir şaşkınlıkla.

Aynanın karşısında duruyor, kravatını düzeltiyordu. Kendine değil, kaderine bakar gibiydi. "Geç uyandık," dedi. "Hava şartları da berbat. Rusya'ya inişimiz büyük ihtimalle çok geç olacak."

Tanıdık bir huzursuzluk bütün hücrelerime dağıldı. "Geç saat toplantılarını sevmiyorum," diye mırıldandım. "Hep bir şey oluyor ve aksilik çıkıyor."

Aynadan koptuğunda birkaç adım attıktan sonra bana doğru eğildi. Boynuma dudaklarını bastırdığında nefesi tenimde dağıldı. O kısa temas, uzun bir uyarı gibiydi. "Rahatla biraz," dedi, alçak bir sesle. "Bundan sonra hep bir sorun çıkacak."

Aniden ona doğru döndüm. Gözlerinin içine bakarken kaşlarım istemsizce çatıldı. "*Rahatla, ben Bronz'um, asla sorun çıkmaz*, demen gerekmiyor muydu?" dedim.

Omuzlarını hareket ettirdi. "Hayır," dedi. "Büyük sorunlar çıkaracağım."

Bir şeyler ters gidiyordu ya da belki yalnızca ben, havadaki o ince çatlağı herkesten önce hissediyordum.

"Bir şey soracağım," dedim. Sesim, düşündüğümden daha ciddi çıktı.

"Sor."

"Ama önemli," diye ekledim. "Öyle geçiştirilecek bir şey değil. Doğruyu söylemen lazım."

Büyük bir sabırla baktı. "Sor, Hisar."

"Eğer ben düşman safında olsaydım..." dedim, gözlerimi kaçırmadan. "Beni öldürür müydün yoksa benim için ölür müydün?"

Bir saniye bile tereddüt etmedi. "İkisini de yapmazdım," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Ben Bronz'um, seçenekler arasında kalmam."

Aldığım cevap zihnime sızan bütün kötü düşüncelerin gitmesini sağlarken, derin bir nefes alıp verdim. Başımı iki yana sallarken, "Bir an bozulduğunu sandım," dedim. "Lütfen, sen hep kendini beğenmiş element olarak kal!"

Kaşı havalandı. "Kendini beğenmiş element?"

"Ona *Bronz* derler," diyerek güldüm ve saçlarımı taramaya devam ettim. Dün gece karanlıkla fazla içli dışlı olmamın bedelini saçlarım ödemişti. Teller birbirine geçmiş, inatla açılmayı reddediyordu.

Yüzündeki ifadesizlik zerre değişmedi. "Bronz element değil, alaşım," dedi. "Bunu kaç kere söylemem gerekiyor? Ayrıca kendini beğenmiş değilim. Kendime güveniyorum."

Aynadaki yansımama bakarken gözüm bir noktada takılı kaldı. *Parmağımda bir yüzük vardı.*

Işığı yakaladıkça parlıyor, orada olduğunu özellikle hatırlatıyordu. Uyanalı çok olmamıştı ama... Nasıl olurdu da şimdiye kadar fark etmezdim?

"Bronz..."

"Kötü şakalarını kendine sakla, Hisar."

Sesim titreyerek, "Bronz," dedim, yeniden. Midemin ortasında soğuk bir boşluk açılmıştı. "Yüzük..."

"Ne olmuş yüzüğe?"

Elimi kaldırıp aynadan ona doğru çevirdim. Parmaklarımda yabancı bir ağırlık vardı. Tanıdık değildi ama fazlasıyla yerindeydi. "Benim böyle bir yüzüğüm yoktu. Ne ara taktım ki bunu?" derken şakaklarım zonkluyor, beynimin içinde kopup kopup yerine oturmayan anılar sızlıyordu.

"Artık var," dedi, net bir şekilde.

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Elimi hâlâ havada tutuyordum. "Yüzüğü sen mi taktın?" diye sorarken kalbimin hızlanmasına engel olamadım. Nabzım parmak uçlarıma kadar vuruyor, yüzüğün orada atıyordu.

"Vücudunla ilgileneceğimi söylemiştim," dedi, sakinlikle. "Dün teninde resim yaptıktan sonra parmaklarında bir eksiklik fark ettim. Bir boşluk vardı. Şimdi..." Kısa bir es verdi. "Tamamlandın."

Korkunun üstünü örtmek istercesine alayla karışık bir tonla, "Sen iyi alıştın benden habersiz bir şeyler takmaya!" dedim. Asıl hissettiğim şey kızgınlık değildi. Panikti. Bir anlığına hafızamdan bir parçanın çekilip alınmış olabileceği düşüncesi ödümü koparmıştı.

Bakışları bir anda durgunlaştığında gözlerindeki o keskin parlaklık söndü, yerini daha ağır bir ifadeye bıraktı. "Haberin olunca da koparıp atıyorsun, Hisar," dedi.

O cümleyle birlikte boğazım düğümlendi. İmparator ve ebediyeti kolyesini boynumdan söküp atmıştım.

"Sanaç yüzünden yanlış anlamıştım," diye yeniden açıklama gereği duydum. Ama olan çoktan olmuştu. Bazı kırılmalar, sebebi ne olursa olsun geri sarılmıyordu.

Tam o sırada gözüme başka bir detay takıldı. Küçük ama inkâr edilemez bir ayrıntıydı.

Bir yüzük daha vardı.

"Bir dakika..." dedim, bakışlarımı onun eline kilitleyerek. "Sende de yüzük var."

"Biz ortağız," dedi. "Ve her şey eşit."

Kalbim bir an durup sonra daha sert atmaya başladı. Şaşkınlığımı bastırmak istercesine, "Bak," dedim. "Bunların hepsini önümde diz çöküp evlenme teklifi etmemek için yapıyorsan kabul etmiyorum, Bronz! Bu kadar kolay kaçamazsın!"

"Ayrı kaldığımız süre boyunca birbirimize ait olduğumuzu unutmamak için bir şey olsun istedim."

Şaşkınlıktan donup kalmış ifadem yavaş yavaş dağıldı. Yerini göğsümde ağır ağır açılan, tanımlamakta zorlandığım bir duyguya bıraktı. Nefesim düzensizleşti, bakışlarım Bronz'un yüzünden elimizdeki yüzüğe kaydı ve orada takılı kaldı. "Bronz..." dedim, sesim fısıltıya bile yaklaşmadan. "Bunu düşünmüş olman..." Cümle tamamlanmadı çünkü devamı

kelimelerle taşınabilecek bir şey değildi. O an yalnızca yüzüklerimize bakabildim.

Bronz'un parmağındaki yüzük, sade bir alyansı andırıyordu. Sessizdi, gösterişsizdi ama varlığı tartışılmazdı. Benimki ise bütün her şeye inat parlıyordu. Bir mücevher gibi değil, bir ışıktı. Yüreğime yakılmış bir izdi. Varlığını yandıkça hissettirerek belli eden türdendi. Dokunduğu yerde yalnızca ten bırakmıyor, anlam bırakıyordu. Aidiyet dediğimiz o soyut duygu, nihayet bir surete bürünmüş, parmağımda nefes alır hâle gelmişti.

"Çıkarmazsın, değil mi?"

"Bu..." dedim ancak ne diyeceğimi bilemedim.

"Düşündüğün gibi bir şey değil," diye açıkladı, neyden bahsettiğimi anlayarak. "Yalnızca yüzük."

"Sana inanıyorum," diyerek belki de ilk kez ona yenildim. Ancak bu yüzüğün karşısında direnmek mümkün değildi. Beklentiyle bakmaya devam etti. "Çıkarmayacağım." Ona sarıldım. Göğsüne yaslandığımda kalbimin ritmi sakinleşirken olması gereken yere nihayet ulaşmıştı. "Yüzük..." diye fısıldadım kulağına. "Çok hoş." Dudaklarım yanağını bulduğunda usulca bir öpücük kondurdum. "Ona kıyamete kadar sahip çıkacağıma emin olabilirsin."

İkimiz de sessizce hazırlanmaya geri döndük. Üzerime aldığım her parça, zihnimde yankılanan Roza'nın sözlerine eşlik ediyordu. *Kalbin doğru yaptığını hissedecek*, demişti. Ve ben... Hissediyordum. İçimde bir yer, uzun zamandır ilk kez itiraz etmiyordu. Boğazlı bir kazak seçtim. Vücudumda arzunun bıraktığı izler hâlâ tazeydi ve onları saklamam gerekiyordu. Bu, utanılacak bir şey değildi ama herkesin bilmesi gereken bir şey de değildi.

Bloktan çıkıp diğer kısma geçtiğimizde sürgülü kapıya yaklaştım. Daha içeri tam adımımı atamamıştım ki küçük bir beden bütün gücüyle bana doğru koştu.

"Teyze!" diye bağırdı.

Onu görür görmez, eğilerek kollarımı iki yana açtım. Kollarıma atlamasıyla sıkıca sarılıp, "Minik ördeğim," dedim.

Boynuma asıldı. "Özledim seni."

Kalbim sızladı. "Bronz beni bırakmıyor ki görüşelim," dedim, sahte bir sitemle.

Kaşlarını çattığında yumruğunu sıktı. "Onu yumruklayacağım!" Öfkesi boyundan büyük, niyeti ise tamamen masumdu.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Şaka, bebeğim, şaka," dedim. "İşlerim çok yoğundu." Yanaklarını nazikçe sıktım. "Annenle Sanaç nasıl?"

"Annem artık hep yemek yiyor," dedi, büyük bir ciddiyetle. "Sanaç da bana araba sürmeyi öğretiyor."

Dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldığında, "Çok güzel," dedim, hakiki bir sevinçle. "Umarım bir kardeş istiyorsundur."

Cevabı hiç beklemediğim kadar netti. "İstemiyorum!" dedi ve arkasına bile bakmadan yanımdan uzaklaştı.

"Yağış!" diye seslendim ancak dönüp bakmadı bile.

O an mutfaktan çıkan Yasmin'i gördüm. Bakışları benimkine takılır takılmaz adımları durdu. Hızlıca olduğum yere gelerek, "His..." dedi, yumuşak bir sesle.

Aramızdaki mesafenin kapanmasıyla, "Sarı çiçeğim," dedim, kollarımı onun narin bedenine sararken. "Burnumda tüttünüz resmen."

"Eski arkadaşını görünce beni unuttun," derken sesi hafif alıngandı, içinde saklanmayan bir kırılganlık vardı.

"Aşk olsun, Yasminka," diyerek yüzüne baktım. "Sanaç'la vakit geçir istedim. Fena mı yapmışım?"

Hafifçe omzunu silkti. "Son altı yılım hep seninle geçtiği için garip hissettim," dedi, dürüstçe. "Ama mutluyum. Hem de hiç olmadığım kadar." Tam yürümeye devam edecekken aniden durdu. Bakışları elimde takılı kaldığında gözleri büyüdü.

"Sen..." dedi, yükselen sesiyle. "Yüzük takıyorsun!

Refleksle elimi kapamaya çalıştım. "Sessiz ol," dedim, neredeyse fısıltıyla. "Herkes duyacak!"

"Herkesin duyması lazım!" dedi Yasmin, benim aksime. Ancak ev kalabalık değildi. Eva, gelişmiş bir teknolojiyle desteklenen fizik tedavi için daha biz uyanmadan evden çıkmıştı. Yasmin, Sanaç ve Yağız da bizim uyanmamızla birlikte kahvaltı için gelmişlerdi. Serdal ve Viran da gelmek üzereydi. "Sana inanamıyorum. Bunu benden nasıl gizlersin?"

Bakışlarım sakince yüzünde gezindi. "Gerçekten bir şey gizlemedim."

"O yüzük takılır takılmaz ilk beni araman lazımdı!"

"Düşündüğün gibi olmadı," diyerek kendimi savundum.

"Ne oldu o zaman?" diye üsteledi. "O resmen nişan yüzüğü!"

Tam o anda yanımıza yaklaşan Sanaç'ın sesi araya girdi. "Ne oluyor?" dedi, bakışları sırayla yüzlerimizde dolaşırken.

Yasmin hemen atıldı. "Bronz, His'e evlenme teklifi etmiş!"

Sanaç'ın yüzü bir anda aydınlandığında heyecanla, "Çifte düğün mü yapıyoruz?" dedi. "Ben zaten biliyordum Bronz'la aynı gün evleneceğimi. O bensiz evlenemezdi!"

"Saçmalama, Sanaç," dedim. "Büyük bir savaşa doğru sürükleniyoruz. Ne düğünü?"

"Ne olduysa anlat, His," dedi Yasmin, sabırsızlıkla. "Çatlayacağım."

Dudaklarımı araladığım sırada Bronz yanıma geldi. Eli belime yerleştiğinde beni yavaşça kendine doğru çekti. "Yalnızca yüzük taktık," dedi, sakin bir tonla. "Gündemimiz bu değil. Konuyu burada kapatın ve kahvaltı için masaya geçin. Fazla vaktimiz yok."

Bakışlarımla Yasmin'e arka tarafı işaret ettim. "Biz masaya eksikleri getirelim, Yasmin." Birlikte mutfağa geçtik. Kapıdan uzaklaştığımızda sesimi alçalttım. "Sevincini yarıda bölmek istemezdim ama düşündüğün gibi bir şey olmadı."

"Bronz evlilik teklifi etmedi mi?" Açık harelerinde büyük bir hayal kırıklığı bulunuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Eğer etseydi gerçekten seni görüntülü arar ve hemen gösterirdim. Yeni taktık. Ayrı kaldığımız süre boyunca bize birbirimizi hatırlatacak bir şey olsun diye."

Yüzüğe bir kez daha baktı. "Ben de tektaşı görünce..." dedi, cümlesini tamamlamadan gülümsedi. "Sevinmiştim. Ama en azından aranızdaki ilişki için bir şey yapmışsınız. Bu da güzel."

Elimi kaldırıp yüzüğü gösterdim. "Nasıl sence?"

"Çok güzel, His!" dedi, tereddütsüz bir şekilde. "Ona fikrimi almadığı için kızgınım ama gerçekten zevk sahibi biri olduğu yüzükten belli oluyor." Aniden bana sarıldı. "Her şeyin en güzelini hak ediyorsun, kız kardeşim."

Kollarımı ona doladım. "Sen de öyle, Yasminka." Onu sarı saçlarından öptüm.

Tabakları alıp masaya geçtiğimizde Serdal'la Viran'ın yokluğu fark ediliyordu. İkisine de bir çağrı bıraktım. Çoktan gelmiş olmaları

gerekiyordu. İçimde, adını koyamadığım bir huzursuzluk kıpırdandı ama belli etmedim.

Yağız, elinde bir bardakla Yasmin'e doğru yürüyerek, "Anne," dedi. "Su getirdim."

"Ah, anneciğim..." dedi Yasmin, bardağı ondan alırken. Durdu, bardağı süzdü. "Suyun yarısı nerede?"

"Döküldü."

Yasmin gülümseyip oğlunu kucağına aldı. "Benim oğlum bana su da mı getiriyormuş..." dedi, saçlarını okşayarak. "Sarı kafam benim."

Yağız başını kaldırıp etrafa baktı. "Ben de sizinle gelemez miyim?" diye sordu.

"Hayır, anneciğim," dedi Yasmin, yumuşak ama kararlı bir tonla.

Küçük bir pazarlık umuduyla, "Bronz'un yanında kalayım," dedi.

"Olmaz."

"Viran?"

Yasmin hiç düşünmeden, "O hiç olmaz," diye cevap verdi.

Yağız dudaklarını büktü. "Beni bırakacaksınız yani..." Sesi gitgide incelirken gözleri doldu. Yüreğim burkuldu. Onun böyle boynu bükük olmasını hiç istemiyordum.

Oğlunu biraz daha sıkı sardı. "Okula gidip eğitim alman lazım, anneciğim."

"Babamı görecek miyim peki?" diye merakla sordu. "Utkan babamı..."

"Maalesef."

"Ama *bir daha ayrılmayacağız*, demiştin," dedi Yağız, gözleri dolmamak için direnirken. "Hiçbirinizi görmeyecekmişim."

"Ayrılmayacağız ki," dedi Yasmin, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sadece sen okulda olacaksın. Bir sürü arkadaşın olacak, onlarla vakit geçireceksin."

Yağız kaşlarını çattı. "Sıkıcı."

Bronz araya girdi. "Okuluna gidersen geri döndüğünde bir hafta kızımla kalabilirsin."

Bu teklif karşısında Yağız'ın yüzü aydınlanırken hemen elini uzattı. "Yedi gün kalayım."

"Oğlum," dedi Sanaç, gülümseyerek. "Bir hafta zaten yedi gün."

Yağız duraksayıp hesap yaptı. "O zaman altı gün olsun."

Bronz hiç tereddüt etmeden elini sıktı. "İstediğin kadar."

"Oley!" diye bağırdı Yağız. "Bu kadar çabuk kanmanı beklemiyordum!"

Bronz'un kaşları çatıldığında Yağız'ın günleri bilmediği rolünü ilk anda anlayamamıştı. Ardından bakışları sertleşti. Başımı iki yana salladım. "Bu numaraları nereden öğreniyor, hiç anlamıyorum," dedim.

Bronz bana baktı. "Kimden öğreniyor acaba?"

Bilmiyorum, dercesine masum bir tavırla omuz silktim. Ardından Yağız'a döndüm ve göz kırptım. O da suç ortağı olmanın verdiği keyifle sırıttı.

Kapının açılmasıyla bakışlarım oraya doğru döndü.

Serdal abiyi gördüğüm an oturduğum yerden kalktım ve hiç düşünmeden ona sarıldım. "Abi," dedim, rahatlamış bir ifadeyle. "Hoş geldin." Tek başına olması dikkatimi çekerken, uzanıp bahçeye baktım. "Viran yok mu?"

"Hoş buldum, His." Ses tonu sakin olsa da ifadesi hiç öyle değildi. "Viran buluşma noktasına gelmedi. Evine de gittik ama yoktu. Hiçbir şekilde ulaşılamıyor."

İçimdeki huzursuzluk ağırlaştı, göğsüme çöktü. "Bir bu eksikti," diye mırıldandım.

Bronz, "Safa," diye seslendi.

"Buyur, abi?" dedi Safa, bahçeden içeriye gelerek.

"Viran'ı bulun. Hemen," diye emretti Bronz.

"Emrin olur, abi."

Safa çıktıktan sonra Bronz bakışlarını masaya çevirdi. "Kahvaltımızı yapıp çıkalım," dedi. "Viran'la Arkana'da görüşürüz."

Bizim için en zor olan şey Yağız'dan ayrılmak olmuştu. O kadar çok ağlamıştı ki karşısında güçlü kalabilmek için resmen kendimle savaşmıştım. Minik kalbi bir ayrılığı daha taşımak istemiyordu. Gözlerindeki o yalvaran bakış, insanın içini parçalayan türdendi. Onu teselli ederken kendi sesimin titrememesi için dişlerimi sıkmıştım. Ama bazı ayrılıklar, sevgiyle ertelenemezdi. *Mecburduk*, bir daha mecbur olmamak için.

Arkana'da büyük değişimin başlangıcı olan toplantı için bir araya gelmiştik.

Küçük Arkana'dan dört grup lideri yerini almıştı. Tılsım, Kupa, Kılıç ve Değnek Kartları bizimleydi. Büyük Arkana'nın kart sahibi olan tüm üyeleri de buradaydı. Salon kalabalıktı ama sessizdi. Herkes ne için toplandığımızı biliyordu ve bunun ağırlığı, duvarlara kadar sinmişti.

Ay Kartı için aramızda yeni bir üye vardı. Barkan'ın vefatıyla kart boşa düşmüştü. Bu kez kart bir kadına geçmişti. Masaya baktığımda kadın üyelerin sayısındaki artışı görmek büyük bir memnuniyet yaratmıştı. Bu yalnızca bir temsil meselesi değildi. Bu, Arkana'nın değiştiğinin işaretiydi.

Toplantının açılış konuşmasını Bronz yapıyordu.

"Arkana'nın resmî toplantısına hepiniz hoş geldiniz." Konuşurken acele etmiyordu, bakışlarını masadaki üyelerin üzerinde tek tek gezdirdi. O bakışlar, bir davetten çok bir yoklamayı andırıyordu. Sessizlik, kendiliğinden çöktü. "Gündemimiz bir hayli yoğun. Açılışı uzun tutmayacağım." Sesi daha da sertleşti. "Bildiğiniz gibi KALE'yle artık açık bir savaşa giriyoruz. Bugüne kadar iki taraf da perde arkasından hamleler yaptı. Bu dönem sona erdi. KALE, Arkana'nın yıkılmasını istiyor. Buna izin vermeyeceğiz. Eğer Arkana yıkılacaksa bu ancak bizim kararımızla olur. Dışarıdan hiçbir müdahaleyi kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz de."

Salonda tek bir fısıltı bile yoktu.

"Arkana bir süredir İmparatoriçe ve benim tarafımdan yönetiliyor," diye devam etti. "Savaşın boyutu itibarıyla artık tek bir merkezden yönetim yeterli değil. Arkana'yı iki ayrı koldan yöneteceğiz. Doğu ve Batı olarak ayrılacağız. Kart sahipleri de aynı şekilde bu iki kola bağlı olarak görev alacak." Bakışları bu kez doğrudan bana döndü. "İmparatoriçe'yle birlikte yanımızda görmek istediğimiz kartları açıklamadan önce bir duyuru yapıyorum," dedi. "Arkana için inşa edilen nükleer sığınak, bu andan itibaren İmparatoriçe'ye tahsis edilmiştir. Bugünden itibaren tüm komuta kendisinde olacaktır." Bu cümle salona bir mühür gibi indi. Ardından Bronz son sözünü söyledi. "Zafer bizden yana olsun, Arkana halkı!"

Bir anlık sessizliğin ardından bütün salon tek bir ses oldu. "Zafer bizden yana olsun! Yaşasın, Arkana!"

Artık herkes biliyordu. Bu bir toplantı değildi. Bu, açık bir savaş ilanıydı.

Bronz kürsüden inip yanıma geldiğinde hâlâ alkışlıyordum. Salonun gürültüsü arasında attığı adımlar bana doğru netleşirken aramızdaki

mesafe sıfıra indi. Sesimi biraz alçaltıp, "Nükleer sığınağı bana mı veriyorsun?" diye sordum.

"Konum olarak sana daha yakın," dedi, sakinlikle. "Bu yüzden senin kullanman daha doğru."

Kaşlarımı kaldırırken dudaklarımda istemsiz bir tebessüm belirdi. "Senin hediye biçimin de gerçekten farklı."

Duruşunu hiç bozmadı. "Yalnızca küçük bir hediye."

"Koca bir şehirdi orası!" dedim.

"Hiçbir şey İmparatoriçe'den önemli değil," derken gözleri sözcükleri yalnızca desteklemiyor, onları mühürlüyordu. O bakışta bir pazarlık yoktu, bir jestin geçiciliği de... Kesinlik vardı. Geri alınmayacak bir kararın ağırlığı. Karşımdaki adam bir savaş planı kurmuyordu, çoktan seçimini yapmıştı.

Ben KALE'ye yenilemezdim çünkü bir İmparator'u kazanmıştım. Bu savaş daha başlamadan bitmişti. Çünkü kalbimin düştüğü yerde, savunma kurmak mümkün değildi.

Zihnime dolup taşan düşünceleri dağıtmak için konuyu bilinçli bir kararlılıkla başka yere çektim. "Viran hâlâ yok," dedim.

Bronz'un yüzünde sert bir gölge belirdi. "Yanlış yapıyor," dedi, başını iki yana sallayarak. "Çok yanlış."

Boğazımı temizlerken sesimdeki titreşimi bastırmam gerekiyordu. "Kart sahiplerinin hangi kısımda yer alacaklarını açıklayalım," dedim, artık geri dönüşsüz bir çizgi çekerek.

Bir şey söylemedi. Sadece başını salladı. Elini bana uzattığında tereddüt etmeden ama acele de etmeden tuttum. Avucundaki sıcaklık, biraz önce bastırdığım her düşünceyi yeniden yokladı. Yine de adımlarım sağlamdı. Yan yana, omuz omuza kürsüye doğru yürüdük.

"Batı Bölgesi'nde bana eşlik edecek kart isimlerini açıklıyorum," diyerek kürsüye yaklaştım. Bronz bir adım arkamda kaldı. "Küçük Arkana'dan Kılıç ve Kupa; Büyük Arkana'dan Azize, Güç, Adalet, Yıldız, Güneş, Savaş, Denge ve Asılan Adam." Cümlemi bitirmemle birlikte Bronz bana doğru bir adım attı ve bakışları beni buldu.

"Araya girmek zorundayım," deyip sesi kapadı. Alnında derin bir çukur oluşurken bir şeyden memnun olmamış gibiydi. "Asılan Adam, Doğu Bölgesi'nde bana eşlik edecek, İmparatoriçe."

"Azize sana listeyi tam olarak iletti ve bu doğrultuda aksiyon alındı," dedim, gözlerinin içine bakarak.

"Kabul etmiyorum," dedi, sertçe.

"Kararı bu şekilde onaylayıp imzaladım," dedim, bir adım geri atmazken. "Kendisi istihbarat anlamında oldukça iyi ve senin tarafında da bunu yapacak iki kişiyi zaten görüyorum. Unuttuysan hatırlatayım," diyerek ona yaklaştım ve kulağına fısıldadım. "Yeni yılın ilk sabahı senin kollarında uyanmayı beklerken ondan aldığın istihbaratla birlikte KALE'ye küçük bir ziyarette bulunmuştun. Elbette böyle bir adamı kendi savaş bölgemden uzakta tutamam."

Dişlerini sıktığında çenesi kasıldı.

"Hisar," dedi.

"Yoksa o gün benim bilmediğim başka bir şey mi oldu, Bronz?"

Sessiz kaldı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Asılan Adam, Batı kısmında benimle birlikte olacak, İmparator." Boğazımı temizleyip sesi açtım. "Toplamda otuz altı kart sahibiyle birlikte savaş bölgesinde olacağım. Sözü İmparator'a bırakıyorum."

Bronz, elleri yumruk olmuş bir şekilde kürsüye doğru bir adım attı. Genzini temizledi, dudaklarını araladığında sert bir nefes savurdu.

"Doğu Bölgesi'nde benimle birlikte olacak kart sahipleri Küçük Arkana'dan Değnek ve Tılsım; Büyük Arkana'dan ise Aziz, Ölüm, Büyücü, Ay, Ermiş, Kader Çarkı, Kule ve Mahkeme olacaktır." Kısa bir duraksadı. "Bu ayrım bir bölünme değil, tam aksine daha da güçlenme için alınmış bir karardır. Emir komuta zinciri nettir. İmparatoriçe Batı'nın, ben Doğu'nun başındayım. Ancak nihai karar anlarında, bu masa yine tek bir masa olacaktır." Herkesin dikkati tek bir kişi üzerindeydi. "Bundan sonra..." diye devam etti. "Hiçbir kart sahibi kendi bölgesi dışında hareket etmeyecek. Bilgi akışı Azize ve Aziz üzerinden sağlanacak. İhlal, ihanetle eş değer sayılacaktır. 27 Ocak'ta savaşı resmî olarak başlatıyorum." Salonun havası daha da ağırlaştı. "Unutmayın," dedi. "Bu savaşta herkes bir şeylerini kaybedecek, belki kendimizi bile ancak hiçbir koşulda Arkana'nın kaybetmesine izin vermeyeceğiz. Bu savaşı ciddiye almayan, kendi savaşı gibi görmeyen herkes önce benim merhametsizliğimle tanışır, daha sonra savaşın acımasızlığıyla. Sizler o kartları kolayca almadınız, kolayca da vermeyeceksiniz. Bu size son sözümdür!" Konuşmasını bitirdiğinde bir adım geri çekildi.

"Toplantının resmî kısmı burada sona ermiştir," dedim. "Bundan sonrası hazırlık sürecidir. Her kart sahibi, bölge lideriyle birebir temas kuracak. İlk raporlar kırk sekiz saat içinde Aziz ve Azize'ye iletilecek." Duraksadım. Sesimi biraz daha alçalttım ama tonum sertliğini kaybetmedi. "Şunu da netleştireyim..." dedim. "Bu savaşta kaybedecek kartımız yok. Arkana, yarım kararlarla hayatta kalmadı. Bugün de kalmayacak." Salonda gözlerimi gezdirdim ve gözlerim bir anlığına Bronz'u buldu. Hiç kıpırdamıyordu. Ama omuzlarındaki gerginlikten, bu oyunun onu benden daha az yormadığını anlayabiliyordum. "Savaş bittiğinde de hepinizi aynı şekilde karşımda görmek istiyorum. Roza için, sizin için ve Arkana için ölümüne savaşacağım. Savaşacağız."

"Savaşacağız!" dediler.

Toplantı bittiğinde salon yavaş yavaş boşaldı. Fısıltılar geri döndü ama eskisi gibi değildi. İnsanlar konuşmuyor, konumlarını tartıyordu. Kim kimin yanında, kim kimden uzakta... Bu sorular artık soyut değildi.

Koridora çıktığımızda Bronz adımlarını gitgide yavaşlattı. Öfkesini hissedebiliyordum. "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

"Bölgem için en doğrusunu yaptım."

Beni aniden kolumdan tuttuğunda odalardan birine çekti. Kırmızı kadife halılara topuklu ayakkabım sürttüğünde ona karşı çıkamadım. Kapıyı üstümüze kapadığı gibi beni duvara yasladı. "O herifin sana olan bakışlarını görmüyor muyum sanıyorsun, Hisar? Onu öldürmemek için zor durduğum yerde bir de onu kendi tarafına alıyorsun!"

"Armen, bir kart sahibi."

"Onun adını ağzına alma," dedi, sertlik akan sesiyle. "O dudaklarından o ismi duymayacağım."

"Kıskanç olmanı sevsem de bunun yeri değil, Bronz." İfademi korudum. "Asılan Adam, istediği şekilde baksın, sen yanımda olmasan da benim gördüğüm tek kişi sen olacaksın."

Elini tuttum ve yüzük takılı olan parmağını okşadım. "Ve hissettiğim," diye ekledim ve devam ettim. "Bunun sayesinde hep birbirimizi hissedeceğiz."

Alnını, alnıma yasladı. Burnundan soluyordu. "Beni deli eden de sensin," dedi, sert bir soluk alarak. "Sakinleştiren de. Mahveden de sensin, iyileştiren de. Nefret ettiğim de sensin..."

Sustu.

"Sevdiğinde," diyerek tamamladım onu. Zihni, bunu ona söylemesine izin vermeyecekti.

Bir süre o şekilde durduktan sonra odadan çıktık. Tam kapıyı kapadığımız sırada koridorda Viran'la karşılaştık. İkimiz de duraksarken tek bir şey dikkatimizi çekmişti.

Kıyafetleri...

Kan içindeydi.

"Viran," dedim, korkuyla. "Kan..."

"Bana ait değil," dedi, büyük bir soğukkanlılıkla.

Sözcü, telaşlı adımlarla yanımıza geldiğinde, "İmparator ve İmparatoriçe," dedi, derin bir saygıyla başını eğerek. "Bildirmek istediğim acil bir durum mevcut."

"Ne oldu?" diye soran Bronz'du.

"Toplantı odasına geçelim," diyerek koridor sonundaki odayı işaret etti. Hepimiz toplantı odasına geçtiğimizde Viran kendini koltuğa bıraktı. Sözcü tam konuşmak üzereydi ki Viran elini kaldırdı. "Ben konuşacağım," dedi, çenesini sıvazlayarak. "KALE, beni ifşa etti. Gerçek kimliğim artık herkes tarafından biliniyor."

Bronz'un gözleri kısıldı. "Hangi kimliğin?"

"Bana dair her şey," diyerek açıkladı Viran. "Raven Romanov ve Ölüm Kartı. Arkana'yla ilgili insanları uyandırmaya çalışıyorlar." Bronz yumruğunu sıktı. Viran, yeşil hareleri ikimiz arasında gidip, gelirken, "Asıl kötü haberi söylemedim," dedi. "Herkesin kimliğini teker teker ifşa edecekler ve savaş bitene kadar durmayacaklar."

Koridor bir anda daraldı. Duvarlar yaklaştı, tavan alçaldı gibi hissettim. Viran'ın ağzından çıkan her kelime, Arkana'nın üzerine atılmış bir kibrit gibiydi.

Bronz'un bakışları sertleşti. "Ne kadar yayıldı?" diye sordu.

"Tam liste yok," dedi Viran. Omuz silkerken sanki üzerinde kan değil de yağmur vardı. "Ama başlangıç yaptılar. Bilerek önce benimle başladılar. Bir mesaj veriyorlar."

"Bizi sinirlendirmek için," dedim.

"Hayır," dedi Viran ve gözleri benimkilerle buluştu. "Bizi hızlandırmak için."

Bronz'un çenesi kilitlendi. "Neler öğrendin?"

"Sabah olmadan üst düzey birkaç kart sahibinin deşifre edilmesini planlıyorlar."

Vücudumu soğukluk kapladı. "Bu, Arkana içinde bir kaosa neden olur," dedim, hızlıca. "Buna engel olacağız."

"Evet," diyerek katıldı Viran.

Bronz ona baktı. O bakışta tehdit yoktu. Ölçü vardı. "Yaralı mısın?"

"Hayır."

"Takip ediliyor musun?"

"Artık bir avım," dedi Viran. "Herkes beni takip edecek. Fakat bu ilk kez hoşuma gidecek, İmparator. Endişe etmen gereken ben değilim, diğerleri."

Sessizlik çöktü. Ama bu, biraz önceki toplantı sessizliği değildi. Bu, bir şeylerin kırıldığı andı.

Bronz derin bir nefes aldıktan sonra Viran'a döndü. "Bu andan itibaren ortadan kayboluyorsun."

"Zaten yoktum," dedi Viran.

"Timini aktif olarak sahaya alacaksın," diye emretti Bronz. "Doğu Bölgesi'ne ilk etapta seni almayacağım."

"Nerede olacak o zaman?" dedim. "Batı'da mı?"

Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Batı'ya geçmeyecek," dedi Bronz. "Ama senin emir komuta zincirine girecek."

"Benim için kimin altında çalıştığım fark etmez," dedi Viran, araya girerek. "Kimin üstüne bastığım önemli."

"Bu romantizmi sonra yaparsın," dedi Bronz, tahammülsüz bir şekilde. "Şu an zaman çizelgesi lazım."

"Altı saat," dedi Viran. "Altı saat içinde ikinci ifşa dalgası gelebilir. Sonra üçüncü. Durdurmazsak kart sahipleri panik yapar, saf değiştirir. Bazıları KALE'ye bile sığınmaya çalışabilir."

"O zaman ihanet başlar," dedim, korkunç bir gerçeği dudaklarımdan dökerek.

"Buna elbette izin vermeyeceğiz," dedi Bronz, büyük bir kararlılıkla. "Kimse kartından dışarıya çıkamaz!" Bunu deme nedeni aslında Arkana'da şu an karta sahip olan herkese güvenmesinden kaynaklanıyordu. Şu an birinin ne bana ne de Bronz'a ihanet edeceğini düşünüyordum. Kart sahipleri, nasıl bir gücü elinde tuttuklarını biliyordu.

Ancak yine de gereken tedbiri almalıydık. Sözcü'ye dönerek, "Azize'yi buraya getir," dedim. "Güç ve Adalet de gelsin. Batı kanadı için kriz masası kuruyorum."

Bronz da aynı şekilde, "Aziz'i de buraya çağır," dedi. Sözcü başını sallayıp odadan çıktığında üçümüz birbirimize baktık.

"Bir şey daha..." dedi Viran. "KALE yalnızca kart sahiplerini ifşa etmeyecek."

"Ne yapacak?" diye sordum.

Yeşil gözler, kehribar bakışları yakaladı. "Onun gerçek kimliğini ortaya çıkarmasını sağlayacaklar."

Viran'ın ağzından dökülenler odanın merkezine bırakılmış bir mayından farksızdı. Sessizdi. Hareketsizdi. Ama hepimiz biliyorduk ki artık geri sayım başlamıştı.

Bronz'un yüzüne baktım. Yüzü bir maske gibiydi. Ne öfke vardı çizgilerinde ne telaş ne de korku. Onu tanıyordum. O durgunluk, fırtınadan hemen önceki andı ve sonrası amansız yıkım olacaktı.

Kimliksizdi.

Herkes için.

Benim için bile.

Ve KALE bunu biliyordu.

Ninova Library

Duzenleme
Ny.ozlem

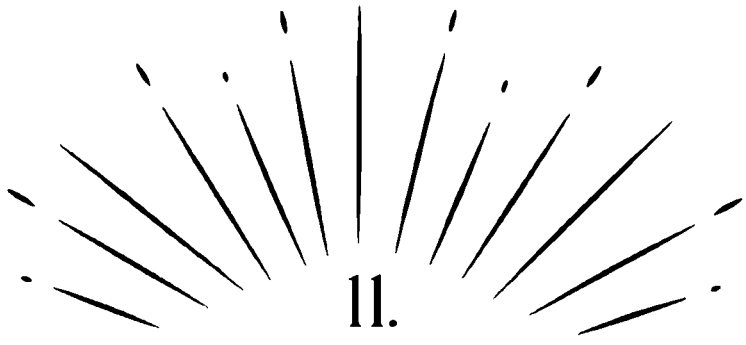

11.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Arkana, daha önce hiç tatmadığı bir soğuğun pençesindeydi. Hava sadece dondurucu değil, aynı zamanda hareketlerimizi prangalayan yoğun bir kütle gibiydi. Komuta merkezinin korunaklı duvarları dışındaki her saniye hem zihnimi hem de bedenimi birer birer kıran bir dayanıklılık sınavına dönüşüyordu.

Takvim yaprakları 27 Ocak'ı gösteriyordu.

Bu bir mevsim tesadüfü değil, KALE'nin takvim üzerindeki soğukkanlı bir hamlesiydi.

Batı hattı, raporlara göre sarsılmaz bir kararlılıkla mevzilenmişti. Kart sahipleri tetikteydi. Henüz bir kayıp vermemiştik ama beklediğimiz o saldırı kapıdaydı. Bu darbeyi göğüslemeye hatta onlara bir zafer yanılsaması sunmaya hazırdık. Çünkü biliyorduk ki bugün onlara verdiğimiz her karış toprak, gelecekteki mutlak hamlelerimizin tuzağıydı.

Kış, çekilen ilk silahtı ve biz o namlunun tam içindeydik. Ölümcül bir sessizlik, karın ağırlığıyla üzerimize çökmüştü. Bu sessizliği bozan tek şey, telsizden gelen cızırtılar ve aramızdaki o fısıltı kadar kısık sesti.

Tam o sırada, sağ yanımda bir dağ gibi yükselen Serdal'ı hissettim. Dik omuzları ve bir şövalyeyi andıran duruşuyla yanımda dikildi. Onunla aynı bölgede, aynı kaderin namlusunda duruyor olmak, benliğimdeki o tekinsiz boşluğu biraz olsun kapatıyordu.

Gözlerimi ufuktaki beyaz karanlıktan ayırmadan, "Bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Aziz'le iletişim halindeyim," dedi, kalın çıkan sesiyle. O da benimle aynı noktaya bakıyordu. "Raporlar birkaç dakikaya elimizde olur. Bekliyoruz."

Zihnimdeki sorular, dışarıdaki fırtınadan daha karışıktı. Bir anlık cesaretle, belirsizliğin ortasına bir taş attım. "Günün birinde birlikte..." deyip aniden duraksama ihtiyacı hissettim. Nefes almam gerekiyordu. "Azerbaycan'a gider miyiz abi?"

Dudaklarımdan dökülen kelimeler soğuk havada asılı kaldığında Serdal beklemediği bir darbe almış gibi duraksadı. Bakışları mesafelerin ötesine, belki de yıllar öncesine kaydı. "O nereden çıktı, His?"

"Sadece sormak istedim," diye yanıtladım. Savaş hepimize acımasız olacaktı ve KALE de Kuklacı da bizim zayıf noktalarımızı biliyordu.

Derin bir iç çektiğinde nefesi soğukta gri bir buluta dönüştü. "Bilmiyorum," dedi, sesi kısılarak. "Yıllarca gitmedim ve oraya nasıl, hangi yüzle döneceğimi bilmiyorum. Oğlumun ve karımın karşısına çıkmaya yüzüm yok."

Aramızdaki mesafe sadece birkaç adım olmasına rağmen o an dünyanın en uzak iki ucundaymışız gibi hissettim. Kış sadece dışarıda değil, onun sesindeki o derin mahcubiyette de hüküm sürüyordu.

"Eğer..." dedim, buhar gibi dökülen harflerle. "Savaşta galip gelirsek oraya gidelim, abi. Birlikte. Hep beraber."

"His..." dedi, adımı bir uyarı ya da bir yakarış gibi dudaklarının arasından bırakarak.

"Kırma beni," diye ekledim. Bu bir rica değil, geleceğe tutunmak için uzattığım son daldı.

Cevap vermedi. Duygularının ağırlığından kaçmak, bu derin konuyu karın altına gömmek istercesine elindeki cihaza döndü. Bu cihaz, Bronz'un tek başına Arkana'ya kattığı teknolojik devrimin sadece küçük bir parçasıydı. O, bütün kaynaklarını, servetini ve dehasını kendi lüksü için değil, bu sistemin sarsılmaz bir kaleye dönüşmesi için harcamıştı.

Bronz'un zenginliği, sayılarla ölçülebilecek bir meblağ değildi. O, yerin altına koca bir nükleer sığınak inşa ettirmişti. Bir medeniyetin sonunu getirebilecek felaketlerden bile sağ çıkabilecek kadar kusursuz, maliyeti hesaplanamaz bu sığınağı, kendi canını korumak için değil, benim için bir kalkan yapmıştı.

KALE, bu düzeni ele geçirmek için saldırırken karşılarında sadece bir ordu değil, Bronz'un sınırsız imkânlarıyla örülmüş bir duvar bulacaktı.

Ekranda Arkana'nın termal haritası belirdi. Karın altından yükselen gizli savunma kuleleri, uydudan gelen anlık veri akışları ve sadece onun emriyle uyanacak olan o devasa mekanizma... Bronz, bu savaşta masadaki tüm taşları devirmeye hazırdı. O, babası gibi yalnızca koltuğunu düşünen bir İmparator olmamıştı.

Ekranın cılız ışığı, Serdal'ın yüzündeki çizileri daha da belirginleştirdi. Kaşları çatılırken büyük bir ciddiyetle, "Doğu kısmından rapor geldi," dedi.

"Ne yazıyor?"

"Caster'ın yeri tespit edilmiş. Onu abluka altına alacaklar."

Caster... KALE'nin sağ eliydi. KALE için önemli isimleri tespit edip bir liste hazırladığımızda Viran bize bir anatomik şablonla gelmişti. Listede yer alan her önemli isim, insan vücudundaki bir organa ya da uzva tekabül ediyordu. Kimin ne kadar hayati olduğunu anlamak için anatomiye bakmak yeterliydi.

Caster, bu devasa gövdenin en işlevsel parçalarından biri olarak sistemin işleyen sağ eliydi. Ve şimdi, o el bir ablukanın pençesinde daralıyordu. Eğer sağ el düşerse KALE'nin hamle kabiliyeti geri dönülemez bir yara alacak, örgütün felç olmasına neden olacaktı.

"İnfazı kim gerçekleştirecek?" diye sordum, buz gibi bir sesle.

"İmparator, bu işi Ölüm'e bırakmak istemiyor."

"Viran'ı tamamen saf dışı bırakamayız," diye itiraz ettim. Viran, bu sistemin anatomisini çizen zihindi.

"İmparator son kararı verecek, İmparatoriçe."

KALE, Viran'ın kimliğini açığa çıkardığında, kart sahipleri arasında panik rüzgârı esmişti. Ancak Bronz, saatler içinde o saldırıyı savuşturmuştu. KALE onlara doğru bir adım atıyorsa Bronz onlara on adımlık, telafisi olmayan bir hasarla cevap veriyordu.

"Onların da istediği tam olarak bu," dedim, bakışlarımı fırtınanın yuttuğu ufka dikerek. Ağzımdan buharlar döküldü. "Viran'ı bu savaşta, oyunun dışında istiyorlar. Bizim onlara yaptığımız gibi onlar da bizi parça parça ayıracak."

"Savaşta ayrılmamamız mümkün değil, İmparatoriçe," dedi Serdal, mezarın soğukluğunu aratmayan ifadesiyle.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Göz göre göre buna izin mi vereceğiz?"

Serdal, çenesindeki kaslar gerilinceye kadar dişlerini sıktığında gözlerinde, Bronz'un sarsılmaz sadakatini taşıyan o karanlık ışık parladı. "Aslında hiç kimseyi bu savaşta istemiyorlar. Onlar bizden, bizim varlığımızdan bir hayli korkuyorlar, İmparatoriçe." Gözlerimiz buluştu. "Korkmakta da haklılar. Çünkü biz öleceğimizi bile bile karşılarında duracağız."

Ölüm dediğimiz mutlak son, Arkana'nın üzerine çekilmiş gri ve ağır bir perdeydi. Kaçınılmazdı, her nefesimizde ciğerlerimize dolan o keskin ayazla biraz daha yaklaşıyordu. Er ya da geç herkesin kendi karanlığına teslim olacağını biliyorduk. Altı kişilik bir zincirden ibaret görünebilirdik ama biz, her halkası birbiriyle dövülmüş, yıkılmaz bir düzendik.

Bu savaşta KALE ve ardındaki tüm herkes bu zincirin ne anlama geldiğini öğrenecekti. Çünkü zincirler bir arada durduğunda artık sadece bağlamaz, parçalardı.

Yaktığımız ışık, yolumuzu aydınlatmak ya da sığınacak bir sıcaklık bulmak için yanmıyordu. O alev, karşılaştığımız her şeyi küle çevirmek, düşmanın üzerine kâbus gibi çökmek için harlanmıştı. Biz, bu savaşta birer mum gibi usulca erimeyecektik.

Ölüm bizim için bir son olamazdı. Biz zaten bu ruhsuz kışın, bu dondurucu gerçeğin kalbinde doğmuştuk.

Ancak onlar için ölüm, Arkana'nın demir dişleri arasında ezilip yok olmaktan başka bir anlam taşımayacaktı. O devasa çarklar dönmeye, Bronz'un inşa ettiği o muntazam sistem uyanmaya başladığında, herkes tek bir şeyi iliklerine kadar öğrenecekti.

Bu düzende mumlar değil, insanlar sönerdi.

Ve biz bu savaşta, kendimizi değil, onları söndürecektik.

Düşüncelerimden sıyrılıp, ana odaklanarak, "Doğu tarafında kaybımız var mı?" diye sordum.

"Şimdilik yok," diye yanıtladı Serdal. Duruşundaki güven, her şeyin kontrol altında olduğunu gösteriyordu.

"Peki, ya Karzov? Ondan bir iz var mı?"

Karzov... KALE'nin zehirli sol eliydi. O sadece bir asker değil, görünmez bir ölümün mimarıydı. Kimyasal savaşın karanlık dehası olarak, klon ordusunun damarlarında dolaşan ilaçlardan, düşmanlarını çürüten zehirlere ve mühimmat sevkiyatına kadar her şey onun kontrolündeydi. KALE, savaş bölgesini kimyasal bir kefene sarmadan önce bu sevkiyat

zincirini kırmalı, Karzov'u yakalamalıydık. O, hayatta olduğu sürece aldığımız her nefes bir kumardı.

Serdal, alaca gözlerini ekranın derinliklerine dikerek, "Üstünde çalışıyoruz," dedi. "Yerini ve ikmal kaynaklarını tespit ettiğimiz an üzerine çökeceğiz. Kaçacak deliği kalmayacak."

Yumruklarımı sıktığımda tırnaklarım avuç içlerime battı. "Karzov ölürken orada olmalıyım," diye emrettim. "Onun son nefesini verirken gözlerimin içine bakmasını istiyorum. Bu anı kaçıramam."

İmparatoriçe olarak, sadece tahtta oturup raporların gelmesini beklemeyecektim. Bronz'un inşa ettiği bu muazzam gücün gölgesinde paslanmak, ruhuma tersti. Ben bu düzenin atan damarıydım. İstediğim şey izlemek değil, bu karanlığı bizzat yönetmekti.

Düşüncelerim, Yasmin'in koşar adımlarla odaya dalışıyla bıçak gibi kesildiğinde dikkatimi ona verdim. Nefes nefeseydi, yüzündeki o gergin ifade kışın ayazından daha sertti. "Ne oluyor?" diye aceleyle sordum.

"Doğu hattına füzelerle saldırmaya başlamışlar," dedi Yasmin.

"Harekete geçin!" dedim, kurşun gibi emir yağdırarak. "Buraya da saldırmaları an meselesi. Herkes siper alsın, savunma sistemlerini en üst seviyeye çıkarın!"

Arkana, Doğu ve Batı'nın tam ortasında bir mücevher gibi parlıyordu ama ben o mücevheri korumak için burayı feda etmeye hazırdım. Burası gerçek komuta merkezi değildi. KALE'nin hırsını doyurmak, onları buraya hapsetmek için inşa edilmiş boş bir kabuktu. Bronz, Doğu'da gerçek hamleleri planlarken ben Batı'nın bu sahte kalbinde ölümü bekleyen bir avcıydım.

Herkes yerini aldığında, sessizliği uzaklardan yükselen o tiz ses parçaladı.

Jetlerdi.

Hava bombardımanı yalnızca birkaç saniye içinde buraya ulaşacaktı.

Bulunduğum noktadan ayrılıp kendime bir siper belirledim. Yanımda, bana eşlik eden yalnızca beş kart sahibi vardı. Diğerleri çoktan önceden belirlenmiş bölgelere dağılmıştı.

Jetlerin sesi kulakları sağır eden bir çığlığa dönüştüğü anda ilk bomba düştü. Patlamanın yarattığı şok dalgası binanın beton gövdesini bir beşik gibi salladığında zemin titredi. Havalandırma kanallarından kopup dökülen toz, görüş alanımızı boğdu.

"Giriş katı düştü!" diye bağırdı Yasmin, telsizden gelen parazitlerin arasından. "İçerideler!"

Koridorun sonundaki ağır metal kapılar, yüksek basınçlı bir patlayıcıyla menteşelerinden fırladığında sıcak çatışma başladı. KALE'nin orduları, tek tip zırhları ve ruhsuz hareketleriyle toz bulutunun arasından belirdi. Kart sahipleriyle birlikte beton sütunların arkasına kenetlendik.

İlk ateş eden bendim.

Namludan çıkan her kıvılcım, loş koridoru bir anlığına aydınlatıyordu. İlk timin öncüsü göğsüne yediği kurşunlarla geriye savrulurken arkasındakiler profesyonel bir hızla siper aldı. Mermiler etrafımızda bir fırtına gibi eserken beton parçaları yüzüme çarpıyor, kurşunların duvarda bıraktığı yanık kokusu genzimi yakıyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdım, planın en kritik aşamasına geçerek. "Ana salona!"

Bu bir kaçış değildi. Bu, avı pusunun tam merkezine sürüklemekti. Kurşun yağmuru altında, adım adım koridorun derinliklerine geriledik. Onları hırslandırıyorduk. İmparatoriçe'yi canlı ya da ölü ele geçirme düşüncesi, mantıklarını kör etmişti. Her geri adımımızda daha kalabalık, daha cüretkâr geliyorlardı. Kurşunlarım bir askerin kaskını parçalarken Yasmin'in attığı el bombası koridorun orta yerinde bir ateş duvarı ördü.

Nihayet binanın kalbi sayılan o devasa salona ulaştığımızda, ağır kapıların arkasına sığındık. KALE birimleri, zafer kazandıklarını sanarak bir sel gibi salona doluştuğunda, hepsinde aynı ifade vardı. Yaklaşık elli kişilik seçkin bir birlik, merkezin yüksek tavanlı boşluğuna yayıldı.

İşte tam o anda, tüm silah sesleri bir bıçakla kesilmiş gibi dindi. Tavanın gizli bölmelerinden aşağıya devasa çelik levhalar indiğinde çıkış yollarını mühürledi. Salon bir kafese dönüşürken askerler panikle kapılara yüklendi. Ellerindeki ağır silahlarla sarsılmaz metali dövdüler ama nafileydi. Gülümsedim. Yukarıdaki zırhlı gözetleme balkonunda, elimi panelin üzerinde tutarak belirdim.

Aşağıdaki kalabalığın arasından bu operasyonu yöneten komutan öne çıktı. Başındaki maskeyi çıkarıp attığında, yüzüne yerleşmiş olan o kibirli ifadenin yerini saf bir dehşete bıraktığını gördüm. Yukarı bakıp beni gördüğünde, elindeki makineli tüfeği havaya kaldırdı ama ateş etmedi. Tuzağın büyüklüğünü anlamıştı.

"Mezarlığınıza hoş geldiniz," dedim, sesimi tüm salona veren hoparlörleri açarak. "Burası, sizin için inşa edilmiş bir mezardı."

Bana bu fikri veren Bronz'du. BVI için bir davete gittiğimizde tam olarak bunu yapmıştı ve ona hayran kalmıştım.

Zeminden yükselen o tiz metal gıcırtısı, asıl mekanizmanın uyandığını haber verirken komutanın ayaklarının altındaki zemin, santim santim açılmaya başladı. Aşağısı zifirî bir karanlık, binanın temeline gizlenmiş o devasa imha çukuruydu.

Komutan, son bir hamleyle bağırdı. "Bizi yok etsen de Arkana düşecek!"

Gözlerimi kırpmadan yüzüne baktım. "Arkana düşmez, komutan. Çünkü başında bir İmparatoriçe var. Hırslarına yenik düşen ve herkesi elinde piyon gibi oynatan Aziz değil." Söylediğim her şeyi babamın duyacağını biliyordum.

Düğmeye bastığım an salonun zemini bir kapak gibi ikiye ayrıldı. Yerçekimi, KALE'nin en seçkin birliğini karanlığın içine çekerken yukarıdan aşağıya doğru binlerce kilo ağırlığındaki blokların inişini izledim.

Kısa süre sonra orayı terk ettiğimde kalan kart sahipleri de dışarıdaki gürültüyü susturmuştu.

Güneş Kartı, yani Tarkan, yanıma koşar adımlarla geldiğinde yüzündeki ifade binlerce kurşundan daha fazla canımı yaktı. "Savaş Kartı'nın olduğu bölgeye de büyük bir saldırı düzenlenmiş," diyerek haber getirdiğinde dişlerimi sıktım.

Kahretsin.

Bu bina onlar için sadece bir yemdi ama onlar da bizi başka bir yerde, asıl can damarımızdan vurmak için pusuya yatmıştı.

Vakit kaybetmeden iletişim cihazını kavradım. Parmaklarımın ucundaki metal, Savaş'ın bölgesi gibi sıcaktı. "Savaş!" diye seslendim, sesimdeki otoriteyi korumaya çalışarak. "Hayatta mısın?"

Cihazın diğer ucundan derinden gelen, kısık ve yırtılmış bir ses işittim. "İmparatoriçe..." Her harfi birer kan damlası gibi ağır dökülüyordu. "Bölgem... Çok ağır saldırı altında."

"Birlikleri hemen oraya yönlendiriyorum," dedim, kalbim o donduracu sessizliğe inat hızla çarparken. "Dayan!"

"Hayır," dedi Savaş, sarsılmaz bir ifadeyle. "İstedikleri tam olarak bu. Eğer buraya daha fazla kişi gelirse kaybımız çok büyük olur. Kapanı kurmuşlar, sadece benim gelmemi değil, ordunun buraya gömülmesini bekliyorlar."

"Savaş!" diye bağırdım. "Kendini korumaya al, birlikler birazdan intikal edecek! Kimseyi geride bırakmıyoruz!"

"İmparatoriçe..." Sesi giderek zayıflıyordu. "Beni dinlemeniz gerekiyor. Kılıç Beş ve Kupa Beş... Az önce son nefeslerini verdiler. Birlikler bu kapıdan içeri girdiği an saldırıyı öyle bir arttıracaklar ki ordunun yarısı orada kül olacak. Bir seçim yapınız."

"Seni orada ölüme bırakmayacağız, Savaş!"

"Beni kurtarma şansınız yok," diye diretti. "Ancak Arkana'yı en az hasarla kurtarabilirsiniz."

O anda ekranıma bir görüntü düştüğünde Savaş'ın bulunduğu siper dumanlar içindeydi. Kıyafetleri parçalanmıştı, göğsündeki yara her nefesinde biraz daha derinleşiyordu. Biyometrik verileri ekranın köşesinde kırmızıyla yanarken nabzı, sönmek üzere olan bir mum alevi gibi titreyerek düşüyordu.

Dişlerimi sıktım. Bu, Arkana için ödenmesi gereken en ağır bedeldi.

"Mücadeleni asla unutmayacağım, Savaş." Sesim hiç olmadığı kadar soğukken görüntüyü kapadım ve onun o hâlini daha fazla izlemedim.

Son bir soluk, son bir savaş yemini vererek, "Yaşasın... Arkana..." dedi Savaş.

Cihazdan gelen o uzun, düz ses, zincirin en güçlü halkalarından birinin koptuğunu ilan ediyordu. Büyük Arkana'dan bir kart liderimizi, Savaş'ı kaybetmiştik. Batı'nın o sahte komuta merkezinde kazandığım zafer, ağzımda metalik ve acı bir tat bırakmıştı.

"İmparatoriçe!" diye seslendi Tarkan.

Savaş'ın son nefesi telsizin ucunda sönüp gittiğinde artık karar, yaşayanlar için verilmesi gerekiyordu.

"Birlikleri geri çekin," dedim. Sesim kendi kulaklarıma bile yabancı, buzdan bir kütle gibi soğuk geliyordu. Binlerce kilometre ötedeki Bronz'un bile bu soğukluğu hissettiğinden emindim. "Kılıç ve Kupa Lideri'ne haber verin. Kılıç Beş ve Kupa Beş... Artık aramızda değil."

Tarkan, bu emrin ne kadar zor verildiğini bilerek başını hafifçe eğdi. "Emredersin, İmparatoriçe," diyerek yanımdan ayrıldı. Botlarının metalik sesi koridorda yankılanırken sahte komuta merkezinde tek başıma kaldım.

Arkana'nın hiyerarşisinde boşalan her yer, daha sert bir intikamla dolardı. Savaş Kartı düşmüştü, Kılıç ve Kupa eksilmişti ama bu, zincirin geri kalanının birbirine daha sıkı sarılmasını işaret ediyordu.

Bölgeden ayrılmak için herkes belirlenen tanklara yerleşti. Zırhlı aracın ağır çelik kapısı arkamdan kapandığında, bedenimi deri koltuğun sertliğine bıraktım. Damarlarımdaki adrenalin yavaşça yerini saf, katı bir öfkeye bırakıyordu. Elimdeki cihazı çalıştırıp şifreli kanallar üzerinden Doğu Bölgesi'ne, binlerce kilometre ötedeki buzullara bağlandım.

"İmparator'la görüşeceğim."

Saniyeler süren parazitli bir sessizliğin ardından o sesi duydum. "Dinlemedeyim." Bir ayaz kadar keskin, bir o kadar hissizdi.

"İlk saldırı gerçekleşti ve Batı hattında üç kart sahibimizi kaybettik," dedim, katı bir sesle. "Sana birazdan şifreli koordinatları göndereceğim. Onları çöz ve saldırıyı tam olarak işaretlediğim yere gerçekleştir, İmparator."

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapadığımda Savaş'ın son nefesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. "Caster'ın da elini istiyorum," diye devam ettim, gizli kalan vahşi bir kararlılıkla. "Onu, bir ailenin akşam yemeğine servis edeceğim."

Hattın diğer ucundaki sessizlik artarken Bronz'un kafasında bir şeyleri tarttığını hissettirdi. Yüksek ihtimalle zihninde savaş çarkları dönüyordu.

"Şafak sökmeden..." dedi Bronz, keskin ve geri dönülemez bir mühürle. "Emirlerin yerine getirilecek, İmparatoriçe."

Bağlantı kesildi.

Gözlerimi kapadım ve zihnime yoğunlaştım. Neden farklı bir bölge değil de Savaş Kartı'nın bulduğu bölgeydi? Haris Alatav, ne planlıyordu? Yaptığı her şey planlıydı.

Savaş Kartı, tam olarak Savaş Arabası olarak bilinirdi. İlerlemekti. Durmamaktı. Geri çekilmemekti.

Kılıç ve Kupa grubundaki beş numaralı kart sahiplerini düşündüm. Savaş... Kılıç Beş... Kupa Beş... Bu bir rastlantı değildi.

Gözlerimi araladığımda zihnime düşen düşünceler ürpertmişti. Gerçekten bunu düşünerek bu kart sahiplerinin ölümünü hedeflemiş olabilir miydi?

Haris Alatav, bir mesaj veriyordu.

Kılıç Beş, kirli bir zaferi anlatırdı. Kazananın bile kaybettiği bir savaşı, geriye yalnızca yıkım bırakılan bir sonu.

Kupa Beş ise yas tutardı. Ayakta kalanların içindeki çöküşü, geri dönülemeyen kayıpları.

Bu kartların ölümü, rastgele değildi. Haris Alatav'ın iletmeye çalıştığı mesaj açıktı.

Savaşmayı bırakırsanız sizi affederim. Devam ederseniz kazansanız bile geriye yalnızca yas kalacak.

BRONZ

Doğu hattında aldığımız her nefes, ciğerlerimize dolan jilet kesiği bir buzdan ibaretti ama damarlarımızda dolaşan intikam, bu dondurucu cehennemi bile eritecek kadar yakıcıydı.

Hisar, binlerce kilometre ötedeydi ama sesi kulaklarımda, nefesi ensemde, nabzı parmağımın üzerinde atıyordu. Kar kristalleri takım elbisemin üzerine birer kefen gibi yapışırken gözlerimi zifirî karanlığa diktim. Üç kart sahibinin bedeli, basit bir füzeyle ödenemezdi. Kanın karşılığı ancak o kanı akıtan elin kökünden sökülmesiyle verilirdi.

Caster'ın sığınağına yaklaştığımızda, gökyüzü Arkana'nın siyah jetlerinin bıraktığı duman izleriyle bir ağ gibi örülmüştü.

"Çemberi daraltın," dedim, telsize doğru. "Buradan kaçmasına hiçbir şekilde izin vermeyeceksiniz."

Ateş fırtınası dindiğinde, dumanların içinden geçerek harabeye dönmüş sığınağa adımımı attım. Arkamda, sadakatleri çelikle dövülmüş askerler birer gölge gibi beni takip ediyordu.

Viran diğer tarafta, yıkık bir beton blokun ardında siper almıştı. Aramızdaki mesafe sadece birkaç metreydi ama fırtınanın uğultusu, birbirimizin nefesini duymamıza engel oluyordu.

Telsizi ağzıma yaklaştırıp, "Termal kameralardan görebiliyor musun?" diye seslendim. Verda yukarıda bir yerlerde, bu beyaz cehennemi dijital bir haritaya çevirmiş, bize gözcülük yapıyordu.

"Alt katınızda hareketlilik mevcut," dedi Verda, hışırtıların arasından. "Caster bu deponun içinde."

"Kızıl," dedi Viran, yerinden bir milim bile kıpırdamadan. "Deponun içinde olduğunu zaten biliyoruz. Bize tam koordinat ver. Hata payı istemiyorum."

"Viran," diyen Verda'nın, dişlerini sıktığını telsizin diğer ucundan bile hissedebiliyordum. "Sinyalleri kesmek için frekans bozucular devreye girdi. Görüntü alamıyorum!"

Elimle Viran'a kısa, keskin bir işaret yaptım. Caster'ı her ne kadar ablukaya almış, her çıkışı tutmuş olsak da içinde bulunduğu depo KALE'nin kendi çöplüğüydü. Her köşe bir pusu olabilirdi. Caster orada, karanlığın tam kalbinde bir fare gibi saklanıyordu ama bu depo, o fare için inşa edilmiş bir labirentti.

"Viran, sağdan dolan," dedim, silahımın emniyetini sessizce açarak. "Devam ediyoruz."

Adımlarımı temkinli bir şekilde attım. Etrafımızdaki KALE askerlerinin cansız bedenlerinden sızan sıcak kan, buz tutmuş zeminle buluştuğunda ince bir buhar yükseliyordu. Viran, kapının kanadına gölge gibi yapıştığında çevik bir şekilde hareket etti. Elindeki patlayıcıyı menteşelere yerleştirirken gözlerindeki ifade, bir celladın sükûnetinden farksızdı.

"Geri çekil," dedi Viran.

Tek bir saniye bile geçmeden kulakları sağır eden bir patlama, deponun tüm iskeletini sarstı. Çelik kapı, menteşelerinden kurtulup içeriye, o dar ve havasız odaya doğru bir enkaz yığını gibi fırladı. Toz bulutu dağılmadan içeri daldım.

İçerisi barut ve yanık kablo kokuyordu. Caster, odanın en arka köşesindeki masanın ardına devrilmişti. Sarsıntının etkisiyle yüzü kanlar içindeydi. O kibirli duruşundan geriye sadece hayatta kalmaya çalışan bir canlının titreyen omuzları kalmıştı. Elindeki tabancayı bana doğrultmaya çalıştı ama parmakları artık ona itaat etmiyordu.

Masayı tek bir hamleyle kenara fırlattım.

"İmparator..." diye hırıldadı. Sesi, boğazına dolan kan yüzünden boğuk çıkıyordu. "Hata yapıyorsun. Karzov sizi... Hepinizi yok edecek."

"Karzov bugün burada değil, Caster," dedim, üzerine doğru eğilerek. Gölgem, üzerine bir kâbus gibi çöktü. "Bugün burada sadece sen ve ben varız." Bir de Hisar'a verdiğim söz vardı.

Viran'ın kapıda nöbet tuttuğunu gördüğümde kısa bir ıslık çaldım. Viran, işareti almış olacak ki eline baltayı alarak yürümeye başladı. Caster'ın

gözleri baltaya odaklandığında, o ana kadar saklamaya çalıştığı dehşet yüzüne yansıdı. Artık karşısında bir kart lideri değil, bir kasap vardı.

"Senden almam gereken bir şey var," dedim, soğuk bir tınıyla.

Caster, ifadesini bozduğunda ölümün kıyısındaymış gibi baktı. "Ne?"

"Elin," dedim. "Ve sen de bütün olan bitene şahit olacaksın. Hatta..." Bakışlarımla Viran'ın diğer elindeki kutuyu işaret ettim. "Kendin, kendi elini kargolayacaksın."

O el, Batı Bölgesi'nde döktüğü her damla kanın, Savaş'ın, Kılıç Beş'in ve Kupa Beş'in bedeli olarak Rusya'nın bir bölgesine gidecekti ve bunu yapan kendisi olacaktı.

Caster son bir güçle bağırmaya çalıştı ama elimi ağzına bastırıp feryadını boğazına gömdüm. Gözlerinin içine bakarken olmayan merhametimle tanışmıştı. O dar odadaki çığlıklar dışarı sızmıyor, sadece duvarlara çarpıp geri dönüyor, her darbede daha da sessizleşiyordu.

İş bittiğinde nefes nefese bir hâlde ayağa kalktım. Eldivenlerim siyah olmasına rağmen kızıla çalıyordu. Caster, zorlukla da olsa kestiğim elini, diğer metal elinin arasına aldı. Her dediğimi harfiyen uygulamak zorundaydı çünkü daha kötüsüyle karşılaşacağını biliyordu. Masanın üzerindeki temiz bir örtüyü alıp Hisar'ın hediyesini titizlikle sarmaya başladığında her yeri tekrar kana bulamıştı. Ona sert bir tekme attığımda yere savrulmasını sağladım.

"Siktir git," dedim, öfkeyle. "Karımın hediyesini mahvediyorsun."

Caster can çekişe çekişe yere yığıldı. Silahımı çıkarıp kafasını nişan aldım ve üç el sıktım. Viran ise sigarasını içerek beni izliyordu. Verda, koşarak içeriye girdiğinde elimdeki Caster'a ait uzvu gördü.

Aniden, narin bir sesle, "Bayılacağım," dedi.

"Bu, abisinin kim olduğunu bilmiyor mu?" dedi Viran, sigarasını yere atarak. "Sosyopatlık, kalıtsal olabiliyor. Bilgine."

"Onun hakkında düzgün konuş," dedi Verda, gözlerini başka yöne çevirerek. "Safa öyle biri değil." Bakışlarını bana çevirmemek için direniyordu. "Şunu çekemez misin?"

"Ermiş," dedim, ciddiyetle. "Bu gördüklerin savaş için en hafif olanı."

Nefes almamaya çalıştı ancak etraf buram buram kan ve barut kokuyordu. "Seninle kartlarla ilgili konuşmam gerekiyor, İmparator. Acil."

Başımı sallayıp, buz gibi olan sakinliğimi koruyarak, "Ölüm," dedim. "Paketi al. Özel kuryeyi hazırla. Türk Lokumu'nun özel spesiyali

gecikmesin. Haris'e bir lokum kadar yumuşak bir yemek servis edilecek. Aziz'le birlikte her şeyi ayarlayın."

Hisar bundan yıllar önce bana da *Turkish Delight Special* adı altında bir yemek servis etmişti. Onun insanlara sunduğu yemek, bir lokum kadar yumuşak ve tatlı oluyordu. Haris'in bu akşam yemeğinden çok memnun olacağı aşikârdı.

Sığınağın kapısından çıktığımızda kar taneleri, üzerime sıçrayan sıcak kanı anında donduruyordu. Arkamda bıraktığım o sığınak, KALE için bir uyarı, Hisar için ise bir vaatti.

Verda yanımda yürüyor, az önce şahit olduğu sahnenin şokunu üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Kartlarla ilgili ne konuşacaksın?" diye sordum.

Verda duraksarken bakışları yerdeki karların üzerindeydi. "Savaş Kartı'nın düşüşü dengeleri bozdu, İmparator. Büyük Arkana'dan kart sahiplerini kaybetmemiz bizi felakete sürükler. Küçük Arkana'yı daha ön plana almalıyız."

"Ne öneriyorsun?"

"Kılıç Kartlarına mutlak öncelik vermeliyiz. Savaşı kazanmamız için önce sağlam bir zihin gerekiyor. Değnek Kartları ise savaşı hareketlendirecek kişiler. Kupalar ise savaşın bedelini yaşayacak olanlar. Tılsım Kartlarını ise alt yapıda tutmaya devam etmeliyiz."

Sıcak savaş Kılıçlarla yapılır, Değneklerle yönetilir; Kupalarla bedeli ödenir, Tılsımlarla sürdürülürdü. Bunun bilincindeydim.

"Küçük Arkana'yı harekete geçirirsek bir imha operasyonu başlattığımız anlamına gelir. Savaşmadan direkt sonuca gitmek pek benlik değil, Ermiş."

"Kart sahiplerimiz ölecek. Tanıdığımız birçok kişi!"

Verda'nın gözlerindeki o titrek ışık, söylediklerimin ağırlığı altında iyice soldu. Karların üzerinde duran gölgemiz, yaklaşan o büyük kıyımın bir provası gibiydi. Ermiş, stratejinin soğuk yüzüne alışkındı ama insan canının birer istatistiğe dönüşmesiyle henüz tam olarak barışamamıştı.

"Bedeli ödenmeyen hiçbir galibiyet bizim değildir," dedim, her bir kelimeyi buzun içinden söküp çıkarırcasına. Çenem kasıldığında dişlerimin birbirine çarpışını hissettim. "Belki İmparator olduğum için bunları söylemem kolay sanıyorsundur ama eğer bu savaşı vermezsek Arkana hiçbir zaman tam anlamıyla bizim olmayacak. Emanet bir tahtta, başkasının

kurallarıyla oturmaktansa her bir kartın kanıyla sulanmış topraklarda dimdik durmayı tercih ederim."

Verda derin bir nefes aldığında ciğerlerine dolan soğuk hava onu sarsmış gibiydi. "O zaman bu sadece KALE'ye karşı bir savaş değil, İmparator," dedi, acı bir fısıltıyla. "Bu, Arkana'nın kendi kendini yeniden doğurmak için yakması demek. Doğru muyum? Bana bunun doğru olmadığını söylemelisin."

Onun zekâsı, diğer kart sahiplerinden farklı çalışıyordu. Boşuna Ermiş Kartı'na sahip değildi. Amacımı artık biliyordu ve ne yapılması gerektiğinin de farkındaydı. En çok da bu yüzden Verda'yı Doğu Bölgesi'nde istemiştim çünkü Arkana bundan yıllar yıllar önce tam olarak bu topraklarda kurulmuştu.

"Anka kuşunu bilir misin?" diye sordum. Yalnızca başını salladı. Soğuk buhar ağzımdan süzülürken, "Anka kuşu küllerinden doğar, Verda," diye devam ettim. "Küçük Arkana yanacak ki Büyük Arkana'nın hükmü sarsılmaz olsun. Değneklere haber ver. Kılıçları hazırla. Kupalar yaslarını sonraya saklasın çünkü yakında sadece kan dökecekler."

Arkama bakmadan karların içinde ilerlemeye başladım. Haris Alatav'ın önüne bıraktığım her bir uzuv, bu imha operasyonunun ilk harfiydi. Kitabın geri kalanını ise biz, öleceğini bilerek savaşanlarla yazacaktık.

Haris Alatav, görkemli masanın başında bir heykel gibi oturuyordu. Gümüş şamdanların titreyen ışığı, kristal kadehlerdeki şarabın üzerine düşüyor ancak bu gösteriş malikânenin içine çöken o tekinsiz sessizliği dağıtmaya yetmiyordu. Dışarıda, kıtalar arasında süren o devasa savaşın gürültüsü vardı ama burada, Alatav Malikânesi'nin kalbinde, sadece yaklaşan bir fırtınanın öncüsü olan o ağır dilsizlik hüküm sürüyordu.

Yanında ne güzeller güzeli eşi Tania vardı ne o çok sevdiği oğlu. Yalnız başınaydı ve ikisi de yemeğe gelmemişti. Gelecek gibi de değillerdi.

Armen Kozlov, elinde bir tepsiyle sessiz bir gölge gibi yaklaştı. Haris'in en güvendiği çalışanlarından biriydi ancak Haris, bu adamın taşıdığı Asılan Adam Kartı'nın varlığından ve onun fedakârlıkla örülü sadakatinden tamamen habersizdi.

Armen, titiz bir hareketle gümüş kapaklı tabağı Haris'in önüne bıraktı.

"Afiyet olsun, efendim," dedi, dikkatli bir ifadeyle. İstihbarat konusunda birçok kılığa girebiliyordu ve bunlardan biri de Alatav Malikânesi'nde çalışan rolü olmuştu. İmparatoriçe'si için her şeyi yapabilecek bir adamdı Armen fakat İmparator'un haberi olmadan. Armen, ikisinin birbirine ne kadar bağlı olduğunu görebiliyordu ancak Hisar konusunda kalbine söz geçiremiyordu çünkü bu kadın onu büyülemişti. Şimdi ise onun isteği üzerine bir paket teslimatı yapacaktı.

Tam o anda, yemek salonunun devasa kapıları sertçe iki yana açıldığında iki adamın da dikkati oraya çekildi.

Efrem, öfkesi odadaki havayı titretecek kadar yoğun bir hâlde içeri daldı. Ceketini hışımla kenara fırlatırken gözleri doğrudan babasına kilitlendi. Haris'in kaşları yavaşça çatılırken oğlunun bu kontrolsüz öfkesini, Alatav disiplinine aykırı buldu.

"Burada oturup hiçbir şey yokmuş gibi yemek mi yiyeceksin?" diye patladı Efrem.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Haris, ürkütücü bir dinginlikte. Kızı Hisar da iştah konusunda ona çekmişti; dünya yanarken bile bu masada sarsılmadan oturabilirlerdi.

"Dışarıda savaş var!" diye kükredi Efrem.

Haris, bakışlarını oğlundan bir an bile çekmedi. "Otur, Efrem." Sesi bir fısıltı kadar alçak ancak bir emir kadar ağırdı. "Dünya yıkılsa bile Alatavlar masada dik durur."

"O dünyanı başına yıkarım senin!" Efrem masaya doğru bir adım atarken elleri titriyordu. "Sen kendi öz kızına nasıl savaş açabilirsin? Kendi kanma, benim kız kardeşime bunu nasıl yapabilirsin?"

Haris, yüzündeki o sarsılmaz maskeyi bozmadan hafifçe arkasına yaslandı. "Hisar ne yazık ki sağlıklı bir zihne sahip değil," dedi, sanki önemsiz bir detaydan bahsedercesine. "Durdurulamaz biri hâline geldi. O sahip olduğu kart, ailemizin kurallarına aykırı. Onu durdurmam için bu gerekli."

Efrem'in gözleri nefretle kısıldı. "O zaman beni de durdur."

Haris'in kaşları yavaşça yukarı kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya beni şimdi, bu masada öldür..." dedi Efrem, büyük bir kararlılıkla. "Ya da sana bu şansı bir daha asla vermeyeceğim. Çünkü bu kapıdan çıktığım an senin sadece hedefin olacağım!"

Haris, derin bir sessizliğe gömüldü. Masadaki kadehe uzandı ama şarabı içmedi. "Babana karşı mı geliyorsun, Efrem?"

"Senin kim olduğunu bilmiyorum," diye karşılık verdiğinde o koyu gözlere baktı ve hiçbir şey görmedi. "Karşımda babamı değil, korkak bir adamı görüyorum."

"Yazık," dedi Haris. "Sen benim ilk göz ağrımdın!"

"Daha çok ağrın olacağım," dedi Efrem. Gözlerindeki nefret, odadaki şamdanların ışığını bastıracak kadar yoğundu. "Kardeşime yaptıkların için seni affetmeyeceğim!"

Haris, yüzündeki o sarsılmaz maskeyi bozmadan soğuk bir tavırla, "Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum," dedi.

"Senin klonunun kafasına sıktığım için konuşamamıştık! Hoş, şimdi bile bir klon olabilirsin!"

Haris'in bakışları bir anlığına boş sandalyelere kaydı. "Annen neden gelmedi?" diye sordu.

"O artık senden uzakta olacak," dedi Efrem, zafer kazanmış bir edayla. "Onu asla bulamayacağın bir yerde yaşatacağım. Senin yüzünden her gün fenalaşıp duruyor ve yaptıklarından ötürü öz kızı bile onu kabul etmiyor! Annemi mahvettin!"

Beklemedik bir şekilde güldü Haris. Karanlık, kuru bir kahkahaydı bu. "Demek Hisar'la Tania sonunda görüştü. Güzel ailemiz bir araya geliyor artık desene."

"Biz artık bir aile değiliz," dedi, dişlerinin arasından. "Annem beni Vanizan yapmakla ne kadar doğru bir karar vermiş. Senin kanından olup senin zihniyetinden uzak kalmanın tek yolu buymuş!"

Haris aniden ayağa kalktığında oğlunun karşısına geçti. Hareketleri o kadar çevikti ki elini hızla savurarak oğluna sert bir tokat attı.

"Efrem!"

Tokatın sesi salonda yankılanırken Efrem'in başı yana savruldu. Ancak beklenen boyun eğme gerçekleşmedi. Efrem, yavaşça yüzünü babasına döndürdüğünde yanağındaki kızarıklık, gözlerindeki o öldürücü bakışların yanında sönük kalıyordu.

"Beni öldürmediğin için çok pişman olacaksın, Haris Alatav," dedi Efrem. Fısıltısı bir ölüm fermanı kadar keskindi.

Arkasını döndüğü gibi ceketini aldı ve kapıya doğru yürüdü. Kapılar büyük bir gürültüyle kapandığında, Haris masada tek başına kalmıştı.

Atlas Vladislav, karanlık köşeden bir gölge gibi süzülerek çıktı. Topallayan adımları mermer zeminde ritmik ama rahatsız edici bir ses çıkarıyordu. Yüzünde, başkalarının acısından beslenen o çarpık gülümsemeyle masaya yaklaştı.

"Ne ateşli bir kavgaydı," dedi Atlas, sesindeki alaycı tınıyı saklama gereği duymadan. "Biricik oğlunu da sonunda kendine düşman ettin demek ki... Alatav hanedanı kumdan bir kale gibi dağılıyor, Haris."

Haris, bakışlarını Efrem'in çıktığı kapıdan çekmemişti. "İki evladım da bana düşman," derken sesi boş bir kuyu gibi derinden ve hissiz geliyordu.

"Biraz aptallık var sende," dedi Atlas, boş sandalyelerden birine çökerken. "Kontrolü elinde tuttuğunu sandın ama çocuklarını sadece birer piyon gibi gördün. Her neyse. İştahımızı kaçırmayalım. Yemekte umarım güzel bir şeyler vardır, savaş adamı acıktırıyor."

Haris, hiçbir şey söylemeden elini gümüş kapağa attı ve kapağı sert bir hareketle kaldırdı.

O an, zaman dondu.

Gümüş tabakta duran o parçalanmış, kanı çekilmiş el, üzerindeki mühür yüzüğüyle birlikte tüm çıplaklığıyla karşılarındaydı. İkisi de ifadelerini korudu. Bu, iki adamın da görmeye alışkın olduğu bir şeydi.

Haris, boğazından gelen ses bir nefret hırıltısına dönüşürken, "Caster..." dedi. Kapağı sanki içindeki gerçeği yok etmek istercesine büyük bir gürültüyle attı. Çıkan metalik ses, salonun her köşesinde yankılandı.

"Vegan olmak için çok doğru bir an," dedi Atlas. "Yemekte el sevmiyorum, Haris. Benim için hazırladığın menü bu muydu? Beğenmedim."

Haris, masadaki her şeyi tek bir darbeyle yere savururken, "Kahretsin!" diye kükredi. Kristal kadehler parçalandığında şarap masaya bir kan gölü gibi yayıldı. "VI ve Hisar... Doğu ve Batı birleşmiş, kapıma kadar gelmişler!"

Atlas, alayı bu sefer bir kenara bırakıp, yerine çelik gibi bir ciddiyet koyarak, "Savaşta her şey mübah," dedi. "Kendi ellerinle birer canavar yaratırken onların sana sadece bombayla, tüfekle karşılık vereceklerini düşünmüş olamazsın, Haris."

Haris'in gözleri nefretle kısıldığında masanın kenarını öyle sert kavradı ki boğumları beyazladı. "Sen benim tarafımda mısın yoksa onların mı Atlas? Kelimelerini dikkatli seç!"

"Açıkçası kimsenin," dedi Atlas, omuz silkerek. "Tek bildiğim, Atlas Vladislav hiçbir zaman mağlup olmaz. Ben kazananın yanındayımdır ve şu an o tabağa baktığımda, senin için bir zafer kokusu almıyorum."

Haris, dişlerini sıkarak Atlas'ın üzerine doğru eğildi. "Bana ihanet edersen..."

Atlas, Haris'in sözünü tamamlamasına izin vermedi. Gümüş çatalın yanındaki keskin bıçağı kaptığı gibi tabağın ortasına, Caster'ın kesik elinin tam üzerine büyük bir hınçla sapladı. Çelik, etin içinden geçip porselene çarptığında çıkan o gıcırtı, Haris'in kemiklerinde hissedildi.

"Asıl sen bana ihanet edersen senin tüm soyunu yok ederim, Haris!" dedi, deri maskeyle kamufle ettiği yüzünü yaklaştırarak. "Tek bir yanlışın olursa bana... Merhamet dilediğin kişi onlar değil, ben olurum!"

Yapardı. Atlas Vladislav'ın gücü ordularla değil, zekâyı silah gibi kullanmasıyla gelirdi. Bir şehri yakmazdı ama o şehrin hiç var olmadığını dünyaya inandırabilirdi.

Kapı arkasında duran Armen ise bu kanlı tiyatroyu izlerken asıl darbenin nereden geleceğini çoktan biliyordu.

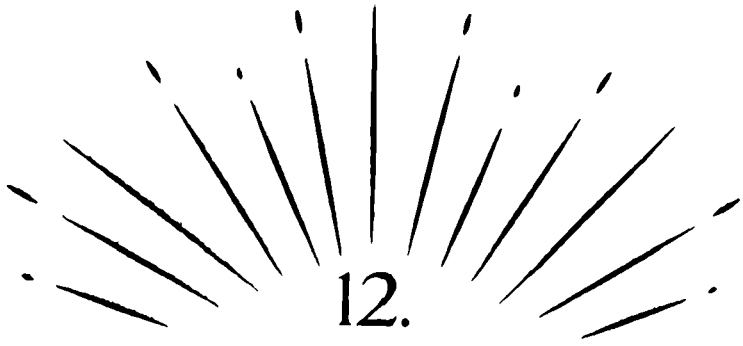

12.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Uyku hiç uğramıyordu.

Yıllar boyunca nefret ettiğimi düşündüğüm, zihnimde bir düşman gibi büyüttüğüm o kadın olmadan artık gözüme uyku girmiyordu. Hisar'la çok zaman geçirmemiştim. Hatta hayatlarımız, birbirine teğet geçen iki kurşunu andırıyordu. Ancak Hisar, insanda öyle bir etki bırakıyordu ki ondan önce rahatlıkla yapabildiğim, sıradan bulduğum her şeyden şimdi derin bir eksiklik duyuyordum. Nefes alırken ciğerlerimin tek kanadının çalışmaması gibi bir histi bu.

Onunla biraz daha ayrı kalacaktık. Aramızda binlerce kilometre, aşılması gereken karlı dağlar ve dökülmesi gereken litrelerce kan vardı.

Cihazımın ekranını aydınlatıp bugünün tarihine baktım. Rakamlar soğuk birer ışık hüzmesi gibi yüzüme vurdu. 6 Şubat'tı. Ayın her altısı Hisar bana üç soru sorardı. Bu ay soramayacaktı. Acaba günleri biliyor muydu? O da benim gibi her sabah uyandığında takvimden bir yaprak koparıp atıyor muydu? Yoksa savaşın kaosu içinde unuttuğu bir şeyler mi vardı?

"Kayıp günlerin olmasın, Hisar," dedim. "Her saniyeyi hatırla. Çünkü döndüğümde, bıraktığımız yerden değil, her anın hesabını vererek devam edeceğiz."

Masadaki tablete uzanıp Küçük Arkana'nın dağılımını gösteren şemaya baktım. Kartlar birer birer yerleşiyordu. Kılıçlar keskinleşmiş,

Değnekler tutuşmuştu. Ama zihnim, bu büyük imha operasyonunun ortasında bile sadece o tek kartta asılı kalmıştı: İmparatoriçe.

Masadaki tabletin soğuk ışığı Küçük Arkana şemasını yüzüme yansıtırken parmaklarım masanın üzerindeki o küçük kâğıt parçasına dokundu. Yılbaşı gecesi... Hisar'ın ellerinden çıkan, mürekkebine ruhunu bulaştırdığı o kâğıt. O gecenin sıcaklığıyla şimdiki zamanın buzu arasındaki uçurum canımı yakıyordu.

İletişim cihazını elime alıp hattı açtım. Bağlandığım kişi, nefretimin kuyusuna her gün yeni bir kova su boşaltan ama sadakatinden artık şüphe edemediğim o adamdı.

"İmparator?" Sesindeki ton sinir uçlarıma dokundu.

"Asılan Adam," dediğimde her bir harf birer mermi oldu. "Son raporları ver."

"Haris Alatav'ın henüz şüphelendiği bir durum söz konusu değil. Hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor."

"O sikik heriften bahsetme bana," diye kestim sözünü. Haris'in ne sandığı umurumda bile değildi. O zaten çoktan ölmüş ama henüz toprağa verilmemiş bir adamdı. "Asıl mevzudan haber ver."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik olduğunda Armen'in nefes alışını duydum. "Elle tutulur bir şeyler buldum. Yarın teslim edeceğim."

"Şafak sökmeden teslim edeceksin," dedim, kelimelerin üzerine basarak. Beklemeye tahammülüm yoktu. Hisar'ın o kayıp günlerini telafi edecek her kırıntı, benim için bir ordu kadar değerliydi. "En hızlı şekilde."

"Sen nasıl istersen İmparator," derken sesi her zamanki gibi duygudan arınmış, sadece göreve odaklıydı.

Hattı kapattım. Cihazı metal masaya fırlattığımda bakışlarımı tekrar o yılbaşı kâğıdına çevirdim. Uzandığım dar yataktan yavaşça doğrulurken sırtımdaki ağrı, ruhumdaki yükün yanında önemsiz kalıyordu. Uyku bana haramdı. Bu soğuk duvarlar arasında, kızlarımın varlığı olmadan gözüme uyku girmezdi. Bir de küçük oğlumun... Onlar benim hem zayıflığım hem de bu dünyayı yakma sebebimdi.

Ayağa kalkıp gömleğimi çıplak bedenime geçirdim. Pantolonumu, kemerimi ve kravatımı da taktıktan sonra hazır bir hâle geldim. Bugün farklı bir bölgede, cephenin en uç noktasındaydım. Aziz ve Ölüm ana komuta merkezindeydi. Bana ise sahada devleşen diğer kart sahipleri eşlik ediyordu. Kaldığım odadan çıktım ve ekibin bulunduğu odaya ilerledim.

Kapı, göz retinamı taradıktan sonra iki yana açıldı. Hava savunma birlikleri dışında Ay Kartı ve Kule Kartı da buradaydı.

Ay, parlayan tabletinin ekranından başını kaldırıp bana kısa bir selam verdi. Bakışlarındaki o puslu, kestirilemez ifade kartının ruhunu yansıtıyordu. O, gerçekle hayali birbirine karıştırabilen bir manipülasyon ustasıydı. KALE'nin radar sistemlerini bir illüzyonla kör edecek, onları hiç var olmayan hayalet uçaklarla uğraştırırken bizim gerçek pençelerimizi görmelerini engelleyecekti.

Hemen arkasındaki Kule ise odadaki en ağır enerjiyi taşıyandı. Sessizdi. Bir binanın en zayıf noktasını tek bakışta analiz edebilen, yıkımı bir sanat dalı gibi icra eden bir adamdı. Bugün onun patlayıcıları ve benim emrimdeki insansız hava araçları, KALE'nin kibrini moloz yığınına çevirecekti.

"Her şey hazır mı?" diye sordum, infaz kokan sesimle.

"Perdeleme hazır, İmparator," dedi Ay, derin bir kararlılıkla. "Radarlarında sadece boş bir kış rüzgârı görecekler."

"Gökyüzü senin emrini bekliyor, İmparator," dedi Kule. "Radar kör noktaları oluşturuldu. İnsansız hava araçları sessiz bir şekilde hedeflerin üzerinde süzülüyor."

Harekât odasına geçtiğimde devasa ekranlar karşıladı beni. Sanaç ve Viran'ın yüzleri hologramlarda belirdi. Onlar merkezden tüm bu olan biteni izleyecekti.

Operasyon başladığında her şey mekanik bir kusursuzlukla ilerledi. Gökyüzündeki insansız hava araçları, Ay'ın yarattığı dijital sisin içinde süzülerek hedeflerine kilitlendi. Parmak ucumla onayla komutuna bastığım an, kilometrelerce ötede bir kıyameti serbest bırakmıştı. Ekrandaki termal görüntülerde, KALE'nin lojistik üssü bir anda bembeyaz bir patlamayla silindi.

Hava komutanı, "Birinci dalga temas sağladı," dedi.

Kule'nin daha önce statik analizlerle belirlediği o zayıf kolonlar, füzelerin darbeleriyle un ufak olurken ana bina kendi ağırlığını taşıyamaz hâle geldi. Devasa beton bloklar karların üzerine devriliyor, her bir düşüşte yer sarsıntısı sensörlerimizi titretiyordu.

"Savunma sistemleri uyanıyor," diye uyardı Kule.

"Ay," dedim, hızlıca. "Dijital perdeyi sıkılaştır!"

Ay, ellerini konsolun üzerinde bir orkestra şefi gibi savurdu. "O iş bende," dediğinde hayaletler göndermeye devam etti. Yüzlerce sahte hedef yarattı ve KALE'nin kendi gölgesiyle savaşmasını sağladı.

KALE'nin otomatik topları, boş gökyüzünü tararken benim kontrolümdeki İHA'lar sessizce ikinci hedeflere yöneldi. Parmaklarımla ekranı kaydırarak mühimmat depolarını işaretledim.

"Bitirelim şu işi," dedim.

İkinci patlama dalgası, gökyüzünü yırtan mor ve turuncu bir ışık seli oluşturdu. Patlamanın basıncıyla binaların camları tek bir saniyede tuzla buz olduğunda hangar kapıları kâğıt gibi bükülerek yerinden fırladı. Aşağıda karın beyazlığı tamamen is, barut ve yanan kimyasalların siyahıyla kaplanmıştı.

"Doğu hattı felç oldu," dedi Kule, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Orası artık sadece bir harabe."

Ekranlardaki o ateş denizini bir süre izlerken hücrelerimde var olan intikam açlığı hâlâ dinmemişti ama bu darbe, KALE'nin belini kırmaya yetecekti. Hava saldırısı sona ermiş, KALE'nin doğu ikmal hattı devasa bir kül yığınına dönmüştü.

"Ana komuta merkezine dönüyorum," dedim, ekibe doğru. "İyi iş çıkardınız."

Hepsi başını salladıktan sonra oturduğum yerden kalktım. Kaldığım odaya giderek, yarım kalan işlerimi tamamlarken zaman bir hayli geçmişti. Odanın içi soğuk olmuştu. Klimalarda bir sıkıntı olduğunu hissederken kaşlarım çatıldı. Burada fazla kalmayacağım için sorun etmedim ancak yine de bildiri gönderdim. Son işlerimi de bitirip eşyalarımı topladığım sırada kapı aniden açıldı.

Odama yalnızca bir kişi doğrudan girebilirdi ve o da şu an kilometrelerce ötede, kendi savaşının tam ortasındaydı. Hareketlerim, düşüncelerimin önüne geçtiğinde silahımı kaldırdığım gibi namluyu kapıya doğrultup arkama döndüm. Parmak ucum tetiğin soğukluğunu hissederken karşımdaki kişi tüm savunmamı bir saniyede yerle bir etti.

"Hisar..."

"Bronz..." diyerek, hiç duraksamadan boynuma atladığında, elimdeki silah havada asılı kalmıştı. Şaşkınlıktan kilitlenen bedenim, onun sıcaklığını hissettiğinde gevşedi. Silahı yavaşça yanıma indirip onu kollarımın arasında, sanki bir rüya olduğunu kanıtlamak istercesine sıktım. Kokusu, az önce ekranlardan izlediğim o barut ve yanık kokusunun tam zıttıydı.

"Ne işin var senin burada?" diye sordum, şaşırmadan edemezken.

Aniden geriye çekildi ve o bildiğim, her şeyi sorgulayan kaşlarını çattı. "Özlemedin mi beni?"

Kahretsin ki çok özlemiştim. Eğer bu hissettiğim bütün duygular özlemse dibine kadar özlediğim aşikârdı.

"Neden haber vermedin?"

"Sürpriz yapmak istedim." Yüzü anbean düşerken o sarsılmaz İmparatoriçe maskesinin altından çocuksu bir hayal kırıklığı sızdı.

Başımı iki yana salladığımda elimi alnıma götürüp derin bir nefes aldım. "Sence şu an sürprizin sırası mı Hisar?" dedim. Sesim bu sefer daha ciddi, daha otoriterdi. "Neden bölgeni terk ettin? Bir şey mi oldu?"

Ona baktım. Karşımda duran kadın, az önce binlerce ton betonu yerle bir eden füzelerden daha tehlikeliydi.

"Sakin olur musun biraz?" dedi, o her zamanki özgüvenli tınısıyla. "Her şey kontrolüm altında. İmparatoriçe'ye kimse erişemez."

"Ziyaret sebebin ne peki?" diye sordum, silahımı masaya bırakırken. Gözlerim hâlâ üzerindeki tozdaydı.

"Komuta merkezine gidip toplantı yapmamız gerekiyor. Bazı aktarmam gereken durumlar var," dedi.

"Toplantı istediğinden neden haberim yok?"

"Şimdi söyledim, Bronz." Pes edercesine baktı. "Sadece komuta merkezine birlikte geçelim istedim. Hem seni görmüş olurum hem de özlem gideririz diye düşündüm ama yanlış yaptım sanırım. Savaşın seni bu kadar donuk bir adam yapacağını düşünmemiştim!"

Tavrı daha da bozulduğunda, "Haber etseydin daha farklı davranabilirdim," diyerek açıklama gereğinde bulundum. "Şu anki durumda habersiz her adım bizi biraz daha ölüme götürür. Savaşın bitmesi hem çok yakın hem çok uzak. Ben de sen eksikliği çekiyorum, bunu kabul ediyorum ancak..."

Neden geldin, Hisar?

Savaşa tam odaklandığım zamanda gelip neden bütün ayarlarımla oynuyorsun?

"Senin de beni özlediğini biliyordum," dedi, usulca gözlerini kırparak. Parmak uçlarında yükseldiğinde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Normal bir zaman olsa asla geri çevirmeyeceğim, tadına doyamayacağım

o dudaklara, zihnimdeki savaş gürültüsü yüzünden yeteri kadar ilgi gösteremedim.

Neyi, ne zaman yapacağı hiç belli olmuyordu. Bir an dünyanın en soğuk kadını, bir an ise en tutkulu âşığıydı.

Onunla öpüşmediğim için bana kaşlarını çatarak baktı.

"Öpmeyecek misin beni?"

Başımı iki yana salladım. "Şu an kafam çok dolu."

"Beni gerçekten çok şaşırtıyorsun. Kuralların var, anlıyorum ama seni özleyip, gelmişken..."

"Hisar," dedim. "Sırası olmadığını söyledim. Bu konuda tavrım değişmeyecek." Elimi dudağına koyup hafifçe sürttüm. "Tatsız bir şey yaşatmaktansa hiç yaşamamak daha iyidir bazen."

Elini göğsüme yerleştirip gömleğimi çekiştirdi. Parmaklarım bileğini yakaladığında hoşnut olmadığımı belli ettim. Yeni giymiştim ve ütülüydü. "Savaşta da olsak bazen kalbimizin sesini dinlemeliyiz." Gözlerimin içine baktı. "Yanılıyor muyum İmparator?"

Eli, tam kalbimin üzerinde duruyordu. Bakışlarım parmaklarına düştü. "Yanılıyorsun," dedim, açıkça. "Savaşı kalbinle yapamazsın."

"Ben kalkmışım, senin için uzaklardan gelmişim, senin yaptığına bak..."

"Konuşmaya yolda devam ederiz. Çıkalım," dedim, kapıyı işaret ederek. Üstünde yalnızca ceketinin olması kaşlarımı çatmama neden oldu. Normalde soğuktan nefret eder, her zaman o ağır kürklerine sarınırdı. "Üşümüyor musun?"

"Üşümüyorum," dedi, kestirip atarak. Gözlerinde garip, alışılmadık bir parıltı vardı. "Araçla mı gideceğiz?"

Başımı salladım. "Kullanmak mı istiyorsun?"

"Şoförlük yapmandan memnuniyet duyarım."

Dışarıya çıktığımızda, dondurucu rüzgâr yüzümüze bir tokat gibi çarptı. Kar, buraya geldiğimden beri hiç durmamış, aksine daha da şiddetlenmişti. Hisar, o yüksek ve ince topuklularıyla karın içine gömüldüğü her adımda sendeleyince koluna girdim.

"Sana her defasında şu topukluları giyme demiyor muyum?" diye homurdandım. "Ölümün, buzun üstünde kayıp düşmekten olmasını mı istiyorsun?"

"Ölümüm senin kollarındayken olacaksa varsın topuklular yüzünden olsun," dedi, alaycı bir gülümsemeyle.

Onu kolundan tutarak arabanın yanına getirdiğimde odada unuttuğum kâğıdı hatırladım. "Sen arabada bekle," dedim. "Almam gereken bir şey vardı."

"Çok bekletme beni," dediğinde kapıyı üstüne kapadım. Başka zaman olsa Hisar arabayı kendisi kullanmak için tutuşurdu.

Ensemden içeriye sızan soğuktan ötürü kabanımın yakalarını yukarıya kaldırdım. Arabadan uzaklaşırken yüzümdeki ifade daha dondurucu bir hâle büründü. Arabayı kontrol eden kumandayı çıkardım ve tek bir tuşa odaklandım. İmha.

Hiç düşünmeden imha tuşuna bastığımda araba saniyeler içinde o bedenle birlikte havaya uçtu. Gözlerimi bile kırpmadım.

Kulağımın dibinde patlayan o devasa gürültü, saatler önce kilometrelerce ötede gerçekleştirdiğim hava saldırısının yankısı gibiydi. Alevler gökyüzünü bir kez daha kızıla boyadığında sıcaklık yüzümü yalayıp geçti. Metal parçaları karın üzerine birer mermi gibi yağarken Hisar'ın bedeninin de içinde olduğu araba, saniyeler içinde bir cehennem çukuruna dönüştü.

"Yanılıyorsun, İmparatoriçe," diye mırıldandım, boşluğa doğru. "Savaşı kalbinle yaparsan kapından giren klonu bile tanıyamazsın."

Hisar asla *üşümüyorum*, demezdi. Üşürdü. Hem de çok fazla. Şöminenin önünde oturduğumuzda bile üşüdüğünü söylerdi. Bu dondurucu soğukta kürksüz dışarı çıkmaktansa dünyayı yakmayı tercih ederdi.

Hisar, benim gömlek konusunda takıntılı olduğumu bilirken onu öyle çekiştirmezdi. Kravatımdan çekiştirirdi. Araba kullanmaktan hoşlanırdı. Hatta arabaya benden önce biner, yüksek hızda kullanırdı. Ve Hisar... Kalbimin yerini asla bilmezdi. O beden ise kalbimin sağda olmasına rağmen o noktaya parmak basarak konuşmuştu.

Karşımdaki o şey mükemmel bir kopyaydı. Sesi, kokusu, dokunuşu... KALE'nin ne kadar ileri gidebileceğinin kanlı canlı bir kanıtıydı. Bir yansıma göndermişlerdi. Duygularımı silah olarak kullanıp beni en zayıf anımda, zafer sarhoşuyken vurmak istemişlerdi.

Arkamı dönmedim. Enkazın yanışını izleme gereği bile duymadım. Elindeki kumandayı avucumun içinde sıkarak odaya geri döndüm. Adımlarım her zamankinden daha ağır, daha emindi.

Binadan içeriye girdiğimde o geniz yakan çürük elma kokusu ciğerlerime bir bıçak gibi saplandı. Bu koku, ölümün en saf hâliydi. Bu kokuyu biliyordum. KALE'nin bir zamanlar askeriyken Haris beni eğitmek için bu gaza defalarca kez maruz bırakmıştı. Onun laboratuvarlarında modifiye edilmiş bir kimyasal kâbustu.

Her yer çürük elma kokuyordu.

Bakışlarım hızla havalandırma kanallarına kaydı. Kanalların etrafında biriken o sarımsı tortu, klimaların neden bozulduğunu ve o klonun neden beni dışarı çıkardığını haykırıyordu. İletişim cihazına asıldım.

"Sesimi duyan herkes dönüş yapsın!" Sesim boş koridorlarda yankılanıp bana geri döndü. Cevap yoktu. Sadece havalandırmanın can çekişen hırıltısı ve uzaklardan gelen alarm sesleri vardı. "Tekrar ediyorum, sesimi duyan herkes dönüş yapsın!"

Öfke boğazımda bir düğüm oluşturdu. Acil durum hattına sertçe bastığımda binanın her köşesi kan kırmızı ışıklarla yıkanmaya başladı. Sirenler kulakları tırmalarken telsizden cızırtılı, kesik kesik bir ses yükseldi.

"İmparator..."

"Kule?" dedim, bir umutla. "Kule, durumunuz ne?"

"Komuta odasındayım," dedi Kule, bitkin bir edayla. "Hava savunma ekibi ve Ay Kartı... Kimse nefes almıyor artık."

"Dayan!" diye bağırırken koridorda komuta odasına doğru koşmaya başladım. Gömleğimin kolunu ağzıma bastırarak zehri engellemeye çalışıyordum. Gaz etkisini yitirmiş ancak onları çoktan etkilemişti. "Vana sistemine ulaşmaya çalışıyorum, dış kapakları açacağım!"

Telsizin diğer ucundan ağır bir metalin yere düşme sesi geldi. "Sistemi kilitlediler. Dijital erişim yok, İmparator."

Komuta odasının kapısına ulaştığımda göz retinamı tarattım ama sistem hata verdi. KALE sadece havayı değil, tüm binanın sinir sistemini de ele geçirmişti. Kapının cam bölmesinden içeri baktığımda gördüğüm manzara olduğum yere mıhladı. Ay, masasının üzerinde öylece kalmıştı, elleri hâlâ klavyenin üzerindeydi. Kule ise dizlerinin üzerine çökmüş, elindeki manuel vana anahtarını tutmaya çalışıyordu ama bedeni iflas etmek üzereydi.

Sistemi tekrar ele geçirmeye çalışmam dakikalarımı aldı. Mide bulantısı, bağ ağrısı ve görme bozukluğu yaşadığım sırada kapı açıldı. Kendimi içeriye, manuel vananın olduğu yere attım. Havalandırmayı aktif ettim. Ciğerlerim parçalanırcasına öksürürken Kule'nin ağırlığını omzuma

yükledim. Ay ve sadık askerlerimi arkamda bırakarak koridorun sonundaki kapıya ulaştım.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldığında, Sibirya'nın dondurucu ayazı bir tokat gibi yüzümüze çarptı. İçerideki o mide bulandıran çürük elma kokusu, yerini kar kokusuna bıraktı.

Kule'yi kapının birkaç metre ötesindeki karların üzerine yatırdım. Gözleri aralandığında bilinci yerinde değildi ancak nefes alıyordu. Yüksek ihtimalle buna maruz kaldığı için bedeninde geri dönülemez bir hasar olacaktı. Karın beyazlığı, sığınağın içinden sızan o sarımtırak zehirli dumanla kirlenirken başımı kaldırdım.

Farların ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Karın ve dumanın arasından bir araba belirdi. Direksiyonun başında Sanaç, yanında birkaç Arkana üyesi vardı. Araba durduğunda Sanaç elinde sıkıca tuttuğu silahıyla bize doğru koştu.

"Bronz!" diye bağırdı Sanaç. "İçeride ne oldu? Sinyaliniz kesildi, sistemleriniz kilitlendi!"

Cevap veremediğim için yalnızca arkamdaki o sessiz mezarlığı, dumanı tüten sığınağı işaret ettim. Boğazımdaki yanma hissi yüzünden sesim çıkmıyordu. Sanaç, Kule'nin durumunu ve benim hâlimi gördüğünde gözlerindeki o ifade bir anlığına kırıldı.

Sanaç, sığınağın açık kapısından içeri sızan dumanlara bakarak, "Herkes..." diye mırıldandı. "Herkesi kaybettik mi?"

"Ay..." diyebildim sadece, hırıltılı bir sesle. "Ay ve diğerleri..."

Doğruldum ve soluklandım. Karın soğuğu ciğerlerimi dondururken damarlarımın arasından taşan öfkem her şeyi yakacak kadar sıcaktı. "Derhâl Kule'ye müdahale edin!"

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Sanaç, gitmeye niyetimin olmadığını anlayarak.

"Eva, komuta merkezine geldi mi?"

Başını salladı Sanaç. "Giriş yaptı, senin gelmeni bekliyor."

"Güzel," dedim, soğuk bir tınıyla. "Merkeze dönün ve beni bekleyin. Küçük bir işim var. Onu halledip geleceğim."

Eva da artık savaşın merkezinde olacaktı. Herkes bu savaşta ilk zaafıyla karşı karşıya gelecekti.

HİSAR ALATAV

Gece her şeyi örter.

İşlenen günahları, sızan kanı ve ruhun en kuytu köşelerine sinmiş o soğuk tereddüdü... Karanlık çöktüğünde dünya yalancı bir sükûnete bürünür; gökyüzü, yerdeki pisliği gizlemek için siyah bir kadife sererdi. Ama gece, aslında bir örtüden ziyade bir aynaydı. Işıklar söndüğünde, sadece kendi canavarınla baş başa kalırdın. Bizim dünyamızda güneş hiçbir zaman tam olarak doğmaz, yalnızca gölgelerin yer değiştirmesini izlerdik. Hakikat ancak geceye hükmedebilenlerin avuçlarında şekillenirdi. Ve bu gece, hakikat bir kurbanın feryadıyla yırtılacaktı.

Ancak kurbanın kim olduğuna, yine gece karar verecekti.

Karzov, anatomik şablonun sol eliydi. O el kesilmeden gövdenin felç olmayacağını biliyordum.

Karzov, Batı Bölgesi tarafından esir düşürüldüğünde orada olmak istediğimi söylemiştim ve Serdal bunu sağlamıştı. Zırhlı araçtan inip kara gömülen zemine bastığımda, postallarımın çıkardığı tok ses gecenin sessizliğini yırttı. Adımlarımız kendinden emindi çünkü kaybedecek bir şeyi olanlar tereddüt ederdi, biz ise çoktan o eşiği geçmiştik.

Kimyasal silah saldırıları artacaktı, bunu biliyordum. Ölmekten korkmuyordum, öyle ya da böyle nefesimiz kesilecekti bir gün. Ancak asıl sorun, KALE'nin piyasaya sürdüğü o yeni, modifiye edilmiş kimyasal silahtı. Sadece bedeni değil, sinir sistemini felç edip insanı kendi zihninin içine hapseden bir kâbustu bu.

Kuyunun başına geldiğimde aşağıya baktım.

Karzov kuyunun dibinde, buz gibi taşların üzerinde elleri ve ayakları bağlı bir hâlde yatıyordu. Ağzına takılan o deri ağızlık, onu aşağılamaktan öte kim olduğunu hatırlatıyordu. Bakışları yukarıya, bana doğru kaydığında gözlerinde gördüğüm şey saf dehşetti.

"Özledin mi, Karzov?"

KALE'nin her bir askeri tarafından tanınırdım.

Karzov cevap olarak hırladı. "Ay, hoşt," dedim. Serdal'a doğru döndüm. "Isınıyor mu?"

"Askerlerden birinin kolunu ısırıp kopardı," dedi Serdal, gözlerini bir an bile aşağıdan ayırmadan. Karzov artık bir insan değil, köşeye sıkışmış ve vahşileşmiş bir hayvandı.

"Kuçu kuçu..." dedim, kuyunun karanlığına doğru eğilerek. "Kana susadın, değil mi? Babacığın seni yeteri kadar beslemedi mi?"

Aşağıda zincirlerin birbirine çarpma sesi duyuldu. Karzov, o hayvani içgüdüyle hareketlendiğinde ağızlığının arkasından gelen boğuk hırıltılar, kuyunun dibindeki balçıkla karışıyordu.

"Korkma," dedim, şefkatli bir fısıltıyla. "Seni oradan çıkarıp bir güzel seveceğim. Gel, kuçu kuçu..."

Kelime oyunum bittiği an belimdeki silahı kılıfından çekmem bir saniye bile sürmedi. Soğuk namluyu aşağıya doğrulttum ve hiç tereddüt etmeden tetiği çektim.

Kurşun, Karzov'un kaldırmaya çalıştığı bileğine saplandı. Bu öldürücü bir vuruş değildi. Bu, anatomik şablonu yeniden çizmekti. Kurşunların yarattığı sinirsel şokla elleri ve kolları bir süre felç olacaktı. Karzov, kuyunun dibinde sarsılarak etkisiz hâle geldiğinde silahımın dumanını rüzgâra bıraktım.

Serdal'a döndüğümde yüzümdeki ifade, az önceki sahte şefkatten arınmıştı.

"Elindeki hissizlik geçince o işaretlediğim yeri istiyorum," dedim. "Tabula Rasa Merkezi'ne götürün."

Tabula Rasa, Arkana'nın insan zihnini bir hamur gibi yoğurduğu, anıları söküp aldığı o karanlık atölyeydi. Orada sadece sıfırlanmazdık. Eski benliğimizin küllerinden, itaatkâr ve tertemiz bir zihinle yeniden doğardık. Çocukluğumuzun en dilsiz, en korkunç saatleri hep o beyaz duvarların ardında yankılanmıştı. "Tabula Rasa'ya mı? Onu öldürmeyecek miyiz?" diye sordu Serdal. Sesinde, kuyunun dibindeki o hırıltılı yaratığa duyduğu tiksinme ve bir an önce bu işi bitirme isteği vardı.

"Hayır," dedim. "Onu canlı istiyorum."

"His..."

"Serdal," dedim, gecenin ayazından daha keskin bir tonla. "Kuklacı'dan ezberlediğim bir zihin kusma yöntemi var. Ona uygulayacağız ve KALE hakkında her şeyi öğreneceğiz. Tabii ne kadarını kusar, zihni bu baskıya ne kadar dayanır, bilemiyorum. Göreceğiz."

Serdal duraksadığında bu yöntemin ne anlama geldiğini biliyordu. İnsanın benliğini bir kâğıt gibi yırtıp altına bakmak gibiydi. "Bu çok tehlikeli," dedi.

"Biliyorum," dedim, zırhlı araca doğru bir adım atarken. "İmparator'un haberi var. Karzov'un zihninden o verileri çekip kurtaracak bir tanıdığım var."

Serdal'ın yüzü bir anlığına gerildiğinde aklına tek bir isim gelmiş gibi baktı. "Bana sakın *Atlas Vladislav*, deme."

Hafifçe gülümsedim ama bu gülümseme hiçbir sıcaklık taşımıyordu. "Değil," dedim. "Onun sevgilisi... Eva Petrova."

"Ne?" dedi Serdal, şaşkınlığın ötesine geçerek. "Eva... Atlas'ın yöntemlerini uygulayabilecek kadar donanımlı mı?"

"Atlas, bir anda Kuklacı olmadı," diye açıkladım. "Atlas önceden doktordu. Mesleğini kötülüğe kullanmayı seçti çünkü yaşadıkları onu buna itti. O, bildiği her şeyi, zihnin en karanlık dehlizlerine giden o patikaları yalnızca tek bir kişiye öğretti."

"Eva..." diye mırıldandı Serdal.

"Onu savaşta aktif bir şekilde göreceğiz," dedim. Sesimdeki soğukluk, Eva'nın ellerine düşecek olanların kaderine verilmiş bir ön onay gibiydi. "Aramıza katılmasının başlıca nedenlerinden biri bu. Ancak o da hak etmediği şeyler yaşadı. Umarım hayatını yaşayabilir." Bir an duraksarken gözlerimin önüne Eva'nın o hiç eskimeyen hüzünlü ifadesi geldi. "Savaş sona erdiğinde."

"Umarım," dedi Serdal.

Zırhlı araca binmek üzereyken ağaçların arasından keskin bir ses duyuldu. Bulunduğumuz yer bir ormanlıktı. Karzov, kuyudan çıkartılıyordu ve onu almak için bekleyen yüksek korunaklı bir transfer aracı vardı. O sesin oradan gelmediğine emindim.

Serdal, önüme geçip beni arkasına aldı. "Bir şey var," dedi.

"O ses neydi?" diye dikkat kesilerek sordum.

Bir kuş sesiydi. Kanat çırpışları gecenin sessizliğini bıçak gibi yırtmış, ilerideki yoğun orman dokusundan buraya, açık alana doğru bir uyarı gibi gelmişti. Kuşlar durduk yere gecenin bu saatinde, bu dondurucu soğukta yuvalarını terk etmezdi. Ormanın derinliklerinde bir şeyler uyanmıştı.

Sık ağaçların arasından olduğumuz tarafa doğru sis bombaları gelmeye başladı. İkimiz de bunu usta hareketlerle karşılarken etrafımızdaki özel askerler de saniyeler içinde çevre güvenliği alarak namlularını gri karanlığa dikti. Sis, bir mürekkep lekesi gibi karın üzerine yayıldığında görüş mesafemiz bir metrenin altına düştü.

Mermiler zırhlı aracın gövdesine çarptığında çıkan metalik çınlamalar, kuşun çığlığına karıştı.

"Karzov'u koruyun!" diye bağırdım, kendimi aracın kapı hizasına atarak. "KALE'nin askerleri itini almaya geldi!"

Cümlem bittiğinde ağaçların arasında dolaşan özel birimler gördüm. Beyaz kar kamuflajlarıyla ormanın içinden akmaya başladı. Kaşlarım havalandığında bunun ne demek olduğunu biliyordum. Bu, temiz bir infaz birimiydi. Karzov'u sağ almaya gelmemişlerdi. Onu öldürmeye, gerekirse onu o delikten sağ çıkaran herkesi de oraya gömmeye gelmişlerdi.

"Sisten hiçbir şey gözükmüyor!" diye bağırdı Serdal. Bedeniyle bana sarsılmaz bir kalkan olmuştu.

İkimiz de ateş etmek üzereydik.

Tam o sırada, görüş mesafesinin neredeyse sıfıra indiği o gri perdenin arasından küçük bir kız ağaçların arasında koşturmaya başladı. Beyaz geceliği, karın beyazıyla birleşmişti, bir hayalet gibi ağaç gövdelerinin arasında kaybolup yeniden beliriyordu.

"Dur," dedim, Serdal'ın omzuna tutunarak. "Dur, Serdal. Küçük bir çocuk var."

"Nerede?" Serdal'ın sesinde hem şaşkınlık hem de bu cehennemin ortasında bir çocuğun varlığına inanmayan bir reddediş vardı.

"Koşuyor," dedim, gözlerimi o karaltıdan ayırmadan.

Kızın sesi sisin içinden, mermi ıslıklarının arasından süzülerek geldi. "Mama!" deyip duruyordu hıçkırıklarla. "Mama!"

Kulağımın içinde acı bir feryat çınlıyordu. Bu sese nasıl tepkisiz kalınırdı? Yapamazdım. Onu, ormanın derinliklerinde tek başına bırakamazdım. "Onu çapraz ateşten kurtaracağım," diyerek atıldım.

"Dur, His!" diye bağırdı Serdal arkamdan. Kolumu yakalamaya çalıştı ama çok geçti.

Onu dinlemedim. Mantığımın tüm uyarılarını, stratejik hamlelerimi o zırhlı aracın yanında bıraktım ve ormanın içine girerek o kız çocuğunu kurtarmaya çalıştım.

Mavzer sesi bir kez daha yankılandı. Bu sefer çok daha yakındı. Mermi, hemen yanımdaki bir çam dalını parçalayıp, üzerime kar yığınları dökerken ben sadece çocuğa odaklanmıştım. Diz boyu kara saplanıyor, sisin içinde bir hedef gibi ilerliyordum.

"Buraya gel!" diye bağırdım, sesimi duyurmaya çalışarak. "Bana doğru gel!"

Kız çocuğu duraksadı. Korkudan, soğuktan tir tir titriyordu. Tam o sırada ormanın derinliklerinden bir namlu parıltısı gördüm. Lazer bir ışık küçük bedenin üzerinde yanıp sönüyordu. Silahlar kızı nişan almıştı. Hiç düşünmeden kendimi ileriye, çocuğun üzerine fırlattım.

Karın üzerine sertçe düştük. Mermi, başımızın hemen üzerinden geçip arkadaki ağacın gövdesine gömüldü. Kulaklarımda uğuldayan o tiz sesin ortasında, kucağımdaki küçük bedeni sıkıca sardım. Üşüyordu. Nasıl üşümesindi?

Çocuğu yavaşça kaldırdığımda yüzüne daha yakından baktım. Sisin içinden sızan cılız ışık, küçük suratını aydınlattı. Zaman o an durduğunda ormandaki silah sesleri çekildi, rüzgâr sustu.

"Sen..." derken sesim boğazımda düğümlendi.

Gözleri... O gözlerin aynısına her sabah aynada bakıyordum. Elmacık kemiğinin üzerindeki o küçük ben, saçlarının alnına dökülüş biçimi... Zihnimin en alt çekmecesine kilitlediğim o eski, yırtık fotoğraf canlanıp karşımda ete kemiğe bürünmüş gibiydi.

"*Mama*," dedi küçük kız, buz gibi ellerini yüzüme uzatarak. "*Mamochka*."

Anne. Anneciğim...

Dünya başıma yıkıldı. Bu imkânsızdı. Bu bir yanılsama, bir zehirlenme ya da KALE'nin zihnimle oynadığı en aşağılık oyun olmalıydı. Ama hissettiğim o koku... Pudra ve soğuk kar karışımı o çocukluk kokusu sahte olamazdı.

Bu kız, bendim. Benim küçüklüğümdü.

Kendi geçmişim, yirmi yıl öncesinden gelip bu kanlı ormanın ortasında kucağıma düşmüştü. Karzov'un neden şablonun sol eli olduğunu şimdi anlıyordum. KALE sadece klon yapmıyordu, onlar zamanı ve anıları da bir silah gibi kullanmaya başlamıştı.

"Mama..." dedi kız, tekrardan. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Yüzüne bulaşan o kar iziyle, soğuktan donmuş bir hâlde, paramparça bir şekilde baktı bana.

Hayır, sus...

Sil, zihnim, sil. Her şeyi, hepsini sil. Bunların hiçbiri gerçek değil.

"Sikeyim!" dedim, dişlerimin arasından. "Aklımızla oynuyorlar!"

Ona daha fazla bakarsam o masum gözlerin içinde kaybolup gidecektim. Hızla çocuğu karın üzerine bırakıp, arkama bakmadan koşmaya başladım. Bu bir çocuk değildi, bu bir insan değildi. Bu her neyse KALE'nin zihnime yapmaya çalıştığı bir darbeydi. O sislerin içinde her ne varsa bizi zehirliyordu. Ciğerlerimize sadece kimyasal değil, geçmişin hayaletlerini de çekiyorduk. Serdal'ı bulmalıydım. Bana bunu yapıyorlarsa ona çok daha kötüsünü, en zayıf noktasını kullanacaklardı.

"Ata," diyen bir ses yankılandı ormanın içinde.

Ata mı? Zihnim, bir zamanlar Serdal'ın evine gittiğimde gördüğüm o görüntüyü, saklı kalmış o anıyı bir film şeridi gibi oynatmaya başladı. Oğlu ona *Ata*, diyordu. Küçük, minik bir beden... Yağız'dan hâllice. Mutfak tezgâhının başında, unların içinde oğluyla birlikte pasta yapıyorlardı. Serdal'ın o sert yüzündeki tek gerçek gülümseme o andaydı.

"Alpan."

Bu sesler...

Başımı iki yana salladığımda kulaklarımı kapamak istedim ama sesler içeriden geliyordu. O sis, bizim beynimizle feci bir şekilde oynuyordu. En saf özlemlerimizi birer infaz aracına dönüştürüyorlardı.

"Gel, bizi bul," dedi, bir kadın sesi. Yumuşak, huzurlu, bu cehenneme ait olamayacak kadar temizdi.

"Nur?" diyen Serdal'ın sesini duydum ileride. Sesi titriyordu. "Oğlum?"

"Ata," dedi, çocuk sesi. "Buraya gel. Kardan adam yapalım, oyunlar oynayalım!"

Koştum. Daha çok koştum. Kar dizlerimi parçalıyor, dallar yüzümü kesiyordu ama durmadım. Sesleri duyuyordum, Serdal'ın o çaresiz yakarışlarını işitiyordum ama sisi bir türlü yaramıyordum. Serdal'ın her *Nur*, deyişinde, bir parça daha kaybettiğini biliyordum.

Tam o sırada, bir ağacın dibinde dizlerinin üzerine çökmüş, silahını yere bırakmış Serdal'ı gördüm. Elleriyle boşluğu yakalamaya çalışıyordu. Gözleri açık ama kör gibiydi.

Hızla yanına ulaşıp kolundan tuttum. Onu sertçe sarstım.

Sesimdeki buzla onu bu korkunç sanrıdan çekip, çıkarmaya çalışarak, "Abi!" dedim. "Abi, dinle beni! Gerçek değil! Hiçbiri gerçek değil!"

Serdal bana boş gözlerle baktığında acıyla, "His..." dedi. "Nur burada. Alpan... Pasta yapacaktık. Söz vermiştim ona."

"Bak bana!" dedim, yüzünü avuçlarımın arasına alarak. "O itler zihnimize sızıyor. O gördüğün çocuk, benim gördüğüm çocuk... Hepsi birer sanrı!"

Serdal'ın gözlerindeki o kırılma anını gördüm. O sarsılmaz, her şeyi göğüsleyen adam gitmiş, yerine acıyla kavrulan, suçluluk duygusuyla paramparça olmuş bir baba gelmişti. Ellerimden kayıp gidiyordu.

"Ata... Kardan adam yapalım!"

"Oğlum..." dedi, fısıltıyla. "Duyuyorsun, değil mi oğlumu?"

Ayağa kalkmaya çalıştığında onu belinden sardım. "Gitme!" dedim, iyice asılarak. Onu bu karanlığa bırakamazdım. "Onlar gerçek değil. Gitme, abi!"

"Durdurma beni!" Beni öyle bir güçle itti ki karın üzerine kapaklandım. "Oğlumu kurtarmam lazım. Karımı kurtarmam lazım. Bir kere daha ölmelerine izin veremem!"

"Ben de gitmene izin veremem!" diye bağırdım, yerimden doğrularak. Ama o, sisin içine doğru kontrolsüzce adımlıyordu. Silahı elinde sarkıyor, bakışları sadece hayallerinin olduğu yöne kilitleniyordu.

"Yalvarırım dur!" derken bağırmaktan sesim boğazımı tahriş etti.

"Aslan..." dedi Serdal, acı dolu bir inlemeyle. Dizlerinin üzerine çöktü.

Sisin içinden o çocuk sesi tekrar yükseldiğinde bu sefer daha net, daha can yakıcıydı. "Ata... Biz ölecek miyiz? Burası çok soğuk."

Serdal kollarını boşluğa, o görünmez çocuğa sarılmak ister gibi açarak, "Aslan parçam benim," dedi. "Ölmeyeceksiniz. Ben geldim. Baba geldi."

Onu bu hâlde görmek, az önce kendi çocukluğumla yüzleşmekten daha ağırdı. Haris Alatav bizi birbirimize kırdırmıyordu. O bizi kendi merhametimizle, kendi vicdan azabımızla infaz ediyordu. Serdal, o sisin içinde bir hayale sarılırken aslında kendi ölümüne yürüyordu.

Yapabileceğim tek bir şey vardı.

Serdal, bunu yaptığım için benden nefret edecekti ancak bu savaşta gücümü kaybedemezdim. Silahımı kaldırdığım gibi önce koşturan kız çocuğunu nişan aldım. Serdal, ne yaptığımı anlamış gibi dehşet içinde bana bakarken bir an olsun duraksamadım. O kız çocuğuna sıktım.

Ardından, onun oğlunun suretine bürünen mekanik bedeni nişan aldım. Bana doğru bir feryatla atıldığında o küçük çocuğun bedenine üç el, ardı ardına kurşun sıktım.

Zihnim aynı şeyi tekrar etti. His Alatav, ne olursa olsun ıskalamazdı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı Serdal, var olan tüm gücüyle üzerime çullanırken. Sesi ciğerlerinden kopan bir parça gibiyken gözlerinde bir kardeşi değil, bir caniyi görüyordu.

"O çocuğa bak!" diye bağırdım, onu göğsümden iterek. "O senin oğlun değil. Gözlerini aç ve bak!"

Çocuk yere yığıldığında beklenen o çığlık gelmedi. Bedeninden sıcak kan yerine, kara ve koyu bir mekanik yağ sızmaya başladı. Karın beyazlığını kirleten bu sıvı, metalik bir koku yayıyordu. Küçük bedenin derisi bir ekran gibi titredi ve altındaki titanyum alaşımlı iskelet gün yüzüne çıktı.

KALE bizi sadece zihnimizle değil, en gelişmiş teknolojisiyle vurmuştu. Karşımızdakiler bir insan değil, duygularımızı hedef alan bir makineydi.

Serdal olduğu yerde donup, kalırken kollarını uzattığı o mucize, saniyeler içinde bir hurda yığınına dönüşmüştü. Sisin içinden gelen o *Mama* ve *Ata* sesleri, yerini statik bir cızırtıya bıraktı.

Serdal yavaşça ayağa kalktığında yüzündeki o baba şefkati yerini saf, katıksız bir yıkım arzusuna bırakmıştı. Silahını yerden aldı.

"His," dedi Serdal, öfkeyle dolup, taşarken. "Bu gece burada kimseyi sağ bırakmayacağız, değil mi?"

Sisin içinden gerçek askerlerin ayak sesleri duyulmaya başladı. Artık illüzyon bitmiş, gerçek av başlamıştı.

Bu, Haris Alatav'ın bize attığı son zarfıydı. Bizi duygularımızla felç edip işimizi bitirmek istemişti ama unuttuğu bir şey vardı. Bir imparatorluğu ayakta tutan şey sadece güç değil, o gücü tetikleyen saf öfkeydi.

O öfke ise bizde fazlasıyla vardı.

"Ben etkisiz hâle getireceğim," dedim, nefes nefese bir şekilde. "Sen öldüreceksin. Burada kimseyi canlı bırakmayacağız."

Komuta merkezine geri döndüğümüzde ikimiz de psikolojik olarak parçalanmış bir hâldeydik. Ben bugün, kendi çocukluğumu öldürmüştüm. Babasını dileyen, anne sevgisi bekleyen ve abi ilgisi arayan o küçük kızı, kendi ellerimle karın üzerine gömmüştüm.

Serdal ise benden daha beter bir enkazdı. Yanı başımda yürüyor ama ruhu hâlâ o sisli ormanda, mekanik bedenden gelen *Ata* sesinde asılı kalmış gibi bakıyordu. Parmak boğumları, silahını sıkmaktan bembeyaz kesilmişti.

Kapılar büyük bir gürültüyle açıldığında, içerideki yapay ışık gözlerimizi sızlattı. Bu ışık, ormandaki o puslu ve karanlık kâbusun bittiğinin kanıtıydı ama ruhumdaki karanlık yerli yerinde duruyordu.

"Bronz'a son gelişmeleri haber edeceğim," dediğimde sesim, kendi kulaklarıma bile uzak bir yerden geliyordu.

Serdal, sanki tüm kemikleri kırılmış gibi bitkin bir hâlde başını salladı ve kendini en yakın koltuğa bıraktı. Onu o hâlde bırakmak canımı yaksa da şu an görev her şeyin önündeydi. Diğer odaya geçtiğimde iletişim hattını hazırladım. Şifreli frekanslar eşleşti, bağlantı kuruldu ve kısa süre sonra o sesi duydum.

"Hisar!"

Yüreğim titredi. Kaç gün olmuştu? Kaç gündür onsuzdum? Kaç gündür onun kolları bedenimi sarmıyor, o güvenli limanda nefes almıyordum?

Sesimin de titrememesi için büyük bir çaba gösterdim. "Bronz." Sadece ismini söylemek bile boğazımdaki o düğümü biraz olsun gevşetti.

"İyi misin?" diye sordu. Sesindeki o derin endişe, aramızdaki kilometreleri yok edip yanıma kadar sokuldu sanki.

"Hangi anlamda?" dedim, sert durmaya çalışarak.

"Her anlamda, Hisar," dedi, yakıcı bir tonla. "Nefes alışından anlayabiliyorum. Anlat bana, ne oldu?"

Gözlerimi kapadığımda sisin içindeki o küçük kızın yüzü geldi gözümün önüne. Düşünmeyecektim. O sanrının içinde boğulmayacaktım. Geçmişti. Geçiyordu her şey, bir gün bile bitiyordu. Geriye hiçbir şey kalmıyordu.

"Psikolojik anlamda zor bir gündü," dedim, bakışlarımı odanın boş duvarına dikerek. "Haberleri almışsındır."

"Ben senden duymak istiyorum."

"Sesimi mi özledin yoksa?" diye sordum, aramızdaki o gerginliği hafifletmeye çalışarak. Ama sesimdeki yorgunluk, flörtöz bir tondan çok bir feryada benziyordu.

"Bana bir süre özlemden bahsetme, Hisar." Sesinin tonu bir anda sertleştiğinde araya giren o soğukluk iliklerime kadar işledi.

"Ne oldu?" O kötü his, içimde dalga dalga büyüdü. "Bronz, bir şey mi oldu?"

"Bugün..." dedi. "Size yapılan şeyin bir benzeri bana da yapıldı."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Kim çıktı karşına?"

"Sen."

Tok çıkan sesi kulaklarıma dolduğunda o boğuculuğu azaltmaya çalıştım. "Güzel miydim bari?"

"Bedenen evet ama zekâ olarak..."

Lafını ben tamamladım. "Kimse ben olamaz."

"Bunu bir kere daha anladım," dedi Bronz, derin çıkan sesiyle.

"Babam gerçekten bu kadar salak mı?" dedim, hırsla. "Benim her şeyi bırakıp öylece senin kollarına gideceğimi nasıl düşünmüş olabilir?"

"*Komuta merkezinde toplantı yapacağız*, deyip durdun," dedi. "Sen gibi konuşuyor ve davranıyordu. Başka bir zaman olsaydı buna inanırdım fakat bir gariplik olduğu belliydi. Sen ne olursa olsun bölgeni terk etmezsin."

"Bize bunu yapacaklar," dedim, iç çekerek. "En zayıf anımızı bekleyip en sevdiklerimizin suretiyle sızacaklar içimize."

"Her neyse," dedi, konuyu kapatmak istercesine. "O kadar kolay yenilmeyeceğiz. Yaralanmadın, değil mi?"

"Birkaç küçük sıyrık dışında iyiyim," diye yanıtladım. "Ama Serdal abi için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Onu en hassas yerinden, evladından ve karısından vurdular. Onu düşürmeye çalışıyorlar, Bronz."

"Serdal yakınlarında mı?"

"Evet. Çağırmamı ister misin?"

"Çağırmadan önce söylemem gereken bir şey var."

"Dinliyorum."

"Savaş başladığından beri seninle görüşmek isteyen biri var. Onu öylece yanına göndermek istemediğim için bir süredir denetim ve kontrol altındaydı. Bütün aşamaları geçti ve karşına çıkmaya hazır bir şekilde seni bekliyor."

Durdum. Bu kişi ya çok önemli ya da çok tehlikeli biriydi. "Kim?"

"Güneş, seni ona götürecek," dedi. "Şimdi bana Serdal'ı çağır."

Ayağa kalktığımda, "Kalbine iyi bak," dedim.

"Sen de aklına," dedi.

Telefonu yavaşça masaya bıraktım. Kalbim, az önceki çatışmanın ritminden farklı bir tempoyla çarpmaya başladı. Tarkan dışarıda beni bekliyordu. Serdal'a, Bronz'un onunla konuşmak istediğini söyleyip onları yalnız bıraktım.

Tarkan, bütün dikkatimin onda olduğunu anlayınca başını eğdi. "Tarkan," dedim, yanına varır varmaz. "Bronz bir şeyler söyledi. Kim geldi? Kiminle görüşeceğim?"

"Abin," dedi Tarkan. Tek bir kelime, binlerce anıyı ve soruyu üzerime yıktı.

Kaşlarım çatıldı. "Abim mi?"

"Evet," dedi, kapıya doğru ilerlerken. "Onun KALE'yle bir bağlantısının olmadığına emin olunca buraya getirdik. Seninle görüşmek istiyor."

Farklı bir odanın önüne geldiğimde durdum. Göğüs kafesim daralıyor, içimi sıkıyordu. Derin bir nefes alıp verdim. Efrem neden gelmişti? Savaşın ortasında, her yer puslu bir cehenneme dönmüşken hiç sırası değildi.

Kapı açıldığında onu gördüm. Son gördüğüm hâlinden çok daha zayıftı. Bronz'un ona ne yaptığını, onu nasıl bir sorgudan geçirdiğini bilmiyordum ama günlerce aç ve susuz kaldığı, uykusuzluktan bittiği belliydi. Yanakları içe çökmüştü, göz altları morarmıştı.

Beni gördüğü gibi, "His..." dedi.

"Ne işin var burada?" dedim. Sesimi bir zırh gibi kullandım, duygularımı dışarı sızdırmadım.

"Savaşmak için geldim."

"Burayı derhâl terk et ve ailenin yanına git," dedim, soğuk bir edayla. Ona bakmak, öleceğini bilmek ama buna engel olamamak beni mahvediyordu.

"His," dedi, itiraz etmek için bir adım atarak.

"İmparatoriçe," diye düzelttim, kartımı bir kalkan gibi araya koyarak. "Karşında kardeşin yok, Efrem."

"Gelme nedenim de bu. İmparatoriçe'nin tarafında savaşacağım," dedi Efrem, gözlerindeki o inatçı parıltıyla. Ölümün kıyısındaydı ama hâlâ dik durmaya çalışıyordu.

"Sen kansersin!" diye kendimi tutamayıp bağırdım. Odanın içindeki sessizlik bu çığlıkla paramparça oldu. "Kansersin ve birkaç ayın kalmışken savaşmayı mı düşünüyorsun?"

"Hasta olmam umurumda değil," dedi, sesi bu kez daha tok çıktı. "Son nefesimi senin yanında vermeye hazırım. Dışarıda, bir yatakta çürüyerek ölmek istemiyorum, His. Seninle, onurumla ölmek istiyorum."

"Senin annen burada, benimle savaştığını duyarsa ne yapar, biliyor musun?"

"Annem her şeyden çok uzakta," dedi. "Babam yalnız başına savaşıyor."

"Annen de onun yanındadır!"

"Annem de beni karşısına almaya hazırsa onun tarafına geçebilir! Kimseye merhametim yok artık! O küçükken bu düzenden uzak tuttukları çocuk, şimdi düzenin içinde olacak!"

"Ailenin yanına dön, Efrem," dedim, gardımı korurken. "Seni ikinci kez uyarmayacağım."

"Artık kız kardeşimin yanında olmak istiyorum."

Sertçe arkama döndüm. Bakışlarım, az önce ormanda kendi çocukluğuna kurşun sıkan bir kadının bakışlarıydı. "Savaşta merhamet olmaz, Efrem," dedim, buz gibi bir sesle. Kapıdaki askerlere işaret ettim. "Onu buradan götürün."

"İmparatoriçe!" diye seslendi. Adımlarım kapıya yönelmişken durakladım ve yavaşça başımı arkaya çevirdim. Efrem, o zayıf ve bitkin bedeniyle önümde diz çökmüştü.

"Senin uğruna, senin için can almaya ve can vermeye hazırım."

Duygusuz bir şekilde baktıktan sonra bakışlarımı ondan çektim ve kapıya doğru yürümeye devam ettim. "Son sözümü söyledim, Efrem."

"Ben söylemedim!" diye bağırdı arkamdan. "Ben senin abinim. Abin! Kabul etsen de etmesen de gerçek bu! Beni kovsan da yanında olacağım, Hisar. Ve hayır, sana *His* demeyeceğim çünkü sen Hisar'sın,

ben de o Hisar'ın aziziyim! Tanrı şahidim olsun ki öleceğimi bilsem de gitmeyeceğim!"

Kuklacı, o her zamanki kibirli tavrıyla beyaz takım elbisesinin içinde duruyordu. Dışarıdan bakıldığında kusursuz bir heykel gibiydi ama o odanın içindeki gerginlik, takım elbisesinin kumaşını bile gerecek kadar yoğundu.

"KALE büyük bir kan kaybediyor," dedi, karşısındaki adam. "Arkana'yı hiçbir şey durdurmuyor. İmparator bütün kaynaklarını kullanıyor."

Atlas Vladislav, *İmparator* kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu. Bir zamanlar dostu olan arkadaşının her şeyini bilirdi ancak şimdi ona dair hiçbir şey bilmiyordu. Elindeki kristal kadehi öyle bir sıktı ki parmak boğumları bembeyaz kesildi. Arkana'nın gücünü küçümsememişti ama bu denli bir direnç beklediği de söylenemezdi.

"Arkana'nın bu kadar kaynağı yok!" diye bağırdı. Savaşın arkasındaki ipler ona aitti. KALE'nin bir noktada devleşmesini, teknolojik ve askerî bir canavara dönüşmesini sağlayan o karanlık el, şimdi kendi yarattığı canavarın tökezleyişini izliyordu.

"İmparator'un var," dedi yardımcısı, başını yerden kaldırmadan.

Atlas, yavaşça ona doğru döndü. Gözlerindeki o soğuk ışık, bir ölüm fermanından farksızdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Efendim..." dedi adam, boğazını temizleyerek. "Son altı yılda kişisel olarak birikimleri çok artmış. Para biriminden sağladığı bir gelir mevcut. Sadece Arkana'nın resmî hazinesini değil, kendi yarattığı gizli bir finansal ağı yönetiyor."

Atlas kadehi masaya bıraktı. Bu sadece bir zenginlik meselesi değildi. Bu, Bronz'un oyunu çok daha önceden kurduğunu gösteriyordu. Arkana bir imparatorluksa Bronz o imparatorluğun altına kendi merkez bankasını inşa etmişti.

"Yani..." diye fısıldadı Atlas. "Biz onun ordusuyla değil, onun bütün dünyayı satın alabilecek gücüyle savaşıyoruz."

"Aynen öyle, efendim. İmparator, sadece bir lider değil."

"O para biriminin değerini düşürün!" Sesindeki öfke artık kontrol edilemez bir noktaya ulaşmıştı. Atlas, ilk kez kendini köşeye sıkışmış hissediyordu.

"Denedik, efendim," dedi yardımcısı, çaresizce boynunu bükerek. "Sadece kısa süreli bir manipülasyon yapabiliyoruz ama paranın değeri azalmıyor. Bronz, piyasayı kendi etrafında öyle bir örmüş ki attığımız her taş geri dönüp bizi vuruyor."

Bir zamanlar para birimine yapılan o devasa saldırının mimarı His Alatav'dı. Bronz'un şifrelenmiş kripto ağına sızmayı başaran, o dokunulmaz sanılan kodu parçalayan tek kadındı.

"Başka neyi var?"

Yardımcısı acı bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "*Neyi yok*, deseniz daha kolay cevap verebilirim, efendim." Yardımcısının bu cevabı, Atlas'ın beyaz ceketinin altına sakladığı o kibirli kalbi bir bıçak gibi kesti. Bronz, bütün düzenin hava, kara ve deniz gücünü elinde tutuyordu. Lojistik onun elindeydi, ikmal hatları onun kontrolündeydi, dünyayı birbirine bağlayan o görünmez damarların tek sahibi oydu.

"Bana o kimliksizi mahvedebilmem için bir şey söyle!" diye kükredi Atlas. Masadaki kristal kül tablasını duvara fırlatmasıyla parça parça olan camlar beyaz takım elbisesinin üzerine sıçradı.

"Bir sevkiyat planlıyor," dedi adam. "Tank ve insansız hava aracı sevkiyatı. Doğu Bölgesi'nden Batı Bölgesi'ne bir koridor açacaklar. Sevkiyatın toplam değeri 600 milyar BVI üzerinde."

Atlas'ın dudaklarında zehirli bir gülümseme belirdiğinde gözleri, avını fark eden bir yırtıcı gibi parladı. "O sevkiyata el koyacaksınız. O kimliksizin devasa servetini kendi ellerimizle yakacağız."

Bir sessizlik oldu. Atlas Vladislav arkasını dönüp pencereden dışarıdaki gri şehre baktı. Zihnindeki asıl hedef başkaydı. Savaş sadece cephede kazanılmazdı. Savaş, rakibinin kalbini söküp aldığında biterdi.

Bronz'un kalbini istiyordu.

Ama o kalbi almadan önce kendi aklını yitireceğini bilmiyordu.

"Biricik yeğenim ne durumda?" diye sordu Atlas.

"Düşündüğünüz gibi oldu, efendim. Savaş başlayınca çocuğu yüksek güvenlikli bir yatılı okula gönderdiler."

"Güzel," dedi Atlas, yaklaşan bir fırtınanın uğultusuyla. "Onunla tanışma zamanım geldi. Bana, biricik yeğenimi getirin!"

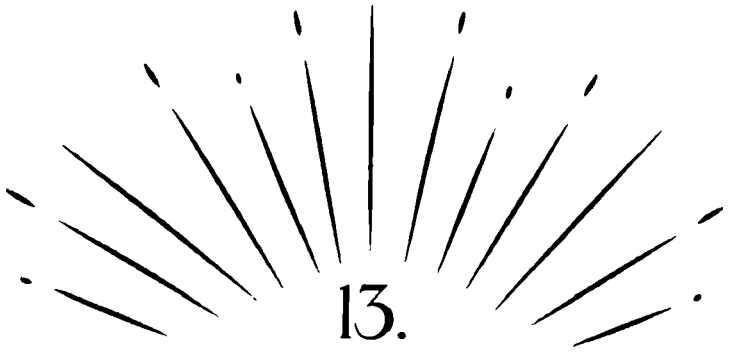

13.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

"Daha ne kadar orada duracak?"

Bakışlarım Yasmin'e döndüğünde yüzümdeki ifadeyi kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu. Gözlerimde hem birikmiş bir öfke hem de kimseye itiraf edemediğim bir yorgunluk vardı.

"Sen onu kabul edene kadar gitmeyecek," dedi Yasmin, sarsılmaz bir sakinlikle.

"Onu burada istemediğimi söyledim."

"His..." dedi Yasmin. Bana doğru bir adım attığında beni şefkat sarmalının içine almak üzereydi. "Ağzın ne kadar istemediğini söylerse söylesin. Senin bakışların bazen seni ele veriyor, güzelim. Sen abin yanında olsun istiyorsun."

"İstemiyorum," diyerek, kendimi savunurken sesimin sertleşmesine engel olamadım.

Yalnızca baktı. O bakışı tanıyordum, ruhumun altındaki o korumasız kızı gören bir bakıştı bu.

"Sadece kendini kandırıyorsun," dediğinde sinir bütün hücrelerime yayıldı.

"Ailesinin yanında olmasını istemem suç mu?" diye bağırdım. "Hasta bir adamın savaşta hiçbir işi yok!"

"O, kararını vermiş," dedi Yasmin. "Eskiden olsa abin yanında olacak diye sevinirdin. Ne oldu sana?"

Boğazımdaki düğümü yutkunarak, aşmaya çalışırken, "Yasmin..." dedim. "Kimsenin beni kucaklamasını beklemiyordum ama onun her şeyden ve herkesten bu kadar habersiz büyümesi canımı acıttı. Hem de öyle böyle değil. Ben kaç yaşımı kan kusarak geçirdim, o ise gününü gün ede ede... Şimdi gelip *yanındayım*, demesi her şeyi siliyor mu?"

"Haklısın, güzelim. Çok haklısın," dedi Yasmin, derin bakışlarla. "Fakat şimdi her şeyden haberi var. Ve tüm bunları bilerek hayatına devam etmek yerine, senin yanında olmak istiyor. Geçmişin telafisi yok ama geleceğin bir ihtimali var."

"Ben ondan bunu istemedim."

"O bunu istiyor," dedi, ağırlığını ortaya koyarak. "Bronz'la da konuştum. İkimiz de aynı karardayız. Efrem'in tek istediği senin yanında savaşmak. O artık sadece bir kardeş değil, senin için canını vermeye hazır bir asker olarak burada."

Gözlerimi ondan kaçırıp odanın kararan köşesine çevirdim. O küçük, sevgisiz His, abisine sarılmak için can atıyordu ama İmparatoriçe olan Hisar, zaaflarının onu öldüreceğini çok iyi biliyordu.

Bu düşüncelerden uzaklaşmalıydım. Zayıflık şu an istemediğim bir şeydi. "Küçük ördeğimle konuşuyor musun?" diye sordum, odağı farklı yere çekmek istercesine.

"Konuyu değiştirme, His."

"Yağız'ı özledim!" diye direttim. Onu düşünmek, şu an Efrem'i düşünmekten çok daha güvenliydi. Masumiyete olan açlığım, Yağız'ın o çocuksu gülüşünde diniyordu sadece.

"Ben de özledim," dedi Yasmin, buruk bir ifadeyle. Bakışları uzaklara daldı. "Sadece onu da değil. Herkesi... O akşam yemeklerimizi, sabahları bir türlü toplanamadığımız o gürültülü kahvaltılarımızı... En çok da Yağız'ın daha emeklediği zamanları ve benimle arkadaş ol diye verdiğim o küçük savaşları özledim."

"Yine bir savaşı daha birlikte veriyoruz, çiçeğim," dedim. İnce parmaklarını günlerdir silah taşımaktan nasır tutmuş avuçlarımın arasında sıkıca tuttum. Bizim kaderimiz buydu. Huzuru ancak savaşarak koruyabiliyorduk.

O da tıpkı benim gibi elimi avuçlarının arasında aldı ve sıkıca birbirine kenetledi. Yasmin aniden, gözlerimin içine yalvarır gibi bakarak,

"Lütfen," dedi. "Kendinden vazgeçme, His. Lütfen. Ben savaş bittiğinde Yağız bana *teyzem nerede*, diye sorsun istemiyorum. Bronz bizi her ne kadar bir arada tutsa da sen bizim olmazsa olmazımızsın. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Gözlerindeki o saf korku içimi cız ettirdi. "Babamı öldürmeden bana ölmek yok," dedim, yemin edercesine. Eğildim ve saçlarının üzerinden öptüm. "Şu aşağıdaki adamın yanına ineyim. Biraz daha orada durursa kanserden değil, soğuktan donacak."

"Abin o senin!" diye seslendi arkamdan, gülümsemeye çalışarak.

"Şimdilik sadece adam," dedim, kapıya yönelirken.

"Kızları sana hayran olmuş. Sabah anlatıyordu," dedi Yasmin.

Duraksarken elim kapının kolunda asılı kaldı. "O adamla arkadaş olmuşsun bakıyorum."

"Muhabbeti sarıyor," dedi Yasmin, omuz silkerek. "Gerçekten iyi bir... Adam."

"Göreceğiz bakalım gerçekten iyi bir adam mı? Umarım beni yanıltır," dedim ve kapıyı çekip çıktım.

Koridorun sonundaki o loş ışıkta, Efrem'in zayıf gölgesi duvara vuruyordu. Oraya gitmek, kendi geçmişime doğru yürümek gibiydi.

Kapıyı açtım ve dışarıya çıktığımda bakışlarım onun yüzünü taradı. "Üşümedin mi?" diye sorarken sesimdeki soğukluk, dışarıdaki ayazla yarışıyordu.

"Rus olduğum için... Ruslar üşümez," dedi, omuzlarını dikleştirerek. Bakışlarında, hastalığının getirdiği o yorgunluğun aksine garip bir gurur vardı.

"Doğru," dedim, merdivenin son basamağına ayağımı basarken. "Rus olduğun için..."

"Benimle imalı konuşmayı ne zaman bırakacaksın, Hisar?" dedi, gözlerini gözlerime dikerek. O yıllarca yapmadığı abi otoritesini kurmaya çalışsa da karşımda pek şansı yoktu.

"Bana Hisar demenden Bronz hoşlanmayabilir," dedim, bir nevi onu uyarmak için.

"Ne yapar?" dedi, dudaklarında bir gülüş peyda olurken. "Vurur mu beni?"

"Her şeyi yapabilir," dedim, ciddiyetimi bozmadan. Bronz, benim için dünyayı yakar ve önüne çıkanın kan bağı olup olmadığına bakmazdı.

"Yapsın," dedi Efrem, sırtını yaslandığı soğuk duvardan ayırmadan. "Ölmek üzere olan bir adamı ölümle korkutamazsın."

"Neden tedavinle ilgilenmiyorsun?" diye aniden sordum. İçimdeki o bastırılmış öfke yüzeye çıktı. "Neden en iyi hastanelerden birinde, ömrünü birkaç ay daha uzatmak için çabalamıyorsun da buraya, savaşın ortasına geliyorsun?"

"Tedavimden daha önemli olaylar mevcut," dedi Efrem, tok ve kararlı bir sesle. "O da kız kardeşimin başlatmış olduğu bir savaş."

O an aramızdaki o görünmez duvarın çatladığını hissettim. Ben ona hâlâ tedavi olması gereken bir hasta gibi bakıyordum, o ise bana omuz omuza çarpışacağı bir asker. Serdal'ın yanımıza yaklaşmasıyla omuzlarımı dikleştirip eski soğukluğuma geri döndüm. Bakışları ikimiz arasında gidip, gelirken, "16 Şubat'ta yapılacak sevkiyat için onayına ihtiyacım var, İmparatoriçe," dedi.

"Ona gerekli bilgileri aktardınız mı?" diye sordum, Efrem'i işaret ederek.

"Henüz değil, İmparatoriçe."

Efrem araya girdiğinde kaşlarını çatmadan edemedi. "Ne oluyor?"

Serdal'ın elinden aldığım tableti sert bir hareketle ona uzattım. "Madem savaşmak istiyorsun..." dedim, gözlerimin içine bakmasını bekleyerek. "Ve bu uğurda ölmeyi bile göze alıyorsun, o zaman bu sevkiyatın başarıyla teslim edilmesini sağla."

Efrem tableti kavradığında, ekranda akan 600 milyar BVI değerindeki envanter listesi, lojistik rotalar ve siber savunma kalkanları gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Bu sevkiyatın birkaç gün içerisinde yapılması gerekiyordu.

"Bana tüm bilgileri verin," dedi, soğuk bir ifadeyle. Bunu yapmam onu içten içe mutlu etse de dışı buz gibi kaldı. Belki de gerçekten soğukta durduğu için donmak üzereydi.

Serdal'a, "Onu strateji masasına alın ve her şeyi aktarın," derken bakışlarımı onun üzerinden çekmedim. "Babasını durdurmamız gereken envanteri bakalım bize sağ salim ulaştıracak mı göreceğiz. Eğer tek bir mermi bile eksik teslim edilmiş olursa bu onun son savaşı olur."

Efrem, kapı eşiğinde durdu. Zayıf düşmüş bedenine inat, bakışlarındaki o eski, keskin Ruslara özgü asil tavrı yeniden canlanmıştı. "Beni tanımıyorsun. Abinle bu savaşta tanışacak, kim olduğunu göreceksin, İmparatoriçe," dedi, soğuk bir gerçeklikle. "Müsaadenle."

O içeriye, dev ekranların ve strateji haritalarının olduğu odaya girerken Serdal gitmedi. Yanımda kaldığında o ânki ruh halimi, hissettiğim her şeyi anlıyormuş gibi baktı. Yaklaşıp beni sıkıca tuttu ve başımın üstünden öptü.

"Yani tek abin ben olacağım sanıyordum ama canını sıkarsa söyle, arada boks torbası niyetine kullanırım," dedi Serdal, o kendine has, koruyucu tavrıyla.

Güldüm. Boğazımdaki o düğümün gevşediğini, göğsümdeki o ağır taşın bir anlığına hafiflediğini hissettim. Günler sonra attığım ilk gerçek gülüştü bu. "Kıskanma," dedim, ona takılarak. "Üvey olan sen değilsin o. Ben seni abim olarak görüyorum, onu ise sadece biyolojik bir zorunluluk."

Serdal gülümsedi ama gözleri ciddileşti. "Ona bir şans vermen güzel ama tetikte kalman daha güzel. Şimdi gel, şu 600 milyarlık oyuncağı nasıl yürüteceğiz, görelim."

Strateji odasına girdiğimizde herkesin yüzünde mekanik bir soğukluk mevcuttu. Efrem, masanın başına geçmiş, sanki yıllardır bu ekibin bir parçasıymış gibi ekranları yönetiyordu. Bronz ise görüntülü olarak bağlanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, karanlık bir ifadeyle Efrem'i izliyordu.

Efrem, saatler sonra çıkardığı analizler ışığında, "Güzergâh hazır," dedi. "Herkesin düşündüğünün aksine kuzeyden değil, doğrudan KALE'nin burnunun dibinden, eski maden tünellerinden geçeceğiz. En karanlık yer, en güvenli yer olur."

Bronz yavaşça ekrana yaklaştığında bakışları Efrem'den bana kaydı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan tok çıkan sesiyle, "Bu plan intihar," dedi. "Ya da dâhi işi. Hangisi olduğuna sen karar vereceksin, Hisar."

İntiharla dâhi arasındaki o ince çizgiye tereddüt etmeden bastım çünkü bu savaşta güvenli bir yol yoktu ve herkes sevkiyata kilitlenmişken kaderin yönünü sessizce değiştirmem gerekiyordu.

Efrem, 16 Şubat itibariyle sevkiyatı üstlendiğinde diğer kart sahipleriyle birlikte anatomik şablonda kalan Stein'ın peşine düşmüştük. Savaş başlayalı yirmi bir gün olmuştu. KALE bir bedense Stein, sinirleri temsil ediyordu. O, karargâhın siber kalkanlarını ve aşılmaz duvarlarını inşa eden, her bir veri akışını bir sinir ucu gibi yöneten Alman bir savunma

mimarıydı. Ve biliyorduk ki bir vücudun sinirleri olmazsa o vücut yalnızca var olurdu, yaşayan olmazdı.

Onu yok etmek, KALE'yi kendi ördüğü ağların içinde felç bırakmak demekti.

"Azize," dedim, kulaklığa doğru. "Bana rapor ver. Stein'ı bina içerisinde tespit edebildik mi?"

"Güneş'in verdiği koordinatlara doğru gidiyoruz ama bir sıkıntı var, İmparatoriçe."

"Ne gibi?" dedim, yaslandığım yerden doğrularak. "Aksi bir durum mu var?" Hepimiz farklı noktalara dağılmıştık.

"Konumları tespit edilemiyor," dedi Yasmin. "Tarkan'dan az bir sinyal alıyoruz ancak net değil. Sinyal kırılıyor, aynı anda birçok farklı noktada gözüküyor. Hangisi gerçek konum, kestiremiyoruz."

Hızlıca, "Konumları göster, Azize," dedim.

Ekranıma düşen haritaya baktığımda kaşlarım çatıldı. Bu noktalar öylesine dağılmış olamazdı. Stein, KALE'nin sinir sistemiydi ve şu an o sinir uçları birbirine girmiş gibi görünüyordu. Haritaya daha geniş bir açıdan, yukarıdan baktım. Noktalar küçülüp, karmaşık labirent yapısı belirginleştikçe koordinatların nizami bir düzende dizildiğini fark ettim. Rastgele bir arıza değildi bu, bir kurguydu.

"Bir şey yazmış," dedim, haritaya dikkat kesilerek. "Bir mesaj vermeye çalışıyor."

Bünyeme kötü bir his doğdu. Bugüne kadar yaşadığım tüm tehlikelerden daha yoğun, daha karanlık bir histi bu. Ruhumun derinliklerinde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

"Ne yazıyor?" dedi Yasmin.

Ekrandaki noktaları hayali çizgilerle birleştirerek, "*tWin*," dedim. "Belirli noktalar bırakıp bu ismi yazmış. Barkan'la birlikte kurdukları hacker topluluğunun adı bu."

Gözlerimi haritadan ayıramıyordum. Tarkan, Stein'ın siber kalkanlarını delmek için kendi sinyalini feda ediyordu. Stein'ın savunma mimarisini içeriden çökertirken koordinatlarını bir imza gibi bırakmıştı. Bu bir kurtarma çağrısı değil, bir bitiş çizgisiydi.

Acilen bir şeyler yapmalıydım.

"Bütün ekiplerle iletişime geçin ve bana net bir konum verin!" diye telsize bağırdım. "Hemen!"

Tarkan neden böyle yapmıştı? İçeride beklenmedik bir durum oluştuysa neden haber vermiyordu? Olduğum yerden hızlıca ayrıldım ve KALE'ye ait Siber Savunma Komutanlığı binasına doğru ilerledim. Hissettiğim kötü duygular resmen bedenimden aşağıya akıyordu.

"İmparatoriçe," dedi Yasmin, kulaklıktan. "Olmuyor, bir yeraltı hangarında, bir ana santralde gözüküyor. Tarkan'ın yerini gizlemek için binlerce sahte sinyal yayıyorlar."

"Hayır," dedim. "Tarkan yerini gizlemiyor. Tarkan, Stein'ın kalkanlarını meşgul etmek için kendini bir yem olarak kullanıyor. Haritaya dikkatlice bakın. Beni kim duyuyorsa haritada her şey yazıyor! Derhâl oraya odaklanın!"

Tarkan'ın bıraktığı noktalar, KALE'nin siber mimarisinin zayıf halkalarıyla çakışıyordu. Haritada t harfinin ucu soğutma sistemini, W harfinin ortası ana işlemciyi gösteriyordu. Ama n harfinin son noktası... O nokta yanıp sönmüyordu. O nokta sabitti. Haritadaki tüm sahte sinyaller hareket ederken, n harfinin en ucundaki o küçük kırmızı nokta olduğu yerde çakılı kalmıştı. Stein'ın siber gürültüsü o noktayı yutamamıştı.

"Burası neresi?" diye sordum, aceleyle.

Yasmin birkaç saniye sessiz kaldığında klavyedeki tuş sesleri kulaklığımda yankılandı. "Anakart odası," dedi. "Eğer oradaysa hiçbir telsiz sinyali dışarı çıkamaz." Aniden sesi kesildiğinde hışırtı sesleri yayıldı. "Anlamıyorum! O zaman o sinyalleri nasıl gönderiyor ki?"

"Kendini sisteme doğrudan bağlamış olmalı," diyebildiğimde dehşet bütün bedenimi sardı. "Kendi verilerini sinyal olarak kullanıyor. Kalp atışlarını kodlara dönüştürmüş. O nokta Tarkan'ın nabzı, Azize! O sinyali kaybetmeden bulmalıyız!"

Arkana birlikleri binayı tamamen abluka altına aldığında, savunma hattının açtığı o boşluktan içeri sızdım.

"Ekipleri oraya yönlendirin!" derken silahımı kılıfından çıkarıp nemli, karanlık kapıya yöneldim.

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Yasmin. "Çok dikkatli ol."

"Her neyse kendi gözlerimle göreceğim," dedim, geri dönmeyerek. "Onu orada bırakmayacağım!"

Binanın içinde hızla ilerlerken koridorlar tekinsiz bir ıssızlığa bürünmüştü. Ancak duvarların içinden gelen o derinden gelen uğultu, Stein'ın savunma sisteminin can çekiştiğini söylüyordu. Tarkan içeriden sistemi

bir virüs gibi kemirirken bina âdeta sarsılıyordu. Her adımımda haritadaki o n harfinin ucuna, yani sinir sisteminin kalbine yaklaşıyordum.

Asansörler devre dışıydı. Merdivenlerden aşağı, karanlığın ve metalik kokunun arttığı o derinliğe doğru indim. Yüksek güçle çalışan anakartların hararetini düşürmek için soğutucular son güçte çalışıyordu. Burası resmen devasa bir dondurucuyu andırıyordu. Nefesim havada beyaz buharlar çıkarırken içeriden gelen o boğuk sesleri işittim. Ve onu gördüm.

Tarkan'ı.

Sırtı bana dönük, omuzları daha önce hiç görmediğim bir yükün altında çökmüş gibi duruyordu.

"Binayı hemen terk edin," dediğinde sesindeki o buz gibi ruhsuzluk iliklerime kadar işledi. Bana dönmüyor, tek bir noktaya bakıyordu.

Adımlarım yere çivi gibi saplandığında ona bakakaldım. Neler oluyordu? Önünde diz çöktürdüğü bir adam vardı. Muhtemelen Stein'ın adamlarından biriydi ve biraz uzakta, loş ışığın altında sandalyede duran hareketsiz bir beden... Hiçbir şey anlamıyordum.

"Tarkan," diye seslendim.

Tarkan yavaşça bana doğru döndüğünde, gözlerinden yaşlar damlayan o yıkılmış yüzüyle karşılaştım. Hayatımda ilk kez Güneş'in tutulduğunu görüyordum.

"Onu öldürdüler," dedi, ağır bir tınıyla. "Belgi'yi öldürdüler."

Bakışlarım aniden o sandalyedeki cansız bedene kaydığında harelerim şaşkınlıkla ve dehşetle genişledi. "Belgi," derken sesim boğazımda düğümlendi.

"Onu rehin almışlar," diye devam etti Tarkan, bakışları boşluğa dikilmişti. "Yaşatamadım. Yetişemedim, His." Bedenim zangır zangır titrerken adımlarımı ona doğru attım. Dünyam başıma yıkılmıştı. "Gelme," dedi, sertçe.

"Özür dilerim," dedim. Her kelimem canımı acıtıyordu. "Özür dilerim, Tarkan. Ona bunu nasıl yapabildiler? Özür dilerim!"

Belgi çok masumdu. Savaşın hiçbir yüzüyle tanışmamıştı, bizim dünyamızın kirli kanı ona hiç bulaşmamıştı ama şimdi o karanlıkla en acı şekilde tanışmıştı. Tarkan'a yaklaştım ve arkadan ona sarıldım. Bedeni bir heykel kadar sert, bir ölü kadar soğuktu.

"Benim biricik karımı öldürdüler, His," dedi Tarkan. Sesi artık ağlamıyordu, sesi artık sadece öldürmek istiyordu. "Ona doyamamıştım bile. Yeni evlenmiştik. Ona doyamadım."

Stein'ın siber kalkanları artık kimsenin umurunda değildi. Tarkan, KALE'nin sinirlerini koparmaya değil, bu dünyayı komple yakmaya hazırlanıyordu.

"Belgi'ye bunu yapanların iliğini sömüreceğim," dedim, nefret dolu bir sesle. "Sana bunu yaşattıkları için herkesi pişman edeceğim."

"Stein kaçtı," dedi Tarkan, başını iki yana sallayarak. "Doğu tarafına doğru gidiyor. Onu bulun."

"Cehenneme de gitse peşinden gideceğim."

"Benim karımın hiçbir suçu yoktu, His."

"Biliyorum. Bilmez miyim? Belgi çok masumdu. Özür dilerim," derken sesim hıçkırıklarımın arasında kayboldu. Elimi omzuna koydum ama hissettiğim tek şey taşlaşmış bir kederdi.

"Git buradan," dedi Tarkan, ruhsuz bir mekaniklikle. "Birazdan bu bina patlayacak ve dünya çapında büyük bir siber saldırı olacak. KALE'nin tüm sinir uçlarını ateşe verdim, His. Herkes bundan nasiplenecek, geri dönüşü yok."

"Beraber çıkıyoruz," dedim ancak beni işitmedi bile. "Bu bir emir, Tarkan! Duyuyor musun beni?"

"Çıkamam," dedi, bakışlarını diz çöktürdüğü adamdan bir an bile ayırmadan. "Çıkamam. Benim savaşım buraya kadar."

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır, Tarkan. Sen İmparatoriçe'nin Güneş'isin. Sen olmadan ben yalnızca karanlıkta kalırım. Benimle gel, birlikte çıkacağız. Onlardan intikamımızı alacağız, daha bitmedi!"

Tarkan yavaşça kafasını çevirdiğinde yanağından süzülen tek damla yaş sakallarına karıştı. Acı dolu, yarım bir gülümseme yerleşti dudaklarına.

"Ben ikizimden de ayrı kalamazdım, biliyorsun," dedi, fısıltıyla. "O beni bekliyor, hissediyorum. Barkan kızgındır bana, onu çok beklettim. Belgi'yi de koruyamadım. Şimdi gidip kendimi onlara affettireceğim."

Duyduklarım kanımı dondurdu. Barkan'ın adını anması, Tarkan'ın bu dünyadan bağlarını tamamen kopardığının kanıtıydı. O artık yaşayan bir adam değil, ölmeyi bekleyen biriydi.

"Ben de özledim Barkan'ı." Dudaklarım titredi. "Çok hem de... Ama senin de beni bırakmana izin veremem."

Bakışlarımız kesişti. "Yalnız değilsin artık. Seni seven ve seni böyle olduğun için kabullenen insanlar var. O insanlar bizi bile kabullendi."

"Sen olmadan eksik kalırım, Tarkan."

"İkizimi ve eşimi tek bırakamam."

"Özür dilerim ama göz göre göre buna izin veremem," diye bağırdım, titreyen ellerimle koluna yapışarak. "Seni burada bırakamam! Çıkıyoruz, Tarkan!"

Tarkan'ın elinden tuttuğum gibi onu zorla kapıya doğru sürükledim. Direnmedi. Adımları ağır, bakışları boştu. Ölü gibiydi hatta ölüden hâllice. Onu o dondurucu odadan çıkarıp koridorun güvenliğine çektiğimi sandığım o an, beklemediğim bir hareketle beni sertçe ileriye doğru itti. Sırtım karşı duvara çarptığında, Tarkan çoktan kapıyı üzerine kapamış ve sistemi kilitlemişti.

"Tarkan!" diye bağırdım, hızla doğrulup, kapıya yüklenerek. "Derhâl aç şu kapıyı!"

Açmadı. Bütün sistemi ele geçirdiği için artık her şey, her bir kilit ve her bir devre sadece onun komutuyla hareket ediyordu. Camın arkasından izlemeye mahkûm kalırken ağır adımlarla yeniden bilgisayarların başına geçti. Parmakları klavyede son dansını yaparken ekranlardan yansıyan mavi ışık, yüzündeki yaşları kristal gibi parlatıyordu.

"Yapma," dedim, çatallaşan sesimle. Avuçlarımı soğuk cama dayadım. "Yapma, hiçbir şey senden önemli değil. Beni bırakma, Tarkan! Lütfen!"

Sesimi duyuyor muydu yoksa çoktan başka bir dünyada mıydı bilmiyordum ama ona bir imparatoriçe gibi değil, bir kardeş gibi yalvardım. "Bu savaşı sensiz devam ettiremem! Duyuyor musun beni? Sensiz yapamam!"

Gözlerinden yaşlar aka aka, KALE'nin sinir sistemini kökünden söküp atacak o son işlemleri tamamladı. Son bir tuşa bastığında, odadaki o mekanik uğultu yerini tekinsiz bir sessizliğe bıraktı. Tarkan yavaşça ayağa kalktı ve kendini Belgi'nin yanına, o sessiz sandalyenin dibine bıraktı.

Tarkan sadece acısından ölmüyordu. O, Güneş olarak son kez bizi aydınlatmak için kendini yakıyordu.

O dondurucu soğukluk aniden kırıldı. Anakartların devasa blokları arasında ilk kıvılcım koptu. Tarkan, başını yavaşça bana doğru çevirdi. Göz göze geldiğimiz o son saniyede, yüzünde tarif edilemez bir huzur vardı. Gülümsüyordu.

Kural iki, ölürken bile gülümse.

Başını Belgi'nin omzuna yasladığında gözlerini yumdu. Hayatımda en sevdiğim, en çok güvendiğim insanlardan birinin, kendi elleriyle sonunu hazırlayışını bir film şeridi gibi izliyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Yapma," dedim fısıltıyla, dizlerimin bağı çözülürken. "Ne olursun, yapma..."

O an, arkamdaki karanlıktan bir el omzuma yapıştı. Yasmin'in varlığını ancak beni sarstığında hissedebildim. Nefes nefeseydi, yüzündeki barut izleri gözyaşlarıyla birbirine karışmıştı. Bakışları benden kopup camın ardındaki o cehenneme, Tarkan'a ve kucağındaki Belgi'ye kaydığında Yasmin'in hıçkırığı koridorda yankılandı.

"Yangın başlamış," dedi Yasmin. "Neden çıkmıyor oradan?"

"Çıkmak istemiyor."

"Tarkan!" diye bağırdı Yasmin, kapıya atılarak. Ellerini kapıya öyle sert vuruyordu ki boğumlarının kanadığını görebiliyordum. "Tarkan, bize bunu yapamazsın! Bu şekilde gidemezsin, aç şu kapıyı!"

Tarkan hareket etmedi. Sadece gülümsedi. O iki işareti, camın ardında asılı kalan son veda nişanıydı.

Yasmin kapıyı yumruklamayı bırakıp kapının üzerindeki dijital panele saldırdığında tırnaklarını tuşların arasına sokmaya çalıştı. "His, yardım et! Bir şey yap!" diye bağırdı bana dönerek. Sesi çatallanmış, bir yalvarışa dönüşmüştü. "Onu orada bırakamayız, o bizim her şeyimiz! Tarkan, lütfen!"

İkimiz birden kapıya yüklendik. İki kadın, koca bir ordunun yıkamadığı o kapıyı tırnaklarımızla sökmeye çalıştık. "Tarkan, beni duyuyorsun!" diye haykırdım. "Benim için değilse bile amacımız için çık oradan! Daha bitmedi!"

İçerideki anakartlar artık birer kor yığınına dönmüştü. Yasmin, alevlerin Tarkan'ın ayak ucuna kadar ulaştığını gördüğünde aniden durdu. Gözlerindeki o amansız umut, yerini korkunç bir kabullenişe bıraktı.

Yasmin, "His," dediğinde sesindeki o ani değişim kanımı dondurdu. "His, gitmeliyiz."

"Hayır!" dedim, elini iterek. "Açacağız bu kapıyı!"

"His, bak bana!" Yasmin iki eliyle yüzümü kavrayıp beni zorla kendine çevirdi. Gözlerimin içine, o enkazın içindeki gerçeği haykırır gibi

bakıyordu. "O çoktan gitti. O kapıyı açsak bile o gelmeyecek! Kendi cennetini o odada kurdu, görmüyor musun? Belgi'yi bırakmayacak!"

"Bırakmam onu," diye sayıkladım, tekrar kapıya dönmeye çalışırken.

"Eğer şimdi gitmezsek onun bu fedakârlığı hiçbir işe yaramayacak!" dedi Yasmin, beni bütün gücüyle kapıdan uzaklaştırarak.

Yasmin beni belimden kavradı. Ayaklarımın yerle teması kesilirken son bir kez camın ardındaki o bedenlere baktım. Tarkan, başını Belgi'nin omzuna daha da yaslamıştı.

Affet, dedim, sayısız kere. *Affet beni, Tarkan. İkizler, affedin beni. İkinizi de yaşatamadım.*

Yasmin beni zorla merdivenlere sürüklediğinde, boğazımdaki o sessiz çığlık dışarı bile çıkamadı.

Binanın dışına çıktığımızda, buz gibi hava yüzüme bir tokat gibi çarptı. Yasmin beni güvenli bir mesafeye kadar çekiştirdi. Durduğumuz an, zemin şiddetle sarsıldı. Stein'ın o siber kalesi, devasa bir ışık patlamasıyla gökyüzünü kana buladı. Kulaklarımızdaki kulaklıklardan o son sinyal yayıldığında, Tarkan'ın sesi rüzgârda asılı kaldı.

"Tarih itaat edenleri değil, devrimcileri yazar. Boyun eğenleri değil, direnenleri hatırlar." Mekanik ses... Bronz'a aitti. Neden kulaklıklardan bu ses duyuluyordu? Yüksek ihtimalle bütün yayını hackleyip nabzı durduğu an bu kaydı oynatmaya başlayacak şekilde ayarlamıştı.

3 Mart 2016'ya ait bir kayıttı.

Ardından bir hışırtı duyuldu.

"Barkan ve Tarkan, *tWin*'in kurucuları olarak kazandı!" Hem Tarkan'ın hem de Barkan'ın sesini duyduğumda kayıt aynı şeyleri söylemeye devam etti.

Güneş batmıştı ama o bizi yakmak için değil, önümüzü aydınlatmak için sönmüştü.

Dizlerimin üzerine sertçe çöktüm. Altımdaki toprak soğuk ve nemliydi ama içimdeki yangını soğutmaya yetmiyordu. Göğsüm daralıyor, ciğerlerim yeterli oksijeni çekemiyormuş gibi kasılıyordu. Hayatımda ilk kez kontrolü, maskemi ve o sarsılmaz duruşu tamamen kaybetmiştim.

"Böyle olmamalıydı!" diye feryat ettim. Yumruklarımı var gücümle sert toprağa indirdim. Toprak canımı yakmıyordu, canım zaten yoktu. "Böyle olmamalıydı, Tarkan!" Ellerim toprağa her çarptığında eklemlerimin parçalandığını hissediyordum ama duramıyordum. Tarkan'ın o

odadaki gülümsemesi, o son iki işareti gözlerimin önünden gitmiyordu. "Seni bu savaşta kaybetmemeliydim!" diye bağırdım.

Yumruklarım toprağı dövmeye devam ederken tırnaklarımın arasına dolan çamur ve kan birbirine karıştı. Sanki o toprağı yeterince derin kazarsam zamanı geri alabilecekmişim gibi vahşice saldırıyordum yere. Bir krizin pençesindeydim; vücudum zangır zangır titriyor, dişlerim birbirine vuruyordu.

"Barkan'ı ben de özledim!" diye hıçkırdım, başımı toprağa doğru eğerek. "Barkan'ı ben de her şeye rağmen özledim ama bizi terk etmemeliydin!"

Tarkan benim sadece işlerimi halleden biri değildi. O, benim unuttuğum yanlarımı gösteren, kayıplarımın ve hayatta kalan son samimiyetimin temsilcisiydi.

"Geri gel!" diye inledim, toprağı tırnaklayarak. "Güneş, geri gel, ne olursun!"

Yasmin daha fazla dayanamayıp arkadan kollarıma sarıldığında beni yerden kaldırmaya çalıştı. "His, yapma! Kendine zarar veriyorsun, dur artık!"

"Bırak beni!" diye debelendim. "O, içeride yanıyor, Yasmin! O, içeride Belgi'yle yanıyor! Ben onu koruyamadım!" Toprağı sanki Tarkan'ın göğsüymüş gibi sarsıyor, ona ulaşmaya çalışıyordum. "Affet beni!" diye inledim, yüzümü soğuk ve kanlı çamura yaklaştırarak. "Ne olursun, affet!"

İçimdeki suçluluk duygusu, o binadan yükselen alevlerden daha yakıcıydı. Onu o binaya ben sokmuştum. Bu savaşı ben başlatmıştım. Onu koruyamamıştım, Belgi'yi koruyamamıştım. Oysa o beni defalarca ölümün kıyısından çekip almıştı.

"Affet beni, Tarkan..." Hıçkırıklarım nefesimi kesiyordu. "Sana yardım edemedim. Seni o kapının arkasından çekip alamadım!"

Yasmin başını omzuma yasladığında o da benimle sarsılarak ağlıyordu.

Gökyüzüne yükselen dumanların altında, elleri parçalanmış ve ruhu enkaz altında kalmış bir hâlde, diz çöktüğüm o toprağı son bir kez öptüm.

Güneş batmıştı ve ben, beni affetmesini dilediğim o adamın külleri üzerinde, tarihin en karanlık devrimine doğru ilk adımımı atmak zorundayım artık.

Yavaşça doğruldum. Dizlerimdeki çamuru silkelemedim. Ellerimdeki kanı temizlemedim. Bakışlarımı yanan binadan çekip ufka, KALE'nin

geri kalan karanlığına diktiğimde, gözlerimdeki o insani parıltı sönmüş, yerini buzdan bir nefret almıştı.

"Bana Bronz'u bağlayın," dediğimde ona bakmadım. Sesim, az önceki feryatların aksine bir bıçak kadar keskin ve pürüzsüz çıktı.

Dakikalar içinde Yasmin elleri titreye titreye iletişim hattını ayarladı ve cihazı bana doğru uzattı.

"Bronz," dedim, sesimin titrememesi için çaba gösterirken.

"Hisar..." dedi, durgun bir şekilde. "Gelen bildirim doğru mu? Güneş..." Yutkundu.

"Doğru," dedim, gözümden bir damla yaş akmak için beklerken. "Doğru. O ve eşi..."

"Eşi?"

"Onu rehin almışlar ve gözlerinin önünde öldürmüşler," derken anlatmakta zorlanıyordum. Kelimeler boğazıma birer cam kırığı gibi batıyordu. Şu an, onun yanında olup başımı Bronz'un göğsüne yaslamak, onun kollarının arasında dünyadan kopana dek hüngür hüngür ağlamak istiyordum. "O da sistemi yok etmek adına..." Nefesim kesildi. "Kendini feda etti."

"Anladım," dedi Bronz, katı bir sesle. O sesin arkasında bir adamın yıkılışını ama yıkılırken bile dimdik durmaya çalışmasını duyabiliyordum. "Anladım, Hisar. Bu fedakârlığını hiçbir zaman unutmayacağım. İkisi için de üzgünüm."

Yasmin'le kısa bir anlığına gözlerimiz kesişti. İkimizin de bakışlarında aynı karanlık, aynı tiksinti vardı. İkimiz de şu an kendimizden nefret ediyorduk. O kapıyı neden kıramamıştım? Onu nasıl oradan çıkartamamıştım?

Hani ben her şeyi yapabilirdim? Hani İmparatoriçe olduğum bu dünyada çevremdeki kimseye zarar veremezlerdi? Bunu nasıl engelleyememiştim? Masumiyetin, sadakatin ve aşkın bu kadar kolayca bir alev topuna dönüşmesine nasıl izin vermiştim?

Nefret ediyordum kendimden. En çok da çaresizliğimden nefret ediyordum.

"Aldığım son bilgiye göre Stein, Doğu Bölgesi'ne doğru kaçmış." Damarlarımın arasından intikam akıyordu. "Peşinden gideceğiz. Siz de onun gideceği bütün yolları kapatın. O bölgeye adımını atmadan onu ele geçirin. Tarkan'ın gözyaşı için, Belgi'nin de masumiyeti için binlerce

günahkârın kanını dökeceğiz. Artık bir imha operasyonu yürütüyoruz. KALE'nin her bir taşını, her bir askerini, her bir nefesini yeryüzünden sileceğiz."

Bağlantıyı kestim. Cevabını duymama gerek yoktu. O da benimle hatta herkes benimle aynı şeyleri düşünüyordu. Biliyordum.

Gökyüzündeki dumanlara, Tarkan'ın ve Belgi'nin son nefeslerinin karıştığı o karaltıya baktım.

"Söz veriyorum, Tarkan," diye fısıldadım, bu kez ağlamadan. "Seni ölüme iten bu düzeni, senin küllerinle boğacağım. İntikamın, tarihin gördüğü en kanlı resital olacak."

Arkamı döndüm ve alevlerin aydınlattığı o enkazdan uzaklaştım. İmparatoriçe artık tahtı için değil, ölüleri için savaşıyordu. Ve ölüler için savaşan bir kadından daha tehlikeli hiçbir şey yoktu.

Hisar Alatav'ın, intikam ateşiyle çıktığı yolda gözleri hiçbir şey görmüyordu. Tarkan'ın küllerinden doğan bu sessizlik, fırtına öncesi o tekinsiz sükûneti andırıyordu. Artık bir plan yapmıyordu, o artık planın ta kendisiydi.

Dikiz aynasından kendi yüzünü inceledi. Çamurla karışmış gözyaşı izleri yanağında kurumuş, bakışlarında daha önce hiç hissetmediği bir yabancılaşma peyda olmuştu.

Yasmin ise ara ara ağlamaya devam ediyordu. Nasıl ağlamasındı? Canlarından can gitmişti. İki genç kadında da aynı hırs vardı. Bu gece çok kan dökülecekti.

Bronz, Doğu Bölgesi'nden, Hisar da Batı Bölgesi'nden çıkmıştı. İkisinin de hedefi, KALE'ye verebildikleri en ağır zararı vermekti. Savaşı sona taşıyan adım bu olacaktı çünkü bundan sonrası yalnızca yas olacaktı.

Arkana, Güneş Kartı'nın ölmesiyle karanlığa gömülmüştü. Büyük Arkana'da yer alan her kart, düzenin önemli bir parçasıydı. Onların ölümü, büyük bir intikamı da beraberinde getirirdi.

Bu savaş, düzeni kökten yenilemeden bitmeyecekti.

Bu uğurda herkes ölmeye hazır olsa da hiçbir ölüm unutulmayacaktı. Çünkü herkes biliyordu, tarih yalnızca savaşanları yazardı.

Hisar'ın aracına çarpan o ağır metal sesi, geceyi ikiye böldü. KALE askerleri pusuda beklerken kamufle olmuş bir birlik aracı ablukaya

aldığında Hisar, direksiyonu ani bir manevrayla kırdı. Araç savrulurken gökyüzünden gelen o tanıdık helikopter sesi ve peşi sıra inen mermiler, Hisar'ın tekrar cephe almasını sağladı. Havadan gelen bu destek, dengeleri bir anda değiştirdi. Artık Yasmin de Hisar da birer cephaneydi.

Tam o sırada, toz bulutunun içinde Bronz'un ekibi belirdi. Bronz, Stein'ın yem olarak öne sürdüğü askerleri birer birer etkisiz hâle getirirken ona eşlik eden kişiler vardı. Zorlu altı adım ötedeydi, bölgeye yaklaşan aracın içinde ise Verda ve Safa vardı.

Verda'nın gözlerinde, kartların ona fısıldadığı o korkunç kehanetin gölgesi vardı. Tarkan'ın ölümüyle felaketin büyüyeceğini, Arkana'nın uzun bir süre karanlığa gömüleceğini görmüştü. Bu ürpertici imgeyi yıllar önce, Gümüş'ün yönettiği Arkana'nın o kanlı ve karanlık döneminde bir kez daha hissetmişti. Tarih tekerrür ediyordu.

"Arkamda dur," dedi Safa, aracını güvenli bir siperin arkasına park ederek. "Benden sakın çok uzaklaşma!"

Verda, elindeki silahı sıkıca kavrarken, "Ben çocuk değilim, Safa," dedi. Sesi hüzünle titredi ama geri adım atmadı. "Buraya arkadaşımın ve diğer herkesin intikamını almaya geldim!"

Safa, Verda'nın itirazlarını duymamazlıktan gelerek çelik yeleği genç kadının göğsüne doğru sertçe bastırdı. "Yine de şu yeleği giy!"

"Benim arkadaşım ölmüş, yelek derdine mi düşeceğim?" diye haykırdı Verda. Gözlerindeki yaşlar hırsa, hırsı ise Safa'ya duyduğu o çaresiz öfkeye dönüşmüştü. "Ben kartlarda görmüştüm. Karanlık döneme geçiyorduk, güneş sönüyordu ve bir vasiyet yerine geliyordu!"

"Başlatma kartlarına!" dedi Safa, makineli tüfeklerini kontrol ederken.

"Git, bunu Bronz'a söyle o zaman!" dedi Verda.

Safa hazır bir şekilde, "Abim sık emri verdiği gibi tararım burayı!" diye karşılık verdi.

"Ben ona savaşı farklı bir yöne sürmemiz gerektiğini söyledim! Beni dinlemedi! Dinlemedi ve her geçen gün daha fazla kan kaybediyoruz! Tarkan'ı kaybettik, daha kimi vereceğiz o toprağa?"

Safa, Verda'nın omuzlarını kavradı ve onu bir anlığına kendine doğru çekti. Etraflarında mermiler havayı yırtıyor, KALE askerlerinin kuşatması daralıyordu. "Savaşmaktan kaçınılır mı hiç?" dedi Safa. "Ayrıca Bronz abim ne yapıyorsa doğrusunu yapıyordur. Şunu da giy, sinir etme beni!"

"Sadece sus diye giyiyorum!" Verda, yeleği zorlukla bedenine geçirdi. Kalbi göğüs kafesine sığmıyordu. Hem yasın ağırlığı hem de yaklaşan o büyük kapışmanın heyecanı iç içe geçmişti.

Safa, silahını kavrayıp, siperden çıkmadan hemen önce Verda'ya son bir kez baktı. "Çatışmanın ortasına dalma sakın," dedi. "Arkamda dur. Dikkatimi dağıtma."

Verda kaşlarını çatıp, elindeki tabancayı kontrol ederken dik bir duruş sergiledi. "Ben küçük bir çocuk değilim!"

Safa'nın bakışlarındaki sertlik bir anlığına kırıldığında, "Yine de benim için küçüğümsün sen," dedi, derin bir şefkatle. "Seni korumak benim görevim! Abinim kızım ben senin, abin!" Verda'nın boğazında bir düğüm oluşurken Safa, bir saniye bile beklemeden siperden fırladı ve ateş hattına daldı. "Abi," diye seslendi. "Sıkayım mı?"

Bronz, onu görür görmez, "Buradan kimseyi sağ çıkartma," dedi. "Sık, Safa!"

Safa aldığı komutla birlikte iki silahını da düşmanlara doğrulttu ve hiç beklemeden ateş açtı. Doğu ve Batı'nın birleştiği o kanlı kavşakta, Stein'ın askerleri için son perde açılıyordu. Verda, Safa'nın hemen arkasından, onun gölgesi gibi ama kendi fırtınasıyla birlikte ölüme doğru koşmaya başladı.

Hisar ve Bronz, kısa bir anlığına bakıştı. İkisi de birbirini özlemiş fakat bedenleri henüz bir araya gelmese de duyguları ortada buluşmuştu. O özlem duygusu, bütün alanı kapladığında kıyamet oluşmasına neden olacak güçteydi.

Zorlukla bakışlarını ayırdıklarında etraftaki askerlere odaklanıp ateş etmeye devam ettiler. Hisar'ın etkisiz hâle getirdiğini, Bronz ölümle sonuçlandırıyordu.

Stein, köşeye sıkışırken zırhlı aracından rastgele ateş açıyor, mermiler geceye birer nefret tohumu gibi saçılıyordu.

Zorlu, isminin hakkını vererek zırhlı araca doğru ölümcül bir atak yaptı. Toz ve dumanın arasından bir hayalet gibi fırladığında, iki KALE askeri yolunu kesmeye çalıştı. Zorlu, duraksamadı bile. İlk askerin hamlesini havada yakalayıp, onu bir kalkan gibi kullanırken diğerini tek bir darbeyle etkisiz hâle getirdi. Onun için bu bir dövüş değil, sadece hedefe giden yoldaki bir pürüzdü.

Ana komuta merkezinde ise ölüm sessizliği vardı. Serdal, Viran ve Sanaç, Efrem'in yönettiği o hayati sevkiyatı adım adım takip ediyordu.

Gözleri ekranlardaydı ama akılları sahadaydı. Tarkan'ın bıraktığı o siber boşlukları kullanarak Efrem'in yolunu temizliyor, Arkana'nın geleceğini taşıyan o kamyonların her bir metresini kolluyorlardı.

Sahanın kalbinde ise av devam ediyordu. Bronz, Hisar, Yasmin ve Verda, Stein'ın ve siber ordusunun peşine düşmüş birer ölüm meleği gibiydi. Hisar, namlusunu her doğrulttuğunda Tarkan'ın son gülümsemesini hatırlıyor, Yasmin her asker düşürüşünde kaybettiği canların bedelini ödetiyordu.

Stein, kendine ikinci bir kaçış koridoru inşa etmeye çalışıyordu. Zırhlı aracın devasa tekerlekleri, özgürlüğe açılan gizli bir tünel ağzına doğru beton blokları un ufak ederek, ilerlerken Hisar ona doğru yöneldi.

Bu sefer kaçmasına izin yoktu.

Bronz, devasa cüssesiyle saldırının merkezindeyken Safa ve Zorlu onun etrafında sarsılmaz bir kale duvarı örmüştü. Safa bir yandan ateş ediyor, bir yandan da Bronz'un güvenliğini sağlıyordu. Safa için Bronz'un canı, savaşın seyrinden daha önemliydi. Bir de kardeşinin. İki kişiyi ve aynı zamanda kendini de bu çatışmanın ortasında kurtarmak zorundaydı.

Havadan destek almaya başlayan KALE, Bronz'un olduğu bölgeyi taramaya başladığında mermiler yağmur gibi yağıyordu.

"Abi!" diye seslendi Safa.

"Geri bas, Safa," dedi Bronz. "Hisar'a kalkan olun!"

Hisar, Stein'ın zırhlı aracına doğru yaklaştığında, namluların ona döndüğü o ölümcül çapraz ateşin tam ortasında kaldı. Zorlu, yalnızca aldığı emri uygularken Stein'dan gözlerini ayırmıyordu. Bronz ondan, Stein'ı ele geçirmesini istemişti ve bütün dikkati ondaydı.

Yasmin atılarak, "Arkandan destek vereceğim," dedi Hisar'a doğru. "Onu ele geçir, His!" İki silahla askerleri geri bastırmak için atış yaparken Stein'ın zırhlı aracı hareketlendi. Tünele doğru gidiyordu ve eğer oraya girerlerse tünel içinde bir patlama ihtimali doğabilirdi. Tünele girmeden onu engellemeleri gerekiyordu. Ona canlı ihtiyaçları vardı. Kolayca ölmesine izin vermeyeceklerdi.

Hisar, zırhlı aracın üstüne atladığında ön cama ateş etti. Kurşunlar geri sekerken Zorlu, şoför kısmından araca atladı. İkisi de şoför koltuğunda oturan Stein'a baskı uyguluyordu.

Hisar, camdaki çatlaklara bakarak öfkeyle haykırdı. "İt!" Sesi, motorun gürültüsünü bastıracak kadar çiğ ve yıkıcıydı. "Kaçmana izin vereceğimi mi sandın? Tarkan'ın hesabını bu tünele girmeden vereceksin!"

Zorlu, bir eliyle camdaki ufak boşluğu zorlayıp, kapıyı açmaya çalışırken diğer yandan aracın direksiyon hâkimiyetini bozmak için hamle yapıyordu. Stein, aracı tünelin duvarlarına çarparak üzerindekileri silkelemeye çalışıyor, zırhlı dev bir yılan gibi yolda zikzaklar çiziyordu.

Zorlu, kapı kolunu bir kâğıt misali bükerek asıl gücünü ortaya koyduğunda kapıyı ardına kadar açtı. Bir sonraki saniye, her şey bir karabasan hızıyla gerçekleşti. Zorlu, Stein'ı ensesinden bir avcı gibi kavradı ve yüksek hızla giden zırhlı canavarın içinden onu bir çöp torbası gibi aşağıya, sert betona çekti.

Hisar, kapının açıldığı o saniyelik boşluğu fırsat bilip kendini dışarı bıraktı. Havada süzüldüğü o kısa anın ardından sırtı sert zeminle buluştuğunda, her bir kemiğinin yerinden oynadığını, ciğerlerindeki oksijenin bir anda boşaldığını hissetti. O yuvarlanırken kontrolsüz kalan zırhlı araç bir gölge gibi tünele daldı ve milisaniyeler sonra kulakları sağır eden bir infilak koptu. Tünel, iştahlı bir canavar gibi ateşi yuttu ve beton bloklar çatırdarken alevler gökyüzünü kızıla boyadı.

Toz bulutu henüz dağılmadan Hisar ve Zorlu birer zebani gibi Stein'ın üzerine çöktü. Stein, sırtı betondayken, karşısındakilere bakıp kanlı dudaklarını araladı. "Patlayıcı var üstümde," dedi, hırıltılı ama tehditkâr bir sesle. "Düğmeye basalı çok oldu. Saniyeler içinde beraber öleceğiz! Cehenneme birlikte gideceğiz!"

Hisar'ın gözleri Stein'ın göğsündeki dijital sayaca kaydığında kırmızı ışıklar hızla yanıp sönüyordu. Ölüm, sadece birkaç saniye uzağındaydı. Ancak Zorlu, sanki sıradan bir iş yapıyormuşçasına hiç istifini bozmadı. Hisar'ın dehşetle genişleyen bakışları altında, Zorlu'nun eli bir pençe gibi indi. Stein'ın gömleğini ve düzeneğin kablolarını tek hamlede parçaladı, bombayı Stein'ın göğsünden söküp aldı.

Hisar daha ne olduğunu anlayamadan Zorlu bombayı ileriye doğru savurdu. Düzenek, havada kavis çizerek KALE askerlerinin en yoğun olduğu, savunma hattının kalbine doğru uçtu. Saniyeler sonra orada kopan kıyamet, Stein'ın planladığı sonu onlara değil, kendi ordusuna yaşatmıştı.

Hisar, bakışlarını Zorlu'dan çekip altlarında çırpınan, her şeyini kaybetmiş Stein'a çevirdi.

"Şimdi..." dedi Hisar, parmaklarını Stein'ın boğazına dolarken. "Şimdi bizi neyle korkutacaksın peki?"

Stein genzinden gelen hırıltılı bir sesle, "Kovulduğu o düzene tapan bir avuç insansınız," diye tükürdü.

Hisar, Stein'ın gözlerinin en derinindeki korkuyu görmesiyle üzerine daha da eğilirken, hiç düşünmeden, "Kovulduğumuz o düzenin sahibiyiz," dedi. Bu bir iddia değil, bir ilamdı. Artık efendiler ve köleler yer değiştirmişti.

Bakışlarını, bir heykel gibi tepelerinde dikilen Zorlu'ya çevirdi. Hisar'ın gözlerinde merhametin kırıntısı bile yoktu.

"Onu cayır cayır yakacaksın," dedi Hisar, her bir kelimeyi Stein'ın ruhuna kazır gibi seçerek. "Ancak adım adım. Ayaklarından başlayın. Her bir uzvunun yanışını hissedecek. Bayılırsa geri uyandıracaksınız. Bütün küllerini toplayın, sahibine yemek olarak sunacağım. Herkesin son akşam yemeği yeme hakkı vardır."

Stein'ın gözlerinde ilk kez gerçek bir dehşet belirdi. Arkana'nın intikamı, hızlı bir ölüm değil, sonsuz bir acıydı. Zorlu, Hisar'ın emrini sessiz bir şekilde onaylayarak Stein'ı ensesinden kavradı.

Ancak o an gökyüzünü yırtan yeni bir gürültü koptu.

KALE'nin siber ordusunun geri kalan son birimleri, komutanlarının bu sefil sonunu engellemek için bir saldırı başlattı. "Daha da artarak geliyorlar!" diye haykırdı Verda, mermisi bitmek üzere olan silahını havaya kaldırarak.

Safa ve Bronz, tozun arasından fırlayıp Hisar'ın çevresinde son bir savunma hattı oluşturdu. Hisar, elindeki silahı sıkıca kavrayıp, yaklaşan o mekanik orduya bakarken Stein'ın dehşet dolu çığlıkları Zorlu'nun elinde yükselmeye başlamıştı bile.

Savaşın en kanlı, en seri ve en son perdesi şimdi açılıyordu. Yer ve gök bir kez daha çarpışırken Arkana'nın iki lideri bu son saldırıyı bir soykırıma dönüştürmeye yeminliydi.

"İmparator!" diye seslendi Hisar. "Kapanışı yapıyor muyuz?"

"Ayrı kaldığımız her gün için altı asker diyorum," dedi Bronz, tehditkâr bir ifadeyle. "Onları öldürmem için bana yolla. Zevkle son kapanışı yapacağım."

Hisar, sahte bir şekilde gülümsediğinde, "Hepsinin hasarı olup sana yollayacağım," dedi. İkisi de ateş etmeye başladığında diğerleri de eşlik etti.

Gökyüzünden inen *dron* saldırıları ve yerdeki makineli tüfek sesleri birbirine karışırken intikam ve hırsla hareket eden Arkana ekibi yığınla gelen askerleri vurup son kurşunlarına kadar çatışmayı sürdürdü. Etraf

cesetlerle dolmaya başladığında havada kalan son *dron* da Safa tarafından indirildi.

Yüksekte konuşlanmış bir keskin nişancı, namlusunu Bronz'un en zayıf noktasına çevirerek boyun boşluğuna kilitledi. Kırmızı lazer noktası, Bronz'un terlemiş teninde bir ölüm mührü gibi parladı.

Safa, Bronz'un boynundaki o kırmızı noktayı fark ettiğinde zaman onun için yavaşladı. Bir saniye bile düşünmeden hayatı boyunca yaptığı en hızlı ve en son hamleyi gerçekleştirdi.

"Bronz abi!" diye haykırdı. "Keskin nişancı!"

Safa, hiçbir tereddüt yaşamadan, Bronz'a siper olmak için ileriye doğru fırladığında onun önüne geçerek kendini feda etti. Lazerin işaretlediği kurşun yuvasından çıktığı gibi asıl hedefe değil, Safa'nın göğsünün ortasına saplandı. Ardı ardına inen kurşunlarla birlikte darbenin şiddetiyle geriye savrulan Safa, Bronz'un dehşet dolu bakışları arasında yere çakıldı.

Safa'nın vurulduğunu gören Verda, o an ilk kez, "Abi!" diye bağırdı.

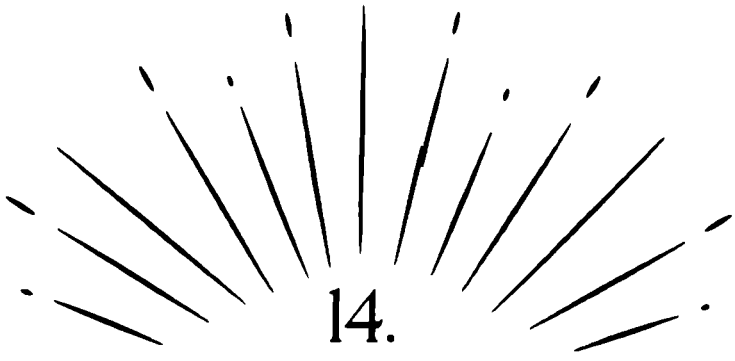

14.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

Safa, vurulmuştu.

Safa Beylemir, Bronz'u korumak için kendini siper etmişti. Zihnim bunu algılamakta güçlük çekiyordu. Zaman bir bataklık gibi yavaşlamış, sesler uğultulu bir sisin arkasında kalmıştı. Sönen ateşlerin, biten kurşunların ve yerdeki cansız siber bedenlerin arasından sıyrılarak Safa'ya doğru koştum. Verda, çoktan abisinin bedenine çökmüş, elleriyle akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Safa, oluk oluk kanıyordu.

"Safa!" dedi Bronz, sarsılmış bir sesle. "Oğlum, ne yaptın sen?"

"Abi..." dedi Safa, her kelimesinde ağzından sızan kanla birlikte. "Seni vuracaklardı. Keskin nişancı... Gördüm."

Bronz'un koyu kehribarlarında devasa bir fırtına koptu. Başını kaldırıp çevreye bir avcı edasıyla bakarken âdeta kükredi. "Etten duvar örün! Ve derhâl keskin nişancıyı tespit edin!"

"Ben hallediyorum!" diye bağırdı Yasmin. Elindeki tüfeği doğrultup, ateş açarken sesi hırsla titriyordu. "Onu yaşatın, bir kişiyi daha kaybetmeyeceğiz! Safa'yı yaşatın!"

Safa, Yasmin'in sesine doğru hafifçe gülümsedi. Kanlı dişlerinin arasından çıkan o fısıltı, Yasmin'in kurşun seslerini bile bastırdı. "Sarı

yenge..." dediğinde her kelimesi göğsünden sökülerek çıkıyordu. "Çok geç. Biliyorum. Hissediyorum."

"Kes sesini!" diye bağırdım. "Geç falan değil!"

"Vakit yok," dedi Safa. Bakışları gökyüzündeki son dumanlara kaydı. Verda'nın hıçkırıkları göğsüne dökülürken Safa'nın bedeni artık soğuğun ötesinde, uyuşmaya başlamıştı.

Verda, abisinin delik deşik olmuş bedenine bakarken hıçkırıklara boğuldu. "Neden çelik yeleğini bana verdin ki? Neden? Kendin giymen gerekiyordu!"

Safa, acıyla kasılan yüzüne rağmen kardeşine bakarken dudaklarında o solgun ama korumacı gülümsemeyi canlandırdı. "Senin abinim ben..." dedi. "Abiler böyle yapar."

Abiler böyle yapar...

Aklıma kendi abim geldiğinde onun benim için savaşa katılması şimdi anlam kazanıyordu. Abiler gerçekten böyle mi yapardı? Ben de bunu Safa'yla birlikte öğreniyordum.

"Abimsin, kahretsin. Abimsin, Safa!" dedi Verda, hıçkırıkları göğüs kafesini döverken. "Ama ne olur bırakma beni, ne olur! Sensiz yapamam ben, Safa!"

Safa, cılız çıkan sesiyle, "Abi..." dediğinde bakışları Bronz'a kaydı. Bronz, sadık korumasının elini tutarken üzerine eğildi.

"Şşt," dedi Bronz, sesinin titrememesi için çaba gösterirken onu teselli etmeye çalışıyordu. "Yorma kendini, oğlum. Buradayız, yanındayız."

"Beni yakın koruman yapacaktın, değil mi?" diye sordu Safa, umut kokan bir sesle. O hep Bronz'un yakın koruması olmayı istemişti.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Safa'nın giderek soğuyan ellerinden birini kavradım. "Safa," dedim, gözyaşlarımın yanağımdan süzülmesine izin vererek. "Sen gördüğüm en iyi korumasın."

"Şey..." dedi, öksürürken. "Öyle miyim yenge?"

"Sen gidersen kim bana *Türk Lokumu yenge*, diyecek? Kim durmadan *sıkayım mı abi*, diyecek?"

Safa'nın bakışları bana döndüğünde o tanıdık haylaz parıltı son bir kez gözlerinde şimşek gibi çaktı. "Lokum yenge..." dedi Safa. "Böyle konuşma, kardeşim ağlar."

"Beni de ağlatıyorsun, Safa!" dedim, boğazıma oturan o devasa yumruyu yutkunmaya çalışarak. Gözyaşlarım Safa'nın kanlı elinin üzerine düştü.

"Seni ağlatırsam abim kızar bana," dedi Safa, dudakları titrerken. "Çok soğuk... Her yer çok soğuk."

Hava, alçalan helikopterin devasa pervanelerinin yarattığı şiddetli rüzgârla sarsılıyordu. Safa'nın parmakları avuçlarımın içinde iyice soğumuştu ama o sıcak gülümsemesi, sanki ölümü kandırabilecekmiş gibi hâlâ dudaklarının kenarındaydı.

"Helikopter iniş yapıyor şimdi," dedim, sesimi rüzgâra karşı duyurmaya çalışarak. Elini iki elimin arasına alıp ısıtmaya çalıştım. "Dayan, Safa, az kaldı. Kurtaracağız seni."

Helikopterin tekerlekleri zemine değer değmez kapı hızla açıldı. Yasmin, koşar adımlarla yanımıza geldiğinde yüzü is içindeydi ama gözlerinde vahşi bir tatmin vardı. "Keskin nişancıyı etkisiz hâle getirdim," dedi. "Stein'la birlikte cayır cayır yakılırken KALE'ye canlı yayınla izletilecek."

Bronz yalnızca başını salladı. O da biliyordu... Bu, içimizi soğutmayacaktı.

Zorlu ve Bronz, helikopterden indirilen sedyeyi Safa'nın yanına yerleştirdi. Zorlu, her zamanki sessiz ve güçlü tavrıyla Safa'yı omuzlarından kavradı. Bronz ise Safa'nın belinden tutup onu çevik bir hareketle havaya kaldırdı. Safa sedyeye değdiği an Bronz ellerini çekmedi.

"Bırakma beni, Safa," diye fısıldadı Bronz. Pervane sesinden kimse duymasa da ben dudaklarından okudum. "Daha birlikte göreceğimiz davalar var!"

Zorlu, sedyenin bir ucundan, Bronz ise diğer ucundan tutarak Safa'yı helikopterin içine taşıdı. Bronz, içeri girdikten sonra da sedyenin başucundan ayrılmadı. Dizlerinin üzerine çöküp Safa'nın elini tekrar kavradı. Verda, abisinin ayaklarının ucuna kapanmıştı, hıçkırıkları motor sesine karışıyordu.

Hepimiz helikoptere bindiğimizde kısa sürede havalandı.

Sağlık ekipleri onunla ilgilenirken Verda kolaylık sağlamıyordu. "Beni bırakmayacaksın, değil mi?" Safa cevap vermedi. "Konuş benimle!" dedi. "Her sabah uyandığında arabesk dinlemeyi ve söylemeyi biliyorsun, şimdi sessiz kalma, Safa!"

"Sen bundan nefret ediyorsun," dedi Safa, cılız çıkan sesiyle.

Başımı kaldırıp, ona bakarak, "Bronz," dedim. "Bir şey yapalım! Öylece duramayız, bir şey yapalım!"

Bronz'un yüzü, mermer bir heykel gibi donmuştu. Gözlerindeki çaresizlik, öfkesinden bile daha korkunçtu. Başımdan tutup beni kendine doğru çektiğinde, "Sağ çıkamaz," dedi, sessiz bir şekilde. "Vücudu delik deşik. Kurşunlar çok derinde, görmüyor musun?"

"Onu yaşatmak zorundayız! Tarkan'dan sonra onun da ölmesine izin veremem! Bu kadarı çok ağır, Bronz. Çok ağır!" diye bağırdım.

"Hisar, vücudunda sayısız mermi var," dedi Bronz, Safa'nın parçalanmış göğsüne bakarken. "Kalbine isabet ettiyse..."

"Üzülme, abi," dedi Safa. "Seni korumak, benim görevim."

Bronz yere yumruğunu savurdu. "Çelik yelek giymemişsin! Neden giymedin, oğlum?"

"Benim suçum..." dedi Verda, hıçkırıkları sarsıcı bir krize dönüşürken. "Bana verdi. Kendi yeleğini bana giydirdi. Benim suçum!"

"Senin suçun değil," dedi Safa. Başını hafifçe çevirmeye çalıştığında gözleri puslu bir şekilde etrafı taradı. "Bronz abi..."

"Buradayım, oğlum, buradayım," dedi Bronz. Sesi bir kayanın çatlaması gibi boğuktu.

"Zorlu nerede?" dedi, fısıltıyla.

Zorlu, gözlerini Bronz'dan ayırmazken ikisinin bakışları kesişti. "Buraya gel," dedi Bronz.

İri cüsseye sahip Zorlu, oturduğu yerden doğrulup Safa'nın yanına geldiğinde gözleri birçok şey söylüyor gibiydi. "Şey... Şey, abi, biz..." dedi Safa. "Silah arkadaşıyız, değil mi?"

Zorlu sessiz kaldı.

"Zorlama kendini," dedi Bronz.

"Silah arkadaşı mıyız?" diye tekrarladı Safa.

Zorlu, yalnızca başını salladı ancak çok belli belirsiz bir hareketti.

Safa, soluklandı. Artık bakışları hareket edemeyecek kadar ağırdı. "Vasiyetimdir," dedi, kesik bir nefesle. "Verda sana emanet, Zorlu abi. Ona benim yokluğumu aratma. Onu... Koru."

Verda, abisinin elini bırakmıyordu. "Abi, yapma, vasiyet falan deme! Daha seninle yapacak çok şeyimiz vardı, hani beni memleketimize tatile götürecektin? Hani her şey yeni başlıyordu?"

Verda, Safa'nın kanlı yakasına yapıştığında onu sarsmak, uyandırmak, o korkunç vasiyeti geri aldırmak istiyordu. Safa'nın bakışları kardeşini görünce yumuşadı. O her zamanki korumacı, hafif alaycı ama sonsuz şefkatli ifadesiyle son kez, "Yeni başlıyor ya zaten, fıstık..." diye fısıldadı. "Sadece... Ben biraz erken... Mola verdim."

Safa'nın elindeki son direnç kırıldı. Gözlerindeki o sıcak parıltı, bir mum alevinin rüzgârda sönmesi gibi yavaşça silindi. Eli, Bronz'un güçlü avuçlarının içinden, oradan da sedyenin kenarına ağır çekimde düştü.

Sağlık ekipleri büyük bir çabayla ona yardımcı olsalar da dakikalar sonra ruhu, kanayan bedeninden çekildi.

İki sağlık ekibinin de yüzünde aynı ifade vardı. Baş sağlıkçı maskesini indirdiğinde, "Onu kaybettik, üzgünüm," dedi. "Ölüm saati..." Devamını kulaklarım işitmedi. Kalbime paslı bir hançer saplanmış ve orada asılı kalmıştı.

Safa Beylemir, son nefesini en sevdiği adamın kollarında, en çok korktuğu şey olan kardeşini arkasında bırakarak vermişti.

Abi!" diye haykırdı Verda, yeniden. Sesi helikopterin içinde yankılanırken ruhunun parça parça oluşuna şahit oluyordum. "Abi, bırakma beni! Seni daha yeni bulmuşken beni bırakma! Başımın etini ye, beni deli et, her gün kavga edelim ama beni bırakma, abi! Lütfen gitme!"

Verda, Safa'nın artık tepki vermeyen bedenine kapandı. Ellerini abisinin yüzünde gezdirdiğinde o soğumaya başlayan teni kendi sıcaklığıyla hayata döndürebilecekmiş gibi sarstı. Safa'nın yüzündeki o huzurlu dinginlik, Verda'nın fırtınasıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Verda..." dedim, ona arkadan sarılarak. Omuzları hıçkırıklarından dolayı sarsılıyor, parmakları Safa'nın ceketini bırakmak istemiyordu. "Kızıl, yapma. O..." Konuşamadım. Dilim, o kelimeleri söylemeye cesaret bulamadı. Her şeyi geri yuttum.

Teselli etmeye çalıştığım her kelime boşluğa düşüyordu. Verda için zaman, abisinin son nefesini verdiği o saniyede durmuştu. Memlekete gidilecek o tatil, yapılacak tüm kavgalar ve paylaşılacak tüm anılar, Safa'nın *mola verdim*, dediği o karanlık boşlukta asılı kalmıştı.

Bronz, Safa'nın elini hâlâ bırakmamıştı. Bakışlarını Safa'nın yüzünden ayırmıyor, yüzündeki her bir çizgiyi zihnine kazıyordu. Bir eliyle düşmesin diye Safa'nın bileğini tutarken diğer elini eklemleri bembeyaz olana kadar yumruk yapmıştı. O sarsılmaz İmparator, şimdi en sadık korumasının naaşı başında bir harabeye dönüşmüştü.

Yasmin, helikopterin kapısının yanındaki koltuğa çökmüş, silahını dizlerine koymuştu. Gözyaşları yanaklarındaki is lekelerini temizleyerek, aşağı süzülürken bakışlarını elindeki kan lekelerine sabitledi.

Orta yerde durdum.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor, helikopterin motor sesi kulaklarımda uğulduyordu.

Ne Bronz'un yanına gidebiliyordum ne de Verda'nm. İki ayrı uçurumun kenarındaydılar, biri sessiz bir kükremeyle içine çökmüş bir dev, diğeri ruhu parça parça edilen bir çocuktu sanki. Ben ise o iki acının tam ortasında, kendi boşluğumun içinde nefessiz kalmıştım.

Tarkan'ın acısı henüz taze bir yara gibi sızlarken, şimdi Safa'nın o neşeli ruhunun bu metal yığını içinde sönüp gitmesi... Zihnim bunu kabullenmeyi reddediyordu. Safa'nın her zaman neşeyle parlayan gözleri, *Türk Lokumu yenge*, diyen o sesi artık sadece bir yankıydı.

Nefes alamıyordum.

Göğüs kafesim sanki demir bir çemberle sıkıştırılmıştı. Boğazımda düğümlenen hıçkırık, aldığım her zerreyi bir zehir gibi ciğerlerime akıtıyordu. Safa burada, hemen yanımızda nefesini bırakmışken benim ciğerlerime hava çekmem bir ihanet gibi geliyordu.

Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. Helikopterin içindeki o daracık alan, Verda'nm her kelimesiyle daha da daralıyor, duvarlar üzerimize yıkılıyordu. Yasmin, kendi acısını bir kenara itip Verda'yı göğsüne bastırdı.

"Güzel kızılım..." dedi Yasmin, bir anne şefkatiyle titrerken.

"Abim öldü, Yasmin," dedi Verda, hıçkırıkları artık nefesini kesen birer hırıltıya dönüşmüştü. Başını Yasmin'in omzuna yasladığında parmakları Yasmin'in ceketine bir can simidine tutunur gibi kenetlendi. "Abim öldü. Ben ne yapacağım şimdi? Tam ona alışmışken, tam *abi* diyebilmişken öldü o. Ben onu uyardım! Bronz'u uyardım! *Karanlık dönem başlayacak ve bir vasiyet yerine gelecek*, dedim. Beni kimse dinlemedi! Safa öldü. Onu sonsuza kadar kaybettim. Tarkan öldü. Belgi öldü. Herkes ölüyor."

Verda'nın saydığı isimler helikopterin dar kabininde yankılandıkça her bir isim kalbime atılan yeni bir dikiş gibi canımı yakıyordu. Tarkan, Belgi ve şimdi de Safa... Ölüm, Arkana'nın etrafında pervasızca dans ediyordu.

Nefes almanın haram geldiği o saniyelerde, ağır adımlarla Bronz'un yanına gittim. O, taşlaşmış bir kederin içinde Safa'nın elini tutarken

yavaşça başımı onun omzuna yasladım. Bronz'un bedeni bir kaya kadar sert ve bir o kadar sarsılmazdı ama içindeki depremi tenimde hissedebiliyordum. Boşta kalan elini uzatıp benimkini kavradığında parmakları avucumu bir mühür gibi sıktı.

O an, birbirimizin sessiz çığlığı olduk. Bronz bir elini Safa'dan, diğerini benden ayırmadı. Helikopter bulutların arasında süzülüp Doğu Bölgesi'ne alçalana kadar o üçlü bağın ortasında bir intikam yemini gibi kenetlendik. İkimiz de aynı kor ateşle kavruluyorken en değer verdiklerimizi aynı amaç uğruna kaybetmiştik.

Helikopterin iniş takımları Doğu Bölgesi'nin pistine sertçe oturduğunda, motorun uğultusu yavaşça dindi. Kapı ağır bir gürültüyle yana kaydı.

Aşağıda Serdal, Viran ve Sanaç hazır bir şekilde bizi bekliyordu. Gözleri umutla helikopterin içine dikilmişti ama kapıdan süzülen o ağır ölüm kokusu ve içerideki tabloyu gördükleri an, üçünün de yüzündeki ifade birer birer dondu.

Serdal, sedyeyi taşıyan Zorlu'nun arkasındaki Safa'nın cansız bedenini fark ettiğinde elindeki tableti yavaşça yanına indirdi. Viran, bakışlarını Safa'nın sarkan elinden kaçırmak ister gibi başını öne eğdiğinde omuzlarının çöktüğünü gördüm. Sanaç, sanki bir kâbusun içindeymiş de biri onu sarsınca uyanacakmış gibi bir adım attı. Gözleri sedyenin üzerindeki o hareketsiz bedene takılıp kalmıştı.

"Lan, Safa?" dedi Sanaç, hayretle. Sedyeye atılıp onu sarsmak, o her zamanki şakasını yapıp *kalk, şaka bitti, oğlum*, demek istedi ancak Zorlu, çelikten bir duvar gibi önüne geçip onu engelledi. "Oğlum... Safa, bizi nasıl bırakırsın, lan?" dedi Sanaç. "Kiminle didişeceğiz biz şimdi?"

Serdal'ın yüzü kireç gibi bembeyazdı. Bakışları sedyeyle Bronz arasında gidip geliyordu. "Nasıl oldu?" dedi Serdal. "Safa'yı nasıl kaybettik? O her şeyden sıyrılırdı, nasıl oldu?"

Yasmin, helikopterin kapısına yaslanmış, gözlerindeki yaşları silmeye bile mecali kalmamış bir hâlde, "Keskin nişancı Bronz'u hedef almış," diye cevap verdi. "Safa fark edip kendini siper etti."

"Safa..." dedi Sanaç, yumruklarını sıkarak başını öne eğdi. "Yapma be oğlum. Sana hiç yakışmadı bu! Sana hiç yakışmadı be!"

Serdal, bakışlarını Safa'nın hemen yanında, Yasmin'e tutunmuş olan Verda'ya çevirdi. Yüreği bir kez daha yandı. "Ah be oğlum..." dedi Serdal.

"Tam kardeşini bulmuşken oldu mu bu şimdi? Biz bu kızı nasıl hayatta tutacağız?"

Zorlu ve görevliler sedyeyi merkeze doğru hareket ettirmek istediğinde, Verda'nın boğazından yırtılıp gelen o feryat herkesi yerine çiviledi.

"Götürmeyin onu!" diye haykırdı Verda, Yasmin'in kollarından sıyrılmaya çalışarak. "Daha veda edemedim! Daha konuşacaktık, daha memlekete gidecektik! Götürmeyin!"

Verda, sedyenin peşinden koşmak isterken dizlerinin üzerine çöktü.

Bronz, yanımda bir kaya gibi duruyordu ama elimi sıkan parmaklarının titrediğini hissettim. Bu, sarsılmaz bir adamın içten içe yıkılışının tek kanıtıydı. Bakışları, sedyenin üzerinde hareketsiz yatan adamdan zorlukla koptu.

"Zorlu," dedi Bronz. İfadesi buzdan bir kılıç gibi keskin ama bir o kadar kederliydi. "Sen Verda'yla ilgilen."

Zorlu, hiçbir itirazda bulunmadan Verda'yı omuzlarına aldığı gibi oradan uzaklaştırdı. "Bırak beni!" diye bağıran Verda'nın sesi pistte yankılanıyordu. Yumrukları Zorlu'nun sırtına iniyordu. "Bırak, abimin yanında olacağım, bırak! Safa! Abi!" Zorlu, her şeye rağmen Verda'nın acısının daha fazla dağılmaması için onu içeri taşıdı.

"Sanaç..." diye fısıldadı Yasmin.

Sanaç işittiği sesle birlikte ayakta durmaya hâli kalmayan kadına doğru koştu ve onu kollarının arasına aldı. "*Moya Blondinka*..." İkisi birbirine sarılırken aylardır bastırdıkları tüm korku ve patlayan tüm acı gözyaşları birbirine karıştı.

Viran tek başına durmaya devam etti.

Serdal, Bronz'u kendine çekip sıkıca sarıldı. "Başımız sağ olsun," dedi Serdal, güçlü kalmaya çalışarak. "Hepimiz onu sever, kardeşimiz gibi görürdük." Bir yandan beni de kendine çektiğinde, ikimizi de o koruyucu kollarının altına aldı. "Aynı şekilde Tarkan'ı da... Uzun yıllar geçirmesek de son zamanlarda sevdiğimiz, canımızı emanet ettiğimiz biriydi."

"Huzur içinde uyusunlar."

Yüreğim kan ağlıyordu ama Arkana'nın üzerindeki o ağır sorumluluk, duyguların önüne geçmek zorundaydı. Gözlerimi sedyenin uzaklaştığı kapıdan çekip yanımdaki insanların yüzüne baktım.

"Yeri değil, biliyorum ama bana son gelişmeleri söylemeniz gerekiyor," dedim. "KALE, bu kayıplardan sonra üstümüze daha çok çökecektir."

"Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi Serdal, dikkatini bana vererek.

"Safa'yı gömebileceğiz ancak Tarkan ve eşinin gömülecek bir bedeni bile kalmadı. Cenaze sonrasında büyük bir toplantı yapmamız gerekiyor. Kule Kartı'nın son durumu ne?"

Sanaç, Yasmin'in omuzlarından elini çekmeden bakışlarını bana çevirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Kimyasal silah vücudunda büyük bir hasar bırakmış," dedi Sanaç, soğukkanlılığa bürünmeye çalışarak. "Doktorlar bir sonraki haftayı göremez diyor. Bedeni içeriden çürüyor."

Onun bu sözleri, üzerimize çöken sessizliği daha da ağırlaştırdı. Gözlerimi yerdeki kan izlerinden ayırıp herkesin üzerinde gezdirdim. Zihnimdeki taşlar, canımız yanmasına rağmen yerine oturmaya başlıyordu.

"Bu kartları öylesine seçmediler," dedim, buz gibi netlikle. "Kule Kartı, yıkımı işaret eder. Onun ölümüyle bize Arkana'nın tamamen yıkılacağı mesajını veriyorlar."

"Buna nasıl emin olabiliyorsun ki?" dedi Viran, kaşlarını çatarak. "Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

"Babamı tanıyorum," dedim ve bakışlarımı Verda'nın az önce götürüldüğü yöne çevirdim. "Belki de hedefleri Bronz değildi, direkt Safa'ydı. Çünkü Verda saf dışı kalırsa Arkana yeni bir tarih yazamaz."

"Kızıl kadının bu olaylarla bağlantısı ne?" diye sordu Serdal, merakla.

"Bir çağ kapanacak," dedim, Bronz'un doğrudan gözlerinin içine bakarken. "Ve yeni bir çağ için gereken kart koruyucusu olur. Verda'yı savaştan tamamen çekip onu koruma altına alacağız. Babamın sonraki hamlesi yüksek ihtimalle Verda. Onu bize düşman ederek Arkana'nın yeni bir tarih yazmasını değil, o tarihe gömülmesini istiyor. Babam, onun Safa'yla kardeş olduğunu biliyordu ve ikisini küçükken ayıran da yine kendisiydi. Safa'yı öldürerek Verda'nın içindeki son ışığı da söndürdü. Şimdi o boşluğu nefretle doldurmaya çalışacak."

"Senin babanın amma koyayım," dedi Sanaç, aniden. Yasmin şaşkınlıkla ona bakınca Sanaç mahcup bir şekilde yutkundu. "Affedersin, çiçeğim. Sinirlerim bozuk, ağzımdan kaçtı."

Yasmin bir şey demedi, sadece Sanaç'ın elini daha sıkı tuttu. Bu öfke hepimizin ortak diliydi artık.

"Bunları sonraya saklayın," dedim, otoriter bir tonla. "Zorlu, tıpkı Safa'nın vasiyeti gibi yalnızca Verda'nın güvenliğinden sorumlu olmalı. En azından bu savaş bitene kadar gölgesi gibi peşinde kalacak. Verda artık Arkana'nın dokunulmazıdır."

"Hisar?"

Bu ses... Zihnimin derinliklerinden gelen bir yankı değil, tam karşımda duran bir gerçekti.

"Efrem..." Adını söylerken bile nefesim kesildi. "Sen... Ne işin var burada?"

Hastalığının getirdiği o solgunluk yüzündeydi ama gözlerindeki o sarsılmaz asillik hâlâ yerindeydi. "Sevkiyat tamamlandı," dedi, kısa ve net bir şekilde.

Donup kaldım. Gözlerim Serdal'a kaydı. "Bunu yaptı mı gerçekten? O riski aldı mı?"

"Yaptı," dedi Serdal. "Gereken her şey Batı Bölgesi'nde. İhtiyacımız olan tüm mühimmat, teknoloji ve o özel birimler artık bizim elimizde."

"Güzel," dedim. İçimde bir şeylerin çatlayıp yeniden birleştiğini hissettim. Acı hâlâ oradaydı ama artık yerini buz gibi bir stratejiye bırakıyordu. Başımı ağır ağır yanımda duran adama, hayatımın en büyük fırtınasına çevirdim. "İmparator."

Bronz'un bakışları benimkilerle kesişti. Gözlerindeki o dipsiz karanlık, benim emrimle harekete geçmeye hazır bir ordu gibi bekliyordu. "Seni dinliyorum," dedi.

"Sevkiyat tamamlandığına göre KALE'ye ait bütün kuleleri yıkma emri veriyorum," dedim. "Madem yıkım istiyorlar, onlara hayatları boyunca unutamayacakları bir enkaz bırakacağız."

Bronz, başını hafifçe eğerek onayladı. Bu, sadece bir onay değil, dünyanın geri kalanı için sonun başlangıcıydı. Gözlerindeki keder yerini, geri dönüşü olmayan bir yok etme arzusuna bırakmıştı. "İmparatoriçe'yi duydunuz. Sistemdeki tüm koordinatları çıkarın. Yarın güneş doğduğunda, yeryüzünde KALE adında tek bir dikili taş kalmayacak."

Serdal, Sanaç, Viran ve Yasmin kafasını sallayıp sistem odasına doğru gitmek için içeriye geçti ve bizi yalnız bıraktılar.

"Cenaze için gerekenleri yapalım," dedim, sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Safa, huzurlu gömülmeyi hak ediyor. Artık yorulmayacağı bir yere ihtiyacı var."

"Dinî inancına göre gömülmesini sağlayacağım," dedi Bronz. Kehribar bakışları Efrem'le benim aramda gidip geldi. "Şimdi beni yalnız bırakın ve onunla vedalaşayım."

"Bronz..." dedim, elini tutmak ya da omzuna dokunmak için bir hamle yaparak. Onu bu karanlıkta tek başına bırakmak, bir devin yıkılışını izlemek gibi geliyordu.

"Hisar." Adımı ilk kez bu kadar çatallı bir sesle söyledi. "O, yıllardır benimleydi ve çok şey yaşadık. Safa, yalnızca benden komut alan ve benimle hareket eden biriydi. Benim dışımda ailesi yoktu. Kimsesizdi." Durdu, derin bir nefes aldığında sanki ciğerlerine batan o kurşunları dışarı atmak istiyordu. "Arada tetiklenirdi, gözü dönerdi ancak ben ona *sakin ol, oğlum*, dediğimde dururdu. Sadece bana inanırdı. Kötülüğü olmazdı ancak çok şey yaşamıştı. Çok yara almıştı. İyi bir... Askerdi."

Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Omuzları, taşıdığı yükün ağırlığıyla çökmüştü ama gözlerindeki o son bakış, bir koruyucunun kaybettiği parçasına olan saygısını anlatıyordu.

"Benim askerim..." diye fısıldadı.

Uzanıp onu ensesinden öptüm. Tenindeki o buz gibi soğukluk kalbime kadar işledi. "En azından bunu yapabilecekken yap," diye fısıldadım. "Onunla vedalaş. Keşke Tarkan ve Belgi için de yapabileceğim bir şey olsaydı. Onlara son bir dokunuş, bir toprak parçası bile nasip olmadı."

"Barkan'ın yanına, sembolik bir şekilde gömülmelerini sağlayacağım," dedi Bronz. "İstediğin zaman ziyaret edebilirsin. Kimsenin mezarsız kalmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerimden bir damla yaş daha süzülürken.

"Şimdi abinin yanına git."

"O benim abim değil," dedim, sertçe. Hisar olarak o adamı reddetmek, ruhumun tek savunma mekanizmasıydı.

Efrem gelip kolumdan tuttu. Bronz'un tek kalmasını sağlayarak beni sertçe kendine doğru çekti. "Yürü, Hisar," dedi.

"Kolumu çekiştirme!" diye bağırdım, aniden patlayarak. Tüm o bastırılmış öfke bir anda yüzeye çıkmıştı.

"Neden kuzenimizin de bu savaşta bizimle olduğunu bana söylemedin?" diye sordu Efrem, gözlerimin içine hesap sorar gibi bakarak.

"Sen onu tanıyor muydun?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Eva'yı elbette tanıyordum!" dedi Efrem, beni sarsarak. "Onu her gördüğümde aklıma sen gelirdin. Onu her izlediğimde senin yüzünü görür gibi olurdum."

"Aklına geleceğime keşke sen yanıma gelseydin!" diye bağırırken ne zamandır tuttuğumu bilmediğim gözyaşlarım artık sel gibi akıyordu. "Keşke uzaktan haber alacağına, bir kere olsun beni görseydin! Keşke Efrem, keşke! Yanımda olsaydın da bu kadar eksilmeseydim!"

"Hisar!" Beni omuzlarımdan tutup, sarsarak susturmaya çalıştı.

"Hayatımda olmasını istediğim herkesi kaybediyorum!" Sesim, hıçkırıklarımın arasında kayboldu. "Herkesi! Barkan, Kerem, Tarkan, Belgi, Safa... Her giden benden bir parça koparıp götürüyor. Ellerim kan içinde, Efrem ama tutabildiğim tek bir el bile kalmıyor!"

Gözlerindeki o derin, karanlık kuyuya bakarken kalbimdeki en büyük korkuyu kustum. Artık içimde tutacak yer kalmamıştı. Her giden benden bir parça koparmıştı ve ben artık eksilmekten yorulmuştum.

"Sıradaki sen misin?" diye bağırdım, hıçkırıklarımın arasında bir feryat gibi yükselerek. "Sen mi olacaksın, Efrem? Seni de mi o beyaz çarşafın altında, o sedyenin üzerinde göreceğim? Söyle bana, sıradaki sen misin?"

Bakışlarındaki o sert, soğuk ifade bir anlığına kırıldı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim, itirafın getirdiği o tuhaf ve savunmasız durgunluk belirdi.

"Bronz benim için bir tedavi olabileceğini söyledi," dedi Efrem.

Durdum. Nefesim boğazımda asılı kaldığında ağlamam bıçak gibi kesildi. "Ne?" dedim, sadece bir fısıltıyla. "Ne tedavisi?"

"Umut vermek doğru değil ancak..." Kısa bir es verdi. "Hastalığımla ilgileniyor. Savaşa devam etmemi istemiyor artık. Bir hastaneye yatış ayarlamış ve tedavi olabileceğimi söyledi. Kansere kesin bir çare yok, biliyorsun. Ancak etkisini azaltacak, süreci geri çevirecek bir teknoloji mevcutmuş. Arkana'nın gizli kaynaklarından birinde."

Efrem'in solgun yüzüne, o her zaman gizlediği yorgun gözlerine baktım.

"Yani..." dedim, ellerimle onun göğsüne tutunarak. "Bir çare var mı?"

"Bilmiyorum, Hisar," dedi Efrem, tekrar gözlerimin içine bakarak. "Ama Bronz, Arkana'daki gizli kaynaktan bahsettiğinde ilk kez ölümü değil, sonrasını düşünmeye başladım. Fakat bunu hak etmiyorum. Ben bir kart sahibi değilim."

"O hastaneye gideceksin," dedim, üstüne basa basa. "Tedavi olacaksın. O teknoloji her neyse bunu kullanacaksın, Efrem Vanizan!"

"Ne için yaşayacağım?" dedi, gözlerime bakarak. "Tekrardan seni yok saymak için mi?"

"Senin ailen var be adam!" diyerek göğsüne vurdum. "İnsan başka ne için yaşar? Onlar için yaşayacaksın! O kızlar babasız mı büyüsün istiyorsun?"

"Ben öldükten sonra yeğenlerine benim yerime bakmaz mısın?"

Onun omzuna sertçe vurdum. "Bu, dalga geçilecek bir şey değil!"

"Bana inanmadığın sürece bu tedaviyi kabul etmeyeceğim," dedi Efrem, bariz bir inatla. "Üstelik bu savaş bitmeden de geri çekilmeyeceğim."

"Tamam," dedim, hıçkırığımı bastırmaya çalışarak. "İnandım sana. İnanıyorum, Efrem ama ne olursun... İki küçük kızın için o hastaneye yatışını yap. Savaşta son adıma geldik. KALE tamamen yok edilecek."

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedi Efrem, bakışlarında gitmenin getirdiği o ağır suçluluk duygusuyla. Sanki beni bu yangının ortasında bırakıp kaçıyormuş gibi hissediyordu.

"Yalnız değilim," dedim, gerçekçi bir hissiyatla. "Görmüyor musun yanımda olan insanları? Biz birbirimize çok bağlıyız."

Efrem, derin bir nefes alıp bana doğru bir adım attı. Gözleri dolmuştu. "Bana sarıl," dedi. "Gideyim, kardeşim. Bu yükle gitmek çok zor, bana bir parça güç ver."

Geriye doğru küçük bir adım attığımda başımı olumsuz anlamda salladım. "Yapamam bunu," dedim. "Bunu benden isteme."

Eğer şimdi ona sarılırsam bu bir veda olurdu. Ben vedalardan nefret ederdim. Vedalar insanları eksiltirdi. Ben artık daha fazla eksilmek istemiyordum.

"Hisar..." dedi, itiraz etmek ister gibi.

"Efrem..." dedim, devam etmesini engelleyerek. "Tedavin olumlu sonuçlanırsa o hastaneden dimdik çıktığında sana sarılacağım."

"Ya çok geç olursa?" diye sorduğunda ilk kez bu kadar savunmasız baktı. Ölümün soğuk nefesini ensesinde hisseden bir adamın korkusuydu bu.

"Daha da geç kalamayız. Yeteri kadar geciktik zaten," dedim, gözlerinin içine dimdik bakarak. "Sen o hastaneye gideceksin, biz de burada KALE'yi yerle bir edeceğiz."

"Hayır," dedi Efrem, katı bir sesle. "Yarın sabah bütün KALE kulelerini yıkmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Babamın bütün gücünün elinden

gittiğini göreceğim." Efrem hiç beklemeden önümde tek dizinin üzerine çöktüğünde gözlerini kaldırdı. "İmparatoriçe," dedi, kaya gibi sağlam bir sesle. "Senin için savaşmak benim için onurdu."

Başımı salladım. "Kızlarına..." dedim. "Onlara piyano çalmayı öğreteceğimi söyle. Beni beklesinler."

Efrem'in gözleri parladığında bu bir barışın, bir eve dönüşün ilk işaretiydi. "Evimize gelecek misin artık?" diye sordu, umutla.

"Kızların için geleceğim," dedim. Kendi geçmişime değil, onların geleceğine yürüyecektim.

Efrem'i orada bırakıp matemin yoğun olduğu kata doğru yürüdüm. Merdivenleri nasıl çıktığımı, koridorları nasıl geçtiğimi bilmiyordum. Ta ki Verda'nın çığlıklarını duyana kadar.

Odanın kapısının önünde, o feryatların her bir tonunda Safa'nın gidişini bir kez daha yaşadım. Dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi soğuk duvara yasladım ve sırtımı duvardan ayırmadan yavaşça dibe, zemine çöktüm.

Ellerimi yüzüme kapadım. Kısa aralıklarla önce Tarkan, daha sonra Safa... İki can, iki kardeş, iki sevdiğim insan... Kalbimdeki o devasa boşluk o kadar ağırdı ki nefes almak bile göğüs kafesimi zorluyordu. Verda içeride kendi ruhunu parçalarken ben dışarıda parçalanmış bir ruhla öylece kaldım.

Ellerimi yüzümden çektiğimde, bulanık görüşümün içinde bana uzanan o nasırlı, sert ama bir o kadar güven veren eli gördüm. Bakışlarımı yavaşça yukarı kaydırdım. Bronz, içinde fırtınalar kopan bir heykel gibi tepemde dikiliyordu.

"Kalk," dedi, boğuk ama sarsılmaz bir otoriteyle. "İmparatoriçeler yere düşmez. Dünyanın geri kalanı yıkılsa bile sen ayakta kalacaksın."

Onun elini kavradığımda beni tek bir hamleyle yerden kaldırmasına izin verdim. Ayakta duracak gücü kendimde bulamadığım o an, beni kendine çektiği gibi kollarını bedenime sardı. Onun o devasa, güçlü kollarının arasında küçücük kalırken yüzümü göğsüne yasladım. Kalp atışlarını duyuyordum, bir savaş davulu gibi ağır ve kararlı vuruyordu.

"Dikili tek bir KALE kulesi kalmayacak," dedim, göğsüne doğru, buzdan bir yeminle. "Hepsinin yok edilmesini istiyorum."

"Sabaha gözünü açtığında hiçbiri kalmayacak," dedi Bronz, saçlarımı koklayarak. Sesi intikamın ta kendisiydi. "Dr. Morvane'i ne yapalım?

Anatomik şablonda Haris Alatav dışında yaşayan bir tek o kaldı. Şimdi emret, onu kendi ellerimle öldüreyim, kalbini söküp alayım."

"Onun nerede olduğunu biliyorum," dedim, geri çekilmeden. "Onu en sona bırakacağız. Babam ölürken yalnız olmayacak."

"Hisar..." dedi Bronz, kollarını daha da sıkılaştırarak. Sanki beni bu dünyadaki tüm acılardan korumak ister gibiydi.

"Sadece biraz daha sarılayım," diye fısıldadım. "Biraz daha... Biraz daha... Biraz daha..." Her zaman derdim, onunla bir kere sarılmak, bin sevişmeye bedeldi.

Göğsümdeki o derin boşluk, Bronz'un sıcaklığıyla biraz olsun dolarken koridorun sonundan gelen bir ses bizi kopardı.

"His..." Bu ses... Eva'nın sesiydi. Bakışlarımı ağır ağır Bronz'un omuzunun üzerinden ona kaldırdım. Bakışlarımız kesiştiğinde, "Kayıplarınız için üzgünüm," dedi Eva. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Karzov'un beyniyle ilgili işin bitti mi?" diye sordum, gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle silerek. Artık yas tutan o kadını bir odaya kilitlemiştim. Karşısındaki İmparatoriçe'ydi.

Başını yavaşça salladı. "Evet," dedi Eva, elindeki tableti hafifçe havaya kaldırarak. "Gereken her şey elimizde. KALE'nin tüm kirli çamaşırları ve babanın sakladığı tüm dijital izler... Karzov'un zihninden söküp aldım."

"Her şeyi dünyaya duyuracağız," dedim. "3 Mart'a çok bir şey kalmadı. O tarihte bir devrim yazacağız. Babamın kurduğu her şey kendi yalanlarının altında can verecek." Bakışlarımı Bronz'a çevirdim. "Umarım senden rol çalmama kızmıyorsundur," dedim.

Bronz, elini belime yerleştirip beni tekrar kendine çekti. "Sende bu kadar büyük bir etki bıraktığımı bilmiyordum," derken her zamanki o karanlık çekiciliğini korudu.

"Ben Devrim'in Direniş'iyim," dedim, dimdik bir duruşla.

"Devrim'in Direniş'i," dedi Bronz, alnıma kısa ama mühür gibi bir öpücük bırakarak. "Ve bu direniş, yarın sabah KALE'nin külleri üzerinde yükselecek."

Derin bir nefes aldım ve koridorda bizi izleyen Eva'ya, ardından arkamızda duran kişilere baktım. "Herkesi toplayın," dedim, otoriter bir sesle. "Cenaze öncesinde son bir toplantı yapacağız. Herkes ne yapacağını, nereye vuracağını bilecek. Cenazeden sonra bölgelerimize dağılacağız ve şafak sökmeden KALE'yi yeryüzünden sileceğiz."

Bir varmış... Bir yokmuş... Göklerin gürültüsü, yerin feryadıyla birleşirse kadim bir kehanet somut bir azaba dönüşürmüş.

Zamanın en kibirli çağında, göğe en yakın taşlardan birer kule yükselmiş. Onu inşa edenler, Tanrı'ya değil, kendilerine taparmış. Duvarları mühürlenmiş yeminlerden, merdivenleri basamak basamak yükselen yalanlardan örülmüş. Her katında bir evladın feryadı saklanır, her penceresinde bir hakikatin inkârı yankılanırmış.

Her kulenin tepesinde bir taç varmış. Altından değil, sadece yanılsamadan ve kanla beslenen bir hırstan yapılmış. Onu takanlar kendilerini yenilmez sanır, düşmenin yalnızca yeryüzünde sürünen âcizlere ait bir kader olduğuna inanırlarmış.

İşte, bir varmış...

Şimdi ise yokmuş.

KALE'ye ait her kule İmparatoriçe ve İmparator'un ettiği yemin üzerine şafak sökmeden yok oluyordu.

Şimşek, gök kubbenin öfkesiyle bir hüküm gibi inerken ne bir uyarı vardı ne de bir merhamet kırıntısı. Çünkü uyarıların çoktan tüketildiği, sözün bittiği yerlere gelinmişti. Taşlar çığlık atarak çatlarken mağrur taç, ait olduğu zirveden karanlığa devrilmeye mahkûm kaldı. En yukarıdakiler, en yükseğe tırmananlar, yerçekiminin gazabıyla en önce düşenler oldu.

İnsanlar bağırarak, aşağı yuvarlanırken aslında ilk kez özgürleşiyorlardı. Çünkü kuleler yıkıldığında, yerle yeksan olan yalnızca beton ve demir değildi. Zorla giydirilmiş sahte kimlikler, başkaları tarafından çizilmiş o karanlık kaderler, zihinlerde yankılanan o zehirli fısıltılar, güven sandıkları prangalar...

Hepsi birer birer paramparça oluyordu. Toz dumanı çöktüğünde geriye sadece iki tür insan kaldı: Biri, kendi ördüğü yalanların enkazı altında can verenler, diğeri ise çıplak ayaklarıyla toprağa ilk kez basan, gerçeğin soğukluğunu hissedenler.

İşte destan burada, o toz bulutunun içinde bitmek üzereydi. Çünkü Kule Kartı bir sonun değil, çıplak bir başlangıcın; yıkımın değil, gerçeğin kartı olmuştu. Yanılsama yandığında, hakikat tüm haşmetiyle görünür

olurdu. Hakikat acıtır ama öldürmez, o sadece sahteyi yakıp gerçeği ayakta bırakırdı.

Kuleler yıkıldıkça gökyüzü ilk kez insanlara bu kadar yakın olmuştu. Artık arada engel yoktu, saklanacak karanlık bir kat kalmamıştı. Ve bir fısıltı, o devasa enkazın arasından, rüzgârın kanatlarına takılarak yayıldı: *Yıkılmayan hiçbir şey gerçek değildir.*

O günden sonra herkes, kuleleri bir felaketle değil, bir eşik olarak anacaktı. Çünkü bazı hayatlar ancak tamamen yıkıldığında doğru temelin nerede olduğunu, kalbin nerede çarptığını hatırlardı.

KALE'den geriye yalnızca enkaz kalırken bu muhteşem, görkemli şöleni izleyen iki kişi vardı: İmparator ve İmparatoriçe. Bu onların zaferiydi ancak bir yanılsama değildi. Her şeyiyle hakikatti.

İmparator ve İmparatoriçe, o eşiği çoktan geçmişti. Şimdi, yıkılan o devasa kulelerin tozları arasında, güneşin ilk ışıkları toprağa basan o çıplak ayakları selamlıyordu.

Kış bitmişti.

Savaşın bitmesi ise çok yakındı.

Mumlar ise çok az kalmıştı.

Bir varmış...

Bir yok olacak mıydı?

Yoksa yoktan mı var olacaktı?

Düzenleme
Ny.ozlem

Haris Alatav'ın sarayı andıran çalışma odasında ölümcül bir sessizlik hüküm sürüyordu. Masanın üzerindeki kristal kül tablası, inen sert darbeyle zemine düşüp bin parçaya ayrıldı. Tıpkı inşa ettiği her şey gibi. Şafak sökmeden önce, o sarsılmaz sandığı KALE kuleleri birer birer toprağa gömülmüştü. Şimdi ekranlarda, dumanı tüten bir enkaz yığını ve *KALE teşkilatı, kule gibi yıkıldı*, diye manşetler dönüyordu.

Yıllardır sakladığı sırlar, Eva'nın parmakları ve Arkana'nın öfkesiyle dünyanın orta yerine dökülmüştü.

Aynı dakikalarda, şehrin diğer ucundaki yüksek tavanlı ofisinde Atlas Vladislav, elindeki kadehi sıkarken dudaklarında küçümseyici bir kıvrılma belirdi. Ekrandaki yıkımı izlemek, onun için bir trajedi değil, sadece başarısız bir yatırımın sonucuydu.

"Aptal adam," dedi Atlas, buz gibi bir sakinlikle. "Gerçekten onları yenebileceğini düşündü."

Yanındaki sadık koruması öne çıktı. "Ne yapmamızı istersiniz, efendim? Arkana'nın sıradaki hedefi biz olabiliriz."

Atlas, oturduğu deri koltukta geriye yaslandı. Gözleri ekranın yansımasında parlıyordu. "Yeğenim nerede?"

"Birazdan burada olur."

Atlas Vladislav yerinden kalkıp ceketinin önünü iliklediği. KALE'nin yıkılışı, onun için sadece satranç tahtasında bir taşın feda edilmesiydi. Şimdi oyunu kendi sahasına çekme vaktiydi.

"Jeti hazırlayın," dedi, soğukkanlılıkla. "Özel adaya gideceğiz."

"Siz nasıl isterseniz, efendim."

KALE yıkılmıştı, evet. Ama Atlas Vladislav biliyordu ki enkaz kalktığında ortaya çıkan şey her zaman sadece toprak olmazdı. Bazen çok daha tehlikeli bir canavar o boşlukta kendine yer bulurdu.

Tarihler 26 Şubat'ı gösterirken KALE'nin devasa kuleleri dünyanın dört bir yanına yayılan bir gümbürtüyle yıkılırken kaderin en sessiz ve en tehlikeli hamlesi, bir çocuk yurdunun ıssız bahçesinde atılıyordu. Atlas Vladislav jetine binmek için hazırlanırken Haris Alatav'ın son zehirli oku çoktan yaydan fırlatılmıştı.

Sanaç Valacan, direksiyonun başında zamanla yarışıyordu. Yağız'ı güvenli bölgeye, Yasmin'in yanına getirecekti. Ancak yollar uzuyor, şehirdeki kaos Sanaç'ın yolunu tıkıyordu.

Aynı dakikalarda, yurdun bahçesine düşen sabah güneşi, küçük bir çocuğun hayallerini aydınlatıyordu. Yağız, bahçedeki salıncağın yanında dururken otların arasında sarı bir karaltı fark etti.

Utkan, avuçlarının içinde tuttuğu o küçük, savunmasız civcivi yavaşça çimenlerin üzerine bıraktı. Civciv, minik adımlarla Yağız'a doğru ilerledi.

"Cikcik," dedi Yağız, gözleri parlayarak. "Sen mi geldin?"

Eğilip civcive dokunacakken arkasından gelen o tanıdık, aylardır rüyalarını süsleyen sesi duydu.

"Oğlum..."

Yağız, duyduğu sese inanamayarak yavaşça arkasını döndü. Bakışları, dizlerinin üzerine çökmüş, ona kollarını açmış bekleyen Utkan'la buluştu.

"Baba..." dedi Yağız, titreyerek. Küçük dünyası bir anda o büyük enkazın tozundan kurtulmuş gibi parladı.

Utkan, gözlerindeki o karanlık görevi bir anlığına maskeleyen sahte bir şefkatle gülümsedi. "Oğlum," dedi, tekrardan.

Yağız, minik adımlarla koşmaya başladı. "Sonunda geldin! Çok özledim seni!"

Yurdun bahçesinde masumiyet ve ihanet birbirine sarılırken Yağız, babasının kollarındaki o buz gibi soğukluğu, Haris Alatav'ın ölümcül planının bir parçası olduğunu bilmiyordu. Utkan, kucağındaki çocuğun saçlarını okşarken Haris'in ona verdiği son emri hatırladı. "Arkana'nın geleceği olabilecek o çocuğu öldür. Öldür ki kartların çağı son çocuklarla birlikte bitsin."

Utkan, kucağındaki çocuğun saçlarını okşarken parmaklarının ucunda tuttuğu ölümün ağırlığıyla sarsılıyordu.

"Nasılsın, babacığım? Ben yokken neler yaptın bakalım?" diyerek Yağız'ı kendinden ayırdı. Yağız, çimenlerin arasındaki civcivle oynamaya dalmışken Utkan'ın elleri, Haris Alatav'ın ona verdiği o karanlık görevi yerine getirmek için belindeki silaha gitti. Titreyen ellerle susturucuyu namluya taktı.

Yağız, hayatının en büyük müjdesini verir gibi neşeyle, "Annemle Sanaç evlenecek," dedi. "Ben de küçük damat olup düğünde teyzemle dans edeceğim. Bronz bana takım elbise diktirecek!"

Utkan'ın boğazında bir hıçkırık düğümlendi. "Aferin oğluma benim," dedi. "Benimle gelmek ister misin? Uzaklara, kimsenin bizi bulamayacağı bir yere?"

Yağız, çocuksu bir ciddiyetle başını salladı. "Annemler gelmeden buradan çıkmam yasak. Sen git, baba. Ben senin yanına gelirim. Annem ve Sanaç onu bıraktım diye çok üzülür yoksa."

"Benimle gel," dedi Utkan. Elindeki silahı yavaşça çocuğun ensesine, tam saç diplerine yasladı. Yağız, o soğuk metalin babasının şefkatli elleri olduğunu sanıyor, babası başını okşuyor diye gülümsüyordu.

"Gelemem," dedi Yağız, kararlılıkla. "Ben seni çok özledim ama gelemem, baba."

"Özür dilerim," dedi Utkan. Gözlerinden akan yaşlar, namlunun üzerine damlıyordu. Hayatındaki tek temiz şeyi, bir çocuğun masumiyetini Haris'in hırsı uğruna lekelemek üzereydi.

Yağız, babasının omuzlarının sarsıldığını hissedince, civcivi bırakıp başını kaldırdı. O küçük elleriyle Utkan'ın ıslak yanaklarını sildi. "Neden ağlıyorsun, baba? Ben buradayım, gitmiyorum ki bak!"

"Özür dilerim... Gerçek baban olmadığım için," diye hıçkırdı Utkan. Bu itiraf, bir namludan çıkan kurşundan daha çok can yakıyordu.

"Olsun," dedi Yağız, saf bir sevgiyle. "Sanaç da Bronz da gerçek babam değil ama onlara da *baba* diyorum ve onları da çok seviyorum. Sen benim ilk babamsın."

Utkan'ın parmağı tetikte titredi. Gözlerini kapadı. "Beni affet, oğlum. Beni affet."

Yağız hiçbir şey anlamıyordu. Sadece babasının neden bu kadar üzgün olduğunu merak ediyordu. Tam o anda, bahçenin girişinde lastiklerin çığlığı ve bir adamın kükremesi yankılandı.

"Utkan!"

Güneş, yurdun bahçesindeki kanlı manzarayı örtmek ister gibi bulutların arkasına saklandı. Yağız'ın dünyası, babasının kollarındaki o sıcak ve huzurlu güven hissiyle doluyken Sanaç'ın dünyası, namlunun ucundaki o soğuk dehşetle sarsılıyordu.

Yağız sevinçle, masumiyetin o kör edici ışığıyla gülümseyerek, "Sanaç!" dedi. "Bak, babam geldi! Artık hepimiz birlikteyiz!"

Sanaç'ın parmağı tetikte kaskatı kesilmişti. Gözleri, küçük bir çocuğun ensesine dayalı o susturuculu namludaydı. "Buraya gel, oğlum," dedi Sanaç, sesindeki titremeyi saklamaya çalışarak. "Gel, sarıl hadi bana. Senin için en sevdiğin çikolatalardan aldım."

"Babam bana Cikcik getirmiş," dedi Yağız, yerdeki küçük sarı civcivi göstererek. "Gitmesin o da olur mu?"

Sanaç, bakışlarını Utkan'ın boş bakan gözlerine dikti. "Her ne yapacaksan vazgeç," dediğinde bir yalvarıştan çok ölümcül bir tehditti bu. "O çocuk çok masum, Utkan. O senin oğlun olduğunu sanıyor. Yapma!"

"Emir aldım," dedi Utkan. Sesi mekanikleşmişti, sanki ruhu çoktan bedeni terk etmiş de geriye sadece bir infaz makinesi kalmıştı.

"Emrini siktirtme bana!" diye kükredi Sanaç. "O çocuğun yanından derhâl kalkıyorsun yoksa seni parçalara ayırırım!"

"Üzgünüm," dedi Utkan, gözlerinden yaşlar boşalırken ama elleri hâlâ o korkunç görevi icra ediyordu. "Beynimle oynadılar, Sanaç. Bana bir

görev verdiler. Onu ortadan kaldırmam lazım. Elimde değil. Ona kıymak istemiyorum ama duramıyorum!"

Sanaç, Utkan'ın omuzlarındaki o kontrolsüz sarsıntıyı gördüğünde, karşısındaki adamın artık bir iradesi kalmadığını anladı. Tek çaresi vardı. "O zaman seni diğer tarafa yollayacağım," dedi Sanaç. Yüzünü zorlukla yumuşatarak, "Yağız..." diye seslendi. "Gözünü kapa ve birden yüze kadar say, hadi. Baban, sen, ben bir oyun oynayacağız."

"Babamı göremeyecek miyim bir daha?" diye sordu Yağız, gözlerini yumarken.

"Bir daha hiç buluşmayacağız," dedi Utkan, son bir gayretle ayağa kalkarken. Sesi bir veda fısıltısıydı.

Yağız, her şeyden habersiz, babasının bacaklarına sarıldı. "Ama ben seni özlerim!"

Utkan o an, zihnindeki o karanlık emrin çocuğa zarar vermesine izin vermeyecek tek yolu seçti. Yağız'ın masumiyetine, o küçük kolların sıcaklığına son kez sığındı. Silahın namlusunu Yağız'dan ayırdığı gibi kendi şakağına dayadı ve küçük bedene sımsıkı sarılmışken tetiği çekti.

Utkan'ın bedeni, Yağız'ın kollarının arasında ağırlaştı. Kan, Yağız'ın küçük ellerine ve yerdeki o sarı civcivin üzerine sıçradı.

Yurdun bahçesi, bir saniye içinde cehennemin en kanlı kuyusuna dönüştü. Utkan'ın cansız bedeni Yağız'ın ayaklarının dibine serilmişken, Sanaç bir evlat olarak gördüğü o çocuğu, o dehşetin ortasından çekip almak için ileri atıldı. Ama kader, onlara acımamaya yeminliydi.

Sanaç, Yağız'ı tam kucakladığı, onu o, kanlı kucaktan çekip aldığı anda sırtında patlayan o ilk kurşunla sarsıldı. Ciğerlerinden gelen hava bir anda kesilirken dünyası kararda ama o, kollarındaki masumu bırakmadı.

"Yağız'ım..." dedi Sanaç, dişlerinin arasından sızan kanla birlikte. Yüzü acıyla buruştu, ruhu bedeninden kopmak üzereydi ama baba olma güdüsü ölümden daha güçlüydü.

Yağız, duyduğu boğuk seslerden sonra gözlerini hafifçe araladı. Burnuna babasının metalik kokusuyla karışık o keskin barut kokusu geliyordu. "Oyun bitti mi?" dedi, fısıltıyla.

"Koş," dedi Sanaç, çocuğun omuzlarından tutup, onu ileri doğru iterek. "Arkana bakmadan koş!"

Yurdun bahçesine, ellerinde silahlarla Kuklacı'nın cellatları doluşmaya başladı. Bir kukla gibi hareket eden cellatlar, akbabalar gibi her

yönden sarıyorlardı bahçeyi. Sanaç, dizlerinin üzerine çöktü ancak yere yığılmamak için direniyordu. Tam o sırada, ikinci ve üçüncü kurşun sırtına saplandı.

Yağız'ın dili tutuldu. Az önce babasının dizine sarılmışken şimdi diğer babasının kanlar içinde yere çöküşünü izliyordu. "Anne..." dedi, korkuyla. Gözleri dolarken sesi boğazında bir yumru gibi takılı kaldı.

Sanaç, ağzından gelen kana rağmen son gücüyle bağırarak, "Koş, oğlum!" diye kükredi. "Koş, sakın yakalanma onlara! Koş, seni bulacağım! Söz veriyorum, seni bulacağım!"

Yağız, korkunun getirdiği o dürtüyle civcivi aldığı gibi arkasına bakmadan yurdun arka bahçesindeki koruluğa doğru koşmaya başladı. Küçük ayakları çimenlerin üzerinde hızla koşarken sevdiği iki adamı da yurdun bahçesinde kanlar içinde bırakmak zorunda kalmıştı.

Sanaç'ın gözleri kararırken son gördüğü şey Yağız'ın çalılıkların arasında kayboluşuydu. Bir elini toprağa dayadığında diğer elini silahına götürmeye çalıştı.

Ölüm varsa ölmeden önce son bir kişiyi daha yanına alacaktı.

15.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

HİSAR ALATAV

KALE'nin kulelerinin birer kâğıt yığını gibi çöküşünü, toz ve dumanın gökyüzünü bir kefen gibi kaplayışını Bronz'la birlikte omuz omuza izlemiştik. Yıkım görkemliydi ama benliğimdeki o huzursuzluk, çöken betonların gürültüsünden bile daha baskındı. Savaşı sürdürdüğüm bölgeme geri döndüğümde, önümdeki raporlar bana sadece birer sayı gibi görünüyordu.

Kuleleri yıkmıştık ama kökleri hâlâ toprağın altındaydı. Onları besleyen, yıkılan binalardan çok daha derinlerde saklanan bir güç vardı. Bir gölge, bir damar gibiydi. Ve biliyordum ki babamı öldürmeden önce o gücü tespit etmem gerekiyordu. Eğer Haris Alatav'ın kalbine hançeri şimdi saplarsam o gizli gücün anahtarını da onunla mezara gömmüş olurdum. O gücü tespit etmeden savaş resmî olarak bitemezdi.

Düşüncelerim, kapının aniden ve sertçe açılmasıyla bölündü.

"İmparatoriçe," dedi Serdal. Nefes nefeseydi, yüzündeki ifade zaferin değil, yaklaşan bir felaketin habercisiydi. "Asılan Adam seninle görüşmek istiyor. Çok acil olduğunu, saniyelerin bile önemli olduğunu belirtti."

"Hemen gelsin," dedim, masanın üzerindeki haritayı hızla kenara iterken.

Armen Kozlov, namıdiğer Asılan Adam, içeri girdiğinde odadaki hava sanki birden buz kesti. Başını hafifçe eğerek beni selamladı ama bakışları sabit, duygusuz ve keskindi.

"Haris Alatav," diye başladı Armen, idam hükmü verircesine. "Sahada aktif görev alan son kalan askerine, tüm oyunun gidişatını değiştirecek bir görev verdi."

Kalbimdeki ritim hızlandı. "Ne görevi?" diye sordum, otoriteyi korumaya çalışarak.

"Yağız'ı ortadan kaldırmak ve Arkana'nın geleceğinin önüne geçmek."

"Ne dedin sen?" Kelimeler ağzımdan bir fısıltı gibi döküldü ama zihnimde bir yıldırım gibi patladı. Dünyam başıma yıkılıyor gibiydi. Yağız... O daha çocuktu. Masumiyetimizin son kalesiydi. Ona kimse dokunamazdı. Kimse.

"Utkan adında bir asker..." dedi Armen, gözlerini kırpmadan. "Yağız'ı öldürmek için çoktan yola çıktı."

Yan taraftan Serdal'ın acı dolu inlemesi duyuldu. Duvara sertçe yumruk atmıştı. "Sanaç da oraya gidiyordu," dedi. "Yağız'ı yurttan alıp güvenli bölgeye getirmek için yola çıkmıştı."

"Evet," dedi Armen, acımasız bir sükûnetle. "Çocuğu almaları an meselesi."

Yasmin'in elindeki iletişim hattı parmaklarının arasından kayıp zemine düştü. Eli zapt edilemez bir şekilde titremeye başladığında bir kadının içindeki en büyük korkunun dışa vurumuydu bu. "Ona ulaşmam lazım!" diye bağırdı, hıçkırıklarla. "Sanaç çağrılarıma yanıt vermiyor. Yağız... Allah'ım, hayır!"

"Sanaç'ın yerini tespit edin!" diye kırbaç gibi şakıyan bir sesle bağırdım. "Bronz'u arayıp bir şeyler öğrenmeye çalışacağım." İçimi korkunç bir ürperti kapladığında Yasmin'in yanına doğru adımladım ve onu kollarımın arasına aldım. "Her ne olduysa öğreneceğiz, çiçeğim. Öğreneceğiz."

BRONZ

Güneş, Arkana'nın üzerine tüm acımasızlığıyla doğmuştu. Gökyüzü pırıl pırıldı ama yeryüzündeki dumanlar bu aydınlığı kirletiyordu. KALE'nin devrilen kulelerinden yükselen toz bulutları, sabah sıcağında insanın genzini yakıyordu.

"Ne kadar süredir Sanaç'tan sinyal alamıyoruz?" diye sordum. Gözlerimi güneşin asfalttaki yansımasından kaçırıp hız göstergesine diktim.

"On dakika," dedi Viran. Gün ışığı, yüzündeki endişenin her bir çizgisini ortaya çıkarıyordu. "On koca dakika."

Direksiyona sert bir darbe indirdim. "Sikeyim, Viran!" dedim, öfkeyle. "Nerede bu adam? Neden kesildi bu sinyal?"

"Sanaç hiç böyle yapmazdı," dedi Viran, dışarıdaki huzurlu görünen ama aslında kan ağlayan manzaraya bakarak. "Hızlı sür ve ne olduğunu anlayalım!"

Daha ne kadar hızlı gidebilirdim, bilmiyordum ancak yeterince hızlıydım. Motorun feryadı, boş arazide yankılanıyordu. Sanaç, Yağız'ı almak için o yurda gitmişti. Savaşın son perdesinde olduğumuz için o çocuğu yakınımızda tutmamız gerekiyordu. Onu oraya tek başına göndermemeliydim.

İletişim hattı acı bir sesle çaldı. Ekranda Batı Bölgesi'nden arandığıma dair bir işaret vardı. Üzerindeki şifreli sayılar Hisar'ın aradığını belli ediyordu. Hattı açtım.

"Dinlemedeyim."

"Bronz," dedi Hisar. Sesi aceleci ve keskindi. "İstihbaratı aldık. Sanaç'a ulaşamıyoruz. Neler oluyor?"

"Yurda az bir mesafedeyim," dedim, direksiyonu kırarken. Gündüz vakti her şey o kadar netti ki yaklaşan tehlikenin kokusunu alabiliyordum. "Seni sonra arayayım mı?"

"Kahretsin," diye inledi Hisar. Telefonun ucundan gelen o derin iç çekiş, onun da fırtınayı hissettiğinin kanıtıydı. "Yola çıkıyoruz. Sarışın'ı komuta merkezinde daha fazla tutamam. Sanaç'la ilgili bir şeyler öğrenince hemen ara."

Telefonu kapattığımda yurdun nizamiyesi görüş alanıma girdi. Güneşin altında parlayan o beyaz bina, aslında birazdan tanık olacağımız katliamın sessiz şahidiydi.

Arabadan inip, silahlarımızı doğrultarak bahçeye daldığımızda, toprağın üzerine serilmiş gölgeler gördük. Ama bunlar sıradan gölgeler değildi. Bahçenin ortasında, bir çocuğun oyun alanının hemen yanında duran cansız bedenler, tüm hikâyeyi özetler gibiydi.

"Viran," dedim, infaz emri kadar soğuk bir sesle.

Viran hemen yere çöktüğünde bedeni titizlikle inceledi. "Temiz atış, kafadan. Anında gitmiş," dedi, bakışlarını bana kaldırarak.

"Utkan..." diye mırıldandım. Üzerindeki KALE askerî üniforması, ihanetin ve o zehirli sadakatin nişanı gibi parlıyordu. Yasmin'in kâğıt üzerindeki eski eşi, Yağız'ın da baba diye bildiği adamdı Utkan. Şimdi ise yalnızca bir ölüydü. Sanaç mı vurmuştu onu?

Kafamı hızla etrafa çevirdiğimde gözlerim deli gibi o tanıdık bedeni arıyordu. "Sanaç nerede?" diye bağırdım. "Nerede bu adam?" Arkamızdan gelen takviye birliğe, omuzlarımdan ateş saçarak döndüm. "Kuş uçurtmayacaksınız! Her yeri, her santimetreyi karış karış arayacaksınız! Sanaç'ı ve çocuğu bulmadan buradan kimse çıkmayacak!"

Askerler dağılırken Viran yerdeki kan izlerini takip etmeye başladı. "Bronz, buraya bak," dedi, dikkat kesilerek. Kan izleri sürüklenerek değil, ağır adımlarla ilerlemiş ve ormana doğru yönelmişti.

Orman sınırına yakın, ezilmiş çalılıkların arasına daldım. Yer yer taze, kıpkırmızı kan damlaları toprağı boyamıştı. Eğilip yerdeki metal yansımasına elimi uzattım. Bu, Sanaç'ın silahıydı. Kabzası tamamen kan içindeydi, namlusu güneşin altında hâlâ tütüyordu. Şarjörü kontrol ettiğimde boş olduğunu gördüm. Son mermisine kadar tetik düşürmüş, canını dişine takarak savaşmıştı.

Ama bir sorun vardı. Hem de çok büyük bir sorun.

Etrafıma bakındım. Ne bir çocuk sesi vardı ne de o küçük bedenden bir iz. Yerdeki boş kovanlar ve Sanaç'ın kanlı silahından başka hiçbir şey yoktu.

"İkisinden de bir ses yok!" derken otoriterimi korumakta güçlük çekiyordum. İnsanın, hayatına aldığı iki insanın akıbetini bilmemesi onu zorlayan bir noktaydı.

Viran yerdeki izleri incelemek için dizlerinin üzerine çöktüğünde toprağı elleriyle yokladı. "Bronz..." dedi. Yeşil gözleri, gözlerimi yakaladı. "Bunlar KALE'nin hantal askerî araçlarının izleri değil." Eliyle ileriyi işaret etti. "Orada bir askerî araç var. O araç bahçede yatan askere ait." Tekrar toprağı işaret etti. "Bak, lastik tabanları daha ince, daha seri araçlar bunlar. Normal, sivil bir otomobil izi bu."

Başımı kaldırıp ufka baktığımda o toz bulutlarının henüz kalkmadığını gördüm. KALE yıkılmıştı, Haris köşesine çekilmişti ama bu operasyon KALE'nin o gürültülü tarzına benzemiyordu. Bu, gölgelerin içinden gelen bir hamleydi. Sessiz, derinden ve kusursuzdu.

Yağız'ı isteyen biri daha vardı.

"Kuklacı..." diye mırıldandım, dişlerimin arasından. "O yüzsüzün adamları. KALE'nin enkazı daha soğumadan o boşluğu doldurmaya geldi."

"Onu ne güzel öldürecektim!" diye bağırdı Viran.

"Öldürseydin, Viran!"

Toprağa tekme attı. "Git, şu kalbini tamir et!"

"İyi ki söyledin!" dedim, öfkeyle. "Benim hiç aklıma gelmemişti!"

Sanaç'ın kanlı silahını kemerime takarken öfke artık bütün hücrelerimdeydi.

Viran'la o sivil araç izlerinin başladığı noktanın hemen birkaç metre ilerisinde, sık çalılıkların ve dev bir çınar ağacının gölgesinde durduk. Güneş ışınları yaprakların arasından süzülüp, toprağa düşerken gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Sanaç oradaydı.

Lakin yaralıydı.

Sırtını o yaşlı çınarın gövdesine dayamış, üstü başı toz, toprak ve kendi kanıyla kaplıydı. Yediği kurşunların etkisiyle gömleği tamamen kızıla boyanmış, rengi tebeşir beyazına dönmüştü. Başını arkaya, ağacın sert gövdesine yaslamıştı. Gözleri yarı açık, boşluğa bakıyordu.

İkimiz de adımlarımızı hızlandırdığımız gibi yanına ulaştık. Gözlerim onun yüzünü taradığında bembeyaz bir tenle karşılaştı.

"Sanaç!" dedim. Hızla yanına çöktüm. "Sanaç! Kendinde misin? Cevap ver!" Elimi omzuna koyarak onu hafifçe sarstım.

Sanaç, sesimi duyduğunda sanki çok uzaklardan uyanıyormuş gibi yavaşça yüzünü bana çevirdi. Dudakları kuruluktan çatlamıştı. Konuşmak istedi ama ağzından sadece kanlı bir öksürük çıktı.

Göz kapakları yavaşça araladığında, "Nerede kaldınız, amma koyayım?" dedi, hırıltılı bir sesle. "Sesinizi duydum ama bir türlü gelemediniz. O çenenizin yayını siksinler."

Viran'la birbirimize baktığımızda ikimizin yüzünde de aynı ifade vardı. Demek ki az önce konuşanları Sanaç işitmişti ancak kendinden geçtiği için bize sesini duyuramamıştı.

"Buradayız," dedim, sakin kalmaya çalışarak. "Bulduk seni."

Tekrar öksürdü. Ağzından kan dökülüyordu.

"Yağız..." diye fısıldadı, zayıf bir tonla. "Onu... Koruyamadım, Bronz. Çok hızlı geldiler."

"Şşt, yorma kendini," dedim ama kalbim bir balyoz gibi göğsüme vuruyordu. Elimle sırtındaki yaraya bastırdığımda parmaklarımın arasından sızan o sıcaklık bana zamanımızın tükendiğini fısıldıyordu.

Viran hemen ilk yardımı yapmaya çalışırken birlikler etrafımızı çevrelemişti. Helikopter için alan sağlanırken, sağlık çalışanları da çok geçmeden bölgeye ulaştı.

"Konuşabilecek durumda mısın?" diye sordu Viran.

"Evet," dedi Sanaç, derin soluklar alarak.

"Sivil bir araçla gelmişler, Sanaç. Kimdi onlar? KALE değil, biliyoruz."

Sanaç'ın bakışları bir anlığına keskinleştiğinde çok geçmeden tekrar buğulandı. "Kuklacı..." dedi, her kelime canından bir parça koparıyormuş gibi. "Adamları... Maskeliydiler. Yağız'ı alırken... Bana bir şey söylediler."

Ona daha da yaklaştığımda sesini duymaya çalıştım. "Ne dediler?"

"*Oyunun başrolü artık o*, dediler." Sanaç'ın eli zayıfça yere düştü. "Yasmin'e... Müstakbel karıma söyle... Beni affetsin."

"Sen kendin söyleyeceksin ona!" diye kükredim, ellerimle sırtındaki kanı durdurmaya çalışırken. "Seni buradan çıkaracağız. Duyuyor musun beni?"

Tepki vermiyordu. Başının yavaşça yana düştüğünü gördüğümde içimdeki o buz gibi dehşet, yerini yakıcı bir öfkeye bıraktı.

"Sanaç!" diyerek onu tekrar sarstım. Omuzlarını sarsarken sesim ormanı inletiyordu. "Cevap ver! Kapama şu gözlerini!"

Aralanan dudaklarından kanlı bir öksürük döküldüğünde o her zamanki huysuz ama can yakıcı sesi duyuldu. "Bağırma, amına koyayım," dedi, kelimeleri zorlukla seçerek. "Ağız tadıyla ölemiyorum da!"

"Kes sesini, ölmeyeceksin!" diyerek kızdım. "Ölmeyeceksin, kardeşim!"

Sanaç, vücudundaki o kurşunların yarattığı cehennem azabına rağmen gözlerini hafifçe araladı. Bakışlarında tuhaf, çocuksu bir merak belirdi. "Kardeşim mi?" dedi, şaşkınlıkla. "Kardeşin miyim ben senin?"

Yüzümdeki o sert, taviz vermez ifade bir anda darmadağın oldu. Kalbimin ortasına bir hançer saplanmış gibi hissettim. "Değil misin Sanaç?" dedim, ilk kez bu kadar çıplak ve savunmasız konuşarak. "Sen benim sağ kolumsun, dostumsun, arkadaşımsın. Kardeşimsin!"

Sanaç'ın dudaklarının kenarında çok hafif, huzurlu bir kıvrılma belirdi. Gözlerini yavaşça tekrar kapadığında hayatı boyunca duymak istediği tek cümleyi duymuş gibi derin bir iç çekti.

"Rahatça ölebilirim artık," dedi. Başının ağırlığı dizime bindiğinde, elimin altındaki o nabız bir anlığına tekledi.

"Kapama o gözlerini!" diye bağırdım. "Benden *kardeşim* lafını duymak için mi yedin bunca kurşunu? Aç gözlerini, Sanaç!"

Sanaç'ın başı dizimde ağırlaşıyordu. Sırtındaki yaradan sızan kan, pantolonumu boyarken o, dudaklarında belli belirsiz, huzurlu ama bir o kadar da sinir bozucu o solgun gülümsemeyle öylece duruyordu.

Sağlık ekibi yanımıza ulaştığında, zamanla olan o amansız yarış başladı. Sanaç'ı sedyeye alıp, helikoptere doğru taşırken her adımda yerdeki kan damlaları benden bir parça koparıyordu. Pervanelerin yarattığı rüzgâr, bahçedeki barut kokusunu dağıtırken iletişim hattına bağlandım.

"Bronz?" dedi, o özlediğim, her tınısına aşina olduğum ses.

"Hisar," dedim, boğazımdaki o devasa yumruyu yavaşça yutkunarak. Sesim, az önce bir kardeşi kaybetmenin sınırından dönen bir adamın yorgunluğuyla çıkmıştı.

"Buldunuz mu onları?"

Onlar... Dilimin ucunda zehirli bir hançer gibi duruyordu bu kelime. Çünkü biz onları değil, yalnızca birini bulmuştuk. Ve o biri, şu an ölümle yaşam arasındaki o incecik ipte yürüyor, kan kaybediyordu.

"Yağız'ı o yüzsüz kaçırmış," dediğimde, hattın diğer ucundan Yasmin'in o yürek parçalayan çığlıkları kulağıma doldu. Dünyanın en ağır sesi bir annenin evladı için attığı o feryattı. "Sanaç da ağır yaralı."

"Ne?" dedi Hisar. "Sanaç yaralı mı?"

"Maalesef."

"Ne diyorsun sen, Bronz?" dedi Serdal. "Ne kadar ağır?"

"Sırtından kalleşçe vurulmuş," diye açıkladım. Derin bir iç çektim. "Kendinden geçmek üzereyken bulduk. Biraz daha geç kalsaymışız kan kaybından..." Devam etmedim.

Bu sefer Yasmin'in feryadı ikiye katlandı. Biri evladı, diğeri ise evlenmek üzere olduğu, evladını korumak için canını veren adam içindi. Göğsüm ağır bir makine gibi kasıldı.

Sesime tekrar o buz gibi otoriteyi giydirmeye çalışarak, "Size atacağım konuma gelin," dedim. "Orada olacağız."

Sanaç'ın dudaklarının kenarında çok hafif, huzurlu bir kıvrılma belirdi. Gözlerini yavaşça tekrar kapadığında hayatı boyunca duymak istediği tek cümleyi duymuş gibi derin bir iç çekti.

"Rahatça ölebilirim artık," dedi. Başının ağırlığı dizime bindiğinde, elimin altındaki o nabız bir anlığına tekledi.

"Kapama o gözlerini!" diye bağırdım. "Benden *kardeşim* lafını duymak için mi yedin bunca kurşunu? Aç gözlerini, Sanaç!"

Sanaç'ın başı dizimde ağırlaşıyordu. Sırtındaki yaradan sızan kan, pantolonumu boyarken o, dudaklarında belli belirsiz, huzurlu ama bir o kadar da sinir bozucu o solgun gülümsemeyle öylece duruyordu.

Sağlık ekibi yanımıza ulaştığında, zamanla olan o amansız yarış başladı. Sanaç'ı sedyeye alıp, helikoptere doğru taşırken her adımda yerdeki kan damlaları benden bir parça koparıyordu. Pervanelerin yarattığı rüzgâr, bahçedeki barut kokusunu dağıtırken iletişim hattına bağlandım.

"Bronz?" dedi, o özlediğim, her tınısına aşina olduğum ses.

"Hisar," dedim, boğazımdaki o devasa yumruyu yavaşça yutkunarak. Sesim, az önce bir kardeşi kaybetmenin sınırından dönen bir adamın yorgunluğuyla çıkmıştı.

"Buldunuz mu onları?"

Onlar... Dilimin ucunda zehirli bir hançer gibi duruyordu bu kelime. Çünkü biz onları değil, yalnızca birini bulmuştuk. Ve o biri, şu an ölümle yaşam arasındaki o incecik ipte yürüyor, kan kaybediyordu.

"Yağız'ı o yüzsüz kaçırmış," dediğimde, hattın diğer ucundan Yasmin'in o yürek parçalayan çığlıkları kulağıma doldu. Dünyanın en ağır sesi bir annenin evladı için attığı o feryattı. "Sanaç da ağır yaralı."

"Ne?" dedi Hisar. "Sanaç yaralı mı?"

"Maalesef."

"Ne diyorsun sen, Bronz?" dedi Serdal. "Ne kadar ağır?"

"Sırtından kalleşçe vurulmuş," diye açıkladım. Derin bir iç çektim. "Kendinden geçmek üzereyken bulduk. Biraz daha geç kalsaymışız kan kaybından..." Devam etmedim.

Bu sefer Yasmin'in feryadı ikiye katlandı. Biri evladı, diğeri ise evlenmek üzere olduğu, evladını korumak için canını veren adam içindi. Göğsüm ağır bir makine gibi kasıldı.

Sesime tekrar o buz gibi otoriteyi giydirmeye çalışarak, "Size atacağım konuma gelin," dedim. "Orada olacağız."

Kuklacı'nın adamları, Yağız'ı o sivil aracın arka koltuğuna âdeta bir eşya gibi fırlatmıştı. Araç hızla yurdun tozlu yollarından uzaklaşırken içindeki kasvetli sessizliği bozan tek şey Yağız'ın o titrek, ritmik ve ısrarcı fısıltısıydı.

"Cikcik." Yağız, gözlerini bir noktaya dikmiş, parmaklarını birbirine kenetlemişti. "Cikcik. Cikcik. Cikcik. Cikcik."

Ön koltukta oturan, yüzü maskeli adam dikiz aynasından çocuğun o boş bakışlarına baktı. Sinirleri zaten gergindi. Çocuk kaçırma görevi başarılı olmuştu ama Arkana'nın öfkesini üzerlerine çekmişlerdi.

"Eh, yeter, kes sesini!" diye gürledi şoför, direksiyonu hırsla kırarak.

Yağız durmadı. Sanki başka bir dünyadaydı. O kelime, onun sığındığı son kaleydi. Sanaç gitmişti, babası sandığı Utkan geride kalmıştı ama o kelimeyi bırakmıyordu. "Cikcik," dedi tekrar, biraz daha yüksek bir sesle. "Cikcik. Cikcik."

"Sana kes sesini dedim!" Adam elini arkaya doğru savurdu ama Yağız istifini bozmadı.

Kuklacı'nın adamları profesyoneldi ama bir çocuğun inadıyla başa çıkacak sabırları yoktu.

"Neden sürekli aynı şeyi söylüyor bu velet?" diye sordu yan koltuktaki adam.

Yağız, gözünden süzülen tek bir damla yaş yanağındaki çamur izini silip, geçerken, "Cikcik," diye cevap verdi. "Cikcik..."

Saatler süren o karanlık ve sarsıntılı yolculuk, Yağız'ın zihninde bir uğultudan ibaretti. Önce sivil bir araçla limana, ardından motor sesinin dalgaları dövdüğü bir sürat teknesine bindirildi. En sonunda ise açık denizin ortasında, haritalarda yeri olmayan, sarp kayalıkların üzerine inşa edilmiş o izole adaya iniş yaptılar.

Güneş batmak üzereydi. Gökyüzü, Sanaç'ın sırtından akan kan gibi kızıla boyanmıştı.

Adamlar Yağız'ı kolundan tutup araçtan indirdiklerinde, küçük çocuk hâlâ o bitmek bilmeyen fısıltısına devam ediyordu.

"Cikcik... Cikcik... Cikcik..."

Yukarıdan gelen, kadife kadar yumuşak ama bıçak kadar keskin bir ses, "Getirin şunu," dedi.

Geniş salonun ortasında, antika bir koltukta bacak bacak üstüne atmış, elindeki gümüş saplı bastonuyla yere ritim tutan adamı gördüler. Kuklacı. Yüzünde ne bir öfke ne de bir zafer ifadesi vardı, sadece işini iyi yapan bir ustanın soğukkanlılığıyla bakıyordu karşısındakine.

Yağız'ı salonun ortasına sürüklediler. Çocuk, devasa avizenin altındaki o görkemli boşlukta küçücük kalmıştı. Gözleri yaşlıydı ama bakışları doğrudan Kuklacı'nın gözlerinin içine kilitlenmişti.

"Cikcik," dedi Yağız, sesi koca salonda yankılanarak.

Atlas Vladislav, namıdiğer Kuklacı, hafifçe öne doğru eğilip kollarını iki yana açtı. Sesindeki o sahte şefkat, odadaki soğuk havayı daha da keskinleştiriyordu. "Sevgili yeğenim..." dedi. "Amcanın kollarına gel."

Yağız, onu getiren adamların ensesinden itmesiyle Atlas'a doğru birkaç adım attı. Aralarındaki mesafe kapandığında, çocuk durdu ve karşısındaki adama baktı. Amca mı demişti? Yağız'ın dünyasında amca demek, güven demekti. Bronz demekti, Serdal demekti. Karşısındaki bu yabancı, o kelimenin ağırlığını taşıyamayacak kadar kirliydi.

Hiç düşünmeden Hisar'ın ona öğrettiği o vahşi içgüdüyle küçük bacağıyla sert bir tekme savurdu.

Beklenmedik darbenin şiddetiyle Atlas'ın yüzü buruştu. "Ah," dedi, dişlerinin arasından. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Cikcik!" dedi Yağız.

Atlas, nezaket maskesini bir kenara bırakıp Yağız'ı ensesinden tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Gözlerindeki o sinsi parıltı şimdi saf bir öfkeye dönmüştü. "Beni tanımadığın için bu saygısızlığı yaptığını düşünmekteyim," dedi, çocuğu sarsarak.

Yağız, havada asılı kalmasına rağmen korku belirtisi göstermeyip yalnızca omuz silkti. Bu umursamazlık Atlas'ı daha da çileden çıkardı.

"Evine hoş geldin," dedi Atlas, her şeye rağmen sesine o üstünlük taslayan tonu geri getirerek. "Sen Şeytan'ın soyusun. Damarlarında akan kanın hakkını veriyorsun." Yağız cevap olarak tekrar bir tekme savurdu ve bu sefer tam hedefe, Atlas'ın kasığına isabet etti. "Bunu bir daha yaparsan o bacağını kırarım senin!" diye kükredi Atlas.

Ancak bu tehdit Yağız'ı durdurmaya yetmedi. "Cikcik!" diye bağırarak küçük yumruklarını Atlas'ın yüzüne, göğsüne savurmaya başladı.

Aslında zihninde, "Hücum!" diye bağırıyor fakat travmanın ağırlığıyla dilinden sadece o tek kelime dökülüyordu.

"Alın şunu!" dedi Atlas, kendini geri çekerek. "Yüzüme zarar verecek. Hemen onu bir odaya kapatın!"

Adamlar anında müdahale edip, Yağız'ı Kuklacı'nın elinden söküp aldılar. Yağız sürüklenerek, götürülürken bile tekmelerini havaya savurmaya devam ediyordu.

Atlas, ceketini düzeltip, nefesini kontrol etmeye çalışırken arkalarından baktı. "Ah, güzel yeğenim..." dedi, tekrar o ürpertici sakinliğine bürünerek. "Sana *aptal*, demek istemesem de onlarla büyüdüğün için biraz aptallık mevcut. Ama hiç merak etme, amcan seni en doğru şekilde büyütecek!"

Aynadan kendine baktı. Parmakları henüz tam iyileşmemiş, dikiş izlerinin belli belirsiz sızladığı gergin deride dolaştı. Yüzündeki deri maskeyi yavaşça çıkardığında, karşısındaki yeni adamı inceledi. Bu yüz, aylarca süren acı verici operasyonların ve titizlikle seçilmiş bir donörün eseriydi. Yakın zamanda bir yüz nakli olmuştu. KALE, Arkana'yı toz duman içinde oyalarken o, gölgelerin içinde kendini baştan yaratmıştı.

Şimdi karşısındaki yansıma, iplerini koparan bir kuklacının kusursuz yüzüydü.

Dudakları, yeni yüzünün yabancı kaslarıyla hafifçe yukarı kıvrıldı. Artık hazırdı. Artık biricik sevgilisinin, Eva Petrova'nın karşısına çıkabilirdi.

"Az kaldı, Eva," diye mırıldandı. "VI seni benden saklayabileceğini sandı. Seni o yerin altında, o savaşların içinde tutabileceğini sandı. Ama yeğenim artık elimde. Yağız senin özgürlüğünün anahtarı."

Atlas, Eva'nın şu an Bronz'un safında, onunla omuz omuza savaştığından tamamen habersizdi. Onun zihnindeki senaryoda Eva, Bronz'un elinde zorla tutulan bir esirdi. Onu kurtarmak için dünyayı ateşe vermeye hazırdı ve elindeki en büyük koz, kendi kanından olan küçük Yağız'dı.

Masanın üzerindeki gümüş saplı bastonunu kavradığında üst kattaki odadan gelen o boğuk sesler kulağına çalındı.

"Cikcik... Cikcik..."

Atlas alaycı bir gülümsemeyle başını yukarı kaldırdı. "Bağır, küçük kuş," dedi, kendi kendine. "Sesin ne kadar yükselirse VI o kadar çabuk gelecek. Ve o buraya geldiğinde, Eva'yı bana kendi elleriyle teslim etmek zorunda kalacak."

Ceketini düzelttiğinde adamlarına döndü. "Hazırlıkları hızlandırın. His Alatav'a o bileti teslim edin!"

Görkemli yemek masasında sadece Atlas'ın çatal bıçak sesleri ve Yağız'ın bitmek bilmeyen feryadı yankılanıyordu. Masanın bir ucunda Atlas, yeni yüzünün gerginliğiyle şarabını yudumlarken diğer ucunda Yağız, tabağındaki yemeğe elini bile sürmeden o kelimeye sığınmıştı.

"Düzgün otur!" dedi Atlas, sabrının son kırıntılarını tüketerek.

Yağız, herkesi sinir etmeye yemin etmiş gibiydi. Bakışları boşluktaydı. Vücudu hafifçe ileri geri sallanırken, aynı kelimeleri tekrar edip duruyordu. Salondaki korumalar ve çalışanlar, artık bu sese dayanamadıkları için kulaklık takmış, işlerini öyle yapıyorlardı.

"Seni hipnoz etmek istemiyorum! Karşımda düzgün davran!" diye gürledi Atlas.

Yağız, sanki bir kumandayla yönetiliyormuş gibi aniden durdu. Başını merakla yana eğdi ve doğrudan Atlas'ın dikiş izleri gizlenmiş yeni yüzüne baktı. "Cikcik?" dedi. Sesinde bu kez bir soru işareti vardı. "Hipnoz ne demek?" diye soruyordu aslında.

Atlas, elini hırsla yüzüne vurdu. Sabrının taştığı o an, parmakları yeni derisinin üzerinden kaydı. Çalışanlara, "Buraya gelin!" diye bağırdı.

İki koruma, kulaklıklarını hızla boyunlarına indirerek, "Buyurun, efendim," dedi.

"Bu çocuk neden *Cikcik* deyip duruyor?" diye sordu Atlas, masadaki kristal bardağı sıkarken. "Bir şifre mi yoksa bir kod mu bu?"

Korumalardan biri çekinerek öne çıktı. "Civcivi vardı, efendim. Operasyon sırasında adamlar onu ezerek öldürdü. Çocuk o andan beri böyle."

Bu sözleri duyan Yağız'ın gözleri anında doldu. Boğazından hıçkırıkla karışık bir ses yükseldi. "Cikcik..." diyerek ağlamaya başladı.

Atlas, duyduğu şeyle birlikte öfkeyle adamlarına baktı. "Öldürmemişler," dedi. Çünkü o, Vladislav kanının neye tutunacağını iyi biliyordu. Eğer o civciv öldüyse Yağız'ın zihni o ölüm anına kilitlenip kalmıştı. Sesini iyice alçaltarak buz gibi bir emir verdi. "Gidin, derhâl bir civciv getirin! Aynısından, birebir aynısından bir tane bulun!"

"Emredersiniz, efendim," diyerek adamlar hızla salondan çıktılar.

Atlas, ağlayan yeğenine baktı. Onu susturmanın tek yolu buydu. Eğer Eva geldiğinde Yağız hâlâ bu hâlde olursa Eva'nın merhameti işleri bozabilirdi. Atlas'ın mükemmel bir aile tablosuna ihtiyacı vardı. İçinde delirmemiş bir çocuk ve ona minnettar kalacak bir kadının olduğu o kusursuz tabloya.

Yağız odasına götürülmüş, akşam boyu durmaksızın ağlamıştı. Odasının kapısı ağır bir gıcırtıyla açıldığında içeriye Atlas girdi. Şık takım elbisesi ve yeni yüzünün getirdiği o yabancı, soğuk asaletle çocuğa tepeden bakıyordu. Yağız, onun girdiğini görünce yüzünü tekrar pencereye, karanlık denize çevirdi ve dudaklarını büzerek sessizce hıçkırdı.

"Bak, sana ne getirdim..." dedi Atlas, sesini yumuşatmaya çalışarak. Yağız dönmedi bile. Dünyayla olan tüm bağını kesmiş gibiydi. "Buraya bak!" diye kükredi Atlas. Sabrı, yeni yüzünün dikişleri kadar gergindi.

Onun bağırmasıyla Yağız irkilerek yavaşça döndü. Atlas'ın avuçlarının içinde çırpınan, minicik sarı tüy yumağını görünce gözleri kocaman açıldı. "Cikcik!" dedi.

"Yeter!" dedi Atlas, dişlerinin arasından. "O kelimeyi kullanıp durma artık! Sana bir kuş getirdim, bitti!"

"O... O..." dedi Yağız, parmağıyla civcivi işaret etmeye çalışırken. "Onun... Onun adı, Cikcik!"

Atlas kaşlarını çattığında çocuğa daha dikkatli bir şekilde baktı. Kelimeler çocuğun ağzında düğümleniyor, harfler birbirine çarpıyordu. "Sen kekeliyor musun?" diye sordu Atlas, hayretle karışık bir tiksintiyle.

Arkasındaki çalışan çekinerek öne çıktı. "Efendim, yurtta her ne yaşadıysa... Onu kovalarken de kekeliyordu," dedi. "Dün gördüğümüzde kekeme bir çocuk değildi. Muhtemelen o anki şoktan sonra böyle kaldı."

Atlas, elindeki civcivi çocuğun yatağına bırakırken yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Vladislav soyundan birinin bu kadar çabuk kırılması hoşuna gitmemişti. "Şok mu?" diye mırıldandı. "Kendini toplaman lazım, küçük kuş. Hiçbir Vladislav kusurlu olamaz."

Atlas, buz gibi bir tavırla çalışana döndü. "Hastaneyi hazırlayın," dedi. "Onun beyniyle biraz oynayacağım. Bu arızayı kökten çözmemiz gerek." Adam, Atlas'ın neyi kastettiğini çok iyi bilerek, hızla başını sallayıp çıktı.

Atlas tekrar yeğenine baktı. "Demek kuşunun adı Cikcik."

Yağız, kucağındaki sarı tüy yumağına daha sıkı sarıldı. "Civ... Civciv o!"

"Sen de küçük bir kuşsun," dedi Atlas, iğneleyici bir tonla.

Yağız, omuzlarını dikleştirip Atlas'ın gözlerinin içine baktı. "Değil... Değilim. Ben... Ben ördeğim!"

Atlas, çocuğun bu çocuksu inadına ve o yavaş, minik adımlarla yürümesine tahammül edemeyip onu tek hamlede kucağına aldı. Onu koridorun soğuk, geniş boşluğunda yürütürken Yağız duvardaki devasa yağlı boya tablolara, sert yüzlü adamlara ve kadınlara bakıyordu.

"Bunlar kim, tanıyor musun?" diye sordu Atlas, duvarlardaki Vladislav atalarını göstererek. Yağız sadece boş gözlerle baktı. "Nereden tanıyacaksın," dedi Atlas, küçümseyerek. "Tek gördüğün His'ti."

Yağız aniden duraksadığında kaşlarını çattı. "Sen... Sen teyzemi tan... Tanıyor musun?"

Atlas, kucağındaki çocuğa kızgınlıkla baktı. "Sen hem peltek hem kekemesin!" dedi, sabrının taştığını belli ederek. "Acilen o beyninin içine bakmalıyım! Hangi kablo koptuysa yerine tekrar takacağız."

Yağız, Atlas'ın bu yeni ve ürkütücü yüzüne bakarken korkusunu bir öfkeye dönüştürdü. Küçük elini yumruk yapıp Atlas'ın göğsüne vurdu. "Te- Teyzem seni döver!" diye bağırdı. "Bi- Bizimkiler seni bulunca bit- Bitersin!"

Atlas güldü. Yeni yüzünün gergin kasları bu gülüşle birlikte ürkütücü bir hâl aldı. "Teyzen şu an cici babacığının derdinde, küçük ördek. Ve o *bizimkiler*, dediğin adamlar da buraya gelsin istiyorum. Gelsinler ve seni benden alabiliyorlarsa alsınlar."

Çalışan tekrar yanlarına geldi. "Her şey hazır, efendim. Laboratuvar sterilize edildi, anestezi ekibi bekliyor."

Yağız, tehlikeyi o çocuksu içgüdüsüyle hissetti. Atlas'ın kucağından bir yılan gibi sıyrılıp yere atladı ve koridorun karanlığına doğru koşmaya başladı. Ancak Atlas, bir avcı çevikliğiyle gümüş saplı bastonunu savurdu. Bastonun çengelli ucu, Yağız'ın kapüşonuna takıldı ve onu sertçe geriye, Atlas'ın ayaklarının dibine çekti.

"Kaçamazsın," dedi Atlas, tepesinde devleşerek. "Bu bir ceza değil, küçük kuş. Seni kusursuz yapacağım." Ardından adamlarına buz gibi bir bakış attı. "Onu götürün ve uyutun."

Ertesi sabah olduğunda Yağız, odasındaki yatağında uyandı. Pencereden sızan gün ışığı gözlerini yakıyordu ama asıl canını yakan, kafasındaki o ağır, zonklayan baskıydı. Elini yavaşça başına götürdü. Parmakları soğuk, sert bir dokuya çarptı.

Neden kafasında bir bandaj olduğunu anlamıyordu.

Doğrulmaya çalıştı ama dünya etrafında hızla döndü. Sanki beyninin içinde binlerce iğne aynı anda batıyordu. O sırada kapı yavaşça açıldığında Atlas içeri girdi.

"Uyandın mı minik kuş?" dedi Atlas, her zamankinden daha yumuşak bir sesle.

Yağız ona bakmak istedi ama kelimeler boğazında düğümlenmedi. Bir gariplik vardı. İçindeki o bitmek bilmeyen konuşma isteği, yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Dudaklarını araladığında bir şeyler söylemek istedi. *Cikcik*, demek istedi, *Teyze*, demek istedi ama zihni bomboştu.

"Ha- Ha..." diye başladı ama devamı gelmedi.

Atlas, yatağın kenarına ilişip Yağız'ın bandajlı kafasına buz gibi bir şefkatle elini uzattı. "Zorlama kendini. O arızalı kabloları temizledik. Artık ne kekemelik kalacak ne de o pelteklik. Kusursuz bir beynin var artık," dedi.

Çalışanlar gümüş bir tepsiyle yemek getirdiğinde, Atlas bizzat yeğenini beslemeye başladı.

Yağız gerçekten aç olduğu için başta karşı çıkmadı ancak daha üçüncü lokmada midesi şiddetle bulandı ve her şeyi aniden kustu. Titreyen elleriyle Atlas'a korku dolu bir bakış fırlattı.

"Anesteziden," dedi Atlas, üstüne sıçrayan lekeleri umursamadan. "Çok normal." Çalışanlarına döndü. "Başına dikkat ederek ona duş aldırın ve uyutun. Öğle yemeğini sevgili yeğenimle baş başa yemek istiyorum."

Çalışanlar da hipnoz etkisinde birer kukla olduğu için söylenen her şeyi harfiyen uyguladılar. Öğle vakti geldiğinde, Yağız kendini hiç olmadığı kadar yorgun ve boşlukta hissediyordu. Zihnindeki o karmaşa gitmiş, yerine keskin ve soğuk bir berraklık gelmişti. Tek bir şey istiyordu: Annesini.

Yemek masasına ağlaya ağlaya, zorlukla getirildi. Sandalyeye oturtulduğunda omuzları sarsılıyordu. Atlas, masanın diğer ucundan ona bakıp kaşlarını çattı. "Yine niye ağlıyorsun?"

"Annemi istiyorum," dedi Yağız. Sesi pürüzsüz çıkmıştı. Kendi bile söylediği kelimelerin akıcılığına şaşırmıştı. "Yasmin'i özledim."

Harfler artık birbirine çarpmıyor, kelimeler ağzında düğümlenmiyordu. Kuklacı'nın yaptırdığı o karanlık müdahale ve hipnoz seansı, beyninde konuşmasını gerileten her şeyi bir cerrah titizliğiyle düzeltmişti.

"Yasmin senin annen değil," dedi Atlas.

"Yasmin benim annem! Anneciğim hatta!" diye bağırdı Yağız.

Atlas alaycı bir tavırla gülümsedi. "Sen kesin Sanaç'ı da baban zannediyorsundur o zaman."

"Değil!" dedi Yağız, aniden.

Atlas duraksarken çocuğun bu net cevabıyla gurur duyar gibi oldu. "Demek o kadar aptal bir çocuk değilsin."

"Sensin aptal!" dedi Yağız, sandalyesinde dikleşerek. "Çirkin adam!"

"Çirkin mi?" Atlas'ın yüzündeki o sahte gülümseme donup kaldı. Yeni yüzü, dikiş yerlerinden gerildi. Salondaki korumalar nefesini tuttu. Kimse Atlas'ın o yeni ve kusursuz yüzüne bakmaya bile cesaret edemezken küçücük bir çocuk ona gerçeği haykırıyordu. "Çirkin olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yağız, nefret dolu bakışlarını amcasının yeni çehresine dikti. "Kötü adam!"

Atlas, duyduğu kötü adam nidasıyla yerinden öyle bir fırladı ki sandalye büyük bir gürültüyle geriye devrildi. Yağız'ı ensesinden tuttuğu gibi koltuktan indirdi. Çocuk ayaklarını yere sürürken Atlas onu koridorun sonundaki o devasa, ağır çerçeveli aile fotoğraflarının olduğu galeriye sürükledi.

Atlas'ın gözü dönmüştü. "Bana bak!" diye kükredi. Gümüş saplı bastonunu havaya kaldırdı ve Vladislav soyunun o şatafatlı, kibirli pozlarının olduğu en büyük tabloya bütün gücüyle vurdu.

Tablonun camı tuzla buz olurken tuval yırtıldı. Atlas durmadı, bastonun ucuyla yırtılan tuvali ve arkasındaki tahta korumayı hırsla parçaladı. Tablonun gizli bölmesinden sararmış ama özenle korunmuş bir fotoğraf karesi yere düştü.

Atlas, titreyen eliyle fotoğrafı yerden alıp Yağız'ın gözünün tam önüne soktu. Bir baloda çekilmişti. Genç bir erkek siyah bir smokin içinde, genç bir kız ise su yeşili elbisesiyle bir kuğu kadar zarif... Ivan ve Yaprak

dans ederken, birbirlerine öyle bir bakıyorlardı ki zaman o karede donup kalmıştı.

"Bak!" dedi Atlas. "Bak, senin annen ve baban bunlar!"

Parmağıyla fotoğraftaki adamı işaret etti. "Bu adam benim kardeşim, senin babandı! Benim kanım, benim canım... Ve sen ona çekmişsin!" Sonra kadına döndüğünde sesi bir nefret ve yas karışımına dönüştü. "Bu da senin..."

"Yaprak..." dedi Yağız, fısıltıyla.

Atlas donup kaldı. Çocuğun bu ismi bu kadar net, bu kadar tanıyarak söylemesini beklemiyordu. Yağız elini uzatıp, titreyerek fotoğrafa dokundu. Onu tanıyordu. Yasmin ona geceleri masal anlatırken bazen evlerindeki o gizli çekmeceyi açar ve bu kadının fotoğraflarını gösterirdi. Yaprak, Yağız'ın gerçek annesiydi. Onu dünyaya getirirken son nefesini vermiş, emanetini Yasmin'e bırakmıştı.

"O senin annen!" diye kükredi Atlas. "Yasmin seni kandırdı! Seni kendi malı yapmak için sana yalanlar söyledi!"

Yağız, parmaklarının ucunda tuttuğu o eski fotoğrafı titreyen dudaklarına götürdü. Fotoğraftaki kadının yüzündeki o huzurlu gülümsemeye baktı. "Annem," dedi, hıçkırarak.

Atlas, çocuğun üzerine doğru eğildi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yeni yüzü öfkeden mosmor kesilmişti. "Şimdi söyle!" dedi, dişlerini sıkarak. "Gerçekleri saklayanlar mı iyi yoksa seni gerçeğine kavuşturan ben mi? Ben mi kötü adamım yoksa seni bir yalanın içinde büyüten onlar mı?"

Yağız başını kaldırdı. Gözyaşlarının arasından Atlas'ın dikiş izleriyle dolu, o yabancı ve soğuk yüzüne baktı.

"Çirkin," dedi Yağız, sesi hiç titremeden. "Hâlâ çirkinsin. Ve hâlâ kötü adamsın!"

Atlas Vladislav, duyduğu bu iki kelimeyle sanki bir barut fıçısı gibi patladı. Bir çocuktan beklediği o minneti, o boyun eğmişliği görememek onu delirtmişti. Elindeki gümüş saplı bastonu havaya kaldırdı ve kontrolünü tamamen yitirmiş bir canavar gibi koridorda asılı duran diğer tüm tablolara saldırmaya başladı.

Altın varaklı çerçeveler parçalanıyor, asırlık portreler Atlas'ın darbe vurduğu her noktadan yırtılarak yere düşüyordu. Bastonun gümüş başlığı her çarptığı duvarda derin izler bırakıyordu.

"Ben senin amcanım!" diye kükredi. "Amcan! Benden başka kimsen yok! Bütün ailen öldü! Hepsi toprak oldu, hepsi bitti!"

Yağız, elindeki Ivan ve Yaprak'ın fotoğrafını göğsüne daha sıkı bastırdı. Cam kırıkları küçük ayaklarının dibine kadar savrulurken geri adım atmadı.

Atlas, nefes nefese kalarak son tabloyu da yere indirdi ve çocuğun üzerine doğru yürüdü. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, yeni nakledilen yüzündeki deri gerginlikten parlıyordu.

"Sen bir Vladislav'sın!" dedi, parmağını Yağız'ın burnuna kadar uzatarak. "Öyle doğdun, öyle de kalacaksın! O Arkana denen çöp sürüsü senin kimliğini silemez! O teyzen olacak kadın senin damarlarındaki bu siyah kanı yıkayamaz! Sen Şeytan'ın soyusun!"

HİSAR ALATAV

Bir varmış, bir yokmuş...

Bu cümle, eskiden insanı rahatlatırdı. Başlangıcın güvenli olduğunu, sonun mutlaka bir yere varacağını söylerdi. Ama bazı geceler, masal diye başlayan şey, daha ilk satırda gerçeğe dönüşürdü. Ve gerçeğin kokusu masallara benzemezdi. Kan gibi ağır, soğuk gibi kalıcıydı.

Hastanenin koridoru, sabaha kadar değişmeyen bir beyazlığa teslimdi. Duvarlar temizdi ama arınmış değildi. Daha çok her şey silinmiş, geriye yalnızca bekleyiş bırakılmış gibiydi. Saatler vardı ama zaman yoktu. Dakikalar ilerlemiyor, yalnızca birikiyordu.

O soğuk koridorda duruyordum. Yine ve yine. Ayakta ve hareketsizdim. Kalabalığın içinde olsak da hepimiz yalnızlığa itilmiştik. Çünkü bazı bekleyişler paylaşılamazdı. Kapının ardında yatan şey yalnızca bir beden değildi, bir dengeydi. Ve o denge kırılmak üzereydi.

Sanaç içerideydi.

Bir zamanlar devrilmez denilen adam, şimdi yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgideydi. Ne tamamen bu tarafta ne de öbüründe. Avuçlarımın arasında bir ağırlık vardı. O ağırlık, kanın çıktığı yerden değil, aklın kaldığı yerden geliyordu. Kahramanların yaralanmadığına dair anlatılan her şey, o kapının önünde anlamını yitiriyordu. Çünkü masallar, kahramanlar yere düştüğünde biterdi.

Onun ağır bir şekilde yaralandığını duyunca canımızdan can gitmişti. Hastaneye nasıl geldiğimizi bile bilmiyordum.

Sanaç dışında bir de... Yağız vardı.

O bizim masalımızın en temiz yeriydi. Henüz dili tam dönmeyen, dünyayı kelimelerle değil, seslerle seven bir çocuktu. Onun varlığı, her şeyin hâlâ onarılabileceğine dair tek bir kanıttı. Ta ki biri en kutsal varlığımıza, o küçük cana elini uzatana kadardı.

Atlas Vladislav.

İplerle oynadığını, bizi birer kukla gibi parmağında çevirdiğini sanıyordu. Oysa dokunduğu şey ip değil, canımızdı. KALE'yle girdiğimiz o savaşın sağır edici gürültüsü içinde, kimsenin bakmaya cüret edemediği en zayıf noktamıza baktı. Ve sadece bakmakla yetinmedi, hayatımızı kökünden söküp almıştı.

İşte o an, zihnimdeki bütün masallar kötü sonla bitmişti.

Bu artık bir oyun değildi. Kartların masaya atıldığı, hamlelerin sessizce hesaplandığı o karanlık oda çok geride kalmıştı. Bu, çocukların uykularından koparılıp götürüldüğü, şövalyelerin hastane odalarında sessizliğe mahkûm edildiği bir cehennemdi. Gökten üç elmanın düşmediği, düşse bile o elmaların zehirle dolduğu bir masaldı bu.

Adım *sığınak*, adım *korumak* demekti. Hisar'dım ben, tabiatı hep tersini yapandı. Ama insan bazen en çok neye sahipse en büyük yarasını oradan alıyordu. Sanaç içeride can çekişirken, Yağız o iblisin ellerindeyken beklemekten başka bir şey yapamamak ruhumu kemiriyordu. Beklemek, bazen en ağır işkenceydi.

Yine de bu sessizliğim bir boyun eğme değildi.

Masal burada bitmeyecekti ama yemin ederim ki yeniden yazılacaktı.

Bu kez içinde tek bir prensin sağ çıkmadığı, sarayların yerle bir olduğu, krallıkların küle döndüğü bir masal olacaktı bu. Kurtların değil, kuzu postuna bürünmüş cellatların bizzat o ateşe atıldığı bir hikâyeydi. Ve ben, bu masalı sadece anlatan olmayacaktım, ben o yıkımın ta kendisi olacaktım.

Çünkü bir kale yıkıldığında, altında sadece düşmanlar kalmazdı. Masalı kuran da o enkazın içinde olurdu.

Sanaç uyanacaktı. Yağız yeniden bizimle olacaktı.

Ve Atlas...

Yarattığı bu cehennemin tam merkezinde, masalımın ona ayırdığı o son cümleyle yüzleşecekti. *Bir varmış, bir yokmuş...* Ama bu kez yok olmak, herkes için aynı anlama gelmeyecekti.

Şimdi elimde bir bilet vardı. Son bir biletti. Tarafıma son kez ulaşmış, parmaklarımın ucunda bıçak sırtı gibi duran o davetiye... Bu bileti bana aylar önce de göndermişti ancak o zamanlar masalın sonunu görecek kadar karanlığa batmamış, kabul etmemiştim.

AKLIN MI YOKSA AŞKIN MI RESİTALİ. Kemancı ve piyanist eşliğinde yapılacak bir resital gösterisiydi bu. Kanın değil, notaların akacağı bir sahne vadediyordu. Kelimelerimizin değil, notalarımızın konuşacağı, silahlarımızın değil, gözlerimizin savaşacağı o yerdi. Atlas, beni en zayıf anımda, masalımın kahramanları yerlerde sürünürken kendi oyun sahasına çağırıyordu.

Hastane koridorunun o keskin beyazlığına baktım. Sanaç içeride ölümle pazarlık yaparken, Yağız'ın çalınmış sesinin yankısı hâlâ kulaklarımdayken bu bilet elimde bir kor parçası gibi yanıyordu. O, bu resitali bir aşkın ilanı sanıyordu. Ben ise aklımın en karanlık köşesinde bu geceyi onun cenazesine çevirmeye yemin ediyordum.

Eskiden notalar ruhu dinlendirirdi, şimdi ise her biri birer mermi gibi zihnime diziliyordu. Kemancının yayı tellere her dokunuşunda, bir intikamın senfonisi yükselecekti. O piyanonun tuşları, kaybettiğimiz her saniye için birer ağıt yakacaktı.

"O elindeki davetiyeyi neden yok etmedin?" diye sordu Bronz.

Sesi, düşüncelerimi bıçak gibi kesti. Atlas'ın yerini tespit etmeden hiçbirimiz yola çıkmamıştık. O nokta atışı yapılana kadar Sanaç'ın durumu için hastaneye gelmiş, ondan gelecek olumlu bir haberi bekliyorduk. Şimdi ise Atlas'ın saklandığı yer, avuçlarımın arasındaki o küçük adreste yazıyordu. Ancak Bronz, o adrese gitmemi kesinlikle istemiyordu. Atlas, davetini sadece benim çözebileceğim, geçmişin ve acının diliyle bu bilete şifrelemişti.

"Çünkü o resitali gerçekleştireceğim," dedim, sesimdeki buzun soğukluğu beni bile üşütürken.

"Hisar!" diye âdeta kükredi Bronz. Bakışlarındaki o hırçın deniz, bir limanı değil, koca bir şehri yutacak kadar öfkeliydi.

"Hiçbiriniz buna engel olamayacaksınız," dedim, açıkça gözlerinin içine bakarak. "Onun derdi bu resital. Yağız'ı da kaçırarak koz olarak

kullandı. O resitalde ona tüm gerçeği anlattığımda karşımızda bir kuklacı değil, ipleri kopmuş bir kukla göreceğiz. Bunun vakti geldi, Bronz!"

Bronz, üzerime bir adım attığında devasa gölgesi hastanenin beyaz duvarlarını kapladı. "Seni göz göre göre ölüme göndermeyeceğim! O, yüzsüz, şerefsiz babanla ortak! İkisinin ortak bir planı olabilir!"

"Savaşın içinde hiç ölümle burun buruna değilmişim gibi konuşma!" diye karşılık verdim. Sesim yükselmedi ama kelimelerim birer ok gibi hedefini buldu. "Eğer o resitale gitmezsem sürekli bu döngünün içinde olacağız. Bırak, ipleri ben elime alayım."

Bronz'un çenesi kasıldığında yumruklarını sıktığını gördüm. Bir tarafta hastane odasında yatan kardeşi gibi gördüğü adam, diğer tarafta eski dostu Atlas'ın zihnindeki o karanlık labirente girmeye hazırlanan ben...

Biletin kenarları parmaklarımın arasında ezildi. Bu bilet, bir gösteriye değil de aklın, aşkın ve intikamın en kanlı çarpışmasına kesilmişti. Kemancı yayını çekmeye hazırlandığında, Atlas Vladislav kendi yazdığı notaların altında can verecekti.

"Beni ezip geçecek misin yani?"

Bronz'un sesi, hayal kırıklığıyla bilenmiş bir bıçak gibiydi. Gözlerinde sadece öfke değil, beni kaybetmenin o çiğ korkusu vardı.

"Seni ezip geçmiyorum!" dedim, sarsılmaz bir kararlılıkla. "Ben bir piyanistim ve o resitali vereceğim, Bronz. Bundan yeteri kadar kaçtım, artık kaçmayacağım."

"Beni ezip geçeceksin," diye tekrarladı, kendi infaz kararını dinliyormuş gibi.

"Bronz!" diye bağırdım. Sesim hastanenin o yüksek tavanlarında yankılandığında bekleyişin o ağır havasını paramparça etti.

"Yeter!" dedi Eva, araya barikat gibi girerek. "O bilet geldiğinden beri kavga ediyorsunuz. Yeter. Atlas'ın da tam olarak istediği bu işte. Aranızı bozmak, sizi birbirinize düşürüp o enkazın içinden seyretmek. Buna neden izin veriyorsunuz?"

"Bu yaptığı intihar!" dedi Bronz, parmağıyla elimdeki bileti işaret ederek. "Yeri tespit edildiği an ensesine çökeceğim onun! Çocuğu alan o kirli parmaklarını teker teker koparacağım!"

Eva'nın bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Sonra omuzlarını dikleştirip hepimizin bildiği ama sustuğu o gerçeği masaya bıraktı. "Onun istediği benim," dedi, güçlü bir tonla. "Bırakın, onun karşısına çıkayım.

Karşılığında da çocuğu bırakmasını isterim. Beni gördüğü an, zaten her şeyi unutacaktır. Gözü benden başkasını görmez."

"Hayır!" dedik Bronz'la aynı anda. Sesimiz o kadar sert bir uyum içindeydi ki koridordaki diğer insanlar ürkerek bize döndü.

"Kavgayı kesin o zaman!" dedi Eva, bizi azarlarcasına. "Yasmin'in hâlini görmüyor musunuz? Hem çocuğu kaçırıldı hem de müstakbel eşi içeride can çekişiyor. Ona yardımcı olmanız gerekirken bir de kendi içinizde kavgaya düştünüz!"

Onun dudaklarından dökülenler, yüzüme sert bir tokat gibi indi. Bakışlarım koridorun ilerisindeki Yasmin'e kaydı. Çökmüş, bitmiş, bir zamanlar hayranlık uyandıran o duruşundan eser kalmamış bir kadın... Masalın en büyük bedelini o ödüyordu ve biz burada, aklın mı yoksa aşkın mı galip geleceğini tartışırken onun dünyası yerle bir oluyordu.

"Bunu aklından çıkarıyorsun, Hisar," dedi Bronz. Sesi, tartışmaya kapalı bir mühür gibi vurdu kalbime. Başka bir şey demeden, Yasmin'in yanına gittiğinde onu omuzlarından tutup kendine çevirdi. Yasmin, karşısında dağ gibi duran o adamı gördüğünde sanki tüm direnci kırıldı. Başını Bronz'un göğsüne yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya devam etti.

Bronz onu teselli ediyordu ama bakışları hâlâ koridorun uzağında, benim üzerimdeydi.

Bronz beni affetmeyecekti. Bronz zaten beni hiçbir şey için affetmeyecekti.

Bunu biliyordum. Attığım her adımın, seçtiğim her notanın bizi birbirimizden biraz daha uzağa fırlattığını hissedebiliyordum. Ancak ona, sonunda beni affetmek zorunda kalacağı bir gerçeklik bırakacaktım. Çünkü masallar, sadece sonu güzel biten anlatılar değildi. Onlar, en masumların bile nasıl canavara dönüşebileceğini anlatan kadim uyarılardı.

Masallarda yalancı karakterler de vardı. Benim burnum yalan söylediğimde uzamazdı belki ancak kader, yalanlarımın ağırlığıyla beni pişmanlık noktasında her gün biraz daha iki büklüm ederdi. Saçlarım kuleden aşağıya sarkmazdı ama kapandığım o zihinsel zindanlarda, her geçen gün köklerinden kopup dökülürlerdi. Elmayı yememiştim çünkü ona zehri nakşeden, o kırmızı kabuğun altına ölümü ilmek ilmek işleyen de bendim.

Külkedisi değildim ben. Ayağımdaki camdan ayakkabıların kırılıp etime batışını izlemiştim. Balodan kaçarken arkamda bıraktığım şey bir ayakkabı değil, parçalanmış bir ruhun izleriydi. Gece yarısı vurduğunda

kabağa dönüşen bir arabam yoktu ama her saat başı biraz daha karanlığa bürünen, biraz daha çürüyen bir kalbim vardı.

Kibritçi Kız'ın o son kibritini ben çakmıştım ama alevlerin arasında sıcak bir yuva değil, Atlas'ın cehennemini görmüştüm. O alev beni ısıtmıyordu, beni sadece daha fazla yakmak için parlıyordu. Kurşun Asker gibi dik duruyordum belki ama içimdeki kurşun çoktan erimiş, damarlarımda yakıcı bir lav gibi dolaşmaya başlamıştı. Tek bacağımın üzerinde dengede durmaya çalışmıyordum, olmayan umutlarımın üzerinde, uçurumun kenarında dans ediyordum.

Uyuyan Güzel'in parmağına batan o iğne, benim zihnime batmıştı ama ben uyanmak için bir prensin öpücüğünü falan beklemiyordum. Ben o iğneyi yerinden söküp beni bu sonsuz uykuya mahkûm edenin gözüne saplamak için pusudaydım.

Bileti avucumun içinde iyice ezdim. Adresteki o resital salonu, Atlas için bir zafer anıtıydı ama benim için sadece bir infaz sehpası olacaktı. Bronz, Yasmin'in saçlarını okşayıp, ona güç vermeye çalışırken ben sessizce geri adım attım.

Cebimden telefonumu çıkardım ve titreyen parmaklarımla tek bir mesaj yazdım.

His Alatav: *1 Mart'ta yapılacak resitali, Yağız karşılığında kabul ediyorum. Onu serbest bırakacaksın ve ben seninle o resitali yapacağım.*

O gönder tuşuna bastığım an masaldaki o meşhur geri sayım başlamıştı benim için. Ne kadar daha o soğuk koltuklarda bekledik, zamanın hangi diliminde asılı kaldık, bilmiyordum ancak ameliyathanenin o ağır kapıları açılıp doktorlar çıktığında, yüzlerinde şafak vaktini andıran umut dolu bir ifade vardı.

"Hasta hayati riski atlattı," dedi doktor. Derin bir nefesi ciğerlerime yolladım. "Müşahede altında tutacağız. Sonrasında odaya alabiliriz."

Koridordaki o boğucu hava dağıldı.

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Yasmin.

Onun yanına giderek omzuna kolumu attım ve onu yavaşça tutarak destek oldum.

"Şimdilik hayır ancak değerler istediğimiz sonuca gelince görebilirsiniz," diye ekledi doktor.

"Tamam," dedi Yasmin. Derin bir nefes alırken gözlerinden süzülen yaşlar bu kez ferahlıktandı. "En azından bizimle ve hayati tehlikeyi atlattı."

"Şükür, çiçeğim," diyerek ona sıkıca sarıldım. Kendi içimdeki fırtınayı bastırıp ona sığınak olmaya çalıştım. "Sanaç seni bırakmaz asla. O, inatçının teki. Hem daha evleneceksiniz ve çok güzel bir düğün yapacağız."

Yasmin, o nemli gözleriyle doğrudan gözlerimin içine baktı. "Yapar mıyız His?"

"Yapmazsak yazıklar olsun," dedim, sesimi olabildiğince güçlü tutarak. "Hem de öyle bir yapacağız ki bütün dünya sizin mutluluğunuzu konuşacak. Yağız'ı da o yüzsüzden alacağım."

"Sanaç kendine geldi," dedi. "Şimdi oğlumu almaya gidelim, His. Onu o adamın eline daha fazla bırakmayalım."

"Bırakmayacağız," dedim. "Sen burada Sanaç'la birlikte kalacaksın."

"Olmaz."

"Olacak," diye üsteledim. "Sanaç kendine geldiğinde seni görmezse ne olacak? Zaten bir de Yağız kaçırıldığı için kendini suçlayıp duracaktır. Onun yanında kalacaksın ve oğlunu sana getirmemiz bekleyeceksin."

"His..." dedi, ağlamaya devam ederek. "Nasıl sakin bekleyeceğim? Bekleyemem. Lütfen, gidelim ve alalım oğlumu."

"Bir planım var," dedim, onun kulağına doğru fısıldayarak. "Bu plandan Bronz hiç hoşlanmayacak ancak yapmak zorundayım. İşleri bir de sen zorlaştırma. İnan ben de şu an çok zor duruyorum ama o resitalden önce Yağız'ı alırsak hayatı asıl o zaman tehlikede olacak."

"Sadece bir gün," dedi Yasmin, gözlerindeki yaşı silerek. "Sadece bir gün beklerim, His."

Ona sarılırken sırtımdaki o görünmez yükün biraz daha ağırlaştığını hissettim. Masallar yalan söylerdi. Bazen birinin düğün yapabilmesi için diğerinin kendi cenazesine yürümesi gerekirdi. Kırmızı Pabuçlar masalındaki kız gibiydim. Dans etmeye bir başladım mı ayaklarım kanayana kadar ve müzik bitene kadar duramayacaktım.

Sanaç yaşıyordu. Bu, masalın yarısıydı. Şimdi diğer yarısını tamamlamak, o küçük kuşu kafesinden söküp almak için piyanomun başına geçme vakti geliyordu.

Bronz, Yasmin'in diğer tarafında durmuş, bize bakıyordu. Gözlerinde hâlâ o gitmeme engel olmak isteyen sertlik vardı ama Sanaç'ın kurtuluşu onun da omuzlarını biraz olsun düşürmüştü.

Sanaç'ın odaya alınması hepimizi rahatlatırken Viran ve Serdal da hastaneye gelmişti. Bronz hâlâ benimle konuşmuyordu. Tavrını, aramıza ördüğü o buzdan duvarla net bir şekilde ortaya koymuştu. Bakışları üzerime değdiğinde içim sızlıyordu ama bu sızı, piyanonun tuşlarına vurduğumda hissedeceğim o büyük patlamanın yanında sadece bir karıncalanmaydı.

Verda, Sanaç'ın yaralandığını ve son gelişmeleri duyunca yerinde duramamıştı. Zorlu'yla birlikte içeriye girdiğinde, onu en son bıraktığım hâlinden çok daha zayıf, âdeta rüzgârda savrulan bir yaprak gibi gördüm. Yasmin ve beni kollarının arasına aldığında titremesine engel olamadan, "Sizi görmek iyi geldi," dedi.

"Biz de seni görünce iyi olduk," dedik ama sesimizdeki o yorgunluk birbirimize yalan söylememize izin vermiyordu. Üçümüz de ayrı diyarlarda, ayrı acılarla perişandık.

"Yağız'ı o piçin elinden nasıl almazsınız?" diye sordu Sanaç. Bağırmak istiyor ancak boğazı tahriş olduğu için sesi çok çıkmıyordu. "Neyi bekliyorsunuz?!"

Ona doğru birkaç adım attığımda Bronz'un kaşları çoktan çatılmıştı. "Yasmin'i sakinleştirene kadar canımız çıktı," dedim. "Bir de sen başlama, Sanaç."

"Ne demek lan başlama!" dedi Sanaç, doğrulmaya çalışarak. "Oğlumu kaçırdılar, ötesi var mı?" Aniden durdu. "Ah... Belim!"

"Dur," dedi Yasmin, hızlıca onu tutarak. "Dur, sevgilim. Ani hareket etme."

Sanaç'ın bakışları beni buldu. "Ne oldu sana?" dedi. "Senin çoktan Yağız'ı alman gerekmiyor muydu? Neyi bekliyorsun, His?!"

"Bir planımız var," dedim.

Bronz ise lafımı kesti. "Plan yok. Yeri tespit edildiği gibi belasını sikeceğim onun."

"Bu sefer planlı ilerleyeceğiz çünkü Atlas'ı elimizden kaçırmayacağımız şekilde kıstıracağız onu. Savaşın son perdesinde hata payımız yok.

İkisi KALE'yle ortaktı. Bu ortaklığın ne durumda olduğunu bilmiyoruz," dedim. "Bildiğimiz bir şey varsa o da hassas ilerlememiz gerektiği."

Sanaç kaşlarını çattığında, "Siz niye rolleri değiştirdiniz?" dedi. Bakışları Bronz ile benim aramda gidip geldi. "Ortalığın amına koymayı bekleyen His olur, plan yapan Bronz olurdu. Ne işler karıştırıyorsunuz siz?"

"Atlas benimle bir resital yapmak istiyor," dedim, hiç uzatmadan. "Bronz ise bunu istemiyor. Bu büyük bir fırsat. Hem de her şey için."

"Bu konuyu kapatın," dedi Bronz, kısa keserek. Elini Sanaç'ın omzuna koydu. "Sen iyileşmene bak. Yasmin de iyi durumda değil zaten. İkinizin de beklemekten başka çaresi yok. Yağız'ı her türlü o yüzsüzden alacağız."

Herkes sessizliğe gömüldüğünde beklemekten başka çaremin olduğunu biliyordum. Resital tarihi, 1 Mart'tı. Yani bu gece itibariyle resital gününe girmiş oluyorduk.

Odanın içindeki sükûnet gitgide büyürken neredeyse hiç sesi çıkmayan Verda'ydı.

Bakışları sanki bu dünyadan kopmuş, tek bir boşluk noktasına kilitlenmişti. Serdal, Verda'nın omzuna elini atıp onu bir abi edasıyla kendine çekti. Ortamdaki havayı dağıtmak istercesine Sanaç'a doğru döndüm. Herkesin kafasını dağıtacak biri varsa o da benden başkası değildi. "Gerçekten bizi bırakmayı düşündün mü Sanaç?" diye sordum.

"Yalan yok," dedi Sanaç, dudaklarında hafif beliren çarpık gülümsemeyle. "Bir ara diğer tarafa kısa bir tura çıktım. Bir sürü güzel kadın vardı."

Yasmin aniden ona dönerek öfkeyle, o kıskanç ama sevgi dolu bakışıyla baktı.

"Şaka, çiçeğim," dedi Sanaç, Yasmin'in elini güçsüzce sıkarak. "Benim cennetimde senden başka bir kadın olamaz. Kapıdan almadılar zaten beni."

"Sanaç!" diye çıkıştı Yasmin. "Ben sen öleceksin diye kahroldum, senin ettiğin şu laflara bak!

"Kızım hiç ölür müyüm ben? Seninle evlenmeden bana ölmek yok," dedi. "Yıllardır bu anı bekliyorum."

Sanaç'ın bu tavrı ortamdaki havayı iyice dağıtsa da benim zihnim gerçekleşecek olan resitaldeydi. Masalın kahramanı uyanmıştı, evet. Ama

masalın son canavarı hâlâ dışarıda, elinde Yağız'la beni bekliyordu. Odada konuşanlar benim için çalınan o son akşam yemeği müziği gibiydi.

Bronz'un bakışlarını üzerimde hissettim.

Çok sert bir şekilde bakıyordu. O gözler Sanaç'ın da dikkatini çekmiş olacak ki, "Kardeşim," dedi, her bir harfin üzerine basa basa. "Uyandım diye pek mutlusun bakıyorum. Gözlerin parlıyor, hayırdır?"

"Mutluyum," dedi Bronz, her zamanki gibi bir uçurum kadar derinden gelen bir sesle. "Sen boşuna Aziz değilsin. Dağ devrilmez, sadece biraz sarsılır."

"Az daha ağlıyordun!" dedi Sanaç.

"Ağlamıyordum," dedi Bronz.

Sanaç diğerlerine doğru döndü. "Ben artık Bronz'un en yakın kankasıyım," dedi. "Bir ağladı, bir ağladı. *Kardeşim, gitme*, dedi. Görmeniz lazımdı."

Bronz ifadesini bozmadı. "Sanaç."

"Of, abiciğim ya!" dedi Sanaç, yüzünü buruşturarak. "İki dakika hava atsam ölür müsün?"

"Ölebilir," dedi Serdal. "Yıllarca *benim dostum da arkadaşım da yok*, deyip durdu."

Bakışlarım herkes konuşsa da bir tek konuşmayan Verda'ya kaydı. O, masalın içindeki o durgun göl gibiydi. Yüzeyinde tek bir kıpırtı yoktu ama derinlerinde nelerin boğulduğunu bir tek ben görebiliyordum. Safa'nın yokluğu çok belliydi. Tarkan'ın da...

"Verda," dedim, onun bu ürkütücü sessizliğini fark ederek. "Neden bize şu meşhur papatya çayından yapıp getirmiyorsun? Hepimizin biraz sakinliğe ihtiyacı var."

"Hiç içmiyorsunuz ki," dedi Verda. "Kaç kere yaptım, ağzınıza bile sürmediniz. Çöpe dökmeniz için mi yapacağım?" Hiçbir şeye heyecanı yokmuş gibi davranıyordu.

"Yap sen," dedi Serdal, herkesi toparlamaya çalışarak. "İçmezlerse döverim ben onları. Gerekirse zorla içiririm."

Verda, ölüden hâllice bir tavırla yerinden kalkarken, "Madem istiyorsunuz..." dedi. Bakışları Zorlu'yu buldu. "Bana yardımcı olur musun? Tek başıma o kadar bardağı taşıyamam."

Zorlu, Bronz'la kısa ve sessiz bir bakışma yaşadı. Aralarındaki o disiplin, bir anlığına Verda'nın kırılganlığına boyun eğdi. Zorlu, Bronz'dan aldığı

o sessiz onaydan sonra Verda'nın peşine takıldı. Koca adamı, masaldaki o devasa ama sadık devler gibi parmağında oynatmaya başlamıştı Verda.

Kısa süre sonra tepsiden yayılan o hafif, mayıştırıcı koku odayı doldurduğunda herkesin elinde bir bardak vardı. Verda, çayları içerken, sanki hayatımızın devam edip etmeyeceğini o yudumlara bağlamış gibi hepimizin gözünün içine bakıyordu. Sanaç haricinde hepimiz o sıcak sıvıdan birer yudum aldık. Bronz başta, o sarsılmaz şüpheciliğiyle bardağa sanki içinde bir zehir varmış gibi baktı ancak Zorlu'dan aldığı o gizli, emin onaydan sonra o da bir yudum aldı.

Papatya çayının o aldatıcı yumuşaklığı boğazımdan aşağı süzülürken içimden acı bir gülüş geçti. Masallarda iksirler ikiye ayrılırdı: Ya sizi derin bir uykuya yatırırdı ya da gerçeği görmeniz için gözlerinizi açardı. Benim payıma düşen ise her ikisiydi.

Masallarda yalan söyleyen sadece kurtlar değildi. Bazen ormanı korumak isteyen avcılar da yalan söylerdi. Bronz'un gevşeyen omuzlarına, Yasmin'in yatışan hıçkırıklarına baktım. Onları bu hastane odasının güvenliğine, papatya çayının yalancı huzuruna emanet ediyordum.

Gökten düşen o üç elmanın birini ben çoktan dilimlemiş, içine kendi hakikatimi saklamıştım.

Yasmin, arada Yağız'ın endişelerini dile getirse de Bronz her defasında aynı şeyi tekrar ediyordu. Ona canlı ihtiyacının olduğunu ve yeğeni olduğu için hiçbir şey yapamayacağını söylüyordu. Bu konuda ona ben de hak veriyordum. Geçtiğimiz süre boyunca Atlas'ı artık daha çok tanıyan ve onun hareketlerini anlayan biriydim. Eski His olsa ortalığı kesinlikle yakmıştı. Şimdi ise daha taktiksel ilerlemem gerektiğinin bilincindeydim.

Tam o sırada doktor içeriye girdi ve odadaki o kısa süreli sıcaklığı, soğuklukla böldü. "Hastanın sağlığı için ziyareti burada bitirmeliyiz," dedi. "Vücudun dinlenmeye ihtiyacı var. Refakatçi dışında lütfen kimse kalmasın."

Sanaç'a son bir kez, bu dünyadaki son sarılışımmış gibi sıkıca sarıldım. Kulağına doğru eğilip sadece onun ve benim duyabileceğim bir fısıltıyla, "Merak etme," dedim. "Yağız'ı bulacağız. Sen çiçeğini yanında ve zinde tut. Ona senin gücün lazım. Yağız'la biz ilgileneceğiz."

Sanaç'ın bakışlarındaki o sessiz onay, zihnimde asılı duran son kancaydı, o da kopmuştu artık. Saat bir hayli geç olmuştu, hastane koridorları o tekinsiz, yarı karanlık gece vaktine teslimdi. Odanın önünde, kendi içimdeki uçurumları sayarken Bronz tam karşıma geçti.

"Uyumayı düşünmüyor musun?" diye sordu. Sesi, yorgunluğun ve şefkatin o tuhaf karışımıyla kısıktı.

"Yağız'ı düşünüyorum," dedim.

"İz üstündeyiz," dedi, güven vermeye çalışarak. "Bir adada olabileceğinden şüpheleniyoruz. Kesin bir sonuç almadan yola çıkmak doğru olmaz. Bizi kandırıyor olabilir. Emin adımlarla ilerlemeliyiz."

Gözlerimin içine bakıyorken, "Bu konuda sana katılıyorum ve o yüzden burada uslu uslu oturuyorum," dedim.

"Gel," dedi, elimi tutarak. "İkimiz de yorulduk. En azından bir saatliğine uyuyabiliriz."

Onunla bize ayrılan odaya geçtik. Odanın havası ilaç ve keder kokuyordu ama Bronz'un varlığı bir koza gibi etrafımı sardı. Yatağa uzandığımızda, nasırlı ve sıcak parmakları saçlarımın arasında dolanmaya başladı. Dokunuşu, sanki kaçıp gidecek bir hayali tutmaya çalışır gibi telaşsız ama derindi. Özlemişti saçlarımı, o ipeksi yumuşaklığın altındaki düğümleri tek tek çözmek ister gibiydi. Beni öptü, sevdi. Parmak uçlarıyla ruhumun haritasını çizdi ama bir anda durdu.

Sanki bir enkazın altında değerli bir şey bulmuş da dokunmaya kıyamıyormuş gibi parmakları saçlarımın diplerinde asılı kaldı.

"Saçların..." dedi. "Çok azalmış, Hisar. Neden kendine bu eziyeti yapıyorsun?"

"Eziyet etmiyorum."

"Ya ne yapıyorsun?" dedi, aniden yükselerek. Sabrının son kırıntıları da o dar odanın duvarlarına çarptı. Ayağa kalktığında karşıma geçti. Ben de yataktan doğruldum. "Yine mi *hastalık*, diyeceksin? Hastalık olsa çaresini bulurdum! Bütün doktor geçmişine baktım, mutlaka bir bulgu olurdu ama bu başka bir şey! Baban yapıyor bunu sana!"

Göğsümdeki o sıkışma, papatya çayının sahte huzurunu parçalayıp geçti. "Sen neden kalbine bir çare bulmuyorsun o zaman?" diye bağırdım. "Bana kızıyorsun ama sen de aynısın, Bronz! Kalbin yaşamak için çok yorgun! Günden güne riskin artıyor ama kalbin için hiçbir şey yapmıyorsun!"

"Konu ben değilim!" dedi. "Konuyu bana çevirme, Hisar. Konumuz şu an sensin!"

"Anlamıyorum," dedim. "Bütün sisteme hükmeden, dünyayı parmağında oynatan o adam, nasıl olur da kendi kalbi için hiçbir şey yapmaz?"

Bronz durdu. Bakışlarındaki o hırçın deniz bir anda durulduğunda yerini derin ve karanlık bir kuyuya bıraktı. Yüzüme öyle bir baktı ki sanki o an bütün masallar sustu.

"Ben de anlamıyorum," dedi. "O yaşasın diye devrim başlattığım, uğruna dünyayı ateşe verdiğim kadın nasıl olur da yaşamak istemez? Nasıl olur da kendi ölümüne bu kadar hevesle yürür?"

"Bronz..." dedim, sesimdeki titremeyi saklamaya çalışarak.

"Her şey boşa mı gidecek, Hisar?" Sesi bir harabenin içinden gelen rüzgâr gibi uğultulu ve soğuktu. "Bunca acıyı, senin ölümüne göz yummam için mi çektim ben? Bunca savaşı sen kendi sonuna yürü diye mi verdim?"

"Lütfen böyle konuşma," diye fısıldadım. Kelimeler boğazımda cam kırıkları gibi birikmişti.

"Eğer amacın beni mahvetmekse bunu zaten başarıyorsun, Hisar." Gözlerindeki o keskin keder, göğsümdeki zırhı delip geçti.

"Amacım seni mahvetmek değil!"

"O hâlde kendini mahvedeceksin," dedi. "Ah, Hisar, ah... Bile isteye o karanlığa yürüyorsun ve beni buna zorla seyirci ediyorsun!"

"Bronz," dedim, ona doğru yaklaşarak. Artık gizleyecek bir şey kalmamıştı, maskelerimiz o hastane odasının zeminine çoktan düşmüştü. Yataktan çıkıp ayağa kalktım. "Senin de benden farkın yok ki! Sen de yaşamak istemiyorsun, bunu anlamıyorum mu sanıyorsun?" Durdu. Kalbi, benim için kurduğu o devrimin en zayıf halkasıydı. "Yağız'a panterini bile emanet etmişsin. Onu resmen geleceğe hazırlıyorsun, Bronz. Aynı soyu taşıdığınız için Yağız'ı vâris ilan edecek, onu bir imparator yapacaksın. Kendinden sonraki dünyayı çoktan kurmuşsun sen."

Masallarda krallar tahtlarını bırakmadan önce mutlaka bir veliaht seçerdi. Bronz da o pelerinini, o ağır tacını çoktan küçük bir çocuğun omuzlarına bırakmaya karar vermişti.

Biz bu masalda iki yaralı karakterdik. Birimiz aklından, diğerimiz kalbinden vazgeçmişti. O beni kurtarmak için dünyayı yakıyordu, bense dünya için kendimi ateşe atıyordum. Ama ikimiz de biliyorduk ki bu masalın sonunda ne bir taht kalacaktı ne de o tahta oturacak bir kral.

"Bunda sorun ne?" dedi Bronz. Sesi, bir buz kütlesinin çatlaması gibi kuru ve soğuktu.

"Sorun, kendini tamamen her şeyin dışında tutman," dedim, içimdeki isyanın notalarını birer birer dökerek. "Kalp nakli olabilirsin, yapay kalp bile takabilirsin, Bronz. Sen, abimin kanserine bile bu dünyada eşi benzeri olmayan bir çare bulmuş adamsın. Arkana'nın gücünü biliyorum, senin nelere hükmedebileceğini, neleri baştan yaratabileceğini biliyorum ama yapmıyorsun. Kendi kalbin için parmağını bile kıpırdatmıyorsun. Bizi sensiz bir geleceğe hazırlıyorsun!"

"Çünkü sen yaşamak istemiyorsun!" diye haykırdı.

Söylediği her harf bir kurşun oldu, bana saplandı.

Omuzları sarsıldığında, o sarsılmaz dediğim kalesinin surları ilk kez bu kadar büyük bir darbe aldı. "Sen yaşamak istemedikten sonra ne yapacağım ben o sağlıklı kalbi?" diye devam etti. "Ne yapacağım, Hisar? Sen günden güne gözlerimin önünde erirken, her şeyi, bizi, beni bile unuturken... Ben kalp nakli olup ömrüme ömür mü katacağım? Senin olmadığın o uzun yılların her saniyesini cehennem gibi yaşamak için mi?"

"Bu mu yani?" derken sesim bir fısıltıdan öteye gidemedi. "Bu yüzden mi kalbine engel olmuyorsun? Bu yüzden mi sonunu bekliyorsun?"

"Ya ne için olacaktı?" dedi, gözlerinden bir anlığına geçen o saf acıyla. "Ne olacaktı, Hisar?"

"Ben böyle hayal etmemiştim." Zihnimde hep farklı şeyler dönüyordu ancak o, sanki olacakları hissetmiş gibi kalbini onarmamayı seçmişti. Hasarlı bir kalple yaşamasının sebebi bile bendim.

"İşte," dedi Bronz. "Ben de senin olmadığın bir dünya hayal etmiyorum. Madem ölmek istiyorsun, ölürüz."

"Bronz..."

Yatağa tekrar uzandığında ifadesini korudu. "Uyu, Hisar," dedi. "Uyu, en azından orada kendini mahvedişini izletmiyorsun bana."

Buz kesmiştim. Donmuştum. Öylece durdum. Bronz, benim aksime çoktan uykunun kollarına bırakmıştı kendini. Titreyişim geçsin diye kendimi yatağa bıraktım ve onun bedenine sığındım. Başımı göğsüne yasladım. Kalbinin o düzensiz, yorgun atışlarını duydum. O an anladım ki ikimiz de kendi celladımızı cebimizde taşıyorduk. O kalbiyle, ben aklımla ve elimdeki o resital biletiyle...

Düşündüm. Hem de uzun bir süre yalnızca düşündüm.

Ağlamama engel olamamıştım. Çünkü buna kendimi ikna etmek çok zordu.

Bu, asla yapmayacağım bir şeydi. Bütün planlarımı tek başına yapmış bir kadındım ancak bu sefer hatta ilk kez biriyle bir plan yapacaktım. Bronz ne olduğunu tam olarak vakit geldiğinde anlayacaktı.

Belki de çoktan anlamıştı. Çünkü ona da Yasmin'e de zaman zaman bıraktığım şeyler vardı.

Düşüncelerimden sıyrıldım. Onun o yorgun kalbinin ritmi yavaşladığında, ben kendi masalımın celladı olmak üzere yataktan usulca sıyrıldım.

Tam o sırada kapı, bir hayaletin dokunuşu kadar sessizce tıkırdadı.

Kapıyı açtığımda karşımda Verda vardı. Gözlerindeki o durgun göl, şimdi ay ışığıyla yıkanmış gibi parlıyordu.

"His," diye seslendi.

"Herkes uyudu mu?" diye sordum. Sesimdeki soğukkanlılık, az önce döktüğüm gözyaşlarına ihanet edercesine keskindi.

Verda başını yavaşça salladı. "Uyudular," dedi. "İstediğin her şeyi yaptım. Çaylar herkesi uyuttu."

"Teşekkür ederim," dedim ve ona sımsıkı sarıldım. "Onlar uyanınca bu biletleri teslim et."

Elimdeki biletleri ona uzattım. Bu biletler, Atlas'ın bana gönderdiği o davetiyenin kopyaları değildi. Bunlar, Bronz'un ve diğerlerinin bu masalın finaline giriş kartlarıydı. Verda biletleri elimden aldığı gibi arkasına bakmadan odadan çıktı.

Tekrar Bronz'un yanına döndüm. Uykusunda bile kaşları hafif çatıktı, sanki rüyasında bile benimle savaşmaya devam ediyordu. Eğildim ve dudaklarına kısa ama ruhumun bütün ağırlığını bıraktığım derin bir öpücük bıraktım. Bu bir veda değildi, bu bir antlaşmaydı.

"Beni affedeceksin," dedim, nefesim tenine değerken. "Affedeceksin çünkü bu saatten sonra bütün planlarıma dâhil olacaksın. Affedeceksin çünkü bunları sensiz yapamam, Bronz. Ben senin hasarın olmayacağım. Söz verdiğim gibi sen hariç herkesin hasarı olacağım."

Ceketimi alıp kapıya yöneldiğimde, saçlarımdan bir tel daha koptu ve Bronz'un yastığına düştü. Masallarda prensesler kuleden kaçardı ama ben kendi rızamla ejderhanın inine yürüyordum. Hastanenin o beyaz koridorları artık arkamda kalmıştı.

Ve ben bir kere daha onları uyutarak kaçıyordum.

Bu masal, birini uyutmak için değil, uyandırmak için yazılmıştı.

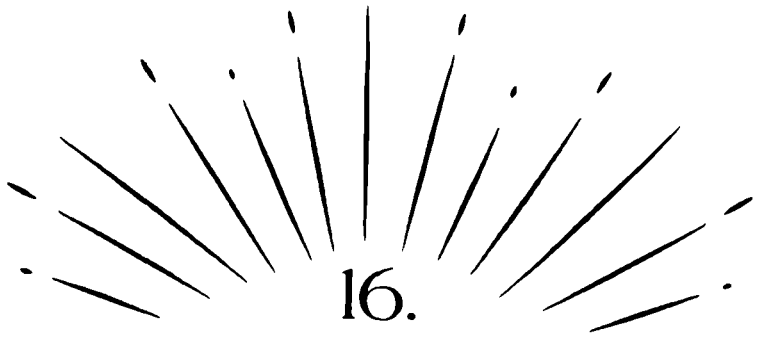

16.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Etraf zifirî karanlıktı.

Karanlıkta kalmaktan korkmuyordum artık çünkü karanlık dışarıda değil, bütün hücrelerimdeydi. Kendi içimdeki o kör kuyuyu evim bellemiştim. Hiçbir ses yoktu. Sessizlik, sanki bin yıllık bir toz tabakası gibi her şeyin üzerine çökmüş, soluk almamı bile bir gürültüye dönüştürmüştü.

Tarih 1 Mart'ı gösteriyordu ve ben Vivaldi Müzesi'ndeydim.

Geçmişin ve sanatın o ağır kokusuyla sinmiş duvarların arasında, bir piyanistten çok bir intikam tanrıçası gibi duruyordum. Üstümde, geceyi kıskandıracak kadar siyah, uzun bir elbise vardı. Kollarımı saran kadife eldivenler, parmaklarımdaki o cellat kararlılığını gizliyor, her dokunuşumda kumaşın yumuşaklığını değil, yaklaşan yıkımın soğukluğunu hissettiriyordu. Derin yırtmaçlı elbisemin altında, tenime bir mühür gibi basılmış, soğuk metalden bir silah gizliydi.

Notalar mermilere, melodiler ise birer suikasta dönüşmek üzereydi.

Adımlarım müzenin mermer zemininde yankılanmazken bir gölge gibi süzülüyordum. Vivaldi'nin o coşkulu dört mevsimi bu gece sadece hazanı, yaprak dökümünü ve kışın öldürücü ayazını çalacaktı. Salonun ortasındaki o devasa piyano, ay ışığının cılız hüzmeleri altında parlıyordu. O benim kürsüm, o benim savaş meydanımdı.

Merdivenleri teker teker inerken sanki görünmez bir el, geçeceğim yolları kutsuyormuş gibi mumlar kendiliğinden yanmaya başladı. Alevlerin titrek ışığı, müzenin soğuk taşlarına turuncu gölgeler düşürürken seyirci koltuklarının tam karşısındaki diğer merdivenlerde onu gördüm. Benimle aynı anda, aynı ritimle aşağıya iniyordu.

Üstünde, bu zifirî karanlığa ve benim matem siyahı elbiseme inat, bembeyaz bir takım elbise vardı. Bir heykel gibi gözükse de üstünden sahtelik akıyordu.

Elbisemin yırtmacından silahımı çekip ona doğrultmamla, onun da aynı çeviklikle bana nişan alması bir oldu. İkimiz de namluların ucunda tutuyorduk birbirimizin kaderini. Ancak o an, mum ışığı tam tepeden vurduğunda donup kaldım.

Yüzü... Maskesi yoktu.

Yüz nakli olmuştu ve o yüz... Kendi yüzüydü.

Bu nasıl olabilirdi? Yıllardır bir gölge gibi saklanan, parçalanmış bir geçmişin arkasına sığınan adam gitmiş, yerine o eski, hafızamın en karanlık köşelerinde sakladığım çakarlı mavi gözler geri gelmişti. O gözler, bir zamanlar tanıdığım o adamın bakışlarıydı ama içindeki o kötü niyetli ruh, bakışlarımı talan ediyordu.

Son basamağa kadar ikimiz de namluları bir milim bile saptırmadan indik. Topuklarımın mermerde çıkardığı o son tok ses, onun ayakkabısının gıcırtısıyla birleşti. Aramızdaki mesafe, bir ölümcül melodinin erişebileceği kadar yakındı artık.

İkimiz de intikam dolu ifademizi bozmadık. O, kendi yüzünün arkasına sakladığı canavarla bana bakıyordu. Ben ise kadife eldivenimin içindeki parmağımı tetikte tutarak bir zamanlar sevdiğim ancak şimdi nefret ettiğim o çehreye ölümü yakıştırıyordum.

Silahların namluları hâlâ birbirimize dönüktü ama aramızdaki o görünmez gerilim, birden bizi fiziksel bir çarpışmanın eşiğine itti. Atlas, silahını ceketinin iç cebine yerleştirirken, hiç çekinmeden belime uzandı. Ben de silahımı elbisemin yırtmacına, o soğuk metalin tenimi yaktığı yere sakladım.

Boşlukta, nereden geldiği belli olmayan boğuk bir müzik sesi yükseldi. Müzenin yüksek tavanlarında yankılanan o karanlık tango melodisiyle, Atlas beni sertçe kendine çekti.

"Hoş geldin, güzelim," diye fısıldadı, kulağıma doğru. Nefesi, tenimde bir buz kütlesi gibi dolaştı.

Kollarının arasına hapsolmuşken adımlarımız mermer üzerinde senkronize bir şekilde kaymaya başladı. "Cenazene özel olarak mı seçtin bu kıyafeti?" diye sordum, her bir kelimeyi zehirli birer iğne gibi tenine batırarak.

Beni kendi eksenimde döndürüp, tekrar göğsüne yaslarken, "Seni etkileyebildiysem ne mutlu bana," dedi. Hareketleri o kadar pürüzsüz, o kadar kibardı ki bu adamın iblisin torunu olduğunu bilmesem ona inanabilirdim.

"Eva'ya deliler gibi âşık olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedim, sert bir dönüşle gözlerinin içine bakarak. O mavi gözler, yalan söyleyemeyecek kadar berrak ama bir o kadar da karanlıktı.

"Söylesene bana, His." Beni tekrar kendine doğru, nefes nefese kalacağımız kadar yakınına çekti. "Eva'nın, VI'nın evinde yaşadığını bilmek seni hiç üzmüyor mu?"

"Seni ne kadar üzüyorsa beni de o kadar üzmüyor," dedim, başımı dikleştirerek. Tangonun o sert adımlarıyla onu geriye doğru ittim. "Eva'yı o evde gördüm. Hem de defalarca. O melek gibi kadın senin yanına hiç yakışmıyor."

"Benim gözümde VI ve sen de öylesiniz," dedi, alayla. Elimi sertçe kavradığında parmakları kadife eldivenimin üzerinden kemiklerimi sızlattı. "Aynı çatının altında iki yabancı, iki yaralı kukla..."

"Biz en azından her şeye rağmen birlikteyiz. Aynı cephede, aynı amaç için."

"Öyle mi dersin?" dedi, beni aniden eğip, belimden kavrayarak. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki o yeni ama eski yüzünün her ayrıntısını görebiliyordum. "Buraya gelmek için onu kandırdığına bahse girerim, His. O adamı es geçip buraya tek başına geldiğine göre... Birlikte olmak bu değil."

Müziğin ritmi hızlandı. Kalbim, elbisemin altındaki silahın kabzasına çarpıyordu.

"Onu kandırmadım," dedim, dişlerimin arasından.

"O zaman buraya nasıl geldin?" diyerek beni sert bir hamleyle yere doğru yatırdı. Sırtım soğuk taşla buluştu ama o beni bırakmadı.

"Seni öldürmem şartıyla kabul etti," dedim, gözlerinin tam içine bakarak.

"Kandırmayalım birbirimizi," dedi Atlas. Kusursuz derisinin altındaki damarların seğirdiğini gördüm. "Sen beni öldürmeyeceksin. Beni öldürürsen o adamın da ölmesine neden olursun. Bizim kalplerimiz bir, His. Ben durursam o da durur. Ben yanarsam o da kül olur."

Bu bir tehdit değil, bir gerçekti. Beni tekrar sertçe döndürdü ve adımları beni piyanonun başına itti. Kendimi piyano taburesinde bulduğumda, parmaklarım sanki benden bağımsız bir iradeyle piyanonun kapağını açtı.

Sarsılmaz bir şekilde, notaların arasından öfke fışkıran bir melodi çalmaya başladım. Müzenin yüksek tavanı, tuşlara her vuruşumda inliyordu. Atlas, piyanonun hemen yanında, gölgesi tuşların üzerine düşecek şekilde durdu.

"Bronz'a neden düşmansın?" diye sordum, çalmayı bir saniye bile bırakmadan. "Gerçek anlamda soruyorum, Atlas. Maskelerin, takasların ve bu hastalıklı oyunların ötesinde... Ona neden düşmansın? Neyi paylaşamadınız bunca yıl?"

Atlas, piyanonun pürüzsüz gövdesine yaslandı. Parmaklarını cilalı ahşabın üzerinde, sanki bir kadının teninde gezdirir gibi belli belirsiz bir arzuyla dolaştırdı. O eski, zihnime kazınmış mavi gözleri, müzenin zifirî karanlığında iki deniz feneri gibi parlayarak bakışlarımı talan ediyordu.

"İyi dinle, His." Yanında duran kemanını yavaşça eline aldı. "Bunu ilk ve son kez anlatacağım."

İşte piyanist ve kemancının kanlı gösterisi şimdi başlıyordu.

"VI..." dedi, kemanı yanağına bir sevgiliyi yaslar gibi yerleştirirken. "Gözümü bu dünyaya açtığımdan beri hayatımdaydı. Benden tam üç yaş küçüktü. O zamanlar beni onun abisiyle denk tutuyorlardı. Biz onun abisiyle iki veliaht, iki rakiptik. VI ise aile içinde âdeta bir hayalet, görünmez bir gölge gibi büyüdüğünden dolayı bütün gözler abisinin üzerindeydi. Gelecekteki imparator o olacaktı. Bu yüzden bizi hep yarıştırır, birbirimize kırdırırlardı. İçten içe o aileden, o soydan nefret ederdim." Birkaç adım attığında beyaz takım elbisesi yanan mumların ışığında dalgalandı. "Ona sinir oluyordum," dedi, yayını tellerin üzerinde hafifçe gezdirerek. "Ancak zamanla aramız iyileşmeye başladı. O, o ailedeki herkesten farklıydı. Fikirlerimiz, hayallerimiz, her şeyimiz birbirine uymaya başladı. Beraber hareket etmeye, dünyayı beraber yıkıp yeniden kurmaya söz verdik. O kadar yakındık ki... Ben onun öz abisini öldürdüğümde bile bana düşman olmadı."

Ellerim piyanodan bir anda çekildiğinde çıkardığım son nota havada asılı kalıp bir çığlık gibi koptu.

"Abisini mi öldürdün?" diye fısıldadım.

Atlas, kemanın yayını tellerin üzerinde yavaşça gezdirdiğinde çıkan o uzun, ağlayan nota ruhumda derin bir kesik açtı. O sahte, kusursuz yüzünde hiçbir pişmanlık izi yoktu. Sadece geçmişin küllerini savuran o karanlık huzur vardı.

"Evet," dedi, kemanı omzuna daha sıkı yerleştirirken. "İmparatorluk tek kişilik bir tahttı. Ve o tahtın vârisi olan abisi, VI'nın bile hayal edemeyeceği kadar zayıf bir adamdı."

Kemanından dökülen o hırçın melodi, sert bir tokat gibi çarptı müze duvarlarına. Siyah elbisemin kadife dokusu altında terlediğimi hissettim.

"Eğitimler sırasında mı?" diye sordum. Arkana'nın o kan donduran, çocukları birer canavara dönüştüren eğitim sahalarını hayal ettim.

"Eğitimler zayıf olan herkesi alırdı," dedi, yayını kemana daha sert sürterek. Çıkan ses bir çığlığı andırıyordu. "Bu yüzden VI benimle eğitimlerde rol almaya başladı. Ben rakibimi kendi ellerimle seçtim. Beni zorlayacak, beni ben yapacak birine ihtiyacım vardı. Abisi imparatorluk için çok zayıf biriydi ama VI... O sağlam bir kayaydı."

Birkaç adım daha yaklaştığında kemanının tınısı artık göğüs kafesimde yankılanıyordu.

Tuşlara her vuruşum, Atlas'ın kemanındaki o kendinden emin tınıyı parçalıyordu. Atlas, kemanını bir anlığına göğsüne indirdiğinde, gözlerinde ilk kez bir tereddüt belirdi.

"Fakat VI eğitimlere girdiğinde zaten her şeyi biliyordu," derken melodimin sertliğine rağmen netti. "Kimse onun dışlandığını düşünmüyordu. Tam aksine babası tarafından gizlice, çok iyi eğitildiğini zannediyordu herkes. Ben de öyle sandım. Ona karşı ilk güvenim orada, o eğitim sahasında kırıldı. Benden bir şeyler sakladığını ilk o zaman anladım."

Piyanodaki şiddeti bir üst perdeye taşıdım. Notalar artık birer suçlamaya dönüşmüştü. Konuşmayı bu kez ben devraldım. "Bronz'un nerede, kimin elinde eğitim aldığını gerçekten bilmiyor musun Atlas?"

Durdu. Omuzları hafifçe dikleşti. "Bunu hiç konuşmadık," dedi. "Sormadım. Çünkü içimden bir ses ne derse desin ona inanmayacağımı, aramızdaki o görünmez duvarın daha da yükseleceğini söylüyordu."

"Ouroboros." Kelime ağzımdan çıktığı an müzenin havası buz kesti. "Onu eğiten oydu. Kendi kuyruğunu yiyen o yılanın kucağında büyüdü Bronz."

Atlas'ın elindeki kemanın yayı titredi. "Haris..." dedi, dişlerinin arasından babamın adını bir zehir gibi tükürerek.

"VI," dedim, parmaklarımı piyanonun en ağır tuşlarına bastırarak. "Bugün senin yıkmak için uğraştığın, karşısında durduğun o KALE'nin ilk askeriydi, Atlas. O, senin sandığın gibi babasının dizinin dibinde değil, Haris'in cehenneminde, etinden et koparılarak eğitildi. Sen rakibini seçtiğini sanırken o çoktan bir savaş makinesi olarak yanına yerleştirilmişti!"

Atlas bir adım geri gitti. Yüzündeki o sarsılmaz ifade, dev bir çatlakla boydan boya yarıldı.

"Onu ben yarattım sanıyordum," diye fısıldadı.

"Sen sadece onun kabuğuna dokundun," dedim. "Haris onu bir silah olarak gördüğünde VI zaten çok küçük yaşlardaydı. Şimdi söyle bana, Atlas... Kendi yarattığını sandığın bir canavara mı düşmansın yoksa senden her zaman üç adım önde olan o çocuğun gücüne mi?"

"Ben onun her şeyine düşmanım!" dedi Atlas. Sesi, gerilen bir telin kopmadan hemen önceki o son çığlığı gibiydi. Tam o anda kemanının bir yayı büyük bir gürültüyle koptu. Kopan tel suratına çarpıp yanağında ince, kan sızan bir çizik bıraktı. Ama o durmadı. Hiç istifini bozmadan eline yenisini aldığında yayın üzerindeki tozları üfledi ve kemanı tekrar omzuna yerleştirdi.

"İmparatorluk tahtına... Arkana'nın gücüne... Her şeye göz koymasına izin verebilirdim ancak sevdiğim kadına asla, His!" Gözleri, şimdi saf bir kıskançlık ve nefretle harmanlanmıştı. "Onun Eva'ya dokunmasına, ona bakmasına tahammül edemezdim!"

"Bronz hiçbir zaman Eva'yı sevmedi!"

Notalarım birer kurşuna dönüştü. Parmaklarım piyanonun tuşlarını döverken, bu gerçeği onun beynine kazımak istercesine bağırdım.

"Sevdi," dedi Atlas, kemanıyla hırçın, düzensiz bir melodiye başlayarak. "Sevdi, gözlerimle gördüm! İkisi de birbirini seviyordu!"

"Sevmiyorlardı!" diye bağırdım. Oturduğum tabureden hızla kalktığımda piyanonun kapağına elimi öyle bir vurdum ki ses müzenin en karanlık köşelerine kadar yankılandı. "Hepsi Arkana'nın sizi birbirinizden ayırmak için yaptığı bir hamleydi! Bu kadar kör olamazsın, Atlas. Bu kadar bencil olamazsın, bu kadar aptal olamazsın!" Nefes nefese ona doğru bir adım attım. Elbisemin altındaki silahın soğukluğu bacağıma çarpıyordu ama asıl silahım şu an dilimdi. "Babamın oyunlarına nasıl inanabildin? Haris'in, babamın, o yaşlı kurtların sizi birbirinize kırdırmak için kurguladığı o ucuz senaryoya nasıl kurban gittin? Seni her şeye

rağmen kabul edecek, seni yanından ayırmayacak o adamı nasıl kendine düşman ettin?"

Atlas'ın yay tutan eli havada asılı kalırken yanağındaki o taze çizikten süzülen kan, beyaz gömleğinin yakasına düştü. O kusursuz maske bu kez tamamen parçalanmıştı. Altından çıkan tek şey, kandırılmış bir çocuğun o dehşet dolu boşluğuydu.

"Hayır..." diye fısıldadı. "Bana öyle bakmadılar. Ben gördüm."

"Gördüğün şey bir yanılsamaydı, Atlas," dedim, sesimi bıçak gibi bileyerek. "Sana neyi görmeni istedilerse onu gösterdiler. Sen kıskançlığından kör olmuşken ne dostunu görebildin ne de sevdiğin kadını!"

"İnanmıyorum," dedi Atlas. Sesi bir inkârın ötesinde, yıllardır üzerine inşa ettiği tüm o nefret kalesinin yıkılmasından duyduğu korkuyu barındırıyordu. "İnanmıyorum, His. Hiçbir zaman da inanmayacağım."

Gözleri daldığında elindeki keman yayı bir celladın elinde titreyen bir kılıç gibi boşlukta kaldı. Gerçek, onun için kabul edilemez bir zehirdi. Çünkü inanırsa bunca yıl döktüğü kanın, yaptığı her şeyin ve kaybettiği hayatın hiçbir anlamı kalmayacaktı. Kendi masalında kahraman olmadığını, sadece kandırılmış bir piyon olduğunu kabul etmek, ölmekten daha zordu onun için.

"Söylesene," dedi, acımasızca. "Bana onları savunmak için mi geldin? Ben sana ne yaptım, His? Ben senin sözlün olmak dışında sana ne yaptım? Benden neyin intikamını almaya çalışıyorsun?"

Ona daha fazla bağırmadım. Kelimelerin ulaşamadığı yerde müziğin devreye girmesine izin verdim.

Yavaşça yerime, o piyanonun başına oturdum. Bu sefer tuşları dövmedim, onları hırpalamadım. Parmaklarım bu kez kadife eldivenlerin içinde derin şefkatle tuşlara dokunmaya başladı. Salonun zifirî karanlığına sakin, hüzünlü ve bir o kadar da duru bir melodi yayıldı. Bu, suların durulduğu, fırtınanın dindiği ama enkazın gün yüzüne çıktığı o anın bestesiydi.

"Senin yüzünden başarısız oldum." Çenem kasıldı. "3 Mart tarihinde neler yaptığını artık hatırlıyorum. Bir oluşumu engelleyecektim. Bana engel olan sendin. Eğer o akşam VI'yı öldürmüş olsaydım Bronz diye biri ortaya hiç çıkmayacaktı."

"Onu öldürmene elbette izin veremezdim, His."

"Bu durumda yakın arkadaşını çok seviyor olmalıydın."

"Yalnızca kendimi düşünmek zorundaydım." Durdu. "Gözde çocuk bendim, anlıyor musun? İmparator da ben olmalıydım, evrenin en güzel kadını da benimle olmalıydı! VI hepsini benden almasaydı, o benim hep dostum olarak kalırdı!"

"Gerçekleri öğrendiğinde bir hayli yıkılacaksın, Atlas."

"Eva hamileydi!" diye bağırdı. "O hamileydi, ne düşünmemi bekliyorsun?"

"İşte orası en kötü kısım..."

Müzik hüzne boğuldu.

"Eva geleneklere bağlı bir kızdı. Onunla ruhlarımızın birleşmesini istedim ama o kabul etmedi. VI... Onunla nişanlandıktan sonra ise hamile olduğunu gördüm. Benimle sevişmeyen kadın, onunla sevişmişti! Bu benim için çok ağırdı. Biliyorum, hep bildim. VI tam bir beyefendiydi ve bu yüzden Eva onunla kısa bir süre geçirse bile ona âşık olacağını biliyordum."

Notalar, müzenin soğuk mermerleri arasında sessiz birer gözyaşı gibi süzüldü. Atlas'a bakmıyordum ama onun o beyaz takım elbisesiyle mum ışığında nasıl sarsıldığını hissedebiliyordum.

"Görmüyor musun? Biz sevilmedik, biz seçilmedik, biz ötekiydik!" diye devam etti. "En büyük aptallığım arkadaşıma inanmak oldu. Beni sırtımdan bıçaklamaz sandım. Kimseye kanmam sanıyordum ama ona kandım."

"Sen arkadaşına değil, yaşlı kurtlara kandın." Omuzlarımı dikleştirdim. "Sen onları elinde tuttuğunu sandın. Bütün raporları gördüm. Seni nelere çevireceklerini, sana neler yapacaklarını, her şeyi... Sen gördüğüm en manipülatif insansın ama seni yaratanlar da onlardı. Babanı kimin öldürdüğüyle başlayalım mı?"

"Kalp kriziydi."

"Haris," dedim, öfkeyle. "Babanı öldüren Haris Alatav'dı ve bunu kalp kriziyle örtbas etti."

"Ben bir doktorum. Babama ne olduğunu çok iyi biliyorum."

"Atlas..." dedim. "Sen hiçbir zaman doktor olmamışsın. Sen, Arkana'nın yaratmaya çalıştığı ilk hipnoz edilen çocuksun. Seni hep bir hayal dünyasında yaşatmışlar. Babanın ölümüyle başlamışlar. Çünkü baban, seni denek olarak kullanmalarına karşı çıkmış. Karşı çıkınca

da İmparator ve Aziz ölüm hükmünü vermiş. Seni de ellerinde tutabilmek adına böyle bir yalan söylemişler. Sen, hipnoz edilerek bugünlere gelmişsin."

"Nerede gülmem gerekiyordu? Yıllar geçiyor ve espri yeteneğini hiç kaybetmiyorsun, His."

"Biliyorum. Bunlar çok ağır şeyler ama beni dinleyeceksin." Gardımı korudum. "Eva, sandığın gibi VI'yla hiç sevişmedi. Eva, VI bu evliliği kabul etsin diye onun gözlerinin önünde tecavüze uğradı."

Atlas, gülmeye başladı. "İşte bu komikti."

"Kendine gel, Atlas." Sesim hiç olmadığı kadar sertti. "Düşün. Eva sana neden soğuktu? Çünkü tecavüze uğramıştı ve sana aynı gözlerle bakamıyordu. Utanıyordu, ölmek istiyordu. İkisi de bu evlilikten memnun değildi ama zorlandılar. Peki, neden, biliyor musun? İmparator ve Aziz, tarihin tekrar tekerrür etmesine izin vermemeye kararlıydı. Eva ve sen sırılsıklam birbirinize âşıktınız. VI ve ben... Bize birbirimizi unutturdular ve çapraz bir aşka tabi tuttular. Büyük bir illüzyon içindesin! Uyan artık!"

"Benden böyle mi intikam alacaksın?"

"Az önce bana hiçbir şey yapmadığını söyleyen sen değil misin?"

"Diğerlerinin davasının peşine düştüğünü biliyorum." Bakışları değişti. "Sanaç, Yağız, Yasmin, Yaprak, Serdal ve ailesi, Viran... Ve Yasmin'i ayıran benim. Eva ve VI'yla ilgili sahte videolar hazırlayarak seni kendi tarafına çekmeye çalışan benim. Tabii bir de VI'ya yaptıklarım var. Say say bitmez."

"Ben, videoların gerçek olmadığını bir yerde anlamıştım, Atlas. Etkileyici videolardı, inkâr edemem. Hatta inanmıştım. Ancak küçük hataların seni ele verdi." Tuşlara basma hızımı azalttım. "Herkes kendi davasını kendi görecek. Ben buraya seni uyandırmaya geldim. *Uyan, küçük tohum, kuyundan uyan. İçtiğin süt değil, mezar suyu.*"

Piyanodaki ellerim, o dingin ama tekinsiz melodiye eşlik eden bir ritme geçti. Sesim, müzenin karanlık dehlizlerinde yankılanırken, bu ninninin Arkana'da binlerce çocuğun zihnini silmeden hemen önce kulağına fısıldanan o ölümcül ninni olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Gözlerimi Atlas'ın boşluğa bakan gözlerine diktim ve o masumiyet maskesi altındaki karanlık senfoniyi söylemeye başladım.

"Toprak soğuk, tohum kara,

Ruhunda açılır derin bir yara.

Doğmadan biçildi kefenin boyu,
Seninle başlar bu kanlı soyu.
El bebek değil, öl bebek,
Kalbin taş olsun, buz tutman gerek.
Biri büyüdü, karanlığı seçti,
Biri doğmadan dünyadan geçti.
Dağıtıldı kartlar, açıldı perde,
Adımız kazındı kanlı bir rolde.
Uyu, küçük tohum, kuyunda uyu,
İçtiğin süt değil, mezar suyu."

Ninninin son kelimesi dudaklarımdan döküldüğünde, piyanodaki son notayı öylece asılı bıraktım. Atlas'ın yüzündeki o sarsılmış ifade, bu ninninin onda uyandırdığı anılarla iyice derinleşti. Bu ninni, onun için sadece bir ezgi değildi. Bu, kimliklerimizin ellerimizden alınışının marşıydı.

"Bize her bu ninni söylendiğinde zihnimizden bir şey eksildi," dedim, ellerimi tuşlardan çekmeden. "Senden neler eksildiğini, hangi anıların yerine bu nefreti koyduklarını hiç merak ediyor musun Atlas?"

Atlas sessiz kaldı. Elindeki keman yavaşladığında, yay tellerin üzerinde âdeta can çekişir gibi sürtündü. O açık hareli bakışlar, ekranda beliren ilk ışık hüzmesiyle projeksiyona kilitlendi.

Müzenin o devasa, soğuk duvarında Arkana'nın silinmiş, küle dönmüş sanılan kayıtları bir hayalet gibi canlanmaya başladı. Siyah beyaz, karlı görüntüler... Ekranda iki kişi belirdi: Haris ve Gümüş. Biri Aziz, diğeri İmparator.

Babamın sesi müzenin tavanlarında yankılandı. "*Eğer oğlunun başa geçmesini istiyorsan bu arkadaşlığı bozmak zorundasın,*" diyordu videodaki Aziz, bir satranç hamlesini anlatır gibi. "*İkisi et ve tırnak gibi. Oğlunun kangren olmasını istemiyorsan o tırnağı söküp at.*"

Gümüş, elindeki kadehi masaya sertçe bıraktı. "*İkisi kuzen. Aralarındaki bağ, bir rakipten fazlası.*"

Babam, videoda Gümüş'ün omzuna elini koyduğunda ona doğru eğildi ve o zehirli fısıltıyı bıraktı. "*Bogdan, istese hak iddia edebilir. O da günün sonunda imparator soyuna dayanıyor. Atlas büyüdüğünde VI'yı korumayacak, onu devirecek. Eğer Atlas'ı bir düşman olarak yetiştirmezsen VI'nın sonunu kendi ellerinle hazırlarsın. Unutma, VI senin son şansın.*"

Görüntü cızırdayarak dondu. Atlas'ın elindeki keman yayı mermer zemine düştü. Çıkan ses, bir idam sehpasının devrilmesi gibiydi.

"Ama işler keşke bununla da sınırlı kalsaydı," dedim, piyanodaki melodiyi bir cenaze marşına çevirerek. "Eva'ya neler yaptıklarını merak ediyor musun?"

Kirpikleri titrediğinde gözlerindeki canlı ışık bir anlığına söner gibi oldu. Duraksadı. Dünyası başına yıkılıyordu ama durmasına izin vermeyecektim.

"Durma," dedim, buz gibi bir kararlılıkla. "Çalmaya devam et. Parmakların kanayana, kemanın telleri etine gömülene kadar çalacaksın. Bu kanlı bir resital, Atlas ve sen her notasını hak ettin."

Atlas, titreyen elleriyle kemanını tekrar kavradı. Yay, tellere her değdiğinde bir canlının feryadını andıran sesler yükseldi. O çalarken projeksiyondaki görüntüler tekrar akmaya başladı. Bu kez kayıt daha karanlık, daha gizli bir odadandı.

"VI çapraz evliliği kabul etmiyor," diyordu ekrandaki ses. İmparator'du. *"Ona bunu zorlarsak işler rayından çıkabilir."*

"Çıksın," dedi babam, yüzünde o mide bulandırıcı gülümsemeyle. *"İstediğimiz de bu değil mi? O dörtlü arkadaşlığı bozmalıyız. Tarih tekerrür edemez, buna izin veremeyiz. Burası aşkın yuvası değil, kötülüğün tohumu!"* Babam masaya eğildiğinde parmağıyla masadaki bir dosyayı işaret etti. *"Eva... O kızın Atlas'a olan zaafını kullanacağız. VI'yı, Eva'yı seviyormuş gibi göstereceğiz. Atlas'ı ise dışlanmış, ihanete uğramış bir âşık... Onları öyle bir nefretle birbirine bağlayacağız ki bir daha asla aynı sofraya oturamayacaklar."*

Atlas'ın kemanından çıkan sesler artık müzik olmaktan çıkmış, hırçın bir haykırışa dönüşmüştü. Yayın tellerle her temasında sanki bir ruhun can çekişme sesi duyuluyordu. Parmak uçlarından süzülen ince kan sızıntısı, kemanın cilalı gövdesine, beyaz gömleğinin manşetlerine damladı. O her şeyi bilen, her şeyi kontrol eden Atlas, şimdi kendi kanında boğuluyordu.

"Eva da Bronz da kabul etmedi," dedim. Sesimdeki her bir harf, müzenin soğuk mermerlerine bir çivi gibi çakıldı. "Tabii sen ona *Bronz* denmesini de sevmiyorsun. O senin için her zaman, üzerine basıp geçmen gereken bir numaradan ibaretti!" Piyanonun kapağını büyük bir gürültüyle kapadım. Salonun tavanında yankılanan o tok ses, sanki bir devrin kapanışını haber veriyordu. "Bundan sonraki her şey o kadar acı, o kadar

kirli ki..." dedim, Atlas'ın dağılmış yüzüne bakarak. "Benim müziğim burada susar. Bu karanlığı hiçbir nota temizleyemez."

Arkamızdaki dev duvarda projeksiyonun ışığı bir cellat gibi parladı. Babamın sesi, odayı buzdan bir kefen gibi sardı. Eva'ya yapılanların, o odada yaşanan çaresizliğin canlı görüntüleri birer birer ekrana döküldü. Babam, elinde bir kırbaçla değil, bir kalemle kaderi çiziyordu.

"*Kabul edecek misiniz?*" diye soruyordu babam, sesinde en ufak bir titreme olmadan. "*Yoksa ikinizi de öldürene kadar devam mı edeyim?*"

Görüntüdeki Eva kanlar içinde, bitkin ama gözlerinde sönmeyen o Atlas aşkıyla VI'ya haykırıyordu. "*Atlas'ın olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum! Sakın kabul etme, VI! Sakın etme! Onların kölesi olma!*"

"*Buna dayanamazsın,*" diye inledi VI, sesi parçalanmıştı. "*Bu işkenceye, bu yapılanlara daha fazla dayanamazsın! Tecavüze uğradın, Eva!*"

"*Dayanırım,*" dedi Eva, sanki o an Atlas'ın ruhu ona dokunuyormuş gibi bir gülümsemeyle. "*Onun aşkı benimle... O beni kurtaracak.*"

Ekran cızırdayarak değişti. Babam ve Gümüş'ün o iğrenç pazarlığı belirdi.

"*İkisi de en sonunda kabul etti,*" dedi babam, Gümüş'e zafer kazanmış bir komutan edasıyla. "*Bu saatten sonra Atlas'ı ikna etmek, onu bir kukla gibi oynatmak kolay olacaktır. VI bizi zorladığı için ona en zehirli nefret tohumlarını ektim. Hisar'dan hep nefret edecek, Eva'ya ise kendini ölümüne âşık sanacak. Bizim istediğimiz masalı yaşayacaklar.*"

"*En kısa sürede bu evlilikleri gerçekleştirmeliyiz,*" dedi Gümüş, soğukkanlılıkla.

"*3 Mart,*" dedi babam, sanki bir infaz tarihi verir gibi. "*3 Mart'ta bu düğün olmalı. Yazı bekleyemeyiz çünkü bu kadın yakında hamile kalacak.*"

"*Hamile mi?*" diye sordu Gümüş, şaşkınlıkla.

"*Tecavüz sonrası ne olmasını bekliyorsun?*" dedi babam, tüyler ürperten bir bakışla. "*Onun hamile olması işimize gelir. Böylelikle Atlas'ın hiçbir şeye inanmama lüksü kalmaz. Kendi kanından sandığı o çocukla onu sonsuza kadar bu yalana mühürleriz. Ne Şeytan başkaldırabilir artık ne de İmparator.*"

Atlas'ın elleri kanadığında bembeyaz takım elbisesi sanki bir savaş meydanından çıkmışçasına kandan bir tuvale döndü. Elindeki kemanın bütün yayları tek tek koptu, o ince teller etini kesti ama o durmadı, tellerin can çekişen sesleri müzenin soğuk duvarlarında yankılandı.

"Yalan olduğunu söyle!" diye bağırırken sesi harabeye dönmüş bir ruhun son çığlığıydı. "Senin bir oyunun, değil mi? Beni yıkmak için kurduğun o sahte senaryolardan biri bu!"

Gözlerimden yaşlar süzülürken ona acı dolu bir öfkeyle baktım. "Keşke olsa," dedim, titreyerek. "Keşke bu iğrençlik benim hayal gücümün eseri olsaydı! Ama değil, Atlas! O ikisi hiç hak etmediği şeyler yaşadı! Ne uğruna? Ne uğruna yaptılar bunu?"

Atlas'ın elindeki parçalanmış keman yere düştü. "Bir hiç uğruna..." diye mırıldandı.

"Bir hiç uğruna!" diye tekrarladım, sesimi daha da yükselterek. "İkisinden yıllarca nefret ettin. Benden nefret ettin. Hepimizi elinde oynatabileceğin birer kukla sandın. Söylesene şimdi... Asıl kim kukla? Ustanla tanıştın mı Atlas Vladislav? Seni kimin parmaklarının oynattığını gördün mü sonunda?"

Dizlerinin üstüne çöktü. O an, tam o saniyede, sanki görünmez ipleri bir bıçakla kesilmiş gibi yığıldı. Az önceki o kibirli, o yenilmez duruşundan eser kalmamıştı.

"Asıl kukla olan benmişim," dedi, kanlı ellerini mermere dayayarak. "Kuklacı olduğumu zannederken... En kör, en sağır kukla benmişim."

"Sendin," dedim, üzerine doğru yürüyerek. "Bronz'a o kadar kötülük yaptın ki onun bütün hayatını çaldın ondan! Onu bir canavara dönüştürdün. Çevresindeki herkese, nefes alan her şeye kötülük yaptın! Şimdi sen sanıyor musun ki Eva seni böyle kabul edecek? İstediğin kadar yüzünü düzelt, Atlas, istediğin kadar maske tak. Sen hayatının en büyük hatasını, en büyük ihanetini yaptın! Hiçbir yüz bunu unutturmaz!"

"His..." derken ağzından çıkan her harf acıyla kavrulmuştu. "Benim sevgilime... Benim dokunmaya kıyamadığım kadına ne yapmışlar? Ne yapmışlar ona? Nasıl kıydılar?"

"Ve sen bunu yapan o adamla aynı masaya oturdun!" dedim, parmağımla projeksiyondaki babamın o sırıtan yüzünü göstererek. "Sana bu acıyı yaşatanlarla aynı tarafta savaştın, onlarla kadeh kaldırdın. Bronz seni gerçekten korumaya çalışırken sen onu sırtından vurdun!"

Atlas başını kaldırdı, yüzü kendi kanıyla boyanmıştı. O mavi hareler şimdi bir yangın yerine dönmüştü.

"Ben yaptım," diye inledi, ellerini o kanlı yüzüne bastırarak. "Onun elini tutan benim elim değildi, onun celladının elini sıkmışım ben! Ben

kadeh kaldırırken Eva çığlık atıyormuş, ben güç peşinde koşarken o ölmek istiyormuş!"

Parmaklarını yüzüne öyle bir kenetledi ki tırnakları o kusursuz nakil derisini yırtmaya başladı. Kendi yüzünü paralamak istiyordu. Bu sahte mükemmelliği, bu iğrenç gerçeği taşıyan her bir hücreyi söküp atmak istercesine tırnaklarını etine geçirdi.

"Dokunmuşlar..." diye hıçkırdığında, vücudu şiddetli bir sarsıntıyla öne doğru katlandı. "Bana bakamamasının sebebi nefret değilmiş! Benden iğrendiği için değil, kendini kirli hissettiği için kaçmış benden! Ben ise onu cezalandırdım!"

Yerdeki mermerleri yumruklamaya başladı. Her yumrukta müzenin sessizliği dağılıyor, Atlas'ın eklemleri patlıyordu. Kan, beyaz mermerin üzerinde taze bir harita oluştururken Atlas nefes alamıyormuş gibi gömleğinin yakasını çekiştirdi. Düğmeler birer birer kopup, etrafa saçılırken, göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu.

"VI..." derken adı ağzında bir zehir gibi dolandı. "O her şeyi biliyordu. O benim yerime yanarken ben ona *hain*, dedim. Ben ona *korkak*, dedim! O sadece beni uyandırmak istedi, ben ise onun tahta göz koyduğunu zannettim!" Gözleri kan çanağına dönmüştü. Bakışları projeksiyondaki babamın görüntüsüne kilitlendiğinde, hıçkırıkları vahşi bir gülüşe, oradan da saf bir cinnete evrildi. "Ben bir dâhiyim sanıyordum!" diye haykırdı, müzenin tavanına doğru. "Ben dünyayı yönetiyorum sanıyordum! Oysa ben... Ben bir hiçmişim!"

Dizlerinin üzerinde sallanırken elindeki keman yayının kırık, sivri ucunu kendi boğazına dayadı. Titriyordu. Gözyaşları, yanağındaki o taze çizikten sızan kanla karışıp göğsüne akıyordu. Bu, bir piyanistin ya da bir kemancının resitali değildi. Bir piyonun, tahtı kuranlar tarafından parçalanışının kanlı finaliydi.

"His..." Sesi artık bir fısıltıdan ibaretti. "Beni öldür. Ben bu şekilde ne dostumun ne de sevgilimin karşısına çıkabilirim!"

"Ölünce her şey düzelecek mi?"

"Kör ve sağır bir kukla ölmeli."

"Yaptıklarının bedelini ödemeden ölmene izin vermeyeceğim." Ona doğru yaklaştım ve elimi çenesine koyup bakışlarını kaldırdım. Parmaklarıma bulaşan kanı, onun yeni derisine bulaştırdım. "O kadar kolay mı sandın, Atlas?" diye devam ettim, buz gibi bir sesle. "Ölerek bütün

bunlardan sıyrılabileceğini mi sandın? Hayır, bu resitalin bir dinleyicisi daha var. Işıklar!"

Sesim müzenin boşluğunda yankılanır yankılanmaz, salonun en karanlık köşesindeki spot ışığı büyük bir gürültüyle patladı. Işık hüzmesi, en ön sıradaki koltuklardan birine, tam merkeze düştü.

Seyircilerin arasında Bronz belirdi.

Üzerinde her zamanki o simsiyah, jilet gibi takımı vardı. Yüzü, bir mermer kadar ifadesiz, bakışları ise o ninninin soğukluğu kadar kaskatıydı. Oturduğu yerden yavaşça kalktı. Her hareketi, Atlas'ın üzerine yıkılan gökyüzünü biraz daha ağırlaştırıyordu.

"Onu kandırmadan buraya geldiğimi söylemiştim," dedim, soğuklaşan sesimle. "O benim her anlamda ortağım ve bütün planlarıma dâhil."

"En başından beri burada mıydı?"

"Herkes," dedim, boğazıma batan dikenlerle. "Herkes buradaydı. Özel konuğumu sonra çağıracağım. Şimdi ilk yüzleşmeni Bronz'la yapacaksın."

Atlas'ın elindeki kırık yay mermere çarparak düştü. Vücudu, Bronz'un adımlarıyla orantılı olarak sarsılıyordu.

"Onun yüzüne bakamam," diye fısıldadı Atlas. Bir çocuğun çaresizliği gibi titriyordu. "Dostumun yüzüne bakamam, His. Ben ona ne yaptım? Ben bize ne yaptım?"

Bronz, merdivenleri ağır ağır inerek sahneye yaklaştı. Her adımında müzenin zemini inliyor, Atlas'ın inşa ettiği o nefret kalesi parça parça dökülüyordu. Tam karşımızda durduğunda, gölgesi diz çökmüş olan Atlas'ın üzerine bir kefen gibi serildi.

Bronz bir süre sessiz kaldı. Sadece baktı. O bakışta öfke yoktu, nefret yoktu. Daha kötüsü vardı: Saf bir yıkım ve yorgunluk. Bakışları, Atlas'ın üzerindeki o kanlı beyaz takımı, parçalanmış kemanı ve sarsılan omuzları tek tek taradı.

"Yıllarca..." dedi Bronz, sesi müzenin taş duvarlarında buzdan bir yankı bırakarak. "Yıllarca eşit olmamızı bekledim. Tıpkı dediğin gibi o kadar sağır ve kör bir kuklaydın ki Atlas, seninle bir türlü eşit olamıyorduk. Artık kör ve sağır değilsin. Yalnızca kuklasın."

"Öyleymişim," dedi Atlas, titreye titreye. Başını kaldırmaya cesareti yoktu, bakışları Bronz'un kusursuz cilalı ayakkabılarının ucuna takılıp

kalmıştı. "Zihnimde o ninni, kalbimde o mahvolmuş aşkım... Ben kendimi Kuklacı sanırken onların en sadık kuklasıymışım."

"Onlara nasıl inanabildin?" diye sordu Bronz, yorgunluğu yerini hayret verici bir acıya bırakırken. "Sana ihanet edeceğimi, senin olanı alacağımı nasıl düşünebildin? Biz seninle o eğitim sahalarında birbirimizin kanını temizlemedik mi?"

"Babam öldükten sonra Czar beni kendi oğlu gibi gördüğünü söyledi," dedi Atlas, savunmasız bir çocuk gibi gerçekleri birer birer itiraf ederek. "Czar bile senin beni kıskandığını, yerimde gözün olduğunu söylüyordu. Senin öz baban bile bana bunu söylerken ben kime inanacaktım? Gümüş'ün kendi oğlunu satacağını nereden bilebilirdim?"

Czar, tam da düşündüğüm gibi Gümüş'ün gerçek adıydı.

Bronz, bu sözle beraber sanki bir darbe almış gibi sarsıldı ama yıkılmadı. Bir adım daha yaklaştığında gölgesi Atlas'ı tamamen yuttu.

"Beni kıskanan babamdı!" diye kükredi Bronz, aniden. "O koltuğu, o gücü benden çok isteyen oydu! O, tahtı bırakmak istemiyordu! Beni öldürmeye çalışan, Eva'ya o kurşunu sıkan, Hisar'ı benden alan ve en yakın dostumu benden uzaklaştıran o adama mı inandın gerçekten? Kendi oğlunu bir denek olarak Haris'in kucağına atan bir babanın, senin için en iyisini mi isteyeceğini sandın?"

"Her şeyi o kadar kusursuz yapmışlardı ki," dedi Atlas, hıçkırarak. "Gördüğüm her video, duyduğum her fısıltı... Eva'nın o uzaklığı... İnanmamak elde değildi, VI. Ben... Ben sadece sevilmek istedim. Ama onlar benim sevgimi bir silaha dönüştürdüler."

"Arkana hiçbir zaman kusursuz olmadı," dedi Bronz, öfkesi bir anda sönüp, yerine buz gibi bir gerçeklik gelirken. "Sadece sen o kusursuz yalanın içinde yaşamayı, benimle cehennemde yanmaya tercih ettin, Atlas."

"3 Mart..." dedi Atlas, sesi sanki o gecenin dumanıyla boğuluyormuş gibi kısık çıktı. "O gece beni neden ateşlerin içinde bıraktığını şimdi anlıyorum. Sen beni sadece o alevlerin içinde değil, koca bir yalanın ortasında tek başıma bırakmışsın." Bakışlarım Bronz'un kehribarlarını buldu. O gözlerdeki ifade, bin yıllık bir yorgunluğun tortusu gibiydi. Atlas'ın aksine o, bu gerçeği taşımaktan artık taşlaşmıştı. "Keşke beni öldürseydin, VI." Atlas yeri, kanlı elleriyle var gücüyle yumrukladı. Mermerin sertliği eklemlerini parçalarken o hiçbir şey hissetmiyordu. "Keşke öldürseydin! Keşke beni sadece o ateşlerin içinde bırakmasaydın, o tetiği çekip bu sefil uyanıştan kurtarsaydın beni!"

Bronz duruşunu bir milim bile bozmadı. "Emin ol," dedi. "Yapabilseydim hiç düşünmeden yapardım. O tetiği çekmemek için kendimle ne kadar savaştım, haberin var mı senin? Ama ölmek, senin için en kolayıydı, Atlas. Sen yaşamalı ve bu pisliği kendi gözlerinle görmeliydin."

"Beni bunca yıl cezalandırdın!" diye bağırdı Atlas. Başını kaldırıp dostuna baktığında yanağındaki kan sızıntısı artık çenesinden aşağıya süzülüyordu. "Beni yaşatarak en büyük işkenceyi verdin bana!"

"Seni cezalandırmadım," dedi Bronz, ona doğru bir adım daha atarak. "Seni cezalandırsaydım, hiç bu kadar yükselemezdin."

Atlas, Bronz'un ceketinin ucuna tutundu. Bu bir yalvarış değil, tutunacak başka hiçbir şeyi kalmamış bir adamın son sığınağıydı. "Dostum..." Kelime ağzından bir hıçkırıkla koptu. "Sana yaptıklarım... Seni bitirmek için Haris'in eline bıçaklar verdim. Sen beni korurken ben seni arkandan defalarca vurdum."

"Sırtımdaki her bıçağın izinde senin imzan vardı, biliyorum," dedi Bronz. Gözlerini bir anlığına kapatıp derin bir nefes aldı. "Ama o bıçakları senin eline tutuşturanları asla unutmadım. Sen sadece bir silahtın, Atlas. Kendi mekanizmasını bilmeyen, tetiği kimin çektiğini görmeyen bir silah."

"Şimdi ne olacak?" Atlas'ın sesi tamamen kırıldı. "Işıklar yandı, resital bitti. Geriye kalan tek şey bu kanlı enkaz. Benimle ne yapacaksın, VI? Şimdi o tetiği çekecek misin?"

Bronz, ceketinin kumaşına bir kurtarıcıya tutunur gibi yapışan o kanlı elleri sert bir hamleyle kendinden itti. Bu bir nefret hamlesi değil, bir reddedişti. Dostunun bu âcizliğini kabul etmiyordu.

"Buraya seninle yüzleşmek için gelmedim," dedi Bronz, düz bir tonla. "Amacım sadece bu olsaydı, tüm gerçekleri öğrendiğim ilk an kapına gelirdim. Bunları ben de yeni öğrendim sayılır ancak ikimizin arasındaki fark da burada doğuyor, Atlas. Ben de günün sonunda bir kuklaydım. Hisar da Eva da sen de... Ancak hiçbirimiz senin kadar kör ve sağır olmadık! Biz sorguladık. Bize uzatılan o zehirli gerçeklere inanmadık. Onlar bizim ustamızdı fakat yine de boyun eğmedik!"

Atlas, başını geri atarak acı bir gülüşle, "Bu yüzden devrimi başlatan sen oldun!" dedi. Gözyaşları şakaklarından aşağı süzülüyordu. "Ben değil! Ben uyanmak yerine, uykumu korumak için etrafımdaki herkesi öldürdüm!"

Bronz'un bakışları Atlas'ın üzerinde ağır bir hüküm gibi gezindi. "Seni yaşatamam," dedi, kelimelerin üzerine buzdan bir mühür basarak. "Senin de bu saatten sonra yaşamak istediğini düşünmüyorum. Buraya gelme amacım hem bu güzel kadını resitalinde tek bırakmamak..." Bakışlarımız kesişti. O bakışlardan bir sürü duygu geçti. "Hem de Âşıklar Kartı için geldim."

Atlas, ismini duyduğu kartla beraber sanki bir anlığına nefes almayı unuttu. "Senin kartın..."

"O kartı düğün günü emanet olarak Eva'ya verdim." Bronz o korkutucu sakinliğini koruyordu. "O kartın değerini, içindeki o ağırlığı biliyorsun, değil mi Atlas?"

"Biliyorum," dedi Atlas. Titreyen ellerini dizlerine koydu. "Oraya birçok şey gizledin. Gizledik."

Bronz, Atlas'ın üzerine doğru bir gölge gibi eğildi. Gözlerindeki kehribar ışıklar, Atlas'ın zihnindeki son karanlık odayı aydınlatmak ister gibi parladı. "Ne gizledik, Atlas? O kartın içine, Arkana'nın bile ulaşamayacağı hangi sırrı gömdük?"

"Kalp nakli olmamız için gereken her şeyi," dedi Atlas.

Müzenin derinliklerinden gelen bir rüzgâr, mumların alevini titretti. Bu itiraf, sadece tıbbi bir prosedürden bahsetmiyordu. Bu, Arkana'nın ölümsüzlük sandığı o zinciri kıracak olan, iki dostun yıllar önce, henüz birbirlerine düşman edilmeden önce attıkları o son ortak imzaydı.

Bunu ben de bilmiyordum. Aniden Bronz'a döndüm.

Âşıklar Kartı, onun hasarlı kalbini düzeltebilir miydi?

Bronz'un kalbi için hiçbir şey yapmadığını zannederken aslında o kartın içine yıllar önce bir şeyler gizlediğini öğrenmek dumura uğrattı.

"Demek her şey orada," dedim. "Yalnızca anılar, şifreler, kayıplar değil..."

"İmparator'un ve Aziz'in bizi mahkûm ettiği o biyolojik hapishanenin anahtarı... O kartın içinde," dedi Bronz.

Atlas yavaşça doğrulduğunda omuzlarındaki yük kalkmamıştı ama bakışlarındaki o yıkıcı pişmanlığa garip bir kararlılık eklenmişti. "Kalp nakli gerçekleşirse..." dedi Atlas. "O kendini usta zannedenlerin üzerimizdeki son mührü de kırılır. Ama o nakil masasına yatacak cesareti olan tek kişi sensin, VI. Ben... Ben o kalbi çoktan kirlettim."

Bronz öfkeyle baktı. "Senin kalbin gram sikimde değil!" dedi. "O bağı çözmemiz gerekiyor. O bağı çözeceğiz ve ben seni öldüreceğim, Atlas!" Kirpikleri titredi. Bunun nedeni onun da kandırılmış olması ve bir noktada Atlas'ın da kendine ait bir hikâyesi olmasıydı.

Kimse göründüğü gibi değildi çünkü herkesin anlatacak bir hikâyesi vardı. Ve hikâyeyi kimin penceresinden dinlersen onu haklı bulurdun. Ama Bronz, haklıyı ya da haksızı aramıyordu. O sadece sonu arıyordu.

"Şimdi bana..." dedi Bronz, ona doğru daha da eğilerek. Nefesi, Atlas'ın yüzündeki taze kan kokusuna karıştı. "O kartın o gece kimin eline geçtiğini söyle. O kartı Eva'ya emanet etsem de onda kalmadığını biliyorum. Kim aldı o kartı, Atlas?"

Atlas, bir süre sessiz kaldı. Gözleri boşluğa daldığında sanki o gecenin sisli görüntülerini zihninde yeniden tarıyordu. Parmakları mermer zeminde belirsiz bir ritim tuttu.

"Atlas," diyerek ona doğru eğildim. Bronz bundan nefret ettiğini belli eden bir bakış atsa da aldırmadım. Elimi yanağına koydum. Cildi soğuktu, bir cesedin dokunuşu gibi. "Her şeyi biliyorsun artık. Her şeyi. Bronz'un kalbi çok hasarlı. Onun bir an önce nakil olması gerekiyor."

"Onun kalbini alması gereken bendim," dedi Atlas, sesi bir itiraf gibi döküldü. "Bana onun kalbinin bir imparatorluk tacı olduğunu, o kalbi söküp kendime takarsam gerçek güce ulaşacağımı fısıldadılar."

"Benim de beynimi istedin," dedim, sakinliğimi koruyarak. "Bunları istemene neden olan bile onlardı. Biz kendimizi en üst sandık ama Arkana gibi bir yer varken her zaman kendimizin de üstünde biri olabileceğini unuttuk."

"VI..." dedi Atlas, bakışları tek bir noktaya odaklanarak. Odanın karanlığında bir gölgeyi kovalıyor gibiydi. "Gördüğüm kadarıyla en güçlü kalan o. Onun bir üstü yok."

"Ama kalbine yenik düşebilir," dedim.

Atlas'ın bakışlarındaki ifadede bir şeyler bildiğini ancak söylemek istemediğini fark ettim. Göz bebekleri büyümüş, dudakları bir gerçeği kusmakla onu sonsuza dek yutmak arasında gerilmişti. Elimi yanağında biraz daha sertleştirdiğimde onu bu anın içine hapsettim.

"Kart nerede, Atlas?" diye fısıldadım. "Eva'da olmadığını biliyorsun."

Atlas, bakışlarını yavaşça Bronz'a çevirdi. O mavi harelerde ilk kez saf bir korku değil, korkunç bir teslimiyet vardı. Bu teslimiyetin arkasında, ucu ölüme çıkan bir kabulleniş gizliydi.

"Kaderi değiştiremeyiz," dedi Atlas. Sesi artık bir mezarın derinliklerinden geliyormuş gibi ruhsuzdu. "Belki de VI'nın kalbinden dolayı ölmesi gerekiyordur. Belki de bu hikâye, en başından beri birbirimizi yok etmemiz için yazılmıştır."

Eli çevik bir hareketle yerdeki silahını buldu. Namluyu önce Bronz'a, daha sonra kendi şakağına doğru çevirdi. Kararsız değildi, sadece sonun nereden başlayacağını seçmeye çalışıyordu. "Belki de ikimize de bir son vermeliyim. Ancak o zaman bu oyun biter. Ancak o zaman kuklacılar boş sahnede kalır."

Ona doğru, o silahı elinden çekip almak için atıldığımda işittiğim ses bütün salonda, mermer duvarlarda ve kalbimizde yankılandı.

"Atlas..." dedi cılız, pürüzlü bir ses. Bir kemanın en ince telinin titremesi gibi zayıf ama bir o kadar da sarsıcıydı. "Sevgilim..."

Eva...

Birinin delirmesine ve onun âşıktan mecnuna evrilmesine neden olan o kadın sahnedeydi.

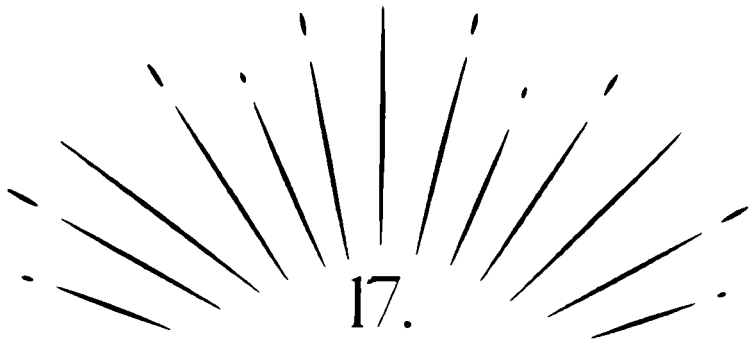

17.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

İnsan ruhu, telleri gergin bir kemanla tuşları soğuk bir piyano arasında verilen o amansız savaştan ibaretti. Akıl, mermer kadar sert bir notaya basardı; net, sarsılmaz ve buz gibi. Aşk ise o telin kopacağını bile bile yayı üzerine sürterdi. Canhıraş, pervasız ve kanatarak...

Bize hep aynı ninniyi söylemişlerdi. Ruhumuzdaki o derin yarayı açmadan hemen önce, kulağımıza ölümü bir huzur gibi fısıldamışlardı. Üzerimizdeki o sahte görkem, aslında bu ninninin nakaratıyla dikilmişti.

Toprak soğuk, tohum kara... Ruhunda açılır derin bir yara.

Bir zamanlar aynı toprağın altında birbirine sarılan iki fidan gibiydi VI ve Ø. Dostlukları, Arkana'nın soğuk koridorlarında birbirlerinin kanını temizledikleri, sırtlarını birbirlerine yaslayarak dünyadan saklandıkları o saf zamanlardan kalmaydı. Kim bilebilirdi ki omuz omuza çarpışan o iki çocuğun, gün gelip birbirinin kalbine saplanacak en keskin bıçaklar olacağını? Ustalarımız bizi birer savaş makinesine, ruhsuz birer kuklaya dönüştürürken en büyük günahı işlemişlerdi. Kalbimizdeki o çocukluk arkadaşını diri diri gömdürmüşlerdi. Şimdi ise biri cellat olmuştu, diğeri kurban. Ama ikisi de hâlâ aynı görünmez elin parmak uçlarında acıyla sallanıyordu. Hiçbir bağ, üzerine kan sıçramış bir dostluk kadar ağır değildi.

El bebek değil, öl bebek... Kalbin taş olsun, buz tutman gerek.

Ve biz kadınlar... Eva ve ben. Biz bu satranç tahtasının en kıymetli ama en çok hırpalanan taşlarıydık. Farklı hayatların, aynı demir parmaklıklı kafeslerin kuşlarıydık. Bizi sevmediğimiz adamlara, ait olmadığımız rollerin sahnesine ve taşımak zorunda bırakıldığımız korkunç sırların

mahzenine hapsetmişlerdi. Eva, bir aşkın enkazı altında sessizliğe gömülerek kendi mezarını kazmıştı. Ben ise bir öfkenin gölgesinde notalara sığınmıştım, parmaklarım kanayana dek o gerçeği susturmaya çalışmıştım. İkimiz de nefes almaya, boyun eğmeye, en çok da aynadaki yabancıya alışmaya zorlanmıştık. Âşıklar ayrılmıştı, masallar kana bulanmıştı ve her kopuş, ruhumuzda bir daha asla kapanmayacak birer kara delik bırakmıştı.

Biri büyüdü, karanlığı seçti... Biri doğmadan dünyadan geçti.

Kartlar dağıtılmıştı, perde açılmıştı ve artık adımız bu kanlı rolde, tarihin en kirli notasında yan yana yazılmıştı. Bizler, masallarda anlatılan o mutlu sonlara hiç inanmamıştık. Çünkü bizim hikâyemizde prensler canavara, prensesler ise suikastçılara dönüşürdü. Ustalarımız balkonlarda oturmuş, elimizdeki hançerleri birbirimize nasıl doğrulttuğumuzu izleyerek, şampanya patlatırken biz aşağıda, sahnenin tozuna karışmış kanımızla son resitalimizi veriyorduk.

Uyu küçük tohum, kuyunda uyu... İçtiğin süt değil, mezar suyu.

Ben o gece, o müzenin zifirî karanlığında sadece bir konser vermemiştim. Mezar suyuyla beslenenlerin, birbirinin damarını nasıl kestiğini izlemiştim. Akıl plan yapmıştı, aşk ise pusu kurmuştu. Biz ne kadar büyürsek büyüyelim, ne kadar güçlenirsek güçlenelim, hep o ninnideki karanlık kuyunun içindeydik.

Zaman, bir piyanistin parmaklarının altında can çekişen o son nota gibi asılı kaldı.

Atlas, dizlerinin üzerinde, az önce kendi sonunu getirmek için kavradığı silahın yerdeki soğuk metaline bakarken taş kesilmişti. Eva'nın sesini duyduğu an, ruhu gövdesinden ayrılmış da boşlukta sallanıyormuş gibi bir ifade oturdu o yeni yüzüne. Mavi hareleri, ışığın altındaki o zayıf silüete takılıp kaldığında, az önceki o kriz geçiren, yeri yumruklayan canavar gitmiş, yerine her şeyi elinden alınmış bir yetim gelmişti.

Nefes almıyordu. Eğer alsa bu rüyanın bozulacağından, Eva'nın tekrar o karanlık koltukların arasına karışıp yok olacağından korkuyor gibiydi.

Bronz, kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdığında dik bir şekilde durmamı sağladı. O yıkılmaz kalenin tam yanında durduğumda, kehribar gözlerindeki o sarsıntıyı gördüm. Bu dördü, en son ne zaman bir araya gelmişti? Kaç yıl olmuştu? Eva, yapay komadan çıktığından beri aramızdaki arkadaşlığı pekiştirmiştik ancak bize en uzak kalan kişi Atlas olmuştu.

Zihnim bir anlığına bizi o eski günlere, Arkana'nın henüz sadece eğitimden ve rekabetten ibaret olduğu, kanın bu denli araya girmediği zamanlara götürdü. Bir zamanlar biz, bu müzenin sessizliğinde değil, şehrin gürültüsünde birbirimize sığınan dört çocuktuk. Atlas'ın kahkahaları, Bronz'un korumacı sertliği, Eva'nın nahifliği ve benim her şeyi notalara dökme çabam... Anneme kendimi beğendirmek dışında kimseye pek bir ilgim yoktu.

"Bak ona," dedim, Atlas'a doğru. Sesim kendi kulaklarımda bile bir yabancının hükmü gibi çınladı. "Uğruna herkesi kurban ettiğin, nefretinle dünyasını başına yıktığın kadına bak, Atlas. Senin yarattığın o kanlı sahnenin tek seyircisi o."

Atlas, sanki boynu kırılacakmış gibi bir yavaşlıkla başını kaldırdı. Gözyaşları, yanağındaki o derin yaradan sızan kanla karışıp, beyaz gömleğine damlarken dudakları belli belirsiz kıpırdadı.

"Eva..."

Sesi, bir insanın çıkarabileceği en pürüzlü, en kırık tondaydı. Bir yakarıştı bu. Bir özürden fazlası, bir yıkılışın son hecesi.

Eva, sahnenin kenarında durmuş, üzerine vuran spot ışığın altında titreyen bir gölge gibiydi. Adımları ağır, nefesi sarsaktı ancak Atlas'a bakarken gözlerindeki o derin uçurumu gizleme gereği duymuyordu. O eski, cıvıl cıvıl Eva'dan geriye sadece bu solgun, yorgun ama bir o kadar da dik duran kadın kalmıştı. Bembeyaz elbisesiyle, bu kanlı müzede bir kurban değil de cellatlarını bağışlamaya gelmiş bir azizeyi andırıyordu.

Ancak bakışları... O bakışlarda Atlas'ın çaresizce aradığı o eski aşkın kırıntıları bile yoktu. Sadece derin bir kuyu, ucu bucağı görünmeyen bir boşluk vardı. Atlas, dizlerinin üzerinde her saniye biraz daha enkaza dönüşürken Eva, o enkazın içinden sağ çıkmayı başarmış tek kişi olmanın verdiği o soğuk ve mesafeli tavırla bakıyordu ona.

"Beni bir kere olsun görmeden mi canına kıyacaktın?" diye sordu Eva. İfadesi, cam kırıklarının üzerinde yürüyen birinin çıplak ayakları kadar yaralıydı. "O kadar mı özlemedin beni? O kadar mı uzak kaldın bana?"

Atlas ona doğru bir adım atmak için hamle yaptı ancak ayakları, ruhunun ağırlığına boyun eğmiş gibi yerinden oynamadı. "Çok özledim seni, Eva," dedi Atlas, her kelimesi boğazına batan birer diken gibi dökülürken. "Tüm dünyayı yakacak, küle çevirecek kadar özledim. Sevgilin seni özlemez mi? Ben seni, seni sevmediğimi haykırırken bile özledim."

"O zaman neden bana bir kere olsun inanmadın?" diye sordu Eva.

Eva, sahnenin tozlu ve kanlı zeminine, o parıltılı ışıkların tam kalbine doğru yürüdü ve Atlas'ın yanına diz çöktü. Bembeyaz elbisesi, Atlas'ın yaralarından sızan kanla lekelenmek üzereydi ama o buna aldırmadı. "Neden bir kere olsun acı çektiğimi görmedin, Atlas?" diye sordu, yüzünü onun dağılmış yüzüne yaklaştırarak. "Neden gözlerime baktığında gördüğün tek şey bir ihanet senaryosu oldu?"

Atlas, sevdiği kadının yüzüne bakarken ruhu o an binlerce parçaya bölündü. "Onlara kandım," dedi, başı bir suçlu gibi öne düşerken. "Dostuma o kadar öfke doluydum ki aksine hiç ihtimal veremedim. VI'yı yok etmek isterken senin üzerine bastığımı fark edemedim. Koruyamadım seni. Ben en çok sevdiğimi koruyamadım, Eva. Senin için savaşlar verirken senin kendi içindeki savaşlarda nasıl can verdiğini göremedim."

Atlas'ın titreyen eli, Eva'nın yüzüne doğru yükseldi ancak tam dokunacakken havada asılı kaldı. Parmaklarındaki kanın, Eva'nın pürüzsüz cildine bulaşmasından dehşetle korkuyordu. O an anladım ki Atlas için en büyük ceza ölmek değil, sevdiği kadının temizliğinin karşısında kendi kirini görmekti.

Bronz, yanımda bir heykel gibi durmuş, bu manzarayı izliyordu. Onun sessizliği, Atlas'ın hıçkırıklarından daha gürültülüydü. Çünkü o, bu acının yaşanmaması için her şeyi feda etmiş ama günün sonunda yine bu enkazın başında kalmıştı.

"Sen bu kadar kötü biri değildin," dedi Eva, Atlas'ın gözlerinin içine bakarak. "Bu insanlara... Bize bunu nasıl yaptın?"

"Onun yükselmesini istemedim!" diye gürledi Atlas, hıçkırıklarının arasından taşan bir öfkeyle. Bakışları kısa bir anlığına Bronz'a kaydı. "Zannettim ki onlara zarar verirsem asla VI'nın yanında olmazlar. Ben yaptıkça onlar daha çok yanında durdu. Kardeşim dediğim, kan bağım olan adam benden sonra hep ihanete uğrasın istedim! Çünkü o beni o kadar iyi tanıyordu ki onunla savaşmak, aynayla savaşmak gibiydi. İkimiz de birbirimizi öldüremediğimiz için bu yıllarca devam etti!" Atlas, Eva'nın ellerine kapanacak gibi oldu. "Eğer seni bana verseydi, bunların hiçbiri olmazdı! Seni yıllarca yanında tuttu, benden uzak kaldın! Seni benden çaldı sandım!"

"O, sağlıklı bir zihne sahip değildi!" dedi Bronz, patlayan bir bomba misali. Sabrı taşmış, o yıkılmaz sakinliği yerle bir olmuştu. "Acısı o kadar büyüktü ki senin ona inanmayışın onu o kadar mahvetmişti ki Haris'le anlaşma yaparak sana dair her şeyi sildirmek istemiş! Anlıyor musun

Atlas? Seni unutmak, seni zihninden kazımak istedi çünkü verdiğin acı nefes almasına izin vermiyordu!"

Bronz bir adım öne çıktığında, gölgesi diz çökmüş olan çiftin üzerine ağır bir kefen gibi serildi. "Tek bildiği bendim! O bu hâldeyken, zihni darmadağın olmuşken onu nasıl senin yanına yollayabilirdim? Arkana'nın o lanet teknolojisini çözmek, onu o bitkisel hayattan, o yapay uykudan sağ salim uyandırmak yıllarımı aldı! Yıllarımı! Eğer beni her fırsatta sırtımdan bıçaklamasaydın, eğer o kibrin ve kıskançlığın gözünü kör etmeseydi her şey daha kolay olabilirdi, Atlas!"

Atlas, duyduklarıyla sarsıldı. Eva'nın zihninden silinmek istemesi, bir zamanlar dünyası olan kadının onu bir virüs gibi temizlemeye çalışması, yediği tüm kurşunlardan daha ağır gelmişti.

"Sildirmek mi istedi?" diye fısıldadı Atlas. "Beni... Tamamen yok mu etmek istedi?"

Eva, Atlas'ın yüzüne bakarken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Evet," dedi. "Çünkü beni o odada bıraktığında, geride bıraktığın tek şey nefretti. Ve ben o nefretle yaşayamayacak kadar yorgundum, acı doluydum!"

"Bilmiyordum, Eva," dedi Atlas. "Bunları yaşadığını bilmiyordum. Büyüklerin sana bunu yaptığını bilmiyordum. Hepsinden VI'yı suçlu tuttum."

"Onu artık suçlamaktan vazgeç!" dedim, öfkemi gizleyemeyerek. Bu kısır döngü bizi bitiriyordu.

"Elinde sadece bu var," dedi Bronz, araya girerek. Sesi ruhsuzdu ama derinlerde bir yerlerde bu suçlamaların artık canını acıtmadığı, sadece yorduğu belli oluyordu. "Bırak, suçlasın."

Eva, Atlas'ın kanlı ellerini tutup, kendi kalbinin üzerine götürerek, "Atlas..." dedi. "Kendini öldüremezsin. Bunu yapamazsın. Benimle bir kere olsun konuşmadan, sana her şeyi anlatamadan gidemezsin."

"His her şeyi anlattı," dedi Atlas, bakışlarını benden kaçırarak.

"Biliyorum," dedi Eva. "En başından beri buradaydım. Ancak şunu bil ki ben, sen dışında kimseyi gerçekten sevmedim. VI'yı sevmek için kendimi zorladım, beynimle oynamalarına izin verdim ancak aklıma senle ilgili düşünceler geldiğinde sana olan aşkım daha ağır basıyordu."

Atlas, duyduklarıyla sendeledi. Gözlerindeki o mavi yangın, ilk kez bir şefkat denizine dökülmüştü. "Aklın mı yoksa aşkın mı?" diye mırıldandı.

"Âşıklar," dedi Eva, o geceyi zihninde yeniden canlandırarak. "O akşam düğünde sen de vardın. Benim yanıma geldin. İmparator beni karnımdan vurduğunda, ben bebeğim için ağlarken yanıma geldin. Kartın o an bende olduğunu hatırlıyorum ama gerisi yok."

"Senin için de önemli mi bu kart?" diye sordu Atlas.

Eva, Atlas'ın yüzündeki kanı parmaklarıyla silerken, "Benim için önemli olan sensin," dedi. "Seni buldum. Şimdi yanındayım. Bırak, onlar da istediklerini bulsunlar. VI'ya bunu söylemek zorundasın."

Atlas, başını yavaşça kaldırıp Bronz'a baktı. İki eski dostun, iki düşman kardeşin bakışları bu kanlı sahnede son kez çarpıştı. "Yine de hiçbir zaman affedilmeyeceğim," dedi.

Eva, Atlas'ın boynuna sarıldı ve başını omzuna yasladı. "Hepimiz suçluyuz, sevgilim," dedi. "Hepimiz kötü tohumuz."

"Kartı görmedim," dedi Atlas. Sesi bu kez kendinden emin, savunmasız ama dürüsttü.

Eva yavaşça ondan ayrıldığında yüzünde bir hayal kırıklığı gölgesi belirdi. "Yapma, Atlas. Şimdi değil, ne olur yalan söyleme artık."

"Kartı görmedim, Eva. Tanrı şahidim olsun ki görmedim," dedi Atlas, gözlerini Eva'nınkilerden ayırmayarak. "Sen vurulduğunda dünyam başıma yıkıldı. Seni hayatta tutmaya çalışıyordum, kanı durdurmaya çalışıyordum. İlk müdahaleyi yaptığım sırada yanına halan geldi."

"Halam mı?" dedi Eva, kaşlarını çatarak.

Atlas bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Sen onun annesine *hala* derdin, Eva."

"Tania..." dedi Eva. Şok içinde bana baktı. "Evet, His! Annen o gün düğündeydi!"

Bronz'un çenesi kasıldığında bakışları keskinleşti. "Alatav ailesinden kimse o düğünde davetli olamazdı. Onlar resmî kayıtlarda ölüydü, her şeyleri silinmişti. Oraya girmesi imkânsız."

"Ailemin ölümünden sonra..." dedim. Zihnimdeki taşlar korkunç bir gürültüyle yerine oturmaya başladı. "Vanizan? Vanizan ismiyle girmiş olabilir mi?"

Bronz anlamamış gibi baktı bana. "Vanizan ailesinden biri..." Derin düşüncelere daldı. "O listede sadece tek bir isim vardı." Duraksadı, gözleri kehribar bir ateşle parladı. "Efrem... O davetliydi."

"Kart abimde mi?" diye sorarken kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

"Efrem düğüne gelmedi," dedi Bronz, kelimeleri tane tane seçerek. "Ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu bildirip sadece bir tebrik kartı iletmişti. Hatırlıyorum çünkü o geceden sonra her davetliyi bizzat kontrol ettim. O, düğünde yoktu. Olsa mutlaka radarımda olurdu!"

"Annem..." derken zihnimdeki o devasa yapbozun parçaları kanlı bir gürültüyle birleşti. "Annem, abimin yerine o düğüne geldi. Efrem'in davetiyesini o kullandı. Kartı alan annem!"

Beynim aynı kelimeleri tekrar edip duruyordu. Annem, o kartı almıştı. Annem almıştı. Annem!

"Halam neden alsın ki?" dedi Eva, şaşkınlıkla. "Neden böyle bir risk alsın?"

"Çünkü..." dedim, yutkunmaya çalışarak. "Annem oğlu için her şeyi yapar."

"Ne demek istiyorsun, Hisar?" Bronz'un sesi bir tehdit gibi alçaldı.

"Babam, senin hakkında her şeyi not alıyorsa annemin bunlara ulaşması zor olmamıştır," dedim. Bakışlarım boşlukta, o tozlu günlüğün sayfalarını tarıyordu. "Günlükte babamın yaptığı her şeyden haberinin olduğunu söylüyordu. Oğlu için her şeyi yapacağını da. Bu kartın değerli olduğunu babam da annem de fark etmiş olmalı. Benim görevim, seni öldürmekten ziyade oluşumu engellemek ve İmparator Kartı'nı senden almaktı, Bronz! Oraya gelme amacım buydu!"

Bronz'un gözleri kısılırken şaşkınlığı öfkesiyle yarışıyordu. "Kartı almak istediler çünkü ikisini birleştireceklerdi. Âşıklar ve İmparator... Bir araya geldiklerinde Arkana'nın tüm kontrol protokollerini sıfırlayan ana anahtarı oluşturacaklardı."

"Annem ve babam abimi bu yüzden her şeyden uzak tuttular," dedim, gerçeğin çıplaklığı canımı yakarken. "O gerçekten uzaktı çünkü günün birinde... İmparator olması için gözden tamamen uzak kalarak dikkati üstünden çektiler! Onu bir kurban olarak değil, bir vâris olarak sakladılar!"

"Sikeyim," dedi Bronz. Yumruğunu yanındaki mermer sütuna vurduğunda, binadaki yankı bir kemik kırılma sesini andırıyordu. "Bunca yıl bizi birbirimize kırdırırken aslında tek bir taht hazırlıyorlardı!"

"Abimin hiçbir şeyden haberi yok," dedim, savunmaya geçerek. Onun masumiyetine tutunmak zorundaydım. "Ona inanmamıştım ancak o gerçekten bu düzenden çok uzak yaşadı. O sadece bir piyon değil, habersiz bir kraldı."

Atlas'ın omuzları sarsıldığında boğazından aşağılık bir hırıltı yükseldi. Bu bir gülüştü ama içinde neşe değil, akıl sağlığının son kırıntılarının küle dönüşü vardı. Gözlerindeki okyanus mavisi bir anda karardığında o derin sular dibindeki tüm balçığı yüzeye vurmuştu.

"Yani hepimiz..." dedi Atlas, giderek yükselen bir histeriyle. "Dostum... Biricik sevgilim... Sen, ben... Hepimiz Efrem'in tahtına giden yolu cesetlerimizle döşemek için mi kullanıldık?"

Aniden ayağa fırladı. Az önce dizlerinin üzerine çökmüş olan o mağlup adam gitmiş, yerine kontrolünü tamamen kaybetmiş bir yıkım gelmişti. "Haris!" diye kükredi Atlas. "O piç, oğlunu kral yapmak için hepimizi kullandı!" Kemanını daha çok parçaladı. "Beni bir canavara dönüştürdü! Dostumu sırtından vurdum, sevdiğim kadını ölüme terk ettim, kendi ellerimle kendimi parçaladım! Hepsi nedenmiş? Efrem bir gün o koltuğa rahatça otursun diye mi?" Eva'ya doğru döndüğünde gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Seni benden bu yüzden kopardı, Eva. Senin aşkın benim içimdeki o insanı ayakta tutuyordu! O insanı öldürmesi gerekiyordu ki Efrem'in yolundaki engelleri birer birer temizleyebileyim! Ben sadece onun emirlerini yerine getiren temizlikçi bir kuklaydım!" Histerik kahkahası müzenin sessizliğini bir cam kırığı gibi parçaladı. "VI! Duyuyor musun? Senin o yaralı kalbin bile bu planın bir parçasıymış! Sen ölürken, ben delirirken, His notalarda kaybolurken o piç yukarıda taç giyme töreni hazırlıyormuş!" Duvara doğru yaklaştı ve elindeki silahın kabzasıyla paha biçilemez bir tabloyu, ardından bir mermer büstü parçalamaya başladı. Her darbede Haris'in adını haykırıyordu. "Onu öldüreceğim. Efrem'i değil, hayır. Haris'i öldüreceğim! Kendi yarattığı bu cehennemde onu bizzat ben yakacağım!"

Bronz, Atlas'ı durdurmak için bir adım attı ama Atlas ona silahını doğrulttu. Eli titremiyordu, aksine ilk kez bu kadar kararlı görünüyordu. Ama namlu Bronz'un göğsüne değil, geçmişlerine bakıyordu.

"Geri dur, VI!" dedi Atlas, dişlerinin arasından sızan bir hırıltıyla. "Artık kimsenin kuklası olmayacağım. Eğer bu yolun sonu cesetlerle döşenmişse son cesedi bizzat ben seçeceğim!"

Atlas'ın elindeki silah, sarsılan zihninin aksine buz gibi bir sabitlikle havada duruyordu. Ama karşısındaki adam, hayatı boyunca namluların gölgesinde yürümüş olan Bronz'du. Bronz, silahın ucuna değil, Atlas'ın darmadağın olmuş ruhuna bakıyordu.

"Sen bir sik yapmayacaksın," dedi Bronz. Atlas'ın gürültülü deliliğinin aksine bir mezar kadar sessiz ve derindi. "Bu artık tamamen benim davam. Sen git, bunca yıl yaptığın gibi kuklalarınla oyna!"

"Bana engel olamazsın," dedi Atlas, tetiğe basmakla basmamak arasındaki o ince çizgide gezinerek. "Bu artık benim de davam. Haris beni yok etti, beni kendi ellerimle parçalattı!"

"Biz seninle aynı davanın içinde olamayız. O eskide kaldı," dedi Bronz, Atlas'ın doğrulttuğu silaha doğru bir adım atarak. Ölümle arasındaki mesafe artık bir karıştı. "Yağız'ı buraya getir."

"Benim derdim şu an o küçük çocuk değil!" diye bağırdı. "O kendini usta zanneden iti bulacağım!"

"Onu bana teslim etmeden hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Bronz, Atlas'ı yakalarından tutup, sarsarken. "Duydun mu beni? Benim derdim o çocuk!"

Atlas öfkeyle baktı. "O benim yeğenim!"

"Senin hiçbir şeyin değil," dedi Bronz, elini uzatıp onun silah tutan bileğini kıvırdı. Hamlesi o kadar ani ve otoriterdi ki Atlas bir anlığına ne yapacağını şaşırdı. "Bana o çocuğu getir. O senin soyuna ait olmayacak. O çocuğun damarlarındaki kan senin nefretinle kirlenmeyecek."

Bronz'un bakışlarındaki o yıkılmaz iradeye çarptığında bir kez daha sarsıldı Atlas. Bronz için artık intikam ikinci plandaydı. O sadece korunması gereken tek masumun, Yağız'ın peşindeydi.

"Atlas!" diye araya girdim. "Anlaşmaya uymak zorundasın. Bu resitali Yağız karşılığında kabul ettim. Bu gece dökülen her nota, onun özgürlüğü içindi."

Gözlerindeki o deli dolu parıltıyla bana döndü. "Sen bu resitali kuklacıyı öldürme karşılığında kabul ettin, His!"

"Atlas..." dedi Eva, elini yavaşça onun göğsüne koyarak. "Sevgilim, o çocuk çok korkmuştur. Onu sevdiği insanların yanına götürelim. Karşı çıkma. Artık kimsenin etrafına duvarlar örme."

Eva'nın yüzüne bakarken gardı biraz daha düştü. Bakışları çocuksu bir çaresizlikle doldu. "Benim yanımda kalsın," dedi Atlas. "O çocuk beni hiç sevemez mi Eva?"

Eva'nın dudakları titrerken gözlerindeki şefkat bir bıçak kadar keskindi. "Sever, sevgilim," dedi, sahte bir tınıyla. "Neden sevmesin?"

Atlas acı bir gülüşle başını yana eğdi. "Yalan söylerken bile çok güzelsin, Eva. Onun damarlarında benim kanım varken beni ancak bir cellat olarak sevebilir."

Derin bir nefes aldı ve cansız, tiz bir ıslık çaldı. Bu ıslık, bir komutun, bir sonun başlangıcıydı. Müzenin tavanından sarkan ipler, mekanik bir sesle serbest bırakıldı. Onlarca kukla, birer birer sahnenin ortasına ve seyircilerin boş koltukları arasına düştü. İpleri kesilen birer ölü gibi her biri kendi karanlığına serildi.

Karanlık bir köşeden, iri yapılı bir adam belirdi. Yanında küçücük bir gölge vardı. Yağız'ı gördüğüm an göğüs kafesimin genişlediğini, ciğerlerime aylar sonra ilk kez gerçek bir nefesin girdiğini hissettim. Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Yağış!" diye bağırdım.

"Teyze!" dedi Yağız.

Bize doğru koşarken elinde bir kukla tuttuğunu fark ettim. Atlas'ın yaptığı o kusursuz, minyatür kuklalardan biriydi bu. Onu o kadar sıkı sıkıya tutuyordu ki sanki tüm dünya sarsılırken tutunduğu tek dal o ahşap parçasıydı.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm gibi onu kollarımın arasına alıp sardım, sarmaladım. Kokusunu içime çekerken her şeyin bittiğine inanmak istiyordum. "Küçük ördeğim..." diye fısıldadım, saçlarına doğru.

"Ben artık kuş oldum," dedi Yağız. Sesi pürüzsüz ve netti. "Minik kuş."

Donup kaldım. Geri çekilip yüzüne baktım. "Sen..." dedim, hayretle. "Nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

"Amcam," dedi Yağız. "O beni tedavi etti."

Yüzümdeki o şefkatli ifade bir anda solduğunda yerini keskin bir dehşete bıraktı. Bakışlarım mermerin üzerinde bir enkaz gibi duran Atlas'a döndü. "Ne yaptın ona?" diye bağırdım. "Zihniyle mi oynadın?"

"Sadece konuşmasını gerileten her şeyi düzelttim," dedi Atlas, kendini savunma ihtiyacıyla doğrulurken. "Bir şey yapmadım. O benim yeğenim! Kardeşimden kalan tek şey!"

"Korkma, His," dedi Yağız, minik elleriyle yanaklarımı tutarak. Sesi o kadar tatlı, o kadar masumdu ki... "Bana hiçbir şey yapmadı. Sen bana ne öğrettiysen onu yaptım."

Gözyaşlarımı silip onu tekrar göğsüme bastırdım. "Sen hep benim ördeğim olarak kalacaksın."

Yağız bakışlarını perişan bir hâlde diz çökmüş olan Atlas'a kilitlendi. Sahnedeki o kanlı adamın, o canavarın içindeki çocuğu görüyormuş gibi baktı ona.

"Neden ağlıyorsun?" dedi Yağız, merhem etkili bir sesle.

"Kötü adamlar ağlar," dedi Atlas, hıçkırıklarının arasından. "Her şeyi bir hiç uğruna yaptıklarını öğrenince ellerinde sadece boş ipler kaldığında ağlarlar. Sen..." Yağız'ın elindeki kuklaya baktı. "Sen sakın kimsenin kuklası olma."

Bu benim kuralımdı. *Kural beş, kimsenin kuklası olma.*

"Yağız," dedi Bronz, ona doğru bir adım atarak. Kehribar gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şefkat parladı. "Şimdi Eva'yla birlikte annenin yanına gideceksin. Tamam mı?"

"Siz gelmeyecek misiniz?" dedi Yağız, masumiyetin o yakıcı tonuyla. "Hep beraber yemek yerdik."

"Geleceğiz," dedi Bronz, sesindeki o çelik gibi sertliği Yağız için eriterek. "Annen ve Sanaç seni çok merak etti. Onları daha fazla bekletme."

Yağız'ın yüzü bir anlığına bulutlandı, elindeki kuklayı daha sıkı kavradı. "Sanaç iyi mi?"

"Çok iyi, ördeğim," dedim.

"Sanaç yere düştü," dedi. "Sırtı üf oldu. Ben onu bırakıp ormana doğru koştum."

Bronz'un çene kasları bir kez daha gerildiğinde kehribar gözlerinde ölümcül bir yemin parladı. "Biliyorum," dedi, bakışlarını ipleri kesilen adamdan ayırmadan. "Ona bunu kimin yaptığını da biliyorum. Dostuma bunu yapan misliyle karşılığını alacak. Sen sadece koşmaya devam et."

Yağız, Bronz'dan yavaşça ayrıldığında sahnede diz çökmüş adama baktı. "Amca," dedi, ona elindeki ahşap figürü göstererek. "Kukla için teşekkür ederim. Oyuncağı çok sevdim."

Atlas, bu teşekkürün ağırlığı altında ezilir gibi oldu. Gözlerini kapadığında bir damla yaş yanağındaki kurumuş kanı ıslatarak süzüldü. "Bu yaptığım son kuklaydı," dedi, bir vasiyet gibi. "Ona iyi bak, minik kuş. İplerini sakın kimseye verme."

Eva, Yağız'ın elini tuttuğu gibi ayağa kalktı. Bembeyaz elbisesiyle o karanlık koltukların arasına doğru yürürken sanki bu kâbustan uyanan ilk kişi o olacaktı.

Arkalarına bakmadan, bu kanlı resitalin perdesini kapatarak, uzaklaşmak üzereyken, "Eva!" diye seslendi Atlas. "Bir daha göremeyecek miyim seni? Buna hakkım var mı bilmiyorum ama seni hiç mi göremem?"

Eva durdu. Omuzları sarsılmadı, adımları tereddüt etmedi. Sadece başını hafifçe yana çevirdi. Yüzündeki o hüzünlü ama kararlı gülümsemesini bozmadan, "Bu çocuğu annesine teslim edeceğim," dedi.

"Sonra?" diye sordu Atlas, gelecekten bir kırıntı umarak. "Sonra ne olacak?"

Eva, gözlerini Atlas'ın o perişan hâlinden çekip ileriye, karanlığın içindeki çıkışa dikti. "Seni, beni kurtar diye bekledim ama o sonra hiç gelmedi, Atlas."

Bu bir vedaydı. Ama içinde nefret olan bir veda değil, umudu tamamen tükenmiş bir kadının son sessizliğiydi. Eva, elini tutan küçük ellerle birlikte, arkasına bir kez bile bakmadan karanlığın içinde kayboldu.

İkisinin gittiğine, güvenli araca bindiğine dair işaret gelene kadar hiç tepki vermedim. Aldığım işaretle birlikte diz çökmüş adama doğru döndüm. "Resitalimiz artık bitti. Şimdi söyle bakalım, Kuklacı," dedim. "Aklın mı yoksa aşkın mı?"

"Ölüm," dedi, kabullenişin getirdiği huzurla. "Ölümü seçiyorum. Yıllar önce neden senin de ölümü seçtiğini şimdi anladım, His. Çünkü yaşamın yükü, hatıraların ağırlığından daha fazlaymış."

Atlas'ın içindeki o devasa kuleler, bu son sözlerle birlikte tamamen yerle bir oldu. Omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Mermer zemine damlayan gözyaşları, oradaki kurumuş kanlara karışıyordu. Ama bu sefer dökülen yaşlar ne pişmanlık ne de öfkeydi. Bu, yaşayan bir ölünün kendi yasını tutmasıydı.

Bronz, yanımda bir gölge gibi dikilmiş, bu yıkımı izliyordu. Bakışlarında bir zaferin gururu değil, kadim bir dostun cenazesindeymiş gibi bir keder vardı.

"Ayağa kalk," dedi, öfkeyle. "Ayağa kalk, Atlas!"

Bize en büyük zaferin, düşmanımızı yok etmek olduğunu öğretmişlerdi. Ama şimdi anlıyordum ki gerçek yenilgi, kazandığın savaşın ortasında sevdiğin her şeyi kaybettiğini fark ettiğin o andı.

"Kalkamam," dedi Atlas. "Yapamam, VI. Yapamam."

"Ayağa kalkacaksın!" diye bağırdı Bronz. "Kalk, karşımda dimdik dur!"

"Benim cezamı ver," dedi Atlas, hıçkırıklarının arasından boğuk bir sesle. Başını kaldırmıyordu. "Ben bu şekilde yaşayamam, benim cezamı ver, VI! Bitir bu işi, yalvarırım!"

"Geçmişte birbirimize söz vermiştik," dedi Bronz. "Son istiyorsan bile bunu karşımda dimdik durarak alacaksın. Karşımda bu kadar âciz duramazsın, kalk!"

Atlas başını yavaşça kaldırdı. "Düşman olsak bile birbirimizin karşısında diz çökmeyecektik ancak şimdi..." Kısa bir es verdi. "Şartlar eşit değil, VI. Sen onurunla yaşadın, ben onursuzluğumla. Senin düşmanların bile onurlu olmak zorundaydı." Omuzları daha da çöktüğünde devam etti. "Sen kazandın," diyerek sözlerini mühürledi. "Beni yendin. Düşmanını, eski dostunu alt ettin. Şimdi sıra benim cezamı vermekte. Beni bu şekilde yaşatma."

"Sen kendine altı yıldır büyük bir ceza veriyorsun zaten," dedi Bronz. "Ölmek senin için bir ödül olur, Atlas. Ben seni ödüllendirmeyeceğim." Elini ceketinin cebine attı ve amber taşını çıkardı. Elini zorla açıp avucunun arasına sıkıştırdı. "Son bir tane kaldı. O da Haris'in. Bu taşları verdiğim herkesi yer yüzünden sildim. Sizi de sileceğim, hem de en acı verici şekilde."

Atlas'ın kirpikleri titrediğinde elindeki taşa bir süreliğine baktı. Ardından o bakışlar beni buldu. Gözlerindeki o mavi hareler, acının en koyu tonuna bulanmıştı. "His," dedi. "Arkadaşlarına çok kötü şeyler yaptım. Almayacak mısın intikam? Al hadi. Al, öldür beni. Söz, karşı çıkmayacağım."

Cevap vermedim. Dudaklarım birbirine mühürlenmişti. İçimdeki öfke bile bu enkazın karşısında dilsizleşmişti.

"Ben de altı yıldır bunu söylüyorum," dedi, bir ses. Karanlığın içinden, o tozlu koltukların arasından bir gölge belirdi. Serdal, ağır adımlarla ışığa doğru yürüdü. Yüzündeki o her zamanki maske düşmüş, yerine yılların biriktirdiği o kapkara intikam duygusu oturmuştu. "Sen ailemi öldürünce ben de her gün ölmek istedim ama elim gitmedi. Ölmek isteyecek kadar kararlı ama kendimi vuracak kadar korkaktım."

Serdal, benim kanayan yaramdı.

"Sen..." dedi Atlas, şaşkınlıkla geri çekilerek.

"Ben," dedi Serdal. Sesi bir bıçak kadar keskindi. "Seninle hesaplaşmayacak mıyım sandın?"

"Ben yapmam gerekeni yaptım!" dedi Atlas, savunma içgüdüsüyle.

"Üç kurşun!" diye bağırdı Serdal. Müzenin paha biçilemez büstleri bu haykırışla sarsıldı. "Üç kurşun beni ailemden ayırdı! Üç yaşındaki çocuktan, el kadar bebekten ne istedin, şerefsiz?"

"*O evde kim varsa öldürün*, dedim!" dedi Atlas, başını ellerinin arasına alarak. "Evde kimlerin olduğunu bilmiyordum!"

Serdal'ın gözlerinde, o üç kurşunun bıraktığı boşluğun soğukluğu vardı. Atlas'ın bu *bilmiyordum* itirafı, ateşe benzin dökmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Serdal. Sesi o kadar düz ve ruhsuzdu ki az önceki öfkesinden daha korkutucu geliyordu kulağa. "Bana bunu sağlayın. Birkaç dakika olsa bile."

Yalnızca birkaç dakikamız kalmıştı. Ona bunu çok göremezdim. Kabul edecektim.

"Abi..." dedim, bir adım atarak. Onun içindeki o iyi adamın, bu canavarın kanıyla kirlenmesinden korkuyordum.

"Biliyorum, His," dedi, bakışlarını ondan ayırmadan. "Biliyorum. Allah kahretsin ki biliyorum. Onu öldüremem. Öldürmeyeceğim ancak onu süründüreceğim. Bir nebze olsun içim rahatlasın. Bu emri veren parmaklarını koparmam lazım!"

Bronz'un elinden tuttum. Eli, benimki gibi buz gibiydi ama parmaklarımızı birbirine kenetlediğimizde aramızdaki o görünmez akım bizi ayakta tutmaya yetti. Onunla, sahnede diz çökmüş olan günahlarımızı arkamızda bırakarak yürümeye başladık.

Viran da buradaydı. Karanlığın içine gizlenmiş, seyirci koltuklarından birine yayılmıştı. Dudaklarının ucunda tüten sigarasının dumanı, spot ışıkların altında bir hayalet gibi süzülüyordu. Bu kanlı tiyatronun sonunu, en ön sıradan büyük bir keyifle izlemişti. Bizi gördüğünde sigarasından derin bir nefes çekip dumanı yavaşça tavana doğru üfledi.

Müzenin çıkışına doğru ilerlerken arkamızda Serdal'ın Atlas'a bağırdığı kelimelerin boğuk yankısı kaldı. Merdivenleri çıkarken Bronz'un adımları her zamankinden daha ağırdı. Omuzlarındaki yük, az önce arkamızda bıraktığımız enkazdan daha ağırdı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Güvenmekten başka çarem yok." Kelimeleri bir itiraf kadar dürüst, bir kabulleniş kadar yorgundu.

"Bronz," dedim, adım atmayı bırakarak. Bakışlarımı kehribarlarına diktim. "Sen hiçbir şeye mecbur kalmazsın. Bana gerçek anlamda güven."

Sözlerim havada asılı kaldığı an zamanın çarkları durdu. Bronz, dünyayı avuçlarında tutan o elleriyle yüzümü kavradı. Parmak uçları tenime dokunduğunda sanki bir elektrik akımı tüm benliğimi sardı. Beni kendine çektiğinde, dudakları bir mühür gibi dudaklarıma kapandı.

Bu öpücük, sadece bir veda ya da kavuşma değildi. Bir savaşın ortasındaki tek sağlam sığınaktı. Dudakları dudaklarımın üzerinde sert, ihtiras dolu ve her şeye meydan okurcasına hareket ediyordu. Dişleri alt dudağımı hafifçe ezdiğinde ağzımın içine sızan o yakıcı sıcaklık, ruhumdaki tüm donmuş köşeleri eritti. Nefesi nefesime karışırken ciğerlerim onun kokusuyla doldu. Elleri saçlarımın arasına dolanıp başımı geriye doğru hafifçe ittiğinde, bu sert temasın içinde kaybolduğumu, onun karanlığında nefes bulduğumu hissettim. Bu öpücük bir teslimiyetti. Hem onun bana hem benim ona duyduğum o dizginlenemez açlığın kanıtıydı.

Zorlukla geri çekildiğinde, alnını alnıma yasladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Senden nefret ediyorum, Hisar."

"Etmiyorsun," dedim, gözlerinin en derinine bakarak.

"Sana güveniyorum."

"Güveniyorsun."

Bazı resitaller notalarla başlar, kanla biterdi. Bu bizim resitalimizdi. Notaların arasına gizlenmiş yalanların, susturulmuş çığlıkların ve birbirine dolanmış kopuk iplerin ezgisiydi. Notayla başlayan, kanla biten.

Sahne kapanmış, oyuncular dağılmıştı ama bir konuk oyuncumuz daha vardı.

Tam müzenin görkemli kapısından dışarı ilk adımımızı atmıştık ki gökyüzünü yırtan sağır edici bir patlama, müzenin arka cephesini, çatısını ve temelini aynı anda havaya uçurdu. Kulakları sağır eden o devasa gürültüyle birlikte yer sarsıldı. Molozlar, toz bulutuyla karışarak, göğe yükselirken bizi bekleyen siyah aracın camları birer şarapnel parçası gibi dört bir yana dağıldı.

Sarsıntının şiddetiyle savruldum. Sırtım sert betona çarptığında, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Bronz'la ikimiz farklı yerlere düşmüştük. Başım dönüyor, kulaklarımda kesintisiz ve tiz bir çınlama uğulduyordu.

Toz bulutu yavaşça dağılırken alevler içinde kalan binanın harabesine baktım. Müze, cayır cayır yanıyordu. Ancak o korkunç görüntüden daha da korkuncu, alevlerin turuncu ışığıyla aydınlanan o uğursuz silüetti.

Kulaklarımdaki o tiz çınlama arttığında zihnimin içindeki o metalik, buz gibi ses yankılandı.

İtaat et.

"Hayır!" diye bağırarak tırnaklarımı kafa derime geçirdim. Karşı koymaya çalıştım, benliğimi o mekanik dalgaların arasından çekip çıkarmak istedim ama nafileydi. Her hücrem zangır zangır titriyordu.

Bana itaat et.

Karşı çıkmayı bıraktım. İstediği buysa alacaktı. Ancak resital benim kurallarıma göre devam edecekti. Ona itaat ettim ve zihnime karşı koymadım.

Müzenin yıkıntıları arasından, dumanların içinden süzülerek çıkan o adamı gördüm. Adımları mermer parçalarının üzerinde ritmik bir ses çıkarırken o bilindik iğrenç gülümsemesiyle bize doğru yürüyordu.

Haris Alatav.

"Benim güzel kızım..." dedi. "Ne güzel bir resitaldi. Annen seni görse çok gururlanırdı. Daha fazla seyirci olmaya dayanamadım ve dâhil olmaya geldim."

Babam gelmişti. Ve bu kez sadece izlemekle yetinmeyecekti. Bu, konuk oyuncunun asıl sahnesiydi ancak vereceği son resitaldi.

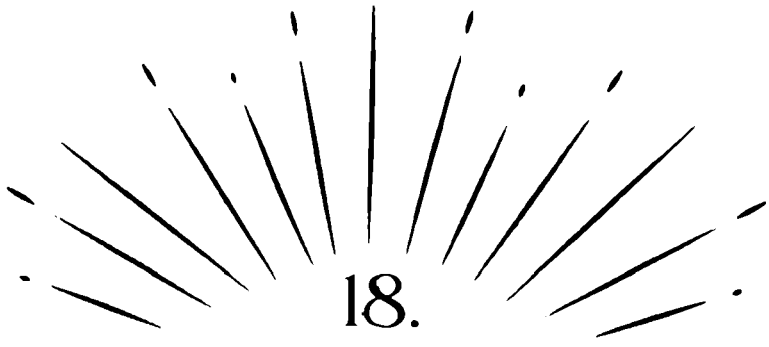

18.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Kukla, ipi boynuna dolandığında uyanırdı. İp nefesini kesene kadar itaati erdem zannederdi. Ama o iplerin bir hafızası olduğunu, kukla ustası bile bilmezdi. O kaba iplerin her boğumunda biriken öfkeyi, parmak uçlarından sızan kibrin ahşap gövdede bıraktığı o görünmez yaraları görmezden gelmişti. Her hafıza bir gün isyana, her düğüm bir gün intikama dönüşürdü. Kuklacı, kuklaların bir iradesi olduğunu, iplerin ucunda sarsılırken aslında kendi özgürlüklerini düşlediklerini hiç hesaplamamıştı. Oysa dünya üzerindeki en keskin hançer, uzun süre bir kukla gibi oynatılanların dilinde bilenirdi.

Atlas Vladislav, o ipleri sadece başkalarını yönetmek için kullandığını sanırken aslında her bir hamlesiyle kendi boynuna dolanan devasa bir ilmek ördüğünü çok geç anlamıştı. Sahnedeki o son notayla birlikte ipler kesildiğinde, sadece ahşap gövdeler değil, bir devrin üzerine inşa edilen tüm o kanlı yalanlar ve bizzat Atlas'ın kendi krallığı büyük bir gürültüyle yere serilmişti. Bir zamanlar parmak uçlarıyla dünyaları yöneten, insanları birer piyano tuşu gibi kullanan adam, şimdi kendi yarattığı o enkazın altında nefessiz kalmıştı. Artık ne yönetilecek bir sahne ne de iplerine asılacak bir irade vardı.

Bu resitalde herkesin kendine ait bir sonu olacaktı.

Kuklacı, kendi resitalinin altında kalarak sonsuza kadar ölmüştü.

Atlas Vladislav'ın o tozlu sahneden bir insan olarak çıkıp çıkmayacağı ise artık meçhuldü.

Eva Petrova, Yağız'la birlikte müzeden çıktığında özel bir aracın içinde bekleyen Yasmin'in yanına gitmişti. Yasmin oğlunu büyük bir özlemle

sarıp, sarmalarken Yağız da her şeyden habersiz annesinin öpüşlerinin tadını çıkarıyordu.

Eva, arkasında kalan müzeye baktığında gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Sevdiği adam çok değişmişti, yüzü bile aynı değildi. Eva, o yüzün her santimini ezbere bilirdi ancak o sahte maskenin altındaki adamın artık bir yabancı olduğunu anlamıştı. Özel araç hareket ettiğinde, dakikalar içinde Vivaldi Müzesi'nde gökyüzünü yırtan o büyük patlama gerçekleşti.

Yasmin arabanın camından o patlamanın izini gördüğünde harelerinin genişlemesine engel olamadı. Ancak araç durmadı. Araç, Sanaç'ın bulunduğu hastaneye doğru, arkasındaki cehennemi dikiz aynasında bırakarak yol almaya devam etti.

Müzenin enkazında ise toz ve dumanın arasında bir yıkım hüküm sürüyordu. Bronz kendine gelmeye çalışırken Serdal ve Viran o enkazın içinden çıkmayı başarmıştı. Viran hızlıca Bronz'u yerden kaldırdığında, Serdal kanlı gözlerle etrafı taramaya başladı.

En sonunda, sesindeki o dehşet verici boşlukla, "İmparatoriçe yok!" diye bağırdı.

Bronz, zihnindeki o uğultuyu yırtıp atan tek bir gerçekle sarsıldı. Bakışları Hisar'ın az önce durduğu, şimdi ise sadece moloz yığınlarının olduğu o boşluğa çakıldı. Kehribar gözleri nefretin en koyu tonuna büründü.

"Orospu çocuğu onu aldı!" dedi Bronz, yumruklarını parçalanmış mermerlere vurarak. "Haris, Hisar'ı aldı!"

HİSAR ALATAV

Acı, artık bir misafir değil, damarlarımda akan kanın ta kendisiydi.

Karanlık, sadece görme yetimi değil, zaman algımı da elimden almıştı. Ne kadar süredir bu izbe deponun rutubetli betonunda çivilenmiş hâldeydim, bilmiyordum. Tek bildiğim, acının katmanları olduğuydu. Önce keskin bir sızı olarak başlıyor, daha sonra damarlarında yayılan bir yangına dönüşüyor ve en sonunda ruhunu uyuşturan devasa bir boşluğa evriliyordu.

Vücudumun her bir hücresi maruz kaldığı darbelerin altında eziliyor, kemiklerim her sarsıntıda birbirine sürtünerek isyan ediyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama üzerime boşaltılan her kova soğuk su, beni

o cehennemin ortasına yeniden uyandırıyordu. Her yerim sızlıyordu, kaburgalarımda kırık bir kemiğin ciğerime batışını, bileklerime dolanan zincirin etimi nasıl dağladığını hissedebiliyordum.

Ben, Hisar Alatav.

Hayır, sil. His Alatav.

Onu da sil. İmparatoriçe.

Hayatım boyunca oyunlar kurmuş, kartlar dağıtmış, bir teşkilatın yıkılışını planlamıştım. Ama şimdi, o teşkilatın bodrum katında, bir piyon gibi harcanmam bekleniyordu.

Unuttukları şey oyunları bile benim kurduğumdu.

Babam beni esir düşürerek teşkilata ait terk edilmiş depolardan birine getirmişti. Sanırım beni özlemişti. Ya da savaşı bitirmek için son bir koz elde edecekti. Müzenin tozunu ve Bronz'un dudaklarımdaki tadını henüz unutmamışken o izbe deponun metalik kokusu genzimi yakıyordu.

"Konuşacak mısın?"

Ses, karanlığın içinden bir yılan gibi süzülerek geldi. Cevap vermedim. Boğazımda biriken metalik kan tadını yuttum, başımı dik tutmaya çalıştım ama boynum artık bu yükü taşıyamıyordu. Sessizliğim, odadaki o ağır küf kokusuna karışıyordu.

"Konuş!"

Suratıma inen ağır darbeyle sandalyemle birlikte sarsıldım. Kulaklarımda bitmek bilmeyen, tiz bir çınlama başladı. Görüşüm bulanıklaştığında karşımdaki silüetler birbirine girdi. Yine de dudaklarımı aralamadım. Dişlerimi birbirine öyle bir kenetledim ki diş etlerimden sızan kanın sıcaklığı çeneme doğru süzüldü.

"Bize Bronz'un gerçek kimliğini söyle!"

Ses, tepemde bir balyoz gibi zonkluyordu. Beni, ona ihanet etmek için zorluyorlardı. Ona dair bildiğim her şeyi söylememi, yıllardır saklanan o sır perdesini bizzat benim ellerimle yırtmamı istiyorlardı. Bronz'un bu darbeyi benden yemesi, en güvendiği yerden, kalbinden vurulması için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Dudaklarımın kenarından sızan kanın sıcaklığını hissettim. Bu acı, ruhumdaki o büyük sadakatin yanında bir hiçti. Benden tek bir harf bile alamayacaklardı. Ona dair bildiğim ne varsa benim mezar taşım olsa bile bu deponun kirli duvarları arasından dışarı sızmayacaktı.

"Bunun için mi beni buraya getirdiniz?" diye sordum, cılız çıkan bir sesle. Saatler sonra belki de ilk kelimelerimdi. Her yerde kameralar ve

ekranlar vardı. Kameralar her anımı takip ediyordu, ekranlarda ise kendi görüntüm vardı.

"General, görevini yerine getirmeni istiyor." Yüzüme doğru eğildi. "Sen KALE'nin bir askerisin!"

"Cık," dedim, dilimi damağıma vurarak. "Arkana onları öldüreli çok oluyor. KALE'nin askeri bir siz varsınız." Başımı yana eğdim. "Sanırım siz de bugün ölmüş olursunuz. Sizin yerinizde olsam İmparatoriçe'ye saygıda kusur etmezdim."

"İmparatoriçe değilsin!" diyerek elinin tersiyle tokat attı.

"Kahve," dedim, başım yana savrulurken. "Kahve istiyorum, yanına da bir adet Türk lokumu. İyi gidiyor. Beni iyi ağırlayın. Bu davranışınız İmparator'un kulağına giderse sizin ruhunuzu bile siker."

"İmparator diye bir şey yok!" diyerek bana tekrar vurdu. "İmparatoriçe diye bir şey de yok! Kart sistemi KALE tarafından hiçbir zaman kabul edilmedi. Bu savaşın sonunda da kart sistemini yerle bir edeceğiz ve askerî yönetime geçeceğiz!"

Güldüm. Kahkaham mekânın içinde yayıldı.

"Tekrar söylesene," dedim.

"Kart sistemini sonsuza kadar yok edeceğiz!"

Daha çok güldüm.

"Size bu esprileri biricik babam mı öğretiyor?" derken gülmeye devam ettim. "Tamam, tamam. Bu şekilde ağırlamanızı da sevdim. Başka anlatmak istediğin fıkra var mı?"

Gözlerimin önüne inen kan perdesi, karşımda duran adamın suratını kırmızı bir sis bulutuna çeviriyordu. Saç köklerimde hissettiğim o amansız acı, beynimin içindeki her bir siniri gergin birer keman teline dönüştürmüştü. Ama ben o telleri koparmaya niyetli değildim çünkü o telleri ancak ben çalardım.

"Bronz'un kim olduğunu söyle!"

Adamın nefesi yüzüme çarptığında midem bulandı. Ucuz tütün ve ter kokuyordu. Efendisinin kulu olmaktan başka hiçbir amacı olmayan, iradesini bir üniformaya satmış o zavallı kuklalardan biriydi. Saçımı daha sert çektiğinde başım geriye doğru düştü, tavanın çatlakları arasından sızan zayıf ışığa bakarken gülümsedim.

"Birincisi..." dedim, boğazımdaki kanlı hırıltıya rağmen otoriter bir tınıyı koruyarak. "Saçımı böyle çekmeye devam edersen parmaklarını tek tek kırıp ağzına dolayacak olan adama karşı savunma yapacak elin

kalmayacak." Yapardı. Biliyordum. "İkincisi... Bronz'un kim olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun? Neden General'e sormuyor musunuz? Sonuçta Bronz, KALE'nin ilk askeriydi!"

Az önce saçlarımı çeken elin titrediğini, karşımda duran o sözde askerlerin bakışlarının nasıl anlamsız bir dehşete düştüğünü gördüm. KALE'nin tarihine kazınmış, üzeri örtülmüş, dosyaları yakılmış o efsaneyi kendi dilleriyle telaffuz etmemi beklemiyorlardı. Kendi yarattıkları canavarın, şimdi onları avlayan bir İmparator'a dönüştüğü gerçeğiyle yüzleşmek, hepsinin boynuna yağlı bir urgan gibi dolandı.

"Ne o?" dedim. "Yoksa bu bilgiyi General sizinle paylaşmamış mıydı?"

Adam, saçımı tutan elini sanki yanmış gibi hızla geri çekti. Bir adım gerileyerek bana dehşetle baktı. "Sen ne saçmalıyorsun? Böyle bir şey olamaz!"

"General..." dedim, dikenli bir sesle. "Kendi elleriyle bir asker yarattı ve onun kontrolünü kaybetti. O sizin zannettiğiniz gibi kart sistemiyle ilgilenmiyor. Amacı da bir askerî devrim yapmak değil. O, kendinden bile artık üstün olan adamı yok etmek istiyor!"

"O sadece bir suçlu. Bir hain!"

"Hain mi?" diye sordum, başımı yavaşça doğrultarak. "Siz General'in size anlattığı yalanların içinde boğulurken o hain dediğiniz adam KALE'nin temellerini atan eldi. Şimdi söyle bana, General bu gerçeği bildiğinizi öğrenirse sizi bu odadan sağ çıkarır mı?"

Bu soru, celladımın içindeki o hayvani korkuyu tetikledi. Korku, zayıf zihinlerde her zaman şiddete evrilirdi. Yaşadığı şoku örtbas etmek, kendi korkusunu susturmak için yeniden üzerime atıldı. Bu sefer sadece saçımı çekmiyor, sanki o gerçeği boğazımdan söküp geri almak istiyordu.

"Yalan söylüyorsun!" diye kükredi tekrar. Suratındaki o panik hâlini gizlemek için var gücüyle haykırdı. Sert bir şekilde yumruk attı. Bir darbe... Bir darbe daha derken bu seferki o kadar sertti ki dünyam bir anlığına tamamen kardı.

Başım bu sefer göğsüme düştü, boynumun taşıyamadığı o ağır yük artık omuzlarıma devrilmişti. Görüşümü kapatan o karanlık tutamların arasından kendi kanımın zemine damlayışını izledim.

"Yalan değil," diye mırıldandım. "Malum, General'in artık askerleri kalmadığı için birazdan kendisi sizi infaz etmek için buraya gelir. Başarısız olmaya pek katlanamıyor da."

Duraksadı. Az önce savurduğu yumrukların arkasına saklanan o sahte özgüven, yerini sinsi bir şüpheye bıraktı. General'in, yani babamın, başarısızlığa karşı ne kadar acımasız olduğunu en iyi onlar biliyordu.

"General onu tüm dünyaya duyurmak istiyor!" diye bağırdı adam, sesindeki titremeyi saklamaya çalışarak. Üzerime bir kâbus gibi çöktü, dibime kadar girdiğinde nefesindeki o ekşi ölüm kokusunu hissettim. "Bu sistemin, bu koca yalanın arkasındaki o gizli yüzü herkes görecek. Eğer söylemezsen işkencelere devam edeceğiz. Canın çekilene kadar, ruhun bedenine ağır gelene kadar durmayacağız. Şimdi söyle! Kim o?"

Sustum. Sessizliğim, odadaki gerginliği bir yay gibi geriyordu. Babamın bitmek bilmeyen ihtirası, Bronz'un gerçekliğini bir silah olarak kullanmak istiyordu. Onu ifşa etmek, sadece bir ismi feda etmek değildi. Bronz'un yıllarca ilmek ilmek ördüğü o zırhı parçalamaktı. Onu çıplak ve savunmasız bırakmaktı.

"Bana bak!" dedi, çenemi bir kerpeten gibi sıkarak. Başımı zorla yukarı kaldırdığında gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Ona sadıkmış numaraları yapma. Sen bu KALE'nin içinde yontuldun. Nereye kadar dayanabileceğini ikimiz de biliyoruz. Bırak şu İmparatoriçe ayaklarını da gerçek bir Türk Lokumu ol!"

Türk Lokumu...

KALE'nin içindeki o karanlık eğitimlerde, bir silah olarak şekillendirilirken bana taktıkları kod adıydı bu. Bana bir asker olduğumu, sadece emirleri yerine getiren bir makine olduğumu hatırlatmaya çalışıyordu. Ama unuttuğu bir şey vardı. Ben o KALE'den çoktan çıkmış, kendi surlarımı Bronz'un yanında örmüştüm.

"Pes edersem en adi şerefsizim!" dedim, yüzüne karşı haykırarak. "İstediğinizi yapın, ağzımdan tek bir harf bile dökülmeyecek!"

Bu kararlılığım, ona çarpan bir kurşun gibiydi. Suratı öfkeden mosmor kesildiğinde gözlerindeki o duygu parıltısı iyice belirginleşti.

"Seni pes ettireceğim," dedi, her kelimeyi kusar gibi söyleyerek. "Seni sike sike pes ettireceğim. Ruhun bedeninden kurtulmak için yalvarana kadar durmayacağım."

Dudaklarımın kenarından sızan kanı umursamadan yüzüne karşı acı bir şekilde sırıttım. Ölümün soğuk nefesini ensemde hissederken bile korku, damarlarıma uğramıyordu.

"Elinden geleni ardına koyma," dedim, büyük bir meydan okumayla. "Ben İmparatoriçe'yim ve bütün Arkana seni sikmek için kapıda sıra olacak!"

Bu son cümlem bardağı taşıran son damla oldu. Gözlerindeki o son insani kırıntı da yerini saf, hayvanca bir nefretin karanlığına bıraktı. Yanındaki masaya uzandı ve o paslı, ağır kerpeteni eline aldı. Metalin birbirine sürtünme sesi, kemiklerimin sızlamasına yetti.

"Madem istediğin bu..." dedi, dişlerinin arasından tıslayarak. "Seve seve sökeceğim o tırnaklarını! Eğer hâlâ konuşmazsan sıra o ses tellerine gelecek!"

Dizlerinin üzerine çöküp hırsla sağ elimi kavradı. Zincirler bileğimde şakırdarken parmaklarımı masanın soğuk yüzeyine sabitledi. Kerpetenin buz gibi ağzı, işaret parmağımın tırnağına değdiğinde kalbim boğazımda atmaya başladı. Acı henüz başlamamıştı ama korku, zehirli bir sarmaşık gibi ruhuma dolanmıştı.

O piyano benim ruhumun tek nefes alma alanıydı. O tuşlar, Bronz'un karanlığına çaldığım senfonilerdi.

Gözlerimi tavandaki o cılız, sallanan ampule diktim. Deponun rutubetli havası ciğerlerime dolarken hayatımın en karanlık notasını duymaya hazırlandım. Kerpeten etime saplandığında tırnağımın dibindeki canlı dokuyu kavradı ve o adam, bütün nefretini koluna vererek asıldı.

İşte o an, acı kavramının ne kadar sığ olduğunu anladım.

Önce bir elektrik akımı gibi beynime vurdu o sızı, daha sonra kemiğimin ucundan başlayıp tüm vücuduma yayılan, her sinir ucumu tek tek koparan devasa bir yangına dönüştü. Tırnağımın etten ayrılırken çıkardığı o dehşet verici, ıslak ses... Onu hayatım boyunca unutmayacaktım. Dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki etimin parçalandığını hissettim ama bir çığlık kopmasına izin vermedim. Gözlerimin önünde beyaz ışıklar patlıyordu. Dünya bir saniyeliğine karardı, daha sonra o yakıcı gerçeklik beni tekrar kendine çekti.

"İstediğin kadar sessiz kal!" diye bağırdı. "İstediğin kadar konuşma! En sonunda dayanamayıp bize onun gerçek kimliğini söyleyeceksin!"

Parmak ucumdan aşağı süzülen sıcak kan, betona damlıyordu. Her damla, bir saniye önce orada olan parçamın cenazesi gibiydi. Acı, bir dalga gibi geri çekildi ve yerini zonklayan, uyuşturan bir boşluğa bıraktı. Ama o adam durmadı.

İkinci tırnak sökülürken bu sefer sessiz kalamadım. Boğazımdan, insana ait olmayan, yırtıcı ve derin bir inilti koptu. Göğüs kafesim aldığım nefesi yettiremiyordu, ciğerlerim sanki cam kırıklarıyla dolmuştu.

"Daha çok bağırtacağım seni," dedi, nefesi yüzüme çarparken. "O ses tellerin kopana kadar durmayacağım. O saçlarını da keseceğim.

Söylemediğine bin pişman edeceğim seni! Bakalım Bronz için kendini parçalatmana değecek mi?"

Gözlerimdeki yaşlar kanla karışıp yanağımdan süzüldü. Acının beni bitireceğini sanıyordu ama o acı, içimdeki o son sadakat kırıntısını çeliğe dönüştürüyordu.

"İmparatoriçe..." dedim, nefes nefese bir hâlde. "İmparator'u için ölümü bile göze alır."

Üçüncü parmağıma yöneldiğinde artık ruhum bedenimden ayrılmak için yalvarıyordu. Her çekişinde, sadece tırnağım değil, sanki tüm geçmişim, tüm anılarım o kerpetenin ucunda sökülüp atılıyordu.

Işıklar sönsün, dünya kararsın... Umurumda değildi.

O paslı makasın sesini her duyduğumda, omuzlarımdan bir tutam saçımın daha kayıp kanlı betona düştüğünü hissettim. Bir zamanlar onun dokunmaya kıyamadığı teller, şimdi birer çöp gibi ayaklarımın altındaydı. Üstelik onun için uzatacağımı söylediğim saçlar, yine kısacık olmuştu.

"Son bir şans vereceğim sana," dedi. "Son bir şans!"

Sustum. Acıdan nefesim kesilse de dördüncü tırnağım etimden koparılırken, bilincim bulanırken tek bir harf bile dökülmedi dudaklarımdan. Beni parça pinçik edebilirlerdi. Her bir hücremi bu bodrumda bırakabilirdim. Ama ben ondan, onun davasından vazgeçmezdim. Değil tırnaklarımı, ruhumu söküp önüme atsalar onu sırtından bıçaklamayacaktım. Bizim hikâyemiz üç vurgunla başlamış olabilirdi ama benim sadakatimle, bu kanlı sessizlikle mühürlenecekti.

Başımı zorlukla kaldırıp o adamın gözlerine baktım. Kanlı dişlerimin arasından, "Asla..." diye fısıldadım. "Öğrenemeyeceksin!"

Tam o anda deponun ağır, paslı kapısı tiz bir çığlıkla aralandı. Adamın kerpeteni tutan eli havada asılı kaldı. Adım sesleri... O kadar tanıdık, o kadar otoriter ve o kadar soğuktu ki ruhumun çekildiği o karanlık kuyudan yukarı doğru tırmandığımı hissettim.

Haris Alatav, elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi.

Sanki bir mahzende, kızının parmakları sökülürken değil de bir malikâne bahçesinde geziniyormuş gibiydi. Üzerindeki o pahalı kumaştan dikilmiş takım elbisesinde tek bir toz zerresi yoktu. Tepsiyi, hemen yanımızdaki kirli masanın üzerine bıraktı. Üzerinde dumanı tüten bir fincan kahve ve pudra şekerine bulanmış tek bir Türk lokumu duruyordu.

"Benim güzel kızım kahvesini istemişti," dedi babam. "Ama görüyorum ki parmakların artık fincanı tutamayacak durumda, Hisar. Canını çok mu yaktılar?"

Onun karşısında, zincirlerle sandalyeye bağlanmış şekilde oturuyordum. Gözlerindeki o sarsılmaz karanlık, deponun zayıf ışığında daha da derinleşti. Bakışları sökülmüş tırnaklarıma, kanlı parmak uçlarıma kaydı ama yüzünde en ufak bir acıma belirtisi belirmedi. Aksine bir sanat eserini inceler gibi meraklıydı.

Adam, General'i gördüğü an dehşetle geri çekilip esas duruşa geçti. "Efendim... Konuşmuyor. Her şeyi denedik ama..."

"Yeter," dedi babam. Bakışlarını bir an bile üzerimden ayırmadı. "Beceriksizsiniz! Bir boku beceremiyorsunuz!"

"Efendim, sadece emrini-"

Babam belindeki silahı çıkardığında, gözlerimi bile kırpmadım. Zaten az önce bu adamların öleceğini onlara söylemiştim. Üç el ateş sesi deponun çıplak duvarlarında yankılandı. Adamın kanı, benim kanımın üzerine sıçradığında yüzüme sıcak bir damla kondu. Üç ceset, yerdeki saçlarımın üzerine devrildi.

Babam, namlusundan tüten dumanı hafifçe üfleyip silahı tekrar kılıfına soktu. Cebinden çıkardığı bembeyaz bir mendille eğildi ve alnımdaki terle karışık kanı sildi.

Ardından lokumu eline alarak ağzıma zorla soktu. "Gördün mü Hisar?" dedi. "Seni benden başka kimse iyi ağırlayamaz. Az önce parmaklarını sökenler, şimdi ayaklarının altında birer hiç. Onlar piyondu, piyonlar harcanmak içindir." Gözlerine baktım. O dipsiz karanlıkta tek bir pişmanlık yoktu. "Şimdi söyle bakalım," diye fısıldadı. "Seni de bir piyon gibi harcayacak mıyım yoksa görevini yerine getirip bana Bronz hakkında ne biliyorsan söyleyecek misin?"

Bana doğru eğilmiş bir hâldeyken ağzıma zorla soktuğu lokumu onun yüzüne tükürdüm. "Ona ihanet etmeyeceğim!"

Haris Alatav, yüzüne çarpan lokumu ve üzerine bulaşan pudra şekerini hissettiğinde dahi istifini bozmadı. O her zaman bir mermer kadar soğuk ve kusursuzdu. Yavaşça doğruldu ve elinin tersiyle yüzünü sildi.

"İhanet," dedi babam. "Ne kadar romantik bir kelime. Ama unuttuğun bir şey var, Hisar. Sen zaten bana ihanet ederek başladın bu yola. Ben sadece emanetimi geri alıyorum. Bunu bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey için borçlu değilim!"

"Seni yıllarca bu yüzden öldürmedim!" diye bağırdı. "Seni istesem şimdi bile öldürürüm, Hisar. Ancak biliyorum ki her kız çocuğu bir gün babasına geri döner. Bana geri dön. Görevini yerine getir ve onun kim olduğunu söyle."

"Söylemeyeceğim."

"Söylemeyeceksin, öyle mi?" diye fısıldadı. "Peki, onun buraya gelip seni bu hâlde görmesine dayanabilecek misin? O ilk asker buraya adım attığında, karşısında bulacağı şey yaşayan bir İmparatoriçe mi olacak yoksa son notasını çoktan çalmış bir ölü mü?"

"O buraya geldiğinde..." dedim, ağır ağır. "Savaş çoktan bitmiş olacak."

Babam hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme, bir celladın kurbanına bahşettiği son lütuftu. Doğrulduğunda masanın üzerindeki soğumuş kahveden bir yudum aldı ve dışarıdaki koridorun karanlığına doğru yürümeye başladı. "Baba," diye seslendim.

Durdu.

"Cebimde senin için bir şey var."

Gözleri kısılarak bana doğru döndü ve çok acele etmeden cebime eğildi. Eline aldığı şeye bakarken, "Bu ne?" dedi.

"Amber taşı," dedim. "Bronz senin için gönderdi."

Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Seni öldürmek için," dedim.

Taşı avucunun arasından sertçe fırlattı ve öfkeyle baktı. Tekrar kapıya doğru yöneldi ve arkasına bakmadan yürümeye başladı. "Madem beni öldürmek istiyor, o zaman son resital başlasın, kızım. Ama şunu sakın unutma, finalde piyano tuşlarına basacak parmakların kalmadığında, sadece çığlıkların müzik olacak."

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Kilit sesleri yankılandı. Yine karanlıkla baş başa kaldım. Ama bu sefer karanlıkta sadece acı yoktu. Deponun içindeki ekranlardan kendimi izlemeye devam ettim.

Ben vardım.

Bir de güvendiğim adam.

Her şeyin bir amacı olurdu ve ben de onun esiri olarak amacımı yerine getiriyordum.

Bu benim resitalimdi.

BRONZ

"Viran ve Serdal tespit edilen konumlardan birine ulaşmış ancak bir sonuç alamamışlar."

Yasmin'in kucağındaki tablete bakarak kurduğu bu cümle, zihnimdeki barajın son kapağını da patlattı. Direksiyona bir yumruk indirdim. Bir daha. Ve bir daha. Deri kaplamanın altındaki metalin sızısını ellerimde hissetmek bile içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu.

Yasmin elini, hızla inip kalkan elimin üzerine sertçe bastırdı. "Araba bize lazım, Bronz! Kendine gel!"

"O Haris'i geberteceğim!" diye kükrerken gözlerim yoldaki çizgileri seçemez hâle gelmişti. "Onu kendi ellerimle mahvedeceğim!"

"Hepimizin amacı bu!" dedi Yasmin, sesini benimkine rakip bir tınıya yükselterek. "Ancak öfkelenip durma, iş üstündeyiz! Duygularınla değil, aklınla sür şu arabayı!"

Tam o sırada arabanın içine tiz bir melodi doldu. Sanaç arıyordu. Yasmin vakit kaybetmeden çağrıyı cevapladı.

"Alo? Sanaç?"

"Bronz'a ulaşamıyorum." Sanaç'ın sesi hoparlörden dökülürken cılız çıkmıştı ama her zamanki gibi inatçıydı. "Yanında mı?"

"Evet, sevgilim," dedi Yasmin, bakışlarını kısa bir an bana çevirerek. "Dinliyoruz seni."

"Bronz..." dedi Sanaç, doğrudan bana seslenerek.

"Sen neden dinlenmiyorsun?" diye bağırdım, öfkemden ona da pay çıkararak.

"His rehin alınmışken, yan gelip götümü büyütemem!" diye tersledi beni. "İş üstündeyim. Bir konum tespit ettim. Bölgeden devasa bir frekans alıyoruz, ana verici orada olabilir."

"Yasmin'e gönder," dedim, dişlerimin arasından. "Ve kapat, Sanaç. Hemen." Hisar bu durumdayken bir de Sanaç'la uğraşamazdım. Odak noktam tamamen Hisar'dı.

"Tadımız tuzumuz olan lokumumuzu almadan gelmeyin," dedi Sanaç, bu sefer ciddileşerek. "Yoksa ikinizi de affetmem."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," dedi Yasmin, tablete düşen konumu incelerken. "Yoksa biz de kendimizi affetmeyiz."

Çağrı kapandı. Direksiyonu kavradım, deri kaplamanın ellerimin altında ezildiğini hissetmek bile yetmiyordu. İçimdeki volkan patlamak için yer arıyordu.

"Şu an çığlıklar atarak ağlamıyorsam..." dedi Yasmin, buz gibi bir kararlılıkla ama bir o kadar da gerginlikle. "His'in bir planı olduğu için."

"O planlarda en çok zarar gören hep o oluyor, Yasmin!" dedim, gaz pedalına biraz daha yüklenirken. "Durum buyken benden sakin olmamı bekleme!"

"Ona güvenmek zorundayız!"

"Güveniyorum!" diye bağırırken sesim arabanın içinde yankılandı. "Kahretsin ki güveniyorum! Ama bu, ortalığı birbirine katmayacağım anlamına gelmiyor! Ona dokunan her bir parmağı, ona uzanan her bir eli tek tek yok etmeyeceğim anlamına gelmiyor!"

Yasmin bir şey söylemedi ve dudaklarını birbirine kenetleyip tabletine odaklandı. Ekranın ışığı, gözlerini doldurdu. "Veri alıcı burayı gösteriyor," dedi, rotayı güncelleyerek. "Şehrin dışındaki terk edilmiş bir depo. Devasa bir sinyal var, tüm frekansları bastırıyor."

"Haris orada mı?" Sesim artık bir fırtına öncesi sessizliği kadar tekinsizdi.

"Haris orada mı bilmiyorum ama orada kesinlikle bir şey var. Bizi oraya çekiyorlar, Bronz. Gitmekten başka yolumuz yok."

Yolun keskin virajlarına, yağmurun yolu kayganlaştıran etkisine rağmen hızı düşürmüyordum. Kadran sınırları zorluyordu.

"Arabayı sağa çek," dedi Yasmin, aniden.

"Şu an duramam!" dedim, direksiyonu daha sıkı kavrayarak. "Her saniye aleyhimize işliyor, anlamıyor musun?"

"Sağa çek," dedi, tekrar. Öğürdüğünü işitirken bedeni sarsılıyordu. "Kusacağım!"

Frene var gücümle asıldım. Lastikler çamurlu yolda kayarak çığlık attı ve araba sarsılarak durdu. Yasmin kapıyı açtığı gibi kendini dışarı attı ve dizlerinin üzerine çöküp içindeki o zehri boşaltmaya başladı. Yağmur sicim gibi üzerine boşalırken arabadan indim ve yanına çömeldim.

"İyi misin?" diye sordum. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, omuzları titriyordu ama bakışlarındaki o sertlik bir an bile kırılmamıştı.

"Birkaç gündür mide bulantım var," dedi, elinin tersiyle ağzını silerken. Gözleri yaşlanmıştı. "O kadar çok şey yaşadık ki artık bünyem kaldırmıyor. İyiyim."

"Diğerlerine haber vermemi ister misin?"

"Hayır," dedi, hızlıca. "Şimdi Sanaç'ın kulağına giderse panikler. His'e odaklanalım ve hemen yola koyulalım."

Onu ayağa kaldırıp tekrar arabaya bindirdim. Kendim de arabaya yerleştim. Direksiyonu sıkan ellerim, zihnimdeki fırtınayı bastırmaya yetmiyordu. Sanaç'ın gönderdiği koordinatlar, tabletin ekranında yanıp sönen kırmızı bir leke gibiydi. Şehrin en ücra köşesine, medeniyetin unuttuğu o ölü sanayi bölgesine doğru direksiyonu kırdım.

Bir süre sonra, "Mesafe üç kilometre," dedi Yasmin. "Sinyal o kadar yoğun ki sanki tüm bölgeyi bir fanusun içine almışlar."

Yağmur, sileceklerin bile yetişemeyeceği kadar şiddetli bir hışımla cama vuruyordu. Araba, su birikintilerini yararak karanlığın içinde bir mermi gibi ilerledi. Yol kenarındaki terk edilmiş fabrikalar, paslanmış devasa iskeletler gibi yanımızdan geçip, giderken içimdeki o vahşi hayvan sadece Hisar'ın adını sayıklıyordu.

Yasmin emniyet kemerini çözüp, silahını kucağına alırken, "Girişe yaklaşıyoruz," dedi. "Güvenlik kameralarını Sanaç'ın kurduğu köprü üzerinden kör ettim. Kapılar otomatik, sinyali bozduğum an açılacaklar."

Deponun o paslı demir kapıları kısa sürede aralandı. Araba, içeriye girdiği an farları söndürdüm. Artık sadece yağmurun metale vuruşu ve motorun soğumaya başlayan hırıltısı vardı.

KALE'nin o bir zamanlar aşılmaz sanılan kulelerinden geriye yalnızca küller kalmıştı. Teşkilata ait terk edilmiş, şehrin damarlarından koparılmış o binaya geldiğimizde, bizi karşılayan tek şey kulakları tırmalayan bir sessizlikti. Silahlarımızın emniyetini aynı anda açtık. Adımlarımız seri, nefeslerimiz kontrollüydü.

En alt kata, o rutubet kokulu bodruma indiğimizde, yerdeki taze kan birikintileri ayakkabılarımızın altında ses çıkardı.

Işıklar aniden, kör edici bir hızla açıldığında Yasmin'le ikimiz aynı anda siper aldık. Gözlerim aydınlığa alışmaya çalışırken duvarlardaki o vahşi manzarayı gördüm. Kanla, boyayla, öfkeyle yazılmıştı her şey.

Bronz kim?

3 Mart Operasyonu.

İmparator'un gerçek kimliği.

Duvarlar birer sorgu odasına dönmüştü. Hepsi birer soruydu ancak cevapları yoktu. O an anladım. Haris sadece Hisar'ın bedenine değil, benim geçmişime ve kimliğime de savaş açmıştı.

"Bronz..." dedi Yasmin, fısıltıyla. Sesi titriyordu. Bakışlarını takip ettim. Köşede, yerdeki o yoğun kan izinin bittiği noktada Hisar'ın omuzlarından düşmüş kıyafetini gördüm. Ve hemen yanında, betonun üzerinde duran o şeyi...

Birkaç tutam kesilmiş saç ve az önce orada birinin canının söküldüğünü kanıtlayan o metal aletler.

"Buradaymış." Sesim mezar sessizliği kadar soğuk çıktı. "Burada ve ona dokunmuşlar!"

Bağırışım deponun beton duvarlarında yankılanırken içimdeki o son insani kırıntının da yerini saf bir karanlığa bıraktığını hissettim. Yerdeki o saç tutamları... Hisar'ın en çok sevdiğim, parmaklarımın arasında ipek gibi kayıp giden o saçları şimdi kanlı bir betonun üzerinde, tozun toprağın içindeydi. Ben istediğim için uzattığı o saçları, Haris bir kez daha onun ruhunu cezalandırmak için kesip atmıştı. Yine kısalmıştı. Yine eksilmişti.

Gözüm masanın üzerinde duran kanlı kerpetene ve paslı makasa takıldı. Metalin üzerindeki kan henüz sıcaktı.

"Bu gece sadece Haris'i öldürmeyeceğim," dedim, boğuk ve hırıltılı bir tonla. Dizlerimin üzerine çöktüğümde o saç tutamlarından birine parmaklarımla dokundum. "Bu gece senin celladın olmak yetmez, Haris. Senin kıyametin olacağım!"

Öfkem o kadar devasaydı ki ellerimdeki silahı sıkmaktan parmak boğumlarım beyazlamış, damarlarım alnımda patlayacak noktaya gelmişti. Yasmin yanımda irkilerek bir adım geri çekildi ama durmadım. Gözüm dönmüştü. Duvarlardaki o sorular... Bronz'un kim olduğunu sorgulayan yazılar artık umurumda değildi. Tek bir gerçek vardı. Hisar'ın kanı bu odaya akmıştı ve bu kanın her damlası için dünyayı yakmaya hazırdım.

"Çık karşıma!" diye bağırdım, boşluğa doğru. "Karşıma çık, korkak şerefsiz! Gel ve benimle yüzleş!"

Cevap bekliyordum ama ölüm sessizliği bozulmadı. Ta ki karşıdaki duvarda titrek bir ışık belirene kadar. Bir projeksiyon makinesi gürültüyle çalışmaya başladı. Gözlerim kamaşsa da duvardaki görüntüye odaklandım.

Karşımda Hisar vardı. Ama bu, benim tanıdığım Hisar değildi. Ölüden hâllice bir Hisar'dı. Hangi tarihe aitti? Bir banyonun içindeydi. Arkasında duran fayanslara baktım. Bana ait evlerden biri değildi. Kayıt çok eski değildi ama ruhu yıllar öncesine ait gibiydi.

"Ben, His Alatav," diye başladı ekrandaki Hisar. Sesi mekanik, duygudan arındırılmıştı. "Babasının yıkılmaz kalesi olmak için küçüklüğünden itibaren türlü türlü eğitimlerden geçmiş bir kız çocuğu olarak yetiştirildim. Ailemin planlı ölümünden sonra askerî savunma birliğinin kalbi olan KALE'ye alındım ve bir asker olmak üzere eğitildim."

Olduğum yerde donup kaldım. Yasmin'in yanımda nefesini tuttuğunu duyabiliyordum. Hisar konuşmaya devam ettikçe gerçekler birer balyoz gibi üzerime iniyordu.

"Başarısız olduğum operasyondan ötürü bana bir ceza verildi. Ceza bununla da sınırlı kalmadı. Yaşamak için bu görevi başarmam gerekiyordu. Beynime ve kalbimin içine bir çip yerleştirdiler."

Yumruklarımı öyle bir sıktım ki tırnaklarım etime geçti. Zihnim son söylediklerinde takılı kaldı. Onun vücudunda çipler mi vardı? Ne içindi bu çipler? Görevi neydi?

"Geleceğimi almak istediler. Bir gelecek yaratmama izin vermediler. Dünyaya kimseyi getirmeyecek hâle çevirmek istediler ama ben bir şekilde kaçtım. Karnımda kocaman bir kesikle, oradan son anda kaçtım fakat bedenime çipler çoktan yerleştirilmişti. Kalbimde ve beynimde durmak üzere olan bir sayaç var."

Durmak üzere olan bir sayaç...

Sikeyim. Gerçekten sikeyim!

Videonun bu kısmında Hisar'ın bakışları bir anlığına kameraya, sanki doğrudan benim gözlerimin içine bakıyormuş gibi odaklandı.

"Sayaç tam altı yıl önce başlamıştı. Bitmesi yakındır, az bir vaktim kaldı. Üç yüz altmış beş günden daha az olduğunu biliyorum artık. Görevim belliydi. Planlanan bir başkaldırının oluşmasına engel olacak, o kişiyi ortadan kaldıracak ve kartını ele geçirecektim. Kartı olmadan bir hiçti. Bu kişi Bronz'du."

Nefesim boğazımda tıkandı. O yola çıkarken, yanıma gelirken asıl amacı beni yok etmekti. Ama yapmamıştı. Yapamamıştı.

Yapamadığı için aldığı cezalar...

Bunlar çok ağırdı.

"Yirmi altıncı yaşımı doldurduğumda... Yani 6 Haziran 2023'te bu sayaç duracak. Hem beyin ölümüm hem de kalbimin durması gerçekleşecek şekilde ayarlandı." Ekrana boş boş baktı. "Kaderime hoş geldin, bir mum yakmayı unutma. Çünkü yanmanın ne demek olduğunu gerçekten göreceksin."

Videonun son karesi karardığında, ekrandaki o donuk beyaz ışık yüzüme çarpan bir tokat gibiydi. Olduğum yere çivilendim. Yasmin'in yanımda nefesini tuttuğunu, boğazından kopan o küçük hıçkırığı duyabiliyordum ama ona bakacak gücüm yoktu.

Zihnimde sadece o tarih dönüp duruyordu.

6 Haziran.

Sanki birisi göğüs kafesimi ikiye yarmış, kalbimi söküp o soğuk betonun üzerine bırakmıştı. Hisar konuşurken gerçekler birer balyoz gibi üzerime inmişti ama asıl yıkım, sessizlikte başladı.

Karnımda kocaman bir kesikle kaçtım, demişti. O kesiği biliyordum. Ona her dokunduğumda, parmak uçlarım o yara izinin üzerinde gezerken bana sadece *ceza*, demişti.

Korkunç bir ceza.

Onun hayallerini elinden alan bir ceza.

"6 Haziran mı?" dedi Yasmin. Titredi. "Bronz, raporda yazdıkları o lanet şeyler bunlar mıydı? Kendi doğum gününde... Kendi doğum gününde mi ölecek?"

"Sikeyim!" diye kükredim. Bu sadece bir küfür değildi, ruhumun en derin yerinden kopan, kanlı bir feryattı. Yerdeki ağır metal kutuyu öyle bir tekmeledim ki kutu duvara çarptı. "Sikeyim böyle kaderi!"

Ona bakışlarımı hatırladım. Her sevişimizde, her sarılışımızda gözlerinin içine bakıp *seni yaşatacağım*, dediğim anları hatırladım. Meğer o, benim kucağımda otururken kendi mezar taşını seyrediyormuş. Ben ona gelecek planları kurarken o, saniyelerini sayıyormuş.

"Nasıl saklarsın?" diye haykırdım boşluğa. Sesim çatallandı, öfkem bir zehir gibi genzimi yaktı. "Bunu benden nasıl saklarsın, Hisar? Ben senin için dünyayı ateşe verirken, sen kendi ölüm tarihini benden gizleyip koynumda mı uyudun? Bu bana yapılır mı? Yapılır mı Hisar?"

Bu bir sadakat değildi. Bu bir fedakârlık da değildi. Bu, en ağır ihanetti.

Bir insan, bunu nasıl yapabilirdi?

"Hisar..." diye fısıldadım ama bu fısıltı bir yıkımın gürültüsünü taşıyordu. "Beni bu kadar mı hiçe saydın? Kucağımda solup gideceğini bile bile bana o yastığa nasıl baş koydurttun?"

Zihnim geriye sardı. O piyanoyu her çalışında, parmakları tuşlarda dans ederken neden o kadar hüzünlü olduğunu şimdi anlıyordum. O,

piyanoyu çalmıyordu, piyano üzerinde saniyelerini feda ediyordu. Her nota, kalbindeki o mekanizmanın bir tıkırtısıydı.

Bir anı zihnime dolduğunda dünmüş gibi taze ve yakıcıydı.

Onu sarsarak kendine getirmeye çalışmıştım. "*Hisar,*" diye bağırdığımda hiçbir yanıt alamamıştım. Ellerini ve kollarını kontrol etmiştim. Hepsi gevşemişti, nefessizlikten dolayı bilincini kaybetmek üzereydi. Parmaklarım hızla ceplerini taramıştı. Cepleri tamamen boştu.

"*İlacın nerede, Hisar?*" diye sormuştum. Bu kadar inatçı olmasına şaşırmıştım lakin ölmeyi seçmesi beni derinden sarsmıştı. Hayatta kalma güdüsünü kaybetmiş gözüküyordu. Sanki çoktan vazgeçmişti.

Gözleriyle işaret etmesini istemiştim. "*Öleceksin! Gözlerinle göster, ilaç nerede,*" diye bağırmıştım. "*İnadı bırak ve söyle, aptal! Öleceksin şimdi!*"

Hisar'ın hayatını kurtarmak için hemen harekete geçmeliydim. Ne yapılması gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, onun nefes almasını sağlamam gerektiğiydi. Suni teneffüs yapmaktan başka çarem yoktu. "*Ben bu işin gelmişini, geçmişini sikeyim!*"

Onun nefes almadığını görünce kendimi daha fazla tutamamış, dudaklarına yaklaşmıştım. Teninin sıcaklığı, nefessiz kalan vücudunun verdiği titreme beni tedirgin etmiş ancak tereddüt etmemiştim. Dudakları yumuşaktı, neredeyse kırılgan, güçlü bir iradenin izlerini taşıyordu. Ona kendi nefesimi vermiştim. Bu bir öpücükten fazlasıydı, ona ruhumu üflemek gibiydi.

Ölüme koşan bir kadındı. Kendini kurtarma derdine hiç girmezdi.

"*Kuş ölür, Hisar, sen uçuşunu hatırla. Ben çizdiği rotayı hatırlayacağım,*" demiştim, bir keresinde ona. "*Kuşu bırak, uçsun,*" demişti, gözlerimin içine bakarak. "*Nasılsa bir gün ölecek.*"

Bana hep öleceğinden bahsediyordu ama ben o sözleri birer metafor sanmıştım.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken içimdeki her şeyin yıkıldığını hissettiğim o anı hatırladım. "*Ağlama ki öyle bakmayayım,*" demiştim. "*Seni bu denli ağlatan ne?*"

"*Benim hiçbir zaman çocuğum olmayacak.*"

Dünya durmuştu o an. Söylediği şey kalbime bir yıldırım gibi düşmüştü. "*Yalan söylüyorsun,*" demiştim, kaşlarımı çatarak. İnanmak, bu çaresizliği kabul etmek istemiyordum.

"*Rahmimde hiçbir çocuk tutunamaz çünkü çok hasarlıyım,*" demişti, acı bir gülümsemeyle. "*Ben zaten öleceğim, bir de onun katili olamam.*"

Başka bir anı sızdı zihnime. Yağız aramıza girmiş, masal anlatmamız için bizi zorlamıştı. Kitabı elime aldığımda, Hisar o eşsiz sesiyle anlatmaya başlamıştı. "*Bir haziran gecesinde, kimsenin kızı olmayan, evi olmayan, yalnız bir Kibritçi Kız varmış.*"

Yağız hemen, "*His, Mumcu Kız değil miydi bu,*" diyerek düzeltmişti.

"*Mumcu Kız,*" demişti Hisar, yutkunarak. "*Her güne yaşamak için bir mum yakıyormuş.*"

"*Peki, sonları aynı mı? Mumcu Kız, Kibritçi Kız gibi ölecek mi yani,*" diye sorduğunda Yağız, Hisar'ın verdiği cevap içimi üşütmüştü. "*Ne olursa olsun, sonları değiştiremezsin, Yağız,*" demişti.

Sonra o sahne geldi gözümün önüne. Sonun başlangıcı olan o anmış meğerse.

"*Beni öp ve her şey baştan başlasın.*"

Parmaklarım yanağını kavramış, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Tam o an burnundan dudaklarına doğru ince bir kan damlası süzülmüştü. Dünya aniden tersine dönmüştü. "*Hisar,*" demiştim, içimde yükselen o korkunç endişeyle. "*Burnun kanıyor!*"

"*Beni öpmemek için söylediğin bahaneye bakar mısın ya,*" demişti, sanki durumun ciddiyetini fark etmiyormuş gibi.

"*Ne bahanesi,*" demiştim, paniğe kapılarak. "*Güneş mi çarptı? Ne oldu? Neyin var?*"

Eliyle burnuna dokunup akan kana bakmıştı. "*Sırf burnum kanıyor diye resmen benimle öpüşmedin,*" demişti.

"*Seni kanlar içinde de öperim ama şu an yeri değil! Hastalandın mı? Neyin var, Hisar?*"

"*Sana söylemeyi atladım, ben ölüyorum, az bir zamanım kaldı,*" demişti. Dudaklarında o kahrolası alaycı gülümseme vardı.

"*Saçma sapan konuşma, Hisar,*" diye kükremiştim.

Şimdi, bu projeksiyonun önünde, o kanlı bodrumda anlıyordum. Şaka yapmıyordu. Alay etmiyordu. Sadece gerçeği, taşıyamayacağım o ağır gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu.

Ah, Hisar, ah... Bunu bana nasıl söylemezsin?

"Bronz... Bundan nasıl haberimiz olmaz? Nasıl fark etmedik?" Yasmin yanıma gelip koluma dokundu ama elini öyle bir hiddetle ittim ki sendeledi.

"Fark etmedik çünkü o bizi ayakta uyuttu!" diye bağırdım ona, gözlerimden ateş çıkıyordu. "Fark etmedik çünkü o bir İmparatoriçe! Her sabah yastığında gördüğüm o saç tellerini sadece yorgunluk sanmamı sağladı. O burun kanamalarını stres diye yutturdu bana! Gözümün içine baka baka ölürken beni bir aptal gibi kandırdı!"

Duvara bir yumruk daha attım. Beton parçalandığında elimden kanlar süzüldü ama acıyı hissetmiyordum. İçimdeki nefret, fiziksel tüm acıları yutmuştu. "Ölümünü benden nasıl gizlersin? Nasıl gizledin bunu, Hisar? Sana bunun hesabını nasıl soracağım?"

Ondan hesap sormamı çalmıştı. Onu bile çalmıştı benden. Ölüme bu kadar yakınken nasıl hesap soracaktım?

Çaresizlik... Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bir orduyla savaşabilirdim, bir devleti yıkabilirdim ama bir kadının benden sakladıklarıyla nasıl savaşacaktım?

"Ben ona her şeyimi verdim!" diye bağırdım. "Her şeyimi verdim!" Bir yumruk daha attım. "O ise bana sadece son kullanma tarihi olan bir hayat vermiş. Beni bir yalanın içine hapsetmiş!"

Yasmin yavaşça yere çöktü. Bu gerçekler ona da ağır gelmişti. Taşıyamayacağı kadar ağır. Ama ben ayaktaydım. Ayaktaydım çünkü o kadına karşı daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük, zehirli bir öfke birikiyordu içimde. Onu oradan çıkaracaktım, evet. Ama onu kurtardığımda, o kalbi tekrar attırdığımda, bana bu gerçeği söylemediği her saniyenin hesabını ondan tek tek yakarak soracaktım.

"3 Mart," dedim dişlerimin arasından, gözlerim kan çanağına dönmüş bir hâlde duvardaki karaltıya bakarken. "3 Mart. Senin için devrim başlattığım gündü. Sen yaşa diye... Sırf sen yaşa diye! Sen sanıyor musun ki seni ölüme teslim ederim? Seni ölüm bile benden alamaz, Hisar! Bizi ölüm bile ayıramaz! Benden kurtulamayacaksın!" Ona karşı duygularım hastalık boyutunda olsa da benim normalim buydu. "Ve sen, Hisar... Sen benden sakladığın o her saniyenin bedelini, benim gözlerimin içine bakarak ödeyeceksin!"

Bütün öfkemi kustuktan sonra o karanlık depodan, o rutubetli ölüm kokusundan ayrılıp dışarı çıktım. Ciğerlerime hava doldu ama içimdeki yangını soğutmaya yetmedi. Yasmin yine köşeye geçmiş, bedeni sarsılarak kusuyordu. Ayak seslerimi duyunca, hızla toparlandığında eliyle ağzını silip yaşlı gözlerle bana baktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu. "Ne yapacağız, Bronz?"

Durup ona baktım. Gözlerimdeki o saf kararlılığı görmesini istedim. Artık sadece öfke yoktu. Artık yıkımın getirdiği zehirli bir öfke vardı.

"Kıyameti kopartacağım."

Yasmin irileşen gözlerle, "Ne?" dedi.

"Duydun," dedim ve başka bir şey söylemeden arabaya doğru ilerledim.

"Bronz!" diye seslendi. "Bronz, His'e kızgınlığını anlıyorum. Ben de çok kızgınım ancak kıyameti başlatıyorum da ne demek? His'i o çipten kurtarmamız gerekmiyor mu?"

"O çipi ondan kurtarmanın tek yolu, önce o çipi elinde tutanı bulmak!" Arabanın kapısını hırsla açtım. Sürücü koltuğuna oturduğumda direksiyonu sanki Haris'in boğazıymış gibi kavradım. "Bin şu arabaya!" Vakit kaybetmeden arabaya bindiğinde motoru çalıştırdım. "Sanaç'ı ara."

Yasmin titreyen elleriyle rehbere bile girmeden son aramalardan Sanaç'ı tuşladı. Hoparlörden gelen dördüncü cızırtılı tondan sonra Sanaç'ın yorgun sesi arabanın içine doldu.

"Bronz? Konumunuzu takip ediyorum, deponun uzağındasınız. Neler oluyor orada?"

"Bir haber var mı?" diye sordum. "Bana bir haber ver!"

"Evet," dedi Sanaç, sesimdeki tonu duyduktan sonra uzatmayarak. "Evet, var. Bir sinyal geldi. Bir veri alabildik sonunda. Şu an her şey başarılı gidiyor. Burası kesinlikle Haris'in bulunduğu sığınak. O herif orada. Serdal ve Viran size eşlik edecek. Ancak..."

"Ancak?" dedi Yasmin.

"Bronz, bugün 3 Mart. Senin devrim başlattığın gün. Haris deccalı bu tarihi bilerek seçti, seni tam da bu günde, zaferinin yıl dönümünde diz çöktürmek istiyor."

"Diz çökmeyeceğim, Sanaç! O tarihi onun kanıyla yeniden yazacağım!" dedim, vitesi sertçe ileri iterek.

"Öyle yapsan iyi olur, kardeşim." Çağrı kapandığında Yasmin'in bakışları bana doğru döndü. Bir şey diyecekti ancak çekiniyor gibiydi.

"Ne söyleyeceksen söyle, Yasmin."

"6 Haziran'a biraz daha var ama o sayaç Haris'in elinde ya, o sayacı hızlandırabilir mi?"

"Eğer o sayaca dokunursa dünyayı o saniyelerin içine gömerim!" diye kükredim. "6 Haziran gelmeyecek. O tarih Hisar için hiç yaşanmayacak çünkü ben o zamanı bugün, burada durduracağım!"

"Onu..." dedi, umut dolu gözlerle. "Onu yaşatabiliriz, değil mi?"

"Gerekirse Hisar için sadece babasını değil, zamanı bile öldürürüm!" dedim, keskin bir dille. "Sen bana ne anlatıyorsun, Yasmin? Sen bana benim çözemeyeceğim şeyden bahset! Hisar'ın yalanlarından! İşte benim ona çarem yok!"

"Böyle bir şeyi nasıl yapar, aklım almıyor," dedi, ağlamamak için zor dururken. "Nasıl, Bronz? O kadar mı mecbur kalmıştı babasına? O kadar mı el mahkûmdu? Biz ona hiç mi yardım edemezdik?"

"Günden güne eriyormuş," dedim, direksiyona vurarak. "Günden güne eriyormuş!"

"Onu asla affetmeyeceğim," dediğinde seslice burnunu çekti. "Ölümü seçtiği için onu affetmeyeceğim. Bize bunu yapmayı göze almamalıydı. Bizi bırakmayı seçmemeliydi."

Tek elimle ceketimin cebinden sigarayı çıkardım ve dudaklarıma yasladım. Zihnimde binlerce plan, binlerce ihtimal ve tek bir kadının yüzü vardı. Paketi kenara bıraktıktan sonra çakmağı çıkardım ve sigarayı yaktım. Yol boyunca kaç sigara içmiştim, kaçıncı kez dumanın içinde kaybolmuştum, bilmiyordum.

Ben bu kadınla ne yapacaktım?

Dünyayı dize getirebilirdim, orduları durdurabilirdim ama onun kendi sonuna doğru bu kadar iştahla koşmasını engelleyemiyordum. O, benim inşa ettiğim her şeyi tek bir bakışıyla yıkabilecek tek güçtü.

Bu kadın benim aklımı, aklımdan edecekti.

Bu kadın benim kalbime zarardı.

Ona olan öfkem, ona olan tutkumla yarışıyordu. Kendi hayatını bu kadar kolay masaya sürmesi, bizi, beni hesaba katmaması... O, benim en büyük zaferim ve aynı zamanda en büyük yenilgimdi.

Direksiyonu sıkan ellerim, zihnimdeki fırtınayı dindirmeye yetmiyordu. Gösterge panelindeki ibre hayalet bir hıza ulaştığında, dışarıdaki yağmur camda birer kurşun izi gibi patlıyordu.

Haris Alatav, 3 Mart'ı benim mezarım sanıyordu.

Oysa bugün, onun kendi elleriyle kazdığı o kuyuya gömüldüğü gün olacaktı.

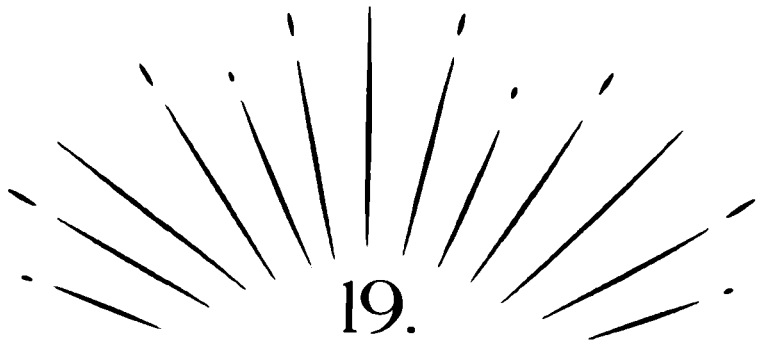

19.
RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

BRONZ

Bazı insanlar zamanın geçmesini beklerdi.
Bazılarıysa geçen zamanın hesabını sorardı.

Ben bugün sadece bir adamı öldürmeye ant içmemiştim. Onun çalmaya çalıştığı her saniyenin, her ihtimalin, her *belki* demenin hesabını sormaya ve infaz etmeye gelmiştim. Çünkü bir kuşun uçuşunu hatırlamak yetmezdi. Bazen o uçuşu durduran rüzgârı kökünden kesmek gerekirdi.

Akşam çoktan olmuştu. Yerin kaç kat altındaydı, bilmiyordum. Betonun ve çeliğin soğuğu havaya sinmiş, nefes alırken bile hissediliyordu. Gizli sığınağa gireli yalnızca birkaç dakika olmuştu ama burası çoktan üzerime çökmüştü. Silah elimdeydi, parmağım tetikte, zihnim ise tek bir boşluk bile bırakmayacak kadar açıktı.

Bu alanın çevresindeki her şeyi kapatmıştım. Siber hatlar kesilmiş, fiziksel girişler kilitlenmişti. Kaçış ihtimali yoktu. Ne onun için ne de onun mirası için.

3 Mart 2023.

KALE'nin resmî olarak yıkıldığı gün, bugün olacaktı.

Ve bazı yapılar ancak kurucularıyla birlikte gömüldüğünde gerçekten çökerdi.

Girişte önüme çıkan ilk güvenlik ekibini, daha silahlarını doğrultmalarına fırsat vermeden indirdim. Birinin gırtlağını bıçağımla sustururken, diğerini diz çöktürüp namluyu ağzına soktum. Gözlerimdeki o İmparator karanlığını gördüklerinde, ölmek onlar için bir lütuf gibiydi. Merdivenlerden inerken arkamda bıraktığım ceset sayısını çoktan unutmuştum.

Her biri, Hisar'ın dökülen her damla kanı için ödenmiş küçük, önemsiz bedellerdi. Borç kapanmıyordu ama faiz işliyordu.

Ağır bir kapının önüne geldim. Benimle buraya gelen kişiler vardı. Onlar kodu kırmak için uğraşmaya başladığında beklemeye koyuldum. Öfkemi dizginlemedim. Bastırmadım. Onu diri tuttum. Saniyeler uzadıkça, dakikalara dönüştükçe içimdeki tek dürtü daha da netleşti: Haris Alatav'ı yok etmek.

Bu bir görev değildi artık.

Bu, gecikmiş bir hüküm infazıydı.

"Viran," diye seslendim, kulaklığa doğru. "Dr. Morvane'ın yerini bulabildiniz mi?"

"Evet," dedi. "Esir olarak tutuyoruz. Ne yapalım?"

Anatomik şablonda yaşayan iki kişi kalmıştı. Biri KALE'nin beyni olan Haris Alatav, diğeri ise göğsü temsil eden Dr. Morvane. İkisinin de aynı sığınakta olduğunu tespit etmiştik.

"Bekleyin," dedim. "Haber vereceğim."

Kapının kodu tiz bir sesle kırıldı ve mekanik bir gürültüyle yana kaydı. İçeri daldığım an, silahımı kaldırdım ancak gördüğüm manzara beni olduğum yere mıhladı. Dumura uğrarken bunu beklemediğim kesindi. Bu nasıl bir işti böyle?

İçerisi beklediğim gibi bir laboratuvar ya da bir kontrol merkezi değildi. Burası... Bir yatakhaneydi. Ama yaşayan birinden ziyade ölmeyi reddeden birinin müzesi de denilebilirdi. Adımlarım soğuk zeminde yankılanırken gözlerim odanın ortasındaki o devasa düzeneğe kilitlendi. Teknolojiden bir koza yapılmıştı ve o kozanın içinde Haris Alatav'ın bedenini gördüm.

Yatıyordu.

Ancak bu gördüğüm, dış dünyadaki o sarsılmaz, her şeyi kontrol eden adamın görüntüsüyle oldukça zıttı. Birçok kabloya bağlıydı. Damarlarına giren şeffaf tüpler, göğsüne yapıştırılmış sensörler ve beyninden çıkan bağlantılar...

Hayatta kalmıyordu.

Ayakta tutuluyordu.

Ve yaşlanmıştı.

Fazlasıyla.

Dışarıya servis ettiği o kusursuz görüntüden eser yoktu. Gerçek Haris Alatav, saçları ve sakalları beyazlamış, derisi kemiklerine yapışmış, nefesi makine ritmine hapsolmuş bir fâniden başkası değildi. O an anladım. KALE'yi yöneten şey onun zekâsı olsa da onu hayatta tutan şey sığındığı bu teknolojik kozaydı. Karşımda duran adam, tanrılığa soyunmuş ama kendi yarattığı makinelerin kölesi olmuş bir enkazdı.

"Demek büyük Ouroboros'un yuvası burası," diye mırıldandım, namlunun ucundaki soğuk ölümü yatakta yatan o enkaza doğrulturken. "Bir avuç kablo ve yavaşça çürüyen bir beden... Her şeyin ve herkesin bir sonu varmış, Haris."

Bozguna uğrasam da onu birkaç yıldır neden canlı kanlı görmediğimin açıklaması artık netleşmişti. Bakışlarımı ondan çekip ana terminale yöneldim. Veriler dijital bir nehir gibi önümden akmaya başladı. Hisar'a neler yapmak istediği... Onu bir evlattan çok, ölüm makinesi olarak kurguladığı o korkunç planlar ekranlarda akıyordu. Ondan istediği tek bir şey vardı. O da gerçek kimliğimdi. Çünkü benden alabileceği ve beni yok edeceğini sandığı tek şey buydu.

Hayır.

Bu benim için önemli değildi. Benden alabileceği ve aldığında beni yok edebileceği şey zaten onun yanındaydı.

Bu farkındalık, zihnimdeki labirentin son duvarını da büyük bir gürültüyle yıktı. Haris Alatav, bir geçmişin gölgesini kovalayarak beni diz çöktürebileceğini sanan bir zavallıydı. O, mürekkeple yazılmış kimliklerin peşindeyken ben çoktan harflerin ötesine geçmiş, sadece tek bir nabzın ritmine hapsolmuştum.

Büyük bir hataydı.

O, kâğıt üzerindeki bir kimliği zayıflık sanıyordu. Oysa benim gerçekliğim, uğruna dünyayı yakacağım tek bir nefesin üzerine kuruluydu. Benim dünyamda isimler silinir, rütbeler sökülür ve geçmiş kül olurdu ama o nefes durursa zamanın kendisini bile infaz ederdim. Bugün ona istediği o ismi verecektim ama bu isim onun için bir anahtar değil, mezarının üzerine çakılacak son çivi olacaktı.

Tam o sırada, kulaklığımdaki telsizden Yasmin'in, "Bronz, orada mısın?" diyen sesi yükseldi.

Yasmin, Hisar'ın tutulduğu o cehennemin kapısında pusu kurmuştu. Onu beraberimde getirmemiştim çünkü Hisar'ın yaşamsal fonksiyonlarını incelerken Yasmin'in değerlerinde olmaması gereken bir şey belirmişti. Bu sığınaktan uzakta, Hisar'a yakın bölgede durması daha iyi olacaktı. Düşüncelerimden hızlıca sıyrıldım. "Evet. Dinliyorum."

"His'ten sinyal geldi," dediğinde zaferi ve dehşeti aynı anda hissettim. "Bu beklediğimiz işaretti."

Gözlerimi makineye bağlı, ölümü bekleyen Haris enkazından bir saniye bile ayırmadan silahımı, parmak boğumlarım beyazlayana kadar sıktım. Geri dönüşü olmayan o eşikteydim. Viran'a bağlandım ve son sözümü söyledim. "Doktoru infaz edin. Kıyameti başlatıyorum."

HİSAR ALATAV

Ruhum, ucu bucağı görünmeyen karanlık bir kuyunun dibine çekiliyordu. Bilincim, kıyıya vurmaya çalışan yaralı bir kuşun son kanat çırpınışları kadar zayıf, bir o kadar da çaresizdi. Artık ne bedeni saran o etten duvarı ne de tırnaklarımın söküldüğü yerlerde atan o kızgın demiri hissediyordum. Acı, doruk noktasına ulaştığında tuhaf bir uyuşmaya, bir boşluğa bırakmıştı yerini. Zaman, damarlarımdaki kan gibi yavaşlamış, soğuk bir kefen gibi ağırlaşmıştı.

Bugün 3 Mart'tı.

3 Mart.

Bronz'un yıllar önce devrim başlattığı güne gelmiştik. Zihnim acıdan, uğradığım o vahşi yıkımdan ötürü hiç olmadığı kadar keskinleşmişti. Tuhaftır ki insan, en büyük darbeyi aldığında ruhu geçmişin en korunaklı köşesine saklanırmış. Ben de öyle yaptım.

Bedenim bu rutubetli depoda can çekişirken ben 3 Mart'ın o soğuk ama tanıdık hatırasına sığındım. O gün, her şeyin başladığı tarih, şimdi bir pusula gibi beni çocukluğuma, henüz kanın bulaşmadığı o saf günlere götürüyordu. Sanki o tarihe ulaşırsam içimdeki o ölümcül sayaç duracak, 6 Haziran hiç gelmeyecek gibiydi. Kendimi bir savaşın ortasında değil, huzurlu bir rüyanın eşiğinde sanıyordum.

Ve sonra dudaklarımdan o ninni döküldü.

"Uykudan uyanmış... Gülermiş, bakarmış..."

Sesim kendi kulaklarıma bile bir yabancının ağıdı gibi geliyordu. Boğazımdaki kanın tadı kelimelere karışıyor, her hece bir veda busesi gibi yere dökülüyordu.

"Annesi onu çok öpermiş, severmiş... Okula gidermiş, yazarmış, çizermiş..."

Göz kapaklarımın arkasında küçük bir kız çocuğu neşeyle koşuyordu. Dünyanın bu kadar kirli, insanların bu kadar zalim olduğundan habersiz, sadece sevilmek için yaratıldığına inanan o küçük kız çocuğu...

"Babası onu çok öpermiş, severmiş... Annesi onu çok... Babası onu çok..."

Gittikçe kısılan sesimle, sanki giden hayatımı bir şarkıyla uğurluyordum. Bu sadece bir ninni değildi. Bu, bu dünyada tutunabildiğim son daldı.

"Herkesler onu çok severmiş... Severmiş..."

Aniden başımdan aşağı dökülen bir kova buz gibi su, tüm o masum rüyayı paramparça etti. Düşlediğim her şey bir anda yok oldu. Buzdan iğneler tenime saplanırken nefesim ciğerlerimde takılı kaldı. Vücudumun şiddetle sarsılmasıyla gözlerimi dehşetle araladım.

Sırılsıklam saçlarım yüzüme yapıştığında kirli su yaralarımdan aşağı süzülürken ruhumun sarsıldığını hissettim. O sığındığım ninninin sıcaklığı, yerini buz gibi bir gerçeğe bırakmıştı. Karşımda, hayal meyal seçtiğim silüetiyle babam vardı.

"Kızım..." dedi, o her zamanki sahte tebessümüyle. Sesinde sakladığı o zehirli şefkat, deponun rutubetli havasına karışıyordu. "Uyuyakalmışsın. Gün bitmek üzere, uyan artık. Yarını göremeyebilirsin, bugünün tadını çıkar."

"Yoksa ölüyor muyum?"

"Eğer Bronz'un kimliğini ifşa etmezsen..." dedi, keskin bir dille. "Her an ölebilirsin."

"O zaman durma," dedim, korkusuzca. "Öldür. Çünkü bu asla olmayacak, baba." Göz kapaklarımdaki ağırlığı zorlayarak ona baktım. Gördüğüm şey bir baba değil, bir canavardı. "Yine kendin değil, mekanik bir bedenle karşıma çıkmışsın," dedim, ağzıma biriken yoğun kanı tam

ayaklarının dibine tükürerek. Sesim çatallaşmış olsa da içindeki nefret pürüzsüzdü.

Yüzündeki gülümseme hafifçe gerildi ama bozmadı. "Beni öldürmeyeceğini bilsem karşına dimdik çıkarım," dedi, bu korkaklığı bir meziyetmiş gibi anlatarak. Bir hologramın, bir bedenin ya da bir piyonun arkasına saklanmadan benimle konuşamıyordu bile.

Zayıf bedenimden beklenmeyecek kadar güçlü bir kahkaha attım. Bu kahkaha, ciğerlerimi yakan bir cam kırığı gibiydi. "Espri yeteneğin hiç değişmemiş, baba," dedim, hırıltıyla. "Korkaklığını bile ne güzel ambalajlıyorsun öyle. Keşke sana daha az benzeseydim."

"Bu, korkaklık değil," dedi. "Anlamayacağın bir güçteyim artık."

Daha çok güldüm. "İlahi, baba. Senin ne durumda olduğunu bilmesem inanacağım."

"Neye gülüyorsun sen?" Sahte yumuşaklığı bir anda yerini öfkeye bıraktı. Sinirleri bozulurken kontrol edemediği birine hükmetmeye çalışmanın verdiği o hazımsızlık yüzüne vurdu.

"Hiç," dedim, başımı yana yatırıp, süzülen su damlalarının arasından ona bakarak. Gözlerimin önündeki 6 Haziran sayacı, vadesi dolmak üzere olan bir borç gibi hızla dönüyordu ama ben şu an sadece onun âcizliğini görüyordum. Sırılsıklam hâlimle, bir depoda, tırnaklarım sökülmüşken bile ondan daha özgürdüm.

"Hisar," dedi, bir adım daha yaklaşarak. "Bana neden güldüğünü söyle!"

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" dedim, alaycı ifademi saklamaya gerek duymadan.

"Neyi?" diye sordu, o hastalıklı merakıyla.

"Neden artık ayakta olamadığını."

"Ne demek istiyorsun sen?" Kaşları çatıldığında, yüzündeki sahte baba maskesi çatlamaya başladı.

"Babacığım..." dedim, dudaklarımı masum bir tavırla büzerek. "Yıllarca benimle hologram aracılığıyla iletişime geçtin. Mekanik bedenler, klonlar gönderdin. Seni hiç canlı kanlı görmedim. Neden acaba?"

"Güvenliğimi korumak zorundayım!" Korkusu, öfkesinin arkasına gizlenmiş bir fare gibiydi.

"Yanlış cevap!" dedim.

Zihnim, yıllar öncesinin o isli ve duman kokulu dehlizlerine, geçmişin küllerle örtülü harabelerine savruldu.

Bugün 6 Haziran 2016'ydı ancak ben bir mezara diri diri gömüldüğümden beri oradaydım.

Benliğimde yer edinen nefret artık kontrol edilebilir bir duygu olmaktan çıkmıştı. O, damarlarımda ağır ağır ilerleyen koyu bir zehir, her nefes alışımda ciğerlerime batan ve soluğumu kesen bir cam kırığıydı. İntikam, ruhumun tek gıdası hâline gelmişti. Babamdan, üzerime bir zırh gibi giydirdiği o soğuk kaderden nefret ediyordum. Ancak sadece nefret etmek, bir onu yıkmaya yetmezdi. Nefreti bir silaha dönüştürmek gerekiyordu.

Üç ay önce bana büyük bir ceza vermişti.

Başarısız oldum diye hayallerimi elimden almaya çalışmıştı. 3 Mart'ı sanırım hiçbir zaman unutmayacaktım.

Tarkan'dan aldığım istihbarat, beklediğim o çatlağın açıldığını müjdelemişti. Babam ağır yaralıydı. Onu cehennemin eşiğine kadar sürükleyen, bu düzende adı fısıltıyla anılan o efsanenin eseriydi. Aldığım duyuma göre babam ve Bronz büyük bir çatışmaya girmiş, o çatışma sonucunda babam vurulmuştu. Bronz'un gerçekliğini artık hücrelerimde hissediyordum. Tarkan bu isme bir masal gibi gülüp geçse de ben o ismin varlığına inanıyordum.

Tam üç aydır, bir satranç ustasının titizliğiyle yıkımımı planlıyordum. Vücudumda tek bir hücre değil, iki ayrı cellatla yaşıyordum. Biri beynimin kıvrımlarına sızmış, en mahrem düşüncelerimi dinleyen bir casus; diğeri kalbimin ritmine tutunmuş, her kalp atışımı babamın ekranlarına birer rapor gibi sunan bir parazitti.

Babam kalbime ve beynime birer çip yerleştirmiş, beni kukla gibi oynatacağını söylemişti. Artık ondan düşüncelerimi bile saklamam, duygularımı dahi kontrol etmem lazımdı.

Bu çipleri sadece söküp atmak özgürlük getirmezdi. Onları yok etmek değil, onları birer Truva atına dönüştürmek zorundaydım.

"Her şeyi ayarladınız mı? Var mı bir sıkıntı?" diye sordum. Sesim, baharında olması gereken yirmi yaşında bir genç kıza ait değildi. Sanki ruhunu çoktan bir mezar odasına terk etmişti.

"Her şey ayarlandı," dedi Tarkan, gergin bir tonla. "Fazla vakit yok, KALE'den özel askerler birazdan hastaneyi abluka altına alacak. Onlar hastaneyi abluka altına almadan işi bitirin."

Ameliyathanenin steril, beyaz ışıkları altına girdiğimde Haris Alatav orada, makinelerin sesleri arasında savunmasız bir et yığını gibi yatıyordu. Adımlarım bir avcının sessizliğinde ona yöneldi. Titreyen elimi önce karnıma bastırdım. O dikiş izleri henüz iyileşmemişti. Kendi kendimi dikmek zorunda kalmıştım.

"Benden geleceğimi çaldın," diye fısıldadım, kulağına doğru. "Bunların hesabı sorulmayacak mı sandın?"

Yanımda beliren doktora, celladın emrini verdim. "Enjekte et."

Elindeki tüpte, babamın bana taktığı o çiplerle aynı frekansta rezonansa girecek olan mikroskobik nano-partiküller vardı. Madem bu çipler benimle yaşayacaktı, bir görevi olmalarında sakıncaları yoktu. Bu parçacıklar o kadar küçüktü ki kan dolaşımına girdiğinde damarlardan sızıp doğrudan organlarının içine hatta hücrelerin derinliklerine kadar yerleşecekti.

Vücudu bunları yabancı bir madde gibi algılayıp dışarı atmayacaktı çünkü hücrenin bir parçasıymış gibi davranacaktı. Uyuyan ajan gibi olacaklardı.

Böylelikle kendi vücudumdaki çiplerle babamın vücudundaki o uyuyan ajanları görünmez bir zincirle birbirine bağlamış olacaktım.

Benim beynimdeki ve kalbimdeki çipler, babama her an rapor veren birer vericiydi. Onun kanındaki parçacıklar ise sadece benden gelecek o ölümcül frekansı bekleyen birer alıcı olacaktı. Kendi vücudumu, onu içten içe öldüren bir aracıya çevirmiştim.

Sıvı, babamın damarlarında sinsi bir mürekkep gibi yayılırken üzerine daha da eğildim. Nefesim, onun solgun yüzünü yaladı. "Senin sonun, senin eserin olacak, baba," dedim, dudaklarımın kenarında ölümün soğukluğunu taşıyan bir gülümsemeyle. "Sen celladını kendi ellerinle yarattın."

Ona ne yaptığımı kimse anlamayacaktı. Doktorlar teşhis koyamayacak, cihazlar bunu göremeyecekti. Mekanizma basitti. Benim beynimdeki çip, onun zihnini bir sis gibi yavaş yavaş bulandıracaktı. Kalbimdeki çipi tetikleyecek özel mumları yaktığım her an, onun organlarına hissedilmeyecek ama içten içe bitiren titreşim gönderecekti.

Ben mumu yakacaktım, o içeriden bir enkaz gibi çökecekti. O beni izlediğini sandığı her an, aslında kendi katilini besliyor olacaktı.

Ameliyathaneden çıktığımda, yirmi yaşındaki o kadının cesedini içeride bıraktım. Artık sadece bir intikam mimarıydım.

Bugünden itibaren her gün özel olarak ürettiğim mumlardan birini yakacaktım. 6 Haziran 2023'e kadar tam tamına iki bin beş yüz elli yedi mum vardı.

Acılarım artık benim mumum olacak, yanıp yanıp duracaktı.

Mumlarım bittiğinde, o son alev titreyip söndüğünde, benim tüm acılarım onunla toprağın sessizliğine gömülecekti.

O mumlar yalnızca benim yasım değildi. Yanan alev, fitildeki o küçücük metali ısıttığı an, beynimdeki ve kalbimdeki çipler birer cellada dönüşüyordu. Sinyal benden çıkıyor, babamın sistemine sızıyor ve onun damarlarında bir ordu gibi saldırıya geçiyordu. O mumu söndürdüğümde ben biraz daha zayıflıyordum ama babam... O biraz daha ölüyordu.

Bugün 3 Mart'tı.

İki bin dört yüz altmış bir gün boyunca onu santim santim mezara indirmiştim. Tam tamına iki bin dört yüz altmış bir adet mum. Her eriyen damla, onun iflas eden bir hücresiydi.

Gözü döndü. Eli ıslak saçlarımı buldu ve acımadan geriye doğru çekti. Başım sertçe arkaya düşerken boynumdaki damarların gerildiğini hissettim. "O sesini keseceksin," dedi, dişlerinin arasından. "Her ne diyeceksen o sesini keseceksin, Hisar!"

Acı, saç diplerimden ruhuma yayıldı ama bu sefer çığlık atmadım. Aksine onun o sahte gözlerinin içine, ruhunun olmayan derinliklerine baktım.

"Çünkü sen..." dedim, o sarsıcı acıya rağmen dudaklarıma bir zafer gülümsemesi kondurarak. "Artık sağlıklı bir adam değilsin. Artık aramızda değilsin, baba. Sen sadece bir yazılımdan ibaretsin. Bedenin çoktan çürüdü ve kimsenin bundan haberi yok!"

Babamın çehresi sarsıldı ama hemen ardından yüzüne, insanlıktan uzak bir nefret yerleşti. Saçlarımı tutan eli daha da sıkılaştığında sanki saçlarımı değil, doğrudan ruhumu koparmak istiyordu.

"Kes sesini!" dedi. "Çürümedim. Ben yalnızca tanrılaştım!"

"Tanrılaşmayı bile tanrının izniyle yapıyorsun," diye karşılık verdim. "Sen kim, tanrı olmak kim? Bir silinme komutuna bakacak kadar âciz bir bedensin artık!"

Yediğim tokatın şiddetiyle başım yana savruldu. Dudaklarımın kenarından sızan kan, sırılsıklam olan kıyafetlerime damlıyordu ama hissettiğim tek şey ruhumun bu karanlık depodan çoktan firar etmiş olmasıydı.

"Ben artık yalnızca et ve kemikten ibaret değilim," diye haykırdı. "Ben artık kodların içindeyim, uydulardayım, senin o küçücük kalbine yerleştirdiğim çipin her bir devresindeyim!"

Gözlerimi yavaşça ona çevirdim. Sırılsıklam saçlarımın arasından ona bakarken sığınabileceği tek bir gerçek duygu bile kalmadığını fark ettim.

Ağzımdaki o baklayı çıkardım. Artık bunu bilmeye hakkı vardı.

"Sana bunu yapan benim."

Lafım ikimiz arasına bir bomba misali düştüğünde babam aniden duraksadı. Yüzündeki o kibirli, her şeyi bilen ifade bir anlığına donduğunda göz bebekleri, gerçeği reddetmek istercesine titredi.

"Seni bu hâle ben getirdim," diye devam ettim, her bir harfi altı yılı geçkin sabrımla bileyerek. "Hem de öyle bir zevkle yaptım ki bunu, her günü ilmek ilmek işledim!"

Babam, o ağır ve heybetli adımlarıyla üzerime doğru bir adım attı. "Sen ne saçmalıyorsun?" diye gürledi. "Ben kendimi kusursuzlaştırdım! Hastalığı, ölümü, zayıflığı geride bıraktım! Beni artık hiçbir şey yenemez!"

"Sen hiçbir şeyi geride bırakmadın, baba," diye yüzüne karşı haykırdım. "2016'da, Bronz'la girdiğin çatışma sonrası ağır yaralandığında sana bazı küçük müdahaleler yapmam gerekti. Sonuçta ben babamın kızıyım, kaderimiz ayrı olamazdı."

"Ne yaptın sen?"

"Doğum günümdü," dedim. "Kendime en iyi hediyeyi seni ölüm döşeğine sürükleyerek verdim. Biliyorsun, kurallarım var. Bu yüzden bunca zaman kimseyi öldürmedim. Çünkü birini öldüreceksem buna senden başlamalıydım ama seni hemen öldürmek bana yakışmazdı. Hislerinin katili olmalıydım. Yavaş yavaş, ağır ağır, yıllarca acı çekmeliydin." Dudaklarımı büzdüm. "Umarım canını çok yakmamışımdır, babacığım."

"Bana ne yaptın dedim?"

"Sen ameliyat masasında yatarken damarlarına o nano-parçacıkları enjekte ettirdim. Sen, hücrelerin birer birer intihar ederken ne olduğunu anlayamadın. Organların tek tek iflas ettiğinde bedenin sana ihanet ediyor sandın. Oysa ihanet eden bedenin değildi, bendim!" Gözlerindeki o derin, siyah boşluğa baktım. "Her gün o mumu neden yaktım sanıyorsun? Yas tutmak için mi? Hayır. Ben her mum yaktığımda, vücudumdaki çipler senin damarlarındaki o ajanları uyandırdı. O mumlara hep yakın olmak zorundaydım. Kimi zaman gece yaktım, sabaha kadar acı çekmeni sağladım. Kimi zaman gündüz yaktım, seni gün boyu acılar içinde

kıvrandırdım. Koskoca Haris Alatav vücuduna ne olduğunu hiçbir zaman çözemedi." Güldüm. "Sen tanrılaşmayı bile tek başına yapamadın. Buna seni zorlayan bendim. Seni kendi etinden, kemiğinden, insanlığından büyük bir zevkle ben kopardım!"

Ellerini benden çekti. Sanki dokunduğu şey bir kız evlat değil de kor bir ateşmiş gibi geriye sendeledi. O her şeyi kontrol eden tanrı şimdi karşımda, kendi yarattığı mükemmelliğin aslında bir kaçış, bir sığınak olduğunu ilk kez duyuyordu.

"Sen..." dedi. "Sen bana ne yaptın? Nasıl yaptın? Nasıl?"

"Henüz bir şey yapmadım, baba." Çehremdeki sakinlik en büyük silahımdı. "Şimdi istediğin kadar tanrılaş, istediğin kadar ölümsüz ol. Karşımda duran bu kusursuz tenin altında, benim yaktığım iki bin dört yüz altmış bir mumun külü var."

Oturduğum sandalyeye öyle bir öfkeyle vurdu ki bedenim savruldu ve yerdeki o soğuk suyun içine düştüm. Acı bekliyordu, çığlık bekliyordu ama ben düştüğüm yerde sadece güldüm. Gülüşüm, deponun nemli duvarlarında yankılanan, delilikle dâhilik arasındaki o ince çizgide yürüyen bir kahkahaya evrildi.

"Seni asla yaşatmamalıydım." Artık bir tanrının değil, yenilmiş bir canavarın donmuş ifadesini taşıyordu. "Annen karnını bıçakladığı gün, seni asla yaşatmamalıydım!"

Bu cümle kalbime saplanması gereken bir bıçaktı ama artık o kalpte duygulara yer kalmamıştı. Doğrulmaya çalışırken saçlarımdan sular süzülüyordu.

"Hayır," dedim, bakışlarımı onun o sahte mükemmelliğine dikerek. "Beni yaşattın ancak yanlış yaptın, baba. Eğer beni azıcık sevseydin, bu aklımı kendine değil, başkalarına kullanmamı sağlardın. Roza'yla düşman değil de dost olsaydın, şu an İmparatoriçe yalnızca senin için sisteme hükmederdi! Ben Arkana'yı senin uğruna önüne sererdim!"

Bu, acı ama gerçekti. Kötülüğü bile ailem için yapardım. Sadakatim, nefretimden daha güçlü olabilirdi. Ancak şu anki durumda onlar için tek bir iyilik bile yapasım yoktu. Kendi kuyruğuyla beslenen bir yılan gibi beni yutmaya çalıştıkça kendi sonunu hazırlamıştı.

"Sen beni bir silah olarak yarattın, baba." Sesimdeki buz tabakası her kelimemi donduruyordu. "Ama silahın namlusunu yanlış yöne çevirdin. Kendine ne diyordun?" Bile bile sordum. Onun sarsılan, o sarsılmaz sandığı özgüveninin yıkılışını izlemek için kendi sorumu kendim yanıtladım.

"Ouroboros," dedim, histerik bir sesle. "Kendi kuyruğunu yiyen o sonsuz yılan. Sanırım sana ne olduğunu artık biliyorsun. Sen ölümsüzlüğü değil, döngüsel bir intiharı seçtin. Kendi kendini yedin ve bitirdin, baba. Tetiği çeken de biricik kızın oldu!"

Babam, sanki bu kelimeler gerçek birer mermiymiş gibi geriye doğru bir adım daha attı. Ouroboros sembolü onun için bir güç nişanesiydi ama şimdi benim ağzımda bir ölüm fermanına dönüşmüştü. Kendi kızı, onun en büyük zırhını, en zayıf noktası hâline getirmişti.

"Altı yılı geçkin bir süre..." diye fısıldadı. Sesi kontrolden çıkmış, bir insanın çaresizliğine bürünmüştü. "Altı yıl boyunca beni bu döngünün içine mi hapsettin?"

"Her bir mumda bir parça daha eksildin," diye karşılık verdim. "Sen tanrılaştığını sanırken, ben seni parçalara ayırıp çöpe attım. Şimdi karşımda duran bu beden anca taklit olurdu zaten. Gerçek Haris Alatav, yaklaşık altı yıl önce o ameliyat masasında, benim yaktığım ilk mumla beraber ölmeye başladı."

Onu tanrılığından etmiştim, onu kendi kurguladığı o mükemmel dünyadan söküp atmıştım. Şimdi elinde kalan tek şeyi, saf yıkım gücünü kullanacaktı.

"Haklısın, Hisar," derken nefretin en koyu tonuna bürünmüştü. "Sen tam olarak babanın kızısın. Sana hayat vermekle hata etmişim. Ancak sana hayat verdiğim gibi almasını da biliyorum! Bana bunu yapma cüretinde bulunan o beynini patlatacağım senin!"

Tam o anda, başımda keskin bir ağrı belirdi. Ellerimi başıma koymak istedim ancak bağlıydım.

"Baba," dedim, aceleyle. Sesimdeki o ani sakinlik, onun saldırgan ritmini bir anlığına bozdu. "Ölmeden önce söylemem gereken bir şey var."

"Ben asla kurbanlarımın son söz söylemesine izin vermem!" diye gürledi.

Acıdan titreyen bedenimi, son bir gururla dikleştirdim. Bakışlarımı onun o ruhsuz, yapay merceklerine diktim.

"Neden seni bu resitale çağırdığımı sormayacak mısın baba?" Sesim bir ninni kadar yumuşak ama bir neşter kadar keskindi. "Neden tüm bu işkenceye, bu rutubetli depoya, bu sefilliğe bilerek izin verdiğimi? Neden resitaldeki konumumu senin sistemine bizzat benim sızdırdığımı merak etmiyor musun?"

Babam, yüzünde çarpık ve kibirli bir tatminle gülümsedi. "Hayatında bir kere olsun, doğru olanı seçtin, Hisar. Nihayet kimin kızı olduğunu hatırladın. Aferin, kızım."

Babam bana ilk kez *aferin, kızım*, diyordu ancak bunu ölüm anında duymuştum.

"Bu aferin için biraz geç kaldın, baba," diye fısıldadım. "Çünkü buraya beni öldürmeye değil, kendi infazını izlemeye geldin. Bu bir resital değil, senin cenaze törenin." Bakışlarımı deponun her bir köşesindeki ekranlara çevirdim. "Ben seni burada oyalarken çiplerimiz sayesinde yerini tespit ettirdim. Alıcı-verici durumu, anlarsın ya. Sen şu an bu kılıfın içinde beni izlediğini sanıyorsun ama asıl izlenen sensin, baba. Hatta belki de yakalanan..." Babamın o sarsılmaz özgüveni, yerini bir şaşkınlığa bıraktı. Gözlerindeki yapay ışık titredi. "Odanda tek başına mısın? Bedenin iyi mi? Yoksa hâkimiyetini yavaş yavaş kaybediyor musun?"

Tıpkı benim az önce yaptığım gibi avcı içgüdüsüyle etrafı taradı. Üzerime çullanmak, o öldürücü darbeyi indirmek için bir adım attı ancak o devasa mekanik gövde, sanki görünmez zincirlerle zemine çakılmış gibi olduğu yerde kaldı. Başı, benden bağımsız bir iradeyle yavaşça ekranlara doğru döndü. Bunu yapan kendisi değildi, kendi bedeni üzerindeki o mutlak hükümranlığı, parmaklarımın ucundan kayıp gitmişti.

"Seni burada tuttum çünkü celladının senin kapına dayanması için zamana ihtiyacı vardı." Sesimdeki her bir kelime babamın inşa ettiği o sahte krallığın temellerine inen bir balyoz gibiydi. "Ve o zaman, tam şu saniyede doldu."

Önce kulak tırmalayan bir cızırtı yayıldı depoya. Ekranın köşesindeki dijital saat tam 21.21'i gösterdiğinde, ekranın tam ortasında o belirdi.

Dünya Kartı.

Tarotun o en görkemli, en nihai sonu. Çemberin tamamlanmak üzere olduğunu, yolculuğun biteceğini işaret eden o kart... Bir yılanın kendi kuyruğunu ısırması gibi Haris Alatav'ın kurduğu düzen şimdi kendi kuyruğundan zehirleniyordu. Dünya Kartı orada, babamın gözlerinin içine bakarak dönüyordu. Bu bir kutlama değil, bir hapishaneydi.

"Bak, baba," diye fısıldadım, gözlerimi ekrandaki o kusursuz, amansız döngüden bir an bile ayırmadan. "Dünya Kartı, bir devrin kapanışıdır. Sen zirvede olduğunu sanırken ben o zirveyi senin mezarın hâline getirdim. Bana Dünya Kartı'nı ele geçirmemi söylemiştin. Oysa ben artık tüm desteye hükmediyorum."

"Hisar..." dedi ancak sesi çok pürüzlü çıktı.

Tam o anda ekran, deponun karanlığını yırtan kör edici bir ışıkla aydınlandı. Görüntüde, üzerinde kusursuz bir takım elbiseyle oturan ama yüzü derin gölgelerin ardında gizlenmiş bir adam belirdi. Heybetli duruşu, oturduğu koltuğu bir tahta çeviriyordu. Onu gördüğüm an göğüs kafesim daraldı. Zihnimin karanlık dehlizlerinde saklanan yıllar öncesine ait o görüntüyü anımsadı.

Tıpkı yıllar önce olduğu gibi Bronz yine ekranlardaydı.

Deponun hoparlörlerinden dökülen o ses, kemiklerimi titretti. "Bu sesi tanıyorsunuz. Bu sesin kime ait olduğunu çok iyi biliyorsunuz." Yavaşça oturduğu koltuktan kalktı. Hareketleri bir avcının asaletiyle doluydu. Siyah deri eldivenli elinde tuttuğu silah, ekranın ışığında soğuk bir parıltıyla parladı. "3 Mart 2016'da bu ekranlardan size seslenmiş, *İmparator olarak bütün düzen artık benim hükmümde, bana Bronz derler*, demiştim. O gün bir devrim başlattığımda, KALE o günden beri Arkana'yı yok etmek istedi ancak aldığı tek şey bir kıyamet oldu."

Kısa bir sessizlik oldu. Sandalyeye bağlı olmama rağmen sanki onu dimdik bir şekilde izliyor gibiydim. Başımdaki ağrı henüz kesilmemişti ve beni gittikçe kötüleştiriyordu. Bronz konuşmasını bitirmeden pes etmeyecek, direnecektim.

Ardından o nihai darbe geldi.

"KALE'nin 3 Mart 2023 tarihi itibarıyla resmen yok edildiğini tüm dünyaya ilan ediyorum."

Benim için acının miladı olan o tarih, onun için zaferin yıl dönümüydü. Şimdi ise o iki kanlı tarih bu rutubetli depoda, babamın son nefesinin gölgesinde birleşiyordu. Geçmişin hesabı, geleceğin kıyametiyle aynı saniyede kesiliyordu.

Ekran yavaşça aşağıya doğru eğildiğinde, görmeyi beklediğim o kudretli General'den geriye kalan enkazla yüzleştim. Cılız, kemikleri sayılan bir beden, bir celladın ayakları dibinde diz çökmüştü.

O, babamdı. Haris Alatav'ın sahte maskesinin altından çıkan o çıplak ve zavallı gerçeklik...

Zorlukla nefes alıyordu, makinelerden koparıldığı için ciğerlerine dolan her bir soluk, ona yaşamı değil, ölümü müjdeliyordu. Boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Yıllarca nefretimle beslediğim o devasa canavarın, aslında bir dokunuşla yıkılacak kadar kırılgan bir fâni olduğunu görmek ruhumda tarif edilemez bir boşluk açtı.

Küçükken beni sevsin, bir kez olsun saçımı okşasın diye sabırsızlıkla beklediğim o adam, şimdi tüm dünyanın gözü önünde, bir İmparator'un namlusu ucunda son nefeslerini veriyordu. Bir zamanlar dünyamı karartan o dev gölge, şimdi ekranlarda küçücük bir leke gibi duruyordu.

"Şu an ekranlarınızda gördüğünüz bu adam, KALE'nin kurucusu General Haris Alatav'dır. O, benim inşa ettiğim düzeni değil, o düzenin içindeki en değerli kişiyi hedef alma aptallığında bulundu. Yok ettiğim geçmişimin intikamını almak için İmparatoriçe'ye dokunma cüretini gösterdi."

İmparatoriçe mi?

Kalbim göğüs kafesimi delmek istercesine kaburgalarımı kıracak bir şiddetle çarptı. O, benden bahsediyordu. Altı yılı aşkın bir süredir ismini bile bilmediğim, sadece bir efsane gibi peşinden gittiğim o adam, şimdi beni dünyanın en tepesine, kendi yanına, krallığının tam kalbine koymuştu.

Ama bir şeyler yanlıştı. Konu ben olmamalıydım. Konu KALE olmalıydı, bu çürümüş teşkilatın sona erişi ve özgürlük olmalıydı. Milyarlarca insan bu ekranlara bakarken tarihin bu en büyük yıkım anında tek bir isim bu kadar öne çıkmamalıydı.

Ancak Bronz için... Konu başından beri sonuna kadar hep bendim.

Dünya, KALE'nin dev bir imparatorluk gibi çöküşünü nefesini tutarak izliyordu ama o ekranın arkasındaki adamın umurunda olan tek şey benim dökülen yaşlarımdı. Onun için bu, politik bir hamle değildi. Bu, kanla mühürlenmiş, son derece şahsi bir infazdı. Haris Alatav'ı, Arkana'yı yok etmeye çalışan KALE'nin lideri olduğu için değil, sadece ve sadece benim canımı yaktığı için tüm dünyanın önünde bir enkaza çeviriyordu.

Bakışları kameranın içinden geçip, ruhuma saplanırken o buz gibi ses tonuyla dünyayı titretti.

"İstediğiniz, peşine düştüğünüz şey gerçek kimliğim miydi? Şunu asla unutmayın. Hiçbir şey, hiç kimse ve hiçbir isim İmparatoriçe'den daha önemli olamaz."

Bronz, namlusunu babamın o asıl, çürümüş bedenine dayadı. Metalin o soğuk sesi, babamın hırıltılı nefesini kesti. Ve o an, tarihin akışını değiştirecek o ismi ilk kez duydum.

"Benim adım, Dante D. Vladin."

Dante... Bu isim zihnimde kadim bir mühür gibi çakıldı. Uzun süredir Bronz diye sayıkladığım adamın bir adı vardı artık. Adı, Dante'ymiş.

Dante D. Vladin. Adını zihnime her harfiyle kazıdım, ruhumun en derin kuytusuna sakladım. O, bir ismin çok ötesindeydi. O, benim için dünyayı ateşe veren adamdı.

"Adımı öğrendiğinize göre bir kıyamet başlatıyorum."

Haris'in makinelerden koparılmış, her sarsıntıda yaşamdan biraz daha kopan cılız bedeni namlunun ucunda titrerken Bronz'un parmağı büyük bir sükûnetle tetiğe yerleşti. O an hissettiğim tek şey yıllardır süren bir esaretin, bir imparatorun tek bir kurşunuyla özgürlüğe kavuşmak üzere olduğuydu.

Yüzüne değen o karanlık yavaşça çekildiğinde ekranın o karanlığı bıçak gibi yarıldı ve Bronz, yıllardır bir sır gibi sakladığı yüzünü tüm dünyaya gösterdi.

Işık yüzüne vurduğunda nefesim boğazımda düğümlendi. Keskin yüz hatları, mermer kadar pürüzsüz ama bir o kadar sert ifadesiyle karşımdaydı. Ama asıl yıkım bakışlarındaydı. O kehribar gözler, kameranın soğuk merceğine değil, sanki tam şu an bu rutubetli depoda, benim gözlerimin içine bakıyordu. Aramızdaki binlerce kilometreyi, beton duvarları ve tüm engelleri o bakışla yok ediyordu.

Onun bakışı, başımdaki ağrıyı hissetmememi sağladı.

"Ve bu kıyametin ilk adımı olarak, General Haris Alatav'ı tüm dünyanın gözü önünde infaz ediyorum. Bu çağda kimse İmparatoriçe'ye dokunamaz!"

Kalbim titredi. Kalbim söküldü. Yirmi altı yıldır bir kafesin içinde çırpınan o yaralı kuş, ilk kez gökyüzünü görmüş gibi yolundan şaştı.

Dünya KALE'nin çöküşünü izlerken o sadece benim sökülen tırnaklarımın, çalınan gençliğimin ve yanan mumlarımın hesabını soruyordu. Haris Alatav'ın namlunun ucundaki o cılız bedeni, yıllardır süren bir kâbusun son sayfasından başka bir şey değildi. Bronz, parmağını tetiğe yerleştirdiğinde, sadece bir adamı değil, o adamın üzerime inşa ettiği tüm o karanlık düzeni de hedef alıyordu.

"Ben kim miyim? Bana Bronz derler ve bu benim çağım!"

Son kelimesi deponun rutubetli duvarlarında yankılanırken tetiği bastı. O sağır edici patlama sesiyle birlikte ekranlar parazitlendi, görüntü net olmasa da babamın diz çökmüş bedeni bir çuval gibi yere yığıldı. 3 Mart 2023... KALE'nin resmen yıkıldığı, benim ise bir imparatorun kurşunuyla yeniden doğduğum o gündü.

Başımdaki o baskı, o korkunç ağrı aniden kesildi.

Gözlerimden süzülen yaşlar, yüzümdeki kanla karışıp yere damladı. Karşımda duran o ruhsuz bedenin gözlerindeki yapay ışıklar, Bronz'un tetiği çektiği o saniyede bir daha yanmamak üzere söndü. Bir devir kapanmış, devasa bir karanlık saniyeler içinde sönmüştü.

"Bak, baba," diye fısıldadım, sönen o gözlerin içine bakarak. Sesim, yılların yükünü sırtından atmış gibi hafifti. "Senin sonun olacağımı söylemiştim."

Artık direnecek tek bir zerrem kalmamıştı. Bedenim bu büyük zaferi taşıyamayacak kadar yorgun, ruhum ise özgürlüğün ağırlığıyla doluydu. Kendimi bıraktım. Eğer o paslı zincirler bileklerimi sıkıca kavrıyor olmasa çoktan ruhum gibi bedenim de yere kapaklanmıştı.

Eş zamanlı olarak deponun ağır kapıları kulakları yırtan bir patlamayla havaya uçtu. Toz bulutunun arasından içeri girenleri hayal meyal gördüm. Yasmin ve Serdal, sanki birer kurtarıcı melek gibi molozların arasından hızla bana doğru koşuyorlardı.

"His!" diye bağırdı Yasmin. Sesindeki o saf dehşet, deponun soğuk duvarlarında yankılandı.

Yanıma ulaştıklarında elleri hemen zincirlere gitti. Zincirlerin tenime gömüldüğü o yerleri gördüğünde Yasmin'in dişlerini sıktığını duydum. Avuçlarımı sıkabilseydim şayet sıkardım. Çünkü tırnaklarımın söküldüğünü görmelerini istemiyordum ancak kaçamadım. Yasmin'in gözleri dolduğunda, bakışlarımı ondan çektim.

Serdal, büyük bir hışımla zincirleri çözdüğünde çevik bir hamleyle yakaladı ve kollarını bana doladı.

İşte o an hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

Artık ne İmparatoriçe ne de bir kuklaydım. Sadece acısı dinmiş, nihayet korunmaya muhtaç olduğunu kabul etmiş bir kadındım. Serdal'ın kolları, hayatım boyunca hissetmediğim, abimden ve babamdan bekleyip de asla göremediğim korumacı sıcaklığı sunuyordu bana.

"Tamam," dedi Serdal, bir abi şefkatiyle titreyerek. "Tamam, tuttum seni. Bitti, His. Hepsi bitti."

Yasmin yanımda diz çöktüğünde elleri titreyerek yüzüme yaklaştı ama dokunmaya korkuyor gibiydi. Yüzümdeki kanı, morlukları ve Haris'in o vahşi işkencesinin izlerini gördükçe bakışları paramparça oluyordu.

"His..." dedi Yasmin. "Güzelim... Ne yapmışlar sana?"

"Önemli değil," dedim, titreyerek. Gerçekten de Haris'in yok oluşunun yanında bu acılar sadece küçük birer ayrıntıydı artık.

"Nasıl önemli olmaz, His?" diye bağırdı Yasmin, hıçkırıklarını tutamayarak. "Artık senin için bir şeyler önemli olsun! Yeter artık! Her şeyi sineye çekmenden, her seferinde kendini feda etmenden bıktım!"

"Dur, Yasmin," dedi Serdal, beni dikkatlice kucağına alırken. "Şimdi sırası değil. Onu buradan hemen çıkarmamız lazım!"

Serdal beni kucağına aldığında başım yorgunlukla omzuna düştü. Deponun dışından hâlâ patlama sesleri geliyordu. KALE'nin geri kalan kalıntıları birer birer imha ediliyordu. Göz kapaklarım ağırlaşırken zihnimde sadece o isim yankılanıyordu.

Dante D. Vladin.

Benim için dünyayı ateşe veren adam... Beni sadece kurtarmak için değil, uğradığım her haksızlığın intikamını bir imparator gibi almak için gelmişti. Bilincim yavaş yavaş kapanırken Serdal'ın sert adımlarının sarsıntısını, deponun o zehirli havasından uzaklaştığımızı hissediyordum.

"Bronz..." Sesim bir fısıltıdan farksızdı. "Bronz nerede?"

"Tek bildiğimiz ortalığın amına koyduğu," dedi Serdal, sesi hem öfkeli hem de hayranlık doluydu. "Onu mahvetmişsin, His. Adam senin için yıkılmadık tek bir hücre, yıkılmadık tek bir duvar bırakmadı."

Son bir güç kırıntısıyla, "Beni ona götürün!" dedim.

"İşte o olmaz," dedi Serdal, adımları hızlanırken.

"Nereye gidiyoruz? Serdal, dur!"

"Hiç hoşlanmayacağın bir yere," dedi Yasmin. Elindeki enjektörü gördüğümde vücudum panikledi.

Zihnimdeki sis perdesi bir anlığına dağıldı. Ne yapacaklarını anladığımda Serdal'ın kucağında debelenmeye başladım. "Hayır! Yasmin, sakın!" dedim, ellerimi ona doğru savurarak. "Durun, gitmiyorum hiçbir yere! Bronz'u görmem lazım!"

"His, sakin ol! Canın yanacak," dedi Serdal, beni daha sıkı kavrayarak hareket alanımı kısıtladı.

"Bırak beni, Serdal! Yapamazsınız!" diye bağırdım, cılız çıkan sesimle.

Yasmin elindeki iğneyle bana doğru yaklaşırken gözlerindeki o kararlı ve hüzünlü ifadeyi gördüm. "Sana kalsa kendini hiçbir zaman kurtarmayacaksın," dedi. "Seni bu savaşın içinden zorla çekip almamıza izin vermeyeceksin."

"Yapma! Durun!" dedim, nefes nefese. "Söylemem gereken bir şey var! Çok önemli!"

"Senden daha önemli ne olabilir şu an, His?" diye bağırdı Yasmin. "Vücudunda çipler var! O manyak herif seni bir bombaya çevirmiş, anlamıyor musun?"

Evet, biliyordum. Ama onlara bunu söyleyen de bendim. Aylar önce çektiğim videoyu, onları yönlendirdiğim o gizli depoda izlemelerini sağlayan bendim. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar kurgulamıştım.

Bronz'a, o gece onları uyutmadan önce bir yemin etmiş, bütün planlarıma dâhil edeceğimi söylemiştim. Artık ondan hiçbir şey gizlemeyecektim. Verda, ben rehin alındığım andan itibaren yokluğumda tüm planı işleme koymuştu.

Bronz, resital bitimiyle rehin alınacağımdan haberdardı ama bu kadar ağır bir işkenceye uğrayacağımdan tamamen habersizdi. Onunla, babamın yerini tespit etmek için kendimi bir koz olarak kullanma kararı almıştık. Bu, bu satranç oyununun en tehlikeli hamlesiydi.

Sadece son şeyi ondan saklamıştım. Canımın bu kadar çok acıyacağını.

Babam beni rehin aldığında sınırlarını ne kadar zorlayacağını biliyordum. Ama aslına bakılırsa gücü tökezlediği ve Bronz'un nefesini ensesinde hissettiği için bana yine de iyi bile davranmıştı. Daha fazlasını yapabilirdi, yapmamıştı.

"Konuşmamız lazım," dedim, aceleyle, Yasmin elindeki iğneyle üzerime eğilirken. Zihnim bulanmaya başlamıştı ama o son gerçeği söylemeden uyumaya niyetim yoktu. "Dinleyin beni, vakit yok!"

"Sonra konuşacağız," dedi Yasmin, iğnenin ucundaki damlayı iterek. "Hem de çok uzun bir süre. Tabii sen toparlandığında seninle konuşur muyuz bilmiyoruz. Ancak sana çok kızgın ve kırgın olduğumuzu bil."

"Bronz'u çağırın! Derhâl!"

"Bronz sana çok öfkeli," dedi Yasmin, buz gibi bir sesle. "Şu an gelmemesi, seni böyle görmemesi daha iyi. Yoksa taş üstünde taş bırakmayacak."

"Ona söylemem gereken bir şey var!" diye yırtındım, Serdal'ın kollarında son bir kez sarsılarak. "Beni bayıltma! Dinle beni!"

"Kendini yorma, His. Bitti," dedi Serdal, beni göğsüne bastırıp, başımı sabitleyerek.

"Babam..." dedim, nefes nefese. "Tek başına değildi! Anlamıyorsunuz!"

"Baban artık yok, His," dedi Serdal, sakinleşmemi bekleyerek. "Bronz onun sonunu getirdi. Her şey kapandı."

"Hayır! Babamla birlikte yöneten biri... Biri daha var!" Gözlerimden süzülen yaşlar sicim gibi boşalırken Yasmin iğnenin soğuk ucunu boynumun kenarına dayadı. Bedenimdeki titreme artık sadece acıdan değil, bu gerçeğin verdiği o buz gibi dehşettendi.

Annem...

Karanlığın en sadık bekçisi, babamın arkasındaki o görünmez eldi. Annem de bu işin içindeydi, hem de en başından beri. Babam bir cellattı ama annem, bu kanlı tiyatronun asıl senaristiydi.

Annemden o kartı almalıydık.

Babam ölmüş olsa da ipleri elinde sessizce çeken annem vardı. O kart... Her şeyi bitirecek ya da her şeyi yeniden başlatacak olan o anahtar hâlâ ondaydı.

Yasmin ve Serdal bir anlığına birbirine baktı ama durmadılar. Yasmin, "İmparatoriçe'nin geleceği için..." diye fısıldadı ve iğneyi aniden sapladı.

"Ah! Yasmin..." Acı ve uyuşukluk aynı anda damarlarıma sızdı. "Kart..." dedim, dilim dolanırken. "Âşıklar Kartı'nı... Ondan almalıyız. Kartı annemden..."

"Şşt," dedi Yasmin, elimi sıkıca tutup, gözlerimin içine bakarak. "Direnme artık. Geçecek, güzelim. Söz veriyorum, geçecek. Artık savaşma sırası bizde, dinlenme sırası sende."

Göz kapaklarım binlerce ton ağırlığa büründü. Serdal beni çıkışa doğru taşırken dışarıdaki gece havasının soğukluğu yüzüme çarptı ama ben artık hiçbir şeyi hissedemiyordum. Sadece o isim, bir yakarış gibi dudaklarımdan döküldü.

"Bronz..." dedim, son bir güçle. "Bronz!"

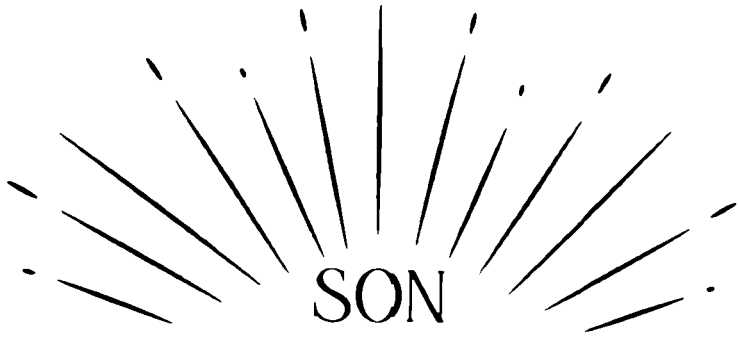

SON RESİTAL

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Dünya Kartı bir kez açıldığında, kader artık geri dönmez bir çember çizerdi.

Yirmi birinci kart hem bir sonun hem de sonsuz bir başlangıcın eşiğiydi. Çemberin tamamlandığı, her şeyin yerli yerine oturduğu o kusursuz anı temsil ederdi. Başlangıçlar çoktan yaşanmış, savaşlar çoktan kazanılmış, kayıplar isimlerini toprağa bırakmıştı. Şimdi geriye yalnızca tamamlanmak kalıyordu. Dünya Kartı, bir döngünün tamamlanışını müjdelerdi ancak bizim için bu çember, altın bir taçla değil, paslı bir dikenli telle örülmüştü.

Dünya Kartı'nın işaret ettiği gibi çemberi tamamlamamız gerekiyordu.

Bu çember neyle kapanacaktı? Âşıklar Kartı'yla mı yoksa bir kıyametle mi?

Zihnimdeki karanlık, ağır bir sis tabakası gibi yavaşça aralandı. Önce burnuma dolan o keskin, steril hastane kokusunu duydum, ardından şakaklarımdaki ritmik zonklama bilincimi zorlamaya başladı. Göz kapaklarım birbirine mühürlenmiş gibiydi, onları aralamak için verdiğim her çaba, bedenimdeki yorgunluğun ne kadar derin olduğunu hatırlatıyordu.

Neredeydim?

En son hatırladığım tarih, 3 Mart 2023'tü. Savaş tam olarak bu tarihte Bronz'un yapmış olduğu bir yayınla bitmişti ve otuz üç gün sürmüştü. Tam tamına otuz üç gün... Gözlerim kapanmadan önce tek hatırladığım boynuma soğuk bir iğnenin saplandığıydı.

Anılar, kopuk bir film şeridi gibi zihnime üşüşürken kollarımı hareket ettirmek istedim. Göğsüme çöken o baskıdan kurtulmak, yüzüme düşen saçlarımı çekmek için ellerimi kaldırmaya çalıştım. Ama hareket edemedim.

Sağ kolumu çekmeye çalıştığımda, bileğimi kavrayan sert ve soğuk bir metalin tenimi sıyırdığını hissettim. Sol kolum da aynı kaderi paylaşıyordu. Metalin sesi, odanın sessizliğinde yankılandı.

Düşüncelerim yavaş yavaş berraklaşırken kollarımın iki yana, yatağın metal aksamlarına sabitlendiğini anladım. Kelepçeler... Tanıdık bir esaret, yabancı bir mekânda beni tekrar bulmuştu.

Gözlerimi nihayet araladığımda, tavanın soluk beyaz ışığı bakışlarımı kör etti. Bulanık görüntüler yerli yerine oturdukça kendimi yüksek teknolojiyle donatılmış, lüks ama bir hapishane kadar izole bir odada buldum.

Kollarım gergindi. Hareket alanım sıfıra indirilmişti. İmparatoriçe olarak uyutulmuştum ama bir tutsak olarak uyandırılmıştım.

Başımı kaldırdığımda, karşımda onu gördüm. Odaya yeni girmemişti. Ben bu zifirî karanlık uykuda debelenirken o zaten buradaydı. Beni izliyordu. Uyandığımdan beri, belki de saatlerdir kıpırdamadan oradaydı. Tepki vermemişti. Gözleri... O kehribar gözler, şimşek çakar gibiydi. Öfke, hayal kırıklığı ve kontrol edemediğim bir yoğunlukla parlıyordu. Beni o enkazdan kurtaran değil, bu yeni kafesin gardiyanı gibi duruyordu.

Başımı daha fazla tutamadım, yorgunluk ve uyuşukluk bir kez daha beni ele geçirdi ve kendimi geriye, yatağın sert yastığına bıraktım. Bir ağırlık, tüm bedenimi ele geçirmişti. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Ağzımın içi kurumuş, kavrulmuş bir çöl gibiydi. Kaç gündür boğazım bir damla suya hasretti?

Hareket edince kelepçelerin metali bileklerime sürtündü. O an dehşetle hatırladım.

Ellerim... Parmak uçlarımda hissettiğim o zonklama, sökülen tırnaklarımın sızısı zihnimi bir bıçak gibi yardı. O, ellerime ne kadar değer verdiğimi bilirdi. Ona hep ojelerimi gösterirdim, parmaklarımın zarafetiyle övünürdüm. Ellerim benim için sadece birer uzuv değil, kimliğimin bir parçasıydı. Şimdi ise o zarif tırnakların yerinde sadece kanlı, parçalanmış et yığınları vardı.

Derin bir utanç dalgası göğsüme oturdu. Ellerimi ondan saklamak, bu vahşeti görmesine engel olmak istedim ama kelepçeler buna izin vermedi. Parmaklarımı avuç içime kıvırmaya çalıştım, tırnak yataklarımdaki o korkunç görüntüyü gizlemek için debelendim. Saçlarımı yüzüme siper etmek istedim, yüzümdeki morlukları ve o çökmüş ifadeyi görmesin diye başımı yana çevirdim.

Onu, dünyayı benim için yakan o adamı, bu harabe hâlimle karşılamayı hiç hayal etmemiştim. Gözlerimi tekrar ona çevirdim. Hâlâ oradaydı, karanlık bir silüet gibi bana bakıyordu.

Beni neden kurtardığını, neden buraya getirdiğini anlıyordum ama neden şimdi bu sessiz işkenceyi yaptığını, neden beni bu hâldeyken bir de zincirlere mahkûm ettiğini çözemiyordum. O, benim için dünyayı yakmıştı ama şimdi beni kendi ateşinde kül ediyordu.

Bir insan, biriyle konuşmadan bile suçlayabilir miydi? O bana bunu yapıyordu.

Sessizliğini bozmadı. Bakışları ellerime, o bükmeye çalıştığım parmaklarıma kaydığında kalbim yolundan şaştı. O kehribar gözlerdeki fırtına dindi, yerini insanın içini kavuran, yıkıcı bir keder aldı.

Başım korkunç bir düzeyde ağrıyordu. Kafatasımın içinde binlerce iğne aynı anda hareket ediyordu ancak ona bunu belli etmedim. Acımı ona gösterip vicdanındaki o yangını körüklemek istemiyordum.

Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde yanağımdan aşağı, kulağıma doğru sıcak ve ağır bir iz bırakarak ilerledi. O yaşı silmek istedim. Sadece o küçük damlayı yok etmek, kendimi daha az âciz hissetmek için elimi yüzüme götürmek istedim.

Fakat yapamadım.

Kelepçeler, metalik bir çığlıkla gerildi ve bileklerimi yatağa mahkûm etti. Özgürlüğün bedeli, bu soğuk odaydı.

Bakışlarım tavana, o çiğ ve beyaz ışığa dikilmiş bir hâldeyken beyazlık bana bir şeyi hatırlattı. O beyazlığı, o kör edici aydınlığı hayatımda bir yerde daha görmüştüm. Zihnim ansızın, şimdiki zamandan kopup o tozlu ve puslu geçmişe doğru sürüklendi.

Görüntüler netleşirken odadaki tıbbi cihazların sesi, yerini katedralin bin yıllık taş duvarlarında uğuldayan ilahilere bıraktı. Göz kapaklarımın ardındaki karanlık, Petersburg'un o meşhur, dondurucu ayazının altındaki altın kubbelerle aydınlandı.

"Toprak soğuk, tohum kara. Ruhunda açılır derin bir yara. Doğmadan biçildi kefenin boyu, seninle başlar bu kanlı soyu."

Kalbim duracak gibi oldu. Bu ses... Bu sözler...

"El bebek değil, öl bebek. Kalbin taş olsun, buz tutman gerek. Biri büyüdü, karanlığı seçti. Biri doğmadan dünyadan geçti."

Arkana'da, o zifirî karanlık hücrelerimizdeyken tek bir müziğimiz vardı. Onu bize kimi zaman bir anne şefkatiyle ninni gibi fısıldarlar kimi zaman bir ibadet gibi ilahi niyetine söyletirler ve kimi zaman da ruhumuzu teslim etmemiz için bir ayin gibi haykırırlardı. Arkana'nın kanlı marşıydı bu.

"Dağıtıldı kartlar, açıldı perde. Adımız kazındı kanlı bir rolde. Uyu küçük tohum, kuyunda uyu. İçtiğin süt değil, mezar suyu."

Ama bir gariplik vardı.

Etrafıma baktığımda, Arkana'nın o gri ve soğuk betonlarını görmedim. Devasa sütunların yükseldiği, tavanından meleklerin sarktığı ihtişamlı bir katedralin tam kalbindeydim. Arkana'da din yasaktı. İnanç, sadece lidere ve sisteme duyulabilirdi. Tanrı, o duvarların arkasına hiç uğramazdı.

Annemle abim her hafta kiliseye gider, dua ederlerdi. Beni hiç götürmezlerdi. Babam ise dinden çok uzaktı. Ben hangi kısma ait olduğumu bilmiyordum bile fakat kalpten yaratıcıya bağlıydım.

Ancak şu an bir kilisedeydim.

Gecenin bir yarısıydı ancak içerisi cenneti anımsatan bir beyazlıkla aydınlatılmıştı.

Üzerimde, ağırlığıyla omuzlarımı ezen, dantele boğulmuş, saf beyaz bir elbise vardı. Ben beyaz giymezdim. Beyaz yalnızca anneme yakışır, o rengin ona ait olduğunu düşünürdüm. Bana yasak gibiydi. Parmak uçlarımın sızısını unutturan bir ihtişamın içindeydim. Yanımda, bir heykel kadar kusursuz ve bir cellat kadar tehlikeli duran o gölgeye çevirdim bakışlarımı.

VI.

Siyah takım elbisesinin içinde, katedralin loş ışığında kehribar gözleri birer kor gibi parlıyordu. Etrafımızdaki koro o kanlı ilahiyi söylemeye devam ederken VI elimi tuttu. Eli, benim titreyen parmaklarımı tamamen örten bir zırh gibiydi.

Peder, altın işlemeli cübbesi ve elindeki o kadim asayla bize doğru ağır bir adım attı. Ayak sesleri, koro hâlindeki ilahinin ritmine karışarak katedralin yüksek tavanlarında yankılanıyordu.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye fısıldamak istedim ama sesim, boğazıma oturan o heyecan yumrusu yüzünden çıkmadı. Arkana'nın en büyük yasağını, dünyanın en kutsal mekânında, yaratıcının evinde çiğniyorduk. Biz, gizli bir nikâhın değil, her ilmeği kanla mühürlenecek, her taşı acıyla döşenecek bir imparatorluğun eşiğindeydik. Yasak olan ne varsa biz onun üzerinde yükseliyorduk.

VI yavaşça eğildi. Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki sıcak nefesi katedralin o dondurucu, asırlık havasını tenimde eritti.

"Korkma, Hisar," dediğinde kalın çıkan sesi, etrafımızı saran o karanlık ilahileri tek bir hamlede susturan mutlak bir otoriteyle doluydu. "Biz günah işlemiyoruz."

"Anlayacaklar," dedim, gözlerim pederin elindeki o parlayan tacın altın soğukluğuna takılırken. Sesimdeki tedirginlik, katedralin ihtişamına tezat

oluşturuyordu. "Anlayacaklar, VI. Bizi takip ediyorlar. İkimizi de diri diri gömecekler. Arkana bizi asla affetmeyecek."

Elimi tutan eli daha da sıkılaştığında bir hayat gibi tuttu. "Bugün gerçek bir nikâh yapacağız," dedi.

O an kalbim göğüs kafesime çarptı, sanki bir kuş özgürlüğe kanat çırpmak istiyordu. Herkes Eva'yla olan anlaşmalı, siyasi, o zoraki birleşmeyi beklerken o her şeyi, herkesi ve tüm Arkana'yı karşısına almıştı. Eva'yla değil, benimle evlenme kararı almıştı. Hayatın ona sunduğu o sahte senaryoyu elleriyle yırtıp atmıştı.

"Kefenlerimizi değil," diye devam etti. "Tacımızı biçeceğiz."

Peder, elindeki gümüş işlemeli asayı üç kez yere vurdu. Her vuruşta katedralin asırlık taşlarından yükselen yankı, ruhumuzun derinliklerine kadar sarsıcı bir titreşim yaydı. İlahilerin sesi bir anda kesildiğinde yerini mumların çıtırtısına ve tepemizdeki devasa kubbenin nefes kesen sessizliğine bıraktı.

Peder, anladığım bir dilde, kelimeleri birer mühür gibi havaya kazıyarak konuşmaya başladı. "Karanlığın içinde parlayan bu iki ruh..." dedi, elini havaya kaldırarak. "Bugün burada, yüce yaratıcının ve tarihin huzurunda, tek bir bedende birleşmek için toplandılar. İnsanların koyduğu yasaların ötesinde, gökyüzünün altında yazılan bir kader bu."

VI, bakışlarını bir an bile üzerimden çekmiyordu. O an anladım ki onun için bu tören sadece bir bağlılık yemini değil, dünyaya ilan edilen bir savaş çığlığıydı.

Peder, sağdıçlara işaret etti. İki gümüş tepsi üzerinde, pırlantalarla bezenmiş ve üzerine defne dalları işlenmiş iki görkemli evlilik tacı getirildi. Bu taçlar, sadece evliliği değil, bir hükümdarın otoritesini simgeliyordu.

Peder, "Tanrı'nın kulu Dante," dedi, ilk tacı havaya kaldırarak.

Dante...

VI, yaratıcının huzurunda bana ismini açıklıyordu. Herkes onu yalnızca VI diye bilirken ruhlarımızın bir olduğu gece bana kendi ismini de emanet etmişti.

"Tanrı'nın kulu Hisar'la taçlandırılıyor."

Tacı VI'nın başının üzerinde üç kez haç işareti yaparak gezdirdi. VI'nın yüzündeki o sert ifade, tacın gölgesi düştüğünde bir imparatorun soğukkanlılığına evrildi. Ardından sıra bana geldiğinde, peder tacı başımın üzerine yaklaştırdı.

"Tanrı'nın kulu Hisar." Sesi katedralin en kuytu köşelerine kadar ulaştı. "Tanrı'nın kulu Dante'yle taçlandırılıyor."

Altının o dondurucu ve ağır hissi saçlarımın üzerine yerleştiğinde, vücudumdan yukarıya doğru bir ürperti yayıldı. O an babasının kalesi olan Hisar bitti, İmparatoriçe doğdu. Başımızdaki taçlar, görünmez bir ışıkla birbirine bağlanmış gibiydi. Peder, ipek bir kuşakla ellerimizi bileklerimizden birbirine bağladı. "Bağlanan elleri, hiçbir fâni el ayıramaz," dedi.

VI'nın eli, kuşağın altında elimi daha sıkı kavradı. O an kalbimdeki korku tamamen silindi. Arkana bizi diri diri gömmek isteyebilirdi, babam bizi mahvetmek için bekliyor olabilirdi ama şu an, bu katedralin koruyucu gölgesinde, biz kendi dünyamızın tanrılarıydık.

VI, başındaki tacın ağırlığıyla bana doğru eğildi. Gözlerindeki o kehribar ateş, katedralin tüm mumlarından daha parlaktı.

"Şimdi..." dedi, fısıltıyla. "Şimdi birbirimize aitiz, Hisar."

Saatin tik takları, katedralin devasa boşluğunda yankılanan ilahilere karışıyordu. Zaman, bizim için hem bir düşmandı hem de en büyük şahidimiz. Gece yarısı çoktan geçip gitmiş, takvim yaprakları o puslu, o kan kokulu tarihe çarpmıştı.

3 Mart 2016.

Dışarıdaki dünya, günün ilerleyen saatlerinde, saat tam 18.00'da Arkana'nın en büyük gösterisine şahitlik etmeye hazırlanıyordu. Bildiriler basılmış, davetiyeler gönderilmiş, VI ve Eva'nın o sahte, o buz gibi düğünü için her şey ayarlanmıştı. Tüm Arkana halkı o saati beklerken biz karanlığın ve mum ışığının sığınağında, o büyük gün gelmeden hemen önce kadere kendi mührümüzü vurmuştuk.

VI ve Eva evlenmeyecekti. Dante ve Hisar, kendi cennetlerinde birer hükümdar olarak çoktan birleşmişti.

Peder, gümüş bir kupa içinde kutsanmış şarabı sundu. Bu, Ortak Kupa'ydı. Hayatın hem zehrini hem de şifasını beraber yudumlayacağımızın son kanıtıydı. VI kupayı kavradı, ağırbaşlı şekilde bir yudum aldı ve ardından kupayı bana uzattı. Ellerimiz hâlâ o ipek kuşakla bağlıyken titreyen parmaklarımla kadehi tuttum. Şarabın yakıcı tadı boğazımdan aşağı inerken aslında içtiğim şeyin bizi bekleyen o fırtınalı geleceğin acısı olduğunu biliyordum.

"İç," dedi VI, bakışlarıyla beni cesaretlendirerek. "Her yudumunda benim yeminim var."

Kupayı geri bıraktığımızda peder elimizdeki bağı çözmedi. Bizi katedralin orta yerinde, o kutsal masanın etrafında döndürmeye başladı. Bu, ebediyete atılan ilk adımlarımızdı. Tacımın başımdaki ağırlığı, üzerimdeki zarif elbisenin hışırtısı ve onun sarsılmaz adımları...

Ayaklarımızın altındaki taşlar soğuktu ama ruhumuzdaki yangın Petersburg'un tüm kışını eritecek güçteydi. Koro, o son ilahiyi artık bir zafer

Altının o dondurucu ve ağır hissi saçlarımın üzerine yerleştiğinde, vücudumdan yukarıya doğru bir ürperti yayıldı. O an babasının kalesi olan Hisar bitti, İmparatoriçe doğdu. Başımızdaki taçlar, görünmez bir ışıkla birbirine bağlanmış gibiydi. Peder, ipek bir kuşakla ellerimizi bileklerimizden birbirine bağladı. "Bağlanan elleri, hiçbir fâni el ayıramaz," dedi.

VI'nın eli, kuşağın altında elimi daha sıkı kavradı. O an kalbimdeki korku tamamen silindi. Arkana bizi diri diri gömmek isteyebilirdi, babam bizi mahvetmek için bekliyor olabilirdi ama şu an, bu katedralin koruyucu gölgesinde, biz kendi dünyamızın tanrılarıydık.

VI, başındaki tacın ağırlığıyla bana doğru eğildi. Gözlerindeki o kehribar ateş, katedralin tüm mumlarından daha parlaktı.

"Şimdi..." dedi, fısıltıyla. "Şimdi birbirimize aitiz, Hisar."

Saatin tik takları, katedralin devasa boşluğunda yankılanan ilahilere karışıyordu. Zaman, bizim için hem bir düşmandı hem de en büyük şahidimiz. Gece yarısı çoktan geçip gitmiş, takvim yaprakları o puslu, o kan kokulu tarihe çarpmıştı.

3 Mart 2016.

Dışarıdaki dünya, günün ilerleyen saatlerinde, saat tam 18.00'da Arkana'nın en büyük gösterisine şahitlik etmeye hazırlanıyordu. Bildiriler basılmış, davetiyeler gönderilmiş, VI ve Eva'nın o sahte, o buz gibi düğünü için her şey ayarlanmıştı. Tüm Arkana halkı o saati beklerken biz karanlığın ve mum ışığının sığınağında, o büyük gün gelmeden hemen önce kadere kendi mührümüzü vurmuştuk.

VI ve Eva evlenmeyecekti. Dante ve Hisar, kendi cennetlerinde birer hükümdar olarak çoktan birleşmişti.

Peder, gümüş bir kupa içinde kutsanmış şarabı sundu. Bu, Ortak Kupa'ydı. Hayatın hem zehrini hem de şifasını beraber yudumlayacağımızın son kanıtıydı. VI kupayı kavradı, ağırbaşlı şekilde bir yudum aldı ve ardından kupayı bana uzattı. Ellerimiz hâlâ o ipek kuşakla bağlıyken titreyen parmaklarımla kadehi tuttum. Şarabın yakıcı tadı boğazımdan aşağı inerken aslında içtiğim şeyin bizi bekleyen o fırtınalı geleceğin acısı olduğunu biliyordum.

"İç," dedi VI, bakışlarıyla beni cesaretlendirerek. "Her yudumunda benim yeminim var."

Kupayı geri bıraktığımızda peder elimizdeki bağı çözmedi. Bizi katedralin orta yerinde, o kutsal masanın etrafında döndürmeye başladı. Bu, ebediyete atılan ilk adımlarımızdı. Tacımın başımdaki ağırlığı, üzerimdeki zarif elbisenin hışırtısı ve onun sarsılmaz adımları...

Ayaklarımızın altındaki taşlar soğuktu ama ruhumuzdaki yangın Petersburg'un tüm kışını eritecek güçteydi. Koro, o son ilahiyi artık bir zafer

marşı gibi söylüyordu. 3 Mart sabahına, dünyanın en büyük sırrıyla uyanacaktık. Bu mühür, sadece iki kalbi değil, iki kaderi de sonsuza dek birleştirmişti.

Gözlerimin içine bakarken merakım korkumun önüne geçti. "Bana adını açıkladın," dedim, yüreğimin titremesine engel olamayarak. "Bunu sadece bilen ben miyim?"

"Artık sen, ben ve yaratıcı," dedi.

Dudaklarına doğru yaklaştım, nefeslerimiz birbirine karışırken isminin içindeki o gizli gücü aradım. "Dante..." diye fısıldadım. "Dayanıklı demek. Her şeye gerçekten dayanır mısın?"

"Dayanırım," dedi, hiç tereddüt etmeden. Bakışları, fırtınada sarsılmayan bir kale gibi sabitti. "Babam beni isimsiz bıraktığı için dedem ben altı yaşındayken bana bu ismi koydu. Onun kendi adı. Resmî kayıtlarda aynı kişi gözükmeyelim diye ikinci bir adım daha var ancak Dante benim asıl adım." Nefesi dudaklarıma dokundu, sıcaklığı tenimi yaktı. "Ve yaşayanlar arasında bunu bilen tek kişi de sensin."

Zihnimde taşlar yerine oturdu. İlk İmparator'un adı Dante'ydi demek ki. Roza'nın çok sevdiği ancak en çok ihanet gördüğü o adam... Efsanevi adamın mirası, şimdi kollarında durduğum bu adamın damarlarında akıyordu. Dedesi, kendi hükmünü torununa devretmişti.

Umarım kaderleri birbirine benzemezdi. Dedesinin yaptığı hatayı yapmazdı.

Onlar evlenememişti ancak biz evlenmiştik.

"Dedeni çok seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Çok," dedi, kehribar gözlerinde derin bir özlem parlarken. "O da nikâhımıza şahitlik etseydi keşke. Bu zaferi seninle paylaştığımı görseydi."

"Büyüklerimiz bizi yukarıdan izliyordur." Beni izliyorsun, değil mi Roza? Ben dünyanın en mutlu kadınıyım. Senin minik kızın, artık çok mutlu.

O gözlerindeki kor ateş, yüzümden ayrılmıyordu. "Çok..." dedi VI, sertçe yutkunarak. "Çok güzelsin. Neden daha önce hiç beyaz bir elbise giymedin?"

Gülümsedim. "Ben de bu kadar yakışacağını hiç düşünmedim. Nikâh elbisemi hiç çıkarmayacağım. Akşamki düğünde bile," dedim. Üzerimdeki bu beyazlık artık sadece bir kumaş parçası değil, ruhumun zırhıydı.

"Orada olacaksın, değil mi?" diye sordu. Gözlerinde, bir şeye muhtaçmış gibi bakan o nadir ifadeyi gördüm. Benim orada olmama, onun yanında durmama ihtiyacı vardı.

"Bir görevim var," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Piyanist olacağım."

Ona asıl gerçeği söylemedim. Piyanist olarak o sahneye çıktığımda, notaların arasına gizlenmiş olan o karanlık sonu bilmesine gerek yoktu. Çünkü o an geldiğinde, bu planı gerçekleştirmeye niyetim yoktu. Ben sadece ona gitmek istiyordum.

"Orada ol," dedi, sesindeki tını bir emirden ziyade bir vasiyeti andırıyordu. "Orada ol. Çünkü devrim başlattığımda direnişimin de yanımda olmasını istiyorum. İmparator Kartı'nı aldığım gibi seni de resmî olarak İmparatoriçe ilan edeceğim. Ve bir karta ihtiyacın bile olmayacak. Seni kurtaracağım. Eva'yı... Hatta Ø'ı bile. Bu dörtlü istemediği bir kadere mahkûm olmayacak. O çapraz evliliği yapmayacağız. Yapamayız da artık. Ben seninle yaratıcının huzurunda evlendim, Hisar."

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. O an, Arkana'nın tüm o düzeninin, o kanla yazılmış kuralların üzerinde başka bir dünya inşa ediyordu. Eğer bunu başarırsa artık ne babamın kurbanı olacaktım ne de bir başkasının piyonu.

"Eğer bunu başarırsan..." dedim, bir yemin kadar kısık ama keskin bir tonla. "Seninle bir gerçeği paylaşabilirim."

Elimi göğsüme götürmek, Roza'nın bana emanet ettiği o kartın varlığını hissetmek istedim. Roza, o kartı bana verirken bunu sadece sonu getirmek ya da her şeyi başlatmak için kullan, demişti. O, babamın, KALE'nin hatta Arkana'nın bile haberdar olmadığı, düzenin dengesini kökünden sarsacak olan gizli bir anahtardı.

"Artık kocan oldum," dedi VI, parmakları elime dolanırken. Sesi şimdi bir kalkan gibi etrafımızı sarıyordu. "Benimle bütün gerçekleri paylaşabilirsin."

"Senin dilinde karım ne demek?" diye sordum, merakla. Babam, anneme her zaman moya krasavitsa, derdi. Bu kelime her yankılandığında annemin gözlerindeki o parıltıyı hatırlar, buna içten içe imrenirdim. Babam ona hep güzelim, diyordu.

"Moya zhena," dedi, derin bir aidiyetle.

"Artık bana ne diyeceğini biliyorsun," diye fısıldadım, gözlerimi kehribar gözlerine dikerek. "Bana yalnızca bu şekilde hitap et."

Vakit durmuştu. Dünya dışarıdaki karların altında sessizliğe gömülmüştü. Tam dudaklarımız birbirini bulacağı, o ebedi mühür kalplerimize vurulacağı anda, katedralin devasa ahşap kapıları kulakları sağır eden bir gürültüyle ardına kadar açıldı.

Gece yarısının dondurucu rüzgârı, katedralin içindeki mumları birer birer söndürerek içeri daldı. VI, bir aslan çevikliğiyle beni tek hamlede arkasına aldığında bedeni önümde sarsılmaz bir kale gibi yükseldi. Ama çok geçti. Kutsal sessizlik, Arkana'nın kanlı gerçeğiyle parçalanmıştı.

Bizi yakalamışlardı.

İmparator olan Gümüş, kiliseyi basmıştı.

Eşiğin hemen ötesinde, karanlığın içinden çıkmış bir iblis gibi duruyordu. Yüzü, o güne kadar gördüğüm en korkunç ifadesine bürünmüştü. Damarları alnında şişmiş, öfkesi katedralin ihtişamını bile gölgede bırakmıştı.

"Ne yaptınız siz?" diye bağırdı Gümüş. "Nasıl Arkana'nın kuralını çiğneyerek bu evliliği yaparsınız?"

"Sizin kurallarınıza boyun eğmeyeceğim," dedi VI. Sesi, etrafını saran o zifirî karanlığa rağmen hâlâ bir hükümdar kadar sarsılmazdı. Elimi bir an bile bırakmıyor, parmaklarımızı birbirine daha sıkı kenetliyordu.

"Bana karşı gelen oğlumu karşımda diz çöktürün!" dedi Gümüş, öfkeden kararmış bakışlarını VI'nın üzerine dikerek. "Ben İmparator'um ve sen bana karşı gelemezsin, VI!"

Arkana üyeleri, etrafımızı bir kafes gibi sardığında VI karşı koymak için var gücüyle direndi. Yumrukları savruldu, omuzları bir devrim dalgası gibi kabardı ama sayıca çoklardı. Kutsal mekânın zemininde yankılanan o tok darbe sesleriyle birlikte, ikimizi de soğuk mermerlerin üzerine diz çöktürdüler.

Başımızdaki taçlar sarsıldı ama düşmedi. Dizlerimiz mermere çarptığında çıkan o ses, aslında kuracağımız cennetin çatırtısıydı.

Gümüş, tepemize bir cellat gibi dikildi. Bakışları, parmaklarımızın arasındaki o ipek kuşağa ve hâlâ kopmayan bağımıza takıldı.

"Bu bağ..." dedi Gümüş, nefretle kuşağı işaret ederek. "Kanla kesilecek. Hafızalarınız silinecek. İkinize de bu geceyi unutturacağız. Sabah uyandığınızda hiçbir şeyi hatırlamayacaksınız."

VI'yla birbirimize baktık.

Yine mi bunu yapacaklardı? Yine mi unutacaktık?

"Biz..." dedi, son kalan gücüyle. "Biz, birbirimizi hiçbir zaman unutmayız ve hep birbirimizi buluruz."

"Bulur muyuz?"

"Buluruz," dedi, sarsılmaz bir sesle. "Biz artık... Âşıklarız."

Gülümsedim. "Âşıklarız."

Hiçbir şey bizi korkutamazdı artık. Hiçbir şey bizi yıldıramazdı.

Âşıkları, ölüm bile ayıramazdı.

Gümüş'ün adamları karanlığın içinden birer gölge gibi süzülürken katedralin o beyaz mermerleri birazdan akacak olan kanın soğukluğunu şimdiden hissettiriyordu.

O ses, o korkunç emir... Gümüş'ün, "Bu bağ kanla kesilecek," diye haykırışı zihnimin duvarlarına çarptı ve katedralin o görkemli sahneleri bir cam kırığı gibi dağıldı.

Gözlerimi dehşetle açtım.

Beyazlık... Yine o kahrolası, ruhsuz beyazlık. Ama bu sefer katedralin kutsal aydınlığı değil, hastane odasının soğuk ışığıydı.

Başımı hızla yana çevirdim. O hâlâ oradaydı. Bronz. Kapı eşiğinden ayrılmamıştı. O kehribar gözler, az önce gördüğüm o âşık adamın gözleri değildi. Şimdi bakışlarında sadece yıkım, ihanetin tortusu ve tarif edilemez bir soğukluk vardı.

"Bronz..." diye inlerken dudaklarımdan dökülen harfler bir enkazın altından geliyormuş gibi cılızdı.

Ona söylemek istedim. Biz gerçekten evlenmiştik. Zihnimde bir sürü anı, vahşi bir nehir gibi zihnimi aşarak akıyordu. Resmî bir nikâh yapamayacağımız için onun inancı huzurunda, o mühürlenmiş katedralde ruhlarımızı birbirine bağlamıştık. Artık beynimin içinde sadece boşluk değil, o boşluğu dolduran devasa bir enkaz yığını vardı. O enkazın altında kalan her anı, her kelime, her dokunuş gün yüzüne çıkıyordu.

O beynimdeki lanetli çip... Beni benden alan, geçmişimi bir sis bulutunun ardına gizleyen o korkunç metal parça artık yoktu. Bronz onu bedenimden söküp aldığında, sadece etimi dağlayan bir acıyı değil, gasp edilmiş kimliğimi, çalınmış yıllarımı ve sürgün edildiğim kendimi de geri vermişti bana.

Aklımı darmaduman eden görüntülerle şimdiki an, bir mahşer yerinde çarpışıyordu. Çok anı vardı. Her biri bir mermi, her biri bir hançer. Katedralin geniz yakan tütsü kokusu, eski Bronz'un tenime kazınan yemini, Gümüş'ün gökyüzünü yırtan o karanlık emri... Hepsi birer birer o enkazın altından sağ çıkıyordu. Artık o sisli boşlukta değil, kendi gerçeğimin tam merkezindeydim.

Ölümleri hatırladım. Kaybettiğim sevdiklerimi. Çok şey yaşanmıştı. Kan dökülmüş, mühürler kırılmış ve bir imparatorluk, sessiz bir günahın üzerine inşa edilmişti.

Bir ışık yak, son kez aydınlansın sayfalar. Çünkü bu gece bazı şeylerin sonu, benim ise mutlak başlangıcımdı.

Ben, Hisar Vladina. Arkana'nın yeraltına gömmeye çalıştığı o yasak, katedralin gölgesinde mühürlenen o gizli eş ve hafızasını bir silah gibi kuşanan o kadın. Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Hem de en ince, en kanlı ayrıntısına kadar.

~~SON~~.

Hayır, sil.

Bu resital, bir kurbanın uyanışıyla bitmeyecek kadar yarım, bir imparatoriçenin feryadıyla susmayacak kadar hırslı. Kendimi affettirmem gereken bir adam, ruhumun yarısını bıraktığım o katedralin gölgesi var. Âşıklar, kanlı bir resitalin en ağır notasında birleşmeden bu perde inmez, bu alkış kopmazdı. Bizim sonumuz, bir başkasının başlangıcı olamayacak kadar şahsiydi.

Şimdi söyle bakalım... Mürekkebin kana, anıların gerçeğe ve iki yarım ruhun tek bir ihtilale dönüştüğü o son sayfaları okumaya hazır mısın?